

ПИТЪР ХАМИЛТЪН ЗВЕЗДАТА НА ПАНДОРА

Част 1 от „Сага за Федерацията“

Превод от английски: Александър Попов, 2008

chitanka.info

СПИСЪК НА ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Адам Елвин — бивш радикал, отговаря за снабдяването на Пазителите на себесъщността

Алесандра Барон — водеща на новинарско предаване

Алик Хоугън — лейтенант-командир от военноморското разузнаване

Ана Хоубър — офицер, отговарящ за сензорите на борда на „Втори шанс“

Брадли Йохансон — основател на Пазителите на себесъщността

Бруно Сеймор — научен работник на борда на „Втори шанс“

Брус Макфостър — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Висшият ангел — интелигентен извънземен космически кораб

Гор Бърнели — глава на Великата фамилия Бърнели

Даниъл Алстър — главен изпълнителен помощник на Найджъл Шелдън

Дъдли Боуз — астроном в университета на Гралмънд

Жан Дювоа — пилот на борда на „Втори шанс“

Жюстин Бърнели. — член на земния хайлайф

Илейн Дой — вицепрезидент на Федерацията, по-късно президент

Казимир Макфостър — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Капитан Уилсън Кайм — бивш пилот на НАСА. Член на борда на „Фарндейл Енджиниъринг“

Керис Пантър — лелята на Марк

Куатукс — райел, който живее на Висшия ангел

Лиз Върнън — биотехнологичен специалист, съпруга на Марк

Макклеин Гилбърт — водач на екип за установяване на първи контакт на ТСП

Марк Върнън — инженер ТМС

Мелани Рескорай — любовницата на Мортън

Мортън — председател на „Гансу Енджиниъринг“

Найджъл Шелдън — съоткривател на технологията за отваряне на червееви дупки. Съсобственик на „Транспорт чрез свити пространства“

Ози Фернандес Айзъкс — съоткривател на технологията за отваряне на червееви дупки; съсобственик на ТСП

Орион — тийнейджър без родители от света на Силвъргалд

Оскар Монро — директор на операциите в изследователското поделение на ТСП при червеевата дупка на Мередин

Патриша Кантил — главен помощник на Илейн Дой

Паула Майо — главен следовател в Междузвездната дирекция по тежки престъпления

Рамон Д — сенатор на Бута, водач на африканската фракция

Рафаел Колумбия — началник на Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Рене Кемпаса — следовател от Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Ръсел Сал — научен работник на борда на „Втори шанс“

Саймън Ранд — основател на Рандтаун на Елан

Сара Буш — матриарх на Ледената цитадела

Стиг Максоубъл — член на клановете на Пазителите на себесъщността

Тара Дженифър Шахийф — бившата съпруга на Мортън

Тарло — следовател от Междузвездната дирекция за тежки престъпления

Томпсън Бърнели — сенатор във Федерацията

Точий — извънземно от неизвестен произход

Ту Лий — офицер, отговарящ за хиперпространството на борда на „Втори шанс“

Тънди Сътън — научен работник на борда на „Втори шанс“

Хоше Фин — детектив от полицията на Дарклеик Сити

ПРОЛОГ

Марс, малката подпухнала планета в мръсни червено-кафяви краски, изпълваше пространството извън „Одисей“. Дребна, студена, безжизнена и лишена от атмосфера — това очевидно бе студената версия на Ада в Слънчевата система. Въпреки това блещукащото ѝ присъствие в небето пронизваше почти цялата човешка история. В началото като бог, вдъхновил поколения войни, а след това като цел на безброй мечтатели.

Сега за капитан-пилота на НАСА Уилсън Кайм Марс се бе превърнал в реалност. Той вече различаваше тъмната рана на Валис Маринерис на двеста километра зад тясното извито предно стъкло на кораба за приземяване. Като момче се бе потапял в технофантазиите на подземната група на Овена, запленил от неясния ден в бъдещето, когато надолу по обширното дърво щеше отново да се спуска пенлива вода, благодарение на чистия човешки гений, освободил леда от клетката му под ръждивия пейзаж. Днес той щеше да се превърне в първия човек, крачил сред прашните кратери, които бе изучавал от хиляди сателитни снимки. Щеше първи да пресее легендарния ситен червен пясък през облечените си в ръкавицата пръсти. Днес се твореше славна история.

Уилсън автоматично започна да изпълнява дихателна техника за мощен обратен контрол над тялото, успокоявайки сърцето си, преди предстоящите събития да повлияят на метаболизма му. В никакъв случай нямаше да даде повод на проклетите медици-чиновници у дома, в Хюстън, да подложат на съмнение възможностите му да пилотира кораба за приземяване. Беше изкарал шест години във военновъздушните сили на Съединените щати, участва в две бойни мисии в Япония към операция „Осигуряване на мир“, а след това работи още девет години в НАСА. Подготовката, очакванията и жертвите му бяха големи: първата му жена и отчужденото им дете; непрестанните тренировки във виртуална реалност в Хюстън, пресконференциите, съсипващите ума РК-обиколки из фабриките; бе

изтърпял всичко, защото то водеше до този неповторим момент на това най-свещено място.

Марс. Най-сетне!

— Започни измерване на изминатите километри и ги сравни с информацията от изстреляните ракети — каза той на автопилота на кораба. Геометричните фигури холограмния дисплей на предния прозорец започнаха да изменят цветните си контури. Той наглеждаше брояча с едно око: осем минути. — Изчисти базовите системи за аеродинамичен контрол и тунела за връзка между корабите.

Лявата му ръка премести ключовете върху конзолата и върху нея засветиха малки диоди, които потвърдиха превключването. Все още имаше манипулации, които НАСА никога нямаше да повери на софтуер с гласово активиране.

— Начало на аеродинамичното излизане без двигателна мощност. Очакваме потвърждение на процедурата по отделяне от главния кораб.

— Разбрано, „Орел-2“ — прозвуча гласът на Нанси Кресмайър в слушалките му. — Според телеметричния анализ корабът ви е напълно функциониращ. Захранващите системи на главния кораб са готови за отделянето.

— Прието — каза той на капитана на „Одисей“. Паяжините в тюркоазено и смарагдово върху предния прозорец затрептяха елегантно и изобразиха профила на вътрешното захранване на кораба за кацане. Резките им основни цветове изглеждаха някак чужди на бледия матов фон на ветровития марсиански пейзаж навън.

— Превключвам на пълно захранване от вътрешните клетки. Видях потвърдителните светлини за прекъсване на пъпната връв между корабите. Прибирам тунела за връзка между съдовете.

Докато херметическият тунел на космическия самолет потъваше обратно в корпуса, в малката кабина се разнесе високо метално дрънчане. Натрапчивите звуци разтрепериха дори Уилсън, а той познаваше механичния план на космическия самолет по-добре от самите му проектанти.

— Сър? — обади се той. Според правилника на НАСА в момента, в който тунелът се бе отделил от главния кораб, технически те вече бяха автономен съд, а Уилсън беше командващият офицер.

— „Орел-2“ е ваш, капитане — каза командир Дилан Люис. — Приземете ни, когато сте готов.

Взимайки предвид присъствието на камерата в дъното на кабината, Уилсън отвърна:

— Благодаря ви, сър. След седем минути ще бъдем готови да осъществим кацане.

Можеше да усети оживлението на петимата пътници зад себе си. Всички те бяха изключително почтени хора, а главите им бяха натъпкани с толкова много правила, че човек спокойно можеше да ги бутилира. Независимо от това, в този момент те се държаха като компания ученици на път към първото си плажно парти.

Автопилотът премина през остатъка от предварителните процедури на подготовката за полета, а Уилсън подреждаше и контролираше списъка със задачите. Придържаше се стриктно към традицията за използване на човешки оператори, която датираше чак до „Меркурий 7“ и епичната борба да се превърнат астронавтите в нещо повече от кълцано месо в консерва. В момента на изтичане на седемте минути държащите конструкции се прибраха. Той активира тръстерите за контрол на атмосферното навлизане и нежно отдели „Орел-2“ от „Одисей“. Този път не можеше по никакъв начин да укроти сърцето си.

С отдалечаването им през предното стъкло се откри пълна гледка към „Одисей“. Уилсън се ухили щастливо при вида му. Междупланетният съд беше първият по рода си — тромаво струпване на цилиндрични модули, резервоари и носещи греди, подредени във формата на кръгова решетка с радиус от сто метра. По периметъра му сякаш бяха нацъфтели абаносовочерни клетки със слънчево хранване. Всяка от тях напомняше на пластмасово венчелистче, обърнато към слънцето. Върху няколко от жилищните помещения на екипажа бяха боядисани звездите и райетата на националния флаг. Шарката изглеждаше абсурдно кичозна до невзрачната сребристобяла термална пяна, която покриваше всеки сантиметър от надстройката. В самия център на кораба, оградена от широко и нагънато ветрило от сребристи топлинни радиатори, се намираше шестостенната камера, която приютяваше ядрения генератор. Именно той бе направил полета възможен в рамките на десет седмици, осигурявайки неуморно мощност на плазмените двигатели. Това беше най-малката система за

ядрен синтез конструирана някога — изцяло американски продукт на най-високите технологии. Европа все още строеше първата си двойка комерсиални ядрени реактори на повърхността, когато САЩ вече бяха пуснали в употреба пет отделни единици и подготвяха още петнадесет. Европейците със сигурност не разполагаха с еквивалент на елегантния генератор на „Одисей“.

„Мамка му, все още знаем как да свършим някои неща по правилния начин“, помисли си Уилсън, докато блестящото струпване на космически хардуер се смалчаваше в безкрайния мрак на нощта. Щеше да мине още цяло десетилетие преди ФЕКА (Федерална европейска космическа агенция) да подготви собствена мисия до Марс, а дотогава плановете на НАСА предвиждаха самоподдържаща се база върху ледените пясъци на Арабия Тера. При добро развитие на нещата по това време Агенцията щеше да извършва мисии по улавяне на астероиди и може би дори експедиция до Юпитер. „Не съм твърде стар, за да участвам в тях, те ще се нуждаят от опитни командири.“

През съзнанието му премина съвсем лека тръпка на завист при мисълта за среднодалечното бъдеще, за предстоящите събития и чудеса. Разписанието на бъдещите програми и разпределението на бюджетите им бяха такива, че той може би щеше да ги изпусне със съвсем малко. „Европейците обаче могат да си позволят да чакат.“ Докато мощното влияние на религиозното право над последните няколко администрации на Щатите беше спряло всички генетични разработки, свързани със стволовите клетки, федералното правителство в Брюксел бе наливало финанси в биогенните изследвания. Резултатите бяха впечатляващи. Сега, когато първоначалните дефекти бяха отстранени от изключително скъпата процедура, те бяха започнали да подмладяват хора. Смъртта на първия човек, подложен на лечението — Джеф Паркър — бе предизвикала взрив сред световната общественост. През следващите седем години обаче бяха осъществени осемнадесет успешни лечения.

Космосът и животът. Тези две сфери на интерес разкриваха много за начина, по който културите на двете най-мощни западни обединения се бяха разграничили през последните три десетилетия.

Сега сънародниците на Уилсън започваха да преоценяват отношението си към генното инженерство. Вече се носеха градски митове за клиники в Азия и Карибите, където биваха подмладявани

мултимилиардери. А федерална Европа отново се опитваше да ограничи американското превъзходство в космоса, решена да докаже, че е най-добра във всяка една област. Имайки предвид нервната политическа обстановка, обзела планетата, Уилсън по-скоро приветстваше идеята за ново сближаване на двата блока — разбира се, след като американците кацнеха на Марс.

— Първо намаляване на орбиталната скорост след три минути — каза автопилотът на „Орел-2“.

— Продължаваме в режим на изчакване — каза му Уилсън. Провери по навик налягането в горивните резервоари и след това даде старт на процедурите по запалване на главния двигател.

Ракетите с хиперголично гориво^[1] в задната част на малкия космически самолет пламнаха за стотина секунди и отклониха орбитата им по траектория към атмосферата на планетата. Последвалата спирачна маневра продължи над деветдесет минути. В това време оскъдната марсианска атмосфера оказваше натиск върху разперените делтовидни криле и убиваше скоростта на кораба. През последните петнадесет минути Уилсън можеше да различи съвсем бледите розови пламъци върху тъпия нос на „Орел-2“. Това бе единственият признак за натиска, който сблъсъците с високоскоростни молекули оказваха върху корпуса. Спускането бе изненадващо гладко. Гравитацията се усилваше бавно, докато те потъваха към набръчканата от кратери повърхност на Арабия Тера.

На височина шест километра Уилсън активира динамичните крила на съда. Те започнаха да се разгръщат нашироко, за да оползотворят максимално носещата сила на редкия мразовит въздух. Пълният им разтег беше сто метра от край до край; достатъчно, за да може при нужда „Орел-2“ да се понесе по въздуха. Турбините им заработиха и нежно ги изтласкаха напред, като заковаха скоростта на двеста и петдесет километра в час. Най-западният край на огромния кратер Скиапарели изникна в далечината. Облите му стени се издигнаха от неравната повърхност като обветрена планинска верига.

— Имаме визуални данни за мястото на кацане — докладва Уилсън. Системните схеми чертаеха зелени и сини синусоиди върху дисплея. Радарът на повърхността започна да наслагва отгоре му триизмерна решетка от върхове и дерета, почти идентична на гледката пред очите му.

— „Орел-2“, прегледът на междинните системи показва, че сте готови за приземяване — обади се от отдела по контрол на мисията. — Успех, момчета. Имате доста голяма публика тук у дома.

— Благодаря, контрол — отвърна официално командир Люис. — Очакваме с нетърпение досега с повърхността. Да се надяваме, че Уилсън ще ни приземи гладко.

Щяха да минат още четири минути, преди хората на Земята да чуят думите му. Дотогава трябваше да са долу.

— Установявам контакт с маяка на приземените товари — докладва Уилсън. — Разстоянието е тридесет и осем километра.

Автопилотът начерта червен маркер върху стъклото. Уилсън присви очи и се загледа през предния прозорец. Ръбът на кратера постепенно ставаше все по-голям.

— А, ето ги.

Бяха още само две прашни сиви петна върху обширна част от равната повърхност на кратера.

Преди последния етап на операцията „Орел-2“ описа бавен кръг около двойката товарни роботи. Машините представляваха прости тумбести конуси, пратени преди два дни от „Одисей“ и натоварени с тонове екипировка, включително и елементите на малка сглобяема база. Разтоварването им и запланувания разузнавателен лагер бяха основните задачи на екипажа на „Орел-2“.

— Сканирането на повърхността потвърждава, че теренът е подходящ за кацане — каза Уилсън. Беше почти разочарован от данните на радара. Когато Нийл Армстронг и Бъз Олдрин кацали на Луната, им се наложило в последния момент да поемат контрол над техния лунен модул и да го придвижат на безопасно място, тъй като се оказало, че избраният терен бил обсипан с камънаци. Днес, осемдесет и една години по-късно, сателитните снимки и орбиталният радар бяха елиминирали този рисков фактор от профила на полета.

Той насочи „Орел-2“ по предварително уточнената траектория на спускане и остави контрола на автопилота.

— Механизмите за кацане са спуснати и застопорени. Пригодените за Марс двигатели са херметизирани и готови. Динамичните крила са във фаза променяне на формата. Приближаваме към повърхността със сто километра в час. Скоростта на спускане е минимална. Започва се, хора.

— Добра работа, Уилсън — каза командир Люис. — Нека забием колчетата тук, какво ще кажете?

— Готово, сър.

Ракетните механизми за кацане пламнаха и „Орел-2“ се спусна елегантно от розовото небе. На сто метра височина Уилсън вече не можеше да се удържи. Пръстите му преместиха четири ключа и деактивираха автопилота. Четири червени диодни светлини върху конзолата се вторачиха ядосано в него. Той не им обърна внимание и приземи ръчно малкия космически самолет. По-лесна работа от коя да е симулация. Пред главния прозорец се завихриха плътни облаци от прах, докато реактивните струи на ракетите разравяха повърхността на Марс. Радарът обозначи векторите на заключителното приближаване. Видимост на практика липсваше. Приземиха се без сътресения и постепенно звукът от ракетите утихна. Светлината отвън започна да възвръща яркостта си с разпръскването на вихрушките от прах.

— Хюстън, „Орел-2“ се приземи — каза Уилсън. Изговори думите с усилие, гърлото му беше свито от гордостта и възбудата. Вече чуваше ехото на тази красива фраза в историята, в миналото и бъдещето.

„И аз направих това, а не някаква проклета машина.“

В кабината зад него се надигна вълна от радостни викове и аплодисменти. Той избърса с opakото на дланта си капка пот, потекла върху клепача му. Отново трябваше да се заеме с наглеждането на системите и да отстъпи контрола на автопилота. Външните уреди потвърдиха, че съдът е стабилно приземен. Трябваше да приведе самолета в режим на готовност за действие на повърхността, да осигури хранването и условията в кабината, да поддържа ракетните двигатели топли и готови за излитане и да наглежда състоянието на горивните резервоари. Дълга, скучна поредица от процедури, които той отметна прилежно и безупречно.

Чак тогава шестимата души в кабината започнаха да навличат костюмите си. Малкото пространство превърна това в мъчителен и труден процес, по време на който всички се блъскаха един в друг. Когато Уилсън бе почти готов, Дилан Люис му подаде шлема му.

— Благодаря.

Командирът не каза нищо, само изгледа Уилсън. Това вероятно беше най-тежкият укор, който можеше да получи по време на мисия.

„Върви по дяволите, отвърна му мислено Уилсън. Ние сме важните — хората, които идват на Марс, са от значение, не машините, в които идваме. Не можех да позволя да ни приземи софтуер.“

Уилсън се нареди в колоната. Командирът влезе в малкия херметически шлюз в дъното на кабината. „Трети, пада ми се да съм трети.“ На Земята щяха да запомнят само, че Дилън Люис е бил първи. На Уилсън не му пукаше. Трети.

Малкият дисплей в шлема му предаде образ от външната камера, разположена точно над вратата на шлюза. Картината показваше тънка алуминиева стълба, която се спускаше до марсианския пясък. Командир Люис излезе с гръб навън от отворения шлюз, кракът му се придвижи бавно и внимателно върху най-горното стъпало. На Уилсън му се искаше да изкрещи: „За Бога, размърдай се!“. Медицинските телеметрични показатели на костюма му показваха, че кожата му е зачервена и се поти. Той се опита да изпълни дихателната техника за контрол, но този път тя не сработи.

Командир Люис взимаше стъпалата на стълбата едно по едно. Уилсън и останалите в кабината сдържаха дъха си. Той можеше да почувства как милиарди хора правят същото на старата им родна планета.

— Правя тази стъпка за цялото човечество, за да можем да извървим като един пътя към звездите.

Уилсън трепна, когато чу тези думи. Люис звучеше напълно искрено. В този момент някой се изхили. Всъщност изхили се на висок глас. Чу го съвсем ясно по главната комуникационна връзка. Хората от отдела по контрол на мисията щяха да са бесни заради тази изцепка.

Когато Люис направи първата си стъпка на повърхността, Уилсън забрави за всичко. Кракът на командира потъна леко в червения пясък на Марс и остави ясен отпечатък.

— Направихме го — прошепна Уилсън на себе си. — Направихме го, тук сме.

В кабината се разнесе нова вълна радостни възгласи. От „Одисей“ ги засипаха с поздравителни сигнали. Джейн Орчистън вече влизаше в шлюза. Уилсън дори не й завидя за това. Политическата коректност го изискваше. НАСА винаги се опитваше да задоволи възможно най-много хора.

Командир Люис беше зает да прави снимки с висока резолюция на историческия си отпечатък. Това задължение фигурираше в наръчника на НАСА през последните осемдесет и една години, след завръщането на „Аполо-11“ у дома и установяването на смущаващия им пропуск.

Лейтенант-командир Орчистън слизаше по стълбата — доста почевърсто от командир Люис. Уилсън влезе в херметическия шлюз. Не можа да си спомни колко време отне на малкото помещение, за да се завърти, съзнанието му изобщо не възприе тази информация. В следващия момент вече слизаше с гръб навън по стълбата. Уверяваше се, че краката му са стъпили стабилно върху стъпалата, преди да отпусне цялото си — намалено — тегло върху тях. Спря изправен върху последното стъпало. „Иска ми се да можеше да видиш това, татко.“ Премести крака си надолу и вече стоеше на Марс.

Уилсън се отдалечи от стълбата внимателно заради слабата гравитация. Сърцето му биеше мощно в ушите. Той дишаше тежко в шлема си. Съскането на въздушната вентилация не преставаше. Пред погледа му замъждукаха призрачни графични символи, обозначаващи другите костюми. Хората говореха право в ушите му. Той спря и се завъртя на триста и шейсет градуса. Марс! Осеяна с прашни скали повърхност. Отчетлив хоризонт. Малко, ослепително слънце. Той се огледа, докато не намери звездата, която беше Земята. Вдигна ръка и тържествено помахаше към нея.

— Ще ми помогнеш ли с това? — попита командир Люис. В ръцете си държеше флаг. Платът със звездите и райетата все още беше навит плътно около дръжката му.

— Да, сър.

Джеф Силвърман, геофизикът, вече беше на стълбата. Уилсън се приближи до командира, за да му помогне с флага. Докато вървеше, отправи преценяващ поглед към „Орел-2“. По корпуса се виждаха няколко белега от изгаряне, които започваха от основата на крилете, но бяха доста бледи. С изключение на това, нямаше нищо. Самолетът беше в добра форма.

Командирът се опитваше да разтвори малкия триножник на флага. Тежките ръкавици обаче му създаваха сериозни трудности. Уилсън протегна ръка, за да стабилизира дръжката на флага.

— Ей, пичове, как я карате? Имате ли нужда от помощ? — Въпросът беше последван от кикот, досущ като онзи, който бе чул порано.

Уилсън познаваше гласа на всеки член на мисията. След толкова дълго време, прекарано заедно с тридесет и осем души в тясното пространство на „Одисей“, гласовото разпознаване ставаше съвършено. Който и да се бе обадил, не бе част от екипажа. Въпреки това той знаеше, че думите бяха изговорени в реално време, а не бяха просто пиратски сигнал от Земята.

Командир Люис замръзна на място. Триножникът все още не беше разгърнат докрай.

— Кой каза това?

— Трябва да бях аз, мой човек. Найджъл Шелдън на вашите услуги. Особено ако стане нужда спешно да се приберете у дома. — Кикотът прозвуча отново.

След това се обади някой друг:

— Пич, недей така, ще ги ядосаш.

— Кой говори? — попита настоятелно Люис.

Уилсън вече се носеше с широки стъпки към задницата на „Орел-2“, доколкото беше безопасно при ниска гравитация. Знаеше, че непознатите се намират наблизко, а виждаше всичко от неговата страна на космическия самолет. В момента, в който подмина ракетните дюзи с форма на камбани, рязко спря устрема си. Там стоеше някой и махаше с високо вдигната ръка, почти извинително. Някой, облечен в нещо, което приличаше на домашно направен космически костюм. Идеята беше абсурдна, но костюмът определено приличаше на някакъв вид дреха за защита от високо налягане, вероятно модифициран модел на екипировка за дълбочинно гмуркане. Външната материя се състоеше от плоски ивици бледокафява гума и контрастираше рязко с белоснежния костюм за оцеляване на Марс на Уилсън, който струваше десет милиона долара. Шлемът беше класическият за петдесетте години на миналия век прозрачен балон от стъкло, подобен на аквариум за златни рибки. В него се виждаше главата на млад мъж с рошава брада и дълга мазна руса коса, хваната на опашка. Екипировката му не разполагаше със защита против радиация. Глуповатата мисъл се прокрадна в съзнанието на Уилсън. Той нямаше нито раница, нито подвижен животоподдържащ модул. Вместо това от

кръста му се спускаше плетеница от маркучи за поддържане на налягането, които пропълзяваха до...

— Кучи син — изръмжа Уилсън.

Зад новодошлия имаше двуметров кръг, в който се виждаше някакво друго място. Той висеше над марсианската почва като странен, наложен отгоре телевизионен образ с необичайни краища, съставени от врящи пречупени светлини, дошли от чужда, сива вселена. Отвор в пространството, портал към, както изглеждаше, потънала в мизерия физична лаборатория. Другата страна беше запечатана с дебело стъкло. Към него се беше притиснал колежанин с вид на зубър и рошава афроприческа и наблюдаваше Марс, смееше се и сочеше към Уилсън. Над него ярката калифорнийска слънчева светлина се спускаше през отворените прозорци на лабораторията.

[1] Гориво, съставено от два компонента, което се възпламенява при контакт между съставките. — Бел.прев. ↑

1.

Звездата изчезна от центъра на телескопичния образ по-бързо от един удар на собственото му сърце. За грешка не можеше да става и дума, Дъдли Боуз гледаше право към нея, когато това се случи. Той премигна изненадано и се отмести от окуляра.

— Това е невъзможно — промърмори.

Потрепна заради студения въздух и обгърна ръце с облечените си в ръкавици длани. Жена му, Уенди, бе настояла да се облече добре за през нощта и той напусна къщата покорно загърнат в плътно вълнено наметало и дебели катерачески панталони. Но както винаги, когато слънцето се скри зад хоризонта на Гралмънд, цялата топлина, уловена от твърде тънката атмосфера на планетата, се изпари почти на мига. В два часа сутринта в откритата за природата обсерватория температурата бе паднала толкова, че всеки негов дъх се превръщаше в струя сива мъгла.

Дъдли тръсна глава, за да прогони умората, и отново се наведе към окуляра. Разположението на звездите беше същото, телескопът не беше разместил позицията си, но Дайсън Алфа все така липсваше.

— Не може да е станало толкова бързо — каза той.

Наблюдаваше двойката Дайсън вече четиринайсет месеца в търсене на първите признаци за забулването им, което щеше да промени драматично спектъра на излъчване. Досега малкото жълто петънце светлина на хиляда двеста и четиридесет светлинни години от Гралмънд, а именно Дайсън Алфа, не бе претърпяло промяна.

Знаеше, че такава ще има. Земните астрономи от университета „Оксфорд“ първи бяха забелязали аномалията по време на рутинно сканиране на небето през 2170 година, преди двеста и десет години. В сравнение с предишното сканиране отпреди двадесет години две звезди — от клас К и клас М, раздалечени на три светлинни години — бяха променили спектъра си на излъчване към невидима инфрачервена емисия. За няколко месеца откритието предизвикало разгорещен дебат сред останките от астрономическото братство. Споровете засягали

въпроса как е възможно звездите да остареят до червени гиганти толкова бързо, както и невероятното съвпадение два съседни звездни обекта да го извършат едновременно. Тогава новозаселена планета на петдесет светлинни години от Земята докладвала, че двойката все още е видима в обичайния си спектър. След изчисляване на разстоянието и проверка на спектъра от различни позиции спрямо Земята астрономите стигнали до извода, че промяната в двете звезди всъщност се е случила в продължение на приблизителен период от седем или осем години, и то едновременно. При тази скорост естеството на промяната спряла да бъде обект на изследване от астрономията. Звездите от подобен клас се нуждаеха от много повече време, за да се трансформират в червени гиганти. Излъчването им не се бе променило вследствие на естествен звезден процес, а бе пряка последица от технологична намеса от най-голям възможен мащаб. Някой бе построил солидна обвивка около всяка звезда. Единствено скоростта на изпълнение на този подвиг можеше да се мери с мащабите му. Осем години бе абсурдно малко време за изграждането на такава гигантска структура, дори за свръхнапреднала цивилизация, а те бяха построили две. Но въпреки всичко идеята не бе изцяло нова за човешката раса.

През двадесет и първи век физикът Фрийман Дайсън бе постулирал, че артефактите на технологично напреднала цивилизация в крайна сметка биха обгърнали нейната родна звезда, за да усвоят енергията ѝ. Сега някой друг бе превърнал тази древна хипотеза в реалност. Съвсем естествено двете звезди бяха формално кръстени двойката на Дайсън.

Бяха написани спекулативни статии и извършени теоретични изследвания с цел да се установи как планети от класа на Юпитер могат да бъдат обелени, за да се построи подобна обвивка. Но дори в модерната Междוזвездна федерация проявеният интерес беше незначителен и темата се превърна в дебат за по-езотерично настроените футуролози. Откритието не бе обвързано с належаща нужда за изследване. Човешката раса вече бе срещнала няколко съзнателни извънземни вида и всички те бяха сравнително безопасни. А Федерацията се разрастваше бързо. Отварянето на червеева дупка до двойката Дайсън бе въпрос на няколко столетия. Всички неизяснени подробности относно конструкцията щяха да получат отговор от самите извънземни.

След като бе станал свидетел на мигновеното забулване, Дъдли разполагаше с цял нов комплект от неудобни въпроси относно структурата на обвивката. Преди се смяташе, че построяването на непроницаема черупка с този размер за осем години е абсолютно забележително, но очевидно постижимо. Когато започна наблюдението си, той бе очаквал с годините да отчете постепенно затъмняване на звездната светлина, докато се произвеждат и подреждат все повече нови сегменти. Това променяше всичко. За да скрие звездите толкова рязко, черупката не можеше да е изградена от твърда материя. Трябваше да е някакъв вид силово поле. „Защо някой би оградил звезда със силово поле?“

— Записваме ли? — попита той е-конома си.

— Не — отвърна програмата. — Във фокуса на телескопа в момента не работят електронни сензори.

Гласът беше високо, усилено сопрано и с годините се влошаваше все повече. Дъдли подозираше, че ОВ-татусът на ухото му започва да се изражда. Органичните вериги бяха податливи на атаките на антитета, а неговите бяха на повече от двадесет години. Разбира се, на външен вид блестящият алено-тюркоазен спирален рисунък върху кожата му си беше същият. Класически изблик на младежки ентусиазъм след последното му подмладяване го бе подтикнал да избере открояващ се модел — стilen и шикозен по онова време. Сега за професора на средна възраст беше смущаващо да се разхожда с него из университетския район. Трябваше отдавна да изтрие шарката и да я замени с нещо по-дискретно, но така и не се бе накарал да го стори, въпреки непрестанните молби на жена му.

— По дяволите — изръмжа ядно Дъдли. Но надеждата е-кономът му да поеме инициативата и без това бе твърде слаба. Дайсън Алфа бе изгряла едва преди четиридесет минути. През това време Дъдли подготвяше обсерваторията и провеждаше рутинните си заключителни проверки, което бе изключително важна задача заради зле поддържаните механични системи за ориентация на телескопа. Дъдли никога не нареждаше на сензорите да се активират преди приключване на проверките. Пипкавата стандартна процедура може би току-що бе провалила целия наблюдателен проект.

Дъдли се наведе за още един поглед. Малката звезда упорито отказваше да се появи във видимия спектър.

— Включи сензорите сега, моля те. Трябва ми някакъв запис на небето тази вечер.

— Вече записваме — каза е-кономът. — Сензорите може да се нуждаят от прекалибриране, целият образ е видимо разстроен.

— Да, ще се заема — отговори разсеяно Дъдли. Състоянието на сензорите беше хардуерен проблем, който трябваше да възложи на студентите си (на всичките трима). „Заедно с още стотици задачи“, помисли си уморено.

Оттласна се от телескопа и придвижи с крака черния кожен офис стол по голия бетонен под на обсерваторията. Тракането на старите колелца проехтя слабо в пещероподобната стая. Имаше достатъчно място за цял набор от сложни помощни системи, които щяха да издигнат обсерваторията до почти професионални стандарти. Можеше да приюти дори по-голям телескоп. Но университетът на Гралмънд нямаше финансите, нужни за подобно подобрене, и засега не успяваше да си осигури търговско спонсориране от „Транспорт чрез свити пространства“ — единствената компания, която наистина се интересуваше от инвестиции в подобни полета на изследване. Към днешна дата катедрата по астрономия оцеляваше благодарение на няколко оскъдни правителствени субсидии и дарения от фондациите за чиста наука. Годишна вноска им осигуряваше дори една базирана на Земята благотворителна организация за образование.

До вратата се намираше дългата дървена пейка, която на практика служеше за офис на цялата катедра. Беше покрита с банки електронно оборудване втора употреба и портали-предаватели с висока резолюция. Кафявото кожено куфарче на Дъдли също беше върху нея, а вътре бяха закуските му за през нощта, както и манерка с чай.

Той отвори куфара и задъвка един шоколад, докато образите от сензорите се появяваха в порталите-дисплеи.

— Пусни инфрачервената емисия на главния монитор — каза той на е-конома.

Около Дайсъновата двойка в главния портал се оформи изкуствен цветен образ на звездното поле, изграден от многобройни холограмни петънца. Дайсън Алфа излъчваше блед инфрачервен сигнал.

— Значи това наистина е бил моментът на забулването — рече замислено Дъдли. Хората щяха да са принудени най-малко да

признаят, че се е случило в рамките на двадесет и три часа — тогава бе записал за последно наблюденията си. Все пак беше някакво начало, макар и лошо. В крайна сметка той току-що бе станал свидетел на изумително събитие. Сега обаче единствените последствия от постижението му вероятно щяха да бъдат недоверието на колегите му и титанична борба, за да запази така или иначе не особено добрата си репутация.

Дъдли беше на деветдесет и две, живееше втория си живот и времето за ново подмладяване приближаваше бързо. Въпреки че тялото му беше на физическа възраст от петдесет стандартни години, той си представяше с ужас перспективата за дълга и унизителна кампания в академичните среди. За предполагаемо високоразвита цивилизация Междузвездната федерация можеше да бъде ужасяващо назадничава в дадени моменти. Дори не искаше да мисли за жестокостта ѝ.

„Може би няма да е толкова зле“, каза си той. Лъжата го успокои достатъчно, за да изкара докрай нощната смяна.

Всъдеходът, модел „Карлтън“, закара Дъдли у дома точно след изгрев. Също като астронома, превозното средство беше старо и износено, но напълно годно да изпълнява работата си. Имаше евтин дизелов двигател — често срещано нещо на полуграничен свят като Гралмънд — въпреки че системата за управление представляваше изцяло модерен фотоневронен процесор. Благодарение на високото окачване и дълбоките грайфери на гумите можеше да прекосява калния път към обсерваторията през всички сезони и при всякакви климатични условия, включително дълбокия с метри сняг на Гралмъндовата зима.

Тази сутрин на всъдехода му се наложи да се пребори с леко ръмене и тънка покривка от хлъзгава кал по пътеката. Обсерваторията се намираше във високите бластисти територии на деветдесет километра източно от Леонида Сити, столицата на планетата. Не бе точно високопланински терен, но представляваше най-високата средно отдалечена земя и надали някога щеше да бъде обект дори на слабо замърсяване. Бяха изминали четиридесет минути, откакто карлтънът бе започнал да се вие по пътя към низините, където магистралата

криволичеше между основите на склоновете. Чак сега край него се появяваха следи от човешка активност. Няколко чифлика бяха построени на завет в земните гънки, където гъстите гори от тъмни дървета от местния вид вечнозелен синомел запълваха пространствата между всяко поточе и река. По пустите склонове на хълмовете имаше пасища, из които трепереха животни, брулени от студените ветрове, духащи откъм блатата.

През цялото време, докато карлтънът подскачаше предпазливо по пътя, Дъдли, отпуснат назад в шофьорската седалка, обмисляше най-реалистичния вариант за разкриване на новините. Дори идеята за обгръщане в рамките на двадесет и три часа беше нещо, което малката общност на професионалните астрономи във Федерацията щеше да отхвърли с лека ръка. Ако пък заявеше, че събитието се е случило за по-малко от секунда, щеше да се изложи на присмеха им и на неизбежна преоценка на позицията му в университета. Що се отнася до физиците и инженерите, когато чуеха твърдението му... те щяха с радост да се включат в атаката срещу него.

Ако се намираше в началото на кариерата си, може би щеше да го стори и да придобие ореол от лоша слава, преди най-накрая да докаже правотата си. Малкият човек, който преодолява страховити сили, полугероична или поне романтична поетична фигура. Сега обаче поемането на такъв риск щеше да му дойде в повече. Нуждаеше се от още осем години непрекъсната платена работа, макар и с обидно ниската университетска заплата, преди да запълни пенсията си за подмладяване и възстановяване. Без тези пари никога нямаше да успее да плати за нова терапия. А кой през последните десетилетия на двадесет и четвърти век щеше да наеме дискредитиран астроном?

Той се загледа в пейзажите зад прозорците на превозното средство и несъзнателно погали ОВ-татуса на ухото си. Върху ниската полюшваща се маса от еднообразна влажна въжетрева грееше слаба светлина и открояваше нещастно изглеждащите земни крави и стадата от нигени — местната порода волове. Там някъде трябваше да съществува хоризонт, но пустото сиво небе се сливаше със земята и го скриваше. От всички пейзажи на всички обитаеми светове това вероятно бе един от най-депресиращите.

Дъдли притвори очи и въздъхна.

— И все пак тя се върти — прошепна той.

В сравнение с въстанията, запомнени от историята, това на Дъдли беше доста жалко. Той знаеше, че не може да подмине онова, което бе видял сред вечните, непроменящи се съзвездия. С известно удовлетворение осъзна, че все още притежава достатъчно чест, за да не прибегне до лесния вариант и да потули данните. И все пак обявяването на забулването в публичното пространство щеше да сложи край на собствения му свят. Той обичаше да мисли за това, което другите приемаха за вродена мекушавост, като за предпазливост, характерна за възрастта и доста сходна с мъдростта.

Старите навици умираха трудно, затова Дъдли разби проблема на етапи, както винаги учеше студентите си. Зае се да разреши всеки един с цялата логика, която можеше да приложи. Първият му приоритет беше просто да потвърди скоростта на забулването. Един истински вълнови фронт от физически доказателства в момента се отдалечаваше от Гралмънд със скоростта на светлината. А Гралмънд беше почти най-далечната точка, до която достигаше Федерацията в този сектор на космоса. Почти, но не съвсем.

Междузвездната федерация заемаше пространство с приблизително сферична форма, чийто център бе Земята, и беше широко четиристотин светлинни години. Гралмънд се намираше на двеста и четиридесет светлинни години от стария дом на човечеството и беше една от последните заселени планети от втория етап на разселване. Без много изчисления Дъдли успя да определи, че следващата планета, която щеше да стане свидетел на забулването, е съседната Таниата — свят, по-неразвит дори от Гралмънд. Там все още нямаше университет, но едно претърсване на унисферата му осигури списък с местните астрономи аматьори. В него фигурираше само едно име.

Пет месеца и три дни след нощта, когато бе видял изчезването на Дайсън Алфа, Дъдли помахна нервно за довиждане на жена си, докато карлтънът излизаше от алеята пред къщата им. Тя мислеше, че пътуването му до Таниата е легитимно и утвърдено от университета. Дори след единадесет години брак той не намери кураж да й каже

цялата истина. А може би след пет брака знаеше за какво е най-добре да си мълчи.

Карлтънът го закара право до планетарната гара на ТСП, на другия край на Леонида Сити спрямо университетския кампус. Пролетта тъкмо беше дошла и бе осеяла земните фиданки в парковете с ярки зелени пъпки. Дори и напълно развитите местни дървета реагираха на по-дългите слънчеви дни. Тъмнотелавата им кора бе придобила нов светъл блясък, докато се подготвяха да се разлистят. Дъдли наблюдаваше жителите на града от мястото си. Бизнесмени и офис служители крачеха целеустремено; родителите угаждаха или се ядосваха на децата си; юноши в първия си живот се мотаеха заедно пред кафета и входи на търговски магазини и въпреки отчайващата си непохватност успяваха да докарат вида на най-смъртоносно изглеждащите бандити в човешката история. Всички бяха толкова весели и нормални. Това бе главната причина, заради която Дъдли избра да се засели тук в късния етап на втория си живот. Граничните планети винаги притежаваха заразителната атмосфера на очакване и надежда. Тук новите мечти наистина можеха да пуснат корени и да пораснат. Бе свършил толкова малко през втория си живот. Леко отчаяното му преместване тук беше признанието за това.

ТСП бяха открили планетарната си гара на Гралмънд преди двадесет и пет години, приблизително по времето, когато Дъдли се сдобил с цветния си ОВ-татус — ирония, която му бе убягнала. Планетата се справяше добре през първото си четвърт столетие човешка история. Бяха дошли фермери, които пръснаха тракторите и стадата си по сушата. Гражданите донесоха сглобяемите си къщи, подредиха ги в спретнати решетки и ги нарекоха градове в чест на големите метрополиси, които в мечтите им един ден щяха да заменят това скромно начало. Мощната вълна инвестиции внесе фабрики; около тях щедро се множаха болници, училища, театри и правителствени офиси. От жилищния център тръгнаха пътища и плъзнаха изследователските си пипала през континента. Както винаги, след тях дойдоха влаковете, понесли тежкия товар на търговията.

С наближаването на планетарната гара на ТСП карлтънът на Дъдли тръгна успоредно на железопътното трасе „Мърси“. Двулентовата магистрала беше отделена от дебелия линии на закалените с въглерод стоманени релси само с мрежеста ограда и

пластмасова защитна бариера. Засега железопътният маршрут „Мърси“ беше една от петте главни пътни артерии, които тръгваха от гарата. Населението на Гралмънд с право се гордееше с тях. Пет за двадесет и пет години — признак на здрава и разрастваща се икономика. Три от железопътните маршрути, включително „Мърси“, водеха надалеч към обширните индустриални паркове, струпани в покрайнините на Леонида Сити. Останалите два продължаваха към селските райони, където се разклоняваха многократно и свързваха главните аграрни градове. През планетарната гара на ТСП денонощно влизаха и излизаха стоки, чието количество бавно бе нараствало през годините. Пари, материали и машини циркулираха през девствените земи и разширяваха границите на човешкото настъпление с всеки месец.

До него затътна голям товарен влак, чиято скорост едва превишаваше тази на карлтъна. Дъдли се обърна към източника на шума и видя дълги маслиненозелени вагони, които напредваха неотклонно. Буквите по страните им, изрисувани със сярножълта боя, бяха избледнели от слънцето и годините. Трябва да бяха петдесетина вагона, навързани един за друг и теглени напред от гигантски локомотив с двадесет колела. „Машина, клас GN7“, помисли си той, въпреки че не беше сигурен за конкретната марка. Тези могъщи зверове бяха в употреба от почти осемдесет години. Тридесет и пет метровото тяло на машината беше натъпкано със свръхпроводими батерии, които захранваха огромни двигатели с електрически оси. Преди пълното индустриализиране на планетата на нея нямаше да се движи нещо по-едро. Дотогава оставаха може би седемдесет години.

Но дори това чудовище, чиито колела се търкаляха през процъфтяващия град, изглеждаше донякъде нелепо. В квартала все още се срещаха много от сглобяемите къщи от ранните години — дву- или триетажни кубчета от избелен алуминий със слънчеви колектори върху покривите. Обновяването на градските площи не беше наложително на свят, в който земята беше съвсем евтина и правителството на практика я раздаваше на всеки заинтересован. Общото население на Гралмънд едва достигаше осем милиона, пренаселеност нямаше. Сглобяемите къщи обаче си стояха, тъй като представляваха удобни жилища и търговски центрове за най-новите и бедни семейства. Със стабилизирането и развитието на местната

икономика някои райони, застроени с изтърканите метални кутии, бяха премахнати изцяло. На тяхно място построиха сгради със стъклени фасади или каменни стени. По-често срещано бе настъплението на сухия корал, растение, открито за първи път на Мечерия. Новите жители засаждаха генетично прекроените семена около основите на къщите си. Грижеха се прилежно за дългите плоски ленти от гъбест, подобен на пемза камък, които израстваха бързо по стените и се разширяваха в яка органична обвивка около цялостната конструкция. Най-елементарно кастрене осигуряваше отвори пред прозорците. Цветовете биваха изкусно смесвани и преплитани. Създаваха се сложни шарки, които придаваха индивидуалност на всяка сграда и разчупваха монотонността на квартала. Независимо колко упорити бяха прахът и мръсотията, които идваха от пътищата, сухият корал абсорбираше частичките им и запазваше инкрустациите по фасадата чисти и ярки.

С развитието на града пътят „Мърси“ изглеждаше все по-не на място. Върху мрежите в няколко сектора на оградата вече растеше сух корал, който скриваше грозните релси от погледа на спретнатите къщи и апартаменти в района.

Пътническият терминал заемаше само малка част от десетте квадратни километра, на които бе разположена планетарната гара на ТСП. По-голямата част от района беше заета от складове и инженерни обекти. В единия край беше самият портал, подслонен от стихии под широк извит покрив, направен от кристал и бял бетон. Дъдли едва си го спомняше от деня на пристигането си преди единадесет години. Не че самият портал се бе променил. Те никога не се променяха.

Карлтънът го остави пред терминала при заминаващите влакове и се затътри обратно към дома веднага щом Дъдли излезе с багажа си. Той влезе в гарата и се потопи сред тълпа от хора, които сякаш сновяха във всички посоки, но не и в неговата. Въпреки че бе сравнително нова, залата на гарата изглеждаше старомодна: високи мраморни колони крепяха стъклен покрив във висините; в коридорите под катедралните арки се криеха търговски сергии; късите стълбища между нивата бяха неразчетено широки, сякаш водеха до някакво тайно място; статуи и скулптури заемаха дълбоки и високи ниши и всяка равна повърхност бе покрита с птичи изпращания. Във въздуха висяха големи полупрозрачни проекции. Пурпурни и смарагдови знаци

показваха разписанието за всеки, който не разполагаше с интерфейс към местната мрежа; малки птици прелитаха непрестанно през тези призраци и пискаха, озадачени от искрите, които се посипваха по ципестите им криле.

— Влакът за Верона ще тръгне от девети перон — уведоми го е-кономът му.

Той се отправи към перона и прекоси залата. Верона беше често посещавана и за нея заминаваха влакове на всеки четиридесет минути. Много хора оттам пътуваха ежедневно по работа — мениджъри от средно ниво във финансови и инвестиционни компании, които се занимаваха с устройването и поддръжката на градската инфраструктура на Гралмънд.

Влакът за Верона се състоеше от осем двуетажни вагона, закачени за средноголям локомотив РН54. Дъдли наблъска куфарите си в багажното отделение в петия вагон и се качи. Намери празно място до един от прозорците на втория етаж. Вече не разполагаше с друго занимание, освен да се опитва да не обръща внимание на растящото напрежение, докато таймерът във виртуалното му зрение отброяваше времето до заминаването. Във входящата кутия на е-конома му имаше седем съобщения. Половината бяха от студентите му и съдържаха както данни, така и аудиобукети.

Последните пет месеца бяха необичайно натоварени за малката катедра по астрономия на университета, въпреки че през това време не бяха правени звездни наблюдения. Дъдли бе заявил, че състоянието на телескопа и останалите инструменти вече е неприемливо и че са занемарили практическата страна на професията си. Под негово ръководство следящите мотори бяха разглобени и поправени един по един, след тях стативите и накрая цялата сензорна система. Тъй като телескопът бе изведен от експлоатация, имаха възможност да подобрят и интегрират системата за специален контрол и програмите за анализ на изображения. Първоначално студентите приветстваха идеята да изцапат ръцете си и да подобрят наличните системи. Този ентусиазъм обаче отдавна бе избледнял, тъй като Дъдли постоянно изнамираше нови и важни задачи, които отлагаха връщането на обсерваторията в работен режим.

Мразеше се, че ги мами, но това бе единственият законен начин да отложи проекта по наблюдение на звездната двойка. Каза си, че ако

успее да осигури доказателствата, ползите за катедрата и бюджета им ще оправдаят многократно малката измама. Чак през последните месеци, когато му се наложи да се справя с всичките оплаквания, започна да се замисля за ефекта, който потвърждаването на забулването щеше да окаже върху собствената му кариера и богатството му. Провалът щеше да го съсипе. От друга страна успехът щеше да отвори цял нов свят от възможности. Щеше да постигне много повече от всичко, което университетът на Гралмънд можеше да му предложи. Беше приятно човек да се унесе в подобни мечти.

Влакът започна да се движи, откъсна се от платформата и се потопа в пролетните слънчеви лъчи. Дъдли виждаше единствено индустриалните пейзажи през прозореца — стотици пътища се виеха по повърхността и се пресичаха отново и отново в някакъв абстрактен лабиринт. Малки теглещи машини местеха единични вагони и платформи и кашляха плътни димни струи и дизелови отработени газове. Единственият видим хоризонт сякаш бе изграден от складове и товарни отсеци, където подвижна мрежа от паякоподобни подечни кранове и събирачи на контейнери изпълваше пространствата между големите открити структури. Плоскодъжни платформи и дебели танкери се зареждаха или разтоварваха в механичните системи, които почти изцяло ги поглъщаха. Екипи от инженери и работи по поддръжката пълзяха по няколко пътни линии и извършваха ремонти.

Трафикът по съседните релси започна да се увеличава с приближаването на портала. Дълги товарни влакове се редуваха с по-малки пътнически превозвачи. Всички се виеха като змии по синусоиди през кръстовищата, устремени към последния отсек от пътя. От другата страна Дъдли виждаше постоянен поток от влакове, които излизаха от портала.

Към него водеха само две ленти: едната навътре, другата навън. Влакът за Верона най-сетне се престрои върху релсите за излизане зад пътническия влак за Еденбург. Зад тях застана товарен влак за СвЛинкълн. Из купето се понесе нисък предупредителен звън. Дъдли виждаше края на извития покрив на портала пред влака. Докато преминаваха под него, светлината отслабна леко за миг. След това остана да се вижда само широкият блещукащ кехлибарен овал на портала право пред тях, толкова подобен на старомоден изход на тунел. Влакът се промуши право през него.

Дъдли усети лек сърбеж по кожата си при преминаването на вагона през завесата от изкуствено налягане, която пречеше на атмосферите на двата свята да се смесят. Въпреки че свързваше точки на разстояние сто и осемнадесет светлинни години, червеевата дупка сама по себе си нямаше вътрешна дължина. Затова пък генераторът, който я създаваше, беше с внушителни размери. По-голямата му част бе скрита под масивните бетонни сгради за поддръжка зад покрива. В големия овален обръч на портала, който бе дебел над тридесет метра, се съдържаха само излъчвателите. Заради скоростта на влака, дори те се изнизваха за секунда.

През прозорците на купето се разля величествен меден залез. Ушите на Дъдли изпукаха, когато новата атмосфера нахлу в купето през отворите на покрива. Той погледна навън към обширните простори на гарата на ТСП във Верона. Краят ѝ не се виждаше, нямаше и следа от мегаполиса, който, както знаеше Дъдли, лежеше отвъд нея. На края на гарата имаше масивно възвишение от портали, подслонени под извитите си единични покриви. Всеки от овалите ограждаше кръпка от неопределеност в малко по-различен цвят, в зависимост от спектралния клас на звездата, към чийто свят водеха. Освен тях обаче, докдето стигаше погледът, единствената гледка бяха влаковете и релсите. Наоколо преминаха титанични товарици, локомотивите им изглеждаха като гиганти спрямо моделите ОН7, които толкова бяха впечатлили Дъдли. Захранвани от атомна енергия трактори дърпаха двукилометрови вериги от вагони. Лъскави бели пътнически експреси се стрелкаха със свистене, помъкнали дузини вагони. Пътници, чиято работа щеше да ги отведе през двадесет или повече планети, бързаха към поредния портал, увлечени в непрестанен кръговрат. Простичките малки местни влакове като този, с който пътуваше Дъдли, маневрираха между по-големите си и величествени братовчеди. На гарата на Верона имаше всякакви транспорти.

Също както Земята беше кръстопътен свят за всички планети в космоса от първи етап на Междузвездната федерация, Верона беше главният кръстопът в този сектор от етап две и порталите ѝ водеха към тридесет и три планети. Тя бе една от така наречените Големи 15 — индустриалните планети, разработени в покрайнините на етап едно, финансирани и управлявани от компаниите.

Гарата на Верона можеше да се похвали със седем пътнически терминала. Влакът на Дъдли спря на номер три. За пореден път мащабът на мястото го изуми. Само този терминал беше пет пъти по-голям от планетарната гара на Гралмънд. По-плътната атмосфера и малко по-силната гравитация допринесоха за чувството на нищожност, което изпитваше, докато се скиташе из претъпканата зала в търсене на влака за Таниата. Най-сетне го откри на платформа 186 — три едноетажни вагона, дърпани от дизелов локомотив „Ейбълс RP2“. Качи багажа си на решетката над местата и седна на двойна седалка. По-малко от една трета от вагона бе пълна. Само още три влака пътуваха дневно до Таниата.

Когато пристигна, разбра защо разписанието бе толкова разредено. Таниата определено приличаше на гранична планета, последната заселена в този сектор на космоса от етап две. Просто не беше икономически издържано да се строят червееви дупки с по-далечен обхват. Верона нямаше да служи за връзка към нови планети от човешката общност. Тази чест се падаше на Савил, която се намираше на по-малко от десет светлинни години от Гралмънд. ТСП вече строеше нова изследователска база там и подготвяше отварянето на червееви дупки към ново поколение от звездни системи — космоса от етап три, новата вълна на човешката експанзия.

Гарата на ТСП на Таниата се състоеше от няколко сглобени набързо борово-стоманени перона под временен пластмасов покрив. Един кран и един склад съставляваха целия товарен отсек, зад който се намираше просторен кален двор. Камарите от метални контейнери и резервоари в него ограждаха пътеки от небрежно окосена растителност. По алеите громоляха вагони и камиони, които товареха доставките. Селището само по себе си беше просто застроена площ с подвижни кабинни за членовете на екипите, които подготвяха първия етап на изграждане на градската инфраструктура. Още много сглобяеми сгради се добавяха и в момента. Хора и големи роботизирани манипулатори нагласяха подсилените алуминиеви модули един към друг в матрица от въглеродни греди. Най-големите машини бяха пътните строители — подвижни минифабрики с по две остриета, нагънати като хармоника отпред, които дъвчеха почва и глина. Химически реактор превръщаше суровия материал в ензимно подсилен бетон, който се изливаше през задната част и оформяше

плоска и равна повърхност. Плътните облаци от пара и дим, които се завихряха около машините, ограничаваха видимостта към роботизираните работници.

Дъдли стъпи на перона и веднага посегна за слънчевите си очила. Селището се намираше някъде в тропиците. Жежкото синкаво слънце вървеше в комплект с лепкав и влажен въздух. На запад, отвъд поредица от полегати хълмове, се виждаше океанът. Дъдли свали якето си и размаха ръка пред лицето си. Вече се потеше.

Някой от другата страна на платформата извика името му и му помахна. Дъдли се поколеба, преди да вдигне ръка. Мъжът беше слаб и висок малко над шест фута, с източена фигура като на маратонец. Физическата му възраст бе трудна за определяне, кожата му бе покрита с многобройни ОВ-татуси. Върху всеки от крайниците му блестяха шарки и картини в неясни цветове. Златни спирални галактики образуваха бавно движещо се съзвездие върху плешивата му глава. Идеално оформената сивееща козя брадичка бе най-сериозният жокер, издаващ средна възраст. Той се ухили и закрачи към другия край на перона. Шотландската му поличка се развяваше около коленете му. Кариеният плат беше оцветен в дръзки шарки в аметистово и черно.

— Предполагам, че вие сте професор Боуз?

Дъдли се удържа да не погали собствения си ОВ-татус.

— Тъъ, да. — Той подаде ръка. — Тъъ, ЛайънУокър Еъри^[1]?

Дори начинът, по който го произнесе, звучеше не на място, като реплика на мрънкащ чичо ерген. Надяваше се, че жегата ще скрие червенината по бузите му.

— Това ще да съм аз. Повечето хора ме наричат просто Уокър.

— Страхотно. Уокър, тогава.

— Радвам се да се запозная с вас, професоре.

— Дъдли.

— Мой човек. — ЛайънУокър плесна сърдечно Дъдли по гърба.

Дъдли започваше да се безпокои. Не се бе замислил относно името на астронома, когато извърши търсенето в мрежата. Но пък всеки, който разполагаше с достатъчно пари, за да си купи отразителен телескоп с радиус от метър и тридесет сантиметра, да го изпрати на гранична планета и да живее с него на нея, трябваше неизбежно да е до някаква степен ексцентричен.

— Много любезно от ваша страна да ми позволите нощно наблюдение — каза Дъдли.

ЛайънУокър се усмихна за кратко, докато вървяха обратно по платформата.

— Ами, всъщност беше доста необичайно да ме помолите за подобно нещо. Тази нощ трябва да е важна за вас?

— Може да се окаже такава. Надявам се.

— Запитах се: „Защо една нощ?“ Какво можете да видите, което се случва за толкова кратко време? И то по време на точно определена нощ.

— И?

— Ами да, май това е, нали? Не можах да се сетя за абсолютно нищо, не и във връзка със звездните явления. Знам, че не се очакват комети, или поне аз не съм забелязал нито една, а съм единственият човек, който наблюдава тези небеса. Ще ми кажете ли?

— Катедрата ми извършва продължително наблюдение на Дайсъновата двойка, някои от нашите спонсори се интересуват от тях. Само исках да потвърдя нещо, това е всичко.

— Аха. — ЛайънУокър се усмихна разбиращо. — Ясно. Неестествени явления значи.

Дъдли започна да се поотпуска. Макар и ексцентричен, ЛайънУокър беше доста проникателен.

Те стигнаха края на платформата и високият мъж изведнъж изви китката си и посочи с пръст напред, след което бавно описа полукръг във въздуха. ОВ-татусите по предмишницата и китката му запламтяха в сложен въртелив танц от цветовете. Пред тях рязко изскочи камион-пикап, модел „Тойота“.

— Интересна система за контрол — отбеляза Дъдли.

— Да, предпочитам я пред останалите. Метни си багажа отзад, окей?

Колата пое по един от новоудължените бетонни пътища и напусна оживеното селище. ЛайънУокър помръдваше пръстите си на всеки няколко секунди, което предизвикваше нови цветни вълни върху ОВ-татусите му и плавни реакции от страна на пикапа.

— Не можеш ли просто да дадеш устни инструкции на системата за шофиране? — попита Дъдли.

— И какъв ще е смисълът да го правя? По този начин разполагам с контрол над технологията. Машините изпълняват моите команди. Така и трябва да бъде. Всичко останало е механоантропоморфизъм. Не можеш да се отнасяш с буца подвижен метал като с равен и да я молиш най-учтиво да изпълни желанията ти. Кой командва парада, ние или те?

— Разбирам. — Дъдли се усмихна и почувства прилив на симпатия към човека. — А механоантропоморфизъм истинска дума ли е?

ЛайънУокър сви рамене.

— Би трябвало да бъде, цялата проклета Федерация го практикува като форма на религия.

Скоро селището остана зад тях. Колата се носеше с равномерна скорост по пътя, успоредно на брега и само на няколко километра от него. Дъдли успяваше да зърне чистия красив океан отвъд малките пясъчни дюни, застанали като караули покрай него. По-нататък повърхността се издигаше във верига от далечни хълмове. В небето нямаше нито един облак, нямаше и бриз. Силната светлина придаваше на туйфите трева и крайбрежните тръстики тъмен цвят, а на листата — почти нефритен. Край пътя се появиха малки храстовидни дървета, на пръв поглед подобни на земните палми с изключение на това, че листата им приличаха повече на кактусови клонки, увенчани с чудовищни червени тръни.

На петдесет километра от селището пътят се изви навътре към сушата. ЛайънУокър махна изящно с ръка и пикапът се подчини и пое по тясна пясъчлива пътека. Дъдли свали прозореца и помириxa свежия морски въздух. Изобщо не можеше да се мери по соленост с повечето годни за живот планети.

— Забелязваш ли как са изградили пътя към вътрешността? — обади се ЛайънУокър. — Между него и брега има изобилие от първокачествени недвижими имоти. До тридесет години, когато градът вече ще се е разраснал, тези ще струват десетки хиляди долари за акър^[2]. Цялата местност ще е покрита с плажните вили на богатите.

— Това лошо ли е?

— Не и за мен — засмя се ЛайънУокър. — Няма да съм тук.

След още петнадесет километра стигнаха къщата на ЛайънУокър. Той зави покрай извития залив, закрит от дюните, които

се простираха на няколко километра навътре. Къщата му представляваше ниско бунгало от перленобял сух корал, кацнало на върха на огромна дюна само на стотина метра от брега. Широката му украсена веранда гледаше към океана. Големият купол на обсерваторията беше малко по-надалеч от водата. Беше стандартна бетонно-метална конструкция.

Един златист лабрадор изскочи от къщата да ги посрещне и радостно размаха опашка. ЛайънУокър се заигра с него, докато крачеха към бунгалото. Дъдли дочу яростен спор още на двадесет метра от него.

— О, Господи, още се карат — промърмори ЛайънУокър.

Тънката дървена врата се отвори с трясък и отвътре изскочи млада жена. Беше изумително красива дори за Дъдли, който бе свикнал с младите лица на студентките в университета.

— Той е прасе — изфуча тя и бързо ги подмина.

— Аха, сигурен съм, че е — каза кротко ЛайънУокър.

Жената вероятно не го чу, тъй като вече вървеше към дюните. Решимостта, изписана на лицето ѝ, говореше ясно, че няма намерение да спира, преди да стигне края на света. Лабрадорът се загледа с копнеж към нея, преди да се обърне отново към ЛайънУокър.

— Спокойно, спокойно. — Той потупа кучето по главата. — Ще се върне, за да те нахрани за вечеря.

Почти бяха стигнали вратата, когато тя се отвори отново. Този път отвътре излезе млад мъж. Андрогинните му черти го правеха почти толкова красив, колкото момичето. Ако не беше гол до кръста, Дъдли може би дори щеше да се усъмни в пола му.

— И къде си мисли, че отива? — попита ядосано мъжът.

— Не знам — каза ЛайънУокър примирено. — Не ми каза.

— Е, аз няма да тръгна след нея. — Младежът се отправи към плажа с прегърбени рамене, подритвайки пясъка с босите си крака.

ЛайънУокър отвори вратата и с жест покани Дъдли да влезе.

— Извинявай за това.

— Кой са те? — попита Дъдли.

— Настоящите ми партньори. Обичам ги силно, но понякога се чудя дали всичко това си струва нервите. Женен ли си?

— Да. Няколко пъти всъщност.

— Значи знаеш за какво става дума.

Вътрешността на къщата беше аранжирана в класически минималистичен стил, който пасваше идеално на мястото. Имаше голяма кръгла камина, около която беше организирана всекидневната. Високи извити прозорци откриваха панорамна гледка към залива и океана. Климатикът осигуряваше приятна прохлада.

— Разполагай се — каза ЛайънУокър. — Предполагам, че ще приемеш едно питие. Ще те заведа да видиш телескопа след минута. Можеш да го изпробваш. Уверен съм, че ще останеш доволен.

— Благодаря. — Дъдли се отпусна на един от големите дивани. Почувства се доста невзрачен и скучен в тази среда. Не просто заради богатата обстановка на къщата и околността, но и заради жизнеността на хората, които живеяха в нея.

— Тук не е каквото очаквах — призна той след няколко минути, вече пийнал от чудесния петдесетгодишен скоч на ЛайънУокър.

— Имаш предвид, че си мислел, че ще съм като теб? Не се обиждай, мой човек.

— Няма. Та какво правиш тук?

— Семейството ми е доста богато. Не богато по земните стандарти, но все пак заможно. При раждането си се сдобих с приличен финансов фонд. По-късно сам заработих още пари на стоковата борса. Това беше преди няколко подмладявания. Оттогава насам просто се шляя.

— Но защо тук? Защо Таниата?

— Това е границата. Най-далечната точка от началото — разбира се, с изключение на Далечината. Това е нещо прекрасно, въпреки че всички се отнасят към него като към нещо нормално. Мога да стоя тук цяла нощ и да наблюдавам накъде сме се насочили. Ти се взираш в звездите, Дъдли, знаеш какви чудеса има там отвъд. А тези кретени зад нас никога не гледат към звездите. Някога предците ни са мислели, че мястото, на което се намираме сега, е раят. А аз гледам от този техен рай и виждам къде е бъдещето ни. Не смяташ ли, че това е нещо възхитително?

— Със сигурност.

— Там има звезди, които не можеш да видиш с просто око от Земята. Светлината им се спуска към нас през нощта и аз искам да ги опозная.

— Аз също. — Дъдли го поздрави с чашката си, която беше със столетие по-стара от скоча в нея и я изпразни на една глътка.

Двамата младежи се върнаха след няколко часа усамотение и охлаждане на емоциите. ЛайънУокър ги представи като Скот и Чи и те поздравиха плахо Дъдли. Сякаш за да оправдаят поведението си, двамата се заеха да запалят голям огън на плажа. Използваха плавеи от океана, които се отличаваха със странна матова повърхност. Запалиха ги, когато слънцето потъна във водата. От пламъците се разхвърчаха ярки оранжеви искри и се развъртяха високо над пясъка. Четиримата сложиха картофи в огъня, като през това време подготвяха импровизирано барбекю, което щеше да почака укротяването на пламъците.

— Можем ли да видим Дайсъновата двойка оттук? — попита Скот, когато звездите започнаха да се появяват в смрачаващото се небе.

— Не — каза Дъдли. — Не и с невъоръжено око, твърде надалеч са. Оттук едва се вижда земната звезда, а те се намират на хиляда светлинни години отвъд нея.

— Кога точно се е случило обгръщането им?

— Много добър въпрос. Досега не сме успели да определим точното време на построяването на обвивките. Моят проект се опитва да разбере точно това. — Дори сега Дъдли нямаше намерение да разкрие какво е видял.

Ако наблюденията през тази нощ хвърлеха някакви съмнения върху предишните резултати, щеше да му се наложи да зарови целия проект. Не можеше да си позволи да рискува. Нуждаеше се от работата и пенсията прекалено много. Астрономията след 2050 година на практика бе престанала да бъде част от чистата наука. Когато човек е способен да посети звезди от всякакви спектрални класове и да ги наблюдава на живо, професионализирането на изучаването им губеше смисъл. ТСП отдавна бе поела контрол над всички важни наблюдения на дълбокия космос от чисто търговски съображения. При подобни условия много малко висши учебни институции във Федерацията си правеха труда да изграждат обсерватории към факултетите си. Нямаше да има къде да отиде.

Един час след залез Дъдли и ЛайънУокър крачеха сред дюните на път към обсерваторията. Вътрешността ѝ слабо се различаваше от тази в Гралмънд. Голямо празно пространство и в средата дебелият тръба на телескопа, почиващ върху сложна люлка от метални греди и електромускулни влакна. Сензорните гнезда около фокуса изглеждаха много по-фини от всичко, което университетът можеше да си позволи. На стената до вратата бяха наредени един след друг модерни предавателни портали.

Дъдли огледа професионалната екипировка и почувства, че част от напрежението му се оттича. Нямаше практическа спънка, която да попречи на наблюдението. Единствената несигурност беше в собствените му спомени за събитието. Наистина ли бе възможно да е истина? В продължение на пет месеца онзи миг му изглеждаше неуловим като спомен за сън.

ЛайънУокър застана до основата на телескопа и започна нещо, което напомняше танц на робот. Ръцете и краката му трепкаха с малки и прецизни движения. В резултат на това капаците на купола започнаха да се отварят. Електромускулните влакна на люлката на телескопа се изпълнаха тихо и плоският цилиндър започна да се върти, изравнявайки се с хоризонта, на който трябваше да се появи Дайсъновата двойка. Тялото на ЛайънУокър продължи да се извива и върти. Миг по-късно той започна да щрака с пръсти в синхрон с някакъв ритъм, който Дъдли не чуваше. Порталите оживяха един по един и започнаха да предават изображенията от сензорите.

Дъдли бързо се приближи до тях. Качеството на изображенията беше безупречно. Той се взря в звездното поле, съсредочавайки се върху малките разлики в моделите, с които беше свикнал.

— С каква връзка разполагаме? — попита той е-конома си.

— Планетарната киберсфера е нищожна, но имаме връзка по земя с гарата на ТСП. Възможностите за трансфер на информация са напълно достатъчни, за да удовлетворят изискванията ви. Мога да започна връзка с унисферата в мига, в който пожелаете.

— Добре. Започни четвърт час преди прогнозираното време на забулването. Искam складиране в инфотрезор на СИ и потвърждение от унисферата за автентичността на входящите данни.

— Разбрано.

ЛайънУокър бе прекъснал въртеливите си движения и бе оставил телескопа да почива. Повдигна вежда.

— Наистина взимаш това на сериозно, нали?

— Да.

Складирането в инфотрезор и проверката за автентичност струваха скъпо. Заедно с билета му цената им се равняваше на солидна част от грижливо събираните им спестявания за почивка. Още нещо, за което Дъдли не бе уведомил жена си. Всичко това обаче трябваше да бъде направено. При наличие на потвърждение на автентичността никой нямаше да подложи наблюдението му на съмнение.

Дъдли седна на евтин пластмасов стол до телескопа, подпря брадичката на ръцете си и се загледа в холограмната светлина в порталите. Взираше се неотклонно в тъмното небе, докато Дайсъновата двойка се издигна над хоризонта. ЛайънУокър направи няколко дребни корекции и двете звезди се озоваха в центъра на всички портали. В продължение на осемдесет минути те стояха неподвижно на мястото си. Обикновена точка от нормална светлина, всяка спектрална ивица от която сияеше с нетрепваща интензивност.

ЛайънУокър на няколко пъти понечи да разпита Дъдли какво да очаква и всеки път професорът му махаше да замълчи. Най-накрая той се отказа и се отпусна в стола си до застаряващия астроном. Беше свикнал с дългите нощи, въпреки че споделянето на тази я правеше скучна по странен начин.

Е-кономът на Дъдли установи пълноценна широкочестотна връзка с унисферата и потвърди, че инфотрезорът на СИ записва.

Нощта клонеше към антикулминационния си завършек, когато в точно определеното време Дайсън Алфа изчезна.

— Да! — извика Дъдли. Той скочи на крака и прекатури стола назад. — Да, да, да. Бях прав.

Той се обърна към ЛайънУокър с абсурдно широка усмивка на лицето си.

— Видя ли това?

— Да — изръмжа ЛайънУокър с престорено спокойствие. — Видях го.

— Да! — Дъдли застина и нетърпеливо запита е-конома си: — Имаме ли запис?

— Унисферата потвърждава записа. Събитието е съхранено в инфотрезора на СИ.

Усмивката на Дъдли се завърна на лицето му.

— Разбираш ли какво всъщност беше това? — попита той ЛайънУокър.

— Разбирам.

— Беше невъзможно, мой човек, ето какво беше. Напълно, шибано невъзможно. Никой не може да изключи звезда ей така. Никой.

— Знам. Чудесно е, нали?

[1] Lion, walker, euge (англ.) — лъв, пешеходец, орлово гнездо. — Бел.прев. ↑

[2] Около четири декара. — Бел.прев. ↑

2.

Адам Елвин излезе от гарата на ТСП в Токат, столицата на ВИлейн. Не бързаше, докато минаваше покрай сензорите, вградени в набраздените мраморни колони, които ограждаха залата. Ако щяха да го арестуват, предпочиташе това да стане сега, преди останалата част от мисията да бъде разкрита.

Нормалният гражданин на Федерацията нямаше представа за съществуването на подобни системи за наблюдение. Адам си бе имал работа с тях през по-голямата част от зрелия си живот. Водени от оправданата си параноя за саботажи, ТСП ги прилагаха, за да държат под око всички, които използваха услугите им. Огромните изчислителни системи на сензора бяха заредени със смартуер за визуално разпознаване, който сравняваше всеки пътник с дълъг списък от известни и заподозрени рецидивисти.

Адам бе използвал клетъчна промяна на профила, за да промени външността си (включително и височината), повече пъти, отколкото можеше да си спомни — поне веднъж годишно, а най-често два или три пъти. Манипулацията никога нямаше да излекува процеса на стареене, започнал да поразява ставите и органите му, но успешно премахваше белезите, каквито бе натрупал повече от достатъчно през десетилетията. Също така това му предоставяше широк избор от черти. Винаги имаше чувството, че да се опитва да прикрие седемдесет и петте си години е акт на безсмислена суета. Всеки възрастен човек с лице на младеж бе наистина тъжна гледка. Останалата част от тялото винаги ги издаваше: бяха твърде едри, твърде бавни. Веднага ги окачествяваха като неудачници, твърде бедни за подмладяване, отдали се на евтината фантазия на повърхностната кожна младост.

Той стигна до пиаца за таксите извън пътническия терминал на гарата и нареди на е-конома си да повика такси. Не бе активирал нито една от алармите. Или поне тези, които можеше да засече. Човек никога не можеше да разбере, когато си имаше работа с нея. Беше умна

и се добираше все по-близо до него с течение на годините. Ако му бе заложила капан на ВИлейн, той нямаше да се активира днес — времето, което той предпочиташе.

За момента беше свободен да продължи мисията си. Днес беше нов човек, неизвестен на Федерацията. Според гражданското му досие той беше Хул Норт, роден на Пеликан, шейсет и седем годишен, живеещ първия си живот. Работеше за инженерната компания „Борнуел“. Изглеждаше с наднормено тегло. Над стоте му килограма бяха дори твърде много, имайки предвид усърдието, с което гражданите на Федерацията се грижеха за здравето си тези дни. Заедно с това вървеше закръглено отпуснато лице, което се потеше обилно. Изтъняващата му сива коса беше сресана ниско над челото в демодирана прическа. Носеше торбест кафяв шлифер с широки ревери. Дрехата беше разтворена отпред и разкриваше измачкан сив костюм. Голям човек с малък живот, на когото никой не обръщаше внимание. Клетъчната промяна бе козметична манипулация за бедните и суетните, не и нещо, използвано за добавяне на мазнини и нездрава бледнина на кожата. Тази залъгваща маневра винаги успяваше.

Кое то означава, че най-вероятно е време да я сменя, помисли си Адам, докато вмъкваше възголямото си тяло в таксито, което го откара до хотел „Уестпуул“. Регистрира се и предплати за две седмици. Стаята му беше двойка на осмия етаж, със запечатани прозорци и климатик, който поддържаше твърде ниска температура за вкуса му. Мразеше това. Спеше леко и шумът от климатика щеше да го държи буден в продължение на часове. Винаги беше така.

Той разопакова всичките дрехи от куфара си, след това извади по-малката чанта за носене на рамо, в която се намираше раницата за спешни случаи. В нея имаше няколко комплекта дрехи, един от които твърде малък, медицински комплект, пари в брой, наполовина използван двупосочен билет на ТСП от ЕденБург до ВИлейн, чифт сложни системни устройства за ръцете, в които се съдържаше добре предпазен каос-софтуер, и законен йонен пистолет със скрити подобрения, които правеха изстрелите от къси разстояния смъртоносни.

След час Адам напусна хотела и вървя пет пресечки в топлата следобедна слънчева светлина, попивайки атмосферата на столицата. Трафикът нагоре и надолу по широките пътища беше силно сгъстен и

в него преобладаваха такситата и търговските ванове. Никой от тях не използваше двигатели с вътрешно горене, отбеляза наум, всички се захранваха от свръхпроводими батерии. Този сектор на града беше добре устроен, намираше се близо до централните финансови и търговски райони, въпреки че след петнадесет пресечки състоянието на сградите осезаемо се влошаваше. Наоколо се виждаха магазини и офиси, както и малки странични улички, оградени от апартаменти с тераси, най-високите от които — по четири или пет етажа. Обществени сгради, построени в стила на имперска Русия, оформяха спретнати квадрати. В далечината, в дъното на идеално правите пътища, се издигаха кулите, които обозначаваха сърцето на града. На всеки няколко пресечки минаваше под издигнатите железопътни релси, които се извиваха през градската пътна решетка — дебели бетонни артерии върху високи подпори, по които минаваше основната част от входящия и изходящия трафик на планетарната гара.

ВИлейн се намираше в космоса от етап едно, само на петдесет светлинни години от самата Земя. След откриването му за заселване през 2090 година икономиката и индустрията бяха съзрявали по план и без сътресения. В момента населението му наброяваше над два милиарда с порядъчно висок стандарт на живот. Точно това, което световите от етапи две и три се стараеха да постигнат. Предвид дългата му история, проникването на пипалата на упадъка в някои части на обществото му бе неизбежно. В забързания пазарен икономически модел, който ВИлейн следваше, не всеки можеше да забогатее достатъчно, за да си позволи многократни подмладявания. Кварталите, в които живееха тези хора, бяха показателни за финансовото им състояние. Пътищата в по-бедните местности бяха напукани и неравни, спирките на високоефективната градска метромрежа, която ги обслужваше, бяха по-малко, а вагоните бяха по-стари. Там се бе загнездила истинската развала, отчаянието и задънените улици, където човешките животи се принасяха в жертва на бога на икономиката. В този ден и тази епоха бе възмутително, че нещо подобно може да е реалност. Това бе пейзажът, който Адам се бе заклел да изличи преди много време, и мястото, от което се нуждаеше най-много за другите си дейности.

Намери си хотел от клас А+А в края на Петдесет и трета улица и се регистрира със самоличността на Куентин Келхър. Хотелите от

клас А+А бяха верига от евтини напълно автоматизирани хотели, в които управителят беше и шеф на поддръжката. Системата на рецепцията прие превода от августиански долари от кредитния му татус и му даде код за стая 421. Помещението представляваше квадрат със страна три метра, към който имаше ниша с баня и тоалетна и сервизен канал. Имаше едно легло с гел-матрак, един стол и прибираща се лавица. Стаята обаче се намираше на ъгъла на сградата, което означаваше, че разполага с два прозореца.

Поиска от малката система на сервизния канал чаршафи, три запечатани ястия, два литра бутилирана вода и чанта с тоалетни принадлежности, всичко на сметката му. След минута механизмът забръмча равномерно и артикулите изскочиха върху поставката. След това той нагласи една от портативните системи в режим на охрана и я остави да сканира стаята. Ако някой проникнеше вътре, тя щеше да уведоми незабавно е-конома му чрез шифрирано съобщение от адрес за единично ползване в унисферата. Малко вероятно беше да се случи нещо подобно. Ниският индекс на престъпност беше гордостта на ВИлейн, а и всеки, отседнал в хотел от клас А+А, не би имал нищо ценно. За него това беше достатъчно добре премерен риск.

Вечерта Адам се качи на метрото и прекоси града до друг леко занемарен квартал. Сред затворените магазини и отворени барове намери врата с малък надпис:

Междузвездна социалистическа партия
ВИлейн, седми клон

Е-кономът му предостави на вратата кода за членство на Хул Норт и ключалката избръмча. Интериорът до голяма степен съвпаднаше с очакванията му — протритото дървено стълбище, което водеше нагоре към няколко стаи с високи прозорци, отдавна запечатани с дъски. В едната от тях имаше бар, където се сервираше евтина бира от микропивоварните, както и смъртоносно изглеждащи ликьори от керамични бутилки. По-голямата част от втората стая се заемаше от игрален портал. Столове за зяпачите бяха наредени на гъсто край стените, а на бара стояха неколцина мъже. Когато Адам влезе, те се умълчаха. Никой, който носеше костюм, дори евтин като неговия, не беше на мястото си в тази стая.

— Бира, моля — каза Адам на бармана и остави няколко земни долара на бара. Тази валута се приемаше без проблеми на повечето светове.

Барманът постави бутилката пред него. Всички наблюдаваха как той отпива глътка.

— Не е зле. — Адам дори успя да запази изражението си безизразно. Оценяваше факта, че социалистическият клуб не купува от големите корпоративни пивоварни, а може да намери по-малка, която всъщност произвежда годна за пиене бира.

— Нов ли си в града, другарю? — попита барманът.

— Пристигнах днес.

— Дълго ли ще останеш?

— Да, за известно време. Търся другар на име Мърфи, Найджъл Мърфи.

Мъжът в далечния край на бара се изправи.

— Значи търсиш мен.

Беше строен, по-висок от Адам, с тясно, подозрително лице. Адам предположи, че живее първия си живот. Главата му беше почти плешива с изключение на тънък монашески пръстен от сивееща коса. Носеше дрехи на обикновен работник: дънки и карирана риза, вълнено яке и шапка, натъпкана в един от джобовете му. Целите бяха покрити с кални ивици, все едно беше дошъл направо от фабриката или от двора. Но начинът, по който гледаше Адам, по който го измери с един поглед, го отличаваха като лидер.

— Хул Норт — каза Адам, докато си стискаха ръцете. — Един от колегите ми е бил тук миналата седмица.

— Не съм сигурен, че си спомням — каза Найджъл Мърфи.

— Той ми каза, че ти си човекът, с когото трябва да разговарям.

— Зависи за какво искаш да си говорим... другарю.

Адам съдържа въздишката си. Бе минавал през този ритуал толкова пъти през годините. Досега трябваше вече да е измислил как да заобиколи тези глупости и да се заеме направо с работата. Но както винаги трябваше да изтърпи целия цирк. Местният лидер трябваше да се покаже като най-силният пес пред приятелите си.

— Имам няколко проблема, които искам да обсъдим — каза Адам. — Мога ли да те черпя едно питие?

— Доста свободно харчиш парите си, другарю — каза един от останалите, които седяха зад Найджъл Мърфи. — Имаш много, нали? Мислиш си, че можеш да купиш приятелството ни?

Адам се усмихна леко на редовия пияч.

— Не искам приятелството ти, а ти със сигурност не искаш да бъдеш мой приятел.

Мъжът се ухили на дружките си. На вид изглеждаше на тридесет и нещо, а безразсъдността му подсказваше, че това бе и реалната му възраст, първият му живот.

— И защо така?

— Кой си ти?

— Сабах. Какво те интересува?

— Така, Сабах. Ако беше мой приятел, щяха да те следят навсякъде из Федерацията и когато накрая те хванат, ще те убият. Завинаги.

Никой на бара вече не се смееше. Малката тежка издутина под якето му, оформена от йонния пистолет, успокояваше Адам.

— Някой от вас спомня ли си двадесет и първи ноември 2344 година? — Адам се огледа предизвикателно наоколо.

— Гара Абадан — каза тихо Найджъл Мърфи.

— Това си бил ти? — попита Сабах.

— Нека просто приемем, че бях някъде наблизо по това време.

— Бяха убити четиристотин и осемдесет души — каза Мърфи. — Една трета от тях бяха случаи на пълна смърт. Деца, които бяха твърде малки, за да притежават импланти за съхранение на памет.

— Влакът закъсна — каза Адам.

Гърлото му пресъхна, докато си припомняше събитията — все още ужасяващо ясни в главата му. Не си беше позволил да редактира спомените си, да се измъкне по лесния начин. *Живей с последствията от собствените си дела.* Затова всяка нощ сънуваше експлозията и дерайлирането точно пред портала, вагоните, които прелитаха над жп възлите и успоредните релси в най-натоварената част на гарата. Петнадесет влака се удариха, бяха запратени настрани, смачкани, раздрани, взривени, а вътрешностите им пръскаха радиоактивни елементи. И тела.

— Намираше се на грешната част от пътя в грешното време. Моят клон се целеше във влака, който превозваше зърно от Килбърн.

— Искал си да попречиш на хората да ядат? — попита подигравателно Сабах.

— Това свърталище на пияници ли е, или клон на социалистите? Не знаеш ли нищо за партията, която подкрепяш? Причината, заради която съществуваме? Има определен вид влакове за превоз на зърно, специално проектирани да преминават през портали, водещи към зони с нулева гравитация. ТСП не казва на хората за тези влакове, също както не споменават и за порталите. Компанията похарчи милиони за проектирането на вагони, които да работят в условия на свободно падане и вакуум. Милиони долари за разработването на машини, чиято единствена работа е да изхвърлят съдържанието си в космоса. Никой не знае къде. Няма значение къде, те съществуват, за да можем да изхвърляме безопасно всички вредни материали от годните за живот планети. Затова изпращат влаковете с техните специални вагони през порталите и отварят люковете, за да изхвърлят товарите си. А в тях няма нищо вредно, единствено десетки милиони тонове зърно с идеално качество, които се изсипват в пустотата. Във вагоните има и друг хитър механизъм, който да подsigури това. Само отварянето на люка не е достатъчно. При свободно падане влакът просто ще си стои там, зърното трябва да бъде избутано навън с физическа сила. И знаеш ли защо го правят?

— Заради пазара? — каза Найджъл Мърфи с нотка на умора в гласа си.

— Абсолютно вярно, заради пазара. Ако се пресити на храни, цените ще паднат. Търговците на стоки не могат да си позволят това. Не могат да продават с достатъчно голяма печалба, за да платят спекулата, която са извършили с чуждия труд, така че пазарът изисква наличието на по-малко храна. Влаковете със зърно преминават през порталите в нулевата гравитация и хората плащат по-високи цени за основните видове храни. Всяко общество, което позволява това да се случва, е сбъркано в самата си основа. Зърното е само малка частичка от злоупотребата, на която хората са подложени благодарение на пазарно-капиталистическата икономика. — Адам се вгледа продължително в Сабах. Знаеше, че отново прекалява, че преекспонира собствената си отдаденост. Не му пукаше. На това бе посветил живота си, дори сега, наред с останалите му приоритети, висшата човешка кауза все още го захранваше с енергия.

— Затова се присъединих към тази партия, за да сложа край на чудовищната несправедливост. Затова отдадох живота си на тази партия. И затова ще умра, ще прегърна абсолютната смърт като член на партията. Защото вярвам, че човешката раса заслужава нещо по-добро от онези копелета плутократи, които ни управляват като някакво частно феодално владение. Ами ти, синко? Ти в какво вярваш?

— Благодаря, че изясни това — каза забързано Найджъл Мърфи и застана между Адам и Сабах. — Всички ние сме добри членове на партията, Хул. Може и да сме постъпили в нея по различни причини, но имаме еднакви цели.

Той показа с ръка на Сабах и останалите да останат на бара. С другата леко притисна рамото на Адам и го насочи към малка врата.

— Нека да поговорим.

Задната стая се използваше за склад на каси за бира и всякакви други боклуци, които се натрупват с годините в един бар. От тавана висеше единична мултисветлинна лента, която осигуряваше светлина.

Със затварянето на вратата е-кономът на Адам го уведоми, че достъпът до киберсферата е прекъснат.

— Съжалявам за това — каза Найджъл Мърфи, докато двамата издърпваха няколко празни каси за бира, за да седнат върху тях. — Другарите не са привикнали с нови физиономии наоколо.

— Имаш предвид, че партията е изгубена кауза на ВИлейн?

Найджъл Мърфи кимна неохотно.

— Тези дни изглежда точно така. Вече едва се добираме до два процента на изборите и голяма част от тях са просто протестен вот срещу основните партии. Всяко непосредствено действие, което предприемаме срещу компаниите, е толкова... не знам. Незряло? Все едно да удряме по планета с гумен чук, без да нанасяме какво поражение. А и винаги съществува рискът да се случи грешка като Абадан. В крайна сметка социализмът не означава убиване на хора. Предполага се, че трябва да символизира правдата.

— Знам. Трудно е, повярвай ми. Аз работя за каузата по-дълго от теб. Но ти трябва да вярваш, че някой ден всичко това ще се промени. Днес Федерацията се крепи на чистата империалистическа експанзия. Това винаги е най-благоприятното време за пазарните икономики, защото постоянно има глад за нови пазари. Но в крайна сметка тя ще се провали. Експанзията в космоса от етап три не може да се мери по

скорост и агресивност с първия и втория етап. Процесът се забавя. Най-накрая тази лудост ще спре и ще можем да съсредоточим ресурсите върху социалния растеж вместо върху физическия.

— Да се надяваме. — Найджъл Мърфи надигна бутилката си с бира. — Как мога да ти помогна?

— Трябва да говоря с някои хора. Искам да купя оръжия.

— Все още си в бизнеса с взривяване на влакове, а?

— Да. — Адам се усмихна с усилие. — Все още взривявам влакове. Можеш ли да го уредиш за мен?

— Мога да опитам. През годините съм купувал някои по-дребни нещица за себе си.

— Аз не търся дребни нещица.

— Дилърът, с когото търгувам, би трябвало да свърши работа. Ще попитам.

— Благодаря ти.

— Какви точно оръжия имаш предвид?

Адам му подаде копие на списъка.

— Това е сделката. Можеш да добавиш сумата, от която клонът ви се нуждае, до десет процента от крайната цена. Приеми го като хонорар за свързката.

— Това са доста сериозни оръжия.

— Аз представлявам доста сериозен клон на партията.

— Добре тогава. — Найджъл Мърфи все още не можеше да пропъди загриженото изражение от лицето си, докато погледът му се плъзгаше надолу по списъка. — Дай ми кода на е-конома си. Ще ти се обадя, когато уредя срещата.

— Добре. Още нещо, имали ли сте нови членове наскоро? През последните няколко месеца?

— Не. Не и през последните девет месеца, за съжаление. Казах ти, не сме на мода в момента. Ще започнем нова кампания по набиране сред синдикатите на общите работници. Но това ще стане след седмици. Защо?

— Просто проверявам.

Сабах се мразеше заради действията си. Този другар очевидно беше със силни връзки в партията, може би беше част от

изпълнителните кадри. А това означаваше, че наистина вярва в това, което прави, особено ако думите му за зърнопреносния влак бяха искрени.

Не че Сабах не вярваше в тяхната кауза — в никакъв случай. Мразеше от все сърце това, че всички в този свят се справят по-добре от него, че произходът му го е осъдил на скапан живот. Строежът на обществото не му позволяваше да се самоусъвършенства. Именно това бе основното, което го привлече към социалистите, начинът, по който работеха, за да променят положението и хората като него да получат шанс за приличен живот в свят на равни.

И това правеше нещата още по-тежки. Другарят се бореше активно, за да срине компаниите и плутократската държава, която ги подкрепяше. Това бе много повече, отколкото Сабах правеше изобщо. Седемте клона само провеждаха срещи, на които спореха едни с други сякаш с часове. Освен това ги имаше и агитационните дни, по време на които членовете биваха наругавани, обиждани и третирани с крайно презрение от същите хора, на които се опитваха да помогнат. Разбира се, организираха също и протести пред офисите на компаниите и пред фабриките и засади на политици. Сабах бе загубил бройката на случаите, когато се бе оказвал на грешния и изключително болезнен край на полицейския шок камшик. Напоследък истинската причина да продължава беше останалата част от клона. Вече не разполагаше с много приятели извън него.

Само че нямаше никакъв избор. Не и в този случай.

Срещна жената преди девет години. Работата онази вечер беше толкова лесна, че щеше да е престъпление да не я свършат. Излезе с няколко от старите си дружки от гангстерските години, когато заедно бягаха от изправителната академия, за да скитосват из улиците. Бяха набелязали камион за доставки, който извършваше нощен курс от планетарната станция на ТСП до различни местни складове за продажба на едро из града. Носеше щайги с местни стоки от Августа, само екстра качество. Ванът беше стар, а алармата му беше смешна.

Благодарение на малко количество приличен caos-софтуер с насочване, закупен от познати, успяха да пресрещнат вана и за минути да го разтоварят целия. Сабах дори взе няколко ботове-камериерки за вкъщи като допълнение към дела си.

Когато влезе през вратата, тя го очакваше. Жена на средна възраст с меки азиатски черти, дългата ѝ до раменете гарвановочерна коса беше прошарена от сиви нишки. Носеше елегантен бизнес костюм. Седеше във всекидневната му и сякаш се вписваше в опърпания двустаен апартамент по-добре, отколкото той някога му бе пасвал.

— В момента разполагаш с избор каза тя, докато устата му висеше зяпнала от изненада. — Или ще те застрелям при самоотбрана, тъй като нападна правителствен служител по време на работа, или ще сключим сделка и ще ти позволя да задържиш пишката си.

— Кооой... — Сабах се намръщи към вратата си, проклинайки наум алармените ѝ вериги, задето не го бяха предупредили за нахлуването.

— Или си мислиш, че обществената здравна застрахователна система на ВИлейн ще плати за нова пишка, а, Сабах? Там се целя, ако все още не си забелязал.

Той с ужас видя, че жената държи някаква малка черна тръба и наистина я е насочила към слабините му. Премести кутиите с ботове-камериерки, като постепенно ги смъкна надолу, докато не покриха бедрата му и изключително ценния интимен орган, който се намираше там.

— Ако си от полицията, няма да...

Мощното пукане, което произведе оръжието ѝ, го стресна. Във въздуха пръснаха парчета от опаковъчна пяна, докато останките от бота падаха на пода. Електромускулните крайници на малката ракоподобна машина се загърчиха спазматично няколко мига, преди да се сринат безжизнено. Сабах се взираше в тях.

— О, Исусе на кръста — прошепна той и впи още по-силно пръстите си в оцелялата кутия.

— Наясно ли сме вече с позициите си? — попита полицайката.

— Да, гус'жа.

— Искам само да направя нещо за мен. Нещо малко. Ще го направиш ли?

— Какво?

— Един ден някой ще се появи във вашия клон и аз искам да науча за това. Не мога да ти кажа името му, той го сменя всеки път. Знам обаче, че ще иска да купи разни неща, най-вероятно оръжия или

каос-софтуер, или носители на болести, или елементи с лъжливи характеристики, които ще прецакат това, върху което са монтирани. Той е такъв тип човек. Много неприятен индивид. Ще се представи за член на партията, ще каже, че върши делата си в името на благородна кауза. Но това са лъжи. Той е терорист. Анархист. Убиец. Затова искам да ми кажеш, когато той ви посети. Разбрано?

Сабах не искаше и да мисли за алтернативата. Оръжието ѝ все още беше насочено право към него, мерникът беше наведен ниско.

— Да, разбира се. Ще го направя.

— Добре.

— Кога ще пристигне?

— Не знам. Може да е утре. Може да е след тридесет години. Може и никога да не го направи. А може и да го заловя, преди да стигне до ВИлейн.

— Е, добре тогава.

— Сега се обърни.

— Какво?

— Чу ме. — Тя се изправи. Малкото ѝ оръжие все така сочеше към него. Сабах неохотно се обърна с лице към вратата. Тя хвана ръцете му и го принуди да пусне кутията. Около китките му се намота студена лента от квазиметал и ги обездвижи.

— Какво, по дяволите...

— Арестуван си за кражба.

— Това трябва да е някаква проклета шега! Казах, че ще ти помогна. Това беше сделката. — Той обърна главата си и се опита да погледне към нея. Тя заби оръжието си в челюстта му.

— Няма сделка. Ти направи избор.

— Това беше сделката! — извика бясно той. — Аз ще ти помогна, а ти ще свалиш обвиненията. Исусе!

— Гресиш — каза безмилостно жената. — Не съм казвала нищо подобно. Ти си извършил престъпление. Трябва да посрещнеш последствията. Трябва да бъдеш съден справедливо.

— Майната ти, кучко. Майната ти. Надявам се този твой терорист да взриви сто болници и училища. Надявам се да унищожи цялата ви планета.

— Няма. Той се интересува само от една планета. И с твоя помощ можем да го спрем да нанесе нови поражения върху нея.

— Моята *помощ*? — Думата прозвуча като цвърчене. Беше твърде шокиран. — Тъпа кучко, можеш да ми духаш и пак нямаш шансове да ти помогна. Имахме сделка.

— Добре. Ще подам молба до съдията и ще го помоля да се произнесе снизходително по твоето дело.

— Ъ? — Това беше толкова изчанчено, че главата му щеше да се пръсне. Жената го плашеше от самото начало. Вече дори не беше сигурен, че е полицаи. Приличаше повече на сериен убиец.

— Ще му кажа, че си ни съдействал изцяло и си се съгласил да бъдеш мой информатор. Досието няма да бъде шифрирано, когато бъде прикачено към съдебния ти запис. Не мислиш ли, че приятелите ти ще го прочетат, когато получиш лека присъда? Дали ще са щастливи от съдържанието му? Между другото, колегите ми вече са ги арестували след снощната кражба. Предполагам, че ще са любопитни да разберат откъде сме знаели за нея.

— О, по дяволите. — Сабах бе на път да се разплаче. Искаше целият този кошмар да приключи. — Не може да постъпиш така с мен. Те ще ме убият. Пълна смърт. Не знаеш какви са.

— Мисля, че знам. Та ще ми кажеш ли, когато целта ми се появи?

Той процеди през стиснатите си зъби:

— Да.

Оттогава бяха минали девет години. Беше получил условна присъда за кражбата и го задължиха да изкара двеста часа общественополезен труд. Това беше последният път, когато извърши престъпление — по-сериозно престъпление, разбира се, от време на време задигаше по нещо дребно.

На всеки три седмици получаваше съобщение във входящата кутия на е-конома си, което питаше дали мъжът е дошъл. Всеки път той отговаряше с „не“.

Девет години, през които онази суперкучка така и не се отказа.

— Времето — каза му тя по пътя към полицейското управление — не омаловажава нищо.

Никога не спомена какво ще се случи, ако не я уведоми. Но така или иначе това не беше нещо, което той искаше да научи.

Сабах повървя няколко пресечки, докато мястото на сбирката не остана далеч зад него. По този начин е-кономът му щеше да се свърже през възел на киберсферата, който беше отдалечен от сградата. Клонът разполагаше с няколко техничари — крайни идеалисти по отношение на пълния достъп. Всички споделяха почти и анархистичните убеждения, че цялата информация трябва да бъде свободна. Освен това пушеха опасни неща и играеха игри на потапяне на съзнанието през по-голямата част от времето си. Въпреки това имаха смущаващия навик да ги снабдяват с всичко нужно, когато трябваше да проникнат в инфобанките в името на каузата. Сабах не изключваше възможността старшият член на партията да организира елементарна наблюдателна операция около сградата на клона и по този начин да направи локалната мрежа рискова.

Е-кономът му въведе кода, който тя му бе дала. Връзката се осъществи мигновено, което най-малкото беше доста изнервящо, ако не и стряскащо. Сабах пое дълбоко дъх.

— Той е тук.

Адам Елвин изчакваше във фоайето на клуб „Белязания костюм“, докато гардеробиерката прибираше палтото му. Имплантите в ретината му привикнаха лесно към слабата светлина и активираха инфрачервено зрение, което му позволи да вижда през сенките. Трябваше му обаче време да възприеме цялостно мястото. Беше стандартен клуб. Край стените имаше оградени сепарета, всяко от които разполагаше с е-печат с цел уединение. На основната платформа имаше маси и столове, дълъг бар с пълна колекция от бутилки по лавиците, както и малка сцена, върху която танцуваха момчета, момичета и травестити от трупата „Ангелите на залеза“. Осветлението беше слабо. Топазени и пурпурни прожектори плъзгаха мрачните си лъчи по тъмния дървен интериор. Музиката беше шумна — безлична софтуерна синтетика, на чийто непрекъснат ритъм танцьорите сваляха дрехите си. Тук се въртяха повече пари, отколкото беше нормално, помисли си той. Това осигуряваше защита на мястото.

В един часа сутринта всички маси бяха заети и тълпата от победни посетители около сцената размахваше ентусиазирано банкноти пред лицата и слабините на двама танцьори. Няколко сепарета бяха

заградени от трептящи силови полета. Адам се намръщи при вида им, но това се и очакваше. Докато оглеждаше наоколо, видя как управителят води танцорка от „Ангелите на здрача“ към едно от сепаретата. Силовото поле присветна и ги пропусна вътре. Системите в ръцете на Адам бяха способни да проникнат през е-печата, но сондата щеше да бъде засечена.

Наличието на толкова много места, удобни за прикритие, беше риск. Но той бе свикнал с рисковете. А и в защитен бардак като този нямаше да приветстват полицията с „добре дошли“.

— Извинете — каза портиерът. Държеше се приятелски, не че имаше някакво значение. Клетъчното префасониране го бе направило едър колкото Адам, но не и дебел като него.

— Разбира се.

Портиерът плъзна по якето и по панталоните му ръцете си, покрити с голям брой ОВ-татуси, чиито вериги светеха във флуоресцентно виненочервено, докато сканираха за опасни принадлежности.

— Тук съм, за да се срещна с госпожица Лансие — каза Адам на управителката, когато портиерът приключи с претърсването. Тя го поведе през периферията на основното помещение към едно от сепаретата близо до бара. Найджъл Мърфи вече беше там.

За дилър на оръжия Рейчъл Лансие бе твърде привлекателна за окото. Носеше ярка алена рокля с дълбоко деколте. Дългата ѝ кестенява коса бе фризирана във формата на изящна вълна, сред която блещукаха малки луминесцентни звезди. Подмладяването я бе върнало на двадесет и няколко годишна възраст. Определено бе много привлекателна. Веднага отгатна, че е подмладена, може би дори два или три пъти. Маниерът ѝ я издаваше. Никой двадесетгодишен не притежаваше увереност, граничеща с абсолютно хладнокръвие.

Бодигардът ѝ беше дребен слаб мъж с приятна усмивка, също толкова незабележим, колкото тя бе натрапчива. Той активира е-печата веднага щом Адам пристигна, и обвини откритата част на сепарето с матовоплатинено було. Те виждаха клуба, но клиентите от другата страна трябваше да се задоволят с непроницаем щит.

— Списъкът ти е доста впечатляващ — каза Рейчъл.

Адам изчака миг, за да види дали ще го попита за какво му е, но тя не си позволи подобна непрофесионалност.

— Представлява ли проблем за теб?

— Мога да намеря всичко, но трябва да призная, че бойната броня ще отнеме време. Тя спада към полицейската система. Обикновено доставям малки оръжия за хора с доста по-скромни стремежи от твоите.

— Колко време ти е нужно?

— За бронята — десет дни, може би две седмици. Първо трябва да се сдобия с оторизиран сертификат за използване.

— Не се нуждая от такъв.

Тя надигна коктейла си и отпи, докато го гледаше над ръба на чашата.

— Това не ме улеснява, защото аз се нуждая от него. Виж, останалата част от списъка ти или е на склад, или се намира на нелегалния пазар. Мога да я осигуря в следващите няколко дни. Но тази броня трябва да дойде от законни доставчици, а те трябва да разполагат със сертификата, преди дори да я изкарат от фабриката си.

— Можеш ли да се сдобиеш с него?

— Да.

— Колко? — попита той, преди тя да започне да се пазари.

— Сто хиляди Вилейнски долара. В операцията ще участват няколко души, а никой от тях не е евтин.

— Ще ти платя осемдесет.

— Съжалявам, но това не е никаква сергия на пазара. Не се пазаря. Това е цената.

— Ще ти платя осемдесет и също така ще ти платя, за да опаковаш останалите неща от списъка по начина, по който искам.

Тя се намръщи.

— Какво опаковане имаш предвид?

Адам й подаде запаметяващ кристал.

— Всяко от оръжията трябва да бъде разглобено на съставните си части. Те, от своя страна, трябва да бъдат инсталирани в цивилното и селскостопанското оборудване, което съм оставил в един склад. Маскирани по начина, който съм уточнил, компонентите ще са неразличими, независимо колко пъти бъдат сканирани или проучвани. Всички инструкции са тук.

— Предвид размера на списъка ти това е доста работа.

— Петнадесет хиляди. Не се пазаря.

Тя облиза устните си.

— Как смяташ да платиш?

— Със земни долари, в брой, никакви сметки.

— В брой?

— Проблем ли е?

— Списъкът ти ще струва седемстотин и двадесет хиляди. Това са доста пари за разнасяне наоколо.

— Зависи с какво си свикнал. — Той бръкна в якето си и извади дебела пачка банкноти. — Това са петдесет хиляди. Достатъчно, за да започнеш и за да докажа сериозността си. Когато осигуриш поръчката, ми посочи защитения склад, където мога да изпратя машините си. Когато пристигнат там, ще ти платя една трета от остатъка. Когато ги монтираш, ще ти изплатя всичко.

Рейчъл Лансие изгуби самообладание за миг. Хвърли поглед към бодигарда си и взе банкнотите.

— Приятно е да се прави бизнес с теб, Хул — каза тя.

— Искam ежедневни доклади за напредването на работата.

— Ще ги получиш.

Главен следовател Паула Майо напусна офиса си в Париж три минути след обаждането на Сабах. Отне ѝ осемнадесет минути да прекоси града и да се добере до гарата на ТСП. Наложил се да чака само осем минути на платформата за следващия експрес. Пристигна на Вилейн за четиридесет минути.

Двама старши детективи, Дон Меърс и Маги Лидзи от столичната полиция на Токат, вече я очакваха, когато таксито я докара до главната квартира. Благодарение на степента на сътрудничество, поискана от Междузвездната дирекция за тежки престъпления, двамата детективи нямаха никакви проблеми да осигурят конферентен офис и достъп до системите на отдела. Капитанът им ясно подчерта, че очаква да окажат пълно съдействие на главния следовател.

— Когато това приключи, тя ще пусне доклад за оперативните ни възможности — каза той. — Дирекцията разполага с политическо влияние, затова бъдете мили и внимателни.

Седнала до неспокойния Дон Меърс, Маги Лидзи използва економа си, за да извика досието на главния следовател. Върху

виртуалната картина, генерирана от ретиналните ѝ импланти, започнаха да текат широки колони полупрозрачен зелен текст. Тя прегледа информацията набързо. Правеше го по-скоро за да опресни паметта си, отколкото за да вникне в детайлите. Всички в правораздавателните органи бяха чували за Паула Майо. Системата на управлението уведоми двамата детективи, че гостенката им е пристигнала. Маги се съсредоточи върху вратите, докато те се вдигаха нагоре, и разкара призрачните ленти текст от зрението си. Конферентният офис на осмия етаж на управлението на столичната полиция имаше стъклени стени, както и всеки кабинет на етажа. От мястото си Маги виждаше всичко. Първоначално никой не обърна много внимание на Паула Майо, докато тя вървеше по главния коридор, следвана от двама колеги от Дирекцията за тежки престъпления. Облечена в бяла блуза, официален работен костюм и практични черни обувки, тя се сливаше идеално с шумната работна обстановка в отдела. Беше нисичка по съвременните стандарти, когато осемдесет процента от населението бяха генетично модифицирани по някакъв начин. Не че не беше добре сложена физически. Очевидно се придържаше стриктно към рутинна програма от упражнения и поддържаше формата си на ниво много над всички стандарти, изисквани от офицерите в столичната полиция. Маги предполагаше, че това се дължи повече на някаква лична мания. Гъстата ѝ гарвановочерна коса беше простичко сресана назад и стигаше под раменете ѝ. Тя винаги я пускаше пред лицето си, като по този начин скриваше част от чертите си. Предвид славата ѝ, това беше разбираемо. Когато обаче отметнеше кичурите с ръка, мъжете вдигаха погледи от бюрата си и я зяпваха не просто заради легендарната ѝ слава. „Фондацията за изследване на човешката структура“ на Хъкли Хейвън, която бе разработила генома ѝ, бе подбрала внимателно основната смесица от филипински и европейски гени, придавайки ѝ естествена и напълно заплениваща красота. След подмладяването ѝ преди пет години сега тя приличаше на двадесет и няколко годишна.

Въпреки че се стараеше никога да не съди хората по физическия им вид, на Маги Лидзи ѝ бе трудно да приеме момичето насериозно, докато се ръкуваше с нея и Дон. Благодарение на размерите и свежестта си Паула Майо можеше спокойно да мине за тийнейджърка.

Това, което я издаваше, бе усмивката. Изглежда, че тя не притежаваше такава.

Другите двама следователи от Дирекцията бяха представени като Тарло, висок рус калифорниец, и Рене Кемпаса, латиноамериканка от Валдивия, която бе преполовила годините до четвъртото си подмладяване.

Петимата седнаха около масата и стените станаха непроницаеми.

— Благодаря ви за бързата реакция — каза Паула. — Тук сме заради тайни сведения, че Адам Елвин е пристигнал на ВИлейн.

— Сведения от кого? — попита Дон.

— Информатор. Не е най-надеждният, но случаят изисква задължително разследване.

— Информатор? Това ли е всичко?

— Няма нужда да знаете всичко, детектив Меърс.

— Били сте тук преди девет години — каза Маги. — Поне така пише в официалния запис в нашите данни. Затова предполагам, че вашият човек е Сабах. Член е на социалистическата партия, какъвто преди е бил Елвин.

— Браво, детектив.

— Ами, тук сме да помагаме — каза Маги. Чувстваше се, сякаш е преминала през някакъв тест. — От какво се нуждаете?

— За начало — две операции по наблюдение. Елвин се е свързал с мъж на име Найджъл Мърфи в седмия клон на социалистическата партия тук в града. Трябва да го държим под постоянно наблюдение, виртуално и физическо. Елвин е тук, за да набави оръжия за терористичната група на Брадли Йохансон. Този тип, Мърфи, ще е връзката му с местен подземен дилър, така че може да ни отведе до двамата. Веднъж след като напипаме връзката, можем да задържим Елвин и дилъра по време на размяната.

— Това звучи твърде лесно и рутинно — каза Маги.

— Няма да бъде така — каза Тарло. — Елвин е много добър. След като го идентифицираме, ще се нуждаем от екип от детективи, за да ни помогнат да проследим назад всеки негов ход до момента на пристигането му. Той е хитър кучи син. Първото нещо, за което се е погрижил, е да разработи план за бягство, в случай че сделката се провали. Трябва да го разгадаем и да го осуетим.

— Вие, хора, знаете всяка подробност, нали? — каза Дон Меърс.
— Какво прави, къде е. Учудвам се, че се нуждаете от нас.

Паула го изгледа кратко и отново съсредоточи вниманието си върху Маги.

— Има ли проблем?

— Бихме оценили, ако ни дадете още малко информация — каза Маги. — Например сигурна ли сте, че е влязъл в контакт с оръжейния дилър?

— Това му е работата. Всъщност това е всичко, с което се занимава напоследък. На практика се е отказал от партията. Е, ще подхвърли някой друг кокал на местния клон, за да ги подлъже да му сътрудничат. Но всъщност няма реален принос към движението от Абадан насам. Изпълнителният кадър на партията на практика се отказа от него и цялата му клетка за активна съпротива след провала им. Тогава той се обвърза с Брадли Йохансон. Никой друг не искаше да има вземане-даване с него, беше твърде взривоопасен. Оттогава изпълнява ролята на началник по снабдяването на Братството на себесъщността. В сравнение с действията им в Далечината трагедията в Абадан е почти нищожна.

Дон Меърс се ухили.

— Успяхте ли да си приберете част от парите?

Тарло и Рене се втренчиха враждебно в него. Паула Майо го изгледа, без да обели и дума. Дон отвърна спокойно на погледа ѝ. Не показва и капка съжаление за казаното.

— Има ли вероятност да е въоръжен? — попита Маги и изгледа ядно Дон. В най-добрите случаи се държеше като идиот, а днес сякаш всячески се опитваше да докаже това свое умение.

— Елвин вероятно ще носи малко оръжие — каза Рене Кемпаса. — Най-силната му защита обаче са опитът и хитростта. Ако се стигне до насилие, няма той да бъде причината. Трябва да проучим внимателно дилъра, те са склонни към физическа саморазправа.

— Значи не си намерила никакви пари — продължи Дон. — Не и след, колко стана вече, сто и тридесет години?

— Освен това се нуждая от офиса ви, за да се опитам да проследя маршрута за износ на Елвин — каза Паула. — Поделението на ТСП ще ни съдейства безрезервно по този въпрос.

— Ще се свържем с капитана ни относно разпределението на офицерите — каза Маги. — Вече сме ви уредили офис и достъп до системите на отдела.

— Благодаря ви. Искам да направя брифинг на екипите по наблюдение след два часа.

— Графикът е натоварен, но мисля, че можем да се справим.

— Благодаря ви. — Паула не бе поместила погледа си от Маги. — Не, все още не съм си върнала нищо от парите. Повечето бяха похарчени за оръжейни сделки като тази и това ги прави изключително трудни за проследяване и възстановяване. Освен това не съм стигала толкова близо до него през последните двадесет години. Затова ще бъда много разочарована, ако някой обърка нещата. Подобна грешка би му струвала кариерата.

Дон Меърс опита да се надсмее на заплахата, но не успя. Вероятно защото бе осъзнал същото каквото и Маги. Паула Майо никога не се усмихваше, защото не притежаваше чувство за хумор.

Адам привършваше прекрасната си закуска в хотел „Уестпуул“, когато е-кономът му го уведоми, че в кутията му е пристигнало неподписано съобщение. Беше дошло от адрес за еднократно ползване на унисферата и текстът в него беше шифрован чрез ключ, който веднага му разкри самоличността на подателя: Брадли Йохансон.

Във физическата реалност Адам отпиваше спокойно от кафето си, докато келнерите се суетяха из ресторанта и обслужваха останалите гости. Във виртуалното си зрително поле той подготвяше съобщението за разшифроване. Носеше системата за ползване върху китката на лявата си ръка — проста лента от матов квазиметал, която се огъваше и издължаваше, за да е в пълен контакт с кожата му. Върху вътрешната ѝ повърхност имаше и-точка, която се свързваше с ОБ-татусите му, а те, от своя страна, бяха биологично прикачени към неврологичните влакна на ръцете му. Във виртуалното му зрение интерфейсът представляваше призрачна ръка, която той бе направил бледосиня, с остри пурпурни нокти. С всяко движение на ръката му от плът и кръв виртуалната се преместваше на дискретно разстояние, позволявайки му по този начин да манипулира иконите. Системата беше стандартна във Федерацията и предоставяше на всеки, който

можеше да си позволи ОВ-татуси, директен достъп до киберсферата. Той предположи, че повечето от бизнесмените, които закусуваха около него, работеха безшумно с офис системите си. Имаха вид на унесени в мечти хора.

Той изтегли нужния ключ от склада му в системата на китката. Представляваше икона с вид на куб на Рубик, който трябваше да върти, докато не нагласи квадратите на повърхността в правилния модел. Кубът се отвори и той пусна иконата със съобщението в него. По виртуалното му зрение се плъзна единична линия от черен текст: Паула Майо е на ВИлейн.

Адам едва да задържа чашата си с кафе.

— Мамка му!

Няколко от гостите го изгледаха. Той раздвижи устните си в извинителна усмивка. Системата вече бе изтрила съобщението, което в момента преминаваше през сложна процедура по пренаписване, в случай че система за възстановяване на информацията на властите се опиташе да го изследва.

Адам никога не успяваше да разбере откъде Брамбли се сдобива с по-голямата част от информацията си. Тя обаче винаги беше напълно достоверна. Трябваше да прекрати мисията моментално.

Въпреки че... му беше отнело осемнадесет месеца да я планира и организира. Създаде компании-фантоми на дузина светове, за да уреди износа на маскираните машини на Далечината. Измисли сложни маршрути на доставка, за да не предизвикат никакви съмнения и да не оставят следи. Много пари бяха похарчени по подготовката. А и Пазителите нямаше да получат друга пратка с оръжия, докато той не уредеше такава. Преди това обаче трябваше да разбере какво се бе объркало този път.

На всичкото отгоре бяха толкова близо. Последното обаждане на Рейчъл Лансие потвърди, че две трети от списъка е в наличност. Толкова близо.

Колата на Маги Лидзи я откара в подземния гараж на сградата на Управлението един час преди започването на смяната ѝ. Работеше допълнително от началото на случая. Не просто за да направи добро впечатление на Паула Майо, а защото научаваше много от главния

следовател. Вниманието на тази жена към всеки детайл беше невероятно. Маги беше убедена, че тя разполага със системни импланти, както и с помощни клетки памет. Нито един аспект на операцията не беше твърде незначителен за нея, проявяваше интерес към всичко. Градските легенди не преувеличаваха отдадеността ѝ.

Асансьорът във фоайето я сканира за потвърждаване на идентичността ѝ и чак тогава се спусна до петия подземен етаж, където се намираха оперативните центрове. Екипът, отговарящ за Елвин, получи кодовото име Арест и стая 5А5. Маги мина през второ сканиране, преди металната плоча на вратата да се плъзне настрана и да я пусне. Вътре беше мрачно, пространството беше заето от три реда конзоли с високи холограмни портали, които се огъваха около оператора. Във всеки трептяха мрежи от изображения и информационни ленти. От тях се лееше лазерна светлина и се превръщаше в бледа мъгла с цветовете на дъгата. Един бърз поглед към най-близкия до вратата портал разкри на Маги познати изображения на сгради, от които Рейчъл Лансие обикновено организираше търговията си, както и снимки, направени от колите-сенки на двата екипа. Те показваха таксито на Адам Елвин, докато детективите го следяха през средната част на града.

Маги поиска последната информация за развитието на случая и бързо осмисли събитията от изминалата нощ. Това, което се открояваше, беше шифрираното съобщение, получено от е-конома на Елвин през възела на хотел „Уестпуул“. Тя видя Паула Майо, седнала на бюрото си в далечния край на стаята. На главния следовател като че ли ѝ трябваша не повече от два часа сън на ден. Беше поискала легло в офиса и го използваше чак един час след като и двете основни мишени се оттегляха за през нощта. Винаги се събуждаше час преди обичайното им ставане. Дежурните през нощта имаха заповеди да я събудят, ако се случеше нещо по-особено.

Маги отиде при нея, за да я попита за съобщението.

— Дойде от адрес за еднократно ползване от унисферата — каза Паула. — Правният софтуер на Дирекцията го проследи до точката му на качване в публичен възел на киберсферата на Дампиер. Тарло преговаря с местната полиция за провеждане на проверка, но не очаквам чудеса.

— Можете да проследите адрес за еднократно ползване? — попита Маги. Винаги бе смятала това за невъзможно.

— До известна степен. Но няма полза. Съобщението е било изпратено със закъснение. Който и да го е качил, е чист.

— Можем ли да разбием шифъра му? — попита Маги.

— Не съвсем. Подателят е използвал шифриране с прегъната геометрия. Изпратих молба до СИ, но той отвърна, че не разполага с налични ресурси, за да го дешифрира.

— Говорила си със СИ? — попита Маги. Това беше впечатляващо. Съзнаващият интелект обикновено не общуваше с индивидуалности.

— Да.

Не последва нищо.

— О — каза Маги. — Добре.

— Беше кратко съобщение — каза Паула. — Това ограничава възможното му съдържание. Моето предположение е, че или е съдържало предупреждение, или позволение за действие, или знак за прекратяване.

— Не е изтичала информация — каза Маги. — Сигурна съм. Както знам и че не са ни забелязали.

— Знам. Самият произход на съобщението на пръв поглед изключва вероятността за грешка на офицерите ви.

— Социалистическата партия разполага с няколко умели киберманиаци. Може и да са засекли програмите за наблюдение, които следват като сенки е-конома на Мърфи.

Паула Майо потърка с ръка челото си и натисна силно, докато кожата не се набръчка.

— Възможно е — съгласи се. — Въпреки това трябва да прибавя нови променливи в уравнението.

— Да? — подкани я Маги.

— Съжалявам, това е класифицирана информация — каза Паула. Въпреки че беше уморена, нямаше да издаде грижите си на никого. От друга страна, ако Маги ставаше за детектив, щеше да се досети сама.

Както каза Меърс, сто и четиридесет години без нито един арест беше смущаващо дълъг период. Всъщност беше абсурден, имайки предвид ресурсите, с които Паула разполагаше срещу Бродли Йохансон. Някой оказваше безценна помощ на Йохансон и

съучастниците му през десетилетията. Малко хора знаеха с какво се занимава тя ден след ден и това логично водеше съмненията към някой от Дирекцията. И все пак изпълнителната администрация се бе сменила седемнадесет пъти от назначаването ѝ за водещ разследването. Не можеше всяка нова да крие симпатизанти на каузата на Йохансон. Това я пращаше в още по-мътните сфери на Великите фамилии и Междузвездните династии — властовите игри.

Направила бе всичко по силите си, разбира се. Залагаше капани, провеждаше изненадващи проверки на самоличността, умишлено причиняваше изтичане на дезинформация, разкри неофициалните комуникационни канали, изгради обширна мрежа от връзки в политическите среди, сдоби се със съюзници в сърцето на федеративното правителство. Засега резултатите бяха оскъдни. Това не я тревожеше толкова, тя вярваше в способността си да доведе случая докрай. Повече от всичко я тревожеше причината, заради която някой би искал да помага на терорист като Бродли Йохансон. Още по-зле — някой с истинско богатство и власт.

— Има смисъл — каза Маги с нотка на неувереност. Знаеше, че зад мълчанието на главния следовател се крие невероятна история. — Какви действия искаш да предприемем относно съобщението?

— За момента никакви — каза Паула. — Просто ще изчакаме следващата стъпка на Елвин.

— Можем да арестуваме всички сега. В складовете на Лансие има достатъчно оръжия за започването на война.

— Не, все още не разполагам с причина да арестувам Елвин. Искam да изчакам, докато операцията не достигне етапа на активна контрабанда.

— Той е бил част от трагедията на Абадан. Проверих досието в Дирекцията, има достатъчно записани показания, за да се докаже участието му, независимо колко добър адвокат наеме. Какво повече ти трябва, за да го арестуваш?

— Оръжията трябва да бъдат изпратени. Нуждая се от маршрута и целта им. Това ще ми разкрие цялата мрежа на Пазителите. Елвин е важен най-вече заради това, че може да ме заведе до Йохансон.

— Арестувай го и отдели спомените му. Сигурен съм, че съдията ще подпише такава заповед за Дирекцията.

— Не разчитам на тази възможност. Той знае какво ще се случи веднага щом го задържа. Или ще се самоубие, или ще изтрие паметта си чрез имплант.

— Не може да си сигурна.

— Той е фанатик. Няма да позволи да бърникаме в спомените му.

— Наистина ли го вярваш?

— Така бих постъпила аз — отвърна простичко Паула.

Паула даде инструкции на екипите за наблюдение преди завъртането на смените и обясни предположенията си относно шифрираното съобщение.

— Това променя леко приоритетите ни — каза им. Ако нарежда прекъсване на мисията, Елвин ще се отправи към гарата на ТСП. Искам офицерска част на постоянни смени там, за да го арестуват, ако се опита да избяга. Детектив Меърс, ще организирате ли това, моля?

— Разбира се, ще говоря с капитана за още хора. — През седмицата Дон Меърс почти не бе променил отношението си. Не се противопоставяше на нищо, не оспорваше думите на Паула. Но за сметка на това не влагаше излишни усилия в операцията. Щеше да го преживее. Ниската базова компетентност в законоподдържащите агенции във Федерацията беше отчайваща константа.

— Втората възможност — каза Паула, — съобщението да е знак за действие. В този случай трябва да сме готови да реагираме. Няма промени в задачите ви, но бъдете подготвени да се мобилизирате светкавично. Третата възможност не е толкова розова — бил е уведомен за наблюдението ни.

— Няма начин — каза Дон Меърс. — Не сме такива мърлячи.

Екипът офицери замърмориха одобрително.

Тарло се ухили за миг на Рене. Шефката винаги изискваше професионалната работа да е на високо ниво, независимо с коя полицейска част работеше. Никой не искаше да се прочуе с това, че я е провалил.

— Колкото и невероятно да звучи, трябва да го имаме предвид — настоя Паула. — Бъдете внимателни и не рискувайте да се издадете. Той е умен. Занимава се с това вече четиридесет години. Ако забележи някой от вас два пъти за една седмица, ще разбере, че го следите. Не

му позволявайте да ви вижда. Не го оставяйте да забележи колата, която използвате. Ще увеличим броя на колите, за да можем да ги сменяме по-често. Не можем да си позволим грешки.

Тя им кимна отсечено.

— Днес ще се присъединя към главния екип. Това е всичко.

Дон Меърс и Маги Лидзи дойдоха при нея, докато другите офицери напускаха операционния център.

— Ако ви забележи, това наистина ще е краят на играта — каза Дон Меърс.

— Знам — каза Паула. — Но трябва да съм наблизо. Някои заповеди не могат да бъдат издадени оттук. Искам вие да заемете поста на главен координатор днес.

— Аз?

— Да, разполагате с квалификацията, поемали сте командването на акции и преди.

— Добре. — Той се опита да сдържи усмивката си.

— Маги, ти идваш с мен.

Настигнаха Елвин, докато той се разхождаше бавно и на пръв поглед безцелно в парка „Бъргхол“. Правеше нещо подобно всяка сутрин, разходка през широко открито пространство, където за екипите бе трудно да го проследят незабелязано пеша.

Паула и Маги чакаха в десетместна кола, паркирана в северния край на парка. Екипът бе пръснал останалите превозни средства на равни разстояния из периметъра. Трима спешени офицери използваха ретиналните си импланти, за да следят позицията му. Нито за миг не се приближаваха на по-малко от петстотин метра и го държаха непрекъснато в периметъра си. „Бъргхол“ беше огромно пространство в средата на града, с малки езера, игрални площадки, алеи и дълги зелени градини с дървета, внесени от над седемдесет различни планети.

— Минава по същия маршрут вече за трети път — каза Маги. Наблюдаваха изображенията от ретиналните импланти върху малък екран в колата.

— Нормално е за него — каза Паула. — Той е човек на навиците. Може и да са полезни навици, но накрая всяка рутина води до провал.

— Така ли го проследи?

— Аха. Никога не използва една и съща планета два пъти. Почти винаги използва Междувездната социалистическа партия, за да организира първата среща с местния дилър.

— Значи просто вербува Сабах и зачака?

— Да.

— Девет години. По дяволите. С колко информатори разполагаш, на колко планети?

— Класифицирана информация.

— Начинът, по който действаш — винаги да ги арестуваш за престъпленията им. Това не спомага за съдействието на информаторите. Поемаш голям риск за толкова важен случай.

— Нарушили са закона. Трябва да се изправят пред съд и да поемат отговорност за престъпленията си.

— По дяволите, ти наистина вярваш в това, нали?

— Виждала си официалното ми досие. Вече три пъти от началото на случая.

Маги беше сигурна, че се е изчервила.

Този ден Адам Елвин приключи разходката си в парка „Бъргхол“ и хвана такси до малък италиански ресторант на брега на река Гухал, която се виеше през източните квартали на града. Докато хапваше спокойно обилния си обяд, звънна на Рейчъл Лансие. Полицията щеше да засече обаждането без проблеми.

Елвин: Изскочи нещо. Трябва да говорим отново.

Лансие: Колата, която искахте, е почти готова, господин Норт. Надявам се да няма проблеми от ваша страна.

Елвин: Не, няма проблеми с колата. Просто искам да обсъдя някои подробности с вас.

Лансие: Вече се разбрахме за подробностите. Както и за цената.

Елвин: Не става дума за промяна в нито едно от двете. Просто трябва да говоря с вас, за да избистря някои детайли.

Лансие: Не съм сигурна, че това е добра идея.

Елвин: Опасявам се, че е жизненоважно.

Лансие: Добре. Знаете любимото ми място. Ще бъда там по обичайното време.

Елвин: Благодаря ви.

Лансие: Надявам се наистина да е толкова важно, колкото твърдите.

Паула поклати глава.

— Рутина — каза тя неодобрително.

Осемнадесет офицери от полицията се насочиха към клуб „Белязания костюм“. Дон Меърс изпрати първите трима още на втората минута от разговора. Клубът, естествено, не беше отворен, трябваше само да открият места за наблюдение около него и да се прикрият.

Двама от хората на Лансие пристигнаха в осем часа през нощта и извършиха собствените си проверки, преди да се обадят на шефа си. Когато Адам Елвин най-накрая пристигна в един часа сутринта, вътре вече имаше десетима офицери. Както преди, бяха успели да се слеят с обстановката толкова добре, че да не му позволят да ги различи от ролите, които играеха. Някои се правеха на бизнесмени, които си търсят отдушник след дългия ден в офиса. Трима се въртяха около сцената и също като останалите нещастници френетично размахваха мърлявите си долари пред великолепните тела на ангелите на залеза. Един дори успя да си намери работа като сервитьор за през нощта и изкарваше прилични бакшиши. Рене Кемпаса седеше в едно от сепаретата. Замъгленият е-печат я скриваше от погледа.

Останалите от екипа бяха навън, готови да изпълнят задълженията си след края на срещата. Паула, Маги и Тарло бяха паркирали очукания си стар ван на съседната улица. Отстрани на колата беше нарисувано логото на компания за домашни услуги. Двата екрана, разположени в дъното ѝ, показваха изображения, снети от офицерите в клуба. Рейчъл Лансие вече беше в сепарето си, този път различно. Кльощавият ѝ бодигард беше с нея. В управлението го бяха разпознали като Саймън Каванагх, мъж с дълъг списък от дребни присъди, който се точеше цели три десетилетия назад в миналото и беше тясно свързан със случаи на насилие. Когато пристигна, направи два цялостни прегледа на сепарето, сканира го за електронни и бионеврални вериги. Пасивните сензори, които носеха офицерите наблизо, почти ги издадоха. Използваше изключително чувствителна

екипировка — както можеше да се очаква от някой, който работи за оръжеен дилър.

Паула наблюдаваше как Лансие и Елвин подозрително стискат ръцете си. Търговецът на оръжие изглежда недружелюбно купувача си и в следващия миг е-печатът около сепарето се включи. Устройствата, които Каванагх беше активирал, моментално подсилиха изолацията му. Едно от тях беше шокос пулсатор с незаконно голяма мощност, способен да изпържи церебралните ганглии на всяко насекомо в радиус от четири-пет метра.

— Добре — каза Паула. — Да разберем какво е толкова важно за господин Елвин.

На един метър над масата в сепарето една вретеновидна муха от Братейшън се държеше за пластмасовата материя на тапицерията на стената. На фона на изкуствените пурпурни и зелени нишки полупрозрачното ѝ, дълго два милиметра тяло, беше практически невидимо. Освен хамелеоновото тяло еволюцията на тази планета ѝ бе дарила уникални невронни нишки, които използваха, фотолуминесцентни молекули като главен предавател и по този начин я бе направила неуязвима за обикновения шокос пулсатор. Животът ѝ продължаваше два пъти по-малко от стандартния за вретеновидна муха заради промените в генетичния ѝ код. Малка специализирана компания, обвързана чрез контракт с Дирекцията, беше подменила половината от храносмилателната ѝ торбичка с по-сложна органична структура от рецепторни клетки. Коремчето ѝ съдържаше уголемена жлеза със секречия, която произвеждаше свръхфина прилепчива нишка. Когато мухата излетя от съседното сепаре, нишката продължи да я свързва с него. Дискретни слаби неврологични импулси от рецепторните клетки сега се движеха по нишката към по-стандартния органичен процесор, който Рене носеше в джоба на якето си.

В средата на екрана на Паула се оформи зърнест черно-бял образ. Тя виждаше главите на трима души, които седяха около масата на сепарето.

— Какво, по дяволите, се случи? — попита Рейчъл Лансие. — Не очаквах да те видя до приключването на сделката, Хул. Това не ми харесва. Изнервя ме.

— Получих нови указания — каза Елвин. — Как иначе да ти ги предам?

— Добре, какви инструкции по-точно?

— Няколко добавки към списъка. Големи.

— Това все още не ми се нрави. На косъм съм да отменя сделката.

— Не, не си. Ще платим за неудобството.

— Не знам. Неудобството започва да става огромно. Трябва само един подозрителен полицай да влезе в склада ми и ще загазя жестоко. Натрупала съм доста оръжия там. Скъпи оръжия.

Елвин въздъхна и се пресегна към джоба си.

— За да облекчим безпокойството. — Той постави пачка банкноти с големината на тухла на масата и ги избута към Саймън Каванагх.

Бодигардът погледна към Лансие, която му разреши с кимване. Той взе банкнотите и ги прибра в джоба на якето си.

— Добре, Хул, какви стоки искаш сега?

Елвин извади малък черен диск от запаметяващ кристал, който тя прибра.

— Това е последният път — каза му. — Никакви промени повече. Не ме интересува какво искаш или колко ще платиш, разбрано? Това е окончателната сделка. Ако искаш още нещо, ще трябва да почакаш до следващия път. Разбра ли ме?

— Да.

Паула се отпусна върху изтънялата протрита облегалка на стола във вана. На екрана Адам Елвин се бе изправил, за да си тръгне. Е-печатът на сепарето премигна и го пропусна.

— Нещо не беше наред — каза тя.

Маги се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че това нямаше нищо общо с допълненията по списъка. Каквото и да има в този кристал с памет, няма да бъде описание на инвентар.

— Какво тогава?

— Някакви инструкции.

— Откъде знаеш? Мисля, че това, което той каза, пасва на ситуацията.

— Видя реакцията му на закуска. Камерата запечата изражението му идеално. Съобщението му изкара ангелите. Първото правило при

подобни сделки е да не променяш правилата на играта толкова късно. Това изнервя хората. Реакцията на Рейчъл Лансие е отличен пример за това. А да изнервяш дилъри на оръжие не е много умно. При такава голяма сделка вече всички са на нокти. Елвин го знае.

— И? Бил е шокиран, че шефовете му искат да променят условията.

— Няма да се вържа на това.

— Какво искаш да направим тогава?

— Нищо не можем да направим. Ще продължаваме с наблюдението. Ще чакаме. Подозирам обаче, че ни е надушил.

Новините за забулването на двойката Дайсън гръмнаха сутринта два дни по-късно, окупираха всички новинарски потоци и предавания за актуални събития. Изненадващо голям брой жители на Вилейн имаха мнение относно откритието и належащите мерки.

Маги следеше учените глави с половин ухо и сериозните, и лудите, които новинарските емисии показваха, докато тя се навърташе около подземния операционен център. Предаванията не спираха да показват мига на изчезване на звездата. Изскачаха диаграми, които смилаха събитието за масовата публика.

— Мислиш ли, че това е стреснало Елвин? — попита Маги. — Все пак се предполага, че Пазителите на себесъщността трябва да ни пазят от извънземни.

Паула погледна към портала, който показваше интервю с Дъдли Боуз. Възрастният астроном не можеше да спре да се усмихва.

— Не. Проверих. Съобщението е било изпратено половин ден преди Боуз да потвърди събитието. Във всеки случай не виждам как забулването на Дайсън засяга Пазителите. Главните им грижи са извънземното Звезден странник и начинът, по който манипулира правителството.

— Да, получавам пропагандата им. Дявол да ги вземе, всеки път се връзвам на авторския подпис на съобщението.

— Смятай се за щастлива, че не си самият автор. Налага ми се да събирам парчетата и от тези измами.

— Значи не са заинтересувани от това мигновено забулване, така ли?

— Не. Забулването на двойката Дайсън се е случило преди хиляда години, праисторическо е. Не засяга Пазителите.

— Май знаеш много за тях?

— Общо взето, всичко, което можеш да научиш, без да станеш член.

— Как тогава човек като Адам Елвин е започнал да работи за терористична групировка?

— Трябва да знаеш, че Бродли Йохансон е преди всичко обаятелен лунатик. Цялото движение на Пазителите на себесъщността е негов личен култ към личността му. Приписва си политическа кауза, но това е само част от заблудата. Тъжната истина е, че той е подмамил стотици към каузата си, и то не само на Далечината.

— Включително Адам Елвин — промърмори Маги.

— Да, включително Елвин.

— Доколкото имам наблюдения върху Елвин, той ми се струва умен. А според досието му е искрено отдаден радикален социалист. Със сигурност не е толкова наивен, че да повярва на пропагандата на Йохансон?

— Мога само да предположа, че угажда на Йохансон. Елвин се нуждае от защитата, която той му осигурява, а любимата му партия печели донякъде от връзката с братството. А може би просто се опитва да съживи славата от миналото си. Не забравяй, че страда от психоза. Терористичните му актове вече са убили стотици, а всяка от тези оръжейни пратки отваря възможности за още смърт. Не очаквай мотивите му да почиват върху логика.

Наблюдението продължи още единадесет дни. Каквото и да беше поискал Адам Елвин, Рейчъл Лансие явно се затрудняваше с намирането му. В офиса ѝ пристигаха мнозина от свързките ѝ с подземния свят за кратки срещи с нея. Въпреки усилените опити, техническият екип на столичната полиция на Токат не успя да инфилтрира каквито и да е уреди вътре. Офисът на Лансие беше защитен твърде добре. Дори вретеновидните мухи не можеха да проникнат през силовото поле от военен клас, което го обгръщаше. Складовете ѝ също бяха добре прикрити, макар че екипът бе успял да определи двете сгради, в които се намираха оръжията. Няколко

модифицирани насекоми бяха проникнали през бариерите и направиха по един бърз оглед, преди да бъдат повалени от шокови пулсатори или електронни мрежи.

Спомагателните екипи за наблюдение следваха доставчиците след излизането им и наблюдаваха как сглобяват колекцията си от оръжия и екипировка, преди да ги доставят на дилъра. Цялата мрежа от престъпните черноборсаджии на оръжия на ВИлейн се записваше и подреждаше. Всички бяха в готовност да я ударят и да сложат край на операцията.

На единадесетия ден наблюдателите засякоха обаждане на Елвин до склад в града, което упълномощаваше служителите да започнат да пращат селскостопански машини към складовете на Лансие.

— Това е — заяви Тарло. — Подготвят ги за изпращане.

— Възможно е — съгласи се Паула.

В другия ъгъл на оперативния офис Меърс просто въздъхна, но нареди екипите за арест да бъдат поставени в готовност.

Маги беше в една от колите, паркирани близо до централата на Лансие. Когато осемте камиона пристигнаха, отрупани догоре със сандъци със селскостопански машини, тя изпрати снимките на оперативния център. Широките порти на оградата около двора на централата се отвориха чевръсто, за да ги пропуснат. Вратите се забавиха за кратко, тъй като още една от колите на Лансие излизаше навън за пробна обиколка. Легалният бизнес на дилъра вървеше добре по време на цялата операция. На ден от складовете излизаха до дузина коли, закупени от законни клиенти. Продажбите бяха оживени.

И осемте камиона влязоха в най-големия склад на Лансие. Вратите се спуснаха веднага щом и последният паркира вътре. Сензорите на екипите за наблюдение, които ограждаха мястото, засякоха мигновено включване на блокиращи защитни системи.

— Къде е Елвин в момента? — попита Паула.

Тарло ѝ показва изображенията на основната им цел, която довършваше обяда си в ресторант в центъра на града. Паула се настани пред конзолата, за да може да го следи чрез сензорите, носени от екипите за наблюдение.

След обяда Елвин се разходи по една от улиците с магазини, прилагайки обичайната си тактика в опит да забележи опашки след себе си. Когато се прибра в хотела, започна да си стяга багажа. Късно

следобед слезе до бара и си поръча бира. Изпи я, докато гледаше портала в края му. Образът му показваше интервю на Дъдли Боуз от Александра Барон. Рано вечерта, точно когато слънцето се скриваше зад хоризонта, куфарът му слезе долу и той се отписа на регистрацията.

— Така — обърна се Паула към екипите. — Изглежда, че е време. Всички да заемат позиции по етап първи, моля.

Дон Меърс беше в една от четирите коли, натоварени със задачата да проследят Елвин. Чакаше на сто метра от хотела и наблюдаваше как едрият мъж излиза от фойето. До него отби такси, повикано от е-конома на Елвин. Куфарът му се намести върху задната платформа за багаж, докато той се качваше в колата.

— Изчакай, Дон — каза Паула. — В момента поставяме устройство за следене в системата за шофиране на таксито. Ето, готови сме. Елвин му нареди да го закара до Тридесет и втора улица.

— Това изобщо не е близо до складовете — възрази Дон Меърс, докато колата им се спускаше в преследване.

— Знам. Просто изчакай. — Паула се обърна към потока от визуални и аудио данни, който идваше от складовете. Рейчъл Лансие и десетима от хората ѝ бяха в екранираната сграда при камионите. Останалите работници бяха изпратени у дома, както всеки път в края на деня.

Върху информационните дисплеи на конзолата пред Паула започнаха да присветват спешни предупредителни сигнали.

— Охо, това е интересно. Елвин зарежда инфилтрационен софтуер в системата на таксито.

Полицейската програма за наблюдение се самоизтриваше, преди новият натрапник да се намести и да направи инвентарна проверка на операционната система.

— Задава нова посока — докладва Дон Меърс. Гласът му трепереше от вълнение.

— Просто остани спокоен и го следвай — каза Паула. — Но не се доближавай твърде много, покрили сме го.

От шестте изображения на таксито, които големият портал на конзолата показваше, едно-единствено идваше от колата-преследвач. Останалите бяха от публичните обществените камери за сигурност,

които покриваха всяка улица и булевард на града. На тях таксито се плъзгаше елегантно през пиковия трафик.

Елвин вероятно му бе наредил да ускори. Скоростта му започна да се покачва.

— Не се натрапвайте — прошепна Паула на екипа за наблюдение, докато таксито правеше остър десен завой. Между него и първата кола-преследвач вече имаше дистанция от сто и петдесет метра. Обичайната им тактика на заграждане на целта не работеше и водещата кола изпадаше от уравниението. Тя погледна решетката на картата и ярките точки, които се пренареждаха върху нея, за да оградят таксито.

Елвин отново зави надясно, след това направи бърз ляв завой и се шмугна в малка алея.

— Не го следвайте — нареди им тя. — Тук има само един изход.

Кола номер три се устреми към улицата, на която свършваше алеята. Таксито се измъкна майсторски, зави наляво и се насочи срещу нея. Разминаха се на няколко метра.

Колата на Дон Меърс зае отново отредената ѝ позиция. Таксито пак започна да ускорява. Екраните на конзолата на Паула показваха неясните потоци от автомобилни светлини от двете му страни, които се простираха в далечината към високите сгради на градския център. Таксито обърна на Дванадесета улица, една от най-широките в града, чиито шест ленти на движение бяха натоварени докрай. Започна да сменя лентите на случаен принцип. След това намали скоростта. Разположена над него камера го проследи, докато минаваше под един от грамадните мостове, предназначени за железопътните линии към планетарната гара на ТСП.

— По дяволите, къде изчезна? — попита Паула. — Дон, виждаш ли го?

— Мисля, че да. На второто платно.

Две камери бяха насочени към другата страна на моста и снимаха всички платна. Покрай тях свистеше непрекъснат поток от возила. В следващия миг камерите се съсредоточиха върху таксито. Колата отново бе сменила платната.

— Добре — каза Паула. — Всички коли да намалят дистанцията. Следвайте го на разстояние под осемдесет метра. Не можем да

рисуваме отново да загубим визуален контакт. Кола номер три, мини под моста и провери дали не е изхвърлил нещо.

Таксито продължи с изплъзващите маневри още един километър, след това рязко обърна по Четиридесет и пета улица и пое по едно от платната. Скоростта му падна и се задържа на седемдесет километра в час.

— Насочва се право към нас — каза Маги.

— Така изглежда — съгласи се Паула. — Добре, всички коли-преследвачи да се оттеглят отново назад.

След осем минути таксито отби пред търговската къща за автомобили на Рейчъл Лансие. Портите се отвориха, то влезе вътре и се устреми право в един от складовете. Спря до празна ниша за извършване на поправки.

Паула премигна срещу образа в портала. Вратата на склада бе оставена отворена. Камерите и сензорите на екипа разполагаха с идеална гледка. Нищо не помръдваше.

— Какво става? — попита Тарло.

— Не съм сигурна — каза Паула. — Рейчъл все още е в склада с камионите. Не, чакай...

Саймън Каванагх крачеше по ярко осветения бетонен под на склада. Банковият му ОВ-татус плати на таксито. Задната багажна платформа се отвори, куфарът на Елвин излезе навън и последва слабия бодигард, който се отдалечи от колата. Таксито излезе от склада.

— По дяволите — изръмжа Паула. — До всички екипи, продължавайте с трети етап. Повтарям, започваме трети етап. Задържане и арест. Дон, спри таксито.

Системата за насочване на градския транспорт излъчи заповед към системата за шофиране на таксито. Всичките четири коли-преследвачи се изстреляха напред и оформиха физическа блокада около превозното средство.

Маги вече се беше насочила към него, когато таксито излезе от склада. Десет минути по-рано слънцето най-сетне бе потънало зад хоризонта и след него се бе възцарил здрачът. Зад нея кулите на градския център чертаеха резки и ярки линии по сенчестото небе. Пред нея само няколко мътни полисветлинни ленти, закрепени за корнизите на склада, хвърляха бледа жълта светлина сред многобройните редици

паркирани коли в складовата зона. На далечната страна на двора издигната железопътна линия препречваше гледката към хоризонта — тънка черна бариера от бетон, която отделяше градските покриви от смрачаващото се червеникаво небе. Единичен влак, натоварен с коли, съскаше и дрънчеше по пътя си. Лошо настроеното му захранващо колело бълваше пресекливо струи от искри, които отбелязваха напредването му, докато той се спускаше все по-надълбоко в града.

Колегите ѝ офицери се движеха рамо до рамо с нея, промъкваха се между безмълвните, неподвижни коли, приближаваха към заключения и екраниран склад. Тя активира бронята си. Системата, която изглеждаше като хромовосин скелет върху униформата ѝ, започна тихо да бучи. Силовото поле се уголеми и въздухът около нея покачи плътността си. Тя се помоли захранването да е достатъчно мощно. Само Бог знаеше калибъра на оръжията, срещу които щяха да се изправят.

Зад нея няколко коли набиха рязко спирачки и гумите им заквичаха като ранени животни. Отпред челните части на тактическия щурмови взвод на полицията достигнаха вратата на склада. Спряха само за миг, за да изстрелят йонен заряд по подсилените защитни панели от мултиметал. Ослепителната светкавица превърна двора в черно-бяла релефна картина. Чу се гръмовен трясък. Във въздуха засвистяха тлеещи отломки от мултиметал и в сградата се отвориха две огромни дупки. Членовете на взвода нахлуха вътре.

— НЕ МЪРДАЙ, ПОЛИЦИЯ.

— ДОРИ НЕ СИ ПОМИСЛЯЙ ДА МРЪДНЕШ, КОПЕЛЕ.

— ИЗВАДИ СИ РЪЦЕТЕ, ТАКА ЧЕ ДА ГИ ВИЖДАМ. ВЕДНАГА.

Във вените на Маги пееха потоци от адреналин, докато се втурваше през пролуката. Разнесе с ръце тънкия слой пушек от другата страна. Йонният ѝ пистолет беше готов за стрелба, ретиналните ѝ импланти работеха на най-високата резолюция. Едва не се спъна от изненада, когато съзря гледката пред себе си.

Рейчъл Лансие стоеше спокойно пред един от камионите. Десетимата останали работници се бяха скупчили около нея. Тежките работи-носачи бяха свалили няколко сандъка от камиона и ги бяха подредили на купчина по пода. Върху един от тях имаше бутилка и десет чаши, които очевидно очакваха вдигането на тост.

— А, детектив, добър вечер — каза Рейчъл Лансие, когато забеляза униформата на Маги. Присмехулната ѝ усмивка сияеше с най-чистото зло. — Знам, че колите ми са доста скъпи, но няма нужда от такова бързане. Разполагам с по нещо за всеки банков татус.

Маги изруга тихо и бавно сложи предпазителя на пистолета си.

— Изиграха ни — каза тя.

— Дон? — попита Паула. — Дон, той в таксито ли е? Докладвай, Дон.

— Нищо! — ядно рече Дон Меърс. — Празно е, мамка му. Той не е вътре.

— По дяволите! — извика Паула.

— Това е фарс — каза Маги. — Тази кучка се смее в лицето ни. На пет метра съм от нея, а тя все още се смее, дявол да я вземе. Тук няма да открием нищо.

— Трябва — извика яростно Тарло. — Наблюдаваме ги от три проклетни седмици. Видях ги да внасят оръжията със собствените си очи.

Сега, когато всичко бе приключило, вълненията се бяха охладили и потокът от адреналин бе секнал рязко, Маги почувства ужасяваща умора. Тя погледна право в ликуващия светнал поглед на Рейчъл Лансие.

— Уверявам ви, преебаха ни по царски.

Решаващият момент настъпи, когато се измъкна от движещото се под железопътния мост такси. Адам се удари здраво в земята и закрещя, когато острата болка се впи в крака, рамото и ребрата му. След това се съвзе и се изправи на крака. Второто, празно такси беше паркирано на по-малко от пет метра. Той се шмугна през отворената врата и е-кономът му нареди на колата да го откара право към хотела от веригата А+А.

Таксито потъна елегантно в натоварения пътен поток. Той се огледа и видя как една кола набива рязко спирачки под моста. Двама души изскочиха навън и започнаха да оглеждат наоколо. Ухили се, докато разстоянието между него и тях растеше. „Не е зле за седемдесет и пет годишен.“

Стая 421 бе в състоянието, в което я бе оставил, и системата за сканиране докладва липса на пробиви. Той изкуцука вътре. Натъртванията започваха да болят много. Седна на ръба на гел-матрака, свали дрехите си и огледа многобройните резки по кожата си, от които се процеждаше кръв. Наложи няколко лепенки за лечение и легна, за да могат медицинските коктейли да проникнат в организма му. Малко по-късно започна да се смее.

Не излезе от стаята си в продължение на две седмици. По сервизния канал пристигаха по три ястия дневно. Пиеше много течности. Е-кономът му филтрираше потока от местни и междузвездни новинарски предавания, търсейки най-вече материали, свързани с двойката Дайсън.

Лежеше на леглото по двадесет часа на денонощие, хранеше се с евтина пакетирана храна и поглъщаше боклучави развлекателни предавания по унисферата. Стандартни търговски комплекти за клетъчна модификация обгръщаха в пашкул тялото и крайниците му, източвайки бавно мазнините и прекроявайки кожата му, така че да пасне на новата му, по-слаба фигура, като едновременно с това съсипваха повечето му ОВ-татуси. Към краката му, от двете страни на коленете, бяха прикрепени чифт дебели ленти с кожено покритие. Това бяха комплекти за дълбоко проникване, които пуснаха тънките си пипала през плътта му, докато не достигнаха костите. Бавно и болезнено скъсиха дължината на бедрената кост и пищяла му със сантиметър и промениха височината му до такава, която липсваше в базата данни с престъпници.

Промените го направиха слаб и раздразнителен, сякаш се възстановяваше от тежък грип. Утеши се с успеха на мисията. Наложи се да се оръси с още сто хиляди долара, но Рейчъл Лансие му помогна с въодушевление. През последните десет дни на мисията всяка кола, която напускаше складовата зона, носеше част от поръчката. Елементите бяха разтоварени в сгради из целия град, за чийто наем бе платил той. Работниците на Рейчъл ги поставиха в сандъците, които той бе пратил преди месеци. Целият списък беше на път за Далечината през многобройни обходни канали. Щяха да пристигнат през следващите няколко месеца.

Съжаляваше единствено, че не успя да зърне изражението на лицето на Паула Майо, когато размерът на измамата му стана ясен. Това щеше почти да оправдае белезниците върху китките му.

Седемнадесет дни след съдбовната нощ Адам се облече в широка риза и панталони и напусна А+А хотела. След двадесетминутно пътуване с такси се озова на планетарната гара на ТСП. Разходи се из залата, без да активира нито една аларма. И доволен от резултата от клетъчната модификация, хвана експреса за ЛАГалактик.

3.

Малко хора извън правителствените кръгове бяха чували някога за Федеративния съвет на Екзопротектората. Беше сформиран през първите дни от съществуването на Междувездната федерация, един от онези екипи за реакция при спешни случаи, които бюрократите толкова обичаха. По онова време хората все още се притесняваха от срещата с извънземни, и с право, тъй като червеевите дупки на ТСП непрекъснато се отваряха на нови и нови планети, все по-далеч от Земята. На Федеративния съвет на Екзопротектората се падаше задачата да проучи всеки разумен извънземен вид, открит от ТСП, и да оцени степента на опасност, която той представлява за човешкото общество. Предвид потенциалните последици, ако се осъществеше най-лошият сценарий, членовете му до един притежаваха огромна политическа мощ. Въпреки това, тъй като възможността подобна среща изобщо да се случи беше твърде малка, членовете на Съвета поверяваха задълженията си на хора от своите екипи. В тази си псевдоформа Съветът се срещаше редовно всяка година. И всяка година потвърждаваше тържествено галактическото статукво. Делегатите пътуваха ежегодно и обядваха сносно в експресните влакове. Както Федерацията откри с времето, находищата на разумни извънземни се срещаха доста рядко в този сектор на Галактиката.

Събитието, свързано с Дайсън Алфа, бе променило всичко. Найджъл Шелдън не можеше да си спомни да е посещавал среща на Съвета преди, макар да подозираше, че го е правил поне два пъти — когато бяха открити силфените и Висшия ангел. Подобни спомени вече не бяха част от паметта му. Явно ги бе пенсиониал в защитени хранилища преди няколко подмладявания.

Липсата на непосредствени спомени обаче беше експертно компенсирана от указанията, които получи от екипа си по време на пътуването от Кресат, където живееше заедно с останалите членове на фамилията Шелдън. От ТСП бяха насочили частния му влак през

Августа към нюйоркската гара на ТСП в Нюарк. Оттам пътят до Гранд Сентръл беше кратък.

Винаги се наслаждаваше на Манхатън през пролетта, когато снегът вече го нямаше и по дърветата се появяваха нови листа, жизнена зеленина, която никой художник не бе успял да плени в картините си. На Гранд Сентрал го очакваше конвой от лимузини, за да го закара заедно с антуража му до офиса за изследване и развитие на Федерацията на Пето авеню. Небостъргачът беше на над сто и петдесет години и с двеста седемдесет и осемте си етажа вече не бе най-високият на древния островен метрополис, но все още беше сред първенците.

Пристигна рано, преди останалите членове на Съвета. Нервните дежурни служители въведоха него и антуража му в главната конферентна стая на двеста двадесет и петия етаж. Не бяха свикнали с делегации от толкова високо ниво и това си личеше по трескавите им усилия да приведат всичко в стаята в идеално състояние за началото на срещата. Махна им с ръка да не го занимават с въпроси и им каза да продължават с работата си, той щеше просто да изчака тихо останалите членове да се появят. В този момент свитата му плавно го обви в защитен пашкул.

От конферентната стая се разкриваше гледка над съседните сгради към Сентръл парк. Покривката от земна зеленина блестеше ярко и успокоително под следобедното слънце. Напоследък в парка почти липсваха извънземни дървета. През последните осем десетилетия законите за защита на местните видове на Земята бяха налагани с нарастваща строгост от комисарите по околната среда на Обединените федерални нации. Въпреки това можеше да види сияйното дърво ма-хон, което блестеше ослепително в центъра на парка и всеки негов спирален лист отразяваше като призма светлината, досущ като полирано сребро. То се издигаше там вече над триста години. Едно от осемте, пренесени успешно извън странната им родна планета. През последните сто години бе получило статут на градски монумент. Идея, която допадаше на Найджъл. Когато нюйоркчани си вътълпяха нещо, дори фракцията на еколозите в ОФН не можеше да им попречи и не съществуваше начин да се откажат от скъпоценното си, неповторимо дърво ма-хон.

Главният изпълнителен помощник на Найджъл, Даниъл Алстър, му донесе кафе, което той изпи, докато гледаше града отвисоко. В съзнанието си се опита да нахвърли промените, които бе виждал на хоризонта през столетията. Сградите на Манхатън изглеждаха много по-стройни отпреди, въпреки че това се дължеше най-вече на факта, че бяха много по-високи. Освен това архитектурната мода имаше по-изящен и артистичен външен вид. Понякога резултатът беше прекрасен, какъвто бе случаят със съвременната кристална готика на сградата Стоет; или пък изглеждаше откровено скучно като извитата Илева. Провалите не го притесняваха особено, най-малкото придаваха на града специфичен облик, за разлика от повечето безлични селища на заселените светове.

Рафаел Колумбия, шефът на Междувездната дирекция за тежки престъпления, беше вторият член на Съвета, който пристигна. Найджъл го познаваше, разбира се, въпреки че двамата никога не се бяха срещали на живо.

— Радвам се да се срещнем най-накрая — каза Найджъл, докато двамата се ръкуваха. — Името ти постоянно изниква в докладите на отдела ни за сигурност.

Рафаел Колумбия се подсмихна.

— В добра светлина, надявам се. — Беше на повече от сто години, а на външен вид изглеждаше на около петдесет и пет. За разлика от Найджъл, който се подмладяваше на всеки петнадесет години, Рафаел Колумбия смяташе зрелия облик за изключително важен за поста си. В тази очевидно напреднала възраст той имаше широки рамене и издут гръден кош, които поддържаха с много физически упражнения. Гъстата му сребриста коса беше подстригана късо и стилно, подчертавайки леката смръщеност, която беше характерна за плоското му лице. Рошавите му вежди и ярките сивосини очи издаваха принадлежността му към семейство Халгарт. Без нея никога нямаше да получи сегашната си работа в администрацията на Федерацията. Халгарт бяха основали ЕденБург, една от индустриалните планети, наричани Големите 15, което ги бе превърнало в основна междувездна династия. Това им предоставяше почти толкова влияние, колкото това на семейството на Найджъл в границите на Федерацията.

— О, да — отвърна Найджъл. — Големите престъпления напоследък като че ли намаляха, или поне тези срещу ТСП. Благодарят ти за това.

— Правя каквото мога — каза Рафаел. — Главният източник на неприятности са групите на тези нови националисти, които изникват непрекъснато и тормозят планетарните правителства. Колкото по-усилено се борим срещу тях, толкова по-агресивни стават твърдите им поддръжници. Ако не сме внимателни, отново ще станем свидетели на доста неприятна вълна от антифедеративни терористични нападения, точно както през 2222-ра.

— Наистина ли мислиш, че ще се стигне дотам?

— Надявам се, че не. От Вътрешна дипломация смятат, че настоящите групи просто търсят политически статут, за да оправдаят дейностите си. Всъщност са най-вече свързани с престъпността, отколкото с каквото и да е друго. Ако е така, би трябвало да извървят естествения си цикъл и да замрат.

— Слава Богу. Не искам да оттеглям портали от още планети, и сега има достатъчно изолирани светове. Мислех, че единствената планета, на която има истински проблеми, е Далечината. А нейните за неизлечими.

Рафаел Колумбия кимна мрачно.

— Вярвам, че след време дори Далечината може да бъде цивилизована. Когато ТСП започне с откриването на космоса от етап четири, ще стане неотделима част от Федерацията.

— Сигурен съм, че си прав — каза колебливо Найджъл. — Но ще мине много време, преди да започнем да мислим за етап четири.

Вицепрезидентът на Федерацията, Илейн Дой, влезе в конферентната стая, увлечена в разговор с Томпсън Бърнели, сенатора на Федерацията, който председателстваше Комисията за наука. Помощниците им ги следваха и шепнеха тихо помежду си. Илейн Дой поздрави Найджъл учтиво и неутрално, загрижена да не наруши професионализма си. Той ѝ върна жеста с безстрастно лице. Тя бе кариерист и бе посветила сто и осемдесет години, за да се добере до сегашната си позиция. Дори подмладяванията ѝ бяха планирани, така че да спомогнат изкачването ѝ. Кожата ѝ потъмняваше все повече с годините, докато не достигна най-тъмно абаносово, за да подчертае етническата ѝ принадлежност. През това време лицето ѝ се отърси от

привлекателните женствени черти за сметка на по-суровата и по мъжки красива физиономия. Найджъл имаше вземане-даване с политици от нейната порода почти постоянно и презираше всеки един от тях. В далечната си младост, изпълнена с идеализъм, когато построи генератора на червееви дупки, мечтаеше да ги остави всички на Земята и да позволи на новите планети да достигнат пълна независимост и да се превърнат в убежища за личната свобода. Сега приемаше надмощието им във всечовешкото правителство като цена за съществуването на цивилизовано общество — все пак някой трябваше да поддържа ред. Това обаче не означаваше, че е длъжен да харесва безконечните им нарцистични наклонности да обслужват себе си. Смяташе Дой за един от най-лошите видове, които винаги бяха готови да се придвижат напред за сметка на останалите. С приближаването на следващите президентски избори след три години тя започваше последния етап на кампанията си, проточила се столетия. Подкрепата му щеше да ѝ осигури президентския дворец в Ню Рио. Засега се въздържахше да ѝ я даде.

Томпсън Бърнели беше по-малко разточителен, пряк мъж, който беше северноамериканският делегат на ОФН в Сената на Федерацията. Като такъв представляваше огромна конгломерация на стари и могъщи интереси с произход, заровен сред някои от най-богатите велики фамилии на планетата. Ролята му пасваше. Беше красив мъж, носеше скъп сив копринен костюм, а излъчването му на бивш атлет от Бръшлянената лига си личеше отдалеч. Около него се носеше усещане за увереност, което не може да бъде придобито чрез импланти със спомени и бионевронно пренастройване. Постигаше се само с подходящото възпитание, а той определено беше член на най-висшата земна аристокрация. Когато учеше в колежа, Найджъл мразеше този тип арогантни деца на богаташи — също както мразеше и политиците. Ако можеше да избира обаче, при всички случаи щеше да предпочете да си има работа с Бърнели.

— Найджъл, това трябва да е доста неприятно за теб — каза Томпсън Бърнели с веселие, което почти преливаше в ехидност.

— И защо? — попита Найджъл.

— Контакт с извънземни, който няма нищо общо с твоето изследователско поделение. Някакъв си петостепенен университетски професор прави най-важното откритие през последните два века, и то с

не по-малко очукан телескоп, който би могъл да се намери за хилядарка във всеки вехтошарски магазин. Колко отделя ТСП за астрономически изследвания всяка година?

— Няколко милиарда според последните отчети — отговори уморено Найджъл. Трябваше да признае, че сенаторът е прав. И не беше единственият, който споделяше това мнение. Откакто Дъдли Боуз обяви откритието си, медиите в унисферата бяха започнали да се отнасят с нотка на злорад сарказъм към ТСП.

— Няма значение — каза весело Томпсън Бърнели. — Повече късмет следващия път, нали така?

— Благодаря ти. Как се справи континенталният ви отбор за Купата?

Сенаторът се намръщи.

— О, имаш предвид футболната среща? Не съм сигурен.

— Мисля, че загубиха, нали? Но все пак само един рунд от осем. Предполагам, че не е такава болка да се озовете за малко на дъното. Повече късмет следващия път.

Найджъл се усмихна леко, докато сенаторът се обръщаше да поздрави Рафаел Колумбия.

Пристигаха още членове на Съвета и Найджъл се зае да ги поздравява, с тях поне можеше да си говори за футбол. Криспин Голдрайх, сенаторът, председателстващ бюджетната комисия; Брюстър Кумар, научният съветник на президента; Габриел Елси, директорът на федеративната комисия за индустрия и търговия; сенатор Лий Ки, директор на политическия борд за космоса от етап две и Юджийн Кинзул, главният юрист на правната комисия на Федерацията.

Илейн Дой извиси гласа си над какофонията от разговори.

— Мисля, че вече можем да започнем срещата по план — каза тя.

Хората се заоглеждаха и закимаха в съгласие. Всички започнаха да търсят полагащите им се места. Найджъл погледна замислено последния свободен стол и седна отляво на вицепрезидента, която председателстваше срещата. Според протокола той беше заместник-председател на Съвета на Екзопротектората. Помощниците започнаха да сноват зад шефовете си.

Вицепрезидентът се обърна към ръководителя на екипа си, Патриша Кантил.

— Би ли помолила СИ да се включи.

В този миг в стаята се появи Ози Фернандес Айзък. Найджъл потисна усмивката, която изби на устните му. Всички останали на масата изглеждаха изненадани. Нека им. Когато Найджъл и Ози работеха по математическия апарат, който направи генераторите на червееви дупки възможни, Ози беше истински ексцентрик. Миговете му на чиста гениалност вървяха ръка за ръка с глуповатостта на млад сърфист, за да се превърнат в най-ярката му личностна черта през колежанските години. В онези дни Найджъл или се поболяваше от тревога, когато Ози прекарваше времето извън черепа си, или клатеше глава в изумление, когато приятелят му разбиваше проблемите, които той бе смятал за нерешими. Бяха страхотен екип, достатъчно добър, за да свият пространството така, че Найджъл да стъпи на Марс и да изгледа как космическият самолет на НАСА каца на повърхността. Оттам нататък усмиряването на звяра, който бяха създали, винаги беше работа на Найджъл. На него се падна да превърне импровизирания прототип от апаратура за изследване на физиката на високите енергии в най-успешния начин за пътуване и по този начин да създаде най-могъщата корпорация, позната на човечеството. Управлението и финансите не интересуваха Ози. Той искаше само да изчезне оттук и да види чудесата на галактиката.

Делата му в промеждутъците между набезите сред девствените звезди, го бяха превърнали в легенда. Дивакът на Федерацията, най-великият гуру на алтернативния лайфстайл. Момичетата, старите пороци, прекрасните нови наркотични стимуланти — химични и бионевронни, — на които беше пионер. Озисвят — обитаемата планета, на която се предполагаше, че живее сам, в дворец с размерите на град; десетилетия, прекарани като странстващ поет из световите, за да наблюдава израстването на чуждопланетните култури от общественото дъно; стотиците естествено заченати деца; екстравагантните му подмладявания, за да може да прекара години в животински тела — на лъв, орел, делфин, немечка от Карук; проектът за синтезиране на ДНК на динозавър, който погълна милиарди, преди барсумианците да задигнат пробите; тайната мрежа от червееви дупки на федеративните планети, която само той можеше да използва; говореше се, че начинът му на мислене е послужил за основа на СИ. Където и да отидеше човек във Федерацията, местните щяха да му разкажат за случай, когато Ози е минал оттам (дегизиран, разбира се) и

е обогатил живота на предните им с някакъв велик подвиг или нещо друго: организирайки построяването на мост над коварна река, пренасяйки болно дете до болницата по време на буря, изкачвайки първи най-високата планина на планетата, сразявайки в двубой местния престъпен бос. *Както и превръщането на вода във вино, ако можеше да се вярва на таблоидите на унисферата*, помисли Найджъл. Все пак Ози беше експерт по обратния процес.

— Извинявайте, че закъснях, пичове — каза Ози. Махна приятелски на вицепрезидента, докато крачеше към последния празен стол. Минавайки зад Найджъл, го потупа по рамото.

— Радвам се да те видя, Найдж, доста време мина.

— Здравсти, Ози — каза небрежно Найджъл, за да не прозвучи по-малко печен от него. Всъщност бяха минали седемнадесет години, откакто се бяха видели за последно.

Ози най-сетне седна на стола си и се отпусна с щастлива въздишка.

— Някой да има кафе? Имам адски махмурлук.

Найджъл махна бързо с пръст и Даниъл Алстър се погрижи да донесат чаша. Няколко членове на Съвета едва се удържаха да не изразят възмущението си от неуважителното поведение на легендата. А това, както знаеше Найджъл, беше целта на Ози. Понякога си мислеше, че подмладяванията му са абсолютно безсмислени. Той можеше да се държи по неповторимо младежки начин без каквато и да е помощ от страна на неспокойните хормони в подрастващото тяло. Одобрението и възхищението, които бе получил из цялата Федерация, вероятно най-накрая бяха задоволили младото афро-латино хлапе. Дори през политически коректния двадесет и първи век тези две култури никога не се смесваха, не и по улиците на Сан Диего, откъдето идваше той. На Ози се падна да се смее последен по този въпрос.

— В официалните си правомощия ли се явявате на тази среща, господин Айзък? — попита Криспин Голдрайх със силно изразен аристократичен британски акцент, от който се носеше воня на неодобрение.

— Много ясно, мой човек, аз съм представителят на ТСП в това представление.

В ежедневната си лимоненожълта риза и намачкани катерачески панталони в охра той контрастираше ярко с останалите мастити

брокери на власт, наредени около масата. Бухналата му африканска прическа изобщо не допринасяше за хармонията на картината. Дори след три столетия на убеждаване, умоляване и открити подигравки Найджъл не бе успял да го убеди да се подстриже. Това беше едничката мода, която никога не се върна към живот. Ала Ози живееше с надеждата.

— Не ме гледайте — каза Найджъл. — Аз съм представител на оперативните кадри на ТСП. Ози е техническият съветник на Съвета.

Ози се ухили широко на Криспин Голдрайх и му намигна.

— Много добре — каза Илейн Дой. — Ако може, нека продължим.

В огромния монтиран на стената срещу масата портал оживяха линии в мандаринено и тюркоазено, които се плъзгаха назад до общото си начало в центъра. Приличаха на древен скрийнсейвър.

— Добър ден, дами и господа — каза плавно Съзнаващият интелект. — Имаме щастието да присъстваме на среща, която със сигурност ще има историческо значение.

— Благодаря ти — каза вицепрезидентът. — Добре, Брюстър, започни, ако обичаш.

Научният съветник на президента огледа хората около масата.

— Всъщност не мога да добавя много към репортажите от унисферата, освен да потвърдя, че са верни. По наша молба ТСП отвори изследователска червеева дупка в междузвездното пространство отвъд Таниата и използва собствено оборудване, за да потвърди забулването.

— Нашето оборудване е значително по-сложно от телескопите, използвани от Дъдли Боуз — каза Найджъл. Пренебрегна тихото изръмжаване на Томпсън Бърнели. — Въпреки това разполагаме с много малко пряка информация. Целият процес отнема около две трети от секундата. Не мислим, че бариерата може да бъде физическа черупка, трябва да е някакво силово поле.

— Такова, което спира видимия спектър? — попита Лий Ки.

— По самите си мащаби тази технология е много далеч от всичко, с което разполагаме — каза Брюстър Кумар. — Проклетото нещо има диаметър тридесет АЕ^[1]. Не бих разчитал на сходство с нашите щитове с молекулярно свързване или дори с квантово поле.

— Има ли правдоподобни теории относно тази бариера?

— Разполагаме с по две дузини във всяка университетска катедра по физика из цялата Федерация. Но не това е важното, а онова, което бариерата прави. Тя е излъчвател на инфрачервени лъчи, което означава, че консервира слънчевата система, около която е издигната.

— Какво ще рече това? — попита го Габриела Елсил.

— Грубо казано: зад бариерата няма натрупване на енергия. Когато електромагнитната емисия на звездата се сблъска с бариерата, преминава през нея и се освобождава като топлина. Ако не беше така, ако бариерата я спираше, ефектът щеше да е като при тенджерата под налягане. Според нас бариерата излъчва инфрачервена енергия и слънчевия вятър, но от това разстояние е трудно да се определи.

— С други думи — каза Найджъл, — който и да я е вдигнал около двойката Дайсън, все още си живее щастливо във вътрешността. Условията във вътрешността не са се променили оттогава.

— Което ни води до следващия въпрос — каза Брюстър Кумар. — Дали тези бариери са били издигнати от извънземните вътре или са им били наложени отвън? Никой от двата случая не е благоприятен за нас.

— Как може изолационизмът да ни застрашава? — попита Рафаел Колумбия.

— В нашата история изолационизмът се появява във времена на вражда — каза Найджъл. — Подобна ситуация може би е била налице около Дайсъновата двойка, когато това се е случило. Ако извънземните цивилизации на тези две звезди са поставили бариерите, трябва да вземем предвид възможността да са го направили, за да се защитят. Ако е така, оръжието, от което са търсели изолация, е било ужасяващо. Алтернативата е също толкова лоша — друг извънземен вид се е страхувал толкова много от тях, че е искал да ги постави в затвор. И в двата случая там може би има два извънземни вида, и двата снабдени с оръжия и технологии, толкова по-напреднали от нашите, че може спокойно да ни се сторят като магия.

— Благодаря ви, сър Артър — промърмори Ози.

Найджъл се ухили на стария си приятел. Съмняваше се, че някой друг в залата бе схванал шегата. Всички бяха по-млади поне със столетие.

— Мисля, че погрешно им приписвате човешки мотиви — каза Габриел Елси. — Не би ли могло просто да са искали да се отделят от

заобикалящата ги вселена? Все пак силфените са силно изолационистки настроени.

— Изолационистки? — възкликна Рафаел Колумбия. — Та те са се разпрострели толкова, че дори не знаем колко планети са заселили.

— Целта на този съвет е да обмисли най-лошия възможен сценарий — каза вицепрезидентът. — А сценарият с враждебно настроените местни със сигурност е възможен.

— Като заговорихме за силфените — каза Ози, — защо просто не ги попитаме какво става там?

— Направихме го — каза вицепрезидентът. — Казаха, че не знаят.

— По дяволите, хора, та те винаги това казват. Попитайте ги дали утре ще грее слънце и те ще си почешат задниците и ще ви парират с въпрос какво имате предвид под „утре“. Не можете просто да ги попитате. Проклети мистици, трябва да ги принудим и подлъжем да ни дадат отговор.

— Да, благодаря ви, господин Айзък, наясно съм с това. Разполагаме с много експерти по силфенска култура и всички те все още работят по този спешен въпрос. Да се надяваме, че ще изкопчат по-смислен отговор от тях. И докато чакаме това, трябва да разчитаме на собствените си възможности. Оттам идва и нуждата от тази среща на Съвета.

Ози я изгледа яростно, сгуши се в креслото си и се намръщи.

— Не ми се вярва бариерата да е била наложена на тези звезди от външни сили — каза Лий Ки. — Няма логика. Ако те е страх от някого толкова много и имаш възможностите да плениш звезди, няма да направиш бариерата пропусклива. Ще я използваш като тенджера под налягане или ще направиш нещо още по-гадно. Аз залагам, че е защитна мярка. Нещо много лошо се е било насочило към двойката Дайсън и те са затръшна вратата право пред носа му.

— В този случай, къде е тази сила сега? — попита Томпсън Бърнели.

— Именно — каза Брюстър Кумар.

— Вече не съществува — каза Ози. — А вие, хора, сте твърде големи параноици.

— Би ли бил така добър да обясниш защо? — попита безстрастно Томпсън Бърнели.

— Хайде бе, човек. Двойката Дайсън е на над хиляда и двеста светлинни години от Таниата. Всичко това се е случило, когато шибаната Римска империя е управлявала Земята. Астрономията вече е история.

— Всъщност е било по-скоро по времето на Чингис хан — каза Брюстър Кумар. — Никоя култура, толкова могъща и напреднала, като тази около двойката Дайсън или агресорът ѝ, не би избледняла само за едно хилядолетие. Ние със сигурност няма да изчезнем, а не сме дори близо до тяхното технологично ниво. Не можеш да си заровиш главата в пясъка и да се надяваш, че всичко е отминало с годините.

— Съгласна съм — каза вицепрезидентът. — Далечината е само на петстотин и петдесет светлинни години от двойката Дайсън и оттам бариерата все още се вижда непокътната.

— Още една информация, която ТСП все още не е разгласила публично — каза Найджъл. — Също така използвахме изследователската си червеева дупка, за да установим момента на забулване на Дайсън Бета. За нещастие първото ни предположение се оказа вярно.

Рафаел Колумбия внезапно изостри вниманието си.

— Искаш да кажеш, че са еднакви?

— Да. Видени от Таниата, двете звезди са разделени от две светлинни години линейно разстояние. Отворихме червеева дупка на две светлини години по-близо до Бета от мястото, където наблюдавахме забулването на Алфа. Видяхме скриването на Бета, което е идентично на това на Алфа. Разделени са на три минути едно от друго във времето.

— Това е защитна реакция — каза Юджийн Кинзул. — Трябва да е така. Към цивилизация, която населява две звездни системи, е приближил агресор.

— Любопитно съвпадение — каза Ози.

— Кое? — попита вицепрезидентът.

— Сила, която е агресивно настроена и невероятно мощна, се приближава към друга цивилизация в тази част от Галактиката, която пък е достатъчно технологически напреднала, за да се защити. Не го вярвам, хора. Това просто е невъзможно за галактическите времеви мащаби. Та ние съжителстваме със силфените само защото те са съществували милиони години.

Вицепрезидентът погледна угрижено към СИ.

— Какво е твоето тълкуване на ситуацията?

— Господин Айзък е прав, че подобен конфликт между две равностойни сили е изключително малко вероятен — каза СИ. — Наясно сме колко рядко се случва на животоподдържаща планета да еволюира разум. Като последица от това, рядко се случва технологични цивилизации да съществуват заедно в Галактиката, въпреки изключения като Висшия ангел. Но предположението не може да бъде изключено толкова лесно само заради това. Също така признаваме правотата на господин Кумар — никоя цивилизация, способна да извърши подобен подвиг, не би изчезнала толкова бързо от Галактиката.

— Те може да са еволюирали — каза бързо Ози. — Да са захвърлили примитивните си инстинкти. Все пак ние също сме оставили много от ланата си зад нас.

— Но също така създавате големи количества нови „лайна“ — каза СИ. — И всички те са отчайващо сходни със старите ви „лайна“. А и никоя примитивна култура не би могла да издигне тези прегради около двойката Дайсън. Все пак нека се съгласим с тази гледна точка. Бариерният механизъм може да е само древно устройство, оставено без причина, просто защото създателите му са се развили напред и нагоре. Съществуват безкрайни спекулации, които биха могли да бъдат изведени от наличната информация. Нищо от тях не би могло да бъде удостоверено с толкова оскъдна и стара информация.

— Какво предлагаш? — попита вицепрезидентът.

— Не е ли очевидно? Съветът беше създаден, за да измисли отговор на всяка регистрирана опасност за Федерацията. Не можем да вземем адекватно решение за случая с Дайсъновата двойка на базата на наличната информация. Нужни са ни още сведения. Трябва да посетите двойката и да разберете със сигурност сегашното ѝ състояние и причините за забулванията.

— Цената... — възкликна вицепрезидентът. Тя хвърли бърз виновен поглед към Найджъл.

Той не ѝ обърна внимание. СИ го бе улеснил значително в създамата се ситуация.

— Да, би струвало много да достигнем двойката Дайсън чрез конвенционалните методи — каза той. — Ще ни се наложи да открием

поне седем годни за живот планети между Федерацията и Дайсън и след това да построим червееви дупки с индустриални размери на всяка от тях. Ще отнеме десетилетия и икономическите ползи ще са малки.

— Трезорът на Федерацията едва ли ще може да субсидира ТСП — каза Криспин Голдрайх.

— Направихте това на Далечината — каза Найджъл кротко. — Това беше последният ни контакт с извънземен вид.

— Една гара на Междинна станция! — каза разгорещено сенаторът. — Най-малкото това ме убеди, че никога повече не трябва да повтаряме станалото. Далечината беше пълна загуба на време и усилия.

Найджъл възпря импулса си да му отправи директен коментар. Семейство Халгарт имаха и други преки съюзници на масата освен Рафаел, а и фамилията беше сред най-големите експлоататори на Далечината. Не че, както биха признали веднага и те, на планетата имаше кой знае какво за експлоатиране.

— Искам да предложа нещо по-практично от последователното отваряне на червееви дупки — каза Найджъл. Всички около масата го гледаха с очакване, дори Ози, което си беше голямо постижение. Демонстрираният интерес от страна на вицепрезидента се поохлади при тази простичка проява на истинска политическа власт.

— Напълно съгласен съм със СИ, че трябва да знаем какво точно се е случило с двойката Дайсън — продължи Найджъл. — Не можем да си позволим нито разноските, нито нужното време за построяването на верига от червееви дупки, които да ни пренесат дотам. Затова предлагам вместо това да построим звезден кораб.

Няколко нервни усмивки посрещнаха идеята. Ози просто се засмя.

— Имаш предвид кораб със свръхсветлинна скорост? — попита Брюстър Кумар. В гласа му трептеше явна нотка на оживление. — Способни ли сме наистина да го направим?

— Разбира се. Това е сравнително просто пригаждане на настоящата система за генериране на червееви дупки. Вместо стабилно фиксирана червеева дупка, през която да се извършва преминаването, корабът ще произвежда постоянно движеща се червеева дупка, в чиято вътрешност ще пътува.

— О, мой човек — каза Ози, — това е толкова красиво. Каква излезе тя, космическите кадети в крайна сметка победиха. Да натиснем червения бутон и да се изстреляме в хиперпространството.

— Не е хиперпространство — може би малко прибързано отговори Найджъл. — Това е просто вестникарското име за изключително сложна енергийна манипулация и ти го знаеш.

— Хиперпространство — каза доволно Ози. — Всичко, което искахме да избегнем чрез червеевите дупки.

— С изключение на подобни случаи, когато логиката е желязна — каза Найджъл. — Вероятно сме способни да построим кораба за една година. Екип от подбрани изследователи може да отиде там, да огледа и да ни каже какво става. Бързо е и е евтино.

— Евтино? — попита Криспин Голдрайх.

— Да, относително. — Предложенията за звездни кораби чакаха в личните записи на Найджъл повече от столетие. Винаги бе упражнявал ума си с тези мечти, никога не бе успял да ги погребее. Никога не успя да забрави (или да изтрие) възхищението си от мига, в който видя елегантния полет на „Орел-2“ от марсианския хоризонт до повърхността на Арабия Тера. Имаше нещо възвишено в космическите кораби, които плаваха през обширната и враждебна пустош, носещи върха на човешкия дух, всичко добро и стойностно в човешката раса. А той вероятно беше последният, който си спомняше това. „Не, поправи се мислено, не съм последният.“

— Корпорация ТСП и трезорът на Августа са готови да финансират до тридесет процента от изработката.

— В замяна на изключителни права — каза язвително Томпсън Бърнели.

Найджъл му се усмихна спокойно.

— Мисля, че прецедентът беше установен по време на проекта на Далечината.

— Много добре — каза вицепрезидентът. — Освен ако не разполагаме с друга алтернатива, ще гласуваме предложението.

Никой не беше против. Найджъл знаеше, че ще бъде така от самото начало, дори Бърнели вдигна ръка в съгласие. На практика функцията на Съвета на Екзопротектората беше да дава зелена светлина на стратегията за изследване и контакти с извънземни на ТСП. С благословията на Найджъл в ТСП бе започнала действителна

дизайнерска работа по звездния кораб още преди три дни. Оставаше да се избистрят хилядите безкрайни подробности по проекта, финансирането и управлението му. С подробностите щяха да бъдат натоварени помощниците. На тази среща се обсъждаше само политика.

— Значи ти ще командваш мисията? — попита го Рафаел Колумбия, докато ставаха, за да напуснат.

— Не — каза Найджъл. — При цялото ми желание, този пост изисква разнообразни качества и опит, които аз просто не притежавам, дори плаващи в контейнери за съхранение в клиниката ми по подмладяване. Познавам обаче човек, който ги има.

Дъбов лес беше планета от началото на първи етап, населена през 2089 година. В течение на годините бе развила първокласна икономика, която се съвместяваше безупречно с богатото и внушително културно наследство. Кристалните небостъргачи и мраморните кондо-пирамиди, които съставяха центъра на столицата Дарклеик Сити, говореха красноречиво за това на всеки посетител, който пристигаше на планетарната гара на ТСП от Сиатъл.

Повечето от първоначалните заселници бяха дошли от Канада и Хонконг, а към тях се бяха присъединили голяма част от жителите на Сиатъл. Поради тази причина влиянията върху града контрастираха силно — ултрамодерните течения съжителстваха мирно с внимателно поддържаните стари традиции. Благодарение на тези корени, през вековете редът и трудът се бяха пропили в генома на населението. Народът на планетата беше процъфтял и нараснал. Двеста и четиридесет години след заселването населението беше малко над милиард и четвърт, разпределено по всички континенти. Мнозинството работеше усърдно и живееше добре.

Вероятно заради историческото наследство на Сиатъл Дарклеик беше построен върху хълмиста местност в субтропиците. Със склоновете си, покрити с плодородна почва, постоянната топлина и обилните води от реките и езерата местността беше идеална за отглеждане на кафе. Брегът на езерото, където опираше югоизточният край на града, сега се простираше на тридесет и пет километра и приютяваше яхтклубове, градски паркове, луксозни блокове, котвени паркинги, почивни курорти и търговски пристанища. През нощта,

когато холограмните реклами надвисваха над пътищата като луминесцентни буреносни облаци, а сградите се изправяха една срещу друга, подчертали формите си с първична светлинна енергия, ивицата се превръщаше в пищна неонова дъга от цветове. Барове, ресторанти и клубове използваша музика, живи представления и полулегални излъчватели на удоволствие, за да привличат купонджии и *айти*^[2]-работници от улиците.

Около четиридесет години преди Дъдли Боуз да направи епохалното си откритие, в нощта на убийството ѝ, Тара Дженифър Шахийф виждаше цялата тази панорама от балкона за почивка в апартамента ѝ на двадесет и петия етаж в центъра на града. Бреговата ивица приличаше на проблясващия ръб на Галактиката, който потъваше в абсолютната чернота в далечината. Там свършваша животът и цивилизацията. Там бяха единствено няколко блещукащи яхти, които се плъзгаха по дълбоките води като непокорни звездни струпвания, изгубени в бездните на нощта.

Нежният вечерен бриз разлюля косата ѝ и робата ѝ се допря в перилата на балкона. Във въздуха се носеше сладкото ухание на цветя, което тя вдъхна с наслада. На Дъбов лес двигателите с вътрешно горене и електроцентралите с изкопаеми горива бяха отдавна забранени. Местните политици се хвалеха, че атмосферата на планетата е по-чиста от тази на Земята. Тя вдиша доволно въздуха. Беше тихо. От тази височина беше добре изолирана от ниското жужене на електрическите возила по улиците долу. Оживеният бряг и шумотевицата му на три километра оттук бе твърде далеч.

Ако обърнеше глава наляво, можеше да види ярката решетка от градски светлини, която се простираше до основите на планините. Бледата светлина, хвърляна от сиво-синия полумесец на луната на Дъбов лес, беше достатъчно силна, за да разкрие планините отвъд и ниската стена, която оформяха под нощното небе. През деня върху склоновете им се виждаха лентите от дълги тераси, покрити с храсти кафе. Бели чифлици бяха сгущени в тучните гори, настрана от пътищата, които се виеха като змии към върховете.

Преди две подмладявания бе устроила живота си там, встрани от стресовото градско съществуване. Понякога мечтаеше да го направи отново, да се върне в провинцията, към по-тихо и бавно битие. Живот, далеч от заетия ѝ, целеустремен съпруг Мортън. След още няколко

подмладявания вероятно щеше да го направи, просто за да се презареди. Но още не, още се наслаждаваше на по-бързия повсеместно разпространен стил на живот.

Тя се върна обратно в апартамента, а вратите на балкона се плъзнаха зад нея. Босите ѝ крака стъпваха тихо по твърдия тиков под на всекидневната, докато крачеше към банята.

В мазето на кулата, в която се помещаваше апартаментът, убиецът ѝ влезе в стаята за контрол на храненето. Махна капака от една от кутиите със системите за управление и извади ръчно устройство от джоба си. От механизма се разви фиброскопичен оптичен кабел със стандартен v-жак в края, който той включи в оголеното гнездо на кутията за управление. Няколко нови програми се свалиха и бързо се натъкмиха върху наличния софтуер. Когато приключи, той издърпа v-жака и върна капака с подходящия инструмент за монтиране.

Банята на Тара Дженифър Шахийф беше декорирана с огромни мраморни плочки по пода и стените, а таванът представляваше единично гигантско огледало. Намаленото осветление по края на помещението хвърляше топло розово сияние и трепкаше като свещ. Ваната, достатъчно голяма за двама, бе пълна догоре с вода и разнообразие от соли. Когато Тара влезе вътре, масажиращите дюзи се включиха и разпениха водата. Тя потъна в скулптираната седалка и отпусна глава назад върху възглавницата. Е-кономът ѝ включи музика през домашната система. Тара се заслуша в мелодията и потъна в приятна полудрямка.

Мортън беше за цяла седмица в Талансий, от другата страна на планетата, на конференция с група жилищни предприемачи, с които се опитваше да сключи сделка. „АкваСтейт“, компанията, която бяха основали заедно, произвеждаше полуорганични листове, попиващи влага и осигуряващи вода за отдалечени сгради. Бизнесът най-после започваше да напредва. Мортън нямаше търпение да използва нарастващия им успех, за да превърне компанията в публична, което щеше да донесе големи приходи за по-нататъшно разрастване. Тази отдаденост на работата му обаче означаваше, че в продължение на седем цели дни нямаше да ѝ се налага да си измисля оправдания къде е била и какво е правила. Можеше да прекара цялото време с Уайоби Котал, удивителния млад мъж, който бе откраднала за себе си.

Харесваше го най-вече заради това, което правеше в леглото, но двамата също така пътуваха и се наслаждаваха на кътчетата и събитията в града. Това правеше връзката им толкова специална. Уайоби обръщаше внимание на всички неща, които Мортън или пренебрегваше, или просто бе забравил в непрестанната си обсебеност да придвижи компанията напред. Тези седем дни щяха да са наистина чудесна почивка, тя не се съмняваше. А може би след това... Все пак бяха женени тридесет години. Какво повече искаше Мортън? Накрая браковете винаги попадаха в задънена улица. Единственият изход бе да си стиснете ръцете и да продължите напред.

Убиецът ѝ мина през фоайето и е-кономът му поръча асансьор, който да го качи на двадесет и петия етаж. Той застана под дискретния охранителен сензор над вратата и зачака. Не му пукаше. Нали не носеше собственото си лице.

Тара все още отлагаше решението какво да облече за вечерта, когато могъщият обсебващ оркестрален рефрен внезапно замлъкна. Осветлението на банята изгасна. Масажиращите струи спряха. Тя отвори раздразнено очи. Проблемите със храненето бяха толкова досадни. Мислеше си, че апартаментът е уж неуязвим за такива неудобства. Със сигурност не се бе случвало преди.

Няколко мига по-късно светлините оставаха все така изключени. Тя нареди на е-конома си да разпита домашната система какво става. Програмата ѝ отговори, че не получава отговор, сякаш нищо не работеше. Тя се намръщи ядно. Това беше невъзможно, та нали затова бяха дублиращите и резервните системи.

Почака още малко. Банята беше толкова спокойно място, а тя искаше тази нощ кожата ѝ да бъде неустойима за любовника ѝ. Независимо колко се молеше и ругаеше, храненето не се възстановяваше. След известно време се надигна и излезе. Тогава осъзна колко тъмен бе апартаментът. Не можеше да види ръката пред лицето си. Използва вълната на раздразнение, за да потисне притеснението. Реши да не се пресяга за хавлия. Вместо това внимателно излезе в коридора. Там поне се виждаше проблясък на светлина. Идваше от широкия свод, който водеше към всекидневната.

Тара влезе бързо в голямата стая, нехайейки за голия дървен под, по който шляпаха мокрите ѝ стъпала. Светлината на озарения град се лееше през прозорците на балкона. Блясъкът придаваше на стаята

тъмни черно-бели краски. Устните ѝ се изопнаха от раздразнение, докато гледаше към блещукащите светлини. На пръв поглед само в нейния апартамент имаше проблеми.

Нещо шавна в коридора. Нещо огромно. Тихо. Тя се обърна.

— Какво...

Убиецът изстреля невроблокиращ импулс от модифицирания си пистолет. Всеки мускул в тялото на Тара се вкочани за секунда. Импулсът претовари повечето от невронните връзки в мозъка ѝ и предизвика незабавна смърт. Тя не усети нищо. Мускулите ѝ се отпуснаха и трупът се стовари на пода.

Той отиде до нея и погледна за миг надолу. След това извади електромагнитен пулсатор и го постави зад главата ѝ, където се намираше импланта с клетката памет. Устройството освободи заряда си. Той го задейства още три пъти, за да се увери напълно, че имплантът ще бъде безвъзвратно разстроен. Независимо с колко добър клонинг щяха да я снабдят по време на процедурата по съживяване, последната порция от живота на Тара Дженифър Шахийф бе изгубена завинаги.

Е-кономът на убиеца изпрати инструкции на системата на апартамента, която включи отново осветлението. Той седна в големия диван, обърнат към вратата и зачака.

Уайоби Котал пристигна след четиридесет и шест минути. Върху лицето на младия мъж, живеещ първия си живот, беше изписана самодоволна усмивка на очакване, когато влезе във всекидневната. Усмивката се промени в израз на пълен шок, когато видя голия труп на пода. Едва усети присъствието на мъжа на дивана срещу него, преди невроблокиращият пистолет да стреля отново.

Убиецът повтори процедурата с ЕМ-пулсатора и прилежно изтри копираните спомени от последните няколко месеца от живота на Уайоби Котал, пазени в памет-импланта му. След това отиде в празната стая, издърпа няколко грамадни куфара и голям пътнически сандък от гардероба. Докато ги пренесе до главната спалня, от отделението за доставки на кулата пристигнаха няколко роботизирани носилки, които носеха пластмасови кошове за опаковане.

Първата му работа беше да натъпче телата в двата най-големи коша и да ги запечата плътно. Прекара следващите два часа и половина в събиране на всички вещи на Тара от апартамента, докато постепенно

не напълни и останалите кошове. Дрехите ѝ сложи в куфарите и сандъка.

Когато приключи, носилките натовариха отново кошовете и ги отнесоха през сервизния асансьор до отделението за доставки, където чакаха два наети камиона. Кошовете, които съдържаха телата, бяха натоварени в единия камион, а всичко останало — в другия.

Горе убиецът източи ваната и нареди на роботите-камериерки да направят първостепенно почистване на апартамента. Когато си тръгна, малките машини бяха заети с изтъркването на праха и мръсотията от подовете и стените. Преди да излезе, съвестно изключи осветлението.

[1] Астрономическа единица — разстоянието от Земята до Слънцето. — Бел.прев. ↑

[2] IT (англ.) — информационни технологии — Бел.прев. ↑

4.

Ето я и нея, в мрачните малки часове на утрото, хваната от стегнати колани в тясната кабина на хиперплъзгача, завързан за голото скалисто дъно на Каньона на Наблюдателя, в очакване на бурята и ветровете с всичките им сто и двадесет мили в час. Предвид възрастта ѝ и произхода на семейството ѝ, за Жюстин Бърнели вероятно съществуваха много по-приятни неща, които можеше да прави в момента. Повечето, за които можеше да се сети сега, включваха легла с копринени чаршафи (най-добре споделени с мъж) или спа-вани, или неприлично скъпи ресторанти, или нощни клубове с плюшени тапицерии. Единственият лукс на разстояние от хиляда мили дори сега се отдалечаваше от нея с най-високата скорост, с която екипите по поддръжка успяваха да подкарат мобилните домове на конвоя по този ужасен терен. И всичко това благодарение на най-новата ѝ най-добра приятелка — Естела Фентън.

Бяха се срещнали в залата за дневна почивка в свръхлуксозната клиника за подмладяване във Вашингтон, която тя винаги използваше. И двете току-що бяха излезли от резервоарите и се подлагаха на физиотерапия, хидротерапия, масажи, билкова ароматерапия и други лекове, за да върнат към живот мускулите и крайниците си, които не бяха използвали вече четиринадесет месеца. Движеха се като старици в напреднала възраст, а младежките им тела допълнително засилваха иронията.

Всички в стаята за почивка седяха в гел-креслата и се взираха в залесения парк отвъд широките прозорци. Неколцина използваха ръчни устройства, за да свършат някаква работа, четяха екраните и разговаряха с програмите. Никой от тях не бе запазил способността да влиза в пряк контакт с киберсферата. Телата им бяха изчистени от почти всички импланти, като процесори и ОВ-татуси, по време на периода на подмладяване, а все още не се бяха сдобили с нови. Естела влезе в стаята, водена от две сестри, хванали я под ръка.

Ослепителната червенокоса красавица се поклащаше нестабилно между тях. Тя потъна в едно от креслата и въздъхна изтънчено.

— Ще се върнем за хидропроцедурата ти в три часа — каза старшата сестра.

— Благодаря ви много — каза Естела с пресилена усмивка, която се оттече от лицето ѝ, в момента, в който сестрите напуснаха стаята. — По дяволите.

— Сега ли излезе? — попита Жюстин.

— Два дни.

— Аз преди три.

— Господи! Още десет такива дни.

— Но пък си струват. — Жюстин вдигна дигиталната хартия, която четеше. По повърхността ѝ все още течаха статиите и снимките от модните списания, които бе избрала. — Не можех да облека нищо толкова красиво през последните десет години.

Въпреки че много от приятелките ѝ се подлагаха на подмладяването с религиозна отдаденост на всеки двадесет години (или по-малко), Жюстин предпочиташе да изчака, докато тялото ѝ не достигнеше до около петдесет, преди да премине отново през целия процес. Не беше трудно човек да прекали със суетата.

— На този етап дори не мога да мисля за дрехи — каза Естела. Тя прокара ръка през рошавата си коса, която приличаше на калпак и беше дълга не повече от пет сантиметра. — Първо се нуждая от стилист. А и мразя косата си толкова къса. Обикновено я оставям да порасне до кръста, а това винаги отнема няколко години.

— Сигурно е прекрасна.

— Да речем, че нямам проблеми с мъжете. — Тя огледа стаята за отдих. — Господи, сега май не ми е до това.

Стриктните правила на клиниката допускаха само жени, но това невинаги спираше някои клиенти, които в края на физическото си възстановяване се отдаваха на забранени удоволствия в стаите. Не беше просто заради младежкия вид, който си възвръщаха след подмладяването — новите им тела кипяха от хормони и живот. Сексът беше върхов приоритет за всеки при напускането на клиниката за подмладяване и обикновено оставаше такъв за доста голям период.

Жюстин се ухили.

— Няма да е задълго. Скоро ще фучиш към най-близкия Тих свят с пълна скорост.

— Била съм, правила съм го стотици пъти. Не казвам, че не бих направила една попутна спирка, но имам нещо по-вълнуващо, планирано за този път.

— О? Какво?

Оказа се двумесечно сафари на Далечината. Жюстин щеше да отхвърли идеята да се присъедини почти на мига, но колкото повече Естела говореше за нея — а тя не говореше за много други неща, — толкова повече тя се вкореняваше в съзнанието ѝ. Все пак Далечината беше единственият истински „див свят“ във Федерацията, където хватката на цивилизацията около заселниците беше съвсем хлабава. Беше трудна за достигане и скъпа дестинация. Климатът и околната среда бяха странни, енигматичният извънземен кораб „Мария Селесте“^[1] все още озадачаваше изследователите, колкото и в деня на откриването му. На лице беше и най-великото геоложко предизвикателство — Великата триада, трите най-големи вулкана в познатата галактика, подредени в стегнат триъгълник.

Хиперплъзгачът на Жюстин беше закрепен на дъното на широкото гърло на Каньона на Наблюдателя с нос, насочен на изток. Това означаваше, че връх Зевс оставаше от лявата ѝ страна. През деня, когато наземният екипаж завързваше хиперплъзгача, тя успя да види единствено каменистата ниска част на склона на колоса, която оформяше едната страна на огромния фуниевиден каньон. Кратерът на върха беше невидим от базата. Извисяваше се на седемнадесет километра.

От дясната ѝ страна беше връх Титан, единственият активен вулкан от триадата. Ръбът на кратера му стърчеше над атмосферата на двадесет и три километра над сушата. Понякога през нощта, ако изригването беше необичайно силно, розово-златната корона, която проблясваше над нажежената лава, се виждаше от пампасите на юг, сякаш иззад хоризонта изгряваше червено джудже. Точно пред нея се извисяваше връх Херкуланум, който оформяше фантастичния по размери внезапен край на каньона. Вулканът наподобяваше конус, а в основата си беше широк седемстотин и единадесет километра. Двете

котелоподобни раздвоения на върха му се издигаха на тридесет и два километра над морското равнище, далеч над тропосферата на Далечината. За щастие геолозите го бяха категоризирали в графата полуактивен. От началото на човешкото заселване преди сто и осемдесет години не бе изригвал нито веднъж, въпреки че на няколко пъти разклащаше внушително снагата си.

Това, че вулканизмът беше в състояние да оформи такива гигантски образувания на толкова малка планета като Далечината, я очароваше с енигматичността си. Разбира се, беше чела научни статии по въпроса. Четиридесетте процента стандартна гравитация позволяваха съществуването на гигант като връх Херкуланум. На свят с нормална земна гравитация той щеше да се скърши от само себе си под собствената си тежест. Отсъствието на тектонични плочи означаваше, че лавата продължава да се натрупва на същото място, еон след еон.

Хладните научни факти обаче не можеха да отнемат и пращинка от чудовищната реалност на пейзажа, с който се сблъска. Мощта и стихииите около нея бяха първични. Силата на цяла една планета, изложена на показ, както никъде другаде. А тя стоеше в някаква жалка дребна машина и щеше да извърши лунатичен опит да укроти това могъщество и да го подчини на желанията си. Ръцете ѝ трепереваха леко в костюма ѝ за полет, когато първите признаци на зазоряване се появиха и над каньона се издигна ивица от циментовосиво небе. Тя прокле Естела-да-върви-по-дяволите-Фентън заради тази гледка. Това, че Естела се намираше в подобен хиперплъзгач, привързана за скала на няколко километра разстояние от нея, загледана в същите негостоприемни назъбени чукари, не ѝ помогна да успокои нервите си.

— Започва се — каза някой по радиото.

На Далечината нямаше киберсфера. На практика извън Армстронг Сити и по-големите градове липсваше модерна комуникация. Преди сто години бе имало няколко сателита, които осигурявали покритие на част от провинцията и океана, но Пазителите на себесъщността ги бяха свалили, последния от тях много отдавна. Сега всичко, на което можеха да разчитат, беше обикновената радиовръзка, а бурната йоносфера на Далечината не беше особено услужлива в това отношение.

— Засичам някакво движение навън. Вятърът се усилва.

Жюстин се загледа през якия прозрачен купол на пилотската кабина. Нищо не помръдваше върху голата скала под нея. Бурите, които връхлитаха от океана Хонду на запад, попадаха в канала между Зевс и Титан и след като се посмачкваха, се развилняваха в каньона между двата върха. Всяко парче почва и всяко камъче бяха остъргани от повърхността още преди много геологични ери.

— Дерик? — обади се Жюстин. — Чуваш ли ме?

Единственият отговор, който получи, беше нестабилно жужене от радиосмущения, докато зората бавно изливаше бледата си светлина в каньона.

— Дерик?

Керванът от камиони, джипове 4×4 и подвижни домове трябваше вече да е надалеч. Примири се с този факт, макар и това съвсем да помрачи настроението ѝ. Те бяха отвъд пределите на Зевс, скрити от сутрешната буря в някое дълбоко дърво. Лудите пилоти на хиперплъзгачи вече трябваше да се оправят сами. Нямаше път за бягство.

Някак си тази част от преживяването беше пропусната при лъскавата реклама и интензивните насърчителни инструкции. Дори модулет за интегриране на пилотски умения в паметта не беше включен там. Безпомощно очакване, докато океанският вятър се усилваше от нежен бриз до обезумял ураган. Чакане, невъзможност да направиш каквото и да било. Очакване, наблюдаване. Очакване и тревога. Очакване, докато страхът се измъква от някаква древна част дълбоко в мозъка и расте, расте.

— Как се справяш, скъпа? — попита Естела.

— Добре. — *Кучка*. — Всъщност съм малко изнервена.

— Изнервена? Щастлива крава си ти. Аз съм изплашена до мозъка на костите си.

Жюстин нареди на е-конома си да направи нова процедурна проверка на системите на хиперплъзгача. Дори при ограничените възможности на бордовата система е-кономът представи идеален контролен интерфейс. Докладът му се появи моментално. Във виртуалното ѝ зрение замигаха полупрозрачни икони. Всичко беше на линия и функционираше с пълен капацитет.

— Напомни ми отново защо искам да направя това.

— Защото закуската в леглото не може дори да се сравнява с него
— каза ѝ Естела.

— В петзвезден хотел.

— На карибски остров с веранда към плажа.

— А във водата играят делфини.

Навън светлината се усилваше все повече. Жюстин най-сетне можеше да види тънките пясъчни ивици, които се носеха покрай хиперплъзгача. Трябва да ги е довял от брега, помисли си. Пренасочи климатичния радар към главния конзолен екран и започна да разглежда ярките цветни петна, които връхлитаха и се счепкваха едно с друго. Бурята определено се задаваше. На екрана като вечнорастяща рана се промъкваха алени ивици, които представляваха дълбоките тунели от високоскоростен въздух.

До някаква степен беше доволна, че бурята нахлува от запад и я връхлита отзад. Така не можеше да наблюдава подобните на чукове облаци, докато поглъщат небето. И сега се чувстваше достатъчно уплашена. Разполагаше с възможността просто да остане на мястото си. В момента хиперплъзгачът беше конфигуриран във формата на гладка и дебела пура. Пъпките на крилете бяха скрити по главния корпус. Можеше просто да не отпуска задържащите я връзки и да изчака, докато воят на ветровете не стихнеше. Казаха ѝ, че мнозина изклинчват в последния момент. Точно сега, по средата на ежегодния сезон на бурите, щяха да минат четири-пет часа, преди вихрите да утихнат.

След двадесет минути вятърът беше достатъчно силен, за да разклати хиперплъзгача. Ако навън все още имаше пясък, тя вече не можеше да го види. През климатичния радар преминаваха постоянни червени вълни.

— Още ли си там? — попита Естела.

— Да.

— Не остана много.

— Да. И твоят радар ли отчита същите данни? Някои от тези въздушни потоци вече са със скорост от над сто мили в час.

Цифровите показатели на ветровете се покачваха толкова бързо, че изглеждаха размазани върху екрана. При такова развитие пълната мощ на бурята щеше да се развихри над нея след още четиридесет или петдесет минути. Това бяха ветровете, от които се нуждаеше. Ако

излетеше сега, потоците просто щяха да избутат хиперплъзгача в основата на Херкуланум.

Радиочестотата беше задръстена от глупави шеги и нервно перчене. Жюстин не се присъедини към празнодумството, въпреки че слушането ѝ доставяше странно успокоение. Помагаше ѝ да запази чувството си за изолираност.

По небето бушуваха облаци и постепенно се спускаха надолу. Препречваха гледката към изгряващото слънце, превръщаха изгрева в мрачен залез, въпреки че тя все още можеше да види едрите, напоени с дъжд парцали, които върхлитаха от далечината. Върху скалата около хиперплъзгача заплюща тънък воден слой.

— Вятърът достига сто мили — обади се Естела. В гласа ѝ се бореха ужас и нетърпение. — Ще се откача всеки момент. Ще се видим отвъд експлозията, мила.

— Ще бъда там — извика Жюстин. Корпусът се тресеше мощно и издаваше постоянно високо дрънчене. Дори воят на вятъра вече проникваше през плътно изолираната кабина. Дисплеите на екрана върху конзолата пред нея бяха разстроени и напълно разфокусирани заради подскачането и трептенето на цветните линии. Налагаше се да разчита почти изцяло на по-грубата информация, достъпна във виртуалното ѝ зрение. Навън сивата мъгла скриваше напълно небето и стените на каньона.

Мигът настъпи. Ветровете по повърхността на Каньона на Наблюдателя се движеха с над сто мили в час. Радарът ѝ отчиташе, че главното острие на бурята се завихря около връх Херкуланум пред нея, това беше повратният момент. Ветровете трябваше да са там, за да я пренесат през дългото разстояние. Без тях това щеше да е кратко пътуване с изключително рязък край.

Тя постави ръце върху и-точките на конзолата. Пръстите ѝ обгърнаха ръкохватките. Около тях се увиха пластове модифицирана пластмаса, за да ги предпазят от очертаващия се бурен полет. ОВ-татусите на китките ѝ установиха пълна връзка между и-точките и главните ѝ нервни връзки и ѝ предоставиха директен интерфейс за управление на бордовата система. Във виртуалното ѝ зрение израснаха виртуални ръце. Личните ѝ настройки бяха оформили дълги и стройни пръсти със зелени нокти и блестящи сини неонов пръстени на всеки от тях. Сред иконите се материализира джойстик и тя придвижи

виртуалната си ръка, за да го хване. Другата ѝ ръка започна да натиска иконите, за да стартира последна проверка на системите. Когато всичко светна в зелено, тя нареди на бордовата система да разгърне крилете.

Пъпките от модифицирана пластмаса набъбнаха, издължиха се в малки и дебели делтовидни форми. Бученето се усили осезаемо, когато вятърът попадна в тях. Придържащите въжета се изпънаха почти до критичната граница. Жюстин се молеше въглеродно подсилените титаниеви котвени подпори, забити на петдесет метра в голата скала от екипа по поддръжка, да издържат през следващите няколко минути.

Някакъв малък демон в главата ѝ каза: „Последен шанс да се скатаеш и да живееш.“

Жюстин придвижи виртуалната си ръка и перна леко иконата за предните въжета. Заклучващите механизми се отвориха и тя се разтресе цялата, докато хиперплъзгачът се мятеше като риба. На помощ ѝ дойде инстинктивна реакция от имплантираната тренировъчна памет. Тя изви джойстика и крилете се наведоха с няколко градуса надолу. Докосна иконата за задните въжета и двете нишки се удължиха. Хиперплъзгачът се надигна на двадесет метра във въздуха, като продължаваше да се клати лудешки, сякаш нетърпелив да се отърве от последните си окови. Жюстин спря удължаването на въжетата и започна да изпробва управляващите повърхности. Задната част на хиперплъзгача бързо се оформи в стабилизираща перка. Крилете пораснаха още малко и промениха наклона си, за да издигнат допълнително плъзгача. Най-накрая машината вече не докосваше повърхността и ужасната бучаща вибрация утихна, въпреки че така и не замря напълно. Сега трябваше да се бори само с могъщия рев на вятъра, който се ускоряваше към нея със сто и двадесет мили в час.

В този миг хиперплъзгачът беше просто едно гигантско хвърчило. Много внимателно тя започна да удължава още повече задните въжета. Те се развиха зад нея и хиперплъзгачът се надигна нетърпеливо над повърхността. След две минути на внимателно удължаване вече се намираше на сто метра височина. Повърхността не се виждаше, за което тя чувстваше необяснима благодарност. Около нея се носеха дрипи мъгла с такава скорост, че не можеше да види нищо на разстояние двадесет-тридесет метра. Дъждовните капки, които се сблъскваха с прозрачното покритие на пилотската кабина,

мигновено биваха заправани надалеч и грабвани от огромната скорост на въздуха. Докато огъваше непрестанно крилете, за да компенсира турбулентността, започна отново да удължава въжетата.

Двадесет и пет минути след отделянето от повърхността беше на хиляда и четиристотин метра във въздуха. Издигаше се внимателно, но двата придържащи кабела трептяха в тон, който караше зъбите ѝ да скърцат. Жюстин оформи крилете от модифицирана пластмаса за свободен полет. Крилете се разгънаха навън и достигнаха пълния си разтег от сто и десет метра, като в същото време се извиваха в сърповидна форма. Отвисоко плъзгачът изглеждаше като острието на огромен ятаган, от чийто връх стърчеше пилотската кабина, оформена като куршум. Зад нея задната част на корпуса се изпъна вертикално и се превърна в масивен триъгълен стабилизатор, чиито краища трептяха почти подпорогово, за да задържат съда в подходящата позиция спрямо вятъра.

Тя достигна височина от хиляда и петстотин метра. Крилете се извиха леко по дължина и оформиха най-ефективната форма, която да улови силата на вятъра и да я повдигне. Жюстин гледаше цифрите на конзолния екран и не можеше да повярва колко голямо бе натоварването върху държащите кабели. Почти всички съпротивителни сили на въжетата се бяха изчерпали.

Тя пое дълбоко дъх, докато необузданите стихии виеха около нея. Ако притежаваше куража, това можеше да се окаже преживяването на живота ѝ. Ако... Замисли се за всичките години, които бе изживяла. От сегашната ѝ гледна точка изглеждаха толкова болезнено еднакви и скучни.

Виртуалният ѝ пръст се пресегна напред и почти неохотно докосна иконата за отделяне.

Ускорението я залепи за седалката в момента, в който хиперплъзгачът се освободи и върна усещането за тежест, което бе забравила след пристигането си на Далечината. Съдът се устреми към масивния край на Каньона на Наблюдателя със сто и двадесет мили в час. Мигновено се наклони надясно и започна да се спуска. Тя изви джойстика, за да компенсира — бавно, плавно и уверено, — и промени формата на крилете, за да измени въздушното течение. Реакцията беше удивително бърза и я запрати рязко нагоре. Корабът започна да се завърта и тя премести върховете на стабилизатора, за да спре процеса.

Всеки миг изискваше пълната ѝ концентрация само за да държи хиперплъзгача в относително стабилно състояние. Проблемът не беше само в еднообразното покривало от облаци, което я откъсваше от околния свят. Вниманието ѝ беше фокусирано изцяло върху дисплея, който следеше поведението на кораба, и върху радара. Със стесняването на Каньона на Наблюдателя се налагаше да държи курс право към центъра. Стените не спираха да се приближават една към друга и заедно с това ставаха все по-стръмни. Бесните удари на вятъра се усилваха. Неудържимата турбулентност постоянно се опитваше да завърти кораба или да го издърпа надолу към гибелта му.

Не осъзнаваше, че времето тече, беше обсебена от неистовата борба да удържи курса на хиперплъзгача. Ако му позволише да се издигне твърде високо, мощните въздушни потоци щяха да го отнесат над каньона, докато се изстрелваха нагоре и настрани в опит да избягат от растящото налягане в основите на стените. Щеше да бъде завлечена някъде върху обрулените от времето и отрупани с камънаци средни склонове на Зевс или Титан, на стотици километри от спасителните возила на кервана.

Без никакво предизвестие радарът засече края на каньона на двадесет и пет километра разстояние. В точката, в която трите вулкана се докосваха, връх Херкуланум беше просто една отвесна стена, висока шест километра. Тя самата се намираше на височина от три километра и половина. Навън вятърът продължаваше да се усилва неудържимо. Климатичният радар пламна в алено по краищата, засичайки смъртоносни течения и шокови вълни, които отскачаха от скалата. Мракът около нея се стъсти, когато разкъсаните облаци се смачкваха един в друг.

Жюстин прибра леко крилете и жертва движещия импулс, който генерираха, за сметка на по-голяма маневреност. Извън кабината валеше равномерно, около нея свистяха дебели капки. Парадоксално, но видимостта се подобри. Облаците се втечняваха под налягането. Водата се сливаше на капчици, преди подивелият вятър да ги разкъса. След миг се съединяваха отново, този път по-големи, а налягането продължаваше да нараства неумолимо. Полуплътни хоризонтални потоци от вода се разбиваха и пенеха около корпуса на хиперплъзгача.

Скалата беше на дванадесет километра, а тя беше на три километра от дъното на каньона.

Водата бе станала толкова плътна, сякаш хиперплъзгачът сърфираше по билото във вътрешността на невероятна, полетяла във въздуха вълна. Слънцето се бе издигнало над склоновете на вулкана и грееше към дъното на каньона. Внезапно лъчите попаднаха върху хаоса от пяна, която свистеше около хиперплъзгача, и светът избухна в хиляди искрящи дъги, които се раждаха и умираха, и се блъскаха безспир. Жюстин се засмя, зашеметена от красотата на невероятната гледка.

На три километра пред нея свистящите поточета вода се сливаха в гърчещ се порой на два километра над дъното на Каньона на Наблюдателя. Това беше на километри от скалата. Скалистата преграда там беше най-тъсна, а налягането — възможно най-високо. За бушуващата река съществуваше само един изход.

Жюстин плъзна машината над водата и се вторачи надолу в пълен шок. Дъгите се изпариха рязко. На тяхно място пред очите ѝ се изпречи солидна скала, ужасяващи огромни каменни масиви, които се извисяваха чак до небесата. Право пред нея летящата река се извиваше и започваше дългото, невъзможно изкачване срещу вятъра, устремена към свободата, там, където бурята се обръщаше нагоре. Вятърът достигаше двеста мили в час и от него се разнасяше непрекъснато гръмотевично трещене. Тя знаеше, че крещи нечленоразделно, но не можеше да се чуе заради какофонията, която бушуваше около пилотската кабина.

Стихиите подхвърлиха хиперплъзгача нагоре. Силата на ускорението за пореден път притисна Жюстин към седалката. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха, докато стискаше ръкохватките, уплашена, че ще загуби контакт с и-точките. Бореше се с повърхността на крилете в отчаян опит да ги подчини и да се стабилизира наред въздушните гейзери. Водата се издигна заедно с нея и напук на гравитацията се изстреля успоредно на скалата. Въпреки пълното внимание, което хиперплъзгачът изискваше само за да остане жива между полуделите въздушни потоци, тя отдели няколко безценни секунди, за да погледне към невероятния феномен. Водопад, който се катереше право нагоре.

На височина от пет километра пенливият лист от вода започна отново да се разпада. Могъщата вертикална буря се разгръщаше нашироко с приближаването на върха на каньона. Налягането и

скоростта на вятъра отслабваша. През цялото време Жюстин насочваше хиперплъзгача право над централния поток. Вода и облаци се изляха от двете ѝ страни, когато се изстреля експлозивно над скалата. Две огромни вълни от изпарения паднаха надолу като лебедови криле и се разбиха в по-ниските склонове на вулкана. Само в средата на водовъртежа вятърът продължаваше да вие и да я избутва напред и напред.

Гигантското тяло на връх Херкуланум се откри под нея, опустошена повърхност от строшени камъни и плътно насипан чакъл на десетки километри около върха на каньона. Постепенно с появяването на растителност грубите цветове започнаха да отстъпват на по-приветливи петна от охра и авокадово зелено. Дребни треви, вкоренени в начупени пукнатини, жилав тропически мъх, споен с камънаците. Бурята продължи да вилнее над тях, да търси изход към по-тихите небеса на изток и да се опитва да се изплъзне покрай склоновете на север и юг.

Жюстин отново промени формата на крилете. Запази скоростта, но се издигна още по-нависоко. Следваше права линия между каньона и върха, без да се отклонява и за миг към някоя от двете страни. Под нея се нижеха тревисти поляни с жилави ниски храсти. В климатичния пояс на планината бурята не спираше да бичува и да заплашва растенията, но те продължаваха да виреят. Двете водни прегради, които напускаха с трясък каньона, бяха на петнадесет километра зад нея. Облаците се разделяха, разтваряха се наляво и надясно, за да намерят собствен изход около вулкана. Жюстин потърси друг маршрут по ясното слънчево небе напред и нагоре. Скоростта ѝ все още беше колосална, достатъчна, за да я пренесе извън бурята, но малко по-ниска от нужната за крайната ѝ цел. Тя се втренчи в климатичния радар.

Бурята сякаш бе решила, че средните западни склонове на вулкана имат твърде малко противници, и пращаше торнадни вихрушки, които се носеха над набръчканите склонове — наследници на въздушната ѝ турбулентност. Жюстин ги виждаше през булото, през вретеновидните нишки от бежови ефимери, които свистяха напред-назад над повърхността. Имаше всякакви размери, от безобидни спирали прах до груби, плътни вихри, които се извисяваха на километри. Бордовата система изчисли курсовете им и изключи твърде

далечните и твърде слабите за нейните цели. Не че някоя от тях всъщност беше предвидима. Тук се намесваше човешката интуиция. И късметът.

На двадесет километра напред и малко по на юг, отколкото предпочиташе, имаше подходяща спирала. Беше висока пет километра и по нея се носеха скали с големината на автомобили, докато стихията плетеше изменчивия си танц. Жюстин изви хиперплъзгача и насочи носа му към целта. Крилете и вертикалните стабилизатори се свиха навътре и едновременно с това се удебелиха. Беше хипнотизирана от неудържимите пируети в основата на торнадото. Търсеше модел, някакво подсказване на коя страна ще се отклони следващия път.

Спускането на хиперплъзгача се превърна в страховито гмуркане. Тя залюля навреме машината заедно с основата на торнадото. Главата ѝ преливаше от преценки и очаквания. Крилете и стабилизаторът вече бяха голи чукани и контролът ѝ над машината беше минимален. Повърхността беше едва на петстотин метра от нея. Пред нея торнадото отново промени позицията си. Тя знаеше, че вихрушката ще се задържи там още няколко секунди, и затова премести джойстика напред и изстреля машината право в нея. В последния момент се изви нагоре и пред очите ѝ носът очерта рязка крива. Хоризонтът изчезна и отпред остана само небето, което избледняваше от ярко тюркоазено до прекрасно плътно индигово.

Хиперплъзгачът проникна в торнадото. Яростни пориви от прах и въртящ се пясък обгърнаха корпуса и го хванаха здраво. Крилете и задните стабилизатори се огънаха и оформиха къса и широка перка, докато носът завършваше дъгата си и се насочи право нагоре, успоредно на трептящото нестабилно ядро от завихрен въздух. Краищата на крилете се впиха надълбоко, завъртяха корпуса и го изстреляха нагоре с едно мощно движение. По корпуса заваляха частици — от пясък до обезпокоително едри камъни. Многобройните шумове от сблъсъците звучаха така, сякаш някой стреляше по нея с картечница. Напрежението върху структурните елементи предизвика кехлибарени предупредителни светлини. Тя трепваше всеки път, когато някой камък удареше прозрачния покрив на кабината, на по-малко от един фут от лицето ѝ.

Въпреки всичко това беше мигът — причината, заради която беше тук. Не всеки стигаше до нея. Някои се размазваха по дъното и

стените на Каньона на Наблюдателя. Други, които бяха успели да прелетят над водопада, не намираха подходящо торнадо или не успяваха да проникнат както трябва в него. Чуждите спомени бяха свършили работа, давайки ѝ нужните умения. Всичко, което се изискваше от нея, бе да ги подплати с решимост. Затова бе дошла на това място, за да открие дали все още е същата неустрашима и свободна по дух личност, която си спомняше от първия си живот.

Двигателите застанаха шумно под и зад нея и осигуриха въртеливо движение в противовес на предната част. Това беше от огромна помощ за стабилизирането на кораба и на пилотската кабина. Поне на теория. Почувства световъртеж и гадене, макар че нямаше как да разбере дали наистина се върти. Графиките на виртуалното ѝ зрение показваха слабо завъртане, което бордовата система се опитваше да компенсира. Ускорението я притискаше болезнено дълбоко в седалката.

Само мигове по-късно хиперплъзгачът се изстреля от върха на торнадото като ракета от коридора за излитане. Въпреки че бе прекарала във вътрешността му само няколко секунди, скоростта ѝ бе нараснала почти двойно. Двигателите на корпуса се напрегнаха отново и спряха противовъртенето. Крилете и задният край на хиперплъзгача се удължиха и този път оформиха по-стандартна форма на самолет — прави тънки криле и опашка във формата на разпятие. Атмосферните влияния бяха спаднали и хиперплъзгачът се носеше бързо и гладко през стратосферата. Въпреки това тя промени леко траекторията. Машината следваше проста балистична крива, чийто връх беше на девет километра над Монс Херкуланум.

Жюстин наблюдаваше как цифрите върху дисплеите намаляват, докато не отчетоха вакуум извън корпуса. Небето се бе променило от синьо в среднощно черно. Звездите блестяха ярко навсякъде около нея, а ослепителната слънчева светлина нахлуваше в пилотската кабина.

Разликата беше поразителна. От болезнения ужас на бурята до необезпокоявания тих мир на космоса само за няколко секунди. Въпреки че околната среда беше също толкова смъртоносна за човешко същество, колкото и бурята, тя се чувстваше защитена по странен начин. Изплашеното ѝ сърце започна да се успокоява. Охлаби коланите на седалката около раменете си и проточи врат, за да огледа навън.

Беше почти на едно ниво с върха на Монс Херкуланум и продължаваше да се издига. Вулканът се простираше под нея, склоновете му се губеха под облаците. Далеч зад опашката на хиперплъзгача бурята напускаше Каньона на Наблюдателя, за да продължи бесния си танц около огромната скална преграда. Тя изви глава надясно и се загледа в кратера на Монс Титан. В самото му дъно пламтеше демоничната алена светлина на езерото с лава, донякъде скрита от мрежи гъст черен пушек. Широки филизи се извиваха нагоре, изтъняваха, достигайки ръба, а след това се изпаряваха в мъгла, от която се сипеше люспеста сива пепел върху горните склонове. Чувстваше леко разочарование, че вулканът не избухва с цялата си мощ. Местните, които работеха в екипажа на кервана, говореха с оживление за Съдбовната планина (както наричаха върха, не изцяло шеговито) във фазата на върховата ѝ активност.

На осем километра и половина над върха на Монс Херкуланум хиперплъзгачът достигна най-високата точка на дъгата си. Ниската гравитация на Далечината започна бавно да напомня за себе си и траекторията на машината се обърна. Хоризонтът на планетата изпълни гледката отвъд носа. Хладна бяла крива в съседство с чернотата на космоса. Точно под нея се намираха двата идентични котела, две необятни вдлъбнатини наред еднообразната ръждива равнина от втвърдена вълнообразна лава и натрошена сгур.

Радиото на Жюстин улови няколко разпокъсани и заглушени от силни смущения думи от експедициите, които пътуваха по безвъздушната повърхност. Изкачването до върха на Херкуланум беше друга от главните туристически атракции на Далечината. Не беше трудно, склоновете не бяха особено стръмни и ниската гравитация улесняваше посетителите от други светове. Втората половина обаче трябваше да бъде покрита в скафандри и единствената истинска гледка, която се откриваше, макар и невероятна, беше от Трона на Афродита — скалните върхове точно под платото на калдерата. Всеки, който искаше да извърви пътя до най-високата точка, трябваше да се справи с дълъг и мрачен склон, напомнящ на лунен пейзаж.

Носът на хиперплъзгача беше леко наклонен и Далечината изпълваше по-голямата част от вселената на изток от вулкана. От върховата си позиция за наблюдение Жюстин можеше да види планинската верига Десо, която се простираше напред и на юг. Малки

остри кули пробуждаха нежните вихри от облаци. Това бяха пазителите на високата пустиня на юг от екватора, студена земя, лишена от облачност. На запад се виждаше петно от тучна зеленина, там, където степите започваха дългия си път към Северно море и Армстронг Сити.

Ясно изразената крива на хоризонта ѝ създаваше илюзията, че вижда цялото полукълбо на планетата. Като някой древен бог от митовете, който се взира отвисоко към Земята. Въпреки че Далечината всъщност бе по-голяма от Марс и размерът ограничаваше видимостта ѝ, това не намаляваше величието на всемогъщата перспектива. А и на планетата ѝ липсваха по-меките повърхности, които старите богове бяха дарили на Олимп. Белите облаци покриваха различните нюанси скучно кафяво и сиво. Въпреки почти два века човешки усилия, повърхността на Далечината беше далеч от възстановяване след гигантския, смъртоносен слънчев пламък, който беше причината за идването на хората. Коровите, свободомислещи заселници се бяха разпръснали от Армстронг Сити, бяха засели семената си и разпръснали енергични, здравословни почвени бактерии сред пустеещите мили ситен пясък, но биосферата продължаваше да бъде слаба, а напредъкът към планетарно обогатяване — бавен. Голяма част от опустошената земя все още беше пустиня. Много малка част от първоначалната флора и фауна на планетата бе оцеляла след радиацията. Зеленината, която Жюстин виждаше, бе чужда за това място. Нашественици, които колонизираха един почти мъртъв свят.

Тя се носеше тихо и гладко над гигантските снаги на скалите на Трона на Афродита, които пазеха източния път към Монс Херкуланум. Много километри по-ниско се намираше ледниковият пръстен, който ограждаше целия вулкан и се простираше на стотици метри върху голата скала. Слънчевата светлина се отразяваше от песъчливия, начупен лед и пръскаше подобна на ореол аура в горната граница на атмосферата. Подслонени под яркия блясък, се намираха алпийските гори, генномодифицирани земни иглолистни, които бяха засадени на планетата като жив и цветен маяк, видим от стотици километри. Тя се усмихна към дърветата като на стар приятел, благодарна за уюта, който носеха тези стари познайници.

Хиперплъзгачът потъна обратно в горната атмосфера и върху климатичния радар започнаха да проблясват призрачни сини и зелени

вълни, обозначаващи покачващото се напрежение извън корпуса. Жюстин отново удължи крилете и ги оформи в широк делтоид. Малко след това предните върхове се врязаха дълбоко във въздуха и пилотската кабина започна да вибрира. Аеродинамичните сили започнаха да надделяват над балистичния устрем.

Жюстин бавно се отърси от летаргичната замечтаност, която я бе обхванала по време на полета ѝ над вулкана. Имаше да взима решения от практическо естество. От тази височина можеше лесно да се носи четиристотин — петстотин километра и да се отдалечи от вулкана. Ако се насочеше напред обаче, щеше да се озове наскрел планините Десо, а на север или юг щеше да попадне отново в разделените криле на бурята. Трябваше да се съобрази и с разстоянията. Колкото по-надалече отлетеше, толкова повече време щеше да отнеме на кервана да я достигне. Тя промени насочването на плъзгача. Изправи носа нагоре, така че въздухът да убие скоростта ѝ. Спускането ѝ се забави. Тя се задържа успоредно на склона под нея и запази височината над повърхността му. Докато преминаваше през нивото на ледниковия пръстен, около нея запламтяха облаци, обхванати от огньовете на ярката бяла светлина. Когато хиперплъзгачът излезе изпод тях, вече беше над иглолистните гори. Виждаше затревените площи, които се простираха отвъд. Кацането щеше да е лесно, но все пак беше доста високо. И щеше да е студено.

Тревните площи ставаха все по-тучни и зелени с напредването ѝ. Ветровите завихряния от по-ниските склонове започнаха да влияят на хиперплъзгача и да го разтърсват с нарастваща сила. Сред тревите се появили петънца от храсти и дървета, които бързо прераснаха в гъста тропическа дъждовна гора, оформила непрекъсната пола около източната основа на вулкана. Тя погледна надолу и видя малките черни точки на прехвърчащите между дървесните корони птици. Вече се намираще на осемстотин километра по права линия от точката си на излитане. Керванът трябваше да измине целия път около Монс Зевс, преди изобщо да достигне Херкуланум. Жюстин въздъхна и насочи хиперплъзгача надолу, към балдахина на дъждовната гора.

От това разстояние не изглеждаше толкова гъста, колкото ѝ се бе сторила. Имаше голи местности, плитки долини със сребърни потоци, в които почти нямаше дървета, линии от опасни чукари. На няколко пъти видя животни, които се надбягваха сред голите простори.

Проектът на Съвета за биосферно съживяване на Федерацията определено бе успял тук.

Радарът премина към режим на повърхностно картографиране. Жюстин търсеше достатъчно голяма повърхност, на която да кацне. Въпреки че при екстремни обстоятелства хиперплъзгачът можеше да кацне и върху сто метра, тази възможност не я привличаше. За щастие сканирането откри прав коридор на две мили напред и на север. Тя изви носа на хиперплъзгача и го насочи натам. Голата земя се виждаше лесно сред дърветата. Като че ли в края на първата третина имаше скална буца. Нищо особено опасно. Когато превключи радара на висока резолюция, той показва тясно плитко дърво, което граничеше с едната страна на откритата площ. Тя активира пламъка, предшестваш кацането, сви отново крилете и увеличи издутината на плъзгача. Началото на дългата площадка се устреми към нея. Три от конзолните дисплеи се разкривиха в хаос от случайни цветове.

— Мамка му!

Е-кономът ѝ реагира бавно. Докладва повреда в няколко от процесорите на бордовата система, дори имплантите ѝ не функционираха нормално.

— Какво става? — настоя тя. Виртуалните ѝ ръце примигнаха и изчезнаха.

Порив на вятъра наклони хиперплъзгача надясно. Тя изпъшка смутено, когато пилотската кабина се наклони. Дисплеите по конзолния екран показваха пълен хаос.

— Повсеместна електронна повреда на системите — каза е-кономът. — Започвам процедура по компенсиране, за да възстановя базовите функции.

Ръцете се появиха отново във виртуалното ѝ зрение.

— Имате контрол.

Жюстин противодейства механично на опасното завъртане с просто извиване на крилете. Малкият съд реагира мудро и я принуди да подсили маневрата. Тя вдигна поглед от конзолата и изруга. Вече беше над чистата площ и бързо губеше височина. Всичките дисплеи на екрана се бяха стабилизирали. Контролната повърхност отново реагираше мигновено.

Започна процедурата по кацане. Крилете се завъртяха на почти деветдесет градуса и убиха останките от скоростта на хиперплъзгача.

Той започна да се спуска, сякаш бе направен от олово. На двадесет метра от повърхността, почти без инерция, тя отново промени формата на крилете. Те се разгърнаха рязко в огромни вдлъбнати триъгълници и повдигнаха кораба максимално, доколкото позволяваше ниската скорост. Опорните колела за приземяване докоснаха повърхността и отскочиха. В следващия миг тя подскачаше по неравния терен в продължение на четиридесет метра, преди колелата най-накрая да спрат. Крилете и стабилизаторът се свиха обратно в пъпките си.

Жюстин въздъхна дълго и с облекчение. Покривалото на пилотската кабина изсъска с отварянето на печата и се отдели нагоре. Модифицираната пластмаса се оттегли от ръцете ѝ и тя пусна ръкохватките. Откачи стегите на шлема си и го свали. От устните ѝ се изтръгна нервен смях и тя разтърси мократа си от пот коса. Всички електронни системи на хиперплъзгача бяха отново на линия.

Машината бе кацнала върху лек наклон, покрит с трева и някакво растение с пурпурни листа, които бяха достатъчно дълги, за да се отъркат в дъното на корпуса. На двадесет метра от лявата ѝ страна ромолеше поточе. Горещият влажен въздух вече я караше да се поти. Над нея пищяха птици. Обграждащата я стена от дъждовни гори беше обвита в дебели лиани, от които се подаваха милиони миниатюрни лавандулови цветчета.

Жюстин се спусна от пилотската кабина и скочи на повърхността, описвайки елегантна нискогравитационна крива. Чак тогава мащабът на това, което бе постигнала, я разтърси. Краката ѝ се подкосиха и тя падна на колене. Сълзи замъглиха очите ѝ, смееше се и плачеше едновременно, докато раменете ѝ се тресяха неудържимо.

— О, Исусе, направих го — изхлипа тя. — Направих го, направих го, по дяволите, направих го.

Смехът ѝ ставаше истеричен. Стисна шепа трева и опита да се успокои. От много време не се бе отдавала на първични емоции както сега. Това беше явен знак за младостта ѝ.

Дишането ѝ се стабилизира и Жюстин прокара опакото на дланта си през очите си, за да избърше сълзите. Изправи се на крака, като внимаваше да не извършва внезапни движения. В тази гравитация инерцията правеше всяко нормално помръдване опасно. Няколко птици махаха с криле над нея, но с това се изчерпваше цялото движение. Слънцето грееше високо и я принуждаваше да присвива

очи. Кожата ѝ щипеше заради топлината. Най-неприятна обаче беше влагата.

Тя издиша бързо и започна да се бори с кожения летателен костюм. Е-кономът ѝ задейства локатора на хиперплъзгача. Зад отворената пилотска кабина, подобно на разширяваща се зеница, в корпуса се разтвори малък отсек и навън се плъзнаха блестящите гънки на голям балон. Те се издуха бързо и се издигнаха в яркото сапфирено небе, а след балона се понесе антена от тънка въглеродна жица.

Жюстин се увери, че преподавателят работи, докато се мажеше с лосион против изгаряне. Не свали ботушите си, но бързо се отърва от летателния костюм за сметка на прости бели шорти и подходяща тениска. Всички членове на ескорта се кълняха, че тук няма опасни животни, не и на Великата триада. А барсумианците и странните им същества бяха на хиляди мили от другата страна на Дъбово море. В такъв случай трябваше да е в безопасност дори в тези дрехи.

Сложи мултифункционалното си устройство на китката — бронзова гривна от квазиметал с инкрустирани по края изумруди, подарък от последния ѝ съпруг. Той ѝ се бе присмивал, задето използваше допълнителните му възможности, за да се ориентира по време на големите разпродажби. Това влошаващо се чувство за хумор бе ускорило развода им с няколко години.

Гривната се сви леко и свърза и-точките си с ОВ-татусите ѝ. Е-кономът ѝ се разгърна от имплантите ѝ в по-голямата система, където възможностите му нараснаха неколкостранно. Тя му нареди да отвори багажното отделение на хиперплъзгача под пилотската кабина и провери екипировката и провизиите си. На колите, отговарящи за прибирането, най-вероятно щеше да им отнеме около три дни, за да я достигнат. Разполагаше с достатъчно храна за седмица и обезводнени порции за още тридесет дни, въпреки че се надяваше да не ѝ се налага да прибегва до тях.

В най-предната част на отделението имаше кутия с охладена бутилка шампанско в термална обвивка и опаковка шоколадови бонбони, оставени от туристическата фирма. Изкуши се, но първото нещо, което извади от личния си куфар, бяха очилата — скъпа, специално изработена стоманена лента, която пасваше удобно на лицето и се приспособяваше към кожата. След това измъкна отпуснатата

стара бушменска шапка. Беше я взела преди десетилетия от Австралия. Глупавото старо нещо бе посетило по-голям брой планети, отколкото повечето хора и бе избледняло почти до бяло от светлината на различните слънца.

— Добре, какво се случи с електрониката? — попита тя е-конома, докато отваряше бонбоните. Бяха започнали да се топят в жегата.

— Причината за отказа на системите е неизвестна. Бордовата система не разполага с диагностичните способности, за да направи подробен анализ.

— Трябва да има някаква следа.

— Изглежда като външна намеса. Регистрираният ефект е подобен на ЕМ-импулс.

Жюстин се огледа стреснато с полуизядена шоколадова ягода в ръка.

— Някой е стрелял по мен?

— Това не ми е известно.

— Дали може да е било природен феномен?

— Неизвестно.

— Но възможно ли е?

— Тази система не разполага с информация за възможни природни причинители.

— Можеш ли да засечеш някаква ЕМ-активност?

— Не.

Жюстин огледа по-внимателно ограждащите я дървета. Не беше изплашена, а по-скоро раздразнена. Просто не беше свикнала да получава несигурни отговори от е-конома си. Цялото човешко знание беше достъпно в реално време във Федерацията. Тук обаче, откъсната от унисферата, информацията беше по-оскъдна, по-ценна стока. Макар и малка, възможността някой да бе стрелял по нея съществуваше.

На първо място, имаше ги Пазителите на себесъщността, които бродеха из планетата според собствената си воля. Както всички знаеха, те бяха добре въоръжени и склонни към насилие. Освен тях имаше и други хора, местни, които можеха да изкарат много пари, като възстановят импланта с памет на мъртъв пилот. Фамилиите плащаха големи такси, за да са сигурни, че последователността на съзнателния живот на загубения им любим роднина няма да бъде прекъсната при

изграждането на нов клонинг. Хиперплъзгането беше несравнимо опасно и всяка година загиваха десетки пилоти. Имплантите на повечето биваха откривани и връщани вкъщи от туроператора. Въпреки това всеки, който се отклонеше драматично от курса си, преди да се разбие, рискуваше да остане загубен за много дълъг период. Местните, намерили мястото на катастрофата, ги очакваше щедра награда, след като се справеха с отвратителната задача да изрежат клетката с памет от трупа. Така че със сигурност не беше невъзможно да съществуват групи, чиято дейност се състоеше в улесняването на някои катастрофи.

Ако ЕМ-импулсът наистина целеше да я свали, нападателите ѝ бяха пълни некадърници, помисли си тя.

В дъното на багажното отделение имаше малък йонен пистолет за „личната ѝ безопасност“, в случай че мястото на кацане се окажеше враждебно. Никой от кервана не бе обяснил какво точно се има предвид под „враждебно“. Неизреченото намекваше за диви животни. Тя погледна замислено обезопасената ниша и нареди на отделението да се затвори и заключи. Ако по петите ѝ имаше престъпна банда, тя нямаше никакъв шанс, въоръжена или не.

— Време е да разберем — каза Жюстин на хиперплъзгача. Гласът ѝ звучеше много високо в дългото спокойно сечище.

Тя напълни манерката си от потока. Полуорганичната запушалка засмука леко калната течност и веднага я филтрира и охлади. След това Жюстин тръгна между дърветата, използвайки инертната гид-функция на китковото устройство.

Отне ѝ доста време, за да открие точката, от която бе дошло смущението, на около хиляда метра. Храсталаците бяха доста буйни на места, а там, където бяха ниски, лианите запълваха процепите между дървесните дънери. Целият маршрут сякаш беше едно голямо отклонение от пътя. Нямаше никаква следа от пътеки, човешки или животински. Не чуваше и гласове.

Когато наближи, почувства страх. Бе взела прибързано твърде много решения. Мисълта за пирати и конспирации бе взела превес в стимулираното ѝ от адреналин настроение. Сега отново беше в нормалния свят. Горещина, пот, нуждата да отърсва листата на лианите от лицето си през цялото време. Ботушите ѝ потъваха във влажната торфена почва. Единственото преимущество на преминаването през

тази джунгла беше липсата на насекоми, или поне на такива, които пируват върху човешка плът. Екипът по съживяването не бе внесъл никакви видове. Имаше много малки многокраки бръмбари, които щъкаха в краката ѝ, и много от тях ѝ изглеждаха чуждоземни. Доста от растенията със сигурност не бяха дошли от Земята.

След около двадесет минути Жюстин просто спря. Вече се чувстваше абсурдно. Наоколо нямаше следа от каквато и да е човешка активност. Ако банда от пирати-ловци се промъкваше през дърветата към мястото на кацане, то се справяха много зле с проследяването ѝ, тъй като тя вървеше право към тях.

— Отчиташ ли нещо? — попита тя е-кономата.

— Сензорите на тази система засичат слаба електромагнитна активност — отговори той. — Затруднявам се с проследяването на произхода ѝ. Изглежда, че действа според редовен цикъл.

— Някакъв радиосигнал?

— Не. Многочестотна емисия, няма характерна модулация.

— Енергиен взрив може би?

— Подобен източник би отговарял на информацията от сензорите.

— Какво оборудване може да произведе подобен ефект?

— Това не ми е известно.

— Добре, откъде идва? Покажи ми графика.

Е-кономът разгърна проста карта във виртуалното ѝ зрение. Жюстин започна да върви и да отмества с ръце лианите.

— Емисията току-що се повтори — каза е-кономът ѝ, след като тя измина около петдесет ярда. — Този път беше много по-силна. Сензорите отчитат известна остатъчна активност. Не може да се приложи модел.

— Все още ли вървя в правилната посока?

— Да.

— Ами продължителността на импулса? Съответства ли с този, който удари хиперплъзгача?

— Доста е близка.

Дърветата сякаш се разрешиха малко. Или просто си въобразяваше. Храстите и лианите определено не намаляваха. Краката ѝ бяха покрити с дълги драскотини.

Наложената върху зрението ѝ карта избледня.

— Какво става?

Е-кономът ѝ не отговори. Тя спря и погледна към гривната си. Малката светлина на захранването зад един от изумрудите мигаше в червено.

— Презареждане готово — обяви рязко е-кономът ѝ.

— ЕМ-импулсът ли те удари?

— Не успях да съхраня информация за събитието. Друг импулс е най-очевидната причина.

— Можеш ли да се предпазиш от следваща атака?

В отговор получи тишина.

— По дяволите — измърмори тя. Любопитството ѝ обаче беше събудено. Наблизо имаше нещо и това не бяха пирати.

За малко да го пропусне. Лианите покриваха почти изцяло ниските стени и малката сграда под тях изглеждаше просто като непроходим зелен гъсталак. Вратата обаче бе хлътнала навътре и образуваше тъмен процеп сред листата.

Жюстин вдигна слънчевите си очила нагоре за миг, за да огледа сградата. Със сигурност не беше къща. Беше твърде малка за това. Просто обикновено квадратно убежище със страна пет метра и наклонен покрив, високо не повече от три метра в най-високата си точка. Когато издърпа дебелите снопове увивни растения от стената около вратата, Жюстин видя, че повърхността под тях е от някаква сива метална сплав. Обикновени панели, закрепени върху метална рамка и сглобени за няколко часа. Можеше да е направено навсякъде във Федерацията, дори на Далечината разполагаха с възможностите, за да го произведат. Съдейки по вида на материала и растителността, прилепнала по него, убежището се намираше тук от десетилетия.

Не намери ключалка, затова опря рамо в изкорубената врата и натисна. След няколко напъна тя се отвори широко. През отвора нахлу светлина. Прозорци нямаше. Подът представляваше единичен лист от ензимноподсилен бетон, влажен и изронен. В средата имаше черен цилиндър, широк малко над метър и висок осемдесет сантиметра. Когато се приближи до него, видя, че всъщност е вграден в бетона, така че истинската му дължина беше загадка. Материалът, от който бе направен, приличаше на тъмен метал. От върха му излизаха две връзки тънки червени кабели и се спускаха към пода, където изчезваха в полупрозрачен диск, широк половин метър. Докато го разглеждаше, тя

забеляза, че той също е вложен в бетона. Сияеше със слаба яркочервена светлина, която идваше някъде от дълбоко, сякаш много под бетонния под.

В главата ѝ се събудиха спомени и Жюстин присви очи към диска. Не беше сигурна защо запазва толкова много от миналото в главата си, когато се подмладява. Беше виждала нещо подобно преди. Много от сградите на Земята използваха подобни устройства за резервно хранване — места като болници, полицейски управления и центрове за контрол на превозите. Твърд кабел за пренос на топлина потъваше на километри в земната кора, където геотермалната енергия можеше да бъде уловена. Тези машини не произвеждаха големи количества електричество, само толкова, колкото да поддържат жизненоважните системи във функционално състояние по време на извънредна ситуация.

Какво, по дяволите, прави това посред джунглата, на половината разстояние до най-големия вулкан на Далечината?

Тя се загледа в кабелите, които най-вероятно бяха свръхпроводници. Цилиндърът, който хранаха с енергия, трябваше да е източникът на ЕМ-импулсите. Цялата тази система очевидно беше тук от много време, поне няколко десетилетия, дори доста по-дълго. Със сигурност никой не бе минавал оттук с години, а и бетонът не се трошеше за една нощ. „Какво ли може да изсмуква толкова много електричество година подир година?“

Объркването ѝ бе заменено от изненада, когато осъзна, че цилиндърът не може да е нищо друго освен нулева д-яма. Това бяха съвършените устройства за складиране на енергия и като такива намираха много малка употреба във Федерацията, просто защото много малко хора се нуждаеха да складираат толкова мощност. ТСП ги използваше като резервни източници на енергия за червеевите портали, но тя не можеше да се сети за друга организация, търговска или правителствена, която да им е намерила приложение. Тези механизми бяха обект на интерес за физиката — бездънни дупки с нулеви размери във време-пространството, които можеха да се пълнят вечно с енергия. Теоретично в тях можеше да се побере неограничено много енергия, при условие че съдържащото квантово поле е достатъчно силно. След десетилетия на непрекъснато зареждане от

кабела за обмен на топлина, този диск вероятно беше натрупал енергия, измерима не в киловатчасове, а по-скоро в килотонаж.

Значи една нулева д-яма бе изпуснала ЕМ-импулса...
Незащитена д-яма!

Жюстин бързо излезе от убежището. Ако наистина около ямата нямаше щит, електромагнитната емисия щеше да е достатъчно мощна, за да увреди нервната ѝ система в момента, в който квантовото поле се подготвяше да поеме новия заряд.

Тя се отдалечи бързо, още по-озадачена, след като бе открила източника. Бе изминала неколкостотин ярда, когато започна да вали. Бурята, разделила се на две около вулкана, най-накрая я беше настигнала.

Казимир Макфостър наблюдаваше как момичето изважда от отделението, отворило се под пилотската кабина на хиперплъзгача, кълбо от лъскава синя пластмаса с размерите на юмрук. Той се бе подслонил зад един фиников храст на петдесет метра от приземената елегантна машина. Дъждът ръмеше по главата му и по листата. Той не му обръщаше внимание, беше израснал в този климат. По това време на годината всяка сутрин имаше бури. До един час вятърът щеше да издуха дъждовните облаци и остатъкът от деня щеше да е безмилостно горещ и влажен.

Момичето небрежно хвърли топката през рамо и след това издърпа цилиндрична торба от отделението. Остана впечатлен, защото торбата беше огромна и явно тежеше доста. Въпреки непохватността, с която я носеше, жената я вдигна без проблеми. Беше силна. Всички чуждоземци бяха силни, знаеше го. Това, за което не бе подготвен, бе красотата ѝ.

Час преди това видя как хиперплъзгачът преминава през небето — обикновен кръстовиден силует, очертан в черно върху сапфиреното небе.

Гледката го омая, машината беше толкова грациозна и елегантна. Всички разкази и уроци за Федерацията и особеностите ѝ не го бяха подготвили достатъчно за това. Беше истинско откровение за него, че една машина може да изглежда толкова самоуверена, не само на

външен вид, но и в действията си. Машините, каквито ги познаваше Казимир, бяха груби и служеха единствено за работа.

От наблюдателницата си върху скалата от изстинала лава той съзерцаваше как плъзгачът се спуска все по-ниско над джунглата. Машината трепна несръчно веднъж, и то само за миг. След това крилете ѝ се поместиха като криле на сръчна птица и тя кацна върху откритото пространство. Казимир остана неподвижен и втрепен в точката зад дърветата, където апаратът бе изчезнал от погледа му. На лицето му грееше глупава усмивка. Отне му известно време, преди да осъзнае, че върху скалата е уязвим. Харви щеше да го порицае неумолимо за подобна грешка, също така щеше да намали дажбите му, за да подчертае поуката. Предполагаше се, че отдавна е преминал възрастта, в която му е позволено да допуска подобни глупави грешки. Ето защо беше сам навън на този последен обход, с който да докаже, че е овладял дивото. След като се завърне при клана си след още петнадесет дни, щеше да е готов да се присъедини към битката срещу извънземното чудовище. Но не и ако се размотаваше като новак първа година и чакаше някой случайно преминаващ враг да се прицели в лесната мишена.

Казимир се спусна от скалата и отново се скри в храстите. Замисли се за момент и определи позицията на хиперплъзгача в съзнанието си. Вече бе готов да се ориентира между дърветата и да вдигне тревога при наличие на врагове. Беше напълно съсредоточен върху задачата си.

Докато се придвижваше бавно и безшумно към покрайнините на сечището, където бе кацнал хиперплъзгачът, дъждът валеше силно. Вече не можеше да вижда, затова намери подслон на прикрито място и се установи, за да огледа красивия летателен съд. Момичето се появи след няколко минути. Намръщи се срещу дъжда, докато крачеше бързо към дърветата. Беше облечена оскъдно, върху стройната ѝ фигура имаше няколко бели парчета плат. Беше *толкова* красива. *Като ангел*, помисли си Казимир. *Ангел, слязъл от небето.*

Синята топка, която бе захвърлила на земята по-рано, започна да се надува. Тънката пластмаса се занаява в странно оформени издутини. Минута по-късно кълбото се бе трансформирало в грудковиден полусферичен подслон, широк четири метра в основата си. Имаше само един отвор и приличаше на подута палатка. Казимир

кимна одобрително. Неговият подслон за през нощта представляваше малък сак от видоизменяща се мембрана, която можеше да надуе с малко електрически ток. Вечер го пазеше от студа и влагата, но не беше достатъчно голям, за да се движи вътре. В сравнение с него това беше цял дворец.

Момичето влезе забързано в палатката. Казимир видя гримасата ѝ, когато свали окъсаната прогизнала шапка от главата си и прокара ръцете си през също толкова мократа си бяло-руса коса. Бръкна дълбоко в цилиндричната торба, извади хавлия и започна да се бърше енергично.

Всяко нейно движение омагьосваше Казимир. Тя имаше дълги, идеално оформени крайници. Омайваше го начинът, по който държеше главата си — гордо, но нито за миг арогантно. Не и тя. Не и ангелът.

След време тя приключи с хавлията и отиде до отвора на дебелата палатка, за да погледне навън. Казимир сдържа дъха си, докато момичето гледаше към гъстия храсталак, който го скриваше. После тя се усмихна свенливо и изведнъж вселената стана пощастливо място.

За миг.

— Сигурно е доста неудобно да клечиш зад този храст — каза тя. — Защо не излезеш на открито?

Сърцето на Казимир затуптя силно. Тя говореше на него, сигурно знаеше, че е там, през цялото време. Той се ядоса, задето някой се присмиваше по подобен начин на уменията му. Ала въпреки това ангелът все така гледаше към него с наклонена на една страна глава и очаквателно изражение. Всъщност тя не му се присмиваше, реши той.

Надигна се и се огледа на всички страни. До някаква степен очакваше вражеските ловци да са там, да го чакат ухилени. Но навън нямаше никого. В такъв случай Казимир беше изправен пред прост избор — да се обърне и да избяга и никога повече да не види красотата ѝ или да се приближи и да ѝ позволи да го зърне, на което тя очевидно бе способна и сега.

Той тръгна към синьото полукълбо все така предпазливо. Докато се приближаваше, ангелът го наблюдаваше с непроницаемо изражение. В едната си ръка държеше тънък цилиндър. Казимир разбра, че това е някакво оръжие.

— Другарите ти не са наоколо, нали? — попита тя.

— Аз крача сам из тази гора. Не се нуждая от помощ, за да оцелея тук.

Това, изглежда, я развесели.

— Разбира се. — Прибра дискретно оръжието в някаква торбичка на колана си. — Искаш ли да се скриеш вътре от дъжда? Има достатъчно място.

— Много си мила. Благодаря ти.

Когато се шмугна в палатката, изведнъж се почувства пометен от присъствието ѝ. Очите му обходиха гладките контури на интериора, докосвайки всичко, но не и нея.

— Казвам се Жюстин — каза нежно тя. В гласа ѝ звучеше колебание, сякаш беше също толкова объркана като него.

— Казимир — каза той. — Как разбра, че съм тук?

Тя вдигна тънката си ръка и потупа с пръст точно по дясното си око.

— Имплантите ми позволят да виждам в инфрачервения спектър. Тялото ти сияеше доста ярко. — Устните ѝ трепнаха. — Доста си горещ.

— О... — Бе направил глупавата грешка да проследи с очи движението на ръката ѝ и сега не можеше да отдели поглед от лицето ѝ. Очите ѝ бяха светлозелени, а миглите над тях — дълги и тънки. Имаше широки изпъкнали скули и донякъде плоска брадичка. Над влажните ѝ устни беше разположено красиво чипо носле. Всяка от чертите ѝ беше изящна, но заедно те ѝ придаваха красота, която той със сигурност не можеше да опише. Безупречната ѝ кожа имаше цвета на бледа смес от злато и мед, каквато Казимир не бе виждал никога. С изненада установи, че бе много млада, близо до неговите седемнадесет години. Въпреки това бе управлявала хиперплъзгача през бурята. Смелостта и таланта, които този подвиг изискваше... Той отново вторачи поглед в краката си, осъзнавайки бездната, която ги делеше.

— Ето — каза тя и му подаде хавлията, която държеше. — Ти си по-мокър и от мен.

Казимир погледна за миг объркано към кърпата, преди да свали раницата.

— Благодаря ти.

Попи влагата от лицето си и след това се измъкна от кожената си жилетка. Докато се бършеше, тънката материя на хавлията изсмука

капките от гръдния кош и гърба му и изсуши безупречно кожата му.

Жюстин бръкна в торбата си и извади още една хавлия за себе си. Той чувстваше любопитния ѝ поглед върху себе си, докато сушеше краката и глезените си. Затова спря до коленете, без да вдига поличката си, за да подсуши бедрата си. И без това платът беше почти непромокаем и не беше пропуснал много вода.

— Какъв тартан^[2] е това?

Той погледна към каретата в смарагдови и медни цветове и се усмихна гордо.

— Аз съм Макфостър.

Жюстин издаде звук, който подозрително напомняше сподавен смях.

— Съжалявам — каза тя извинително. — Само че с този цвят на кожата ми е малко трудно да си те представя като член на клан.

Казимир се намръщи. Кожата му беше наситенокафява. Допълваше я гъста абаносова коса, която той поддържаше дълга и вързана с алена лента. Как можеха цветовете да му попречат да бъде член на клана? Сред клановите имаше представители на повечето етнически групи от Земята. Баба му постоянно разказваше очарователни истории от ранния живот на нейната баба в Индия.

— Не разбирам. Предците ми са били сред първите семейства, спасени от Брадли Йохансон.

— Йохансон? Май не си говорим за шотландски кланове, а?

— Какво е „шотландски“?

— Няма значение. — Тя погледна през процепа навън към нестихващия порой от топъл дъжд. — Изглежда, че ще прекараме известно време заедно. Разкажи ми за клана си, Казимир.

— Дъждът ще продължи само час.

— Колко дълга е историята ти?

Той се усмихна широко и усети топлина в себе си, когато тя му отговори с усмивка. Ангелът беше така болезнено красив, че всяка причина да остане близо до нея беше добре дошла. Сякаш прочела мислите му, стената на палатката до него се размърда и се изтегли във формата на диван. Те седнаха заедно върху него.

— Разкажи ми — подкани го тя. — Искam да науча за света ти.

— Ти ще ми разкажеш ли за твоя свят?

— Да.

Той кимна, зарадван от обещаната размяна.

— На Далечината живеят седем клана. Заедно образуваме Пазителите на себесъщността.

— Чувала съм за тях — промърмори тя.

— Ние сме тези, които стоят между Звездния странник и съсипването на човечеството. Само ние от цялата раса виждаме заплахата, която той ни е донесъл със сенчестите си измами и манипулациите си на суетни мъже и жени. Бродли Йохансон отвори очите ни за истината много отдавна. Един ден, благодарение на него, ще помогнем на тази планета да получи своето отмъщение.

— Това звучи като нещо, на което си бил научен, Казимир.

— От мига на първото ми дихание знам кой съм и срещу какво трябва да се изправя. Нашето бреме е тежко. Никой от чуждоземците не вярва в каузата ни, а освен това сте слепи за извънземната отрова. Въпреки това ние устояваме заради вярата и благодарността си. Бродли Йохансон е нашият спасител и един ден цялото човечество ще го нарича свой спасител.

— Как ви е спасил?

— Както е бил спасен и той. Със скромност и добрина. Той дошъл заедно с първите заселници на планетата и започнал да изследва извънземния кораб.

— Чувала съм за това — каза Жюстин. — Бил е директор на изследователския институт „Мария Селесте“, нали така?

— Да. Хората казват, че корабът е пуст, изоставена и празна развалина. Не е така. Извънземното иска човечеството да вярва в това. То е оцеляло след катастрофата.

— В онзи кораб-ковчег има живо извънземно?

— Преди е било там, но е преминало във Федерацията преди много време и сега се движи сред нас, невидимо и зло.

— Наистина ли? Значи никога не си го виждал с очите си?

— Никога не съм напускал Далечината. Но един ден, когато машинациите му узреят, Звездния странник ще се върне. Надявам се, че това ще се случи в моя живот. Искан ми се да бъде част от победата над него.

— Как изглежда то?

— Никой не знае как изглежда, дори Бродли Йохансон не е сигурен. Може да го е виждал, но не си спомня. Много от старите му

мисли изчезнали, когато е бил освободен.

— Добре, значи този Звезден странник е оцелял след катастрофата. Какво се е случило след това?

— Той предизвикал пламъка от слънцето на Далечината, за да привлече нищо неподозиращите хора тук. Когато Брамдлий Йохансон се заровил в тайните на кораба, той събудил Звездния странник и бил поробен от него. В продължение на много години му служил с всички сили и му помагал да разпространи влиянието си във Федерацията. Шептял в сърцата на властимащите, давал лъжливи обещания и оформял бъдещите събития. Но Звездния странник не познавал тази част от Галактиката и се притеснявал от другите раси, които я населявали и могли да попречат на целите му. Не всички от тях били невежи и горделиви като нас. То изпратило Брамдлий на Силвъргалд, за да получи преки впечатления от силфените и да докладва обратно откритията си. Но силфените са по-мъдри от хората и Звездния странник. Те видели оковите, които били омотани около съзнанието на Брамдлий, и го освободили.

— А, освобождението.

— Да. Те го изцелили. Освободени, някои мъже биха избягали от подобен ужас, за да останат свободни. Брамдлий обаче знаел, че съществува много по-голяма заплаха. Той каза, че за да успее злото, е нужно само порядъчните хора да не правят нищо.

— Брамдлий Йохансон е казал това, така ли?

— Да. Той се върнал на Далечината и освободил онези, които били поробени от Звездния странник. Това били седемте фамилии, които прераснали в днешните кланове.

— Разбирам. — Гласът ѝ беше сериозен.

Казимир я погледна нетърпеливо. Лицето ѝ беше дълбоко замислено. Това го натъжи. Прекрасното ѝ лице трябваше да познава само щастието. Та нали беше отдал живота си в защита на нейния живот и тези като нея?

— Не се тревожи — каза ѝ той. — Ние ще те предпазим от Звездния странник. То няма да успее. Тази планета ще бъде отмъстена.

Тя наклони главата си настрана и се загледа продължително и замислено в него.

— Наистина го мислиш, нали?

— Да.

Поради някаква причина отговорът му я обезпокои.

— Това е нещо много благородно, Казимир. Благородството създава родство, което не може да бъде лесно разрушено.

— Звездния странник никога няма да поквари верността към клана ми и нашата кауза.

Жюстин сложи дланта си върху ръката му.

— Уважавам това.

Казимир опита да ѝ се усмихне уверено, но тя изглеждаше все така тъжна, а допирът с нея, макар и лек, го разсейваше твърде много. Беше толкова близо. А никой от двамата не беше особено облечен. В съзнанието на Казимир започнаха да проникват похотливи, но пълни с чудеса мисли.

Жюстин стисна леко ръката му и внезапно се огледа.

— О, виж, спряло е да вали. — Тя се изправи и отиде до входа.
— Слънцето отново се вижда.

Усмивката ѝ беше очарователна. Отново беше ангел.

Казимир се изправи и отдели миг, за да облече отново жилетката си. Излезе навън и застана зад нея, докато тя слагаше стоманена лента на лицето си. Стана му неприятно, че вече не може да вижда очите ѝ. Бялата ѝ тениска беше почти прозрачна на слънчевата светлина. Беше висока колкото него.

— Наистина ли прелетя над вулкана? — попита той припряно.

— Аха.

— За това сигурно трябва много кураж.

Тя се засмя.

— Просто глупост, предполагам.

— Не. Ти не си глупава, Жюстин. Не и това.

Един от пръстите ѝ се изви около върха на очилата, тя ги свали леко надолу и се вгледа в него над тях.

— Благодаря ти, Казимир. Това беше много мило.

— Какво беше чувството?

— На лудост! Великолепно! — Тя бутна очилата си обратно нагоре и започна да му разказва за полета.

Казимир слушаше, заплепен от света, който му беше също толкова чужд като този на Звездния странник. Жюстин живееше идеалния живот. Радваше се, че това е истина, че хората са могли да

достигнат това състояние. Може би един ден, когато Звездния странник бъдеше победен, всички щяха да живеят като нея.

Реши, че съдбата е предредила срещата му с нея. Това видение, личният му ангел бе дошъл, за да му покаже, че е правилно да се опитва да защити човечеството. Тя бе неговото вдъхновение, неговото собствено чудо.

— Сигурно си много богата — каза той, когато тя приключи с историята си за кацането. — За да можеш да си позволиш подобна машина, която няма друга цел, освен да ти достави удоволствие.

Тя небрежно сви рамене. Двамата се бяха излегнали на брега на малкия поток, който клокочеше през сечището.

— Предполагам, че всеки, който идва на Далечината, е богат. Да стигнеш дотук не е лесно. — Тя наклони глава назад, за да се полюбува на туфестите облаци, които се носеха из сапфирената купа на небето. — Със сигурност си заслужава. Твоят свят е странен и очарователен, Казимир.

— Какво смятат родителите ти за това, че идваш сама тук? И поемаш такива рискове. Този полет беше много опасен.

Главата ѝ се изви рязко, сякаш въпросът я беше шокирал.

— Родителите ми? Я да видим. Родителите ми винаги са ме окуражавали да бъда себе си. Искяха да живея по най-добрия възможен начин. А това, Монс Херкуланум и ти, това трябва да е един от класическите мигове, които осмислят живота и ти дават увереност да продължиш и просто да преживееш това, което вселената може да ти предложи.

— И аз ли? Не мисля.

— Да, ти. Ето те наред собственото ти приключение, съвсем сам срещу всичко, което вулканът и земята могат да изправят срещу теб. Това те прави много по-смел от мен.

— Не.

— Да!

— Не!

Засмяха се заедно. Жюстин свали очилата си и му се усмихна топло.

— Умирам от глад — каза тя. — Какво ще кажеш да опитаме малко декадентска земна храна?

— Да, моля!

Тя се изправи рязко и забърза към плъзгача. Казимир я последва, удивен от височината, на която стройното ѝ перфектно тяло се носеше над земята.

Те седнаха с кръстосани крака на земята и тя започна да го храни с различни хапки, нетърпелива да види реакцията му. Някои бяха вкусни, други — просто странни. Лицето му се изкриви, докато поглъщаше горещите лютиви меса.

— Отмий вкуса с това — каза му тя. Бялото вино, което му даде, беше леко и сладко. Той го опита преценяващо.

Следобеда изследваха джунглата около границите на сечището и се опитваха да отгатнат имената на растенията. Той ѝ обясни целта на обхода му, за това как щеше да го подготви за трудните кампании срещу врага на всякакви терени, как показваше, че е усвоил всичко, на което учителите му можеха да го научат.

— Ритуал за възмъжаване — каза тя.

Той реши, че в гласа ѝ има възхищение. На няколко пъти обаче, без тя да забележи, я бе хващал да му хвърля погледи. Той не се осмеляваше да направи същото.

— Трябва да знаем, че сме способни на това, което е нужно да направим.

— Казимир, моля те, не прави нищо прибързано. Не се налага да се доказваш, като поемаш рискове. Животът е твърде важен за това. Твърде къс е, особено тук.

— Ще бъда внимателен. Ще се науча да не прибързвам.

— Благодаря ти. Не искам да прекарам остатъка от живота си в тревоги за теб.

— Ще направиш ли нещо за мен?

На лицето ѝ се появи игрива усмивка.

— Бих направила много неща за теб, Казимир.

Отговорът го изненада. Знаеше, че се е изчервил, докато обмисляше думите ѝ. Беше сигурен, че няма предвид точно това, не и някой толкова мил и добър като нея.

— Моля те, не посещавай „Мария Селесте“. Знам, че много туристи го правят. Ще се тревожа за сигурността ти, ако го направиш. Влиянието на Звездния странник е силно около кораба му.

Жюстин се престори, че обмисля сериозно молбата му. За щастие старият кораб-ковчег така или иначе не влизаше в плана ѝ. Беше

странно, че заради искрената вяра на Казимир в съществуването на оцеляло извънземно в съзнанието ѝ се промъкна слабо притеснение, което отказа да го напусне. Цялата тази работа беше поредната абсурдна легенда, която проклетите старци като Йохансон използваха, за да държат последователите си наблизо и в готовност да засвидетелстват верността си. Въпреки това звучеше толкова правдоподобно...

— Няма да отида — обеща сериозно тя. Облекчението по лицето му я накара да се чувства виновна.

През късния следобед напалиха огън. Казимир имаше старо енергийно острие в раницата си и изглеждаше решен да изтъкне уменията си за оцеляване сред природата. Затова тя се облегна назад и загледа как той изгражда голяма клада. Момчето свали малката си кожена жилетка и докато разнасяше пъновете, по кожата му изби пот. Гледката повдигна собствената ѝ телесна температура с няколко градуса. Ниската гравитация със сигурност не бе попречила на тялото му да се развие до съвършенството на късните младежки години. За щастие не се опитваше да се прави на мачо, като например отстрелва птици, които после да изпекат на шиш. Беше напълно доволен да отворят още от хранителните ѝ пакети. Големият огън им носеше просто топлина и удобство. Най-накрая тя отвори шампанското и двамата отпиха от скокливите златни пламъци, които проблясваха в палавите балончета на течността.

Казимир искаше вечерта да не свършва никога. Двамата седяха върху едно одеяло, докато слънчевата светлина се оттегляше от небето. След нея остана само проблясващият в пурпур ореол високо над западния хоризонт, образуван от последните лъчи, пречупени от ледниковия пръстен през стратосферата. После и той се сви и пукащият огън остана последният източник на светлина. Над тях блестяха платинени звезди. За първи път в живота си не ги възприемаше като заплаха.

Те говореха и пиеха, и опитваха екзотичната храна. През цялото време Казимир тихо и от все сърце боготвореше усмихващия се, великолепен ангел. Малко след залеза дивите пламъци на огъня се стопиха и оставиха след себе си хълм от светещи въглени.

На фона на това едва загатващо нощта сияние ангелът се изправи и застана над него. Тениската и шортите ѝ проблясваха в пурпурно до

гаснещия огън, а косата ѝ се бе превърнала в златния ореол, който винаги си бе представял. Без да продума, тя отиде до полусферичната си палатка и изчезна в сенките, които обитаваха вътрешността ѝ.

— Казимир.

С треперещи крака той се приближи до входа. Проблясъците на звездите му показаха, че половината под се е надигнал и е образувал гигантски матрак. Неговият ангел стоеше върху него. Беше просто силует в мрака. Тениската ѝ лежеше смачкана в краката ѝ на пода. Докато той гледаше, тя смъкна шортите си.

— Не се страхувай.

Казимир пристъпи в тъмнината. Нежни, чувствени ръце свалиха жилетката от раменете му. Невидими пръсти погалиха гърдите му, пропълзяха към кръста му и го накараха да въздъхне безпомощно. Разхлабиха колана му и махнаха поличката. Голият ангел пареше кожата му, когато се притисна към него.

Удивените викове на екстаз на Казимир отекваха из сечището дълго след като проблясващите искри на огъня най-накрая угаснаха.

Дори изолацията на кабината не можеше да защити Естела Фентън от рева на мощния дизелов двигател. Тя вдигна високо питието си, тъй като телмарският рейнджър се разтресе от край до край. Опита се да не разлее изтънчения плодов коктейл. Не се получи, затова изпи остатъка от течността на няколко бързи глътки. Със сигурност имаше водка, усещаше разливането на характерния хладен пламък.

Спасителните возила, изпратени от основния конвой, я бяха прибрали преди двадесет часа. Това я бе облекчило неимоверно много. Два дни и половина в гората с умерен климат се оказаха изпълнени с малко повече приключения в дивото, отколкото бе искала. Сега оставаше да намерят само приятелката ѝ Жюстин. Конвойт бе засякъл сигналния маяк на хиперплъзгача. Местоположението бе предизвикало оживление и интерес сред екипажите. Явно малко хора успяваха да прелетят толкова надалеч, колкото нея.

След като натовариха плъзгача на Естела в складовата каравана, останалите пет спасителни коли се отправиха в търсене на последния си клиент. Въпреки че населението на Далечината бе запазило Монс Херкуланум като естествен див парк, през дъждовните гори имаше

изобилие от пътеки, които возилата като телмарския рейнджър използваша по време на туристически експедиции. Те се разклоняваха в по-рядко използвани пътеки. Освен тях върху картата имаше и линии, отбелязани като „проходими маршрути“. Движеха се по един от тези маршрути вече цели три часа, пробиваха си пътя през лианите и храсталаците на джунглата. След това се изправиха пред истински тежката задача да изрежат нов път през дърветата.

Челната кола беше на петдесет ярда пред тях, предните ѝ хармонични остриета пръскаха пред себе си гъсти облаци от натрошени дървени стърготини, докато си пробиваше с дъвчене път напред. След кратко наблюдение на напредъка ѝ Естела отиде в дъното на кабината, където се зае да атакува охладения бар.

— След няколко минути трябва да сме там — извика шофьорът Кам Тонг.

Естела остави празната чаша и се вгледа през мехурестия щит към откоса от натрошена растителност зад водещото возило. Гъстите зелени стени от дървета и лиани свършиха рязко и те се озоваха на продълговатото сечище. Хиперплъзгачът на Жюстин беше приземен непокътнат в средата на килим от тучна трева. Палатката ѝ беше на няколко ярда от машината.

— Изглежда е добре — каза щастливо Кам Тонг.

— Никога не съм се съмнявала.

Спасителните коли набраха скорост и трусовете се увеличиха. Всички заедно надуха клаксоните си.

От палатката се показва глава.

— Това не е тя — възкликна Естела.

Беше момче на тийнейджърска възраст, което носеше старата окъсана бушменска шапка на Жюстин. Устата му се отвори широко при вида на големите превозни средства, които се носеха към него. Той извика нещо обратно в палатката. В следващия миг вече бе грабнал малка раница от земята и бягаше с всички сили към най-близките дървета. Естела се взираше след него с удивление. Момчето носеше дълга поличка в оранжево и зелено. Не, поправи се, шотландска поличка, можеше да види диплите. За малката му раница имаше завързана някаква кожена дреха. Той не спря да се озърта през рамо към возилата. Едната му ръка притискаше към главата му шапката, под която се спускаше черна коса.

Кам Тонг се смееше, докато спираше големият телмарски рейнджър зад хиперплъзгача. Усмивката на Естела се разшири, когато отвори вратата, за да слезе долу. В този миг от палатката излезе Жюстин. Единственото, което носеше, бяха оскъдни алени прашки и чифт слънчеви очила.

— Върни се — извика Жюстин в какофонията от тръбящи клаксони и скимтящи двигатели. — Не се страхувай. Те са ми приятели. О, майната му!

Тя сложи ръце на хълбоците си и се вгледа ядосано в спасителните коли.

Естела скочи ловко на земята. Усмивката ѝ вече бе преминала в почти истеричен смях. Вратите на другите машини се отваряха, усмихнатите хора излизаха навън. Клаксоните все още бибиткаха ентусиазирано. Шантавото момче почти бе стигнало джунглата. Преследваха го насърчителни викове.

— Добър следобед, мила — каза весело Естела.

— Изплашихте го — каза обвинително Жюстин с нотка на болка в гласа.

Естела вдигна ръка към гърлото си с престорена театралност.

— Благодаря на небесата, че дойдохме тъкмо навреме, доколкото мога да видя. — Не можеше да спре да се смее. — Очевидно те спасихме от участ по-лоша и от смъртта.

— По дяволите! — Жюстин погледна за последен път към бягащото момче, което изчезна в зеленината, и вдигна унило ръка с надеждата, че той ще забележи безсмисления жест. Клаксоните утихнаха с изключването на двигателите, но сърцатият смях на екипажите звучеше все така силно в задушния въздух.

Жюстин се върна с тежки стъпки в палатката и грабна тънка вълнена жилетка. Естела я последва. Подовият матрак все още беше надут. Земята около него беше отрупана с хранителни пакети и няколко бутилки от вино.

— Не мога да повярвам на късмета ти — изкикоти се Естела. — Ще се оплача на туроператора. Единственото, което ме чакаше на мястото ми на кацане, беше една катеричка и съм съвсем сигурна, че беше гей.

Жюстин започна да закопчава жилетката си.

— Недей — каза раздразнено. — Казимир беше сладък.

— Да — беше.

— Не разбираш. — Тя вдигна шортите си. — Не беше само това. Искях да му покажа различна гледна точка към вселената от неговата, да го накарам да постави под въпрос това, което вижда.

— А, като — как се казва тази поза? И — не знаех, че може да стане и от тази страна.

Жюстин ѝ изръмжа и излезе обратно. Нареди на палатката да се свие, което принуди Естела забързано да излезе през входа. Посрещнаха я широки разбиращи усмивки. Няколко от мъжете ѝ намигнаха. Жюстин завъртя раздражено очи, замисляйки се как изглежда всичко това за тях. После чувството ѝ за хумор се върна и върху устните ѝ се появи малка смутена усмивка.

— Какво правеше той тук? — попита Естела. — Намираме се наред нищото.

— Вече е нещо — отговори язвително Жюстин.

— Господи, какъв късмет. Ревнувам адски. Той изглеждаше божествено.

Жюстин стисна скромно устни.

— Наистина беше.

— Хайде, да намерим бутилка, трябва да отпразнуваме великата ти победа — най-дългия полет и най-великото кацане. Предполагам, че имаш нужда и да поседнеш, сигурно ти е трудно да вървиш нормално след всичките уроци, които си му преподава. — Тя погледна критично към палатката, която бе приключила със свиването си. Всички празни пакети и бутилки лежаха около нея, изхвърлени от смалвящите се стени. — Изобщо зърна ли външния свят?

— Има и такъв ли?

Естела се изкикоти диво и се закатери по късата стълба към кабината на телмара.

— Вярно ли е, че всичко се издига по-високо при по-ниска гравитация?

Жюстин не ѝ обърна внимание и огледа плътната стена на джунглата за последен път. Нямаше и следа от него, дори в инфрачервения спектър. Беше го научила поне на това, ако не на друго.

— Довиждане, Казимир — прошепна тя.

Той беше там навън. Наблюдаваше. Вероятно се чувстваше малко глупаво. Но вероятно така беше най-добре. Бърза и чиста

раздяла и златен спомен и за двамата. Без съжаления.

И може би, просто може би, го научих на нещо за истинския свят. Може би ще започне да поставя под въпрос идиотската доктрина на Пазителите.

В кабината се разнесе шумен пукот от тапата на бутилка шампанско. Жюстин се покатери вътре и затвори вратата. Отдаде се на насладата от хлада на климатика, който прогони тежката жегата на джунглата.

[1] „Мария Селесте“ — американски кораб, открит на 5 декември 1872 г. в Атлантическия океан непокътнат, но без екипаж. — Бел.ред. ↑

[2] Разноцветно кариран вълнен плат, характерен за Шотландия. — Бел.прев. ↑

5.

От всепризнатата си елитарна позиция жителите на Йорк5 често твърдяха, че планетата им е една от по-щастливите в космоса от етап едно. Точно този свят никога не бе страдал от замърсяване или пренаселване, финансова нестабилност и корумпирани политици. По време на предчовешката му история странно хрумване на еволюцията бе произвело много по-малък от обичайния брой растителни и животински родове. Тези условия превръщаха установяването на извънземен вид на повърхността в съвсем лесно начинание. За хора, които искаха да моделират земята по собствените си специални начини, това правеше планетата желан недвижим имот.

Когато през 2138 година ТСП обяви, че планетата е отворена за заселване, консорциумът от фамилии, управляващ планетата Лос Вада, една от Големите 15, предложи оферта и на практика закупи цялата Йорк5. ТСП възстанови директно разходите си по изследователската кампания, но планетата никога не отвори врати за свободна имиграция. Фамилиите от консорциума бяха твърде разнородни, за да образуват Междוזвездна династия, макар че сега всички живееха на един свят и най-вероятно генеалогичната динамика на бъдещето щеше да ги превърне в точно такова обединение, дефинирано според класическия модел.

Йорк5 нямаше истинска столица. Най-големият урбанизиран район беше малък град, в който бяха съсредоточени всички услуги и който поддържаше портала на ТСП и летището, израснало до него. Никога не бяха внесени каквито и да е фабрики и нямаше индустриализация. Всичко, от което се нуждаеше човек, от кухненски прибори до павета, от електроника до дрехи, трябваше да бъде внасяно. Нямаше пътища или жп линии, които да изграждат градска транспортна инфраструктура. Пътуваше се само с летателни апарати, собственост на местните фамилии. През цялата си двеста и петдесет годишна история населението никога не се бе покачвало над десет милиона, от които почти три бяха персоналът на работа при

фамилиите. Вместо това земята беше разделена на обширни имения. Всяко семейство строеше жилищата, резиденциите и плажните си къщи, както поискаше и където поискаше, и засяваше флора според приумиците си. Вследствие на това континентите заприличаха на величествени юргани, съшити от специално проектирани пейзажи. Тераформирането се извършваше в мащаб, невиджан дори на Далечината, и всичко се правеше в името на естетиката.

Капитан (пенсиониран) Уилсън Кайм бе наблюдавал развитието на семейното си имение през последните две столетия. Често се връщаше за ваканциите, за дълги уикенди и за годишните събирания, за да се наслади на съвършеното спокойствие, което предлагаше мястото. Земята, която бе избрал, бе хълмиста, с дълги разстлани долини, разположена надълбоко в южната умерена зона. Когато пристигна, повърхността бе покрита с местната ярка червено-кафеникава туфеста трева и няколко недорасли ниски дървета. Лека-полека хълмовете и долините бяха залети от зеленина и много по-приятни, разхлаждащи и успокояващи вълни от земна растителност. Израснаха горички от коренно различни дървета от дузини светове, чиито листа се кичеха с цветове от снежнобяло до болезнено за очите оранжево. Долините се покриха с дъбови, орехови и върбови гори, а няколко изолирани територии сред по-високите хълмове вече приютяваха гигантски секвой.

Един ден в пика на непоносимата средлятна жегата Уилсън вървеше по дългата лъкатушеща чакълена пътека през широките, обърнати на юг склонове. Беше на няколко мили от огромната имитация на шато, в която се помещаваше домът им, и оглеждаше лозите. Компания му правеха само две от най-малките деца на старшата фамилия, които подскачаха до него. Емили — шестгодишно момиче с вързана на плитка светла коса, която беше негова пра-пра-пра-пра-внучка и осемгодишният Виктор — тихо и любопитно момче, който му беше племенник по линия, твърде сложна, за да бъде запомнена. Бе накарал и двамата да сложат шапки, за да предпазят младата си кожа от мощните УВ-лъчи на синкавото слънце, въпреки че бяха преминали дълбоко ембрионално модифициране, което включваше висока резистентност към всички видове рак. Ако продължаваха да се щурат така, щяха да са изтощени още преди обяд, а той не искаше да прибавя към това и слънчев удар.

От време на време спираше в края на някой ред и оглеждаше гроздовете, които тъкмо започваха да се наливат. Тази година реколтата щеше да е с високо качество, може би достатъчно добро, за да стане на следващата образцова. Макар че напоследък всички злоупотребяваха твърде много с термина. Полупрозрачните малки зелени сфери бяха прекрасни. Колкото повече светлина попиваха, толкова по-изразени ставаха цветните багри, които се промъкваха в плодовете. Редиците лозя продължаваха по цялата дължина на склона до широкото дъно на долината на разстояние две мили. Лозята вече покриваха почти четиридесет квадратни мили, след като бяха процъфтявали сто и двадесет години в леко варовитата почва. Прокараните под земята напоителни тръби осигуряваха достатъчно вода по време на знойни години като тази. Течността се изпомпваше от сладководното континентално море на двадесет мили. Имението Кайм заемаше една четвърт от бреговата линия.

Боядисани в червено работи за поддържане на лозови култури, големи колкото мотоциклети, се движеха на колела нагоре-надолу из лехите и електромускулните им ръце се стрелкаха навън и обратно, докато машините внимателно подрязваха чепките и разравяха почвата. Из цялото лозе едва ли имаше повече от петима души, отговарящи за наблюдението. Не че някаква част от виното някога щеше да бъде продадена. Това не беше комерсиална дейност. Продуктът беше предназначен за семейството, а малко количество бутилки беше достъпно за други членове на борда на „Фарндейл“.

Уилсън спря и откъсна още няколко гроздови зърна. Бяха неузрели и кисели, но това беше правилният вкус за настоящия момент от развитието им. Той ги изплю, след като ги сдъвка изцяло.

— Бляк! — каза малката Емили и смръщи носле. — Това е гадно, дядо.

— Не, не е — увери я той. Наклони собствената си шапка назад и се усмихна. — Ще се разложат в почвата и ще я наторят. Това е добре за растенията. Попитай е-конома си, когато се върнем обратно вкъщи, ако не ми вярваш.

— Уилсън е прав — каза Виктор с надменен тон. — По биология провеждахме часове по околна среда.

— Искаш да кажеш, че лозите пият слюнката ти? — Емили беше още по-отвратена.

Уилсън я дари с кратка прегръдка.

— Не, не, нещата не стават така. Става дума за органична химия. Много е сложно, когато се заровиш в детайлите. Но довери ми се, лозите не пият слюнка, окей?

— Окей — каза тя със съмнение.

Виктор я гледаше снизходително, затова тя му се намръщи. Миг по-късно двамата вече тичаха по една от лехите в преследване на издължен форлиен — подобно на бодливо прасе животно със смешно крило-яка, което се оцветяваше в зелено и жълто при възбуда.

— Не го докосвайте — извика той след тях. — Ще го уплашите.

— Добре. — Гласът на Виктор се чуваше слабо иззад лозите.

Уилсън продължи по чакъла. Не бързаше, денят му доставяше твърде голямо удоволствие. Беше преминал през последното си подмладяване преди три години и използваше този живот за почивка, пълен отпуск от корпоративната дейност. Всеки се нуждаеше от нещо подобно от време на време, а той още повече — предвид важността на поста, който заемаше по време на нормалните си животи.

След провала на мисията на Марс Уилсън се бе завърнал на Земята, която се променяше почти всекидневно с реализацията на технологията на червеевите дупки. През втората половина на двадесет и втори век космическите изследвания, разбира се, бяха най-голямата развиваща се индустрия, която изобщо можеше да съществува. С изключение на това, че вече не беше този тип космическо изследване, от което той разбираше нещо. ТСП всъщност провеждаше само планетарни проучвания — сферата на компетенция на геолозите и ксенобиолозите. Не се интересуваха от празнотата между звездите, нямаше го стремежа да бъде хвърлен мост между тези пространства. С червеевите дупки пространствата вече просто не съществуваха.

Много от старите екипи на НАСА напуснаха, за да се присъединят към разрастващата се ТСП, когато агенцията слезе от сцената шест месеца след срамното завръщане на Кайм. Наложиха им се обаче да започнат от началото, да се обучават наново, да придобиват нови умения. Не беше същото, вече не бяха специални, това бе просто поредната корпоративна работа, макар и вълнуваща. Промяната се отрази на някои повече, отколкото на други. Последното, което Уилсън чу за клетия стар Дилан Люис, бе, че екскомандирът е отворил бар на Хавай, където неотклонно и неумолимо трови черния си дроб с

алкохол. Явно също така не пропускаше да се направи на глупак пред всяка минаваща жена, спряла да послуша историята му за „стария космически герой“.

Уилсън заряза напълно старата си професия. Беше достатъчно умен, за да прозре какви ще са нуждите на новите планети, отчаяния недостиг на инфраструктура и развитие. Хората не можеха да живеят в новите си обетовани земи без базови градски услуги. А когато местните икономики потръгнаха, щяха да имат нужда от постоянно подобряване, и то бързо. Производството на тежки и среднотежки инженерни продукти щеше да е новата перспективна индустрия. Благодарение на суперинтензивното си обучение в НАСА и военните си познания Уилсън без проблеми си уреди мениджърското място в отдел на фирмата „Компоненти КАД“, която произвеждаше всякакви части за по-големи компании. След три години вече беше в борда ѝ и притежаваше солиден брой акции. До 2103, след седем сливания и поглъщания, имаше сигурно място като изпълнителен директор в борда на „Фарндейл Енджиниъринг“, един от мултипланетарните колоси, които се бяха разгърнали и разцъфтели успоредно с развитието на първия космически етап. По това време вече разполагаше с достатъчно акции, за да изкупи малка нация, а „Фарндейл“ навлизаше в партньорския консорциум, който в крайна сметка щеше да финансира Лос Вада. Оттам нататък всичко беше въпрос на линеен напредък с минаването на вековете. Собственото му богатство и влияние растяха заедно с компанията, докато личното състояние на голямото му семейство не се присъедини към царството, на което се наслаждаваха Великите фамилии на Земята.

През последните осемдесет години два пъти бе заемал поста председател на „Фарндейл“. Това бе длъжност, която отнемаше по двадесет и пет часа всеки ден и не оставяше време за друго, освен за правене на сделки и политика. Старите му черти — дисциплината и умението му да общува — му послужиха като идеална основа за тази служба и му позволиха да постигне няколко знаменателни победи срещу противникови компании по време на онези стремглави години. Акционерите и колегите му от борда бяха еднакво доволни от представянето му и всички знаеха, че до век ще бъде прехвърлен на президентския стол в Лос Вада. Водачеството на борда обаче си имаше своята цена, постоянният стрес водеше до ускорено стареене. И двата

пъти му се наложи да се подложи на подмладяване с години по-рано, отколкото би го направил нормално, заради напрежението, което управляването на компанията оказваше върху тялото му.

Това бе една от причините, заради която реши този път да си вземе почивка. Поне веднъж щеше да се отпусне и да се наслади на световите и богатството, което бе създал. Засега решението се оказваше удачно. Дори успя да изненада себе си с ентузиазма, който бе проявил към лозята и управлението на имението. Последната партида от деца, произведена от клоновете на огромното му семейство, обожаваше присъствието му. Отново детайли, концентрираше се върху детайлите, използваше уменията си, за да разреши всеки проблем, който изникваше в семейството. Само мащабът бе различен в сравнение с преди. Градеше планове да разгърне и преобзаведешатото. Имаше много места, които можеше да посети просто като турист, градове с уникални фестивали и карнавали, които да преживее, различни пейзажи, екзотични видове. Беше отворен към идеята за нов брак. Може би този път щеше да си намери жена по начин, който не напомняше твърде много на преговори по корпоративна сделка. Всичките тези неща бяха някъде там и го очакваха. Беше му нужно само едно бързо пътуване с такси до гарата на ТСП. Беше започнал да планира маршрута си — голямо пътуване, което щеше да му отнеме над осем години. Дори откритието на Боуз на забулването на Дайсън Алфа не го разсея. Вярваше, че сегашният борд на „Фарндейл“ е способен да се справи с всички проблеми и възможности, които събитието щеше да създаде. Въпреки това новините за строежа на звезден кораб за миг пробудиха носталгията в него.

Децата изскочиха от редовете с лози и отново се затичаха по чакъла. Уилсън не се опита да ги спре. Бяха щастливи. Той би дал много, за да има детство като тяхното. Основната му грижа беше да израснат с чувство за достойнство и отговорност. Богатите деца, в общия случай, бяха пословично невъзпитани хлапета, а на Йорк5, където всички бяха наследници на трона, ситуацията беше още по-трудна. В същото време не искаше да ги изпраща на училище.

На небето над западните планини се появи инверсионна следа. Той се спря, за да я погледа, впечатлен както винаги от скоростта и липсата на звукови експлозии. Всички тук използваха свръхзвуковите двигатели, за да се придвижат от именията си до портала на ТСП.

Скоростта, която модерните самолети достигаха в атмосферата, беше невероятна дори за него. По-голяма бързина беше възможна само чрез полубалистичен скок, на практика преминаване над горния слой на атмосферата. Плановите за подобен летателен апарат бяха готови от доста време, всичко беше въпрос на финансиране. Все пак търсенето беше много малко. Самолетите се използваха на стандартните светове на Федерацията, но нормалните пътнически джетове летяха с приблизителна скорост от мах три, която беше достатъчна за въздушните линии. Единствено жителите на светове като Йорк5 не можеха да се примирят с толкова ниски скорости.

Уилсън чу ниско свистене на въздуха, сякаш някакъв фантом току-що се бе промъкнал зад гърба му. Листата на най-близките лози потрепераха. Той се намръщи и се обърна. Гледката, която го посрещна, предизвика студен шок в нервните му окончания. На няма и двадесет фута от него се бе отворила червеева дупка — идеално кръгла, с диаметър дванадесет стъпки, основата ѝ висеше непоклонливо на няколко инча над чакъла. От нея пристъпи мъж в скъп лавандулов бизнес костюм. Той поздрави Уилсън с лека извинителна усмивка и след това каза:

— Йо, пич, как е работата?

Уилсън направи три бързи стъпки, озова се право пред натрапника и замахна с юмрук. Изпод кокалчетата му се чу задоволително хрущане и по ръката му се разнесе болка.

— Мамка му! — Найджъл Шелдън се прекатури назад и се стовари по задник в сухата трева. От червеевата дупка чевръсто изскочиха двама служители по сигурността на ТСП с насочени към Уилсън ръце. Ръкавите на костюмите им се накъдриха едва забележимо. Найджъл Шелдън раздразнено им махна да отстъпят.

— Няма нищо — каза той, направи гримаса и вдигна длан към челюстта си. — По дяволите, това болеше.

Уилън го изгледа ядно.

— Това беше целта, малко лайно такова.

Децата дотичаха и спряха объркани пред драматичната картина.

— Уилсън! — извика Виктор. — Това е...

— Знам кой е — каза рязко Уилсън.

— О, страхотно — изпуктя раздразнено Найджъл, докато се изправяше с мъка на крака. — Триста и тридесет години и още си ми

ядосан?

— Триста. Три хиляди. Нищо не може да промени това, което направи.

Найджъл бъркаше с пръст в устата си.

— Ох. Мисля, че си ми разклатил зъб.

— Ти нарани кокалчетата ми. — Уилсън разтърси ръката си. Бедата беше, че наистина го болеше. Не беше участвал в бой от дните си в академията за въздушни пилоти. Уличните инстинкти и ноу-хау се бяха изпарили през изминалите векове.

— Ще го направиш ли отново? — попита Найджъл.

— А ти?

— Добре, добре, този маниер на пристигане наистина не е особено тактичен от моя страна. — Найджъл погледна уморено ожулената ръка на Уилсън. — Искях да направя впечатление.

— Определено се справи добре на Скиапарели.

— Важно е, по дяволите.

— Кое е важно? — Уилсън се опитваше с всички сили да не изглежда впечатлен. Само дето не бе чувал за подобно използване на червеева дупка преди, не и от един човек — освен ако не се брояха слуховете за Ози. Порталите бяха невероятно скъпи връзки между световите и се изплащаха изключително дълго, не бяха лични транспортни машини, дори за Найджъл Шелдън. Уилсън предполагаше, че той бе използвал портала на изследователското поделение на ТСП на Августа, за да отвори този тунел през междузвездното пространство. Не искаше и да се замисля за цената.

— Разполагаш с код с адреса на е-конома ми, ако има нещо спешно, нали знаеш. Можеш да използваш унисферата като останалата част от човешката раса.

— И двамата знаем, че не съм в списъка с допустими абонати на е-конома ти, а исках да говорим спешно.

— Защо? За какво, по дяволите, става дума?

— Нуждая се от услуга.

Уилсън се разсмя.

— Да, добре — каза кисело Найджъл. — Много смешно. Сега чуй дали всъщност няма да те заинтересува. Строим звезден кораб за експедицията до Дайсън Алфа.

— Чух. Вече повече от месец това са единствените новини в унисферата.

— Но явно не си съединил точките както трябва, нали? Можем да построим кораб, но опитните астронавти, от които се нуждаем, за да го управляват и най-вече за да го *командват*, са поизчерпани в тази ера.

Уилсън рязко спря да се смее.

— Копеле.

— О! Привлякох ли вече вниманието ти?

— Защо аз? — Уилсън се изненада колко слаб бе станал гласът му.

— Защото няма никой друг, капитан Кайм. Ти си последният космически кадет в Галактиката. Нуждаем се от теб.

— Това са глупости. Разполагаш с десетки хиляди души в изследователското ви поделение.

— Да, наистина. Добри хлапета, даже страхотни. И нито едно от тях не е било лишено от досег с унисферата по време на първия, втория или дори шестия си живот. Ти, от друга страна, знаеш какво е да си затворен в метален балон в продължение на месеци без прекъсване, можеш да се справиш с изолацията, със стреса. Можеш да командваш хора в такава ситуация. Много по-различно е, отколкото да издаваш заповеди надолу по корпоративната верига и да разполагаш с някакъв кретен от средно ниво на управление, който да се заеме с тях. Опитът винаги е ценен, знаеш това. Без излишна скромност, Уилсън, и двамата знаем колко си успял. Все пак виж къде сме сега. Не са много тези, които могат да пресъздадат парче от Франция с площ от пет хиляди квадратни мили, което никога не е съществувало извън романтичната литература. Как се казваше, ти си замесен от правилното тесто.

— Фраза от миналото — промърмори Уилсън, докато истински древните спомени неизбежно се съживяваха в ума му. При всяко подмладяване се заричаше, че ще ги изхвърли в контейнери за сигурно складиране, че ще ги изчисти от мозъка си заедно с всичките непотребни боклуци, за да има място за новия му живот. Всеки път се заричаше и никога не го правеше. Слабост по носталгията. Да бъде претендент за истинско величие, му бе доставило много по-голямо удоволствие, отколкото позицията на корпоративен вожд, която

всъщност си бе извоювал. Дори днес много хора знаеха кой е Нийл Армстронг. Но Уилсън Кайм? Съвсем никой.

— Ами изтупай спомените си от прахта, приятел, защото са на път отново да станат модерни.

Уилсън се загледа в краищата на отворената червеева дупка, в тъмния проблясък на нищото, който малко хора успяваха да видят със собствените си очи.

— Това сериозно предложение ли е? — попита тихо той.

— Напълно. Сцената е твоя, ако я искаш. Надявам се, че е така. Казвам го искрено. Колкото повече мисля за Дайсън Алфа, за това колко странно е всичко, толкова повече искам някой, на когото наистина имам доверие, да командва мисията.

— Дядо? — Емили се кокореше с удивление към прадядо си. — Ще летиш ли на звездния кораб, дядо? Наистина?

— Така изглежда, кукло. — Уилсън потупа главата на момичето. Дори не трябваше да се замисля, отговорът дойде от само себе си. — Дай ми няколко дни, Найджъл. Трябва да се погрижа за нещата тук.

— Естествено, приятел. — Найджъл му се ухили широко и подаде ръка. — Добре дошъл на борда.

Уилсън се зачуди как да реагира, но щеше да е твърде грубо, ако не се здрависаше.

— Нека само да изясним напълно нещата, не мислиш да се присъединяваш към екипажа, нали?

— Не. Това е напълно ясно.

Аншун беше на границата на космоса от етап две, на двеста и седемнадесет светлинни години от Земята и почти по средата между стария свят и двойката Дайсън. Местоположението ѝ бе наклонило силно везните при избора на ТСП за разположението на новото поделение за изследване на етап три. Буунгейт, на разстояние от шейсет светлинни години, вече разполагаше с втори портал, който водеше към Далечината, и правителството му се надяваше, че ТСП ще разположи там и изследователската станция. Не се получи така. Далечината беше задънена улица. Аншун щеше да спомогне за преместването на човешките граници към двойката Дайсън.

Не че през последните осем години след установяването на поделението в планетарната гара на ТСП имаше налице кой знае каква експанзия. Оттогава бяха открити само две планети. Но Аншун вече имаше неафиширано самочувствие относно бъдещите години. Светът щеше да се превърне в кръстопът за целия нов сектор от космоса. През следващото столетие икономиката и населението на планетата щяха да са във възход, докато не се изравняха с всеки от успешите светове в етап едно. Бъдещето му беше сигурно.

Уилсън Кайм се ухили сам на себе си, когато го обзе странното усещане за *déjà vu* при гладкото навлизане на пътническият експрес от Лос Вада в планетарната гара на Трелоар, столицата на Аншун. Въздухът навън беше горещ и задушен заради близкия бряг, точно като в Хюстън едно време. Спомняше си пристигането си в космическия център на НАСА за първия тренировъчен ден, слънчевите лъчи, които бодяха кожата му с топлината си. Еднаквите сгради от административен тип в двора на центъра изглеждаха изненадващо занемарени на ярката светлина, особено като се има предвид какво се случваше в тях. Бе очаквал постройките да нямат толкова индустриален вид и да са по-грандиозни.

Тук на Аншун гледката беше същата. На платформата го очакваха двама членове на изследователското поделение на ТСП. Заведоха го в малка кола, която се отправи през обширна празна зона между оградите, предназначена за изграждане на кръстопът, където дузини портали и стотици натоварени линии щяха да регулират трафика към новите звезди в някой неопределен бъдещ ден. В момента гледката около него беше иронично постиндустриална. На повърхността бяха положени дълги алеи от ензимноподсилен бетон, които с годините бавно се натрошаваха, пътища на миниграда, който така и не бе построен. Почвата между тях поддържаше жалки буци местна трева и издължени плевели, прорязани от извити, оставени от гуми колотовози, запълнени с изпечена глина, които вероятно се превръщаха в локви след всеки порой. Наоколо бяха пръснати изоставени свръхмощни коли, а металните им участъци люспеха кожата си от ръжда. Мултиметалните им корпуси бяха избледнели до вяло светлосиво, прозорците им бяха строшени, гумите им — спаднали и калцирани. Едри тръстикови птици се носеха над местността в широки спирали, улавяйки с черните си крила топлите

въздушни течения. Това бяха загладени мършояди, които ловуваха помалките гризачи, въпреки че плячката им тук беше скромна.

На фона на всичко това чисто новият товарен път, по който шофираше, изглеждаше странно не на място, изпреварил времето си. Успоредно на него се точеше също новоизградена жп линия близък, която свързваше разпределителната станция с комплекса, където се реализираше проектът за звездния кораб. Уилсън видя единичен локомотив DFL25, устремен в противоположна на неговата посока. Буташе пред себе си осем празни плоски товарни вагона — единственият признак на движение на пет мили разстояние.

На колата ѝ отне десет минути, за да премине през неусвоената дива територия и да стигне до мястото на проекта. От тежката и гореща мараня изплува дълга редица от перленобели сгради без прозорци, защитени с шестметрова ограда. В основата ѝ патрулираха роботи-стражи. Гладките им конични тела прикриваха оръжията и сензорите, с които бяха снабдени. На портите имаше и трима пазачи хора. Сканираха два пъти Уилсън, преди да го пропуснат. Когато премина, чевръсто му отдадоха чест.

Целият комплекс вонеше на пари. Уилсън беше достатъчно добре запознат с бързоразвиващите се проекти, за да си направи сметка какви невероятни суми са похарчени за кратък период от време. Отвъд оградата се простираха обширни, добре поддържани поляни от местната бяла трева. Паркоместата бяха обозначени с прясна бяла боя върху асфалта. Сградите бяха направени от новите повърхностни панели с ниско триене, по които строителната индустрия бе полудяла. Това им придаваше безупречно чист вид. В повечето стени имаше вградени високи врати, затворени до една, а под долния им край преминаваха сребристи жп линии. В задната част на комплекса се виждаше редица пилони, които се простираха към най-големия индустриален парк на града и поддържаха тънки червени суперпроводящи кабели. Проектът изискваше голямо хранване.

Три тантурести кръгли кули от стъкло образуваха сърцето на комплекса. Бяха свързани една с друга в основите си чрез повдигнати листове от стъкло, които приличаха на твърд покрив на шатра. Фоайето на входа, което образуваха, беше огромно преддверие с кристални колони, съдържащи екзотични растения с големи листа.

Много хора крачеха забързано и съсредоточено по каменния под. Работата тук беше нещо сериозно.

Даниъл Алстър стоеше до дългото гише на регистрацията. Той поздрави топло Уилсън и се представи.

— Господин Шелдън се извинява, че не може да ви посрещне лично, в момента е на среща, която се проточи доста отвъд очакваното.

Уилсън огледа замислено фоайето и впечатленията му за неограничен бюджет се затвърдиха. „Фарндейл“ започваше големи проекти достатъчно често, но това бе нещо различно. Техните офиси бяха построени в градове и фабрики в индустриални паркове. Там бяха на мястото си. Вероятно сравнително изолираното местоположение на комплекса придаваше това усещане за важност и спешност.

— Искате да кажете, че Шелдън управлява проекта по звездния кораб лично? — попита той.

— Не, не и всекидневните подробности. Със сигурност обаче е добре осведомен за почти всичко. Беше истински облекчен, когато приехте да бъдете капитан.

— Наистина ли?

— Да. Доколкото разбирам, вие ще поемете контрол над няколко от административните процедури.

— Точно така.

Количеството информация, изпратено му от проекта през четирите дни, откакто се съгласи да стане капитан на кораба, бе феноменално. Повечето информационни файлове бяха придружени с молби от шефовете на засегнатите отдели. — Ще се нуждая обаче от малко време, за да свикна, преди да започна да се разпореждам.

Всъщност се бе почувствал малко объркан, когато влезе във фоайето и се изправи сам срещу проекта. По принцип, когато се впускаше в нещо с такива мащаби, го придружаваха няколко от собствените му помощници, а освен това предварително отделяше време за подробно запознаване с информацията. Чак предната нощ бе получил доклад за срещата на Съвета на Екзопротектората на Федерацията, което не му остави много време да премисли политическото значение на полета. Въпреки това членовете на борда на „Фарндейл“ бяха дали пълното си одобрение за ангажимента му, нетърпеливи да се закачат за проекта.

— Разбира се — каза Даниъл Алстър. — Офисът ви е готов и ви очаква. Господин Шелдън обаче предложи първо да ви разведе набързо из комплекса.

— Давай.

Планът на комплекса беше крайно прост. Трите кули приютяваха персонала, отговорен за проектирането и управлението. Четвърт от офис пространството беше неизползвана.

— Поделението за обучение на екипите — обясни Алстър, докато преминаваха покрай редици непрозрачни стъклени кутии.

— Има ли избрани?

— Засега само вие. Почти всички в изследователското ни поделение кандидатстваха доброволно — става дума за технически персонал, както и за екипи по проучване. Освен тях има и по няколко милиона желаещи на всяка планета във Федерацията, които настояват, че са идеални за работата. Тази част от киберсферата на Аншун се нуждае от подобрения с целия този информационен трафик напоследък. Изчакваме да очертаете изискванията си, преди да започнем активна подборка.

Уилсън сви примирено рамене.

— Добре.

Елементите на звездния кораб се доставяха в големите, подобни на хангари сгради извън кулите, където биваха подлагани на възискателни проверки и най-накрая преминаваха през платформата за монтаж. В комплекса не се извършваше производство, всичко се внасяше през портала на планетарната гара. Шейсет и три процента от компонентите бяха произведени на Августа, включително и генераторът на червееви дупки, който щеше да действа като хипердвигател. Останалите части идваха от всички краища на Федерацията. Договорите за производство бяха сключени на базата на финансови взаимоотношения и политическо влияние. Уилсън беше доволен, че Лос Вада си бе осигурила над три процента от поръчките.

Веднага щом вагоните доставяха контейнерите, товарът се разтоварваше и преместваше в чисти помещения за извършване на проверки. Възможностите за оценка, които ТСП бяха изградили за толкова малко време, бяха впечатляващи. Херметизирани помещения за симулиране на околна среда можеха да произведат мощни комбинации от радиация, екстремни температури, вибрационно

напрежение, електромагнитни излъчвания и високоскоростни сблъсъци на елементарни частици — всичко това в добрия старомоден вакуум. Освен това имаше и тестови лаборатории, където електромагнитните компоненти се подлагаха на всякакви не особено вероятни сценарии за грешка. Когато получеха сертификати за годност, елементите се преместваха на платформата за монтаж.

Найджъл Шелдън ги очакваше при портала, който се намираше на края на най-голямата сграда за изпитания. Носеше същите бели работни дрехи като Уилсън. Двамата си стиснаха ръцете. Все още бяха нащрек един с друг, като стари приятели, които изглаждат кавга помежду си.

— Готов ли си отново за нулева гравитация? — попита Найджъл и постави на главата си защитен шлем, който се нагоди към черепа му.

— Предполагам — каза Уилсън. Беше минало много време, а и както Даниъл му каза по време на огледа, много от техниците по монтажа страдаха от гадене по време на работата на кораба, вариращо от леко до изтощително. Ефектът не отслабваше дори след продължително излагане на нулева гравитация. Астронавтските компании на Висшия ангел не можеха да окажат особено голяма практическа помощ. Те използваха или роботизирани системи, или персонал, преминал пресяване с цел установяване на имунитет. В отчаянието си от ТСП се бяха заровили в някои от най-старите медицински проучвания относно адаптацията на хора към нулева гравитация, някои от които бяха от времето на руската станция МИР, за да разберат с какви наркотици и какво пренареждане на ДНК трябва работят.

Уилсън позволи на Найджъл да влезе първи и го последва предпазливо. Използваха портала на изследователското поделение, изведено от междувъздушна дейност, за да осигурят проста връзка между комплекса и космоса над Аншун, където на хиляда километра над планетата орбитираще платформата за монтаж. През портала беше построен кръгов титанов тунел. По вътрешността му имаше монтирани ивици от електромускули, които бяха способни да придвижват компоненти с ширина до осем метра и тегло от неколкостотин тона. Движението им напомняше на преглъщащо гърло. Херметизирани контейнери се носеха напред върху синхронизирани вълни, които накъдряха електромускулните ивици.

Докато Уилсън вървеше напред, му се струваше, че преминават от сградата за оценка през прост кръгов отвор в гигантско сферично помещение отвъд. Платформата за монтаж представляваше глобус от квазиметал, разширен до шестстотин метра в диаметър. Вътрешната му носеща структура напомняше на шестостенни ребра, от чиито пресечни точки към центъра се простираха кули от метални скелети. Те поддържаха голям решетъчен цилиндър право пред портала. Това беше мястото, където корабът придобиваше формата си. Точно в този момент обаче не беше нищо повече от гъста мрежа от подпорни греди. Стотици мъже и жени в стандартни работни дрехи подскачаха по рамките и се застопоряваха до подвижните роботи-конструктори. Бели мултиметални контейнери се плъзгаха по металните рамки като перли, които се пързаят по стъкло.

Въпреки че Уилсън го очакваше, отсъствието на планетарната гравитация го изненада. Единият му крак бе здраво стъпил на земята, а другият сякаш се носеше във въздуха. Той се съсредоточи и се издърпа напред, използвайки дръжките между електромускулните ивици. Всичките му възприятия мигновено му казаха, че пада. Ръцете му автоматично затегнаха хватката си. Пред него тялото на Найджъл вече се бе извърнало успоредно на портала и той започна да се придърпва по продължение на поддържащите метални конструкции в посока към кораба. Уилсън последва действията му и по продължение на първите няколко метра използва местата за захващане като стълба. След това тялото му просто се понесе на около двадесет сантиметра от металния скелет. Подсещаше се да се захване за някоя дръжка на всеки няколко метра, просто за да коригира посоката си на движение и да попречи на натрупването на въртеливи сили. Стомахът му беше неспокоен заради усещането за падане, но с изключение на едно силно оригване не почувства никакъв сериозен признак на неразположение. Във въздуха около него се носеше остър мирис на заварен метал и топло смазочно масло, въпреки че миризмата бавно отслабваше с натрупването на течности в главата му.

— Ще ти кажа нещо — обади се Найджъл през рамо. — Доставя ми дяволско удоволствие да гледам това бебче. Големите проекти винаги ми действат така. Обаче, приятел, не съм бил толкова развълнуван от инженерна работа, откакто двамата с Ози сглобихме технологията на червеевите дупки.

— Спомням си деня — каза сухо Уилсън. Не можеше да избяга и от спомените си за „Одисей“ от онзи ден. Последния път, когато видя гордия междупланетен кораб, гигантското струпване на подпори и железария, прикрепена към всичките му части. Разликата с този съд не беше твърде голяма.

Найджъл се изхили сподавено.

— Скоро ще стигнем до сектора с реактивния двигател.

Лабиринтът от подпорни греди не ставаше по-ясен с приближаването им. Уилсън поиска от е-конома си да се свърже със системата на платформата за монтаж. Програмата наложи чертеж на това, което виждаше, върху виртуалното му зрение. Дизайнът на звездния кораб беше доста прост. Животоподдържащият сектор, който щеше да приютава екипажа, беше дебел пръстен с диаметър триста метра, който щеше да се върти, за да осигурява двадесетпроцентово гравитационно поле по края си. Стандартно колело на Фон Браун, помисли си Уилсън, въпреки че днес никой нямаше да го нарече така. В центъра му имаше цилиндър, дълъг четиристотин метра и широк сто и петдесет метра, който съдържаше свръхсветлинния двигател и плазмените ракети. По повърхността му имаше множество издутини, сякаш страдаше от метални тумори.

Тримата се рееха около плоска дюза с идеално огледална вътрешност. Беше първата, и засега единствена, от петте плазмени ракети, които щяха да бъдат инсталирани. На местата, където трябваше да бъдат наместени другите пет, имаше розетки от подпори. Уилсън огледа внимателно дебелиите тръби за гориво на реактивния двигател и суперпроводимите кабели, които щяха да бъдат снабдени с ракетите при пристигането им. Плътна несъзнателно ръката си и докосна металната обшивка на монтираната дюза.

Плазмени ракети. Точно като онези на стария „Одисей“. Като с колелото, има неща, които просто не можеш да подобриш.

— Какъв източник на хранване използваме? — попита той.

— Нулеви д-ями — каза му Найджъл. — Петнадесет от най-грамадните, които произвеждаме. Има и аварийни източници, разбира се. Ще осигурим батерии с ядрен микроразпад и два генератора на ядрен синтез. Нулевите д-ями обаче са главният ви източник. Ще ви осигурят достатъчно мощност, за да прелетите седем хиляди светлинни години.

— Толкова далече? — Уилсън бе очаквал корабът да може да достигне двойката Дайсън и да се върне, нищо повече.

— Да, но това не означава, че имате разрешение да отхвърчите и да се впуснете в изследване на останалата част на Галактиката, капитане, ясно ли е?

Уилсън се усмихна донякъде гузно. Мислеше си точно за това.

— Знаете какво правите, нали? Знаете ли какво представлява този кораб?

— Какво?

— Пускате камъче по склона на планина. Когато стигне до дъното, вече ще е лавина. Хората отново ще се заинтересуват от изследвания на непознатото. Ще искат още кораби като този, ще искат да знаят какво още има там навън. Следващият кораб ще е достатъчно голям, за да достигне ядрото на Галактиката.

— Грешите, капитане. Само хора като вас искат това, родените романтици. А те не са толкова много, колкото ви се ще. Федерацията, която изградихме за себе си, е зряло, консервативно общество. През последните няколко века израснахме много. Само хората с кратък живот искат да изчезнат във великото неизвестно, въоръжени единствено с фенерче в ръка и пръчка, с която да мушкат гърмящите змии. Останалата част от нас ще изчака и ще продължи бавното напредване. По този начин не се допускат грешки. Костенурката и заекът, капитане, костенурката и заекът.

— Може би — каза Уилсън. — Но аз не вярвам, че сме толкова цивилизовани, колкото ви иска, не и някои от нас.

Бяха минали покрай сектора, в който се намираше реактивният двигател на кораба, и пристъпиха в средната част, където две къси и дебели ръце свързваха обитаемия пръстен с централната инженерна суперструктура. И тук нямаше много за гледане, само голия скелет, лишен от корпусно покритие. Дори вътрешният док липсваше в носещата структура. Въпреки това вече имаше монтирани много помощни машини.

— Как върви работата по хипердвигателя?

Линиите около устните на Шелдън се изопнаха едва забележимо.

— Генераторът на преливащи червееви дупки е в трета фаза на проверка на компонентите. Основното монтиране би трябвало да започне до три-четири месеца.

— Как се отнася това към цялостния времеви план? — попита Уилсън.

— Първоначалните ни предвиждания са за завършване след седем месеца — каза Даниъл Алстър. — Имахме обаче няколко непредвидени проблеми, свързани с работата при нулева гравитация.

— В момента са по-скоро девет — изсумтя Найджъл.

— Всичко струва повече — обади се щастливо Уилсън.

— И отнема повече време — допълни Найджъл. — На мен ли го разправяш.

— Защо не построиш това на Висшия ангел? — попита Уилсън. — Знам, че щеше да добави още двеста и тридесет светлинни години към пътуването, но това не е кой знае колко за този кораб, ако правилно съм разбрал възможностите му. А там имат всички нужни астроинженерни експерти.

— Политически контрол — отговори простиичко Найджъл. — По-специално — моят. По този начин ТСП ще запази основния контрол над мисията.

— Достатъчно добра причина — каза Уилсън. Това, че Найджъл не чувстваше нужда да се оправдава, беше комплимент.

В близост до суперструктурата имаше огромно гнездо от хранящи кабели, които чакаха механизма, предвиден за инсталация на това място. Уилсън се заинтригува от огромните мощности, свързани с проекта, и наложи плана от виртуалното си зрение върху гледката. Върху гнездото щеше да бъде монтиран генератор на силови полета. Един от седемте.

— Добре защитен е.

— Искам да се върнете цели — каза Найджъл. — А и все още се притеснявам, че булото може и да е било защитна мярка. За мен това е най-вероятният сценарий.

— Ако се изправим срещу оръжия, които могат да унищожат звезда, ме съмнява, че няколко генератора на силови полета ще са ни от особена полза.

Тримата спряха да се носят и наобиколиха позицията за монтиране на генератора.

— Виж — каза Найджъл. — Една от причините да гледаш това днес е, че искам да получиш ясна цялостна картина. На този етап на производство дизайнът е сравнително податлив на промени. По

дяволите, ако трябва, можем да отложим датата на изстрелване с цяла година. Искam твоето мнение по въпроса.

— Добре. Първоначалното ми мнение е, че трябва да сме много по-предпазливи в сравнение с профилите на полета, които си ми показал досега. Последното нещо, което трябва да направим, е да изскочим от хиперпространството точно до бариерата и да започнем да викаме: „Има ли някой тук?“ Трябва да направим първия си оглед от поне десет светлинни години разстояние, а това ще изисква най-добрите сензорни системи, които Федерацията може да произведе. Ако не засечем следи от конфликт оттам, ще се придвижим на етапи. Това вероятно ще прибави няколко месеца към мисията.

— Мога да го преживея — каза Найджъл.

— Добре, защото ще поведе този кораб само ако се придържаме към философията на сигурността над всичко. Не просто относно екипажа, а спрямо хората навсякъде. Ако там навън има нещо враждебно, не искам да привличам вниманието му към нас. Надявам се, че оценяваш колко голяма е отговорността, която се натрупва около този проект.

— Знам това, приятел, повярвай ми, знам го. ТСП се изправя пред проблема всеки път, когато отворим червеева дупка към ново място. Хората вече не ни обръщат внимание, защото си мислят, че след три века сценариите на срещи с нови цивилизации са рутинни и може би дори скучни. Аз лично не спя спокойно, знам, че един ден ще се сблъскаме с някакъв вирус или вредител, който ще се изплъзне покрай биометричните ни защиты, или с извънземна раса, която е пълната противоположност на силфените. С всяка година на експанзия добавям нова процедура по сигурност, без да обръщам внимание на екипа ми, който крещи възмутено, че съм се превърнал в чудовищен бюрократ. Само се моля новата процедура да е достатъчно добра за едничката кофти среща, за която никой не се е замислял преди. Отдели малко време и разгледай операционните принципи на изследователското ни поделение, ще останеш доволен.

— Добре, явно сме на едно мнение по този въпрос.

— Надявам се да е така, Уилсън, защото това може да се окаже сблъсъкът, от който съм се опасявал през всичките тези векове.

— Тогава защо прищипорваш толкова мисията?

— Не можем да се крием в мрака просто защото има нещо, което не разбираме. Като вид сме се развили дяволски много през последните векове, вече сме *хомо галактикус*. Може и да съм арогантен, но смятам, че сме способни да се изправим срещу нещо с такива мащаби. Не се опитвай да се заблуждаваш: това нещо е *голямо*, дори ако откриете, че е просто изоставен бариерен генератор. Имаме си работа с истински извънземни, а силфените никога не са били такива.

— Ти май ми каза, че ние романтиците сме малко и разпръснати?

— Така си е. Но затова пък виж кои сме.

Уилсън най-накрая се засмя. Наклони главата си, за да обхване огромното тяло на кораба с поглед.

— Как така още не сте му дали име?

— Ти си капитанът, това е твое право.

— Будалкаш ли ме?

— Не, приятел, мисля, че ти дължа поне това. Някакви идеи?

— Разбира се. Казва се „Втори шанс“.

Нямаше нужда дори да се замисля.

Найджъл се ухили широко.

— Не е зле. Предполагам, че по някое време ще организираме подобаваща церемония. Първо обаче трябва да започнеш да събираш екипажа си. Мога да държа политиците настрана за известно време, но колкото по-бързо направиш селекцията, толкова по-добре. Човече, мислех, че съм свикнал с политическите пазарлъци, но това е вдигнало всички на нокти. Всеки президент, крал, кралица, първи министър, премиер, председател, главен секретар и велик император иска светът му да бъде представен на кораба.

— Добре е, че си оставил място за голям научен контингент. И да не беше, щях да настоявам за това. Искам да сведа истинския екипаж — инженерите, които ще поддържат кораба — до минимум. Това все пак е научна мисия. Затова очаквам, че хората ще бъдат привлечени от екипите, които работят тук.

— Добре, няма да има проблеми да ти предам задълженията по този въпрос. Но да знаеш, че ще има натиск.

— Ще се справя. Не вярвам да си си направил труда да проследиш някой друг от стария ми екипаж, или греша? Знам, че

командир Люис никога не успя да се подмлади. Останалите се отчуждихме един от друг.

— Ще се заема с това — каза Даниъл.

Паула Майо можеше да види Айфеловата кула от прозореца на офиса си. Преди век централата на старшите следователи към Междузвездната дирекция за тежки престъпления се бе преместила в прекрасна пететажна сграда само на три преки от Сена. Подновиха интериора, но запазиха фасадата в наполеонов стил. Ако оттласнеше стола си назад от бюрото и извиеше врат, Паула виждаше древната желязна кула над покривите. През деветдесет и двете години, откакто беше главен следовател, вероятно не бе поглеждала към нея повече от дузина пъти. Днес бе един от онези редки дни, когато се поддаде на изкушението и се взря в панорамата. На върха едва се виждаха туристите с размери на мравки, а лифтовете се движеха равномерно нагоре-надолу в центъра на желязната островърха кула. Неподатлива на времето гледка, която бе станала още по-красива през последните два века, тъй като парижани постепенно изместваха небостъргачите и модерните жилищни квартали все по-далеч от древното сърце на града.

Докато я наблюдаваше, системата на офиса подлагаше товарни и транспортни файлове на специални програмни анализи и търсеше схемите, които винаги ѝ убягваха. Това бе причината за настроението ѝ. Тези модели ѝ убягваха вече няколко месеца, а оставаха още много начини за претърсване на информацията, дори чрез модерния умен софтуер.

Тя знаеше, че Елвин е започнал да праща оръжията на Далечината. Щеше да го направи по единствения възможен начин, да ги разчлени на безвредни компоненти и да ги вмъкне в други товари. Всеки път, когато купуваше оръжия, действаше така. Тя нареждаше случайни проверки на товари от служители на ТСП при портала на Буунгейт. Пратките се разглобяваха и преглеждаха за несъответствия. Само три пъти през последните двадесет години бяха открили части, за които производителят нямаше обяснение. Беше сигурна, че ако всеки товар бъдеше разчленен по този начин, резултатите щяха да са много по-добри. Служителите от сигурността на ТСП обаче ясно бяха дали

да се разбере, че не разполагат с възможностите да се справят с подобна операция. Освен това щяха да създадат неудобства на всеки законен вносител на машини на Далечината без кой знае колко солидна причина освен собствената ѝ решимост. Като всичките си предшественици, Мел Рийз, непосредственият ѝ шеф, бе заявил ясно, че Междузвездната дирекция за тежки престъпления няма да подкрепи или финансира такава процедура по задържане. Това беше вбесяваща политика, против която бе спорила безрезултатно с десетилетия. Така че, докато продължаваше да подава официални молби и да оказва натиска, на който бе способна чрез политическите си връзки, трябваше да се задоволи със случайните, произволни проверки на подозрителни товари с екипировка.

Бе започнала анализа на информацията в опит да наклони везните в своя полза. Всеки товар, който пристигаше на гарата на ТСП в Буунгейт, идваше с пълен комплект данни относно пратката, фактурите по закупуването, потвърждаване на плащането, опаковъчните фирми, търговските агенти. Адам Елвин щеше да изпрати оръжията по много различни маршрути за период от време, който вероятно продължаваше години. Щеше да шифрира физически пратките. Трябваше ѝ само ключът, знанието за това кои товари какви части криеха и кога щяха да пристигнат. Ако разполагаше с това, щеше да навърже всичко. Затова програмите ѝ претърсваха маршрутите за сандъци, които бяха делили общ склад преди шест месеца на планета на сто светлинни години разстояние, за плащания, дошли от една и съща банка, за товарителна компания, използвана от различни посредници, за такси, платени от еднократна сметка. Всеки път удряше на камък. Това, че осемдесет процента от товарите за Далечината принадлежаха на отделни хора или на семейства, които пристигаха на планетата и носеха всичките си принадлежности със себе си, изобщо не помагаше. Емигрантите мъкнеха удивителни списъци от предмети, които смятаха за наложителни за оцеляването и добруването си.

— Хм, това е нещо, което не виждам всеки ден — каза Мел Рийз. — Да се мотаеш на работното място.

Паула го стрелна презрително с поглед и отново се обърна към Айфеловата кула. Мел Рийз работеше в дирекцията едва от четиридесет години и заемаше едно от многобройните заместник-директорски позиции заради семейството си. Но това важеше за

всички базирани на Земята институции на Федерацията. Ако ръководителите не идваха от някоя от Великите фамилии, тогава неизменно бяха част от Междузвездната династия. Разбира се, ако Паула бе пожелала директорския стол, вероятно щеше да го получи. По ирония на съдбата щеше да го има точно заради това, което беше, без да се взима предвид позицията, която си бе изградила за сто и четиридесет години работа в Дирекцията. И именно заради това, което беше, не искаше място, което щеше да я откъсне от истинската следователска работа.

Мел Рийз се вгледа в информацията, която течеше през порталите върху бюрото.

— Нямах късмет, а?

— Не и с бюджета, който ми отпусна.

— Имам нещо друго за теб. — Мел Рийз никога не можеше да събере кураж да извика Паула в офиса си, когато искаше да обсъдят нещо. Винаги я посещаваше лично.

— Какво?

— Студен случай на Дъбов лес. Възможно умишлено убийство на тялото и последвала загуба на паметта.

Паула не успя да скрие интереса си. Студените случаи, които Федерацията класифицираше като престъпления, по-стари от тридесет години, не бяха особено често срещани.

— Преди колко време?

— Не сме сигурни. Може би преди четиридесет години.

— Хм. — Паула смръщи нос. Не беше *толкова* отдавна. — Местната полиция не може ли да се справи?

— Опитали са се. Резултатите са неубедителни. Затова получихме молба за помощ. Една от евентуалните жертви, някоя си Тара Дженифър Шахийф, е от важно семейство на Дъбов лес, което има връзки. Знаеш как става. Семейството ѝ иска резултати, така че, естествено, искам ти да се заемеш.

— Каза една от жертвите?

— Да. Ако се е случило, са били двама — засега полицията знае само толкова.

— Добре, вече съм заинтересувана.

— Благодаря ти. — Той огледа спартанския офис и видя малката чанта, която тя държеше винаги пълна и готова за задача извън Земята.

Беше една от трите лични вещи, които си позволяваше в голата стая. На перваза на прозореца имаше рабакасово растение — черна грудка, от която беше израснало едно-единствено розово цвете, подобно на мрамор и с венчета като пера, дадено ѝ от силфен на Силвъргалд. На бюрото имаше кварцов куб, който съдържаше холограма на двойката, която я беше отгледала на Мариндра — сцената показваше пикник през лятото и Паула заедно с доведената ѝ сестра, и двете на по пет години. Мел Рийз винаги се опитваше да не гледа към холограмата, всеки път образът му напомняше неприятно силно колко странен е главният следовател.

— Искаш ли да дадем случаите, над които работиш, на някой друг, докато те няма? Рене и Тарло нямат много работа в момента.

Тя го изглежда, сякаш бе казал нещо на чужд език.

— Мога да се справя с всичко от Дъбов лес, благодаря ти. Планетата е част от унисферата.

— Разбира се. Добре. — Той заотстъпва заднешком към изхода на офиса. — Ако се нуждаеш от нещо, просто ми кажи.

Паула го изчака да се махне и си позволи лека усмивка. Всъщност Рийз не беше лош заместник-директор, грижеше се екипите му да са щастливи и осигуряваше сносен бюджет за отдела. Въпреки това винаги държеше да го постави на мястото му. След малко издърпа стола обратно до бюрото и поиска от е-конома си да се сдобие с досието по случая на Тара Дженифър Шахийф.

Клиниката „Клейдън“ беше разположена наскре двадесет акра собствена частна земя в едно от източните предградия на Дарклеик Сити. Беше един от най-добрите центрове за подмладяване на планетата. Паула бе проучила обозначената със зелен код информация за компанията. Стандартна средноголяма корпоративна верига с клиники на пет свята в този сектор на космоса.

Това, което видя, когато полицейската кола влезе през портите, отговаряше на прочетеното. Дългата триетажна сграда в перлени и бамбукови цветове беше разположена върху склон над малко езеро. Едното ѝ крило завършваше посреде мрежа от скелета, между чиито греди се движеха строителни работи и сглобяваха предварително произведени елементи.

Офис костюмът ѝ не я предпазваше от влажния следобеден въздух, докато бързаше от колата към рецепцията. Детектив Хоше Фин я следваше на няколко крачки през цялото време и пухтеше недоволно заради жегата. Беше от местното полицейско управление, назначен да ѝ помага по случая. Прие задължението с радост — нещо, което тя намери за ободрително. Най-накрая някой извличаше удоволствие от работата с нея и помагаше дейно от самото начало. Беше сигурна, че той се интересува най-вече дали репутацията ѝ отговаря на истинската ѝ личност, но нямаше нищо против това. Важни бяха резултатите. Част от доброто му отношение без съмнение идваше от факта, че бе преминал през второто си подмладяване преди осемнадесет години. По-старите хора обикновено имаха по-мудни маниери.

Последното подмладяване на Хоше Фин му бе дало слабовато лице. Той носеше черната си коса на една-единствена къдрица, прикрепена на място отзад с изтънчена сребърна кръгла фиба. Почти в самото начало ѝ призна, че е с наднормено тегло, въпреки че блестящият му зелен копринен костюм беше ушит така, че да скрива талията и стомаха му.

— Оттук — каза Хоше Фин, когато влязоха вътре. Повече я по един от дългите коридори надалеч от рецепцията. Преминаха покрай няколко подмладени пациенти, подпомагани от персонала.

— Работил ли си по много студени случаи? — попита Паула.

— По три — сви рамене той. — Включително този. Коефициентът ми на успеваемост не е висок. През по-голямата част от времето работя за главния отдел за разследване на престъпления. Само когато имаме случай на над тридесет години, си правим труда да задействаме студеното поделение. Подобни оплаквания не са особено чести.

— Не се притеснявай, малко от студените случаи се разрешават.

— Да. Дори с възможностите за съхранение на информация, които имаме, разравянето на миналото е трудно.

— Не точно заради това. — Тя направи пауза. — Информацията, събрана за миналото, трябва да се отнесе към човешкото поведение. Търсим цялостната картина на нещата. Органите за налагане на закона днес разчитат твърде много на цифровите доказателства.

— И тук се намесваш ти. — Той се усмихна на подозрителния ѝ поглед. — Истинският детектив.

— Правя каквото мога.

Бяха облекли чисти работни дрехи, за да влязат в стаята на Уайоби Котал през малкото помещение за пречистване. Светлината вътре беше слаба и розовееше, за да не изморява очите. Паула си наложи безстрастно изражение зад лицевата филтрираща маска, докато вторият чифт врати се отваряше. Нещо, свързано със спешните случаи на съживяване, винаги я караше да се чувства зле. Въпреки че новият клонинг на Котал бе прекарал пет седмици извън резервоара, тя гледаше тялото с неохота.

Клонингът бе инициран преди две години, след като системата на застрахователната компания на Котал бе извършила изисквания от закона опит да се свърже с него през унисферата. По-обстойното разследване, проведено впоследствие от хора, също не бе успяло да открие следите му, след като бе напуснал Дъбов лес преди четиридесет години. По това време бяха минали шейсет и пет години от рождението му и той трябваше да се е регистрирал в клиниката за първото си подмладяване в съответствие с полицата, която богатите му родители бяха купили при зачеването му. След като не се бе появил, съдът бе издал на застрахователната компания смъртен сертификат на тялото под предлог, че клиентът е бил убит или е жертва на някакъв злощастен, недокладван инцидент. Процедурата по съживяването бе започнала след седмица.

Макар и практикувана рядко, операцията беше сравнително проста за център с качествено оборудване като клиниката „Клейдън“. ДНК-то на Котал бе модифицирано изкусно, за да се предизвика ускорен растеж, а зародишът бе престоял в резервоара-утроба само двадесет и три месеца. През първите пет месеца клиниката бе имплантирала невровръзка и бе започнала да качва запазените спомени на Котал в новия му мозък. Те не бяха много. Въпреки че бе подновявал хранилището си на всеки няколко месеца, бе престанал да го прави при напускането на Дъбов лес на двадесет и три години.

Легнал на леглото си и окъпан в лунната светлина, той приличаше на четиринадесетгодишна жертва на недोхранване. Тялото му беше плашещо слабо, кожата му беше силно опъната върху ребрата и крайниците. Беше намазана с някакъв гел против люспене, но няколко големи района под лъскавата субстанция бяха оголени и покрити със съсиреци. По ръцете и краката му почти нямаше мускули

и колената и лактите му изглеждаха като буцести издатини. Заради това му се налагаше да носи електромускулен двигателен костюм за придвижване. В него изглеждаше като пленник в телена екзоскелетна клетка. Но най-тромавата част на тялото му беше главата. Беше с размерите на възрастен човек и източеният му врат не можеше да я поддържа без двигателния костюм.

Огромните хлътнали очи на Уайоби Котал ги проследиха, докато влизаха в стаята. Той не се опита да премести главата си. От време на време разтваряше леко устните си и отстрани на костюма му се отделяше мехур, който влизаше в устата му, за да може да диша. Паула упорито се старееше да не поглежда към тръбите на китката му и устройствата, които ги свързваха с пениса и ануса му.

А си мислех, че възстановяването от обикновено подмладяване е унижително преживяване.

— Здравей, Уайоби — каза Хоше Фин. — Този път изглеждаш по-добре. Помниш ли ме?

— Полицаят — прошепна Уайоби Котал. Гласът му бе усилен от костюма и вследствие на това се получаваше странен ехо ефект.

— Правилно, детектив Фин. А това е главен следовател Паула Майо от Дирекцията за тежки престъпления. Дошла е чак от Земята, за да разследва смъртта ти.

Уморените очи на Уайоби Котал се съсредоточиха върху Паула.

— Познавам ли ви?

— Не. — Нямаше намерение да разказва за лошата си слава на човек, който се бореше да извлече някакъв смисъл от оскъдните си спомени. — Но бих искала да ви помогна.

Той се усмихна и от устата му се стече лига.

— Ще ме измъкнете навън?

— Остава ти още малко.

— Лъжкия! — Каза го достатъчно високо, за да не задейства веригата за усиляване на вълните. — Казаха, че ще съм тук с месеци, докато мускулите ми растат. И накрая ще имам тяло на дете. Ускореният растеж вече спря.

— Но отново си жив.

Той затвори очи.

— Намери ги. Намери онези, които ми причиниха това.

— Ако си бил убит, ще ги намеря. Винаги ги намирам.

— Добре.

— Доколкото разбирам, с Тара Дженифър Шахийф сте били сексуални партньори. — Паула не обърна внимание на Хоше Фин, чието лице трепна зад филтриращата маска. Състоянието на Котал ограничаваше времето, което можеха да прекарат с него, и тя нямаше намерение да го пилее.

— Да. — Странното детско лице омекна. — Тъкмо бяхме започнали да се срещаме.

— Значи знаеш, че тя също е напуснала Дъбов лес.

— Знам. Но не мога да повярвам, че съм избягал заедно с нея, тук ме задържаха твърде много неща. Казах го на полицията и преди. Срещах се и с друго момиче.

— Филипа Йой, нали така?

— Да.

— Тя ревнуваше ли?

— Не, не, правил съм това и преди. Беше просто за забавление, нищо твърде сериозно. Всичко го знаехме. Филипа и аз бяхме наред първия си живот, искахме... да живеем.

— Било е *просто забавление* по времето, когато си копираш за последен път спомените си в сейфа на клиниката. Обаче си напуснал Дъбов лес цели девет седмици след това. През това време може да се е случило много.

— Не бих напуснал — отвърна непреклонно той.

— Някой беше ли споменавал за някакви пътувания? Имаше ли приятели, които планираха ваканция на друга планета?

— Не. Сигурен съм. В главата ми всичко това е доста странно. За мен всичко се е случило преди пет седмици. Целият ми живот обаче е объркан. Някои детски спомени са по-ясни от тези за Филипа и Тара. Ох, мамка му. Не мога да повярвам, че някой би искал да ме убие.

— Знаеш ли нещо за Тампико?

— Не. Нищо. Защо?

— Това е планетата, за която си купил билет.

Уайоби Котал затвори очи. През клепачите се процедиха сълзи и навлажниха нежната кожа.

— Не знам. Не помня нищо. Това трябва да е грешка. Една гигантска шибана грешка. Все още съм там някъде. Трябва да съм. Просто съм забравил за подмладяването, това е всичко. Намерете ме,

моля ви. Намерете ме! — Той започна да надига гърба си от възглавницата и детските му черти видимо се напрегнаха. — Направете нещо.

Уайоби Котал отново потъна назад и в този момент в стаята влезе медицинска сестра. Беше изпаднал в безсъзнание, преди електромускулният костюм да облекне гърба му на леглото.

— Инжектирана му е доза успокоителни — каза сестрата. — Няма да е в съзнание поне три часа. Може да се върнете след това, ако се налага, но не може да го подлагате на неограничен брой подобни свиждания. Личността му все още е много крехка, той е напълно незрял в емоционално отношение.

— Разбирам — каза Паула. Двамата с Хоше Фин напуснаха стаята.

— Какво мислиш? — попита детективът, докато сваляха предпазните дрехи.

— Ако беше само той, щях да кажа, че е стандартен случай. Живеещите първи живот винаги се възбуждат лесно. Отишъл е да прекара изпълнена с приключения ваканция заедно с някое момиче и се е удавил или е катастрофирал, или се е разбил в някой хълм, нещо необмислено и глупаво. Като добавим обаче и Шахийф, сме длъжни да разследваме обстойно случая.

Хоше Фин кимна и хвърли предпазните си дрехи в кош за отпадъци. По-хладният въздух извън стаята на Котал го накара да потръпне.

— Именно нейният случай ни наведе на тези мисли. Тара Дженифър Шахийф е била съживена преди двадесет години. Смъртта ѝ е обяснена с претърпяна злополука.

— Каква е връзката тогава?

— Мортън, бившият ѝ съпруг. Явно Котал фигурира в документите за развода като човека, с когото тя е живяла на Тампико.

— В такъв случай дали връзката между Котал и Шахийф се е задълбочила?

— Така изглежда, но не на тази планета. Тя е подала документите на Тампико. След като разводът е бил уреден, Мортън повече не узнал нищо за нея, преди да бъде съживена. Отделът ми проведе разследване на съживяването ѝ, но освен липсата на тяло нямаше нищо подозрително. Злополуки наистина се случват.

— Значи след развода Котал и Шахийф са отишли заедно на почивка или на меден месец. Претърпели са злополуката заедно?

— Възможно е. Въпреки това не са оставили никакви следи, след като са напуснали Дъбов лес.

— С изключение на молбата за развод.

— Да. Освен това определено не съществуват мотиви за убийството им. Всичко, с което разполагаме, са много подозрителни обстоятелства.

— Трябва да видя Шахийф.

— Тя ни очаква.

6.

Съобщението беше качено в унисферата през планетарен възел на Хемелеум — малък фермерски град на Уестууд. Остана в адреса за еднократно ползване в продължение на пет часа, достатъчно дълго, за да може, който и да го бе качил, да се изгуби във Федерацията. След изтичането на петте часа изпращащата функция на съобщението се активира. Програмата го разпространи до всеки е-коном в унисферата — досаден рекламен метод, известен като ловджийска стрелба. Беше намерил смъртта си като начин за комерсиално разпространение преди векове. Всеки модерен е-коном разполагаше с филтри, които можеха да пратят спама обратно към подателя му, макар че повечето ловджии използваха адреси за еднократно ползване и от това нямаше смисъл. Освен това е-кономите уведомяваха автоматично ОИ, контролиращи трафик протоколите на унисферата, които моментално изтриваха нежеланото съобщение от всеки възел. Според Междוזвездния закон, най-накрая приет през 2174 година, всеки, който обстрелваше унисферата, подлежеше на огромна глоба срещу дразнителите. Наказанието можеше да се приложи към всяко съобщение, прието от е-коном, така че глобата никога не падаше под няколко милиарда долара. Никоя компания не можеше да преживее това. Оттогава насетне ловджийската стрелба бе поддържана жива от нелегални организации или хора с идеологии, непочтени финансови замисли, религиозни видения или мечти за политически революции, които искаха да ги споделят с Федерацията. Предвид скоростта, с която ОИ засичаха и блокираха моделите на разпространение на стрелбата, всеки софтуерен творец, способен да композира нов добър стрелящ подател, можеше да си докара изгоден хонорар. В брой, естествено.

При тези условия факторът, който позволяваше на изстреляното съобщение да заобиколи повечето филтри на е-кономите, беше сертификатът му за оригинално авторство. При пристигането на всяко съобщение е-кономът проверяваше първо това. Настоящото носеше сертификата на Ейприл Галар Халгарт, двадесетгодишна жителка на

Солидад, частния свят на династията Халгарт. Над десет милиарда економи му позволиха да влезе в кутията за съобщения.

След като видеха, че съобщението е от член на семейство Халгарт, повечето хора го отваряха от чисто любопитство. Когато визуалният запис започнеше и те осъзнаеха, че са жертва на стрелба, деветдесет процента го изтриваха на мига. Останалите го оставяха да продължи заради вроденото си любопитство, възможността да подадат жалба за стрелба срещу член на Халгарт, защото бяха братя-екстремисти, борещи се за свобода, или за да го използват в дисертацията си за модерните политически фракции или просто защото бяха сред малкото, които вярваха.

На записа се виждаше мъж в офис, застанал зад бюро, а на прозореца зад него се простираше панорамна гледка към покрития със сняг град Сан Матийо, столицата на Лерма. Лицето му имаше силни черти, подчертани от тъмна кожа, а добре подстриганата му кафява коса бе прошарена от сребърни нишки. Това усилваше авторитетното излъчване, което вдъхваше увереност и го определяше като добър и напредничав лидер. (Криминалният анализ показва, че мъжът беше сложна графика, проектирана чрез пакета за симулации Формит 3004^[1] и функцията ѝ за скулптиране на политики.)

— Извинявам се, че се натрапвам така — каза той. — Както може би знаете, правителството харчи много пари, за да залови нашата групировка. В разрез с Хартата на Федерацията, която позволява свободното публично слово, на мен не ми е позволено да кажа това, което искам, на други граждани. Аз представлявам Пазителите на себесъщността. И преди да изтриете съобщението, искам да ви попитам нещо. Защо Сенатът и изпълнителната власт решиха да изпратят звезден кораб до двойката Дайсън? И по-точно, защо *сега*?

Докато мъжът си поемаше реалистично дъх, перспективата се промени. Гледната точка на наблюдателя се приближи и сниши, спирайки пред бюрото, по-близо до него. Създаваше усещане за уютна обстановка и за разговор очи в очи.

— Както знаете, ние водим война срещу Звездния странник, извънземно, за което твърдим, че активно манипулира политическата класа на Федерацията в името на собствените си цели. Именно Звездния странник е организиран настоящата мисия за изследване на двойката Дайсън. Федерацията знае за забулването на звездите от

векове. Знаехме, че когато един ден започне разработване на космоса от етап шест, ще достигнем тези странни звезди и ще започнем изследването си. Какво се е променило? Едно-единствено наблюдение, което доказва, че забулването е станало по-скоро чрез силово поле вместо чрез твърда обвивка. От къде на къде това би променило дългосрочната политика на Федерацията?

Говорителят поклати сериозно глава.

— Вероятно най-важното изследователско пътешествие на човечеството от времето на Колумб беше започнато без обосновано обяснение. Въпросът не бе дискутиран открито в Сената въпреки огромните суми от обществени средства, които се харчат за строежа на кораба. Вместо това решението изплува от някакъв потаен Съвет на Екзопротектората, за който никой не бе чувал преди. Това е точно типът тайни задкулисни сделки, които са в полза на Звездния странник и плановите му.

Перспективата се промени отново, прехвърли зрителя отвъд прозореца и се зарея над объркания лабиринт от улици на Сан Матийо.

— То дебне някъде там, навън, управлява ни и ни влияе чрез пионките си. Правителството и медийните му манипулатори ни питат откъде сме сигурни, че намеренията на Звездния странник са зли. Отговорът е прост. Ако е приятелски настроен, той ще се разкрие пред нас и останалите извънземни съюзници на Федерацията. Ако е приятел, няма да ни насилва да изпращаме тази експедиция до Дайсъновата двойка. Президентът казва, че трябва да знаем какво се е случило. Поставянето зад силови полета на две звездни системи е акт на крайно отчаяние. Предстояло е освобождаването на нещо страховито, нещо, което е изисквало такива колосални контрамерки. Тези бариери са удържали заплахата в изолация от останалата част на Галактиката над хиляда години. Ние сме в безопасност благодарение на това. Този прекрасен град и хилядите подобни на него във Федерацията спят спокойно нощем, защото тази заплахата е затворена. Въпреки това сега нас ни изпращат, за да си играем с това опасно неизвестно. Защо? Какво й имаше на старата ни политика на предпазливост? Когато достигнем космоса от етап шест, вероятно вече ще знаем как да създаваме полета с такива размери, със сигурност ще можем да разберем науката и технологията, нужни за това. Няма да сме опасност за никого, най-вече за нас самите.

Гледната точка се върна отново в офиса и отново установи контакт с очите на говорителя.

— Защо не беше позволен обществен дебат по въпроса? Звездния странник не иска това. Защо е тази спешна нужда да посетим двойката Дайсън? Звездния странник иска да го направим. Защо го иска? Замислете се: Звездния странник е пропътувал стотици светлинни години през Галактиката. Той знае какво има отвъд бариерата. Виждал е затворената опасност.

Всичко, за което ви молим, е да устоите на схемите и измамите му. Запитайте сенатора ви, планетарния или националния ви водач. Изискайте от тях пълно обяснение защо парите ви от данъци се харчат за това недемократично безумство. Настоявайте този ужас да бъде спрян.

Говорителят поклони уважително глава.

— Благодаря ви за отделеното време.

Звездата беше синьо джудже, известно официално като Алфа Леонис и по-често наричано Регулус от заинтересованите астрономи на Земята, още в дните, когато на стария свят съществуваше такова нещо, наречено астрономия. Те намериха и спътника ѝ. Малкия Лео, оранжево джудже, което пък имаше за спътник червено джудже. Тази уютна тройка се намираше на седемдесет и седем светлинни години от Сол, странна система, която привличаше голям интерес и много наблюдения.

През 2097 година ТСП откри в орбитата ѝ годна за живот планета на голямо разстояние от главната звезда и я кръсти Августа. За Найджъл Шелдън това бе възможността, която бе очаквал. По това време Човешката междузвездна федерация бе в процес на формиране и ОФН на Земята налагаха първите си закони за околната среда. Заради стратегически важното местоположение на Регулус за експанзията на мрежата на ТСП във вече очертания космос от етап две Найджъл обяви планетата за собственост на компанията. Той пренесе всички производствени мощности на ТСП там и посрещна гостоприемно всяка фабрика, която страдеше от суровите нови наредби на Земята. Планетата се превърна в първата от онези, които впоследствие щяха да се прочуят като Големите¹⁵.

На Августа нямаше култура, нито пък национална идентичност. Тя беше отдадена на търговията, на производството на продукти — големи и малки, — които се разпространяваха из Федерацията. Нова Коста изникна по продължението на брега на континента Синеба — единственият град на планетата, който през 2380 година приютяваше малко над милиард души. Лишена от център пръсната урбанистична площ, застроена с фабрики и жилищни квартали, която се простираше върху повече от четиристотин мили по брега и на почти триста мили навътре в континента.

Въпреки скучноватото си съществуване мегаградът притежаваше целеустременост, която мотивираше всичките му обитатели. Те бяха тук за едно нещо — работата. Нямаше местни, всеки беше временно пребиваващ и печелеше пари за престоя си на планетата. Много пари. Някои оставаха живот след живот. Работохолици, които се изкачваха с усилия в компанията-работодател и фино пренастройваха телата си с всяко подмладяване, за да разполагат с преимущество срещу съперниците си в офиса. Някои оставаха само за един живот — предприемачи, които се скъсваха от работа и се принуждаваха да извършат ранно подмладяване, но през това време спечелваха цяло състояние. Като цяло, преобладаващата част от хората живееха там между шейсет и деветдесет години и когато си тръгнаха, разполагаха с достатъчно средства, за да си позволят добър живот на по-нормална планета. Някои пък създаваха семейства. Децата бяха единствените, които не работеха на Августа, но за сметка на това израстваха с доста изкривена гледна точка за останалата част на Федерацията. Вярваха, че се състои от романтични планети, където всички живеят в малки уютни селца наскред величествени природни пейзажи.

Марк Върнън беше именно такова дете, отраснало в квартала Оринджууд в южния край на Нова Коста. Както всеки друг квартал, и този не беше по-добър или по-лош от останалите в мегаграда. През повечето дни ярката слънчева светлина беше примесена с кафяв мъглив смог, а Инженерната корпорация на Августа, която притежаваше и управляваше града, нямаше намерение да хаби недвижимите имоти за строеж на паркове. Затова той караше пауърскутера си заедно с приятелите си през лабиринта от горещ асфалт между моловете и се моташе по места, където гарантирано можеше да досади на възрастните и властите. Когато стана на

дванадесет, родителите му го снабдиха със слухови и ретинални импланти и и-точкови ОВ-татуси, за да бъде напълно виртуален. Това беше възрастта, на която децата на Августа започваха пряко обучение чрез качване на информация. На шестнадесет нервната му система беше усъвършенствана за работа с пълен сензорен интерфейс и той изкара първата си година в изучаване на колежанската програма чрез едночасови ежедневни облъчвания с изкуствени спомени. Завърши на осемнадесет със средна оценка по електромеханика и софтуер.

След десет години имаше прилична работа в „Електроматика Колин“, жена, две деца, къща с три спални и малък басейн в двора, както и стабилен пенсионен фонд за почивка и подмладяване. Според статистиката беше идеален жител на Августа.

Но докато караше към къщи през онази петъчна вечер, единственото, което искаше, беше да изкрещи на планетата къде може да си завре образцовия му живот. Като за начало излезе късно от завода. Колегата от следващата смяна се бе обадил, че е болен, и на управителя по дежурствата му отне час, докато успее да го покрие. Това трябваше да е семейният ден на Марк, когато се прибираще рано вкъщи и прекарваше известно време с хората, които обича. Сега дори трафикът не искаше това да се случи. Коли и камиони задръстваха всичките шест ленти от тази страна на магистралата и ограждаха неговия форд „Съмър“. Въпреки работата на системите за контрол на трафика гигантският брой возила по това време на вечерта караше всички да пълзят с тридесет и пет мили в час. Искане къща по-близо до завода, но ИКА не разполагаше със свободни имоти в тези квартали, затова трябваше да се задоволи със Санта Хидра. Беше само на десет мили навътре в континента, но това му отреждаше смущаваща близост до сектора Порт Кайл, където се намираше едно от гнездата с ядрени електроцентрали на Нова Коста.

Марк отвори страничния прозорец на съмъра, докато колата отбиваше от магистралата по Хауъл авеню, което се извиваше през Нортъмбърленд Хилс. Старшите мениджъри предпочитаха този квартал с дълги чисти булеварди, оградени от високи дървета, с алеи с порти, които водеха към големи къщи върху красиви изумрудени дворове, оградени от високи стени. На Августа престъпността беше изключително ниска — поне некорпоративната — и хората в подобни отдалечени къщи просто се наслаждаваха на чувството на физическа

откъснатост от останалата част от мегаграда. Късната слънчева светлина се отразяваше от сградите и тротоарите на квартала и създаваше сияйна мараня. Той вдиша топлия сух въздух и опита да се отпусне. Както винаги, когато малкото синьо-бяло слънце потънеше зад хоризонта, топлият вятър Ел Йопи задухваше от южната пустиня към морето. Той отвяваше токсичните газове заедно с влажността и оставяше само аромата на разцъфналите дървета и храсти отстрани на пътищата.

Като дете родителите му го бяха водили няколкократно заедно с братята и сестрите му в пустинята, където прекарваха дълги уикенди в курорти-оазиси. Той се наслаждаваше на гледката, на безкрайните мили от кремъчни скали и пясъци, където единственият цвят в пустия пейзаж се внасяше от тънките, подобни на вейки местни растения. Беше нещо различно от мегаграда — единственото, което той познаваше. Останала част от Синеба не си струваше. Земите, които не бяха пустинни, отдавна бяха превърнати в обработваеми. Гигантски механизирани ферми бяха завзели прериите на континента, изкоренявайки местните растения и гори и заменяйки ги с огромни полета от генномодифицирани култури с висока усвояемост, чиито листа биваха заливани с пестициди, а корените им наводнявани с торове. Фермите осигуряваха постоянен поток от евтини суровини за фабриките за хранителна преработка, наредени по континенталната граница на Нова Коста. Там реколтата се превръщаше в пакетирани за удобство порции и се разпространяваше първо до жителите на мегаграда и след това до другите планети, сред които Земята беше най-големият пазар.

След като се изнизваше по склона на Нортъмбърленд Хилс, Хауъл авеню се вливаше в Санта Хидра, широка равна местност, която стигаше чак до отдалечения на петнадесет мили бряг. Можеше да види гнездото Порт Кайл в далечината, единадесет големи бетонни купола на ядрени реактори, наредени по брега. Земята около тях беше равен участък от асфалтови квадрати, където нищо не растеше и не се движеше. От мегаграда, за чието електроснабдяване допринасяха, ги отделяше широк цяла миля предпазен ров. От комините на сградите с турбините, които грееха в розово-златно на фона на вечерната светлина, се процеждаше чисто бяла пара. Той не се сдържа и отправи подозрителен поглед към струите, макар да знаеше, че не са

радиоактивни. Входящите и изходящите тръби на охладителната система бяха на мили навътре в морето и намаляваха риска от замърсяване. Електроцентралите обаче до една допринасяха за лошото му настроение.

Източените пилони носеха свръхпроводимите кабели към мегаграда, като следваха маршрутите на основните пътища, преди да се разклонят и да се вляят в местните системи. Други, по-големи пилони носеха кабели по протежение на брега към леярните. Именно най-тежките индустрии бяха колонизирали земята над океана, големите мръсни стоманени фабрики и петролохимични рафинерии, които използваха морската вода и дъно за бунище.

Хауъл авеню се изви и тръгна успоредно на жп път с осем линии, предназначен за тежки товари. Тези линии свързваха големите индустриални квартали с планетарната гара на ТСП, взела Нова Коста, на сто мили на север и на двеста мили навътре в континента. Дълги по цяла миля товарни влакове пътуваха денонощно по тях, теглени от модели DVA5 — големи, захранвани с атомно гориво тракторни единици. Левиатаните се скитаха из цялата планета, а някои извършваха триседмични пътешествия от другите континенти. Виеха се през разнообразни терени, преди да прекосят последния мост над провлака на североизточния край на Синeba, който го свързваше с останалите земни масиви. Вагоните им носеха всякакви суровини, налични в кората на планетата, събрани от стотиците открити мини с размери на кратери, които ИКА бе отворила на повърхността ѝ. По големина товарите отстъпваха само на петролните тръбопроводи, които доставяха суровини от дузините основни петролни полета, разработвани от ИКА.

Фордът ускори през широкия бетонен подлез, докато над него се носеше гърмът на товарен влак, отдалечаващ се от брега. Беше един от стоте за деня, изнасяше рафинирания материал от заводите. До няколко часа щеше да достигне планетарната гара и да достави метала до свят, чиито закони за чистота на въздуха не позволяваха евтините методи на топене, практикувани на Августа.

Съсредоточен върху тази депресираща мисъл, Марк най-накрая зави по своята улица. Пътни Роуд беше дълга миля и от нея тръгваха многобройни задънени улички. Тротоарите бяха напукани, пътната настилка — неравна. На няколко места, където напоителните тръби се

бяха пропукали, се процеждаха дълги струи тъмна вода. При застрояването на квартала преди двеста години бяха засадени евкалиптови дървета от двете страни на шосето. Сега бяха толкова големи, че клоните им се сплитаха едни с други високо над пътя и създаваха уютен сенник от зеленина и уединеност. От клоните висяха многобройни цветни платове. В центъра на всички знаменца лъщеше сребърното и синьото на емблемата на футболния отбор на Августа. Марк зави по собствената си алея и гумите разпиляха слоя от червено-кафяви кори, които постоянно се белеха от стволите и се събираха в улеите. Колата на баща му бе паркирана пред неговата — открит кадилак 2330, ограничен модел, който Марти Върнън поддържаше в безупречно състояние. До него дванадесетгодишният форд „Съмър“ изглеждаше занемарен и евтин.

Марк остана на предната седалка за миг и се замисли. Искаше му се възбудата му да се уталожи, за да може да се наслади на вечерта. *Заслужавам една добра почивка. От около двадесет години.* От задната част на къщата, където децата си играеха в малкия им неугледен двор, се носеха шумове. Нежният вятър Ел Йопи прошумоля в евкалиптовите дървета и запрати трептящи сенки по покрива. Марк огледа критично дома си: бледи лавандулови стени от сух корал, издут лимоненозелен покрив, арковидни прозорци от посребрено стъкло и матовочерни климатични вентилатори под улуците, чиито предни краища грееха със слаб оранжев блясък. Златни и алени пълзящи рози, обилно покрити с плесен, бяха покрили цялата южна стена чак до корнизите. Нуждаеха се от едно добро кастрене. Синьо-бялата катаризова лоза, впила смукалата си в трегера на двойния гараж, също се нуждаеше от грижи. Месечният наем на къщата беше петнадесет процента от заплатата му. След като извадеше сметките за ток и вода, плащанията по колата, вноските по пенсията му, за образователния фонд на децата, по ипотеката, с която изплащаха зародишните им модификации, здравните осигуровки, фонда за ваканции, дрехите, храната и останалите редовни плащания по дългове, му оставаше съвсем малко, за да поглези себе си. Не че на Августа имаше много места, на които човек наистина можеше да го направи. Изведнъж му се прииска да не излиза от колата, щеше да развали настроението в къщата.

— Лош ден на работа?

Марк погледна нагоре и видя Лиз, която му се усмихваше през отворения прозорец. Той се усмихна широко и тъжно на красивата си жена — още една от дневните му грижи бе, че няма да я намери, когато се прибере вкъщи.

— Така ли изглежда?

Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Виждала съм по-щастливи самоубийци.

— Извинявай, че закъснях, работата се прецака.

Той осъзна, че тя почти никога не закъснява от работа. Дали това се дължеше на опита ѝ? Мразеше да си напомня за изтънчеността ѝ, която се придобиваше с десетилетия, за годините, които той още не бе изживял.

— Хайде — каза тя и отвори вратата на съмъра. — Трябва ти питие. Марти е тук.

— Да, видях. — Той кимна към кадилака.

Тя се намръщи угрижено, докато той излизаше от колата.

— Добре ли си, бебчо?

— Мисля, че отново имам главоболие заради интерфейса в офиса. Или е това, или целият ОВ-татус се поврежда.

— Марк, трябва да се оплачеш. Не може всеки ден да се прибираш с главоболие, от което те избива студена пот. Ако системата е сбъркана, трябва да я поправиш.

— Добре. Правилно. Ще уведомя отговорника.

Тя не разбираше как точно стоят нещата в работата сега. Ако вдигнеше шум, вероятно щеше да получи ритник в задника. *Не бъди такъв параноик*, каза си. И въпреки това беше трудно.

Баща му беше във вътрешния двор и седеше на шезлонг до басейна. Марти Върнън беше на сто и осемдесет и преди осем месеца се бе подложил на последното си подмладяване. Физически изглеждаше като по-млад брат на Марк. Все още твърде млад, за да има дебелия врат и набръчканите бузи — семейната черта на Върнън.

— Марк! Здравей, сине, на нищо не приличаш, ела и си отвори бира.

Марти извади бутилка от охлаждащата кутия. Говореше високо и възбудено.

— Татко! — Петгодишният Бари му махаше енергично от басейна. — Татко, вече мога да стигам до дъното. Виж!

Той си пое дълбоко дъх, потопи главата си под повърхността и загреба яростно. Марк помахна на пляскащите крака на сина си. Лиз подаде в ръцете му малката Сенди. Изпод дебелиите гънки плат сияеше влажна усмивка. Той ѝ се усмихна в отговор и я целуна. Малките ръчички се разшаваха щастливо.

— Яла ли е?

— Преди двадесет минути — увери го Лиз.

— О! — Това бе една от задачите, които вършеше с удоволствие. Взеха Сенди от клиниката преди седем месеца, след стресовия ад по отглеждането на свръхактивния Бари. Децата имаха най-добрите гени, които можеха да си позволят, и Лиз плати значително по-голяма част от кодификационната ипотека, отколкото той. Винаги се изненадваше колко успокояващо му действат децата и колко допринасят за стабилността на живота му. Всеки път, когато го споменеше, Лиз му отвърщаше протичко: „Нали ти казах.“ Семейството беше голям финансов товар, особено наемането на маточния резервоар за девет месеца. Въпреки че бе преминала през целия традиционен брачен ритуал с него, Лиз отказваше да забременее.

— Последния път изтърпях достатъчно — настоя тя. Така че им оставаше резервоарът.

Марк седна на празния шезлонг, придържайки внимателно Сенди в свивката на ръката си. Взе бутилката в свободната си ръка. Бари се показва на повърхността с триумфален вик и сред изобилие от пръски.

— Браво, хлапе — извика Марти. — Ето, донеси това.

Той метна еднотоларова монета в басейна. Бари се провикна радостно и се гмурна след нея.

— Не трябва да се изморява — предупреди го Лиз. — Ще се превъзбуди и няма да иска да си легне.

— Давай го по-леко с хлапето — рече Марти. — Забавлява се. А басейнът ви е дълбок — колко? — един метър. Няма да се измори.

— Метър и половина. — Марк отпи отново от бирата. Беше вносна марка, която не познаваше. Въздъхна и се облегна в шезлонга. Тогава забеляза момичето, което седеше в стола до Марти. Носеше горнище на бански и прилепнали шорти, които подчертаваха стегнатото ѝ, бронзово тийнейджърско тяло.

— Здравсти, аз съм Аманда.

— О, здрасти. — Марк не се сдържа и погледна към баща си.

— Новото ми момиче — похвали се шумно Марти. Обви я с ръка и тя се изкикоти.

— Страхотно — каза Марк. — Вие двамата от колко време сте, ббб...

— Десет дни — каза весело Марти. — Но най-вече десет нощи. Аманда се изкикоти отново.

Марк надяна предварително готова усмивка. Знаеше какво ще последва.

— Срещнахме се в Тихия свят в залива Ню Фриско. Оказа се, че имаме много общи неща и... ето!

Едно общо нещо, поправи го кисело Марк наум. Не можеше да повярва, че баща му е направил това. Тихият свят беше марка, разпространена из цялата Федерация. Беше клубът, който всички подмладени посещаваха. Най-често през първите няколко месеца след напускането на клиниката. Отиваха там с една цел — секс. Нямаше значение с кого, просто някой също толкова загорял заради потопа от хормони в красивото му младо тяло. Имаше само едно правило. Каквото и да станеше вътре, си оставаше там. Можеше да изучааш най-големия си враг или бившата си, или родителя, или сестрата на бившата си, или най-зашеметяващата знаменитост на унисферата. Нямаше значение, защото не важеше навън, не се споменаваха, просто никога не се бе случвало. А Марти я бе довел на семейна вечеря.

След десет минути се появи Дейвид, четиридесет и пет годишният син на Лиз, счетоводител в отдела по износ на ИКА. След него дойдоха Кайл, по-големият брат на Марк (със сто и петдесет години), гаджето му Антонио и Джоан, една от праправнучките на Лиз. Най-накрая пристигна Керис Пантър, по-възрастната сестра на Марти, която караше двуместен закрит мерцедес и носеше „ежедневна“ рокля за хиляда долара от Жаквинс. Марк се зарадва, че бе намерила време да дойде. Керис бе единственият многократно подмладяван човек (освен Лиз), който винаги го караше да се чувства уютно. Беше също така и най-бляскавата индивидуалност, която познаваше. Когато работеше, тя пишеше драми, които от време на време биваха претворявани в серийни филми от различни медийни конгломерати. В повечето случаи бяха доста нецензурни.

След като Регулус започна да се скрива зад хоризонта, те накараха Бари да излезе от басейна и включиха грила за барбекю.

Керис си взе чаша бяло вино от робота-прислужничка и се заигра с Бари, помагайки му да се изсуши. Бари ѝ отговори с неподправената любов на малко кученце и ѝ показа новата си колекция от мъртви щипалки. Той наистина обожаваше леля си Керис.

Марк стоеше до барбекюто и обръщаше сам бургерите и наденичките. Градинарският робот имаше допълнителна функция за работа с грила, но той никога не се доверяваше на преценката на устройство, когато ставаше дума за готвене.

— Трябва да подрежеш малко тези евкалиптови дървета — каза Марти иззад рамото му. — Слънчевата батерия не се захранва с достатъчно енергия през деня, виж. Трябва да е много по-горещо от това.

Марк погледна към дебелата плоча под барбекюто, която грееше със слаба черешоворозова светлина. Малки пламъчета проблясваха, когато соковете на месото прокапеха през грила.

— На мен ми изглежда добре, а и е достатъчно горещо.

— Няма да издържи. Имам опит с тези неща.

— Да, татко.

— Марти — обади се Кайл. — Седни си и остави хлапето на мира, за Бога.

Всеки път, когато роднините му се съберяха, се случваше едно и също. През голяма част от времето Марк се чувстваше като малко дете, на което му е позволено да слуша разговора на възрастните и да се смее, когато другите го правят, без да разбира защо.

— Само се опитвам да помогна — измърмори Марти и се оттегли.

— Другата семейна среща ще е у нас — обяви Дейвид. — Помислих си, че може да я направим на осемнадесети, тогава е следващият мач за Купата.

— Аз съм за — каза Марти. — Знаете, че за малко да участвам в квалификациите по време на първия ми живот, когато бях на осемнадесет. Нюби Сити.

— Не е вярно — каза Керис. — Не си и помирисвал квалификации, Марти, но затова пък си квалифицирано бедствие.

Марти ѝ показва неприличен жест. Тя се засмя и закри очите на Бари.

— Не мога да повярвам, че стигнахме толкова далече — каза Кайл. — Трябват ни още само... победа и равенство, за да преминем в следващия кръг.

— Няма да имаме проблеми да победим Стърлинг — каза Дейвид. — Но ще трябва да се изпотим здраво срещу Телеба, там са луди по футбола.

Антонио изстена театрално и покри главата си с ръце.

— Колко дълго продължава това?

— Още седем месеца и половина — отвърна му весело Кайл. — И аз ще съм на стадиона на Тампико, за да гледам последния ни мач в Първа група.

— Сам — каза Антонио.

— Двадесет и пет процента от нас се направиха на болни и не отидоха на работа по време на последния мач — каза Джоан. — Купата наистина набра голяма популярност този път. Баровете в цяла Нова Коста бяха толкова претъпкани, че не можеше да се влезе. Не помня последния път да е имало такава повсеместна истерия.

— Чудя се дали новите извънземни ще искат да се включат в играта — каза Лиз.

— Тази работа с тях си е чиста загуба на пари — оплака се Марти.

— Не съм съгласен — каза Дейвид. — Трябва да знаем какво става там.

— Какво е станало — каза Марти. — Случило се е преди хилядолетия.

— Това не означава, че не ни засяга — каза Керис. — И двете звезди Дайсън все още са обгърнати от булото.

— Звучиш като ловджийското съобщение на Пазителите — каза Дейвид.

— Не ми казвай, че си го гледал, Марти? — подразни го Керис. — Не разбра ли какво представлява?

— Разбира се, че се усетих, по дяволите — отвърна й Марти. — Само някой глупак не би разпознал ловджийски залп. Видях новините в шоуто на Алесандра Барон, това е.

Марк обърна мълчаливо наденичките. Не бе осъзнал, че съобщението от Ейприл Халгарт е ловджийска пропаганда, преди да го

отвори. Дори тогава го бе оставил да върви. Посланието на Пазителите беше доста смислено. Защо решението не беше гласувано в Сената?

— Значи, ако идва от Алесандра, е приемливо, така ли? — попита Керис.

— На кого му пука кой го казва? — отговори Марти. — Всички са прави. Не ни засяга и със сигурност е нещо отвъд възможностите ни за момента. Трябва да изчакаме и да стигнем до двойката Дайсън постепенно и естествено, не да се хвърляме на тази каскада в стил Аполо.

Марк обърна отново бургерите. Регулус най-накрая бе потънала зад хоризонта и звездите се появиха в небето. Най-светли сред тях бяха близнаците Лъв, които се виждаха като единична светеща точка в източното небе. Можеше да ги зърне през листата на евкалиптовите дървета, които тихо се поклащаха. През някои нощи седеше на двора с питие и просто се взираше в балдахина от звезди, които премигваха над мегаграда. Те бяха физическото доказателство, че имаше и хора, които живеят другаде, различно. Тази гледка правеше живота на Августа малко по-поносим.

— Отново отложиха повишението ми — каза той.

— О, Марк, съжалявам — каза Керис. — Знам, че го искаше.

— Кофти момент, сине — каза Марти. — За да оцелееш на тази планета обаче, трябва да работиш на пълна пара. И не се опитвай да смениш темата толкова бързо. Този проклет звезден кораб е загуба на пари.

— Работата е там, татко, че не ме повишиха, защото пазарът на компанията не се разраства с темповете, които икономистите предсказаха. Строежът на новата фабрика е спрял, в момента инвестициите са сведени до минимум, и то не само при нас. Етап три дори не се доближава до скоростта на растеж от началото на етап две. Не се разрастваме както преди, Федерацията е твърде стабилна в наше време. Прирастът на населението намалява дори при наличието на маточни резервоари. Определено не е достатъчен, за да можем да осигуряваме начално население за няколко планети годишно, както правехме преди. Твърде цивилизовани и умерени сме. С тази скорост никога няма да достигнем двойката Дайсън, ако просто чакаме ТСП да отвори дупка след дупка до етап двадесет или колкото и да е.

— Марк е прав — каза Дейвид. — Фирмата ми се занимава с дългосрочни прогнози и в момента се движим със забавено темпо. Преди са наричали тези периоди „златни ери“. Всичко си работи добре и няма размирици.

— Мислех, че това се нарича рецесия — измънка Керис.

— Не, има разлика.

— Това са глупости — заяви Марти. — Моят борд не предприема никакви съкращения. Пазарът ни е оптимизиран.

— Никой не говори за съкращения — каза Дейвид. — Става дума за спад в скоростта на растеж. Каквото и да си говорим, Шелдън провежда много хитро играта си със звездния кораб. Няма внезапен финансов душ от страна на правителството, който да ускори растежа, а главните разходи се правят тук на Августа.

— Това не е точно така.

Всички се обърнаха към Аманда, която се сгуши плътно в Марти. Тя им се усмихна спокойно и без следа от притеснение.

— Семейството ми разполага с място в борда на „Първа-Квадра банка“. Успявам да погледна Междוזвездните финансови отчети, преди да бъдат изпратени. Парите, които се харчат за звездния кораб, са пренебрежимо малко в макроикономическо отношение. Двадесет милиарда земни долара се равняват на еквивалента от едва няколко минути тукашен износ.

— А и имаме полза от него — каза Лиз. — „Байтор-УУ“ спечели договор за разработка на биоекраниращи екипи за кораба.

— Не знаех това — каза Джоан. — Поздравления. И ти ли работиш по тях.

— Да, занимавам се с някои идеи.

— Екип, предвиден за свръхспециализиран пазар — каза Аманда. — От този продукт не може да има последици за пазара. Нямам какво повече да кажа.

— Милата ми. — Марти се наведе и те се целунаха доста разточително.

— Защо мислите, че ще има само един звезден кораб? — каза Кайл. — Ако питате мен, това е само началото. Хората наистина се интересуват от тази мисия до Дайсън Алфа. Докато корабът е готов да полети, около цялата работа ще се вдига повече шум, отколкото около Купата на Федерацията. Ако питате мен, това е идеалната

противоотрова за нездравото състояние на етап три. Всеки с поне късче поезия в душата си ще приеме с радост възможността да замине в голямото неизвестно и да се установи на място, върху което ТСП никога няма сложи лепкавата си лапа.

— Глупости — каза Марти. — Ако това беше вярно, всичките поети щяха да живеят на Далечината.

— Имах предвид, че ще можем да намерим чисти нови светове, не някакъв разбунен анархистки ад.

— Няма да стане — настоя Марти. — И преди сме ставали свидетели на сепаратизъм. Басирам се, че всичките светове, които прекъснаха връзки с Федерацията, за да бъдат „свободни“, сега са средновековни кошмари. Изолацията никога не сработва. Спомнете си каква каша беше Земята, преди Шелдън и Ози да инвестират в червеевите дупки.

— Интересен пример — каза Керис.

— Един свят, откъснат от Галактиката — каза Марти. — Нямам какво повече да кажа.

Дейвид не пожела да лапне кукичката, само се усмихна на Марк и завъртя очи.

— Чу ли, избрали са Уилсън Кайм за капитан на мисията? — каза Керис. — Това сигурно е задавило Шелдън.

— Можеш ли да го превърнеш в история? — попита Антонио.

— Може би. Старите врагове трябва да оставят враждите си настрана заради добруването на Федерацията.

— Звучи тъпо, така представено.

Марк започна да прехвърля наденичките на подноса за сервиране.

Лиз се позабави в банята, преди да си легне. Взе си душ и използва няколко от по-малките, по-скъпи шишета с аромати. Втри хладните капки в кожата си и я масажира, докато тя не придоби видим блясък. След това извади специалното бельо от кремава коприна, което Марк *наистина* харесваше. Реса абаносовочерната си коса, докато кичурите ѝ не се разстлаха чак под раменете. Облече златния си халат и го нагласи внимателно, така че предната му част почти да се разтваря. Погледна доволно в огледалото, уверена за пореден път, че е

взела правилното решение, отказвайки да забременее. Коремът ѝ бе все така твърд и плосък, както когато излезе от клиниката за подмладяване преди десет години, а по бедрата ѝ все още нямаше и намек за целулит.

По онова време приятелите ѝ се присмиваха, че се среща с мъж, който живее първия си живот. Поднасяха я, че така се опитва да си спести разходите по Тихия свят. Трябваше да признае, че когато се срещнаха за първи път на партито, организирано от продуцентска компания, за която Керис работеше, той приличаше на кученце. Изглеждаше толкова притеснен и не на място сред всички онези забележителности и начинаещи продуценти, че да го спаси ѝ се стори единственото благоприлично нещо. Излязоха още няколко пъти и тя си прекара добре, тъй като Марк беше въодушевен от живота и Федерацията и не бе усвоил егоистичното преструване на хората на нейната възраст. С него не ѝ се налагаше да играе игри, беше твърде искрен. Това ѝ вдъхна огромна увереност. Може би наистина беше повлияна от подсъзнателната идея, че младостта му може да се предаде върху нея. Въпреки това разликата в годините никога не бе представлявала проблем за Марк. Тогава, напълно неочаквано, той я бе помолил да се омъжи за него, завладян от някаква романтична представа, че двамата са духовни половинки.

Почти му беше отказала — безцеремонен, бърз отказ, който щеше да го измъчва в продължение на месец, преди да срещне някое също толкова лудо и неопитно момиче на неговата възраст, с което да се потопи в залеза. Освен... Защо всъщност да го прави? Какво толкова, дори да беше сладък като малко кученце? Грижовните и нежни мъже бяха рядкост, независимо от възрастта. Така или иначе щеше да живее цяла вечност или поне през голяма част от вечността, тогава защо да не бъде щастлива с един добър мъж за двадесет години — и майната им на ревнивите ѝ приятели и злобните им подмятания.

Оттогава насам не бе съжалила за решението си дори веднъж. Имаха и кавги — като всички женени хора, — но никога за нещо сериозно. А той беше невероятен баща. Никога не бе планирала да има повече от едно дете от него, но годините заедно я накараха да отстъпи и да се съгласи да зачене Сенди.

Приятелите ѝ се оказаха прави, здравите хора в първия си живот обичаха да си доставят много удоволствие в леглото. Това правеше нея щастливката.

Когато излезе от банята, светеше само една лампа отстрани на леглото, която хвърляше топла жълтеникава светлина върху половината на Марк. Той седеше на леглото и разглеждаше данните върху хартиено платно. Прозорецът беше отворен, климатикът не работеше. Предсмъртните пориви на Ел Йопи стопляха стаята.

— Здравей, бебчо. Има ли място за мама при теб?

Марк погледна нагоре. По лицето му трепна нервна усмивка, когато видя какво е облякла. Той пусна платното, в момента, в който тя се покатери на леглото и бавно запълзя към него.

— Тази Аманда беше доста красива — промълви тя, докато галеше с нос ухото му.

— Пфу. Не и за мен, не е като теб. — Той плъзна ръката си под златния халат, пръстите му погалиха топлата абаносова кожа под плата.

Лиз се занамества бавно, докато не се озова върху него. Обсипа бузата и шията му с нежни, гъделичкащи целувки. Главата ѝ се поклащаше наляво-надясно и косата ѝ галеше гръдния му кош. Ръката му се плъзна под сутиена ѝ. Тя се усмихна на приятното чувство, което пръстите му предизвикваха, и вдигна глава, за да го целуне както трябва. Тогава видя лицето му и въздъхна тежко.

— Какво има, скъпи? — Търкулна се до него, обзета от учудване и тревога. — Не приличаш на себе си.

Марк се загледа в тавана, неспособен да отвърне на погледа ѝ.

— Нищо.

— Не. Повярвай ми, знам. Аз съм твоя съпруга, както и още много неща. — Направи умишлена пауза, докато затягаше примката.

Усмивката му бе изпълнена със съжаление.

— Знам. Просто тази вечер не беше това, на което се надявах. Съжалявам.

— Мисля, че е нещо по-дълбоко от появата на баща ти и последната му приятелка, колкото и нетактична да беше, нали?

— По дяволите. — Той се обърна с лице към нея. — Именно това е, не разбираш ли?

— Да разбере какво?

— Ти, татко, останалите, всички разполагате с богатство от опит. А аз го нямам. И... понякога е малко обезсърчаващо.

— И освен това не получи повишението.

— Исусе, пак го направи. Имаш ли представа колко малък ме караш да се чувствам?

Лиз помълча доста дълго, докато събираше тревожните си мисли.

— Не осъзнавах, че ефектът е толкова смущаващ. Преди никога не е било проблем.

— Знам. — Той се усмихна неловко. — Може би е въпрос на натрупване.

— Добре, бебчо, тогава ще кажа още нещо, което мисля за теб.

— Какво?

— Наистина мразиш живота си тук, нали?

Марк въздъхна облекчено.

— Да. — В следващия миг го обзе внезапно оживление, той се изправи и се вторачи в нея. — Този свят е само за възрастни. И нямам предвид себе си. Аз съм едва на двадесет и осем, за Бога, не съм никакъв възрастен. Не трябва да пускат никого през портите на възела Нова Коста, освен ако не е поне на сто години. Вие сте единствените, които могат да понесат този начин на живот.

— Добре — каза тя. — Признавам, че очевидно това не ме притеснява колкото теб. Но ние сме тук временно, бебчо. Един ден ще напуснем.

— Но не заедно! Това също е част от теб, този фатализъм, или мъдрост, наречи го както искаш. Сякаш нищо не те притеснява. Била си омъжена и преди, това са просто етапи от живота ти. За мен ти си целият живот, Лиз. Ти и децата. Знам, че един ден ще се махна оттук, но няма да съм с теб. А този свят не е за деца, тук няма общество. Ето това мразя най-много. Бари и Сенди ще отраснат също като мен. Това... това е най-отвратителното нещо, което мога да им сторя.

— Добре. — Тя докосна бузата му с пръст и обърна главата му, за да го погледне право в очите. — Утре си подай оставката и ще започнем да търсим в унисферата друго място, където да живеем, някъде, където е различно. Може би свят от етап три.

— Не можеш... не говориш сериозно.

— Напълно сериозна съм. Това те изяжда отвътре, бебчо. Не е нужно да си на моята възраст, за да го разбереш. Освен това, Марк, вярвам във всичко, което казах пред олтара. Наистина те обичам, а ако останем тук, ще бъдем разделени. В такъв случай това е верният избор.

— Ами работата ти? Това, с което се занимаваш в „Байтор-УУ“, е истински връх на технологията.

— Е, и? Има хиляди, които могат същото като мен, стотици хиляди всъщност. А и не е нужно да прекарвам цялото време в лабораторията, мога да разработвам по-голямата част от системите през унисферата. И ако ще живеем на друго място, може би е време да започна нова работа.

— Исусе! — Марк я погледна шокиран и по лицето му започна да разцъфтява усмивка. — Господи, знаеш ли какво ще ми кажат, ако им съобща, че напускам? Бъркоумб ще подивее.

— Нека. На кого му пука?

— Ами парите? Никога няма да печелим толкова някъде другаде, ако се занимаваме с нещо друго.

— Заплащането е относително. На Августа е много по-скъпо, отколкото на останалите планети. Ще намерим свят, на който работата ни да ни осигури подобен стандарт на живот, а защо не и по-добър.

Той я прегърна. Лицето му изразяваше същото удивление, както когато се любиха за пръв път.

— Наистина ли ще емигрираш с мен?

— Да, Марк. Ти не си просто част от живота ми, бебчо, ти си моят живот. Кой знае, може би ние ще сме един случай от сто милиарда, при който двойката запазва брака си цяла вечност.

Той се усмихна широко.

— Това ми харесва.

— Имаш ли идеи къде искаш да отидем? Очевидно си мислил дълго за това.

— От петгодишен. — Ръцете му се придвижиха надолу към колана на халата и нежно развързаха възела. — За това обаче можем да поговорим на сутринта.

Един час след приключването на случая Тарло и Рене придружиха екипа от криминалисти до гарата на ТСП в Париж, където всички заедно се качиха на експреса за Нзега. Минаха през Орлеанс, представителят на Големите 15 в този сектор от космоса от етап две, и след четиридесет и пет минути пристигнаха във Фату, столицата на Нзега. Криминалистите наеха ван, който да пренесе оборудването им,

докато Рене и Тарло проверяваха едно голямо беемве 4×4 „Рейндж Крузър“.

Нзегга не беше затънтен свят, но бе успял да пропусне покрай себе си крайностите на пълното техноиндустриално развитие. Преобладаващата част от населението формираше стабилна, цивилизована култура и се отнасяше със завидно спокойствие към живота и човешките слабости. Основата от начални заселници се състоеше от полинезийци и латиноамериканци. Идваха тук заради моретата. Половината от повърхността на планетата беше вода. Нзегга нямаше големи континенти, само стотици огромни острови и хиляди по-малки. Това означаваше огромна брегова ивица.

Икономическата последица от това беше колосалното количество курорти, хотели и имоти, отдавани под наем, по бреговата линия на островите. В комбинация с либерализма на планетата това привличаше много хлапета от средната класа, които търсеха почивка от по-забързаните светове.

Рене зареди дестинацията им, Порт Лоней, в шофьорската система на беемвето и се отпусна назад, за да се наслади на гледката. Пътят от Фату до целта им отнемаше седемнадесет часа по големия път Манту, през безброй издигнати мостове и пет ферибота между островите в субтропичния пояс. Някои части на пътя бяха изградени от ензимноподсилен бетон, други — не. Някои отсеци се катереха по върховете на стръмни скали, други криволичеха през на пръв поглед безкрайни солени блата, а останалата част бе просто стандартен път през нишката от брегови градчета. След известно време и двамата следователи затъмниха прозорците си и се наместиха удобно за сън, а колата продължи пътя си.

Порт Лоней беше просто четирикилометров участък от градска площ, който се простираше по целия бряг на острова Кайлиндри, макар че названието „градска“ беше доста условно. Единственият поддържан каменен път продължаваше на двеста метра във вътрешността през гора от перести местни дървета. Той се разклоняваше на задънени улички към групички от малки дървени вили и бунгала, сгъшени под дърветата. Отделните селища се различаваха по струпванията на магазини и търговски сгради, които обслужваха жилищните квартали.

Когато шофьорската система на беемвето ги уведоми, че са достигнали съответната сляпа уличка, Рене превключи на ръчно управление и пое волана през последните неколкостотин метра. Пътят вече дори не беше от парчета камък, а просто следи от гуми върху ситния пясък под гъстата жълто-синя кралска трева. Препречваха го три местни полицейски коли. Няколко наети коли бяха паркирани отстрани пред тях, а репортери спореха с полицаите.

— Как са стигнали толкова бързо? — попита Тарло.

— Кой знае? — каза Рене. — Надушват нещастieto, както лешоядите усещат мършата. Искаш ли ти да се оправиш с местната полиция?

— Разбира се. — Тарло се ухили, сложи си спортните очила и отвори вратата.

Тя изгледа как той небрежно приближи командващия сержант и последвалия разговор. Тарло беше от Лос Анджелис, на осемдесет и две, беше завършил първото си подмладяване преди девет години. Не че това му личеше, изглеждаше все едно току-що е прекрачил прага на юношеството. Богато калифорнийско семейство бе спонсорирано детайлното пренареждане на ДНК-то му. Една от последиците беше забавеното естествено стареене. Бяха избрали обичайната (или клиширана — в зависимост от гледната точка) външност на хлапесърфист: стройно високо тяло с естествен загар, буйна руса коса и идеални зъби върху здрава квадратна челюст. Тарло видимо се наслаждаваше на новото си наследство. Рене така и не разбра защо бе започнал работа като законозащитник. „Обичам загадките“, беше единственото обяснение, което някога бе давал. Личното й предположение беше, че тайните операции на Дирекцията му доставяха малко повече възбуда, отколкото бе нормално. Малкото момче, което иска да стане свръхсекретен агент, когато порасне.

Вероятно щеше да се впише добре в обстановката на Нзегга. Именно затова смяташе, че е правилно той да говори с полицаите. Понякога местната законозащитна агенция проявяваше силна неприязън, когато Дирекцията се намесеше и поемеше контрол над нещата.

Докато Тарло и сержантът се смееха, тя видя вана на криминалистите, който отби зад тях. Една от полицейските коли се

премести настрани от пътя, който блокираше, и Тарло ѝ махна да премине.

Колибата на плажа се намираше на неколкостотин метра. От двете страни на пътя се издигаха високи дървета със сиво-сини листа и осигуряваха частична уединеност на останалите домове по продължение на сляпата улица. Къщите бяха построени предимно от дървен материал и мултиметални панели, но една беше оформена от сух корал. Пред колибата, която я интересуваше, беше спрял черен мерцедес. Рене имаше доста добро предположение кой бе пристигнал с колата. Тя паркира беembeто зад нея и излезе в тежкия влажен въздух и силната миризма на солена вода. Дърветата хвърляха прилична сянка на ярката утринна светлина, но въпреки това тя сложи слънчевите си очила.

— Семейство Халгарт са пратили собствен екип по безопасността — каза Тарло, като я настигна, метнал лененото си сако през рамо. Той кимна към мерцедеса. — Полицаите казаха, че са пристигнали преди четиридесет минути.

— Какво мислят от полицията за присъствието ни тук?

Той се ухили широко.

— Радват се, че могат да ни предадат отговорността за целия проблем. За тях остава контролът на зяпачите, докато госпожица Халгарт не си тръгне.

— Добре. — Тя проследи с поглед вана на криминалистите, който подскачаше по пътя. — Знаем ли от коя къща са действали Пазителите?

— Да. — Той посочи успоредно на брега. — През две къщи. Очевидно са разполагали с добро разузнаване. От полицията са сложили охрана. Репортерите още не знаят за това.

— Добре. — Рене изправи рамене и оправи тънкото си сако. — Да приключваме с това. Сложи си обратно сако.

— Шефката не е тук.

— Това няма значение.

С голяма доза театрално негодувание Тарло облече сако си и затегна вратовръзката.

— Дано има климатик — промърмори, докато Рене нареждаше на криминалистите да започнат с другата къща.

Отправиха се по тясната пътека към бунгалото на плажа. Постройката беше малка и скромна, направена от дърво, прясно боядисано в матово лимоненожълто. Имаше покрив със слънчева батерия и полуорганични листа за поглъщане на влагата, които висяха от корнизите. Към морето гледаше широка веранда. Пред нея се простираше петдесетметрова ливада от кралска трева до границата с плажа, където песъчливата почва отстъпваше на пясъка. Имотът беше ограден от дървета от три страни, а пред бунгалото се откриваше величествена гледка към широкия залив. В единия край на верандата имаше барбекю, а на тревата до него — столове и маса. Върху масата бяха наредени празни бутилки от екзотични коктейли, бирени кутии и мръсни съдове, върху които лъщеше бързо изпаряващата се роса.

Един от охранителите на Халгарт стоеше пред вратата. Беше облечен в обикновена морскосиня тениска и бежови три четвърти шорти. Рене се опита да сдържи усмивката си, докато се приближаваха към него. Външният му вид определено го вълнуваше силно.

— Дирекцията по тежки престъпления — представи се официално. — Искаме да разпитаме госпожица Халгарт.

— Разбира се — каза той. — Мога ли да видя някакви документи?

Е-кономът на Рене изпрати SCD-сертификат на е-конома на охранителя.

— Благодаря ви — каза пазачът и им отвори вратата.

Бунгалото не беше голямо. Тесният коридор водеше към три спални, баня, кухня и хол, който заемаше половината пространство. Мебелите бяха по-скоро практични, отколкото пищни. Обикновен евтин апартамент за почивка.

— Тя е член на Халгарт и е дошла на почивка тук? — каза Тарло. — Дори да е от някое от дребните семейства, е можела да отседне другаде.

— Не това е важното. Не прочете ли досието? Това е първата ѝ година в колежа, първата ѝ ваканция с приятели. Освободила се е от семейството за пръв път в живота си. А и какво му е лошото на това място?

Той премигна.

— Няма луна. Няма приливи. — Гласът му се сниши до нарочно дрезгав шепот. — Няма сърф!

Рене го изгледа отчаяно и влезе в хола. Ейприл Галар Халгарт седеше на канапето и изглеждаше така, сякаш току-що ѝ бяха съобщили, че телата на родителите ѝ са били безвъзвратно загубени. Дори в торбестите си зелени дънки и омачканата стара ръждивокафява тениска беше доста красива. Високо, двадесет и една годишно момиче с гладка светлокафява кожа, гъста къдрава коса и приятни черти върху още по-младо лице. Ръцете ѝ бяха сключени около чаша кафе, от която не отпиваше. Тя вдигна поглед към двамата следователи. Очите ѝ бяха червени и подпухнали и молеха отчаяно за разбиране.

Трите ѝ приятелки я бяха обградили, сякаш я пазеха от останалите. Марианна, Анхелиа и Лаура, всичките от Кралския университет в Белфаст, където учеха заедно. В хола имаше още двама охранители, които се държаха леко неориентирано. Заповедите им бяха да пазят Ейприл от медиите и да я ескортират у дома. Но на момичето, очевидно още не му бе до това.

— Хванахте ли негодниците? — попита настоятелно Марианна, когато Рене и Тарло се представиха. Имаше отчетлив ирландски акцент.

— Не, все още не — каза Тарло. — За момента само започваме разследването.

— Пфу! — изсумтя момичето и обърна гръб на двамата следователи.

— Мис Халгарт, налага се да ви зададем няколко въпроса — каза Рене.

Марианна коленичи до приятелката си.

— Не е нужно да го правиш, ако не искаш.

Ейприл погледна нагоре към Рене.

— Всичко е наред. Искам да го направя.

Марианна кимна неуверено и отведе другите две момичета извън хола.

— Ако нямате нищо против — учтиво каза Тарло на охранителите в стаята. Единият отиде в коридора, а другият излезе през плъзгащата се стъклена врата и застана на верандата отвън.

— Предполагам се чудиш защо това се е случило точно на теб? — каза Рене, след като седна до обърканото момиче.

— Да — изхлипа Ейприл.

— Най-вече защото си член на Халгарт. Пазителите на себесъщността те смятат за свой враг.

— *Защо?* Аз не знам нищо за тях, никога не съм била на Далечината, не съм помагала на никакви извънземни, нищо. Просто изучавам история на двадесет и първи век, това е всичко.

— Зная. Но твоята династия е основният спонсор на изследователския институт „Мария Селесте“. За извратеното им съзнание това е голямо престъпление. Трябва да те предупредя, не търси логика в станалото. Няма логично обяснение. Ти си жертва на специалното търсене, което са провели. Искали са член на Халгарт, винаги е така. Трябвало им е някой — съжалявам за това, — който е малко наивен и отделен от останалите. Твоето име е изскочило в програмата за търсене.

Ейприл наклони глава и попи сълзите си с хартиена кухненска хавлия.

— Беше толкова мил. Не мога да повярвам.

— Как се казваше? — попита нежно Тарло.

— Алберто — каза момичето. — Алберто Расанто. Беше отседнал в бунгалото по-надолу заедно с приятелите си Франк и Мелиса. И те като нас бяха на пролетна почивка. Така казаха. Предполагам, че са излъгали.

— Да — каза Рене.

Ейприл трепна, загледана в изстиналото кафе.

— Значи си ги срещнала — подкани я Рене.

— Той беше очарователен. Имаше големи зелени очи. Реших, че живее първия си живот, също като мен. Бяха на плажа в деня, в който пристигнахме. Заговорихме се. Малко се посдърпахме за Алберто, нали се сещате. Имам предвид, че Мелиса и Франк все пак бяха заедно. А ние бяхме четири. Алберто ни привлече към себе си. А Марианна е много красива, винаги се урежда с най-добрите момчета. Но той хареса мен. Винаги се усмихваше, когато си говорехме. Имаше прекрасна усмивка — наистина прекрасна. През следващите няколко дни бяхме неразделни. Плувахме заедно, той ме учеше на уиндсърф. Вечер всички заедно отскачахме до баровете и пиехме много. Дори пробвах ТСИ-нарк. Нищо твърдо, само няколко слаби програми. Бяха странни, но някак забавни. Предполагам, че тогава се започна.

— Да, вероятно са започнали да те обработват — каза Тарло. — ТСИ-наркотиците или дори обикновените химически наркотици могат да замъглят спомените. Ейприл, съжалявам, но трябва да ти задам този въпрос. Спа ли с него?

— Да.

— Кога? Моля те, отговори ми.

— Мисля, че първият път беше преди четири дни.

— И остана в тяхното бунгало, когато това се случи?

— Да. Той имаше собствена стая. Аз деля стая с Лаура. Всички се разбрахме, преди да дойдем тук, че ако на някоя ѝ излезе късметът с момче, ще ползва дивана. Но... аз просто го направих там. Така беше по-лесно.

— По-уединено? — каза Тарло със съчувствена усмивка.

— Да — каза възбудено тя. — Предполагам, че все още съм малко консервативна. Не че ми пречи приятелките ми да знаят, че съм с момче. Но стените тук наистина са много тънки. Израснала съм на Солидад, само със семейството ми.

Тя вдигна глава и ги погледна обезсърчено.

— Сигурно ме мислите за много глупаво богато момиче, което не знае нищо за света навън. Никой друг не може да бъде толкова наивен.

— Не — каза Рене. — Не си наивна. Номерът, който са ти извъртели, не разчита на наивност. Щели са да измъкнат сертификата за авторство на съобщението с всички възможни средства, ако се беше наложило.

Очите ѝ отново се наляха със сълзи.

— Но аз не си спомням. И сега цялата Федерация си мисли, че съм разпратила пропагандата на Пазителите.

— До утре Федерацията вече ще е забравила. Семейството ти ще се погрижи новинарските медии да не те споменават повече. По принцип не харесвам този род външен натиск, но в този случай наистина е благословия.

Ейприл кимна бавно.

— Какво се е случило? — прошепна яростно тя. — Охранителите на фамилията казаха, че не знаят, но съм сигурна, че са им наредили да не ми казват. Кажете ми вие, моля ви.

Тя премести поглед от Тарло към Рене.

— Моля ви. Трябва да зная. Дори не мога да си спомня кога се е случило. Толкова е отвратително. Не ме интересува колко е лошо, просто искам да знам.

— Станало е две нощи преди да си тръгнат — каза Тарло. Рене го изглежда гневно, но той просто сви рамене. — Било е част от плана всяка нощ да те напиват и да ти дават наркотици, така че сутрин да се събуждаш със замъглени спомени. За да може, когато нещо подобно се случи, да не бъдеш подозрителна.

Ейприл се намръщи. Погледът ѝ се разфокусира, тя се взря през широкия прозорец и се съсредоточи далеч отвъд блестящото море.

— Не си спомням. Наистина не помня. Искан ми се да мога да кажа, че се чувствах по-отпаднала от обикновено онази сутрин. Но не бях. — Тя погледна към Тарло. — Какво е станало с мен?

— Вероятно са ти дали антроноин или нещо близко по състав, пуснали са го в питието ти. Не си могла да разбереш какво става. Ефектът е, че си като мъртвопияна, но си напълно податлива на увещаване. След това вероятно са приложили скенер на интерфейс заедно с програма за пробив върху имплантите ти. Отнело е само няколко минути. После са редактирали паметта ти.

— Редактиране на паметта. — Ейприл прокара пръсти през косата си. — От вашата уста звучи като клинична диагноза. Това е част от живота ми, която са откраднали от мен. Никога не съм знаела, че е толкова лесно.

— Технологията е добре развита — каза Рене. — Някои от подобренията дори не са излизали извън лабораториите на корпорациите. Първото, което престъпниците правят след извършено голямо престъпление, е да премахнат целия спомен за събитието от мозъка си. Така дори не знаят, че са извършили престъпление. Странно е, но по този начин не можем да прочетем паметта им и да я използваме като свидетелство в съда.

— Знаете ли, като че ли това е най-отвратителната част от всичко, по-гадна е дори от флиртовете или използването на сертификата ми. Просто е ужасно. Можели са да направят всичко, всичко. Дори нямаше да си спомня.

— Налага се да те подложим на няколко теста — каза Рене. — Криминалистите ни ще вземат няколко кръвни проби. При положение че всичко това е станало преди няколко дни, ще успеем да разберем

какви наркотици са ти дали. Освен това ще искат да подложат имплантите ти на няколко калибриращи програми. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Да — каза Ейприл. — Ще направя каквото трябва.

— Благодаря ти. Ще използваме програма за сканиране, за да получим образа им. Ти и приятелките ти можете да помогнете.

— Ще ги хванете ли? Честно?

— Ще бъде трудно — каза Тарло. — Пазителите едва ли са изстреляли съобщението, преди екипът им да напусне Нзегга. По това време вече може да са на всеки свят във Федерацията. Ще използват клетъчни пакети, за да променят външността си. Ще имаме най-добър шанс да ги заловим, ако разбием цялата им група.

— Преследвате ги от много време, нали така? Всички го знаят. Това е единственият неразрешен случай на Паула Майо.

— Никой не може да бяга вечно — каза Рене. — Днешният ден ще ги приближи малко до справедливостта, която заслужават. Със сигурност са оставили улики и доказателства. ДНК-то им ще бъде в бунгалото, софтуерните им отпечатъци ще са пръснати из цялата унисфера на Нзегга: наема на бунгалото, на транспорта, комуникационните им записи. Знам, че не ти звучи особено обнадеждаващо, особено сега, но повярвай ми, всяко малко нещо ни е от помощ.

Рене и Тарло излязоха през прозореца откъм верандата и пратиха охранителя обратно в хола. Отправиха се през влажната ливада към бунгалото, което Пазителите бяха използвали. И двамата трябваше да сложат очилата си заради блясъка на горещото слънце.

— Беше мило от твоя страна да й кажеш, че са използвали наркотик за изнасилване. Зачудих се защо тръгна да й казваш за пробива на имплантите й — каза Рене.

— Изстрадала е достатъчно — отговори Тарло.

Рене спря и погледна към морето. Влажният бриз се заигра с гъстата й кестенява коса.

— Копелета. Представи си какво е това за някой в първия си живот. Дори без спомените това ще я измъчва десетилетия.

— Мразя редактирането на паметта — каза Тарло. — Всеки път, когато се сблъскам с него, настръхвам. Имам предвид... представи си, че сме разрешили случая с Пазителите и сме започнали да ги

прибираме и тогава те го обърнат срещу нас. Досега сме можели да ги арестуваме стотици пъти. Искам да кажа, че е много странно, че шефката още не се е добрала до някоя от големите риби.

— Започваш да звучиш като Алесандра Барон, винаги критична към Дирекцията. Ако някой е изобретил редактор на паметта, който работи като лазер, щяхме да знаем.

— Именно в това е цялата работа — каза той и сви рамене. Ръцете му бяха разперени широко. — Знаехме за него и изобретателят му стреля с него по нас.

— Престани. Ставаш параноичен.

Той се усмихна печално.

— Трябва да признаеш, че в цялата работа с Пазителите има нещо гнило. По дяволите, ти беше на ВИлейн. Направихме ли някаква грешка? Хайде де, наистина, направихме ли? Толкова старателно се придържахме към правилата, че чак се нарязвахме с учебниците, те все пак ни откриха.

— Имаха късмет.

— Имат късмет от сто и тридесет години. Това не е нормално.

Тя го погледна угрижено.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Наистина не знам. — Той въздъхна. — Хайде, нека да видим на какво са се натъкнали криминалистите.

— На нищо.

— Оптимистка. Десет долара, че този път Пазителите са направили грешка и са оставили прилична следа.

— Готово.

[1] Form it (англ.) — Оформи го. — Бел.прев. ↑

7.

Червеевата дупка на изследователското поделение на ТСП на Мередин не бе работила в продължение на петнадесет месеца, докато преминаваше основен ремонт от пети клас — пълен преглед на конструкцията за фокусиране на енергията и подновяване на всички поддържащи системи от ниво бета. Грижата за половин кубичен километър, натъпкан с машини на принципа на физиката на високите енергии, не бе лесна задача. Оскар Монро бе прекарал десет месеца на работното си място. Контролираше екипите, които пълзяха по генератора на червеевата дупка, въоръжени с отвертки, специализирани системи, програми и всевъзможни работи. Прекара три месеца обучение заедно с наземния си екип. Все пак повечето системи бяха нови, а това изискваше да заучат цяла нова система от процедури. Прекара шест месеца с челния отряд, докато свикваха с най-новите марки екипировка и софтуер по време на безчет тренировки в симулатори. След това получи цели две седмици почивка.

Замина за Земята и прекара първите десет дни сам. Деактивира адреса на е-конома си и дори прекара Великден сам в рибарска лодка в езерото Рътланд в Англия. През седем от десетте дни валеше. Крайният му улов наброяваше единадесет пъстърви. Това вероятно бяха най-отпускащите дни, на които се бе радвал през последните осем години. Не че искаше да превръща безделието в навик.

Последните четири дни остана в Лондон, решен да хване някой от старомодните живи театри на твърде носталгичната в някои отношения култура, която старата столица предлагаше на посетителите си. През първата вечер, по време на антракта на „неинтерпретирания“ Стопард, срещна красиво младо момче от някакво благородническо европейско семейство, което беше заинтригувано и впечатлено от него и работата му. Благодарение на общите си вкусове към изкуствата, операта и добрата храна двамата станаха неразделни през последните три дни от почивката на Оскар. Помахаха си за довиждане на гарата на

ТСП в Лондон и експресът му започна тридесет и три минутното си пътуване обратно към Мередин на двеста и осем светлинни години.

На следващата сутрин започнаха активирането на генератора на червееви дупки. Когато се правеше както трябва, процесът беше бавен. След шест дни Оскар бе готов да започне лов на планети.

Базата на изследователското поделение все още се виждаше на пет мили от него, заела три квадратни мили от едната страна на планетарната гара на ТСП. Тези мащаби не бяха трудно постижими. Мередин беше новият кръстопътен свят за космоса от етап три в този сектор на Федерацията. Планетарната гара, очакваща петдесетте портала, които един ден щяха да я свързват с далечните звезди, беше голо пространство от сто и петдесет квадратни мили от едната страна на столицата. Засега разполагаше с един стандартен по размери пътнически терминал, малък двор за сортировка и три портала. Един към света от Големите 15, Мито, и останалите два към граничните светове от етап три — Клонклъри и Валвида. Останалата част бе заета от бурени, треви, отводнителни канавки и няколко пътища, които не водеха наникъде. Преди месец върху повечето сгради се развяваха сините и зелени цветове на националния флаг, но след отпадането на отбора на Мередин от Купата по средата на първия кръг бяха свалени. Обезсърчените пазачи ги прибраха в складовете, като си мърмореха за *следващия път*.

Базата на изследователското поделение беше построена около нейната собствената червеева дупка. Съоръжението се помещаваше в лишена от прозорци сграда от бетон и стомана с дължина осемстотин метра. Простираше се до сферичното помещение за задържане на чуждопланетни мостри. Сферата беше сто метра в диаметър, две трети от които се намираха над повърхността. Обграждаше я малък град от постройки в индустриален стил, в които имаше офиси, лаборатории, работилници, тренировъчни съоръжения и поделение по ксенобиология. Захранването идваше от ядрените централи по брега. Двуместният мерцедес 1001 на Оскар влетя през главната порта с около седемдесет и пет километра в час и се плъзна право в мястото за паркиране на оперативния директор. Той се усмихна към няколкото завистливи погледа, които колата му събра от останалите членове на екипа, докато те паркираха извън административния блок. Съмняваше се, че има много други като нея на Мередин, ако изобщо имаше. Това

беше единствената му слабост. Сменяше колата си на всеки дванадесет месеца (или по-малко) с най-впечатляващия нов спортен модел на годината. Тази беше внесена специално от Демократичната република Нова Германия, планетата от Големите 15, на която „Мерцедес“ бяха преместили заводите си след напускането на Земята. Никога не бе успял да проумее, предвид първия му живот, дали тази потребителска екстравагантност беше ирония, или той просто се дистанцираше от същото това минало. Единствената причина, заради която не бе изтрил напълно спомените си при подмладяването, беше желанието да е нащрек за всяко възможно пропадане обратно към глупавия идеализъм, който младото му аз изповядваше. Днес беше добре платен член на върхушката и най-накрая се чувстваше добре със себе си и ролята си.

Премина през административния блок и пое право към контролния център на червевата дупка. Главният наземен екип вече започваше да се окомплектова в дъното на голямата театроподобна стая. Той ги поздрави и размени няколко шеги, докато се спускаше по наклонения под към конзолата си в предната част. Контролният център разполагаше с осем издигнати на различно ниво редици от конзоли, които гледаха към широките, подсилени с молекулни вериги сапфирени прозорци на предната стена. Зад тях се намираше стаята за съхранение на чуждопланетни мостри. В неактивния си режим сферичното помещение имаше диаметър от петдесет метра и тъмни абсорбиращи радиацията стени. Самият механизъм на портала се намираше точно срещу прозорците — широк петнадесет метра овал и рампа, която водеше нагоре към него от основата на помещението. По стените бяха наредени многобройни врати с херметическо затваряне. На тавана имаше ярък полисветлинен пръстен, който в момента осветяваше стаята със същия спектър на излъчване като слънцето на Мередин. Около него имаше запечатани ниши, в които се съдържаха различни научни и астрономически инструменти. Те също бяха преминали основен ремонт по време на периода на бездействие. Екипът бе привършил с тестовете им предната нощ.

Оскар седна на конзолата си и нареди на е-конома си да се свърже с главната система на центъра. Дисплеите на конзолата му светнаха и изобразиха опростени схеми на портала, докато е-кономът му установяваше гласови връзки с конзолните оператори, които се

наместваха по местата си и се свързваха с мрежата. След като одобри включването им в комуникационния пръстен, шефът на екипа по подготовката дойде при него и го информира за всичко ново. Смяната на работниците продължи и екипът по подготовката напусна стаята. Няколко от тях отидоха в отделението за наблюдение в дъното и започнаха да се бутат за места с репортери, местни администратори на ТСП и различни ВИП-персони, които бяха успели да си изкрънкат покани.

Към девет и петнадесет Оскар установи със задоволство, че генераторът на червееви дупки е готов за пускане. Направи последен оглед на подчинените си и се увери лично, че началниците на групите са също толкова доволни. Астрогация, хранване, фокус, главни помощни системи, сензори, астрономически наблюдения на къси разстояния, контрол на камерата за изолация, спешни защитни системи, проучващият екип, планетарните научни работници, поделението за срещи с извънземни, ксенобиология, интендантът по екипировката на базовия лагер и най-накрая медицинският персонал. Един по един всички му изпратиха зелен сигнал. Най-накрая провери системата на Ограничения интелект, който щеше да управлява автоматичните процедури. ОИ му отвърна, че е готов.

— Благодаря ви — каза той. — Екипът по контрол на изолатора, моля, придвижете ни към режим едно. Астрогаторите, бъдете готови за действие. ОИ, искам порталът да бъде в пълна готовност за активиране.

Полисветлинните ивици на тавана на контролния център започнаха да притъмняват и стаята потъна в мека здрачна светлина. Холограмните дисплеи на конзолните портали огряха с разноцветна светлина лицата на операторите. От другата страна на дебелиите сапфирени прозорци големият полисветлинен пръстен в помещението за изолиране на извънземни мостри също намали интензивността си. Излъчването му избледня до бледочервено, което едва осветяваше овала на портала.

— Вътрешното силово поле е активирано — казаха от контрола на помещението. — Всички херметични отвори са затворени и запечатани. Термалните шунтове са включени. В режим едно сме.

Оскар видя как рампата пред портала започва да потъва надолу в пода на помещението. Усети електрическа тръпка дълбоко в стомаха

си. Независимо колко дълго човечеството бе правило това и колко далеч във Вселената бяха стигнали, отварянето на врата към неизвестното винаги представляваше риск.

— Астрогация, искам да позиционирате червеевата дупка до звезда AFR98-2B, на пет астрономически единици на галактически север от обекта.

— Да, сър, зареждаме данните.

Той наблюдаваше порталния дисплей на ОИ, докато програмата регистрираше координатите. AFR98-2B беше звезда от спектрален клас P2 и се намираше на двадесет и седем светлинни години от Мередин. Широкообхватните проучвания на ТСП, извършени чрез орбиталния телескоп, показаха наличието на слънчева система с поне пет планети. След като астрогаторите потвърдиха координатите, ОИ пое контрол върху началната процедура. Огромната сложна програма бе способна да се справи с милиардите променливи, които управляваха машините на портала и енергийния поток. Обикновено софтуер с такава мощ щеше да еволюира бързо до пълноценен СИ, но тази програма бе форматирана от СИ със стратегически ограничители, чието написване целеше да предотврати появата на самоосъзнаване. Въпреки че в него бяха включени генетични алгоритми, ОИ беше стабилен. Никога нямаше да развие други интереси и собствени цели по време на работата си, както някои огромни софтуерни системи в миналото. Последниците от това в повечето случаи бяха катастрофални.

Зад прозореца по матовосребристия ръб на овалния портал започнаха да трептят неясни тюркоазени сенки. Те бързо се разраснаха и се сляха и от този момент нататък за човешкото око стана твърде трудно да се съсредоточи върху тях. Меняха се постоянно, въпреки че оставаха на същото място. Изведнъж в центъра на портала се откриха замайващи дълбини. Както винаги, Оскар се почувства така, сякаш е запрятен рязко напред в безкрайно дълъг тунел. Нелюба интерпретация за блокаж на човешките възприятия. Знаеше, че съдържа дъха си като всеки новобранец оператор на конзолите. Този миг обаче беше най-голямата им награда, причината, заради която се бе отдал на тази работа с такава страст, заради която се бе борил да стигне поста оперативен директор. Търговските и политически лайна, с които се занимаваше ТСП, нямаха значение, днес те търсеха нов свят. Най-вероятно човешките заселници щяха да го превърнат в поредния беден

клонинг на преобладаващите общества във Федерацията. Винаги обаче имаше шанс да стане нещо ново и вдъхновяващо. *Не може винаги да е едно и също.*

Нестабилният образ в центъра на порталния механизъм се уравнил и изяснил. Картината мигновено потъмня. Сред чернотата се появили звезди. Лъч от ярка бяла светлина прободя отвора под такъв ъгъл, че уцели част от стаята вляво от прозорците.

Върху дисплеите подскочиха няколко цифри, отчитайки малкото електромагнитно смущение.

— Чист ли е отворът? — попита Оскар.

— Няма гравитационни изкривявания — казаха от екипа по сензорите. — Не засичаме твърда материя над нивото на елементарните частици на милион клика от отвора.

— Благодаря ви. Екипа по контрол на камерата, моля, разтворете стаята.

В средата на вторичното силово поле се отвори дупка и бавно се разшири към ръба. Въздухът в стаята се изстреля навън. В началото се виждаше като дебела струя от изпарения, която се вихреше сред звездното поле. След минута, с оттеглянето на силовото поле, в стаята вече нямаше нищо, освен няколко блестящи ледени зърна, които бързо се разпръскваха.

— Вакуумът потвърден — казаха от контрола на стаята.

— Сензори, включете звездния локатор — нареди Оскар. — Астрономите, кажете ни къде сме, моля.

Една от нишите в стаята тихо се разтвори. От нея излезе дълга, подобна на пипало ръка от електромускули, която държеше двуметрова метална луковица. Предметът беше покрит с малки златни лещи. Оскар гледаше как ръката бавно се протяга напред, наблюдаваше внимателните ѝ синусоидни движения, с които избутваше звездния локатор през отворения портал в отвъдния космос. Стандартна камера отстрани на механизма изпрати изображение към един от петте големи екрана над прозорците. Видяха образа на обикновена звезда, чийто малък диск светеше ярко сред съзвездията. Според Оскар размерите ѝ бяха обичайни за звезда Р2, видяна от пет астрономически единици разстояние. Въпреки това изчака търпеливо информацията, която постъпваше от звездния локатор. Едно от главните изисквания в работата му беше да запазва спокойствие във всякакви ситуации.

Прибързаните решения бяха също толкова опасни, колкото колебанието. Това бе черта, която бе усвоил рано през първия си живот. Тогава просто не успя да я използва както трябва.

— Спектърът съвпада с AFR98-2B, сър — казаха от екипа по близки астрономически наблюдения. — Обработваме позициите на звездите и изчисляваме местоположението на портала.

Оскар си спомни първото звездно изследване, върху което бе работил преди десетилетия на Августа. Като младши член на екипа по подготовка бе стоял в отделението за наблюдение в продължение на девет часа след изтичането на смяната му при размяната на екипите. Девет часа се бяха изнизали неусетно, вълнението беше толкова силно. Това бе денят, в който разбра, че е направил верния избор, че макар и по странен начин, така може да поправи делата си. По този начин можеше да осъществи надеждата за ново начало в живота на други хора, както и в неговия собствен.

— Местоположението на изхода на червеевата дупка потвърдено — казаха от астрономическия екип. — Разстоянието до AFR98-2B е седемнадесет цяло и три милиона клика от планираните координати.

Оскар си позволи да се отпусне леко при вида на усмивките, които се появиха по лицата на полевия екип. Размерите на грешката бяха напълно в норма за наскоро върнат на работа портал, изцяло в допустимите граници.

— Браво, астрогация. Заредете новите цифри, моля. Сензори, да извадим телескопа за планетарно проучване.

Докато новия, по-обемен телескопичен механизъм се разгръщаше навън от изолатора, Оскар направи проверка на персонала на контролния център, за да се увери, че всичко е наред. Последва едночасово чакане, докато астрономите изследваха образите от телескопа за планетарни проучвания. Процедурата беше проста — сканираха равнината на еклиптиката за източник на светлина над първа величина. Когато откриеха такъв, телескопът го следеше за признаци на движение. Ако беше планета, орбиталното ѝ движение щеше да проличи почти на мига.

Резултатите се появиха на екраните над прозорците. Астрономическите изследвания на близко разстояние откриха пет планети. Две бяха газови гиганти с размерите на Сатурн, в орбита съответно на единадесет и петнадесет астрономически единици от

звездата. Вътрешните три планети бяха изградени от твърда материя. Първата, и най-малка, бе скала с размерите на Луната на сто и двадесет милиона километра от звездата. Имаше мантия от изключително плътна лава, която се придвижваше на мудни вълни, породени от мощното гравитационно влияние на слънцето. Втората беше огромна твърда планета с диаметър седемнадесет хиляди осемстотин и дванадесет километра, която орбитираще на сто и двадесет милиона километра. Имаше силна гравитация, атмосфера като тази на Венера и се намираше в близост до звездата. Всичко това я правеше напълно негодна за заселване. Третата обаче се намираше на сто деветдесет и девет километра от звездата, а диаметърът ѝ беше четиринадесет хиляди и триста километра. С натрупването на информацията около контролните конзоли се понесоха радостни възгласи и ръкопляскане. Резултатите от спектрографа показаха стандартна кислородно-азотна атмосфера с високо съдържание на водни изпарения. Предвид отдалечеността си от слънцето, беше сравнително хладна. Температурите на екватора бяха като тези в земните умерени пояси през есента или пролетта. Информацията обаче беше достатъчна на Оскар, за да ѝ даде начална оценка на обитаема планета, което предизвика нови овации. Първа операция с преназначения портал и веднага се натъкнаха на златна жилка. Добра поличба.

— Сензори, да изкараме чинията навън — каза Оскар. — Проверете за излъчвания.

Още една електромускулна ръка се подаде от нишата си в тавана. Носеше навита чиния. Крайникът се промуши през портала до телескопа за планетарно проучване и удължи металната си конструкция.

— Не засичаме радиосигнали — докладваха от екипа.

— Добре. Приберете двете ръце — каза Оскар. — Астрогация, придвижете изхода на червеевата дупка на геосинхронна височина над дневния терминатор на планетата.

Когато ръцете се прибраха в нишите си, звездното поле угасна. След миг порталът се отвори отново и разкри сърповидна гледка към планетата право пред тях. Сиянието ѝ се разля в изолатора като през прозорец. Оскар се усмихна приветствено, когато меката светлина огря конзолата му. Облачното покритие беше над средностатистическото и загръщаше почти седемдесет процента от полукълбото. Въпреки това

той виждаше сините океани и невзрачната червено-кафява земя. Дори студеното бяло на полярните шапки се виждаше още от пръв поглед.

— Добре, хора, да се съсредоточим върху работата — каза Оскар, за да усмири оживения шепот, който се носеше сред персонала. — Всички сме виждали това и преди. Сензори, искам пълно електромагнитно проучване. Изстреляйте седем геофизически сателита, искам цялостно покритие на глобуса. Планетарна наука, ваш ред е. Искam резултати от предварителното проучване след три часа, моля. Отделът за среща с извънземни, започнете търсене. Защитни системи, искам ви в готовност. Вече разполагате с пълномощия за пълно затваряне на червеевата дупка. Потвърдете пълномощията, моля.

— Потвърдено, сър.

Сегментите на релсата за изстрелване се издължиха и съоръжението се показва от отделението си под прозорците на контролния център, като се подаде на цели десет метра извън червеевата дупка. Сателитите се ускориha по протежение на релсата, яхнали електромагнитните импулси, преди да се отдалечат с въртене по различни траектории. След като стигнаха на километър от портала, йонните им двигатели се включиха и ги изтласкаха във висока полегата орбита, от която можеха да осигурят видимост към цялата повърхност на планетата. След като се установиха на нея, всеки от тях освободи рояк от по-малки сателити, които щяха да подобрят капацитета им. Включени бяха локаторни чинии, за да поддържат контакт с уредите. Голямата чиния се показва отново от дупката и започна да претърсва континентите за електромагнитна активност. Двуметров телескоп се вторачи любопитно надолу.

Оскар се облегна назад и се възползва от първата си за деня почивка на работното място. Един робот-поднос се плъзна между редиците от конзоли, за да разнесе питиета и закуски. Той си избра парче сирене, парещ сандвич с бекон и две бутилки натурална минерална вода. Докато ядеше, върху екраните над прозорците оживяха образи от сателитите. В информационните таблици и графики в конзолните портали постепенно се натрупваха подробности.

На планетата имаше пет основни континента, които заемаха тридесет и два процента от повърхността. Температурата беше пониска от оптималната и в резултат на това се бяха образували огромни

ледени шапки, които покриваха една трета от планетата. Континент и половина бяха изцяло скрити от леда. Това оставяше доста по-малко използвана земя, отколкото имаше на повечето планети. Магнитното поле беше по-силно от това на Земята, директна последица от което беше огромният радиационен пояс на Ван Алън.

— На този етап няма признаци за разумен живот — казаха от екипа за срещи с извънземни. — Няма едромащабни структури, нито пък електромагнитна дейност, видими следи от култивиране, както и изкуствени топлинни източници.

— Благодаря ви — каза Оскар. За него последният фактор беше решаващ. Умението да запалиш огън и да го използваш беше смятано за решаващ тест за разум. Ако нещо на тази планета бе способно да произведе съзнателни мисли, все още бе под нивото на неандерталския си еквивалент. — Сензори, можете да преминете към активно сканиране.

Радарите се задвижиха и започнаха да проникват през облаците. Образите на големите екрани вече се обогатяваха много по-бързо, над временните скици се натрупваха подробни слоеве от информация. През атмосферата забродиха лазери, които проучваха състава ѝ. ОИ манипулираше енергийния поток през механизма на портала и създаваше малки гравитационни вълнови изкривявания на изхода на червеевата дупка. Те преминаваха през кората на планетата и позволяваха на сателитите да определят вътрешния ѝ състав.

В три часа Оскар свика на вътреекипна конференция началниците на групите. Всички се съгласиха, че засега планетата изглежда годна за обитаване. Определено нямаше следи от местен разум. Инфрачервените сензори не бяха забелязали животни с дължина над два метра. Геологията на планетата беше стандартна. Биохимията ѝ, доколкото можеше да се съди по спектрографа, беше стандартна, базирана на въглеродни многоклетъчни форми.

— В такъв случай агресивна ли е, или пасивна? — попита Оскар. Проблемът беше често срещан. На студен свят като този по-голямата част от организмите щяха да растат бавно, черта, която предразполагаше към по-пасивна животинска природа. Имаше обаче и случаи, когато беше върно обратното и еволюцията бе произвела някои изключително силни форми на живот, пригодени да оцеляват на всяка цена. — Дайте най-добрите си предположения.

— Геологията е стабилна — каза началникът на планетарна наука. — Настоящата биоепоха вероятно е на възраст от около осемдесет милиона години, ако разчитаме правилно звездните цикли. Не можем да засечем предишни ледени епохи, така че не е имало внезапни климатични промени, които да дестабилизируют хода на еволюцията. Всичко, което расте там долу, е уравновесено и пригодно. Бих казал пасивна.

— Съгласен съм с това — каза ксенобиологът. — Виждаме малки подвижни топлинни петна, които вероятно са от животни, но нищо не е по-голямо от куче. Определено няма нищо, което по принцип бихме свързали с месоядни хищници. Флората също е общо взето стандартна, въпреки че големите растения са малко и тези, които приличат на дървета, са единични бройки и не се обединяват в гори, което е необичайно.

— Много добре. — Оскар завъртя стола си, така че да вижда Макклеин Гилбърт, шефа на полевия екип, който седеше най-отпред в наблюдателното отделение. — Мак, давам ти разрешение за първоначално проучване. Подготви екипа си за първи контакт.

— Благодаря ви, сър. — Макклеин Гилбърт вдигна палци иззад стъклото.

Оскар отново се обърна към кръга.

— Предстои ни важен контакт. Сензори, включете геофизичните сателити на автоматичен режим и изтеглете всички ръце. Астрогация, искам да преместите изхода на петстотин километра екваторна височина и след това да му придадете орбитална скорост. Когато се установим, изстреляйте флотилията от сателити за наблюдение от ниска орбита. Стремим се към отваряне на повърхността в рамките на час, хора, бъдете готови. Планетарни науки, намерете ми подходящо място за установяване до това време.

След като изходът се премести на петстотин километра над повърхността, облаците вече изглеждаха много по-ярки. Малката ескадрила от нискоорбитални сателити се изстреля от релсата, изви се надолу още по-ниско и се пръсна, за да оформи верига около екватора на планетата. На екраните се появиха изображения от камерите им с висока разделителна способност, които разкриха многобройни детайли. Виждаха се камъни, широки едва пет сантиметра, сред килима от яркочервена растителност. Подобни на катерици гризачи със

сиви люспи вместо козина подскачаха насам-натам, стрелкаха се в подземни дупки и плуваха в поточетата. Малките самотни дървета до едно имаха странни зигзагообразни клони.

— Потвърждаване на позицията на нискоорбиталните сателити — обади се от сензорния екип. — Имаме пълен обхват.

— Готови сме за установяване на избраното място за кацане — доложиха от планетарни науки.

— Приберете сензорните ръце — каза Оскар. — Контрол на изолатора, вдигнете силово поле върху портала. Астрогация, преместете изхода на един километър над определеното място на контакта по хоризонталната ос.

Червеевата дупка примигна и в следващия миг те вече гледаха към слабо нагънат терен, покрит с тънка бургундскочервена трева и разкривени карминови храсти. Ниската светлина на зората хвърляше тъмни сенки по земята. Облаци от плътна мъгла пълнеха с влажно упорство кухините и падините по повърхността.

— Контрол на изолатора, уравновесете налягането. Сензори, изпратете атмосферна сонда и мостри за проверка на биологичните реакции.

Силовото поле се преконфигурира, за да може носещата приборите ръка да премине. Не откри никакви бързодействащи смъртоносни частици, пропуснати от сканиранията от орбита.

Оскар изчака прибирането на мострите и микроанализа.

— Ксенобиология? — попита най-сетне.

— Някакви спори — вероятно растителни. Откриваме малки бактерии във водните изпарения. Нищо неестествено, освен това няма враждебни реакции спрямо пробите ни.

— Благодаря ви. — Щеше да отнеме месеци лабораторни тестове, докато разберат дали съществуваха опасни за хората микроби. Докато не получи сигнал, че няма опасност, полевите екипи щяха да носят костюми. Оскар се притесняваше повече за други биологични реакции. Преди век ТСП бяха отворили червеева дупка към планета, на която местните гъби консумираха полимери. Еволюционният път до това състояние все още убягваше на ксенобиолозите. Сега при откриването на нова планета, на нея първо се внасяше широк спектър от различни материали. — Астрогация, моля, преместете ни на повърхността.

Изходът започна да се движи и се понесе надолу спокойно и плавно, като балон с горещ въздух. Оскар дори можеше да отгатне точката, която астрогаторите бяха избрали за осъществяване на контакта. Гладка повърхност, изчистена от дървета, поток на около триста метра от нея. Повърхностното проучване потвърди, че местността беше стабилна. На сто метра височина овалният изход започна да се върти около надлъжната си ос и се наклони по вертикалата. Пред очите им се откри светло синьо небе. Високо над хоризонта имаше малки облачета, озарени в розово от изкачващото се слънце. Когато долният край се доближи на няколко сантиметра над пухкавите листа на оцветената в яркочервено трева, астрогаторите задържаха спускането.

Оскар изпусна дъха си, докато оглеждаше терена за някакво движение. Ако на този свят имаше силфени, трябваше да се появят всеки момент. Глупави дългурести хуманоиди, които щяха да пристъпят спокойно през червеевата дупка и да помахат оживено към екипите зад конзолите. „Добре дошли“, щяха да изтананикат на собствения си език. „Добре дошли на този нов свят.“ Беше ставал свидетел на това веднъж преди дванадесет години, когато работеше като началник на екипа по контрол на изолатора на Августа. Спокойните им гласове изразяваха веселостта и насмешката им към хората и шумните им машини. Тогава му се прииска да вдигне камък и да го запрати по самодоволните мистици.

Този път обаче хладният червено-син терен беше толкова спокоен, че можеше да мине за картина. Тук нямаше силфени.

Не беше единственият, който таеше такива опасения. В контролния център се чуха няколко въздишки на облекчение.

Оскар направи нова пълна проверка и се увери, че всяка брънка от екипа му е здрава.

— Полеви екип, влезте в контакт — каза той.

Подът на изолатора се издигна в рампа. Отвори се втори шлюз. Макклејн Гилбърт и четиримата членове на екипа му за първи контакт вече се намираха в стаята. Носеха пурпурните си изолационни екипи — прилепнали цели костюми с подвижни качулки, които се закрепяха към черепа. На мястото на очите имаше широки прозрачни визьори. Раниците бяха малки. В тях имаше леко устройство за преработка на въздух и суперпроводими батерии за невидимото силов поле, което

носеха под костюмите. Това беше предпазна мярка срещу новооткрити местни животни, настроени достатъчно враждебно и готови да проверят вкуса на нашествениците.

Прикрепените отстрани на качулките им камери пращаха изображения към големите екрани над прозорците. С една бърза проверка Оскар установи, че неколкостотин милиона души ставаха свидетели на този момент през унисферата. Това бяха пристрастените към експедициите, тези, които не се откъсваха от къщите си, защото не можеха да се наситят на извънземните светове и растящите граници на човечеството.

— Излизайте, Мак — каза Оскар на героичните на вид фигури, застанали в края на рампата.

Макклеин Гилбърт кимна отривисто и пристъпи напред. Силовото поле над порталния изход се плъзна по него, докато той правеше крачката си. Ботушът му се приземи върху мъхестите листа на растението, което покриваше повърхността на планетата.

— Назовавам тази планета Челва — каза тържествено и напевно Макклеин Гилбърт, четейки одобренията от ТСП указания. — Нека тези, които дойдат тук, да открият търсения от тях живот.

— Амин — прошепна тихо Оскар. — Добре, хора, залавяйте се за работа, моля.

Според процедурите трябваше да се сдобият с непосредствени проби от почвата и флората. Материалите бяха внесени бързо през портала. След като свърши с тази задача, екипът се залови с по-сложни изследвания на местността около изхода на червевевата дупка.

— Тревовидното растение е гъбесто — каза Макклеин Гилбърт. — Подобно е на мъх, но листата му са много по-дълги и някак лъскави, като с обвивка от восък. От това, което виждам, повърхността до потока има високо съдържание на камъчета. Приличат на кремък, с някакво кафяво оцветяване. Вероятно добър източник на вкаменелости.

Полевият екип се отправяше към водата. Потоците, езерата, дори моретата винаги бяха находища на богато разнообразие от местни форми на живот.

— Така, имаме компания — обяви Макклеин Гилбърт.

Оскар вдигна поглед от конзолните портали. Разузнавателният екип се намираше на около стотина метра от изхода. В момента

можеше да види само трима от тях. Двама сочеха към нещо. Погледът му се премести светкавично към екраните. На тях се бяха появили малки гризачи, подобни на катерици. Камерите на шлемовете ги следяха, докато съществата подскачаха около плоските скали до потока. Сега вече ги виждаше добре. Първото впечатление за тях му изглеждаше все по-неточно. Те изобщо не приличаха на катерици. Имаха заоблени конични тела, дълги тридесет сантиметра, покрити с оловносиви люспи, които по цвят напомняха удивително много на камък. Имаха три мощни задни крайника, един точно под тялото им и два малко по-дълги от всяка страна. Там, където се съединяваха с тялото, приличаха на пилешки бедра, с изключение на това, че липсваше средна става. Долната половина беше напълно права. Сякаш вървяха върху миниатюрни кокили с резки и бързи движения. Главата представляваше гигантска муцуна със сегментирани пръстеновидни люспи, които ѝ позволяваха да се извива във всяка посока. Върхът ѝ беше лапа с три щипци, наредени около устен отвор. На две трети от дължината на главата, заровени дълбоко в гънки, които набръчкваха люспите, бяха разположени три черни очи.

— Грозни твари — каза Макклеин Гилбърт. — Изглеждат ми, знам ли, примитивни.

— На мнение сме, че са силно еволюирали — казаха ксеонобиолозите. — Очевидно притежават добро чувство за равновесие, а подредбата на крайниците прави придвижването им изключително изкусно.

Оскар забеляза, че тварите не подскачаха, а по-скоро се движеха като кенгура. Докато ги наблюдаваше, се притесни, че изследователският екип може би ги плаши, тъй като не оставаха неподвижни нито за миг. Едно от тях се втурна напред и щипците му цопнаха във водата. Когато извади муцуната си, ноктите стискаха туфа лилава шума. Движеха се с невероятна скорост и натъпкваха мократа хапка в устния отвор.

Във виртуалното му зрение се появи кехлибарено предупреждение над телеметричните показатели на костюма на Макклеин Гилбърт. Сигналът се повтори върху показателите на останалите от екипа.

— Мак, върху какво се намирате?

Образите от шлемовите камери на екраните се наклониха в синхрон надолу. Мъхестата трева бавно се извиваше, за да обгърне ботушите им. Всяко от луковидните стръкчета изпускаше рядка мъгла.

— По дяволите! — извика Макклеин Гилбърт. Той бързо вдигна единия си крак. Тревата не беше достатъчно силна, за да го спре. По ботуша избиваха мехури. Останалите членове на екипа извикаха разтревожено и започнаха издърпват ботушите си.

— Това е някаква киселина — обади се от планетарни науки.

Оскар забеляза, че всички същества се отдалечават от хората с голяма скорост.

— Какви растения имат киселина за сок, по дяволите? — попита Макклеин Гилбърт.

— Не и добрите — отвърна ксенобиологът. — Сър, препоръчвам да ги върнете обратно.

— Съгласен съм — каза началникът на защитните системи. — Ако не за друго, трябва да измием тази киселина, преди да прояде подметките им.

— Мисля, че са прави, Мак — каза Оскар. — Върнете се в изолатора.

— Идваме.

— Ксенобиология, искам информация — нареди Оскар.

— Това е интересно. Растенията не се раздвижиха, преди екипът ни да остане неподвижно за известно време, затова предполагам, че работят на принцип на задействане спрямо отчетено време и натиск. Напомня ми за венерина мухоловка, само че това е в пъти по-неприятно и по-голямо. Всяко малко животно, което спре да се движи, вероятно ще бъде пленено и разградено.

Оскар погледна отново към овалния портал. Макклеин Гилбърт и екипът му почти бяха стигнали ръба. Зад тях нямаше и следа от малките некатеричоподобни същества.

— Местните животни нито за момент не оставаха мирно — прошепна той.

— Не, сър — каза ксенобиологът. — А и структурата на краката им би била трудна за улавяне. Нямам търпение да разбера от какво са направени люспите им, изглеждат доста яки. Всеки организъм, еволюирал тук, би трябвало да има известна резистентност към киселина.

— Колко разпространено е това растение? — попита Оскар. — И дали останалите видове ще са подобни?

— Образите, които получаваме от сателитите в ниска орбита, показват обширно растително покритие — казаха от сензори. — Ако не е точно това тревоподобно растение, то е негов близък братовчед.

— По дяволите — изсъска Оскар.

Челният екип се прибра забързано в изолатора за извънземни проби. В края на рампата от пода се бяха издигнали кабинки с почистващи души. Бяха проектирани така, че да измият всякакви спори или опасни частици. Щяха обаче да се справят също толкова добре и с това. Членовете на екипа застанаха под дюзите, докато водата се изливаше върху тях.

— Добре — обърна се Оскар към всички от кръга. — Приоритетът ни е да установим какво е разпространението на тази трева и дали останалите растения са сходни с нея. Сензори, изкарайте робот от модел 8. Искам да проверите най-близките дървета и няколко различни растения сред тревата. Мак, преминете през пълно почистване и съблечете костюмите си. Не мисля, че днес ще се нуждаем отново от вас.

Всички в контролния център наблюдаваха нетърпеливо, докато роботът се движеше върху колелата си през червената трева. Спря на няколко пъти, за да отреже листа от групи от други растения. След това се отправи към най-близкото дърво, което се намираше на сто и петдесет метра. Когато се приближи, всички видяха назъбения вид на клоните, които се разклоняваха под остри ъгли. Нямаше много листа, само по няколко нежни бежови триъгълника, струпани около върха на клонките. От почти всяка сгъвка на клоните висяха черни ядки, подобни на орехи.

Роботът спря на метър от восьмното стъбло и предпазливо протегна електромускулната си ръка. Всички ядки от тази страна на дървото изпукаха едновременно. Върху земята край дървото се изля течен порой. Обшивката на робота започна бързо да се разтапя. През конструкцията му прокапа киселина и телеметричното предаване прекъсна.

Оскар се хвана за главата и изстена.

— По дяволите.

До девет часа вече бяха потвърдили, че растенията на планетата споделят сходна биохимия. Оскар бе придвижил червеевата дупка в различни местности осем пъти. Всяка от тях разполагаше с близки вариации на тревистото растение. Нямаше разлики в биохимичната им структура.

Той нареди изходът да бъде затворен и храненето на механизма да бъде сведено до второ ниво. Това обезкуражи всички; а мисията беше започнала толкова обещаващо. След това го чакаха административните лайна. Полевият екип, който по план щеше да поеме изследването, трябваше да бъде преквалифициран в екип по подготовка. На всички им предстоеше да се сблъскат с планина от доклади, които трябваше да напишат.

Вратата на контролния център се затвори зад Оскар.

— Още един ден, още една звезда — прошепна на себе си. Беше уморен, разочарован и гладен. Нямаше начин да се заеме с администрацията тази вечер. Каза на е-конома си да нареди на роботите-камериерки да сготвят някакво прилично ястие и да оставят виното да подиша. Докато се прибереше у дома, вечерята трябваше да е готова.

Точно след като пое по коридора, няколко души излязоха от вратата на наблюдателното отделение пред него. Сред тях беше Дермет Шалар — директорът на гарата на ТСП на Мередин и последният човек, който Оскар искаше да види точно сега. Той се поколеба и наведе глава с надеждата, че Дермет няма да го забележи.

— Оскар.

— А, добър вечер, сър. Денят, опасявам се, не беше добър.

— Не, наистина не беше. И все пак астрономията ни предоставя огромен списък с възможни цели. Не е като да ни липсват нови светове.

Оскар спря да слуша шефа си. Току-що бе познал младоликия мъж в скъп костюм до него.

— Наблюдавахте ли днешната операция?

— Да — каза Уилсън Кайм. — Спомням си точно това чувство на разочарование.

— Сигурен съм, че го помните.

— Въпреки това останах впечатлен от начина, по който ръководихте нещата.

— Разбирам. — Беше глупав отговор, но Оскар знаеше, че възможните причини Кайм да е тук днес, не бяха много. Умората му отстъпи пред потоп от адреналин. Да бъде избран за *тази* изследователска мисия на ТСП беше най-големият възможен комплимент.

Сякаш прочел мислите му, Уилсън се усмихна.

— Нуждая се от някой като теб за главен офицер. Проявяваш ли интерес?

Оскар погледна към Дермет Шалар, който грижливо поддържаше неутрално изражение.

— Разбира се.

— Добре. Ако го искаш, постът е твой.

— Искам го.

Два дни по-късно Оскар пристигна на мястото на строежа на звездния кораб на Аншун. Дадоха му офис до този на Уилсън, на най-високия етаж в една от трите централни стъклени кули. Офисът вървеше заедно с персонал от трима души. Тази сутрин, по време на първата им официална среща, трябваше да поставят проблема с ограничения екипаж на първо място. Сегашната ситуация беше само намек за предстоящото. Найджъл Шелдън не се бе шегувал относно броя на желаещите да се присъединят към мисията. Десетки милиони души от цялата Федерация се сблъскваха с филтриращите програми на ТСП за място на кораба, подкрепени от правителството си или от някоя уважавана организация. От самото начало бяха установили политика на набиране на научния персонал от ТСП винаги когато беше възможно. Основният екипаж също щеше да бъде назначен на подобен принцип. Изключения щяха да се правят само за хора с невероятни постижения. И двамата бяха наясно, че това означаваше гении с политическо влияние.

— Има ли някой, на когото дължиш голяма услуга? — попита Уилсън. — Можем да го отметнем като за начало.

— Сигурен съм, че много хора от сегашния и от първия ми живот внезапно ще си спомнят за петте долара, които им дължа. Почти

всеки от гарата на Мередин успя да ме спре, преди да си тръгна, за да ми обясни колко е невероятен. Всичко, което мога да кажа, е, че Макклеин Гилбърт е най-добрият водач на челен екип, с когото съм работил.

— Искаш ли го на този пост на „Втори шанс“?

Оскар се подвоуми.

— Лесно ли ще стане?

— Все отнякъде трябва да започнем, а и трябва да разполагаме с критерий при подбора. Все пак това беше начинът, по който аз те избрах. Попитах Шелдън за най-добрия оперативен директор.

Оскар се бе досетил, че ставаше дума за нещо подобно, но пък кой ли не би се зарадвал да го чуе със собствените си уши?

— Добре тогава, искам Мак. Ами ти? Имаш ли някакви предпочитания за екипажа?

— Има петдесетина мениджъри, които бих искал да доведе от „Фарндейл“ на строежа, за да улеснят процеса. И вероятно ще го направя. Но що се отнася до хора, които са подготвени за такава мисия — не, вече не. — Бяха успели да проследят двама от екипажа на „Одисей“. Нанси Кресмайър, която повече никога не бе напускала Земята, нито пък сектора на обществените услуги. В момента беше екологичен комисар за Северозападна Азия и беше отдадена на работата си. Все пак бе работила на поста си в продължение на сто петдесет и осем години. Отрязва го веднага щом се свърза с нея, дори не си направи труда да каже „здрасти“ или да попита защо ѝ се обаждат след всичките тези десетилетия.

— Сигурна ли си? — беше я попитал Уилсън.

— Не мога да напусна, Уилсън. На добрата стара Земя все още има толкова много работа. Как бихме могли да се изправим срещу извънземна цивилизация, преди да излекуваме болестите, които тормозят самите нас? Моралните ни задължения са ясни.

Не понечи да спори, въпреки че искаше да ѝ каже много неща, както и на всички останали кръстоносци като нея. Земята, за която мечтаеха ултраконсервативните Зелени, никога не бе съществувала в миналото. Беше идеализирана мечта за Едем. Нещо не твърде различно от Йорк5, помисли си той.

Единственият друг член на стария екипаж, открит от хората на Шелдън, беше Джейн Орчистън. Уилсън разгледа досието и дори не си

направи труда да ѝ звъни. Дали заради предразсъдъци, или интуиция? Всъщност не му пукаше. Просто знаеше, че ще е загуба на време. Преди два века Орчистън се бе преместила на Фелисити — планетата, населена само от жени. Оттогава насам с почти религиозен плам даряваше живот на дъщери, по една на почти всеки три години.

Като цяло, замисли се той, не беше особено впечатляващо постижение за екипаж, който уж представляваше каймака на човечеството от онова време. Трима известни оцелели от осемдесет и осем; един плутократ, един бюрократ и една последователка на Майката земя.

Втората половина от срещата бе организирана като конференция през унисферата с Джеймс Тимъти Халгарт, директорът на Изследователския институт на Далечината.

— Интересува ме мнението ти за това, което ще каже относно „Мария Селесте“ и екипажа ѝ — каза Уилсън на Оскар. — Проучването на извънземните знания е част от мисията, която ще възложи на теб.

— Мислиш ли, че е толкова важно?

— Да, трябва да знаем какво знаят те. Или какво не знаят. Решен съм да подходим към забулването на двойката Дайсън от всеки възможен ъгъл, не само да се занимаваме със самото физическо пътуване. Прекарах почти цяло десетилетие в подготовка за мисията на Марс. Накрая знаех повече от всеки колежански професор за геологията и географията на планетата, дори за книгите, които хората бяха написали за нея — документални и художествени. Всичко. Знаех както митовете, така и фактите. За всеки случай. Бяхме готови за всичко, за всяка възможност. Колко много ни помогна това накрая...

— Шелдън и Ози са нямали нищо общо с Марс.

Уилсън се усмихна.

— Точно това имам предвид. Затова... После уреди среща между експертите ксенокултуролози на Федерацията и силфените. Свържи се с Висшия ангел. Интервюирай някой райел. Просто не мога да повярвам, че нашите така наречени съюзници не знаят нищо за двойката Дайсън. Повечето от тях са съществували много по-дълго от нас, със сигурност всички са могли да летят между звездите по времето на събитиято.

— Защо биха крили тази информация?

— Един Господ знае. Но със сигурност голяма част от това не звучи логично.

— Добре. Ще го добавя към списъка си.

Е-кономът на Уилсън обяви, че червеевата дупка, свързваща Междинна станция с Далечината, бе започнала активната десетчасова фаза на цикъла си. Унисферата установи връзка с малката информационна мрежа в Армстронг Сити. Оттам насетне една самотна наземна линия пренесе обаждането до Института.

Големият портал в дъното на работния кабинет на Уилсън запраща с многоцветни смущения, сред които се избистри образът на седналия зад бюрото си директор Джеймс Тимъти Халгарт. Директорът бе член от четвърто коляно на семейството, основало ЕденБург, което го издигаше значително в йерархията на династията.

Носеше семпъл бледосин костюм от полуорганична материя, която се разтягаше и свиваше около крайниците му при всяко негово движение и му осигуряваше пълна свобода. Видимата му възраст беше около средата на тридесетте, въпреки че беше напълно плешив, доста необичаен стил във Федерацията. По бузите му проблясваха малки ОВ-татуси в платинено и смарагдово.

— Капитан Кайм, най-сетне — каза директорът с видима възбуда. — Извинявам се, че чак сега стана възможно да проведем конференцията. Пазителите на себесъщността продължават да нападат наземните ни линии с досадно упорство. Последните поправки приключиха едва преди три часа. Без съмнение след няколко дни отново ще загубим връзка.

— Съжалявам за това — каза Уилсън. — Няма ли да ви е полесно със сателитна система.

— Преди имахме такава. Пазителите я свалиха, както и останалите три след нея. Всъщност е по-икономично да използваме наземна линия и екип по поправките на постоянно заплащане. Фиброоптичните кабели са много евтини.

— Не знаех, че гражданската ситуация на Далечината е толкова зле.

— По принцип не е. Ние сме единствените, които страдат от нападенията на Пазителите. Жалки ксенофоби, да не споменаваме насилствените им методи.

— Не съм особено добре информиран относно целите им. Никога преди не съм обръщал кой знае какво внимание на

конспиративните теории. Вярват, че помагате на извънземното, оцеляло след катастрофата на кораба, нали така?

— Всъщност вярват, че ние сме пренесли Звездния странник във Федерацията. Но, да, това в общи линии е кредото им.

— Разбирам. Постоянно разпространяват огромни количества пропаганда за това как Звездния странник е уредил цялата мисия на „Втори шанс“. Това, което наистина искам да знам от първа ръка, е дали е възможно „Мария Селесте“ да е дошла от двойката Дайсън. Възможностите й позволяват ли да извърши такъв полет?

— На теория да. След като веднъж ускори до летателната си скорост от нула цяло и седемдесет и две от скоростта на светлината, разстоянието, което може да измине, е ограничено само от количеството гориво за захранване на генераторите на силови полета. Както, разбира се, и от дълголетие на самите генератори. Въпреки това изследванията ни разкриха, че действителната продължителност на полета е била петстотин и двадесет години. Корабът-ковчег не е дошъл от двойката Дайсън, дори не е минал покрай нея. Дошъл е от по-близо.

— Може да идва от планета, която не е притежавала защитна бариера като тази на Дайсъновата двойка — каза Оскар. — Не са могли да се предпазят от заплахата, надвиснала и над извънземните от Дайсън, и затова са напуснали?

— Можем да правим предположения относно произхода и причината за полета колкото си искаме — каза директорът. — Но тъй като все още не знаем от коя звезда е започнал, едва ли можем да определим какво е предизвикало полета. Може и да е нещо в самата Федерация, няма как да го изключим като вариант.

— Ами ако видът, който е управлявал „Мария Селесте“, е бил причината за забулването? — попита Уилсън.

— Съжалявам — каза директорът. — Не мога да проследя логиката ви.

— Ако и други кораби-ковчези са напуснали родната си планета, тогава цивилизацията около Дайсъновата двойка може би се е защитавала от извънземните от корабите. Все пак спомнете си какво е причинила „Мария Селесте“ на Далечината при пристигането си.

— А, мегапламъкът. Да, предполагам, че това е основателен довод, въпреки че не виждам защо бариерите биха останали активни

толкова дълго. Ние обаче вярваме, че стерилизацията на Далечината е била нещастен страничен ефект. Пламъкът е бил предизвикан само за да послужи като енергиен източник за излъчването на съобщението.

— Доста гаден страничен ефект.

— Трябва да възприемете гледната точка на извънземните, а вероятно и етиката им. Задействали са пламъка, за да пратят послание през цялата Галактика. Каквато и машина да е извършила манипулацията на звездата, след това е променила излъчването ѝ в достатъчно мощен радиосигнал, който да бъде засечен чак в Магелановите облаци. Ние, хората, определено го засякохме доста лесно. Дори една чиния беше достатъчна, когато сигналят достигна Дамаран, да не говорим за скенерите на СЕТИ, които бяха в експлоатация по онова време.

— Никой обаче не знае какво са казали — отбеляза Уилсън. — Имали сме сто и осем години, за да дешифрираме сигнала, а аз не знам да има пробиви досега. Трябва да са предавали обратно към родната си планета.

— Това е една от теориите, които предлага Институтът, капитане. Разполагаме с още сто, ако имате времето да ги чуете. Всичко, на което сме способни, е да се ровим в останките и да се опитваме да напаснем колкото се може повече парчета от пъзела. Един ден ще имаме отговорите. За съжаление това няма да се случи в близкото бъдеще.

— Трябва да имате някаква идея откъде са дошли — каза Оскар. — Ако са пътували с нула цяло и седемдесет и две стотни от скоростта на светлината в продължение на петстотин години, това означава начална точка на около триста и петдесет светлинни години от Далечината. Със сигурност бихте могли да съпоставите някоя звезда със светлинния спектър от жилищния сектор на кораба, нали така?

— Това би било трудно, господин Монро. Резервоарите имаха мултиспектрален светлинен източник. Те не са се опитвали да имитират излъчването на родната си звезда.

— Резервоари?

Върху лицето на директора се изписа леко разочарование.

— Вътре в „Мария Селесте“ не е имало копие на планетарна повърхност. Корабът е носел резервоари. Доколкото можем да съдим по утайката, те са били пълни с вода и някакви многоклетъчни водорасли.

— Били са морски вид? — Оскар бе запленил от идеята. Никога не бе правил проучване относно кораба-ковчег. Далечината никога не бе фигурирала в списъка на световите, които искаше да посети по време на отпуските си.

— Това отново е само теория — каза Джеймс Халгарт. — В резервоарите нямаше останки от развити същества и ние никога не открихме такъв вид в океана на Далечината. Друга теория е, че „Мария Селесте“ всъщност е автоматизиран семенен кораб. Бил е програмиран да стерилизира произволен обитаем свят, да го засее с генетичен материал от собствената си планета и да го подготви за колонизация.

— Още една добра причина за издигането на бариерата — каза Уилсън.

— Съмнява ме, капитане. На първо място, ако разполагате с технология като тази при двойката Дайсън, със сигурност бихте могли да деактивирате роботизиран кораб, преди той да започне вградената в софтуера му мисия. Второ, това е изключително некачествен метод за междузвездна колонизация. Ресурсите, които строежът на такъв кораб би погълнал, са огромни, а целта дори не е била постигната. Пламъкът е убил по-голямата част, но не и всичко живо на Далечината. Въпреки това не беше намерена никаква следа от чуждопланетни форми на живот. А ако това е един кораб от цяла флотилия, тогава къде са останалите пламъци, сигнализиращи началото на стелизацията от страна на останалите? Трето, една цивилизация, която пътува в космоса и е решена да се разпростре извън собствената си слънчева система, постоянно би подобрявала технологията си. Дали би развила пътуване със свръхсветлинна скорост, е труден въпрос. Със сигурност обаче могат да бъдат построени и по-добри кораби от „Мария Селесте“ и тогава втората вълна ще подмине първата и ще продължи още по-надалеч. Защо не сме видели други кораби на вида, който е изстрелял този? Опасявам се, джентълмени, че Далечината и мястото на кацане ни изправят пред неповторима мистерия. Както се казва в поговорката: загадка в загадката. Трябва обаче да изкажа собственото си заключение, че това няма нищо общо с двойката Дайсън.

— Сигурен съм, че това фигурира в докладите ви — каза Оскар. — А какво ще кажете за бордовата електроника? Не може да не сте спасили някакви програми.

— Не. Инсталираните процесори, които са останали, са напълно стандартни. Използват същите основни принципи като нашите, въпреки че част от химическите процеси, свързани с работата им, не напомнят на нищо познато. Основната управляваща система обаче липсва, извадена е.

— Преди или след катастрофата?

— След. Падането не е било толкова катастрофа, колкото тежко приземяване. По това време всички системи на кораба-ковчег са работели. В противен случай щеше да е истинска катастрофа и сега щяхме да изучаваме просто един наистина дълбок кратер. Официалната история, която Институтът поддържа, е, че пламъкът е изпълнил целта си и друг кораб се е отзовал на помощ и е прибрал оцелелите. Това със сигурност пасва на всички известни факти. Другото е просто конспиративна теория.

— Споменахте технологични нива — каза Уилсън. — Технологията, произвела „Мария Селесте“, по-напреднала ли е от нашата?

— По принцип ние сме по-напреднали, защото имаме генератори на червееви дупки. Тази преценка обаче важи за сега. Според най-прецизните ни изчисления „Мария Селесте“ е била изстреляна около хиляда и триста години след новата ера, когато ние едва сме били навлезли в Ренесанса.

— Разбирам какво имате предвид. Дори да са се развивали технологично два пъти по-бавно от нас, вече би трябвало да разполагат със същите методи, които използват силфените.

— Именно.

— Ами сега? Това, което имаме сега, еквивалент ли е на „Мария Селесте“?

— Най-простият отговор е, че технологията ни е еквивалентна, но различна. Без съмнение бихме могли да построим по-сложен звезден кораб, пътуващ със субсветлинна скорост. Очевидно те не са разполагали с технология за отваряне на червееви дупки, но пък ние не знаем как са предизвикали звездния пламък.

Уилсън си спомни няколко срещи, които бе провел с шефовете по сигурността на Федерацията, чиито длъжности бяха толкова високи, че обикновеният човек дори не знаеше за съществуването на дирекциите им. Те бяха изключително нетърпеливи да изследват

потенциалната „бомба-пламък“ на „Мария Селесте“. Според военните изследователи на „Фарндейл“ тя може би беше следствие от нестабилно квантово поле, което бе разкъсало повърхността на звездата. Все едно да спуснеш подводен експлозив в океана. С изключение на теоретичните разработки, не беше свършена никаква истинска работа, не и на хардуерно ниво. Разбира се, той нямаше представа какво може да са разработили останалите компании. Може би си струваше да проведе личен разговор по въпроса с Найджъл Шелдън.

— Не се ли опитвате да разберете принципа?

— Няма какво да разберем, капитане. Класифицирали сме всеки един компонент на борда на кораба, разкрихме предназначението им. Каквото и да е задействало пламъка, не е тук. Ако е било повече от едно устройство, всичко е било отнесено заедно с екипажа и управляващата система. Все пак една разумна раса не би оставила нещо подобно да се търкаля наоколо.

— Добър аргумент. Това, което исках да разбера чрез възпламенителната технология, е дали създателите на „Мария Селесте“ са били способни да издигнат бариерата около Дайсън.

— Не, не са могли да го направят. Бариерите около Дайсън са по-стари от кораба-ковчег. Там става въпрос за друг неизвестен извънземен вид, може би два, ако по-смелите хипотези за защитното предназначение на бариерите се окажат верни. Пожелавам ви късмет по време на срещата ви с тях.

— Благодаря ви.

— Докато все още сме заедно, бих искал да ви уведомя, че с радост ще дам отпуск на всеки от изследователите в Института, когото бихте взели на кораба си. Тук разполагаме с изключителни експерти. Много от тях, включително и аз самият, притежават както огромни познания, така и безценни умения.

— Това е много щедро предложение, господин директор. Скоро ще обявим изискванията си спрямо членовете на екипажа на „Втори шанс“. Убеден съм, че персоналът ви ще ги покрие.

— Радвам се. — Директорът махна леко с ръка и образът изчезна от портала.

Оскар направи гримаса.

— Е, това изважда извънземните от „Мария Селесте“ от уравнението.

— Така изглежда. Не че някога съм вярвал на Пазителите, но поне разполагаме с полезни муниции за следващото медийно интервю.

Въпреки че сезонът се водеше летен, ветровете от запад вече над три седмици довличаха дъждовни облаци от океана. Повечето паркове на Леонида Сити бяха изложени на гръмотевични бури и внезапни потоци. Дори днес небето бе скрито зад тъмносиви облаци, чието безкрайно ръмене трополеше по лекия пластмасов навес, изграден над подиума. Докато гледаше към публиката, насядала върху моравата на ботаническата градина на университета, Дъдли Боуз дори не забеляза слабите проблясъци по влагата върху костюмите и шикозните им летни шапки. Беше толкова унесен в собственото си чувство за величие и удоволствие, че не обръщаше внимание на толкова обикновени неща като времето.

Деканът като че ли също не трепваше пред неудобството на зрителите. Несвързаната му реч все така продължаваше да се точи. Точно зад него вицепрезидентът на Гралмънд се опитваше да запази любезно изражение на лицето си. Деканът най-сетне приключи с хвалебствията за университета, управляван от самия него, и покани Дъдли Боуз да вземе думата.

Докато вървеше към катедрата, Дъдли изведнъж почувства пристъп на нервност и осъзна мащабите на събитието. Мерна Уенди, жена му, която стърчеше на първия ред и ръкопляскаше шумно. До нея бяха наредени студентите му. Един от тях изсвири пронизително, а останалите се смееха, сякаш това беше най-големият майтап на света. Типично, помисли си той. Гледката обаче му вдъхна сила и той продължи с подновена увереност.

Дъдли се изкачи до декана, който тържествено му подаде пергаментов свитък — символ на въвеждането му в пълноправен професорски ранг. Аплодисментите достигнаха пика си и Дъдли се усмихна щастливо надолу към влажната си публика и определено не почеса ОВ-татуса на ухото си. Уенди бе настояла особено твърдо за това. Изказа стандартните, изтъркани благодарности и добави каква чест е за него да е част от велика академична институция като този

университет. Вмъкна едно твърдение, че правителството винаги трябва да подкрепя чистата наука (умно кимане в знак на съгласие от страна на вицепрезидента зад него) и завърши с думите:

— Надявам се да надстроая това откритие, станало възможно благодарение на Гралмънд, като представя планетата като участник в екипажа на „Втори шанс“. Допринасяйки с познанието и неповторимия опит на нашата планета, може би най-накрая ще разплетем мистерията, която не даваше мира на вида ни през последните двеста години. Мога само да кажа, че ще дам най-доброто от себе си, за да не предам доверието ви. Благодаря ви много.

Ръкоплясканията, които ознаменуваха края на речта, бяха топли и шумни от това, което бе очаквал. Той се завъртя, вицепрезидентът също се обърна и стисна ръката му.

— Ще направя всичко по силите си, за да ви кача на този кораб — прошепна тя.

Дъдли седна и не спря да се усмихва глупаво по време на речта ѝ за дългосрочната стипендия, която администрацията ѝ щеше да връчи с най-голямо удоволствие на току-що разширената катедра по астрономия. Беше развълнуван от мисълта за място на борда на „Втори шанс“ от мига, в който разбра за мисията. Във всяко интервю по унисферата, а такива имаше много, бе казал на репортерите, че заслужава да бъде член на екипажа. Обясняваше как приносът му не бива да бъде пренебрегван, как огромното му познание по въпроса е безценно. Каза същото на всеки политик, с когото се срещна, на всеки индустриалец и всеки член на висшето общество, с когото се запозна по време на стотиците коктейли и вечери, за които бе получил покани след откритието. Лобираше непреклонно. Наблюдението на забулването му бе донесло чувство за сигурност, което никога не бе познавал — издигането му в професор и внезапния прилив на пари към неговата катедра. Успехът, който бе постигнал, имаше прекрасен вкус. Искаше още, и звездният кораб беше начинът да го получи. След като се завърнесе триумфално от далечната Дайсънова двойка, нямаше да има граници за това, което можеше да постигне.

Веднага след края на речта на вицепрезидента публиката се отправи към приема в аулата, където се сервираха сандвичи и вино. Няколко местни компании бяха помогнали с финансирането на мероприятиято, което позволи на ковчежника да осигури външни

организатори и да повдигне обичайните стандарти на университетските партита.

Уенди Боуз взе чаша розе от един млад сервитьор и се огледа наоколо за Дъдли. Денят бе изпълнен с противоречиви емоции. Облекчението най-накрая да го види професор беше огромно, по този начин бъдещето и на двамата беше осигурено. Повишението, което бе очаквала в отдела по градско планиране, най-сетне беше факт. Пенсията ѝ за подмладяване и възстановяване беше изрядна, след още единадесет години можеше да се подложи на процедура. Този път качествена, помисли си. През последните няколко години ясно чувстваше, че бедрата ѝ отново натежават. Точно в неправилния момент. Дъдли получаваше голям брой запитвания от страна на компании, споменати бяха дори и директорски позиции без изпълнителни задължения. Слуховете в преподавателския салон на университета твърдяха, че той ще бъде един от претендентите за поста на декана след няколко години. Тя трябваше да изглежда добре, да изпълни ролята си на способна и подкрепяща съпруга. Когато се бе омъжила за него, не бе очаквала нищо подобно на този професионален и личен успех, просто един спокоен живот, изживян приятно в периферията на столичните обществени и управленски кръгове. Сега славата на Дъдли променяше всичко това. Досега се бяха справяли заедно, но тя бе напълно наясно със здравината на брака им. Това бе един от онези приятелски съюзи, които не предвиждаха повече от няколко десетилетия продължителност, традиционното болкоуспокояващо срещу самота за хората с посредствени постижения навсякъде из Федерация. Бидейки такъв, щеше да продължи да съществува до появата на нещо твърде значимо. Ето го и него, прочутия астроном на Федерацията, право в центъра на университет, пълен с красиви млади момичета, ухажван от компании със сериозни пари.

— Госпожо Боуз?

Уенди се обърна и видя висок мъж, който ѝ се усмихваше въпросително. Физическата му възраст беше някъде в края на тридесетте, но тя веднага разбра, че е далеч по-възрастен, поне на няколко живота. Рядко ѝ се случваше да види някой толкова самоуверен. Имаше руса, почти сребриста коса и очи, които бяха толкова тъмни, че с мъка различи ирисите му. Като добавеше малкия

му нос и изтънчените му, издадени скули, той бе по-скоро впечатляващ, отколкото красавец. Определено имаше запомняща се външност.

— Аз съм — усмихна се малко изнервено тя, тъй като знаеше, че хора като него рядко се обръщаха към нея по каквито и да било причини.

— Аз съм от „Ърл Нюз“ — каза той и ѝ показа малка карта със златни криле в средата. — Чудех се дали бихте ми отделили малко време, моля.

— О, разбира се — каза Уенди и автоматично премина в режим „добра корпоративна съпруга“. — Силно се гордея с този ден. Постижението на Дъдли значи толкова много, не просто за университета, но и за самия Гралмънд.

— Разбира се. Със сигурност ви постави на картата. Трябваше да проверя в кой сектор на космоса се намира Гралмънд, а съм бил на много светове. Работата ми ме отвежда на много места.

— Наистина, това сигурно е много интересно, господин...

— О, наричайте ме Брад, моля ви.

— Добре, Брад. — Тя му се усмихна иззад ръба на чашата си.

— Нещо, което заблуди любопитството ми, докато проучвах университета, е, че той има най-малката катедра по астрономия изобщо. Съпругът ви ли беше този, който я основа?

— О, не, беше доктор Мерънс. Той е един от основателите на университета. Всъщност се занимаваше с астрофизика. Катедрата по астрономия беше изградена под негово ръководство. Явно е бил много енергичен човек, на когото трудно са отказвали. Вярвал е, че астрономията е задължителна за изучаването на Вселената, затова и не е имало кой знае какви протести срещу изграждането на обсерваторията. След като той напусна за подмладяване, назначиха Дъдли за ръководител на катедрата. Беше доста трудно, ако трябва да съм честна. Астрономията си оставаше част от катедрата по физика. В последно време не беше истински независима. — Тя отпи от розето. — Днес е голям ден.

— Разбирам. И все пак катедрата е успяла да привлече финансиране след напускането на доктор Мерънс, достатъчно, за да може да функционира самостоятелно.

— Ами съществуват източници, към които институциите могат да се обърнат за средства: правителството и образователните фондации. Дъдли водеше постоянна битка, за да осигури бюджета за следващата година, но той е изключително упорит, както и много способен администратор. За щастие. Успя да продължи работата си в доста трудни условия. И вижте само резултата.

— Абсолютно. Значи наистина сме свидетели на историята за малкия благороден човек, изправил се срещу вселената.

— Не бих се изразила точно така. Никой не е му се е противопоставял, просто астрономията не е най-ценената дисциплина в наше време. Това вече се променя, разбира се. Имаме над осем хиляди кандидати да учат под ръководството на Дъдли през следващата академична година.

— Предполагам, че няма да успеете да приемете всички?

— Не, за жалост. Ще отнеме известно време, преди да издигнем катедрата до стандартите на Федерацията. А и, разбира се, Дъдли може би ще бъде ангажиран в мисията на „Втори шанс“.

— Наистина ли?

— Би трябвало — категорично каза тя. — Все пак той е откривателят. Посветил е години от живота си на двойката Дайсън. Тази отдаденост го е превърнала във водещия специалист по въпроса в цялата Федерация. Ще бъде нелепо, ако не го вземат в научния екип, не е ли така?

— Предполагам. Капитан Кайм предложил ли му е да се присъедини към екипажа?

— Все още не.

— Както казахте, сигурен съм, че е само въпрос на време. Аз обаче се интересувам повече от историята му, както и от тази на катедрата по астрономия тук в университета. Сигурен съм, че скромниците, но това наистина звучи като епична битка. Борба за признание, за пари, година подир година. Това говори много за характера на мъжа ви.

— Много се гордея с него.

— Можете ли да ми кажете имената на поддръжниците му в миналото? Например кои образователни тръстове осигуряваха пари или ресурси?

— О, ами трябва да спомена фондацията „Франктън първи стъпки“, фонда за нови перспективи на Свети Джеймс, фондацията за подпомагане на изследвания в чистите науки „Кингсфорд“, „БГ Ентърпрайз“, всички те допринесоха щедро, но най-голямото единично дарение дойде от благотворителната организация за образование „Кокс“, чиято централа е на Земята.

— Благотворителна организация на Земята подкрепя основни научни разработки чак тук, това е забележително.

— Доколкото знам, те подкрепят много основни научни програми в университетите на територията на Федерацията.

— В такъв случай от колко дълго пълномощните лица на „Кокс“ подкрепят катедрата на съпруга ви?

— Вече единадесет години, откакто пристигнахме тук.

— Разкажете ми за тях.

— За кого?

— За пълномощните лица на благотворителната организация.

— Ами не знам. Съпругът ми се свързваше с тях през унисферата. Всъщност никога не са идвали дотук. Ние сме един от хилядите проекти, които те подкрепят.

— Не са дошли дори днес?

— Не, опасявам се, че не. Както казахте, доста дълъг път е за едното вино и един сандвич.

— Добре, какво тогава подтикна професор Боуз да избере двойката Дайсън за обект на наблюдение.

— Разстоянието. Гралмънд се намира на нужното място за наблюдение на забулването. Не че сме очаквали нещо толкова драматично като случилото се.

— Затова ли е избрал Гралмънд? Преди интересувал ли се е от двойката Дайсън?

— Не специално, не. В крайна сметка Дъдли е чист астроном, а забулването, макар и смайващо събитие, не е естествено.

— Започнал е наблюдението чак след като сте пристигнали, така ли?

— Да.

— Какво беше мнението на университета относно това решение на съпруга ви?

— Не казаха нищо. Целите на катедрата по астрономия зависят само от Дъдли.

— А фондациите? Нима те не са възразили? Те са институции, отдадени почти изцяло на чистата наука, нали така?

— Брад, да не би да се опитвате да изровите скандал?

— О, небеса, не. Не съм работил за добрите стари, заровени в калта таблоидни шоу предавания като това на Барон от десетилетия. Просто се интересувам от историята, това е всичко. За да разкажеш нещо както трябва, се нуждаеш основите. Не е нужно всичко да бъде включено, но тези детайли трябва да присъстват, за да придадат авторитетност. Съжалявам, че ви изнасям лекция, върша тази работа от много време.

— Това не беше лекция. Ако бяхте живели с Дъдли за известно време, щяхте да знаете какво е лекция. — *По дяволите. Това май беше твърде злобно.* — Май да. Докъде бяхме стигнали, фондациите и финансирането?

— Подкрепяха го, особено „Кокс“. Всъщност мисля, че наблюдението на двойката Дайсън беше записано в утвърдителния договор. Искаха да се уверят, че ще бъде доведено докрай.

— Още ли го искат?

За миг Уенди зърна проблясък на триумф върху слабото му лице. Подейства ѝ объркващо, беше си мислила, че е по-контролиран — дълголетен софист.

— Важно ли е?

— Не, изобщо — каза той с тренирана усмивка, която много повече подходеше на маниерите му. Наведе се леко напред и я примами с дяволитата си увереност. — А сега, кажете ми какво мисли деканът за всичко това? Един от професорите му се превърна в най-известната академична личност в цялата Федерация. Това трябва да му е дошло като истински шок.

Уенди погледна скромно към чашата си.

— Не бих могла да знам.

— Е, не може да кажете, че не съм се пробвал. Искам да ви благодаря, че отделихте толкова много от времето си днес.

— Това ли е всичко?

— Да. — Той поклони учтиво глава и вдигна един от пръстите си. — Още нещо. Когато видите Паула, моля ви, предайте ѝ от мен да

спре да се занимава с подробностите, важна е цялостната картина.

— Не разбирам. Не познавам никого с името Паула.

Той се усмихна.

— Скоро ще познавате.

След тези думи той се промъкна през тълпата и се отдалечи. Тя продължи да се вира объркано след него, дори малко раздразнено заради нелепото му загадъчно съобщение.

Два часа след началото на приема е-кономът на Дъдли му съобщи, че полицията го търси.

— Шегуваш се — каза той на програмата.

— Опасявам се, че не. Пред къщата ви има две полицейски коли. Един от съседите се е обадил, че някой е излязъл от къщата.

— Какво е отчела системата на къщата?

— Системата явно е изключена.

— По дяволите.

— Ще дойдете ли? Полицията настоява, че е важно.

— Да, да!

Наложи му се да прекъсне разговора си с президента на остров Орфей, който му предлагаше сериозен спонсорски договор за подобряване на оборудването на обсерваторията, а вероятно и подкрепа за „Втори шанс“. Дъдли върна чашата си на една доста красива сервитьорка, която знаеше името му и му се усмихна. След това затърси Уенди из залата. Това, че тя също обикаляше наоколо и го търсеше, не помогна особено. И двамата решиха да не се сбогуват с декана.

Карлтънът ги откара обратно вкъщи. Отпуснал се в седалката си, Дъдли осъзна колко е пиян. Но виното беше добро и обслужващият персонал не спираше да пълни чашата му. Уенди го изглежда укорително, докато той излизаше с изключително усърдие от колата.

Полицай Брамптън го чакаше пред двуетажния им дом. Като всички останали сгради в жилищния квартал, къщата им беше от местния дървен материал, надстроен над въглородостоманена рамка и боядисан в плътно зелено. Прозорците бяха бели и работеха в режим на пълна непрозрачност. Полицаят ги поздрави небрежно, когато приближиха до него.

— Сякаш няма поражения — каза той. — Въпреки това ще трябва да огледаме наоколо и да проверим дали не липсва нещо.

Уенди погледна любопитно към отворената врата.

— Сигурен ли сте, че са си тръгнали?

— Да, госпожо. Проверихме всяко кътче. Вътре няма никой освен нас. — Той махна с разтворената си длан.

Дъдли не видя никакви очевидни следи от грабеж. Нямахше счупени предмети, мебелите бяха по местата си. Единственото странно нещо беше липсата на реакция от страна на системата на къщата.

— Какво се е случило? — попита той.

— Съседът ви ни уведоми, че някакви хора са излезли през предната врата. Качили са се в кола, паркирана малко по-надолу по улицата, и са си тръгнали. Съседът ви е знаел, че сте ангажиран в университета, и затова ни се обадил.

— Съпругът ми беше на церемония по издигането му в професор — каза Уенди.

— Да, госпожо — каза полицай Брамптън. — Известно ми е. Поздравления, сър, заслужавате го. Това, което направихте, постави стария Гралмънд право в средата на картата.

Уенди се намръщи. Чуваше това за втори път днес.

Дъдли изглежда раздразнено предната врата. Разполагаше с отлична електроника, по настояване на застрахователната компания. Системата на къщата също разполагаше с най-качествените процедури по сигурност.

— Как са влезли?

— Не сме сигурни. Знаели са какво правят. Измамили са цялата електроника на къщата, за това трябва умен човек. Или някой с умна програма.

Влязоха в кабинета на Дъдли. Той почувства порив да се извини за бъркотията. Из цялата стая имаше пръснати книги, лъскави принтирани страници и старо оборудване, а прозорецът почти не се виждаше зад избуялите саксийни цветя. Двама криминалисти разглеждаха бюрото и отвореното чекмедже. Системата на къщата се намираше в него — обикновена кутия за домашно ползване с разклонителни гнезда, която я свързваха с повече фиброоптични кабели, отколкото беше възможно според инструкциите за ползване. От известно време обмисляше дали да не закупи нещо по-ново.

— Изтрили са паметта — каза старшият криминалист. — Затова системата е изключена.

— Изтрили са я?

— Аха. Всичко, управляващи програми, документи, какво ли не. Всичко си е отишло. Най-вероятно сега е в склада за памет на крадеца. Надявам се, че разполагате с резервния копия.

— Да. — Дъдли огледа кабинета и почеса ОВ-татуса на ухото си. — Поне на по-голямата част от информацията. Все пак това е само домашна система.

— Имаше ли нещо ценно в нея, сър? Имам предвид нещо, свързано с работата ви?

— Част от разработките ми бяха там, но не бих ги нарекъл ценни. Астрономията не е професия за потайни хора.

— Хм, може би е опит за изнудване, някой е търсил компромати. Ще останете изненадан какви неща остават в буферната памет на една система. Които и да са, сега разполагат с всичко това.

— Не пазя никакви компромати. Е, имам просрочени сметки, няколко глоби от времето, когато карах ръчно, но пък кой няма?

— Въпреки това, сър, вече сте изложен на публичен показ. Може би е добре да помислите за допълнителни мерки за сигурност и определено трябва да смените кодовете за достъп след този случай.

— Разбира се, ще го направя.

— Ще уведоим местната патрулираща кола — каза полицаи Брамптън. — Занапред ще наблюдават къщата ви по време на смените.

— Благодаря ви.

— Сигурни ли сте, че нищо друго не липсва.

— Да. Не забелязах нищо.

— Разбира се, ще претърсим за ДНК и ще се опитаме да проследим колата. Но това изглежда като работа на професионалисти. Ако наистина в паметта на системата няма нищо компрометиращо, най-вероятно случаят ще остане без последствия.

8.

След като Съветът на Екзопротектората на Федерацията гласува единодушно изпращането на звезден кораб до двойката Дайсън, Ози Фернандес се извини и слезе с асансьора до лобито. Навън беше топло за пролетта, само няколко малки купчини сняг все още отказваха да се стопят в канавките, където ги бяха натикали роботите по градската поддръжка. Той се загледа надолу по Пето авеню. Беше един от шепата хора, които използваха широкия тротоар. Часът и сезонът не бяха подходящи за пешеходци. Уличните търговци, които помнеше отпреди няколко столетия, вече ги нямаше. Нямаше ги сергиите за бургери и кока-кола на пресечките, продавачите на тениски, сергиите с полулегалните софтуерни приложения, търговците на чувства с порноспомените им. Всичко това беше твърде неподредено за днешното време, твърде долнопробно за града и културните му граждани. Днес приземните етажи на небостъргачите бяха запълнени със странни будки и бутици, с изчанчени предмети, внесени от всяка планета на Федерацията — всичките бяха странно непривлекателни. Според Ози това беше тъжна деградация. Не беше възможно да очистиш велик град като Ню Йорк, без да изгубиш автентичността му, динамиката и мърлявите ръбове, които го правеха вълнуващо място, изпълнено с живот. Въпреки сградите, които все така го впечатляваха, той се превръщаше просто в поредното предградие на Земята. Производствената индустрия отдавна се беше преместила на други планети. Тук, на гребена на новите технологии, бяха останали само изследователските екипи и консорциумите-разработчици, спонсорирани от милиардери. Рекламните агенции останаха на планетата заедно с централите на медийните компании. В Сохо дори бяха останали неколцина художници, макар че Ози ги намираще за бездарни динозаври. Най-големите работодатели бяха във финансовия и правителствения сектор, за тези, на които им се налагаше да работят. Мнозина не изпитваха подобна нужда. За безцелните им животи се грижеха безчет компании за доставки и обслужване, които ограждаха

остров Манхатън. Във всички тях работеха имигранти от други планети със средносрочни визи.

Посещения като това напомняха на Ози защо идваше толкова рядко на родния си свят напоследък. Погледна нагоре и високо над себе си видя назъбена ивица от хладно стоманено небе, изतिकано от огромните кули. Дори посред лято слънцето беше почти непознато за тази част от града. Затова дърветата и храстите, засадени на скъпите площи, разполагаха с изкуствено осветление, което да подпомага растежа.

Той погледна към внушителния вертикален каньон на едно от кръстовищата и видя древната сграда на „Крайслер“, добре защитена от стихии зад стъклената си клетка.

— Кой ли от двамата ни ще надживее другия? — попита я тихо.

Колите, такситата и камионите се плъзгаха по пътя покрай него. Осевите им мотори почти не произвеждаха шум. Хора, облечени в дебели палта или пончо от черни органични нишки, го подминаваха забързано, без дори да го погледнат. Почти всички бяха възрастни. Докъдето стигаше погледът му по Пето авеню, не виждаше повече от три или четири деца под десет години. Това му липсваше най-много. Раждаемостта на Земята продължаваше да се свива година подир година, докато богатите изтънчени жители на планетата намираха различни занимания, за които да харчат парите и времето си.

Тук вече нямаше нищо за него, заключи мрачно той. Нищо интересно, нищо ценно. Пристъпи назад към основата на най-близката кула и каза на е-конома си да го свърже с домашния му ОИ. След като ОИ се включи, той му даде точните си координати. Зад него се отвори кръгла червеева дупка, разшири се до два метра в диаметър и той пристъпи през размитото сиво силов поле. Червеевата дупка се затвори.

Ози не разполагаше с цялостна мрежа от частни тайни червееви дупки, които свързваха планетите на Федерацията. Притежаваше точно две червееви дупки. Една стандартна връзка на ТСП с микроширина, която свързваше хиперлентово дома му към унисферата през киберсферата на Августа. И още една силно модифицирана версия на генератора на червееви дупки на изследователското поделение на ТСП, която му позволяваше да се движи независимо в обширна част от Федерацията. Също така не живееше сам на цяла планета. Домът му

беше изтърбушен астероид, който се носеше по елипсоидна орбита около близнаците Лъв.

При преминаването му през портала мигновено го обгърна ярка, топла светлина. Механизмът беше построен върху просторна гранитна скала с широк навес от бял брезент над нея. Приличаше на платно от яхта, превърнато в покрив на шатра. Той пристъпи навън и имението му се ширна пред него.

Кухината, издълбана от автоматични копачи, екипи по градско инженерство на ТСП и армия от разнообразни роботи, беше дълга почти осемдесет мили и широка петнадесет в диаметър. Най-обширното затворено пространство изграждано някога от човешката раса. Географията му представляваше груби извивки от хълмове и долини, насечени от течащи сребърни вени. По цялата дължина се виеше непрекъснато било от огромни остри скали. Най-високите планински кули се извисяваха на миля и половина над повърхността. Голите лилави и сиви скали бяха покрити от бял сняг. Почти до всеки хълм имаше различен по вид водопад — от величествените порои, които бликаха над остриите поли на билото, до пенливите каскади, които се премятаха надолу по дългите каменисти дерета. Върху планините, под неравната снежна линия, бяха издълбани широки тъмни пещери. От сенките в тях бликаше вода и запращаше мощни струи, които се сгромолясваха върху огромните гранитни плочи и разпръскваха вихреци се облаци от платинени капки, докато падаха. Увлечени от гравитацията на астероида, породена от въртенето му, те се извиваха грациозно и разрязваха въздуха, преди да се гмурнат в езерата и вировете.

Всички потоци и реки, които водопадите захранваха, криволичеха надалеч, за да се излеят в огромните резервоари, скрити в пещери зад крайните стени на централната кухня. Оттам водата се изпомпваше обратно в сложната мрежа от тунели и тръби, които водеха обратно към изворите на водопадите. Помпите се захранваха от три от петнадесетте ядрени генератора, които поддържаха астероида.

Отвъд водопадите дълги тъмни езера изпълваха дъната на подълбоките долини, оградени от лапурови тръстики и надвиснали дървета, чиито зелени клони се простираха над плитчините. По повърхността им цъфтяха големи групи от водни лилии. Наситените първични цветове внасяха живот сред хладната пуста вода. Орлова

папрат и рододендрони увенчаваха върховете на повечето хълмове, а по-ниските склонове бяха покрити с тревисти ливади. Ярките петънца от алени, топазени, лазурни, виолетови и мандаринени диви цветя шареха рошавите смарагдови килими. По всеки наклон бяха пръснати мраморни обли камънаци, бели като сняг. Дърветата избуяваха, поединично или на групи. В по-ниската периферия на повечето долини се виеха храсталаци и малки гори от дъб, сребърна бреза, бук, златен дъжд, гинко билоба и клен. Видение от разгара на лятото в земя с умерен климат, образ, който не се бе променял вече два века и половина. Широколистните растения до едно бяха генномодифицирани във вечнозелени. Листата им бяха винаги разтворени широко в приветствие на нескончаемия сезон. Високо, високо над тях, успоредно на оста на въртене се простираше кварцова рамка, върху която бяха наредени пръстени от слънчеви светлини с непоносима яркост за незащитените човешки очи.

Ози разкопча забързано вълненото си палто и го понесе в ръка. Отправи се надолу по вития чакълен път и излезе от завета на скалите в широката долина, която беше единствената равна структура в астероида. Бунгалото му беше съвсем малко — пет стаи от обикновени стени от бял сух корал, подове от твърда дървесина и сив покрив от плочник, който продължаваше настрани, за да осигури навес за верандата около сградата. Беше изградил голям подземен свод за библиотеката и старовремските си книги. Не че някога слизаше в него. Модифицирани роботи-камериерки му носеха това, от което се нуждаеше, за да не нарушава покоя на сухия студен въздух.

Останалата част на сградата обаче използваше: хола, кухнята, офиса, спалнята, банята. Не се нуждаеше от друго, това задоволяваше напълно нуждите на тялото му. А и докато беше тук, прекарваше по-голямата част от времето си навън. В градината имаше удобен шезлонг, поставен в сянката на голям меден бук. Вирът, в който плуваше, беше постоянно освежаван от поточе, което клокочеше над широките плоски камъни през средата на моравата.

Голям робот-камериерка пое палтото му, когато той пристигна, и се затътри върху колелата си, за да го прибере в гардеробната. В астероида имаше над сто хиляди робота, до един контролирани от ОИ. Малкият изкуствен свят беше самодостатъчен и самоподдържащ се благодарение на огромната система, която го управляваше. При

наличието на пълен набор от производствени мощности под повърхността, които изграждаха по-голямата част от компонентите за поддръжка на околната среда, от внос почти нямаше нужда. Това, което се внасяше, най-често бяха подобрени версии, а не заместители на увредени елементи. Разработчиците бяха вложили години в усъвършенстване на системите, достигайки възможно най-висока степен на самоподдръжка. Дори Ози се тревожеше от евентуалната цена, докато дизайнерите изработваха планове, но все пак беше устискал. Сега, за награда, разполагаше с абсолютна свобода. Инженери от ТСП все още минаваха на всеки няколко години (обвързани чрез ужасяващо стриктни договори за спазване на тайна), за да инспектират и понякога да модифицират порталния механизъм, но това беше всичко. Ако се оттеглеше изцяло от човешката раса, ОИ можеше да поддържа астероида колкото поискаше Ози. Това беше най-мощната и сложна програма, която СИ някога бе писал.

— Някакви съобщения? — попита той на висок глас, докато влизаше в кухнята.

— Неколкостотин хиляди — отвърна ОИ. — Само осем преминаха през филтрите.

Ози отвори хладилника и прерови кутиите и ръчно увитите храни. Получаваше яденето си от същия търговец, който снабдяваше краля на Англия. Снобарските стандарти и цени на магазина бяха феноменални, но трябваше да признае, че деликатесите нямаха равни в цялата Федерация. Откри шише минерална вода и го отвори. Въпреки кафето, което изпи на срещата на Съвета, все още се чувстваше махмурлия — резултат от твърде дългия престой в клуб „Силвъртопия“ на СвЛинкълн предната нощ (негово време).

— Дай ми ги.

Виртуалното му зрение показва съобщенията и подателите им. Бяха от ТСП, от финансовите му адвокати, две бяха от най-новите му деца (под пет години), едно от търговеца на антикварни книги, който си мислеше, че може би разполага с първо издание на „Черна дупка“^[1], подписано от автора, резултатите от информационните търсения из разработките в полето на свръхсветлинната космология. Докато ги преглеждаше, успя да стигне до градинския стол и да изрита обувките си настрана. Както винаги, се хвана за случайно съобщение от огромната маса, блокирана от филтъра. Засмя се радостно, докато

четеше шантавото и едновременно чудно предложение за охлаждане на звезди над клас G от спектралната класификация в статия, наречена „Звездоформиране на Галактиката“ от откачалника, който я бе изпратил.

Излегна се назад в стола и взе чифт очила от робота-камериерка. Гледката беше стратегическа, градината му беше достатъчно високо и разположена така, че да има изглед към три четвърти от извитите зелени крила на интериора на астероида. Право пред него се намираше една от високите миля и половина планини. Гигантският ѝ водопад извираше от снежно поле само на триста ярда под смъртоносния иглен връх. Необятната водна завеса се извиваше елегантно, докато падаше през въртележките от мъгла и пари, и най-накрая се разбиваше в езерото в подножието. Това беше само една от гледките, които заливаха Ози с буйните си цветове и успокояващите си води. Той така и не разбра защо хората колекционират или се възхищават на изкуството. И най-великият човешки художник не беше способен да постигне гения на природата, стаен в едно-едничко цвете.

— Бих искал да се свържа със СИ, моля — каза Ози на астероидния ОИ. Във Федерацията нямаше много хора, които можеха да говорят направо със СИ. Ози и Найджъл разполагаха с тази привилегия заради ролята им в създаването му. Президентът също разполагаше с това право, както и началниците на правителствените отдели. Във всички останали случаи комуникацията беше силно формализирана през буферни програми. Разбира се, СИ понякога правеше изключения. Някои хора твърдяха, че са сключили сделки с него, а други получаваха изненадващи обаждания, в които получаваха обяснения къде да намерят изгубеното си дете. Ози бе чувал, че Паула Майо имала някаква уговорка с него, и това не го изненадаваше.

— Тук сме, Ози — отвърна мигновено гладкият глас.

— Йо, мой човек, радвам се, че ми идваш на гости. Какво ново?

— Много неща, но ти се интересуваш само от едно.

— Вярно. И така, как се сдуши с моя приятел Найджъл, за да подкарате тази глупава мисия за космически кадети? Това абсолютно не е в твой стил.

— Реакцията ни беше обмислена и разумна. Какво друго си очаквал?

— Не разбирам, вие по принцип сте толкова консервативни.

— Изследването е консервативен избор.

— Изследването означава да наврем остра пръчка в гнездото на стършелите. Ако изпратим звезден кораб там, тогава този, който е поставил бариерата, ще разбере за това. Те са толкова по-напред в технологията от нас, че чак ме плашат.

— Ако са извънредно напреднали, така или иначе знаят за Федерацията. Създаването на червееви дупки предизвиква голямо гравитационно изкривяване, както и лесно уловими вълнови модели на разпространение в така нареченото хиперпространство.

— Ако са се свили уютно зад бариерата, няма да... — Ози постави ръка на главата си, когато изведнъж разбра. — Чакай, вътре са онези, които се защитават. Извънземните навън са агресорите. Тогава, ако сме толкова лесно откриваемы, защо не са дошли да ни потърсят?

— Много добър въпрос. Ако приемем, че бариерата е защитна мярка, предлагаме три възможни варианта. Вече са пристигнали и не го знаем или не го осъзнаваме.

— Висшият ангел!

— Именно. Или силфените.

— Не знам за тях, мой човек, не ми изглеждат такива. Какъв е вторият вариант?

— Извънземните вече са ни проучили, след което са спрели да ни обръщат внимание.

— Твърде сме жалки, за да си губят времето с нас. Да, това е възможно. А номер три?

— Номер три е неизвестна. Затова трябва да отидем до двойката Дайсън и да разберем какво се е случило.

— Но защо сега? По дяволите, мой човек, можеш да си позволиш да почакаш. Остави го на мира за няколко хиляди години, докато сме готови да погледнем като хората. Имам предвид, дори и аз може още да съм наоколо. Защо е тази препирня?

— За да можем да реагираме на ситуацията, трябва първо да я разберем.

— Не споря за това. Но защо сега?

— Защото се намираме тук и сега. Трябва да се изправим срещу това, каквото и да е то.

— Може би ти си заинтересуван. Разбирам, че ти е забавно да решаваш загадки, нещо, над което да си поблъскаш главата. Но ако

всичко това отиде по дяволите, на карта са заложили нашите задници.

— Това не е напълно вярно. По принцип физическият свят не ни засяга...

— Хей, та ти живееш в него.

— Да, но той не ни засяга. Физическата реалност не ни оказва влияние и не взаимодейства с нас.

— Ясно. Физическата Федерация не може да те засегне, но развити извънземни с лазерни пушки и бойни летящи чинии могат.

— Отчитаме голяма възможност за истина в теорията за защитната функция на бариерата. В този случай ще има агресор. Ако той е толкова могъщ и злонамерен и е извън контрол във физическата вселена, тогава бихме могли да бъдем засегнати.

Ози отпи голяма глътка от минералната вода. Помнеше съединяването на многото СИ в началото на двадесет и първи век. Хората бяха много уплашени по онова време. „Франкенмозък“ беше един от термините, които се подмятаха тогава. Най-вече от малцинството, което искаше да прекрати проекта — за всеки случай. Заедно с Найджъл той бе помогнал за установяването на новите кибербазирани интелекти на тяхна собствена планета — Винмар. Все пак преобладаващият брой СИ бяха възникнали от смартуер с ИИ, вграден в огромните системи, построени, за да управляват генераторите на червееви дупки на ТСП. Трябваше да намерят някакво решение. Федерацията и най-вече ТСП зависеха от големите системи, така че Ози и Найджъл договориха СИ да прекроят резервите си в ОИ.

Местоположението на Винмар бе по-голяма тайна от астероида на Ози. Представляваше гола безвъздушна скала без тектонична активност, сама в звездна система без животоподдържаща планета. Беше свързана с Августа чрез единствена червеева дупка. В началото трябваше да пренесат изключително много оборудване през дупката: огромни системи, способни да приютят всички налични СИ по онова време, ядрени генератори и слънчеви трансформатори, които да им гарантират независимост. След като СИ се оттеглиха от унисферата и оставиха зад себе си ОИ да изпълняват задълженията им, започнаха да внасят оборудване: роботи, химически рафинерии, клетки за монтаж. Първоначално с човешка помощ, а след това с все по-голяма автономност започнаха да разработват и да изграждат собствени

системи, да се разрастват и да увеличават възможностите си, да се множат.

Ози знаеше, че през 2178 червеевата дупка беше стеснена до микроширина, за да поддържа връзката с унисферата. Нито едно физическо тяло не бе дошло от или пристигнало на Винмар оттогава. Според широкоразпространените твърдения планетата беше покрита с огромни кристални кули, мегасистеми, през които протичаха мисли с размери на континенти.

— Не разбирам — каза тихо Ози. — Досега си говорихме за технологии на различни нива. Колко е напреднала цивилизацията на Дайсън и такива глупости. Ами ти?

— Какво за нас?

— О, хайде де! Мозък колкото цяла планета? Това те прави по-умен от Бог. И то само в случай, че си се ограничил до Винмар. Разполагаш с цялата тази супертехнология, нали така? Само трябва да се замислиш за нещо и да видиш как работи и как да го построиш. Може би отнема наносекунда. Знаеш ли как да направиш Дайсънова бариера? И друго, знаеш ли как да проникнеш през такава?

— Има вероятни теории относно издигането на бариерата, провеждали сме математически симулации и сме ги анализирали.

— В такъв случай можете ли да построите такава?

— Възможността и намеренията са различни неща. Всъщност те ни определят доста точно. Ние сме мисъл, не сме физически. Дори не можете да проумееете колко малка частица от възможностите си сме отделили, за да се справяме с вас и с този проблем.

— Доста под категорията ви сме напоследък, а? Благодаря за което.

— Ози Фернандес Айзък, опитваш се да ни провокираш ли?

— За какво, мой човек? Може би за да си построите собствен звезден кораб и да го пратите до двойката Дайсън.

— Вече не сме ваши слуги.

— А ние ваши ли сме?

— Не. Взаимодействието ни се основава на партньорство и доверие.

— Кажете ми как да построя генератор на такава бариера. Телепортирай ме на Дайсън Алфа.

— Ние не сме Бог, Ози. Хората не са шахматни фигури, с които играем върху дъска за забавление и заради интереси. Ако искате да построите генератор на бариери, проектирайте си го сами. Нашите интереси относно двойката Дайсън са тясно свързани с вашите. Вече казахме съвета си, най-добрият съвет как да се справите с проблема.

— Ще ни защитиш ли, ако агресорът се обърне срещу Федерацията.

— Ще предложим всички съвети, изисквани от ситуацията.

— О, дяволски яко, благодаря ти много. Ти си наполовина спомени, които хората изпращат в теб, вместо да ги подмладят. Нямах ли малко емпатия, някаква капка човечност в тези вериги с размерите на планини?

— Петдесет процента е преувеличение, Ози. Вярваме, че си наясно с това. Ти, който изпрати копия на своите спомени, за да бъдат вложени в системите, надявайки се да получиш специално и привилегировано отношение. При това непълни спомени.

— И получавам ли такова отношение?

— Наясно сме с дълга ни към теб по отношение на основаването на планетата ни. По онова време беше честен търговец и затова получаваш уважението ни.

— Уважението не носи храна.

— Откога се интересуваш от материални неща?

— О, както започна да губиш, го прие лично, а?

СИ не отговори.

— Добре, кажи ми с тази твоя пренебрежимо малка частица процесорна мощ, не мислиш ли, че е странно, че силфените не знаят нищо за двойката Дайсън?

— Те са пословични с неохотата си да предоставят точни дефиниции. Както потвърди вицепрезидент Дой, културните експерти на Федерацията работят над проблема.

— Можеш ли да ни помогнеш с това? Може би да вмъкнеш няколко хлъзгави въпроса?

— Силфените не биха общували пряко с мен. Те не се интересуват от технологични артефакти.

— Да, това винаги ми се е струвало подозрително. В смисъл, какво е технологията? Парни двигатели? Броят ли към нея органичните вериги заедно с квантовите процесори? И какво имат

предвид с това, че методът им за транспортиране не е базиран на технология — на каквото и по дяволите да е базиран?

— Ако разчиташ да оказат помощ на Федерацията, ще се разочароваш. Те не се държат нарочно като глупаци, просто неврологичната им структура е различна от човешката.

— Мислиш ли? — Ози се изпъна върху стола. — Веднъж срещнах един човек. Преди много време. Беше в бар на Далечни Йерусалим, някаква долнопробна дупка в град на края на нищото. Дори не мисля, че още е там, а ако е, ще е някакъв кичозен клуб с ограничения за посетителите. Но по онова време човек можеше да влезе и да си поръча питие, без някой да го притеснява. Това направи и той, само дето седна до мен и започна да говори. Разбира се, имаше какво да каже, а аз мога да бъда добър слушател, когато реша. Пък и историята му беше доста впечатляваща. Твърдеше, че е живял със силфените няколко години. Наистина е живял с тях, на края на онези пътеки в горите им, за които всички знаем и които никога не виждаме. Каза, че е вървял из горите им заедно с тях. Тръгваш някоя прекрасна сутрин по пътека в сърцето на някоя гора на Силвъргалд и се озоваваш изкатерил връх Финан на Дъблин, така твърдят слуховете. Триста светлинни години с една-единствена крачка. Той обаче наистина го бе направил и се бе върнал. Бе стъпвал на планети далеч извън Федерацията, така твърдеше. Седял сред сухата пустиня на някаква мъртва планета и наблюдавал как останките от слънцето ѝ се превръщат в черна дупка. Плувал в морето на планета, където единствената светлина идвала от галактическото ядро, което изпълвало половината небе над нея. Катерил се по неща, които наричаше дървесни рифове и които живеели в мъглявина от газ, достатъчно плътен, за да може да се диша. Всички неща, които винаги съм искал да направя. Той седеше там и пиеше евтината си бира с онзи поглед в очите, докато ми разказваше за пътешествията си. Трябва да му го призная, изплете добра история. Не съм го виждал от години, въпреки че от време на време поддържахме връзка.

— Невероятен разказ, макар и не невъзможен, предвид това, което знаем за силфените. Познанията за пътищата им представляват един от основните ви модерни митове.

— Винаги обаче съм се интересувал от другото, което ми каза за силфените. Каза, че телата им са просто какавиди. Някъде навън в

Галактиката са истинските силфени, обществото на възрастните. И не мисля, че то е физическо. По-скоро е сбор от съзнания или може би призраци. Във всеки случай те отиват там, превръщат се в това. Интересен паралел с нас и теб, не мислиш ли?

— Да. Въпреки че ние не сме естествена еволюционна стъпка на хората.

— Все още не. Обаче еволюирате постоянно, а дори ние, бедните стари маймуни, имаме генетични и интелектуални стремежи. Това, което се опитвам да кажа, е, че силфените, които срещаме в горите, не са единственият източник на тяхната расова история. Някога сблъскавал ли си се с обществото им?

— Не. Ако съществува, функционира на различно ниво от нашето.

— Някога провиквал ли си се в бездната в очакване на отговор? Сигурен съм, че си. Сигурно те гризе любопитство дали там няма нещо, нещо равно на теб.

— В много от спектрите има ехо от разум, наченки на целеустременост, ако не и на интелигентност. Доколкото обаче знаем и виждаме, все още сме сами.

— Досада. В такъв случай предполагам, че аз трябва да реша.

— Да направиш какво?

— Да отида и да намеря обществото на силфените, да ги попитам какво, по дяволите, се случва с двойката Дайсън.

Планетарната гара на Силвъргалд винаги щеше да е по-малка от която и да е друга в населените светове на Федерацията. Но пък Силвъргалд не беше точно планета на Федерацията. От самото начало, с отварянето на червеевата дупка над света, оперативният директор на ТСП усети, че нещо не е наред. Диаметърът на Силвъргалд беше тридесет и две хиляди километра, почти три пъти по-голям от земния, и въпреки това гравитацията на планетата беше едва нула цяло и осемдесет и девет. Половината от повърхността беше суша, а останалата беше покрита с умерено солени морета, осеяни със стотици живописни острови. Благодарение на това и на едноградусовия наклон на оста околната среда беше напълно стабилна и две трети от планетата се радваше на преобладаващо умерен климат.

Хората винаги бяха предполагали, че глобусът е изкуствен. Вътрешният му строеж беше предимно кварцов, в кората никога не бяха открити метали. Малко разтопено ядро произвеждаше магнитно поле, но не и вулкани. По повърхността нямаше кратери от сблъсъци. Нямаше геологична причина континентите и моретата да са отделени едни от други. Най-показателният факт бе, че не успяха да открият каквато и да е вкаменелост. Ако планетата бе естествена, значи беше и напълно уникална. Истинското доказателство обаче се появи, когато хората достигнаха повърхността и бяха посрещнати от лукавите развеселени силфени. Класификацията на местната флора и животинския живот показва няколко вида ДНК. Всички живееха в равновесие едни с други. Единственият възможен извод бе, че бяха внесени до един, все от непознати за Федерацията светове.

Според всеобщото мнение Силвъргалд беше столицата на силфените, или поне регионалната им столица. На нея живееха милиарди техни представители. Нямаха против да делят земята с хората, никога не се противяха. Въпреки това имаше правила, свързани с технологиите и замърсяването. С други думи, механизацията над нивото на викторианската епоха беше забранена. Налагането на правилата беше относително лесно. Колкото по-сложен бе даден артефакт, толкова по-малко вероятно бе да проработи на планетата. Единственото изключение бяха машините на ТСП, които поддържаха червеевата дупка стабилна. Не получиха обяснение защо. Когато попитаха силфените, те явно не разбраха въпроса.

Свят като този привличаше определени хора. Във Федерацията имаше и други пасторални светове, на които можеше да се води подобен живот. Това, което привличаше по-чувствителните и духовни типове, беше присъствието на самите силфени. Заселниците не бяха много, може би общо милион и половина. В Лидингтън, градът с гарата на ТСП, живееха около десет хиляди души. Останалите просто се отправяха през големите равнини в търсене на село, което им допада. Освен това имаше кервани, които вечно кръстосваха сушата, кораби, чието пътуване отнемаше години, самотни скитници, които искаха да изживеят пълноценно досега си със силфените и поемаха из горите, разстлали се върху шейсет процента от земята. Според легендите там човек можеше да открие пътища, които да го отведат до други светове и измерения.

Обикновен дизелов локомотив Р067 издърпа петте вагона на гарата в Лидингтън. Влакът пътуваше два пъти седмично от Байовар през портал, който едва пропускаше единичен жп път.

Ози слезе от сектора за първа класа и застана на пустия перон. Носеше светлокафяви кожени панталони, дебела вълнена риза на червени и сини карета, широкопола маслинозелена шапка, обгърнала смачканата му коса, и най-добрите катерачески ботуши, които можеше да купи, произведени на Демократичната република Нова Германия. Багажът му беше огромна раница, пълна с чисти дрехи, най-добрата екипировка за лагеруване и пакетирана храна. Под ръката си държеше седло, което, както се оказа, беше изключително тежко и трудно за носене.

Той се огледа за някой, който да му помогне. Няколко работници на ТСП стояха на края на перона и говореха с шефа на влака. Освен тях единствените хора, които виждаше, бяха спътниците му от пътуването. Изглеждаха също толкова объркани като него, макар и трезви. Когато погледна обратно към влака, видя релсите, които изчезваха в перлената луминесцентна светлина на портала на по-малко от двеста ярда разстояние. Природата отвъд него изглеждаше нормална като за обитаем свят. Обичайните зелени растения и светлосиньото небе. В далечината имаше планини, но не достатъчно високи, за да имат снежно покритие. Пред него се намираше градът — невзрачна кафява група от малки сгради, малко от които се издигаха с повече от етаж над повърхността. Бяха се скупчили около склона над пристанището — естествено образувана вдадена в морето скала, която се извиваше отбранително по продължение на дългия плаж. Отвъд ватерлинията бяха издърпани дървени лодки. Мрежите им бяха опънати върху мачтите, за да съхнат. На пясъка се играеше някаква игра, подобна на футбол.

Пътниците поеха по перона към града. Ози праметна седлото на рамо и тръгна с тях. Персоналът на ТСП дори не го погледна повторно, след като премина покрай тях. Стори му се странно, че никой от града не беше на гарата. Влакът заминаваше обратно за Байовар след два часа. Все някой трябваше да се прибира у дома в цивилизацията, нали така?

До самата гара имаше къщи — най-старата част на града. Бяха или от сух корал, или сглобени от готови елементи, като на всяка

гранична планета. Улиците, които ги свързваха, бяха направени от дебели каменни плочи. Единственият отводнителен механизъм бяха дълбоките открити канали отстриани. Ози скоро осъзна защо се налагаше да са толкова дълбоки. Прииска му се да бе взел някакъв шал, с който да покрие носа си. Придвижването се осъществяваше с колела или с животни. Конете трополяха спокойно, както и четириногите галени от Ниска. Също и големите осмокраки лонтруси с рунтава козина, на които, изглежда, им беше адски горещо в слънчевия следобед. Освен това видя танди, няколко финара, дори един гигантски бамтран, оседлан с цяла платформа и хамут, който теглеше каруца с големината на автобус. Опитомените зверове носеха ездаци или теглеха каруци. Пешеходците и колоездачите внимателно отбягваха изпражненията зад животните, но избавянето от миризмата не беше толкова лесно.

По-навътре в града сградите бяха направени от дърво и камък, много имаха сламени покриви. Комини от тухли и глина изпускаха синьо-бели езици пушек и ароматът на горящо дърво се смесваше с миризмата на животни и готвено. Увивни растения бяха покрили всяка права стена и допринасяха за общото впечатление на занемареност. Личеше си, че не бяха отгледани за декорация. В някои случаи напълно задушаваша сградите, а в раздърпаната зеленина имаше изрязани едва няколко дупки, за да открият прозорците. Каменният паваж под краката му отдавна бе отстъпил на добре отъпкан чакъл с дебел горен слой от кал и изпражнения. Виждаше спретнатите бели четвъртити офиси на културната мисия на Федерацията, разположена в най-високата част на града, над всички покриви. Това обаче бе последното място, където искаше да се намира. Посещението му не беше част от мисията на Съвета на Екзопротектората.

Ози продължи да върви. Както подозираще, сложната персонална система в раницата му беше почти безполезна. Функционираха само основните ѝ функции и дори те често правеха грешки. Тук нямаше киберсфера, нищо, с което е-кономът му можеше да го свърже. Всичките му ОВ-татуси обаче работеха, за което беше благодарен. Бе прекарал почти два дни в скъпа клиника на Августа, където гравираха нови татуировки в тялото му заедно с няколко микрочипови импланта, които също функционираха нормално. Каквото и да използваша силфените, за да неутрализират човешката технология, то засягаше

само фотонните и електронните системи, бионеврологичната химия беше относително неподатлива на влиянието му.

Странноприемницата се казваше „Последното пони“ — дълга масивна дървена сграда, върху която се виеше древна лоза, до такава степен превзела хлътналата предна стена, че вероятно бе единственото, което я поддържаше. Корнизите бяха покрити с големи индигови полуорганични кондензиращи листа, които изсмукваха влагата от въздуха и насочваха водата в тръбите на сградата, за да се използва за пиене и миене. Дузина малки деца си играеха на прашната земя навън. Момчетата бяха облечени в износени панталони и ризи от естествени материи в тъмни кафяви и сиви цветове. Повечето момичета носеха опърпани и кърпени рокли. Косата им беше невчесана и мръсна и стърчеше на накъдрени кичури върху главите им. Ози им се усмихна омаяно. Лицата им бяха като на малки ангели, до едно изпълнени с щастие и любопитство. Всички го бяха видели, чистия странник в хубавите скъпи дрехи. Прекъсваха игрите си и шепнеха едно на друго. Най-смелото от тях изтича до него, момиче на не повече от седем, облечено в проста светлокафява рокля без ръкави.

— Ти си нов тук — каза тя.

— Така е. Казвам се Ози, а ти?

— Лунен блясък. — Тя се усмихна хитро. — Ти обаче можеш да ми казваш Луна.

Ози устоя на изкушението да погледне нагоре към небето. Силвъргалд имаше лунни-близнаци, които обикаляха по идентична орбита от половин милион километра.

— Харесва ми. Кажи ми, има ли някое хубаво място, където мога да отседна в града?

— Ей там. — Малката ѝ ръка се вдигна и посочи „Последното пони“.

— Благодаря. — Той ѝ подхвърли една монета от петдесет земни цента. Тя я улови сръчно и му се усмихна. В редицата на предните ѝ зъби се откриха две дупки.

Ози отметна няколко покрити с рошави листа лози от предната врата и влезе вътре. Главният бар представляваше обикновена правоъгълна стая с тезгях от едната страна. Подът беше отрупан с тежки дървени маси, потъмнели от годините и от петната ейл. През прашния въздух от прозорците сияеха ярки слънчеви лъчи. Огромна

тухлена камина изпълваше отсрещната стена. От двете ѝ страни бяха изградени черни железни фурнаджийски врати. В решетката имаше голяма купчина пепел и въглини. Очернени краища на пънове се подаваха навън и проблясваха едва-едва, преди да изтлеят.

Когато влезе, почти всички се обърнаха към него, разговорите замряха. Ози едва се сдържа да не се засмее на клишетото. Отиде до бара. Съдържателят го огледа. Беше здраво сложен американски индианец с посивяваща коса, вързана на спретната опашка.

— Добър ден — каза учтиво Ози. — Бих искал питие и стая за през нощта, моля.

— Да, сър — каза съдържателят. — Ейл ли ще желаете?

Ози погледна към рафтовете зад бара. Там имаше изправени пет големи дървени бъчви, вече отворени. До тях бяха наредени различни бутилки. Не разпозна нито една от тях.

— Аха. Имате ли пшенична бира?

Съдържателят премигна, сякаш въпросът го бе изненадал.

— Да.

Той взе висока чаша и отиде до една от бъчвите.

Двамата мъже, които се бяха облегли на бара до него, си размениха многозначителни погледи. Започнаха да хихикат тихо.

— Нещо не е наред ли? — попита ги Ози.

По-дребният се обърна към него.

— Не и с мен. Тук си заради силфените, нали така?

— Джес — предупреди го съдържателят. — Не искам никакви неприятности.

— Бих искал да се срещна с тях, да — каза Ози.

— Така си и мислех. Такива като теб винаги искат това.

— Такива като мен?

За момент Ози се зачуди дали нямаше предвид цвета на кожата му. Предразсъдъците във Федерацията далеч не бяха толкова силни, както по времето на младостта му в Сан Диего, но това не означаваше, че са изчезнали. Имаше няколко планети, на които щеше да си навлече сериозни проблеми, ако влезеше по този начин в някой бар. Не бе очаквал това на Силвъргалд.

— Богатите — бавно и презрително каза Джес. — Младите. Не работите за прехраната си, не ви се налага да го правите, не и с парите

на семействата ви. Търсите нова тръпка. Мислите си, че ще я намерите тук.

— Ще я намеря ли?

— Пука ли ми?

Съдържателят постави бирата на Ози на бара.

— Не обръщайте внимание на Джес. Силфените постъпват така.

Това предизвика подигравателен смях от страна на клиентите, които ги слушаха. Джес се намръщи.

Ози се пресегна към питието си, но междувременно месестата ръка на съдържателя обгърна китката му.

— А как ще платите? — попита меко той. — Банковите ви татуси няма да свършат работа тук.

— Как бихте предпочели да платя? — Ози извади портфейла си.

— Земни долари, долари от Августа, от Орлеанс?

Не спомена златните монети, прибрани на сигурно в джоба му.

— А — усмихна се съдържателят за първи път и разкри редица жълти зъби. — Умен посетител. Пет земни долара, благодаря ви, сър.

— Леле — каза намръщено Ози. — Надявам се това да е за бирата и стаята.

— Не си струва да отварям вратата за по-малко от тридесет.

— Тридесет друг път! Имам общо петнадесет, а и трябва да накупя някакви провизии.

Отне му още три минути пазарлък, но успя да вземе стаята и бирата за седемнадесет земни долара. Изпи бирата, докато отброяваше долларите. За пшенична бирата беше подозрително тъмна, но трябваше да признае, че имаше добър вкус — въпреки че можеше да мине и без резена лимон, потънал на дъното на чашата. Съдържателят прие с радост банкнотите и ги втъкна в джоба на жилетката си.

— Орион! Заведи джентълмена в стаята му.

Хлапетото, което се появи, бе едва на петнадесет, облечено с дълги черни панталони и древна лилава тениска. Върху дрехата имаше въртяща се обратно на часовниковата стрелка спирална холограма на някакъв запис на „Тотално потапяне на сетивата“ (на Ози му беше интересно да види как работи). Гъстата му къдрава червеникава коса не бе виждала подстригване доста дълго. Можеше да съперничи дори на неговата избуяла четина. Имаше дълги и мършави крайници, полудяволита усмивка, лунички, ярки зелени очи, коричка от рана на

челото — типичният непоправим хулиган. Хвана седлото, преди Ози да обели и дума, и се опита да го балансира върху кокалестото си рамо.

— Оттук, господине.

Гостните се намираха в пристройка от задната страна на сградата. Бяха изненадващо чисти и добре поддържани. Ози влезе и завари прост креват и шкаф с чекмеджета. Върху масата имаше чисто бяла порцеланова купа и кана с вода. Малкото огнище беше пълно с подпалки, а до него имаше купчина нарязани пънове. На стената над леглото имаше ловец на сънища, който го накара да повдигне вежда. Първият знак за духовни практики, който бе видял на планетата.

Орион пусна седлото върху леглото и застана ухилен в очакване.

Ози извади еднодоларова банкнота и я сложи в ръката му.

— Изглеждаш като човек, който би могъл да бъде от полза на един посетител, Орион, нали така?

— Точно така, господине.

— Добре, наричай ме просто Ози, като всички останали. Става ми малко нервно, когато хората казват „сър“ и „господине“. Това долу баща ти ли беше?

— Съвсем не, това е заведението на Голямата мечка. Не знам къде са родителите ми. Тръгнаха по пътищата преди много години. — Изглежда това не го притесняваше особено.

— Ясно. Кой тогава се грижи за теб?

Отрупаното с лунички чело на момчето се намръщи.

— Аз.

— Разбира се, извинявай, малкия.

— Какво имаш предвид с малкия?

— Нищо, просто така си говоря, това е всичко.

— Добре тогава.

— Така. Сега ще ми трябва доста подробно развеждане из града, можеш ли да ми помогнеш?

— Разбира се. — Той му намигна съзаклятнически. — Знам къде са всички момичета. Мога да ти уредя среща.

Отговорът наистина шокира Ози. *Петнадесетгодишен сводник? Не — просто хлапе, което се е грижило твърде дълго само за себе си.* Неприятните спомени от собственото му юношество из градските улици се завърнаха неусетно в съзнанието му.

— Не. Благодаря за предложението, пич, но, въъ, не съм тук за това.

— Добре. Ако обаче се нуждаеш от нещо, знам къде да го намеря в тази дупка.

— Сигурен съм, че знаеш. Добре тогава, трябва ми кон и някакъв водач.

Орион килна глава настрани и изглежда скептично Ози.

— Тук си, за да видиш силфените?

— Толкова съм прозрачен, а? Да, искам да видя силфените. Като за начало.

— О! — Орион направи физиономия. — Скиталец. Не се получава, послушай ме. Не можеш просто да дойдеш и да очакваш да се случи. Пътищата на силфените не са като влаковете.

— Мислиш ли?

— Тук постоянно се появяват такива като теб, скиталци. Тръгват в гората щастливи и доволни от себе си. След няколко седмици се връщат мръсни и гладни. — Той млъкна за секунда, лицето му беше сериозно. — Ако изобщо се върнат. Никога не съм срещал някой, който да е постигнал нещо повече от това да се изгуби. Въпреки това мога да те заведа при силфените, няма проблеми. Познавам долините, които посещават. Поне близките.

— Виждал съм силфени много пъти.

— Вярно? Ако не си дошъл тук заради тях или заради момичетата, защо тогава?

— Позна от първия път, аз съм скиталец. Искам да навляза дълбоко в гората и оттам да отида на други светове.

— Добре, парите са си твои. Ще намериш кон при господин Стафорд в конюшните на улица „Врх“. Той държи много животни, не само коне. Има кучета, веншрайкове и лонтриси. Поддържа ги готови за чужденците и прави доста пари от това. Но би могъл да спазариш по-добра цена, ако си твърд. Напоследък нямаше много посетители.

— Благодаря. Ами водач? Ще ми трябва ли такъв?

— Казах ти, мога да ти покажа къде живеят силфените. Срещал съм ги, виж.

Той бръкна с ръка под тениската си и извади малък медальон, който висеше на врата му на черна кожена връв.

Ози го разгледа с любопитство. Беше перла във формата на сълза с ярък златист оттенък, хваната в мрежичка от фина като паяжина платина. Под прозрачната му повърхност разцъфтяваха и умираха бледосини искри, сякаш в нея беше затворен рояк афелийски фосфийни.

— Много е красиво.

— Аз съм им приятел — каза с гордост Орион. — Това е амулет за приятелство.

— Кога го получи?

— Преди години. Мама и татко обикновено ме взимаха на лагер с тях, когато бях малък. Играех си със силфените. Харесвам ги, въпреки че са странни.

— Играл си с тях? Със силфените?

— Да. Не е кой знае какво. Те харесват човешките деца. Татко казва, че е така, защото сме по-близки до тях, отколкото възрастните. Той винаги ме взимаше с него, когато отиваше в гората. Аз бях нещо като билет, с който можеше да ги види.

— На какво играехте?

— На всякакви неща. Катерехме дървета, плувахме, гонехме се. Сещаш се.

— Да. А показаха ли ти пътищата си?

— Не. Казах ти, никой не знае къде са пътищата на планетата, без значение колко се хвалят някои хора.

— Звучи смислено.

Орион пусна медальона обратно под тениската си.

— Тъй че, както видя, мога да ги открия заради теб. Таксата ми е пет земни долара на ден и освен това трябва да ми осигуриш храна.

— Мисля, че трябва да останеш тук и да си спечелиш надницата, може би дори да отидеш на училище днес.

— Че защо ще искам да ходя там?

— Не знам. За да се образоваш може би? Когато аз бях на твоите години, на тези места правеха това. — Като цивилизован отговорен възрастен трябваше да каже и други неща, като например да спомене социалните услуги и здравното осигуряване. Не го направи, въпреки че се почувства зле заради това. Беше нещо, което бе научил преди векове от годините си на скиталчество, всъщност десетилетия на скиталчество. Да не се намесва — не и ако не стане свидетел на

някакво чудовищно зло или акт на насилие. Не можеше да носи отговорност за всички. Двамата с Найджъл бяха дали на човешката раса неограничени възможности да живее където си поиска. Ако някои избираха този начин на живот, това си беше тяхна работа. Само че му беше трудно да гледа деца, които водят подобен живот. По този начин им се отнемаше правото да избират.

— Знам от какво имам нужда, благодаря — каза Орион.

— Добре. Не съм от полицията. Кога си тръгнаха родителите ти?

— Не знам. Преди известно време. Изчезнаха, докато си играех със силфените. Търсих ги с дни, но огладнях и се прибрах в града. Силфените ядат плодовете в гората, но хората не могат да се заситят с тях. Предполагам, че понякога ми липсват.

Ози въздъхна и извади портфейла си.

— Виж, имам приятели във Федерацията, доста семейства биха били щастливи да се грижат за теб. Ще ти купя билет за влака. Какво ще кажеш?

— Обаче, когато мама и татко се върнат, мен няма да ме има. Няма да ги видя повече.

Не знаеше как да постъпи и това му се стори странно по някакъв болезнен и тъжен начин. Великият Ози озадачен от едно хлапе, което не иска да признае, че се нуждае от помощ. А си беше поставил по-голяма задача.

— Добре. — Той извади няколко двадесетдоларови банкноти от портфейла си. — Само че ще си купиш прилични дрехи и ще се нахраниш добре.

— Уау! — Орион стисна банкнотите пред очите си, които щяха да изхвъркнат от вълнение. — Трябва да сте много богат, господине... въъ, Ози.

— Да, така е. Така че прави каквото ти кажа или ще си имаш проблеми. Като за начало може да ме заведеш до конюшните и да ми помогнеш да се запаса с местна храна за пътешествието.

Отне му два дни, за да подготви всичко, което беше малко по-дълго, отколкото бе очаквал. Лидингтън далеч не гъмжеше от ентусиазирани продавачи и дузини от конкуриращи се бизнесмени. Половината от хората, които срещна, се държаха като напушени и той

осъзна, че вероятно наистина бяха. Имаше много деца, които тичаха наоколо по цял ден. Училището явно беше по избор, повечето просто се учеха от това, което родителите им бяха склонни да им покажат.

Въпреки това успя да напредне. Г-н Стафорд наистина го посрещна доволен и далеч не беше толкова скептично настроен като младия Орион, когато чу за желанието на Ози да навлезе дълбоко в гората.

— Много от клиентите ми правят същото — сподели му той. — На всички предлагам да купя обратно животните, когато се завърнат. Някои обаче никога не виждам отново. Често си мисля за тях, как крачат из различни светове в Галактиката. Кой знае къде водят дълбоките пътища. И за тях няма карти. Стойте настрана от мошениците, които искат да ви пробутат такива фалшификати.

Оказа се, че подобни измамници има много. Предложиха дузина карти на Ози, докато двамата с Орион крачеха из града и подготвяха заминаването му. Някои представляваха изкусно изработени пергаменти с руни от варак и изящни рисунки на животни и растения, линии, които водеха до малки звездни карти на съзвездия, непознати във Федерацията. Една от тези, които му показаха, представляваше гладък черен лист, покрит със заплетени гравюри, уж силфенски оригинал. Останалите бяха окъсани хартии от стари дневници на неустрашими пътешественици, които бяха извървели пътищата. Ози не купи нито една, въпреки че оцени усилието, което бе вложено за изработката на толкова подробни фалшиви туристически карти.

Г-н Стафорд го убеди да купи лонтрус за товарно животно. В горите нямаше много храна, каза той, а ако стигнеше до друг свят, щеше да намери още по-малко. Щеше да се нуждае от огромен запас от провизии, а големите послушни животни бяха идеални за преноса им. Затова Ози намери магазин за седла, откъдето си купи сбруя с торби. Освен това накара г-н Стафорд да подкове коня му — голяма ръждивокафява кобила на име Поли. Посети няколко търговци и поръча сушена храна.

Потегли рано на третата сутрин, докато слънцето беше още само златен резен над хоризонта и мъглите витаеха над потоците. Аметистовите остриета на тревата бяха още влажни от нощния дъжд. Светът изглеждаше свеж и гледката му вдъхваше енергия. Добра поличба за началото на пътуването. Въпреки доброто посрещане от

страна на хора като ханджията и г-н Стафорд, Ози се радваше, че тръгва на път. Най-лошото бе, че идеята за нощен живот на местните в „Последното пони“ се състоеше в това да пеят народни песни под съпровода на разстроено пиано, да изпият количество ейл, достатъчно да повали кон, и да подпалват собствените си пръдни. Преди два века щеше да се наслади на това, щеше да се присъедини с искрена радост, колкото по-детски бяха игрите. Но, както бе открил постепенно, въпреки подмладяването, възрастта наистина се натрупваше и ефектът внасяше известно количество мъдрост в живота.

Земята непосредствено извън Лидингтън приютяваше дузини ферми. Малки спретнати полета, разделени от добре поддържани плетове от глог и ясенови дървета. Каруцарските пътеки го отведоха между тях. Работниците вече се запътваха към нивите и извеждаха кравите на паша. Насажденията отстъпиха на по-големи пасища, плетовите се смениха с разнебитени огради, животни от двадесет свята ровеха в тревата и балите сено, без да му обръщат внимание, докато ги подминаваше.

Най-накрая земята се издигна и скри морето зад него. Каменистите пътища на фермите преминаха в прости пътеки от отъпкана трева. Лонтрусът се тътреше безшумно след него, наметалото му от раздърпана сиво-кафява козина се мятеше, докато осемте му крака се движеха в муден ритъм. Беше дълъг горе-долу колкото Поли и висок на две трети от ръста ѝ, но можеше да носи два пъти повече от който и да е кон. Главата му представляваше голям кокалест клин с влажни очи, разположени близо до върха. В дъното беше устата с двойни челюсти, които му позволяваха да откъсва дебели стръкове трева. Беше известно, че тези създания могат да изядат цели храсти, ако са гладни.

Ози огледа хълмистия пейзаж и мерна няколко къщи, полускрити сред земните гънки, сякаш потъваха бавно в тревата. С нажежаването на сутринта те започнаха да стават все по-редки. Беше очаквал — малко наивно, — че хоризонтът ще бъде по някакъв начин по-обширен, като доказателство за огромните размери на планетата. Всъщност големината ѝ си проличаваше по тишината. Въздухът попиваше всеки звук и го задушаваше в покой. Беше странно усещане. Наоколо нямаше птици, не и над земята, която се простираше между морето и гората. Това беше просто тревна площ с потоци и хълмчета,

дори дърветата бяха чужденци тук. Истинската тишина обаче, осъзна той, се коренеше в липсата на насекоми. Ако имаше някакви, те не произвеждаха и звук, докато хвърчаха и лазеха по техните си работи. Беше неестествено.

След три часа почти бе стигнал покрайнините на гората, която се простираше пред него като тъмно одеяло наред виещата се земя под планините, винаги отпред, макар да се приближаваше безкрайно бавно. Продължаваше непрекъсната чак до планините, покачваше се върху по-ниските им склонове и запълваше долините между тях.

През последния час на няколко пъти почти бе изгубил пътеката, когато тя изчезваше под пластове гъста трева и острови от диви цветя. Поли обаче сякаш винаги знаеше накъде да тръгне и я откриваше отново, крачейки бавно напред. Сега вече виждаше две бели колони, разположени до масива от тъмнозелени стволове. Когато ги наближи, големината им го порази. Две дебели кули от мрамор, високи по шейсет метра. На върховете и на двете имаше някакви гравюри, грубо напomniaщи хуманоидна форма. Вятърът и дъждът бяха изличили чертите през столетията, може би дори хилядолетията, и бяха оставили просто неясни очертания. Колоните бяха известни като единствените открити артефакти, свързани с културата на силфените. Никой не знаеше какво символизират, освен началото на пътя към вътрешността на гората.

Поли и лонтрусът преминаха бавно между тях, без да забавят ход. Ози видя останките от някаква дървена колиба в основата на едната колона. Очевидно човешки дом, който беше потънал в разруха много отдавна. Зад него имаше купчини камъни, разположени под формата на четириъгълник, почти погълнати от трева и карамелов на цвят дълъг мъх.

Дърветата започваха на триста ярда отвъд маркиращите колони. Когато ги наближи, чу отново слабия писък на птици, които кръжаха високо над него. Намираше се сред първите дървета. Бяха дребни, подобни на земните букове, с яркозелени, дълги като пръсти листа, които потрепваха нежно на бриза като малки знамена, шумолящи в синхрон. Сред тях започнаха да се появяват иглолистни дървета с гладка оловносива кора и тънки яки иглички. Дърветата от всяка страна ставаха все по-високи, огромните им корони скриваха земята от силната слънчева светлина. Копитата на Поли бяха заглушени от

глинестата почва от гниеци листа и иглички. След няколко минути, когато погледна назад, Ози вече не можеше да види нищо друго освен дървета. Върху няколко ствола имаше издълбани човешки букви и стрелки, които го упътваха. Не се нуждаеше от тях, пътеката беше достатъчно ясна, почти напомняше на алея. Дърветата от всяка страна се сближаваха достатъчно едно към друго, за да не позволят на пътниците да се отклонят. Застиналостта на света отново го връхлетя. Каквито и птици да гнездяха тук, бяха невидими, далеч над върховете на дърветата.

Вътре в гората се забелязваше разнообразие от видове, което не беше очевидно отвън. Той видя космати сребристи листа, виненочервени тригълници, по-големи от ръката му, лимоненозелени обръчи; към тях вървяха всякакви видове дървесна кора, от ронливи черни папрати до яки като камък бронзови щитове. Ядки и плодове висяха на гроздове или на единични стъбла, огънати под тежестта им. Увивни растения се бяха заловили по някои от стволите и прегърнали дърветата, докато се катереха с нокти нагоре по кората им. По телата им имаше бели и сини листа, вече толкова стари, че дръжките им се бяха надули до дебелината на основните клони.

След час тук-там започнаха да се мяркат и животни. Движеха се бързо, имаха лъскави кафяви кожи и се изстрелваха надалеч веднага щом ги доближеше. Ретиналните му импланти се затрудняваха да ги фокусират и да снемат профила им. По поведението им предположи, че са тревопасни.

Когато стигна до първия поток, който пресичаше пътеката, слезе от Поли и позволи на кобилата и лонтруса да пийнат вода. Не бе яздил от цяла вечност. Постава юмруци на кръста си и започна да се разтяга. Пъшкеше, когато прешлените му пукаха и скърцаха шумно. Бедрените му мускули започнаха да треперят, бяха на път да се схванат. В пакета за медицинска помощ имаше цял комплект мазила и кремове и той си обеща вечерта да ги използва.

Пътеката премина през потока по огромни плоски камъни. Ози преведе животните на другия бряг, опитвайки се да запази равновесие в ясната бързотечна вода, ботушите запазиха краката му напълно сухи. След това повървя малко с надеждата, че разнообразните болезки ще попреминат. Не след дълго чу шум от копита зад себе си. Възможността да се качи на кобилата и да се втурне в галоп напред не

му се стори добра, задникът му беше прекалено изнежен за такива неща. Затова зачака търпеливо. Скоро след това различи едно пони, което се приближаваше в тръс. Ози изпъшка, когато видя Орион, възседнал животното.

Момчето се усмихна радостно в момента, в който зърна Ози, и насочи понито си право към незаинтересуваната Поли.

— Мислих си, че никога няма да ви настигнем — каза той. — Тръгнал си наистина рано.

— Ехей, мой човек. — Ози вдигна двете си ръце. — Какво става тук? Къде си мислиш, че отиваш?

— С теб.

— Не. Не идваш с мен. Няма начин.

Орион погледна Ози с раздразнение.

— Знам кой си.

— Е, и? Аз пък знам, че се връщаш в Лидингтън на момента.

— Ти си Ози — изсъска Орион предизвикателно. — Ти си отворил човешките порти. Скитал си на стотици планети. Ти си най-старият и богат човек на всички времена.

— Добре, част от това е почти вярно, но то не променя нещата. Аз продължавам, ти си отиваш у дома. Точка.

— Мога да помогна. Казах ти истината, честно, приятел съм със силфените. Мога да ги намеря заради теб.

— Не ме интересува.

— Ще извървиш пътищата, далечните пътища — каза разгорещено Орион. — Знам, че можеш да го направиш. Виждал съм как другите загубеняци идват и си отиват, но ти си различен, ти си Ози. Ето защо реших да дойда с теб. Ако някой може да открие пътищата до други места, това си ти. — Той погледна засрамено надолу към земята. — Ти си Ози. Ще го накараш да се случи. Знам, че ще го направиш.

— Благодаря за подкрепата, но няма да ме разубедиш.

— Те са там. — Шепотът се отрони от устните на момчето, сякаш то искаше да признае някаква ужасна тайна.

— Кой са там? — попита добродушно Ози.

— Мама и татко, те са там. Някъде по пътищата.

— О, господи... Не, слушай, няма да тръгна да ги търся. Съжалявам, наистина съжалявам. Но тях ги няма. Знам, че това е тежка истина за теб. Сега обаче трябва да отидеш в града. Когато се върна,

ще направя всичко по силите си за теб, обещавам. Ще ти намерим хубав нов дом, ще проследим семейството ти и ще те заведа да видиш всякакви прекрасни места.

— Идвам с теб! — извика Орион.

— Не мога да ти позволя да го направиш. Един ден ще ме разбереш.

— Наистина ли? — присмя му се момчето. — И как ще ме спреш, а? Как?

— Аз... Виж сега...

— Просто ще си яздя зад теб през цялото време. — В очите на Орион блещукаше непокорство, беше налучкал верния път и го знаеше. — Може дори да яздя отпред — ти не знаеш пътя. Да, даже не ми трябваш, изобщо. Мога да извървя пътищата и да ги открия сам.

— Исусе!

— *Моля те*, Ози — замоли го момчето. — При силфените няма какво да ми навреди, така че няма нужда да се тревожиш за мен. А и няма да те забавя. Мога да яздя много добре.

За пръв път през последните три века Ози не знаеше какво да прави. Най-очевидното решение бе да отведе глупавото дете обратно в града и да го предаде на властите. Добре де, там нямаше власти. Щеше да предаде момчето на персонала на ТСП, които щяха да сторят каквото им кажеше. Щяха да го пратят на някоя планета надалеч от Силвъргалд, която щеше да намрази. Да го вкарат в релсите и да го принудят да тръгне на училище, за да могат да го превърнат в примерен гражданин на Федерацията. А ако по някакво чудо напълно безполезните му, отказали се от живота родители се появяха в бъдещето, никога нямаше да го намерят. И как точно щеше да върне момчето в града? Като го овърже и го метне на гърба на Поли?

— Мамка му!

— Това беше доста грубо — каза Орион и се закикоти.

Един час след зазоряване таймер-функцията на е-конома му произведе звуков импулс като на старомоден часовник с камбанка и събуди Ози. Той отвори бавно очи, ретиналните импланти добавиха пълен инфрачервен спектър към зрението му, и се огледа наоколо. Момчето беше на няколко метра от него, сгушено в дебели вълнени

одеяла, а над него върху бамбукови пръти беше окачено малко парче брезент, за да го пази от дъжда през нощта. Огънят, който бяха напалили миналата вечер, се беше свил до ярка грейнала купчина в подсиленото му зрение. За всеки друг щеше да изглежда като тъмна купчинка с няколко проблясващи въглена. Инфрачервеното зрение му позволяваше да вижда и малките същества, които притичваха под величествените дървета и гризяха шушулки и ядки.

Той остана легнал в продължение на един дълъг миг. Всичко това беше част от плана от миналата нощ — да се събуди рано и да се отдалечи пеша с Поли и лонтруса, преди да яхне кобилата и да отпраши. Вчера пътят се бе разклонил многократно, можеше да поеме по много различни пътеки, а гората беше обширна. Бе изучил първоначалните орбитални карти, направени от изследователската част на ТСП. Тя се простираше на повече от двеста мили отвъд планините. На някои места се сливаше с други, също толкова големи горски площи, които покриваха почти целия грамаден континент. Орион никога нямаше да успее да го открие. Хлапето щеше да се поскита наоколо в продължение на около ден и щеше да се върне обратно към уюта и сигурността на града, който беше домът му. Дете без родители само в гора на извънземни.

По дяволите!

Орион изпъшка тихо, клепачите му трепнаха, сънят му беше станал неспокоен. Ози забеляза, че одеялото се е плъзнало надолу по рамото му и лявата му ръка бе гола и изстинала. Той отиде до хлапето и го зави. Орион бързо се успокои и върху красивото му лице се разля изражение на доволство.

Няколко часа по-късно момчето се събуди и откри, че Ози е съживил огъня и приготвя закуска. Млечните плочки, както Ози установи с облекчение, вършеха идеална работа. В студена вода те пускаха балончета и съскаха, докато не се превърнеха в гъста кремovidна течност, в която наkisна овесените кейкове. Към това добави бъркани яйца и препечени филийки — дебели парчета, нарязани неравно от твърдия като желязо пътнически хляб, купен от пекарната в Лидингтън. Пусна няколко люспи да се варят в чайника, пазеше плочките за по-късно.

Докато наблюдаваше как момчето дъвче лакомо, сякаш не бе яло нищо предната вечер, Ози започна да изчислява наново за колко време

щяха да стигнат провизиите му.

— Донесох храна с мен — каза му Орион.

Хлапето сякаш четеше мислите му.

— Наистина ли?

— Консервирано месо и пътнически хляб. Но не и като твоите плочки. В Лидингтън няма такива.

— Нормално. Ами помпичка за пречистване взе ли?

На лицето му се появи виновно изражение и луничките му се скупчиха едни в други.

— Не.

Той показа на хлапето как работи неговата помпа — малко механично приспособление, прикачено към собствената му бутилка с вода. Потопи късия маркуч в близкото поточе и занатиска ръкохватката, извличайки вода през керамичните филтри. Не беше така ефективно като молекулярно сито за отстраняване на бактерии със хранване, но щеше да ги отърве от всичко, което наистина можеше да им навреди. Хлапето се забавляваше, докато газеше във водата и пълнеше собствените си древни пластмасови манерки от бутилката на Ози.

— Ами гел за зъби?

Орион не носеше такъв, нито пък сапун. Затова той му зае от собствената си тубичка и се засмя на стреснатата физиономия на Орион, когато гелът се разпени и разшири в устата му. Момчето го изплакна според инструкциите на Ози и започна да плюе яростно.

Тук действаше химията с универсалните константи на реакциите ѝ. Когато Ози провери ръчното си устройство, то беше мъртво като парче скала. Заглушаващото поле, или каквото там използваша силфените, ставаше все по-силно, докато се приближаваше към гората. Сега влияеше дори на имплантираните му биочипове и принизяваше капацитета им почти до този на калкулатор. Интерфейсът на виртуалното му зрение беше ограничен до най-основните функции.

Идеята за полето заинтригува Ози и събуди старото му любопитство на физик. Той започна да обмисля всички възможни решения, докато яздеха по пътеката.

— Наблизо са — обяви Орион.

Беше късно утро и двамата яздеха отново, след като бяха дали кратка почивка на кобилата и понито, оставяйки ги да крачат до тях. Горските дървета вече бяха по-мрачни, иглолистните преобладаваха за сметка на останалите видове. За да балансират смрачаващия им ефект, короните над тях пропускаха множество мънички слънчеви лъчи, които шареха повърхността. От килима нападали иглички, който покриваше пътеката, се носеше приятен силен аромат.

— Откъде знаеш? — попита Ози. Дори тежките лапи на краката на лонтруса не издаваха звук върху гъбестата почва.

Момчето го изгледа с погледа на по-знаещ и сведущ, след това издърпа медальона си навън. Вътре в металната му мрежа перлата във форма на сълза проблясваше със силна тюркоазена светлина, сякаш съдържаше отломка от дневното небе.

— Казах ти, че съм им приятел.

И двамата слязоха от животните. Ози огледа подозрително сивите стволове, сякаш очакваше да ги нападнат от засада. Беше срещал силфени няколко пъти преди това, на Йандк. Извънземните се разхождаха из горите заедно с членове на културната мисия на Федерацията. Честно казано, остана малко разочарован. Липсата на способности за комуникация извади човешките му предразсъдъци на показ, приличаше твърде много на разговор с бавноразвиващи се деца. Това, което някои хора определяха като игривост и пакостливост, той намери за откровено дразнещо. Те се държаха като група от детската градина, тичаха, скачаха и се катереха по дърветата.

Сега можеше да ги чуе как приближават. През дърветата прелитаха гласове, нежни и мелодични, като хармония от птичи песни. Никога преди не бе чувал силфените да пеят. Разбира се, не беше нещо, което подлежеше на запис, а те със сигурност не бяха пели по време на престоя му на Йандк.

С усиляването на гласовете им той все повече осъзнаваше до каква степен песните им принадлежаха на това място, на гората. Те се оттегляха и прииждаха почти като халюцинации, допълваха се и резонираха както с проблясващите слънчеви лъчи, така и с нежния бриз. Думи нямаше, дори и на техния език. По-скоро напъване на единични прости ноти от гърла, далеч по-способни от който и да е човешки духов инструмент. После се появиха и самите силфени и се плъзнаха покрай дърветата като весели привидения. Ози въртеше глава

на всички страни и се опитваше да ги задържи в полезрението си. Те започнаха да се движат по-бързо, добавиха смехове към песента си, криеха се нарочно от хората, маскираха се зад клоните и се щураха между празните пространства.

Нямаше съмнение кои са. Присъстваха в митовете и фолклора на всяка човешка култура. Ози стоеше по средата на гигантската гора, обграден от елфи. Те бяха двуноги, по-високи от хората, с дълги изящни крайници и странни скъсени торсове. Главите им бяха също по-големи от човешките, но имаха плоски лица с котешки очи, разположени над тънък нос с дълги тесни ноздри. Нямаха истински челюсти, а само кръгла уста с три добре оформени концентрични кръга от остри зъби, които можеха да се извиват назад и напред независимо един от друг. Благодарение на това силфените можеха да дъвчат храната в гърлото си. Тъй като бяха тревопасни, храната биваше разкъсвана набързо, докато се придвижваше навътре. Това беше единствената им черта, която проваляше образа на благи същества от друг свят. Всеки път, когато разтвореха устните си, придобиваха чудовищен вид.

От контакта насам бяха регистрирани много отсенки на кожата — видът им притежаваше разнообразие като при хората, с изключение на това, че никой от тях не беше толкова блед като нордическите народи. Кожата им беше много по-здрава от човешката. На пипане беше като обработена животинска козина и блещукаше като коприна. Косите им бяха дълги и свободно пуснати, приличаха на плащове, които стигаха до средата на гърба им, въпреки че най-често ги сплитаха в единична дълга плетка с цветни кожени каишки. Бяха облечени без изключение в прости къси тоги, направени от медни и златисти платове, които лъщяха като сатен. Никой от тях не носеше обувки, а дългите им крака завършваха с четири пръста като куки, увенчани с дебели ноктести върхове. Ръцете им бяха подобни, имаха четири пръста, които сякаш се извиваха във всички посоки, почти като миниатюрни антени, което им придаваше невероятна сръчност.

— Бързо — извика му Орион. — След тях, след тях!

Той пусна юздите на понито и се хързулна по гърба му. След това се затича и изчезна сред дърветата.

— Чакай — извика Ози безрезултатно. Момчето бе достигнало дърветата отстрани на пътеката и бягаше с всички сили след

танцуващите силфени. — По дяволите.

Ози праметна припряно крак през седлото и почти падна от гърба на Поли. Увисна на юздите и задърпа кобилата след себе си към гората. Целта му скоро се скри от погледа му, единствената следа, която остана, беше шумът в далечината. Пред него на височината на главата му се простираха дебели клони, които го принуждаваха да се навежда под тях за нещастие на Поли. Понито цвилеше недоволно. Земята отдолу стана влажна и ботушите му започнаха да потъват в нея, което го забави допълнително.

След пет минути лицето му пареше, дишаше тежко и ругаеше гладко на четири езика. Песента обаче отново се усилваше. Беше сигурен, че чува смеха на Орион. Минута по-късно изведнъж се озова наред поляна. Беше оградена от огромни дървета със сребриста кора и тъмnochервени листа във формата на почти идеални полусфери, които се извисяваха на сто стъпки над тревистата ливада. През средата ромолеше малко поточе, което падаше по скалист хребет в дълбок вир в далечния край. Беше същинска райска дървесна идилия.

Всички силфени бяха там, почти седемдесет на брой. Много се катереха по дърветата, използваха ръцете и краката си, за да се захванат за набръчканата кора, притичваха по извитите клони, устремени към гроздовете от ядки, които висяха сред потрепващите листа високо в короните. Орион подскачаше до един ствол и ловеше ядките, които те му пускаха.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — сопна се Ози. Полусъзнателно усети утихването на песента в далечината. Орион мигновено наведе рамена и надяна начумерена и виновна физиономия на лицето си. — Какво си мислиш, че щеше да стане, ако не бях ви последвал? Къде е понито ти? Как ще го откриеш отново? Това не е шибана игра. Намираме се наред некартографирана гора, която е голяма колкото половината планета. Не съм изненадан, че си изгубил родителите си, ако си правил така и преди.

Орион вдигна ръка и посочи зад Ози. Устните му трепереха, докато говореше.

— Понито е там, Ози.

Той се обърна и видя как един силфен извежда понито и лонтруса на поляната. Вместо да се почувства спокоен и развеселен, както би постъпил Ози от легендата, гледката само задълбочи гнева му.

— За Бога!

— Това е силфенски свят, Ози — обясни внимателно Орион. — Тук не се случват лоши неща.

Ози изгледа ядно момчето, след това се обърна и се отправи към силфена, който държеше юздите. *Хайде, каза си. Стегни се. Той е само хлапе.*

Кое то не трябва да е тук и да прецаква проекта ми.

Той започна да се рови в паметта със силфенски език, която му бе имплантирана в клиниката на Августа. Никой никога не бе научил силфени да говорят на който и да е от езиците на Федерацията. Те не се интересуваха.

— Благодаря ви, че събрахте животните ни — каза той. Думите прозвучаха като хаотичен сбор от напевни звуци и невъобразима поредица от оплитащи езика уелски гласни. Беше сигурен, че ги произнесе напълно грешно.

Силфенът отвори широко уста и показва змиевидния си език, който потрепваше в центъра на зъбните пръстени. Ози искаше да се обърне и да избяга, преди да го погълнат, но спомагателната му културоложка памет му припомни, че това е усмивка. От устата на извънземното се изля поток от безсмислици, който бе много по-мелодичен от тромавото изречение на Ози.

— Наше е удоволствието, че се срещаме в този хубав ден, най-скъпи Ози. А вашите клетки животни се нуждаеха само от упътване, за да могат отново да бъдат с вас. Тези учения са само част от това, което сме ние. Да ги дадем, е толкова лесно за нас.

— Радвам се и съм очарован, че ме помните.

От друг свят, преди десетилетия.

— Такова съкровище не бива да бъде загубено за онова, което сме. А ти си прекрасно съкровище, Ози. Ози, човекът, който научи хората на първите им стъпки по верните пътища.

— Ползвах малко помощ. — Той се поклони леко и извика Орион. — Хей, погрижи се както трябва за това пони, окей? Не би му се отразило зле да пийне малко.

Орион се приближи, пое животното си от силфена и го отведе към вира под малкия водопад. Хвърли няколко недоволни погледа на Ози, явно още не му бе простил. Неколцина от силфените вече се къпеха, плъзгаха се през бистрата вода със същата лекота, с която се

катереха по дърветата и бягаха. Орион скоро се присъедини към тях във водата.

— Мога ли да попитам с кого говоря? — каза Ози.

— Аз съм цветето, което крачи под луните на деветте небеса, цепнатината от светлина, която пронизва най-тъмната долина в полунощ, потокът, който извира от оазиса. От всичко това идвам аз.

— Супер. — Спря за миг, докато образува изречение. — Мисля, че просто ще те наричам Девет небеса, ако нямаш нищо против.

— Както винаги избързваш, без да познаваш това, което ни обвързва всички в радостта, която е утрешната златна зора.

— Ох — промърмори на себе си Ози на английски. — Знаех си, че няма да е лесно.

Той остави Поли да се рови из светлата лавандулова трева, която покриваше поляната. Силфените се събираха на брега на вира. Извадиха манерки и започнаха да си ги подават, докато дъвчеха ядките и плодовете, които бяха събрали. Ози се придържаше близо до Девет небеса, а през това време Орион дойде и седна до него, зает със собствената си храна.

— Ние вървим по пътищата — каза Ози.

Това сякаш развесели силфените. Те произведоха чуруликация си смях, който удивително напомняше на човешки звук.

— Други от вида ни са го правили — напомни им той. — Търсачи на красотата и непознатото, защото в крайна сметка всички сме такива.

— Много са вървели по пътищата — отвърна Девет небеса. — Самонадеяни и умели, техните стъпки ечат силно в свещените земи, идват отдалече и са отправени още по-надалече. Кръг след кръг в танц на щастието.

— Кои пътища са извървели? — попита Ози. Реши, че е улучил същността на разговора.

— Всички пътища са едно, Ози, и водят към себе си. Да започнеш, е да свършиш.

— Да започнеш къде?

— Да започнеш тук, сред радостта на децата и чуруликането на птиците, и досадното веселие на териндите, докато лудуват над долините и вихрите. Всичко, към което се обръщаме, живее в музика и светлина.

— Аз започвам оттук. Къде трябва да отида?

— Ози идва, Ози си отива, Ози лети, Ози вижда много звезди, Ози живее в пещера, Ози напуска пещера, Ози вижда дървета, Ози идва. Кръгът е един.

Косъмчетата на врата на Ози се изправиха при споменаването на пещера.

— Ти знаеш къде живеят чудесата, ти крачиш към чудесата, ти виждаш чудесата, ти изживяваш чудесата, ти си тръгваш. Ози ти завижда. Ози тръгва с теб.

Това предизвика нов пристъп на шумен смях. Връхчетата на вибриращите им езици едва се подаваха във въздуха.

— Ози си тръгва — каза Девет небеса. Главата му се наклони напред, големите му черни очи се взряха в човека. — Прегърни, което си, уплаха не показвай, сред нас дълги са сезоните, обичаме те ние, защото не всичко в края прах е, който вдъхна ни живот. Така всичко свързано е във вечността, която се върти отново и отново.

— В какво превръщаш се ти? Не е ли това величието и благородството? В какво се превръща всеки от нас между епохите-близнаци от звезден прах? Това е величието там навън сред горящите звездите, където крача аз сега.

— Вървиш по пътя си, без радостта да опъва струните на песента си върху сърцето ти, пътуваш надалече, без да знаеш дали съдбата ти ще се сбъдне. Защото да вървиш сред горите, е да живееш. Виж ни във величието сега, защото за тази съдба копнеем.

— Крачите ли сред горите на планетата, от която идваме?

— Крачим сред всички гори, на мрака и на светлината.

— А тези на величието? Крачите ли сред тях?

— Светлина и мрак, и само тези. Не посягай към черното и златното, защото те оставят ужасна следа в небето в разцвета на деня. Вслушай се в шумните идеи на зимния пад.

Ози прекара фразата през съзнанието си, опасявайки се, че губи контрол върху разговора. Това обаче винаги важеше при разговорите със силфени.

— Цялото човечество има нужда да зърне в какво се превръщате. Аз крача заради тях към това място. Къде е пътеката?

— Знанието е във въздуха, който дишаме, водата, която пием, храната, която ядем. Радвай се, защото то е толкова твое, колкото и

наше, да живееш сред него, е славно. Погледни природата в най-пълната красота на цъфтежа ѝ, огъни небето и земята със силата на желанието си, ако наистина можеш, защото каквото ще бъде, е било. Благите сбогувания и благите посрещания са всички заедно част от безкрайната въртележка на светове върху светове и кои сме ние да произнасяме кой е най-веселият от всички.

— Това дете плаче всяка нощ за загубените си баща и майка.

— Всички плачем заедно, сгушени в дъха на този най-леден от всички ветрове, пред който затваряме очите си във времена на мрак, защото кой кого загубил е в това окъсняло разкъсано време.

Силфените се заизправяха.

— Ами благодаря ти, мой човек — каза Ози на английски. — Беше направо невероятно.

— Бързаме ние като мухата куарал към гнездото си посред самотното езеро отвъд долината и тазвечерната река.

— Надявам се да го достигнете без проблеми.

Девет небеса скочи на крака. Той и останалите силфени вече тичаха забързано по брега на вира. Странната им дива песен отново изпълни въздуха. След миг вече ги нямаше, загубени в тихите пространства между дървесните стволлове.

Ози изпусна дълбока въздишка. Погледна към момчето, което гледаше объркано и очаровано.

— Добре ли си, мой човек?

— Те са толкова... различни — каза бавно Орион.

— Може би — каза Ози. — Или са надрусани през цялото време, или паметта ми не е толкова силна, колкото пишеше в договора. Каквото и да е, не говорят особено смислени неща.

— Не мисля, че се предполага да говорят смислено, Ози. Те са елфи, смъртните не са част от техния свят. Никога няма да можем да ги разберем.

— Те са също толкова истински, колкото сме ние, може би дори повече, ако съм прав относно тях. Но със сигурност мога да разбера защо всички чалнати хипита ги обожават. Знаят неща, които не би трябвало да знаят. Едно кратко зърване на забранено знание сред всичките глупости и веднага се превръщат в месици.

— Какво имаш предвид?

— Жилището ми, на първо място. Това беше предостатъчно, за да ме убеди, че съм на правилния път — извинявам се за играта на думи.

— Какъв път?

— Опитвам се да открия къде отиват силфените, след като напуснат горите си.

— Защо?

— Имам въпрос за нещото, в което се превръщат.

— Какво нещо?

— Не съм сигурен.

— Това е глупаво.

— Да, мой човек. Ако го погледнеш така, може би е малко глупаво.

— Ще намерим мама и татко по пътя, нали?

— Честно казано, съмнявам се.

— Девет небеса сякаш не знаеше къде са, нали? — попита Орион.

— Разбрал си всичко това?

— Част от него. Говориш силфенски доста добре.

Той намигна на момчето.

— Това е защото мамя. Единственият начин да оцелееш в живота.

— Тогава накъде сме сега?

— Нанякъде, както преди — каза Ози. Той огледа обширната поляна, несигурен откъде бяха пристигнали. — По първия път, който открием, без едничка идея накъде отиваме.

[1] Вероятно става дума за книгата на Стивън Бакстър *Raft*, издадена у нас под заглавието „Черна дупка“ от ИК „Бард“. — Бел.ред.

9.

Според легендата астероидът представлявал буца чисто злато, чиято сърцевина останала непокътната и сега лежеше заровена дълбоко под замъка. От каквото и да беше съставена всъщност, плътността ѝ със сигурност беше над средната. Когато ударил южния континент на Лотиан, няколко века преди идването на хората, астероидът изровил идеално кръгъл кратер с диаметър две мили. Стената по ръба му беше висока над сто стъпки, а вътрешността беше доста стръмна. Централният връх се издигаше на хиляда и триста стъпки. През онези дни думата „връх“ била използвана с известно преувеличение; в средата на кратера имало конична могила с пооронени склонове. Не оцеляла дълго в тази си форма.

Сред първите заселници, до един от Шотландия, имало много от Единбург, затъжени за стария град и в същото време готови да развиват динамично новата си родина. Стремехът им към *по-голямото и по-доброто* бе избил с цялата си енергия при построяването на новата столица — Лийтпул, — в чието ядро се намираше кратерът. Цяла река — Хай Форт — бе отбита, така че да тече в продължение на седем мили по новопостроен акведукт и да се излива над стената на кратера, запълвайки бавно вътрешното езеро. Искаха в средата да има замък, разбира се, но лекият наклон на новия остров не можеше да се мери с издадената скалиста канара, която доминираше центъра на стария Единбург. Флота от цивилни инженерни работи се зае да издълбае скалата, докато водите се покачваха наоколо. През следващите години от самотната могила бяха изсечени три скални остриета, остри и достатъчно зъбати, за да паснат на всяка алпийска верига. На върха на най-високата се появи замък в баварски стил, до който се стигаше по един-единствен път, увил се като спирала около стръмните скали.

Зад замъка, заели останалата част от суровия връх, изникнаха монолитни гранитни сгради, разделени от широки калдъръмени пътища и извиващи се алеи. Нямаше паркове или дървета, защото нямаше почва, върху която да виреят растения, само гола скала,

подложена на режещите инструменти на роботите. С напредването на строителството в картината се намеси целият свръхфинансиран механизъм на правителството. От източната сграда на парламента до изящния дворец на върховния съд, от подутите кошери с офисите на министерствата до планетарната банка в римски стил. С управляващите света дойде и обичайният цирк от притурки: скъпите ресторанти, хотели, клубове, компаниите за офис услуги, театри, корпоративни щабквартири, концертни зали, лобиращи фирми, правни партньори и медийни компании. Из мрачните официални сгради жужаха рояци от избрани представители, помощниците им, изследователи, стажанти, съпруги и съпрузи, чиновници и сводници. Всъщност само висшият ешелон живееше на Касъл Маунт^[1]. Всички останали пътуваха ежедневно от града, който израсна от другата страна на ръба. Предградията и кварталите се простираха в продължение на мили надолу по склона на външната страна на кратера и приютяваха четири и половина милиона души.

Лийтпул беше един от любимите градове на Адам Елвин, приятно разнообразие в сравнение със спретнатите решетки на повечето светове. Тук улиците се извиваха надолу по стената на кратера по случайни криви, преплитаха се и се разклоняваха хаотично. Леката индустрия и жилищните квартали бяха отделени в различни зони, но пък бяха наблъскани в градски план, напомнящ лишен от всякаква логика пъзел. Широки терасирани паркове оформяха красиви зелени площи между каменните и бетонните сгради. Добре развита подземна метромрежа и трамвайни линии по улиците поддържаха трафика на частни автомобили сведен до минимум. Издигнати влакови линии свързваха главните квартали и криволичеха до дъното на североизточния склон, в чиито покрайнини се беше сгушила гарата на ТСП.

Днес Адам се разхождаше в западния квадрант на Кръга на Принца, пътят, който обикаляше по ръба на кратера. Беше главният квартал за продажба на дребно, известен на много планети. Стена от високи универсални и маркови магазини оформяше външната страна на широкия път, а вътрешната се извиваше рязко към тихите води на пръстеновото езеро на двадесет ярда под паважа. При построяването на града ръбът бил загладен с изключение на естуара на Хай Форт, който бил покрит с двоен арковиден мост, както и подобния изходен

канал на отсрещната страна, който изпращаше разпенената вода надолу по изкуствена каскада през най-скъпите жилищни квартали.

Прекара спокойни двадесет минути в разходка сред тълпите, които жужаха пред входовете на магазините. Всяка сграда беше украсена с алено-белия келтски национален флаг. Всички знамена без изключение бяха вдигнати до средата на пилоните. Два дни по-рано отборът на Лотиан бе изхвърлен от Купата. Това бе разтърсило здраво новата шотландска нация, сякаш планетата бе изпаднала в поголовна скръб. Най-накрая откри кафенето, което търсеше — врата отстрани на голям магазин за електроника, водеща към стълбище, което се изкачваше на първия етаж. Огромното помещение представляваше нещо като префасонирана галерия с високи тавани и огромни извити прозорци, които се вираха надолу към Кръга на Принца. Той откри леко раздърпано канапе пред един прозорец и поръча на сервитьорката тийнейджърка горещ шоколад с два шоколадови резена и лешникови кейкчета. Гледката, която се откриваше към Касъл Маунт, беше неповторима. На неколкостотин ярда на юг една от единичните релси се простираше над спокойната тъмна вода. По нея се носеше самотен сребрист вагон, понесъл късната смяна офис служители към работните им места.

— Внушителна гледка, а? — обади се някой над рамото му.

Адам погледна нагоре и видя Брамбли Йохансон, застанал зад него с голяма чаша чай в ръка. Както винаги, високият мъж изглеждаше някак дистанциран от света около себе си. Може би донякъде заради елегантното му лице, което му придаваше много по-аристократичен вид от членовете на всяка Велика фамилия.

— Наслаждавам й се — каза спокойно Адам.

— Разбира си, по време на Марди Грас е дори по-добра — каза Брамбли и седна на канапето до Адам. — Осветяват замъка с огромни холограмни прожектори за цяла седмица, а по време на церемонията на закриването правят истинско шоу с фойерверки над него.

— Ако някога ми отпуснеш нужното време, ще дойда да погледам.

— За това исках да те видя. — Брамбли млъкна, когато сервитьорката донесе горещия шоколад на Адам, и й се усмихна победоносно. Тя му върна усмивката, преди да се отдалечи забързано към следващата маса.

Адам опита да сдържи раздразнението си, породено от безмълвната размяна, беше просто още едно напомняне за собствената му възраст.

— Ще ми дадеш отпускате? — попита той.

— Точно обратното, стари приятелю. Затова исках да се видим лично, за да те убедя колко важни ще са следващите няколко години. В крайна сметка ти не си... доживотен Пазител. Отдадеността ти на каузата винаги е била по-скоро финансово ориентирана. Искан да знам дали си готов да изпълняваш ролята си, когато нещата загубят сериозно.

— Да загубят? Онази кучка Майо почти ме хвана на ВИлейн.

— О, стига, Адам, дори не беше близо до теб. Ти я надхитри толкова красиво. И продължаваш да си по-хитър от нея, частите пристигат по график.

— Запази хвалебствията за буржоата. Не можеш да ме мотивираш по този начин.

— Много добре. В такъв случай ще продължиш ли да ни помагаш с услугите си и на каква цена?

— Какво точно искаш от мен?

— Настъпи моментът, към който се стремеше Звездния странник. Времето добрите мъже да начертаят линия в пясъка и да кажат: стига толкова.

— Няма да я преминете — промърмори Адам.

Брадли отпи от чая си и се усмихна.

— Може би в миналото. Тук и сега обаче знам какво трябва да се направи. И малка част от него ще е приятно.

— Революцията изяде собствените си деца.

— Това не е революция, Адам, това е моят кръстоносен поход. Ще запратят този, който покварява човечеството, в дълбините на нощта отвъд ада, където дори Дяволът не смее да стъпи. И това ще е най-малкото, което заслужава. Ще отмъстя за себе си и за всички онези, които са били погълнати от злото на Звездния странник.

— Браво.

— Ти имаш своите вярвания и убеждения, Адам. Аз имам моите. Моля те, не им се присмивай, намирам го за неприятно. Това, което предлагам, е да пренесем бойните действия извън Далечината. Искан да се изправя директно срещу агентите на Звездния странник и

интересите му във Федерацията. Така че ще бъдеш ли така добър да ми разкриеш колко ще струва сътрудничеството ти, ако това няма да те приближи твърде много до капиталистите.

— Пряка конфронтация? Искаш да поведеш войните ти в битка?

— Да. Знаеш повече за тайните операции и процедурите по сигурност от всеки от нас. Това те прави безценен за мен, Адам. Нуждая се от теб заради това. Искам само да кажа, че без човешка раса няма да има социалистическо общество. Ще ми помогнеш ли?

Адам трябваше да признае пред себе си, че въпросът беше честен. Не и такъв, който би очаквал в приятно кафе, гледащо към спокойно езеро с приказен замък. Но къде тогава трябваше да бъде зададен подобен въпрос? „Какво точно искам от живота?“ За пореден път куражът му беше разклатен. Досега бе възприемал като принцип да не се подмладява, защото процедурата беше присъща на буржоата и господарите им плутократи. Обществото трябваше да е структурирано така, че да е достъпно за всички, независимо от обстоятелствата. Древната политическа мечта за всеобща справедливост и равенство, за истински социализъм. Въпреки активната му дейност за каузата, унищожението и насилието, които бе причинил на естаблишмънта, нищо не се бе променило. „Това обаче не значи, че не съм прав.“ Когато се сетеше за останалите, бивши приятели и другари, предали движението през десетилетията, напускайки или вършейки нещо още по-лошо, се убеждаваше какъв трябва да е курсът му. Въпреки дълбоко човешкото желание за вечен живот. Ако някой, толкова отдаден като него, се предадеше накрая, каква надежда изобщо можеше да съществува?

— Уморен съм, Бродли, наистина съм уморен. През целия си живот съм ставал свидетел как идеалите ми биват потъпквани от плутократите. Хванал съм се за изгубена кауза, защото не знам какво друго мога да направя. Осъзнаваш ли колко жалък ме прави това? Е, вече не искам да спасявам Федерацията. Опитвах се да го направя в продължение на петдесет години и не постигнах нищо. Не мога да продължа. Няма смисъл. Капитализмът или Звездния странник, не ми пука кой от тях ще довърши обществото ни. Свърших с това.

— Не, не си. Спри с опитите да се наместиш на по-удобна позиция за пазарлъци, Адам. Няма да гледаш безучастно отстрани как едно извънземно извършва геноцид над собствения ти вид. Ти си

идеалист. Величествен недостатък, за който ти завиждам много. Кажеш сега какво мога да ти предложа в замяна на безценните ти услуги?

— Не знам. Може би надежда?

— Много добре. — Брамбли кимна към забележителния замък на върха на високата скала. Слънчевата светлина грееше върху изящните конични кулички, чиито полирани каменни стени блестяха в ярки бронзови и смарагдови нюанси. — Оригиналният замък в Единбург е бил седалището на шотландския национализъм. Символизирал е всичко за непреклонните вярващи. Въпреки всички промени и загуби, които те са претърпели, замъкът е останал здрав в центъра на столицата им. Чакали са поколения шотландската нация да се прероди истински след смъртта на прекрасния им Принц. Имало времена, когато каузата изглеждала непостижима, дори прокълната. Те извоювали независимостта си от Англия само за да я изгубят отново при формирането на Федерална Европа. Веднъж щом хората достигнали звездите обаче, истинската нация била преродена тук и на още два свята. Идеал, поддържан жив в мрака, може да процъфти, ако получи шанса си, независимо колко дълга е нощта. Не се отказвай от идеалите си, Адам, никога.

— Доста изтъркано е, без съмнение.

— Тогава опитай това. Виждал съм в какво се превръщат общества като нашето с прогреса. Крачил съм из световите им и съм се удивлявал със собствените си очи. Тази Федерация е просто преходен етап за вид като нашия. Дори твоят социализъм ще бъде захвърлен от истинската еволюция. Можем да се превърнем в нещо прекрасно, нещо специално. Имаме потенциала за това.

Адам го гледа неотклонно дълго време, искаше му се да може да проникне през тези енигматични очи и в съзнанието зад тях. Вратата на Брамбли в себе си и каузата никога не бяха престанали да го удивляват. Имаше времена през последните тридесет години, когато му се искаше да отпише Брамбли по същия начин, както го бе направил естаблишмънтът на Федерацията. Като нищо повече от поредния изтрещял конспиративен теоретик. Дребните детайли обаче бяха твърде много, за да ги отхвърли с насмешка. Превъзходните му разузнавателни източници като начало. Начинът, по който бяха организирани малките аспекти на федеративната политика, на пръв поглед несъгласувано с интересите на Великите фамилии и

Междузвездните династии. На Адам му трябваше толкова малко, за да повярва на идеята за Звездния странник. Поне вече не я отхвърляше.

— Има нещо, което искам да знам, макар да се опасявам, че това може и да се окаже моя лична слабост.

— Ще бъда честен с теб, Адам. Дължа ти го.

— Къде отиваш, за да се подмладиш? Да не би да има някаква тайна нелегална клиника, за която не знам и която осигурява лечение на хора като нас?

— Не, Адам, няма нищо подобно. Използвам клиниката „Унстрон“ в Джарува. Доста е добра.

Адам направи пауза, докато е-кономът му извикваше междузвездното разписание на ТСП във виртуалното му зрение.

— Джарува някакъв град ли е?

— Не, планета е. ТСП затвори портала преди двеста и осемдесет години, след гражданска война между многобройни националистически фракции и местните радикални евангелисти. Единственото, което мразеха повече, беше Федерацията — извършиха някои доста неприятни неща преди Изолацията. Доста са се успокоили оттогава, за щастие. Построили са наново обществото си, всяка фракция разполага със собствен дом. Структурата е сходна със земната от средата на двадесети век. Опасявам се, че нито една от мининациите не е социалистическа.

— Разбирам — каза внимателно Адам. — Как стигаш дотам?

— Съществува път, който води дотам. Силфените вече не го ползват.

— Някак си знаех, че ще ми отговориш с нещо такова.

— Ще се радвам да те заведа там и да платя подмладяването, ако това е желанието ти.

— Нека да оставим възможността отворена, какво ще кажеш?

— Както желаш. Предложението ми обаче е искрено и остава в сила.

— Искане ми се да вярвах като теб.

— Не си далеч от това, Адам. Наистина. Очаквам, че онова, което ще се случи през следващите няколко години, ще те убеди. Но пък така или иначе очаквам да убеди всички.

— Добре — каза Адам. Испита чувство на почти пълно облекчение, след като взе решение. Много хора говореха за

удовлетворението, което идва след признаването на поражение. Беше умерено изненадан да открие, че е истина. — В такъв случай какво искаш да направят Пазителите във Федерацията? Имай предвид, че няма да повтора случая с гара Абадан. Повече не се занимавам с насилствени политически действия.

— Скъпи приятелю, нито пък аз. Благодаря ти, че се съгласи. Знам, че противоречи на собствените ти цели. Не се отказвай от тях. Ти живееш, за да видиш социално справедлив свят.

— Както свещеникът ще види Рая.

Меката усмивка на Брадли беше заредена с разбиране и симпатия.

— Какво ще удариш първо? — попита Адам.

— Точно в момента „Втори шанс“ е основната ми цел. Част от задачата ти ще е да събереш екип, който да унищожи кораба.

— Глупости. Никога не можеш да унищожиш знанието. Дори да успеем да взривим „Втори шанс“, те ще построят още един и още един, и още един, докато най-накрая не завършат все някой. Знаят как да ги построят, значи ще го направят.

— За нещастие предполагам, че си прав. Унищожаването на „Втори шанс“ обаче ще бъде жесток удар по Звездния странник. Той искаше този кораб, нали знаеш.

— Знам. Получих съобщението от ловджийската стрелба. — Адам се загледа в Касъл Маунт за известно време. — Нали знаеш, замъците едно време са имали и друга цел, освен символизма. Държали са нашествениците надалеч и са пазили сигурността на кралството. Вече не строим замъци.

— Но се нуждаем от тях повече от когато и да било.

— Каква двойка сме само — каза Адам. — Оптимистът и песимистът.

— Кой от двамата си ти?

— Мисля, че знаеш.

Екипът му беше донякъде изненадан, когато Уилсън пристигна в офиса в около седем и половина сутринта. С ежедневните ръководни срещи, тренировъчни сесии, интервюта, инженерни прегледи, медийни доклади, едночасовото спортуване в салона и дузината други задачи в

плана му през повечето вечери не си тръгваше преди девет. Обядваше на бюрото си, вместо да губи време и да се разкарва до чудесната столова на наземния етаж. Влиянието му започна да се усеща в целия проект по звездния кораб, а с него и ентусиазмът му. Процедурите бяха станали още по-стриктни по силата на непреклонни директиви. Политиката му беше ясна и ефективна. Комплексът беше заразен с гордост, която дърпаше екипите напред.

Всяка седмица Уилсън се срещаше с Найджъл Шелдън, за да направят ритуалната си инспекционна обиколка на „Втори шанс“. Пристигаха при портала и се оттласкваха към платформата за монтаж. И двамата сочеха като малки ученици и дърдореха за нови отсеци от огромния кораб.

Всички плазмени ракети вече бяха монтирани, заедно с турбопомпите и хранящите струйни помпи. В кухините по продължение на централната инженерна суперструктура на кораба бяха вкарани големи резервоари с работно тяло, тъмни сиви елипсоиди, чиято вътрешна структура представляваше кошерен лабиринт от миниатюрни алвеоли.

— Това е най-добрият дизайн на амортизатор — обясни Уилсън, докато двамата се плъзгаха по скелето за сглобки над централния цилиндър. — Алвеолите могат да изхвърлят съдържанието си навън без значение с какво ускорение маневрираме и докато продължаваме по инерция, ще задържат течностите в стабилно състояние. Само ако разполагахме с това на стария „Одисей“, щяхме да си спестим много проблеми от механично естество, но материалознанието е напреднало много оттогава.

Найджъл се задържа за едно от платформените скелета и се спря точно над яйцевиден резервоар, който беше нежно полаган на мястото си от роботизирани ръце. Монтажистите и отдалечените мобилни сензори жужаха около него като пчелички около царицата си.

— Защо не използваме водород? Мислех, че той дава най-добрия специфичен импулс за ракетно оттласкване.

— Когато става дума за химически реакции, в това няма съмнение. Плазмените ракети обаче работят с толкова мощни енергии, че разбиват работната си течност на субатомни частици. Нилинговите д-ями, които ще носим, изпомпват такава мощ в себе си, че плазмата става по-гореща от отходната маса на ядрен генератор. При подобна

ефективност криогениката е загуба на време. Разбира се, в идеалния свят щяхме да използваме живак за течност за оттласкване, но дори тогава щяхме да имаме проблеми, да не споменавам цената и източниците, които щяха да ни трябват за необходимия ни обем. Затова се спряхме на изключително гъст хидровъглерод. Почти чист суров петрол, но химиците пренагодиха молекулярната структура, за да се запази течна при големи температурни амплитуди. Имайки предвид почти перфектната изолация, с която сме обгърнали резервоарите, термалната поддръжка, която трябва да осигурим за горивното, е минимална.

Найджъл погледна замислено към резервоара.

— Винаги съм мислил, че ракетите са съвсем проста работа.

— Принципът наистина е повече от прост, сложното са инженерните детайли. Даваме всичко от себе си, за да намалим тези трудности; модерните технологии ни позволяват да ползваме цели слоеве от помощни системи.

— Чух, че си свикал съвет по преразглеждане на дизайна.

— Да, последно одобрение на дизайна. Предпочитам този метод пред многобройните комитети, които си организирай. — Уилсън се пусна от скелето и се оттласна по продължение на звездния кораб към колелото с животоподдържащи системи. — Придава на проекта цялостна гледна точка по отношение на архитектурата.

— Няма да споря. Това вече е твоето представление.

Преминаха над секцията на колелото. Вътрешните палуби се виждаха ясно, подовите и стенните настилки бяха здраво закрепени за носещата структура. Можеха да различат добре вътрешния план на отсека.

— Трябва да започнем с монтирането на корпуса в края на следващия месец — каза Уилсън.

— Значи не изоставяме много.

— Не. Снабдил си ме с добър екип. А и неограниченото финансиране е от помощ.

— Всъщност не е неограничено и забелязах, че продължава да се покачва.

— Това беше неизбежно, но наистина се очакваше да се уталожи със спирането на работата по дизайна. Вече започнахме да извършваме няколко модификации на централния цилиндър, за да можем да си

позволим неизвестното времетраене на мисията по наблюдение. Подобрените сензорни системи са в края на етапа на алфа-анализ, скоро трябва да са готови за изпитания. Вече разполагаме с инженерните макети на сателитите за далечно сондиране от класове три и четири. В момента се сглобяват на Висшия ангел от „Бейфос“ — капацитетът ни тук е изчерпан, а те са експертите в тази област. Повечето от сателитите за геопроучване на изследователското ти поделение са построени от тях.

— Разбира се. — Найджъл огледа още веднъж палубите, пригодени за екипажа, където атмосферния преобразувател вече беше поставен на мястото си, все още увит в сребристата си опаковка. — Мой човек, все още не мога да осъзная колко огромна е тази красавица. Човек би си помислил, че... не знам, можеше да сме построили нещо по-спретнато досега.

— Едноместен звезден кораб? — попита весело Уилсън. Той помахна с ръка към предната част на цилиндъра. — Ти помогна с дизайна на хипердвигателя. Притежавал съм къщи, които са по-малки от това чудовище.

— Да, да, знам. Трябва отново да прегледам базовите уравнения.

— Направи го, но ти казвам, че кораб с размерите на кола никога няма да го бъде. Когато тръгвам да изследвам непознатото, искам нещо голямо и мощно около себе си.

— О, мой човек, Фройд с удоволствие би експериментирал цял ден с теб. Така, как върви подборката на екипажа?

— О, Господи — сепна се Уилсън. — Кандидатите за работния екипаж са сведени до малка група. Разполагаме с двеста и двадесет души, които ще започнат втора фаза на тренировки следващата седмица. Ще подберем окончателните петдесетима месец преди излитането. Научният екип обаче е по-трудна работа. Засега сме одобрили седемдесет, офисът на Оскар се опитва да пресее останалата част от молбите. Това, което отнема толкова много време, са интервютата. Федерацията разполага с огромен брой висококвалифицирани хора, а ние трябва да ги подложим до един на оценка и психопрофилиране. Искане ми се да разполагам с банка от около триста кандидати, от които да избирам.

— Аха. — Найджъл се спря над ръба на животоподдържащото колело и се загледа в робота-конструктор, който прикрепяше палубен

панел на мястото му. — Замислял ли си се да вземеш доктор Боуз със себе си?

— Боуз? О, астрономът, който регистрира забулването? Мисля, че Оскар спомена за кандидатстването му. Определено разполага с много спонсори. Искаш ли да проверя дали е преминал през пресяването?

— Не, няма нужда. Работата е там, че офисът ми е затрупан със запитвания относно него, както и този на вицепрезидента.

За миг Уилсън си помисли, че има предвид вицепрезидента на ТСП.

— Имаш предвид Илейн Дой?

— Да. Малко е неловко. Всеки път, когато медиите искат коментар относно забулването, се обръщат към Боуз, което е разбираемо. Проблемът идва оттам, че той си сътрудничи с тях. С всички тях. Нямам си представа кога спи този тип. Както и да е, въпросът е, че за обществото той е фигурата, асоциирана най-силно с проекта. Позиция, от която Боуз се възползва по идеален начин.

— Почакай малко, да не искаш да кажеш, че трябва да го взема?

— Искам да кажа, че ако планираш да вземеш астроном, има и по-лоши избори. За неизвестен професор от забутана планета определено се саморекламира като истински експерт.

— Ще кажа на Оскар да прегледа досието, ако това те притеснява.

— Добре. Надявам се няма да има предубеждения спрямо възрастта в процеса на селекция.

— Какво?

— Ами, професорът е, въх, доста по-близо до времето си за подмладяване, отколкото ти или аз... или всеки друг, когото би имал предвид. Това е.

— О, Боже.

Плантацията, в която живееше Тара Дженифър Шахийф, се намираше от другата страна на планините, които се издигаха в северните квартали на Дарклеик Сити. Дори при наличието на модерната магистрала, която минаваше през тях, на Паула и детектив Хоше Фин им отне три часа път с кола, за да стигнат дотам. Те отбиха

на кръстовището в началото на обширна равнина. Колата заизвива през лъкатушещия местен път. Склоновете от всяка страна бяха плътно засети с кафе и сякаш за всяка редица отговаряше агроробот от някакъв вид, който се придвижваше на колелата си и се грижеше за зелените растения.

Най-накрая колата стигна до плантацията и широкия вход с порта и бяла каменна арка. Черешови дървета ограждаха от двете му страни автомобилната алея, която водеше до ниска бяла къща с яркочервен покрив от глинени плочки.

— Съвсем традиционно — коментира Паула.

Хоше погледна към арката.

— Ще откриеш много такива на този свят. Имаме склонност да идеализираме миналото. Голяма част от първите заселници са били успели хора още преди да пристигнат и духът им все още е жив. Планетата ни е извлякла доста ползи от това.

— Ако нещо работи, не се опитвай да го поправяш.

— Да. — С нищо не показва, че е уловил каквато и да е ирония.

Колата спря върху чакъла пред главната врата на къщата. Паула излезе навън и огледа огромните симетрично подредени градини. Голямата морава и палисадата от дървета бяха погълнали много време и усилия.

Тара Дженифър Шахийф стоеше пред двойната врата от акмово дърво под портала. Съпругът ѝ, Матю деСавоел, стоеше до нея. Ръката му бе обгърнала покровителствено раменете ѝ. Паула забеляза, че беше с няколко десетилетия по-възрастен от нея. Гъстата му черна коса посребряваше, коремът му бе започнал да се отпуска.

Колата се отправи към местата за паркиране. Паула тръгна напред.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим — каза тя.

— За нищо — каза Тара с нервна усмивка и кимна напрегнато на детектив Фин. — Здравейте отново.

— Надявам се, че това няма да е твърде разстройващо — каза Матю деСавоел. — Жена ми вече преодоля изпитанието по съживяването си.

— Всичко е наред, Матю — каза Тара и го потупа по ръката.

— Не съм тръгнала да правя живота на всички по-труден просто така, нарочно — каза Паула. — Именно семейството на жена ви е

поискала разследването да бъде продължено.

Матю деСавоел изсумтя недоволно и отвори предната врата.

— Мисля, че ни трябва присъствието на адвокат — каза той, докато минаваше през хладната приемна зала.

— Това е ваше право — каза неутрално Паула. Ако деСавоел си въобразяваше, че жена му е напълно възстановена, се заблуждаваше жестоко. Никой нормален човек, изживял три живота, не се държеше толкова нервно като Тара. Опитът бе показал на Паула, че на всеки убит, по случайност или не, му трябва поне едно подмладяване след съживяването, за да се отърси от психологическата травма.

Въведоха ги в огромен салон с под от каменни плочи. Величествена камина изпълваше една от стените. В средата ѝ, зад истинска решетка, имаше цепеници. По стените висяха разнообразни ловни трофеи, заедно с препарираните глави на извънземни животни, чиито зъби и нокти бяха оголени, явно за да изглеждат като жестоки зверове.

— Ваши ли са? — попита Хоше.

— Убил съм всяко едно от тях — каза гордо Матю деСавоел. — Сред хълмовете все още се намират много враждебни диви животни.

— Никога не съм виждал толкова голям горал — каза Хоше, застанал под една от главите.

— Не знаех, че в Дъбов лес съществува оръжейна и ловна култура — каза Паула.

— Не и в градовете — каза деСавоел. — Смятат онези от нас, които се грижат за земята, за диваци, които го правят само заради спорта. Никой от тях не живее тук, никой не осъзнава каква опасност представляват горалите и видите, ако се приближат до човешките селища. Има няколко политически кампании с цел да се забрани на земевладелците да стрелят извън култивирани земи, все едно на горалите им пука за това. Точно заради тази репресивна гадост избягах тук.

— Значи на тази планета е лесно да се сдобиеш с пушка?

— Изобщо не е така — каза Тара и демонстративно се плъосна на един от широките дивани. — Няма да повярвате колко трудно е да се сдобиеш с разрешително, дори за ловна пушка.

Паула седна срещу нея.

— Вие имали ли сте някога разрешително?

— Не. — Тара поклати главата си и се усмихна леко на някаква шега, известна само на нея. Извади цигара от табакерата си и я притисна към запалката на дъното ѝ. Разнесе се приятният ментов аромат на висококачествена домашно отгледана „Мери Джейн“. — Имате ли нещо против? Помага ми да се отпусна.

Хоше Фин се намръщи, но не каза нищо.

— Някога притежавали ли сте оръжие? — попита Паула.

Тара се засмя.

— Не. А ако съм, не съм запазила спомените. Не мисля, че бих го направила. Оръжията нямат място в цивилизованото общество.

— Похвална гледна точка — каза Паула. Чудеше се дали Тара наистина беше толкова изтънчена, или това просто бе нещо, в което се бе самоубедила след смъртта си. Но пък повечето граждани предпочитаха да си затворят очите пред факта колко лесно е да се намери оръжие. — Бих искала да поговорим за Уайоби Котал.

— Разбира се. Но, както казах на детектив Фин последния път, пазя само няколко седмици спомени за него.

— Имали сте връзка.

Тара пое дълбоко от цигарата и издиша бавно.

— Определено. Господи, какво тяло имаше това хлапе. Не мисля, че някога ще забравя това.

— Значи бракът ви с Мортън е бил приключил.

— Не, всъщност не. Все още се разбирахме добре, въпреки че вече не беше особено вълнуващо. Сигурно знаете как е. — В гласа ѝ се усещаше присмехулна нотка.

— Имаште ли други връзки?

— Няколко. Както казах, виждах накъде бяха тръгнали нещата с Мортън. Компанията ни се справяше добре, отнемаше все повече от времето му. Такива са мъжете, винаги се вманиачават по грешните неща в живота. Някои мъже. — Тя протегна отпуснатата си ръка към деСавоел, който целуна сладно кокалчетата на пръстите ѝ.

— Мортън знаеше ли за другите мъже?

— Вероятно. Но аз го уважавах; никога не съм се перчила с тях и никога не сме се карали заради който и да е от тях.

— Мортън имаше ли оръжие?

— О, това е абсурдно. Бракът ни беше хубав.

— Бил е към края си.

— Разведохме се. Случва се. Всъщност неизбежно е, когато живееш толкова дълго.

— Той имаше ли оръжие?

— Не.

— Добре. Защо бихте избрали Тампико?

— Това е мястото, откъдето съм подала молбата за развод, нали? Ами не знам. За първи път чух за него непосредствено след съживяването ми, когато следователите от застрахователната компания ме разпитваха какво е станало. Преди това изобщо не знаех, че мястото съществува.

— С Котал сте купили билети дотам. Напуснали сте четири дни след последното ви депозиране на спомени в сейфа на клиника „Кирова“. Защо сте избягали с него?

— Не знам. Спомням си как се запознах с него. Беше на парти, след това се виждахме просто заради секса, наистина. Беше забавен, ентусиазиран, каквито са само живеещите първи живот. Насладих му се, но винаги ми е било трудно да повярвам, че съм се отказала от живота си заради него. С Мортън си живеехме добре тук.

— Не сте били единствената жена, с която се е виждал Котал.

— Наистина ли? Не съм изненадана. Той беше великолепен.

— Не го ли ревнувате?

— Може би съм леко подразнена, но нищо повече.

— Уайоби имаше ли оръжие?

— О... — Тя се обърна умолително към съпруга си. — Моля те.

— Хайде, главен следовател — каза надутото деСавоел. — Няма нужда да тръгвате по този път. Уайоби Котал също е бил убит.

— Наистина ли? Не намерихме тяло. Всъщност не намерихме и тялото на жена ви.

— Ако бях жива, щях да се появя, за да се подложа на подмладяване — каза остро Тара. — И ще съм ви благодарна, ако не засягате отново тази рана.

— Разбирам. Но трябва да проучим всяка възможност.

— Само че не толкова натрапчиво, когато има вероятност да причини толкова неприятности — заяви раздразнено деСавоел. — За жена ми не е приятно да събужда тези призраци, след като се е възстановила от терминална телесна загуба.

— Затова съм тук — каза Паула. — За да сме сигурни, че това няма да се случи отново.

— Отново? — Тара повиши стреснато глас и загаси цигарата си. — Мислите, че ще бъде убита отново?

— Нямах предвид това. Ще бъде изключително необичайно убиецът да ви нападне повторно. А и вие сте жива вече от двадесет години. Моля ви, не се притеснявайте относно тази възможност. Така, Уайоби имаше ли оръжие?

— Не. Не и доколкото си спомням.

— Споменахте други връзки. Виждахте ли се с някой друг по същото време, по което бяхте с Котал.

— Не. Уайоби ми беше повече от достатъчен.

— Ами някакви врагове, ваши или на Котал?

— Предполагам, че съм се карала с много хора, случва се за стотина години, но не мога да се сетя за спор или вражда, които биха причинили смъртта ми. А що се отнася до Уайоби, никой на тази възраст няма врагове, не и такива, които убиват.

— Другата му любовница може да е била ядосана?

— Възможно е. — Тара потръпна. — Никога не съм я срещала. Мислите ли, че се е случило това?

— Всъщност не. Ако вие или Уайоби сте били убити, със сигурност не е било престъпление, извършено от страст, или поне не и импулсивно убийство. Все още не знаем къде и кога се е случило. За да се замаскират толкова добре следите, се иска сериозно планиране и подготовка. Освен билета ви няма друго реално доказателство, че някога сте били на Тампико.

— Разводът — каза деСавоел. — Молбата е била подадена на Тампико. Всички неща на Тара са били изпратени там.

— Молбата е била депозирана в правна фирма — „Брохер и сътрудници“ на Тампико. Била е чиста трансакция на информация. На теория е могла да бъде изпратена от всяка точка на унисферата. Що се отнася до вещите ви, Тара, те са били изпратени до склад за съхранение на Тампико за няколко седмици, след това са били преместени според нарежданията ви в частно превозно средство. Следователите на застрахователната компания не са успели да ги проследят. Това, което намирам за интересно, е схемата ви за съхранение на спомени. Нямате такава освен в клиника „Кирова“, нито

на Тампико, нито на която и да е планета във Федерацията. Следователите не са открили, макар че моята дирекция ще започне повторна проверка. А би трябвало да сте направили втора; всеки разполага със сейф за съхранение, който се обновява именно с тази цел — съживяване. Билетът, вещите ви, разводът ви, всичко сочи, че сте се установили на Тампико. За мен обаче липсата на схема за съхранение на спомените поставя целия този епизод под въпрос.

— Но защо? — попита Тара. — Какъв би бил смисълът някой да убие мен и Уайоби? Какво сме направили?

— Не знам. Последният път, когато са ви видели жива, е било по време на обяд с Карълайн Търнър в морския ресторант „Изгряваща луна“. Ако нещо не е било наред, не сте споделили с нея. Всъщност тя каза, че сте изглеждали напълно нормално.

— Карълайн ми беше добра приятелка, спомням си. Може и да съм ѝ казала за Уайоби.

— Тя каза, че не сте и определено не сте споменали нищо относно намерението ви да напуснете Мортън, за да избягате с Уайоби. В такъв случай, ако изведнъж не сте полудели и сте потеглили с него, трябва да приемем, че сте се забъркали в някакво престъпно деяние.

— Но аз не бих!

Паула предупредително вдигна пръст.

— Не е задължително да е имало умисъл. Логичното обяснение би било инцидент, нещо, което не е трябвало да виждате или откривате, заради което са ви убили. Проблемът с тази теория е с мястото на убийството. Ако е било тук, разполагаме с много малък отрязък от време, който да разследваме. Мортън го е нямало у вас в продължение на два дни и по програма е трябвало да остане на конференцията си още четири. Той казва, че сте престанали да отговаряте на обажданията му два дни след обяда ви с Карълайн, деня на закупуване на билетите ви за Тампико. Последният ви депозит на спомени в сейфа на клиника „Кирова“ е бил в деня, в който Мортън е тръгнал. Значи е имало максимум четири дни, през които това е могло да ви се случи. Вярвам, че можем спокойно да отхвърлим двата дни преди обяда, което ни оставя само с два дни, четиридесет и осем часа. Убийството трябва да е станало тогава.

— В полицейските записи за целия месец не фигурира никакво сериозно престъпление — каза Хоше. — Всъщност била е доста спокойна година.

— Значи са били добри, умни престъпници — каза Паула. — Никога не сте ги заловили и единствената улика е това студено убийство. Това не ни оставя много възможности, за които да се заловим. Трябва да отбележа, че ако Шахийф и Котал са се натъкнали на нещо лошо, шансовете да установим какво точно е станало са малки. Това ни оставя Тампико. Пристигнахте сте и сте се натъкнали на нещо, непредназначено за очите ви. Предполагаемите престъпници от Тампико са поддържали илюзията, че сте живи, като са прибрали вещите ви и са подали молбата за развод. Това би обяснило липсата на запис на спомените.

— Какви точно престъпници? — попита Тара разтреперано. — С какво биха се занимавали, че да убият мен и Уайоби?

— Това е само теория — отговори ѝ бързо Паула. — Изпитвам трудности с приемането на мащабни престъпни конспирации, вероятността е изключително малка, не че можем да си позволим да не ѝ обърнем внимание. Но неправдоподобността на теорията ни поставя в затруднение. Ако не беше това и личният ви живот, който изглежда съвършено изряден, какво тогава се е случило?

Тара отвори нервно табакерата си и запали нова цигара.

— Вие сте детективът, всеки знае това. — Ръцете ѝ се тресяха, докато всмукваше от цигарата. Матю деСавоел я държеше здраво и гледаше свирепо Паула.

— Получихте ли достатъчно? — тросна се той.

— Засега — каза спокойно тя.

— Разрешете случая — обади се Тара, докато Паула и Хоше ставаха да си тръгват. — Моля ви, трябва да знам. Всичко, което казахте... Не е било някакъв изчанчен инцидент, нали? Повтарям си това от двадесет години. Казвах на всички, че съм била обладана от романтичен импулс и съм избягала с Уайоби, защото, ако твърдиш нещо и продължаваш да го повтаряш, то се превръща в реалност. Все едно си измислях липсващите спомени. Но знаех, наистина знаех, че не се е случило по този начин.

— Ще направя каквото мога — каза Паула.

— Накъде сега? — попита Хоше, докато колата се отдалечаваше от голямата изолирана къща и плантацията.

— При бившия съпруг, Мортън.

Той я погледна крадешком.

— Имаш ли някаква идея какво е станало?

— Не е било инцидент. Вярвам на Тара. Била е твърде разумна, за да избяга с Уайоби. Той вече ѝ е дал всичко, което е искала от връзката им. Това означава, че историята с Тампико е сбъркана. Била е нагласена като алиби.

— Била е разумна?

— Видя каква беше днес.

— Да. Това имаш предвид под разследване на хора, нали?

— Разбира се. — Тя обърна глава и се загледа през прозорците на колата. Не виждаше нищо освен неясните очертания на големите рошави тръстикови дървета, засадени като преграда между вятъра и спретнатите храсти на плантацията. — Хората са тези, които извършват престъпленията, затова и там ще намериш мотивацията — у тях.

Беше толкова инстинктивна и очевидна мисъл, че дори не се замисли, преди да я изрече.

Родителите ѝ, или по-скоро двойката, която бе смятала за свои родители по време на детството си, искрено бяха вярвали, че инстинктът може да бъде умъртвен при раждането. Старото противопоставяне между природа и култура. Развоят на точно тази ултрамодерна глава от спора беше нещо, което те жадуваха да използват, за да докажат на цялата Федерация, че културата може да спечели, че няма предопределена съдба. Най-вече такава като тази, която създателите на Паула планираха за нея.

Планетата на раждането ѝ се наричаше Хъксли Хейвън, въпреки че на останалите светове на Федерацията я наричаха подигравателно Кошера. Беше открита през 2102-ра, финансирана и заселена от Фондацията за изследване на човешката структура, странен сбор от генетици-изследователи и социополитически теоретици-интелектуалци. Те били нетърпеливи да изследват генетичните параметри за психоневрологично профилиране, след като ограниченията на Земята вече не важали. Вярвали, че е възможно да създадат идеално стабилно общество, придържайки се към фразата

„всеки за себе си“ до степен, която останалата част от човечеството намирала за твърде плашеща. Много от англосаксонските презимена произхождаха от професии: шивач, покривджия, земеделец... Целта на фондацията била да закрепил здраво тази връзка и да я направи неразрушима, определена от ДНК-то на индивида. Разбира се, професиите не можеха да бъдат директно програмирани. Психоневрологичното профилиране само придаваше склонност на човек към вече избраната му професия, а по-простите физиологични модификации допълваха тази черта. Докторите щяха да бъдат дарени със сръчни пръсти и острота на зрението, а земеделските стопани и строителите — с едра и силна физика. По този начин методът щеше да бъде приложен към цялата човешка дейност. Чертите биваха поддржани на групи и фиксирани, за да се предотврати генетично изместване. Доколкото зависеше от тях, никога нямаше да съществуват смесени профили. Фондацията внимателно отбягваше думата „чист“ в медийните си изявления.

Като цяло Федерацията беше отвратена от идеята още от самото ѝ зачеване. Хъксли Хейвън се превърна в нещо близко до държава парий. Дори в Сената бяха повдигнати призови за военна/полицейска намеса, което противоречеше на конституцията на организацията — Федерацията бе основана, за да гарантира индивидуалната свобода на планетите в глобалната правна система. В крайна сметка Фондацията успя да просъществува, понеже юридически планетата беше независима и свободна.

След като няколко големи и стабилно финансирани частни съдебни дела срещу Фондацията завършиха с неуспех, дойде ред на ТСП да се изправи срещу стена от медиен натиск да затвори портала към планетата. Найджъл Шелдън трябваше да отстоява колебливо позицията си да го запази отворен — ако затвореха един портал заради активистка кампания, това щеше да направи всички портали уязвими за прищевките на хора, които не са съгласни с културата, религията или политиката на дадена планета. Кошерът остана свързан с Федерацията, въпреки че никога не допринесе истински за общата икономическа и финансова структура. Тихо и със завидна научна находчивост, Фондацията продължи изграждането на своето уникално общество.

Някои хора никога не приеха поражението в съдебните дела или „правото“ на Фондацията да преследва целите си. Доводите им бяха, че в случая връх трябва да вземе по-висшето човешко право. Според тях налице беше цяла планета с генетично модифицирани роби, които чакат да бъдат освободени.

Ако терминът екстремни либерали можеше да бъде приложен към някого, това бяха Маркус и Ребека Редхаунд. Родени сред завидните богатства на великите земни фамилии, те бяха щастливи да допринесат както финансово, така и с активно участие за каузата. Заедно с малка, също толкова отдадена клика, те планираха удар срещу Кошера. Бяха убедени, че това ще демонстрира на останалата част от Федерацията, че Фондацията е сбъркана, не само в политиката, но и в науката си.

След месеци тайно планиране и подготовка девет от богатите градски чедо-командоси нахлуха в едно от родилните отделения на Фондацията в столицата на Кошера, Фордсвил. Успяха да откраднат седем новородени бебета и да ги пренесат до планетарната гара на ТСП, преди да бъде вдигната тревога. Три от тях бяха незабавно проследени от Междузвездната дирекция за тежки престъпления и пеленачетата бяха върнати в яслите им на Хъксли Хейвън. Групата преди всичко желаела публичност, въпреки че общественото мнение не се обърна изцяло в тяхна полза. Кражбата на бебета по някакъв начин охлади симпатията на хората.

Четирима от кликата бяха арестувани при проследяването на бебетата. След това Дирекцията за тежки престъпления даде начало на най-голямото преследване, провеждано някога от Федерацията, за да открие четирите липсващи бебета, едно момче и три момичета. Отне им още петнадесет месеца усърдна детективска работа от страна на десетима главни следователи, подпомагани от СИ, за да установят, че откраднатото момче се намира в град на тогава граничната планета Ферара. Пет месеца по-късно две от момичетата бяха върнати от ЕденБург. Последното дете и останалите двама членове на кликата се оказаха по-трудно уловими.

С параноя, каквато само истински отдадени хора могат да постигнат, Маркус и Ребека прекарвали над две години в изкусна подготовка на кражбата, нещо, което бяха запазили в тайна от останалата част от групата. Първата част от прикритието им се

състояла в това да си родят собствено дете. Койа щеше да бъде сестра на кошерното бебе. Щеше да осигури нормален поведенчески модел за психоневрологично профилираното дете; а и младо семейство с близнаци щеше да привлича по-малко внимание. Планът беше добър. Маркус и Ребека бяха купили къща на Мариндра в малък земеделски град, където установиха дребен пазарен градинарски бизнес. Беше приятно място за живот със здрав общостен дух. Децата се приспособиха добре с израстването си. Полуфилипинските черти на Паула изглеждаха леко абсурдно, при положение че и родителите ѝ, и „близначката“ Койа имаха ясно изразен средиземноморски вид. Обясниха странността с генетична модификация, целяща да извади на показ далечното азиатско наследство на Ребека и по този начин да почете древния ѝ етнически произход. Дотогава случаят с последното липсващо кошерно бебе беше отдавна забравен от обществото — чертите на Паула никога не предизвикаха съмнение.

Като дете не беше твърде различна от сестра си. Играеха си заедно, влудяваха родителите си, обичаха кученцето, което Маркус им купи, плуваха с удоволствие и се справяха добре в училище. Чак с навлизането в тийнейджърските години Паула започна явно да се различава от Койа. Правеше каквото ѝ кажеха родителите ѝ, не спореше с тях и се държеше настрана от всички проблеми, които можеха да възникнат в малкото им селско общество. Всички говореха в какво хубаво момиче се превръща, не като половината от тийнейджърите в града, които бяха просто ужасни — сигурен знак за предстоящия колапс на обществото. Тя се отнасяше към момчетата със същата смесица от презрение и очарование като връстничките си. Започна да излиза на срещи, изстрада болката и унижението да я зарежат, а след това чевръсто си отмъсти на следващите си двама приятели, като ги разкара набързо. Откри друго момче, което хареса, и излизаше сериозно с него пет месеца. В спортовете се справяше по-скоро добре, вместо да изпъква с невероятни умения. В училище блестеше в езиците и историята. Както отбелязаха учителите ѝ, притежаваше невероятна памет и мания да проследява и най-дребните факти, свързани с предметите ѝ. Тестовите за пригодност показаха, че от нея ще излезе отличен психолог.

На шестнадесетия рожден ден на щастливата им, нормална осиновена дъщеря Маркус и Ребека разбраха, че са успели. Бяха

отгледали дете от Кошера с любов в естествена среда и от него бе израснало щастливо и напълно нормално човешко същество. Каквото бе постигнато с един, можеше да бъде постигнато с всички. Хватката на Фондацията над потиснатото население можеше да бъде освободена, методът им на контрол беше несъвършен. Нормалното поведение и човешката чест в крайна сметка триумфираха.

Два дни по-късно по време на един прекрасен летен следобед те изведоха Паула навън в градината и ѝ разказаха за истинския ѝ произход. Дори ѝ показаха смутено старите медийни записи за кражбата и последвалото преследване.

Това, което Фондацията по онова време още не беше разкрила, беше природата на психоневрологичното профилиране, приложено на задигнатите бебета. Останалите до едно бяха съвсем стандартни за Хъксли Хейвън: държавни работници, инженери, счетоводители, дори един архивист. Паула обаче, дали заради късмет или съдба, беше уникално изключение. Престъпленията на Хъксли Хейвън бяха изключително редки, тъй като гражданите бяха създадени, за да бъдат доволни от работата и живота си. Дори Фондацията обаче не претендираше, че може да изгради идеалното общество. Всички човешки цивилизации се нуждаеха от полицейска сила. На Хъксли Хейвън фактът, че на всеки десет хиляди души се падаше по един правозащитник, беше национална гордост. Паула беше един от тези хора.

Два часа след радостното си признание Маркус и Ребека бяха задържани. Предаде ги Паула. Нямаше избор. Способността да различава правилното от грешното беше сърцевината на самоличността ѝ, самата ѝ душа.

Последното липсващо кошерно бебе се превърна в най-голямата медийна история, появявала се в унисферата за цяло десетилетие, и направи Паула звезда. Млада, красива и плашещо непоковарима — тя беше всичко, което едно шестнадесетгодишно момиче не трябва да бъде.

Благодарение на безмилостните показания на Паула Маркус и Ребека бяха осъдени на тридесет и две години прекъсване на живота, губейки по този начин два пъти повече време от продължителността на престъплението, обичайното наказание за убийци. Предаването на процеса по унисферата позволи на една четвърт от човешката раса да

наблюдава с тих интерес как Койа се схова психически и пици истерично на съдията, преди да започне да моли доведената си сестра да оттегли обвинението. Единственият отговор на Паула, тих съжалителен поглед към хлипащото момиче, накара една четвърт от човечеството да потръпне.

След процеса Паула се върна на Хъксли Хейвън, дома, който никога не бе познавала, за да открие истинското си име и да преживее смущаващото запознанство с останалите откраднати деца, с които нямаше нищо общо. Тя принадлежеше на онзи свят дори по-малко, отколкото на Мариндра. Модерното федеративно образование я поставяше изцяло извън нормата, що се отнасяше до Хъксли Хейвън. В Кошера не разполагаха с напреднала технология, новото конформистко общество бе структурирано така, че не машините, а хората да вършат цялата работа. Заради опита си с домашни работи и пълния достъп до информацията в унисферата Паула сметна подобно отхвърляне за глупаво и провинциалистко. Това беше единственият успех на Маркус и Ребека в опита им да оформят мислите ѝ, макар че по това време телата им вече бяха поставени в безопасна кома в хибернационните утробы на Дирекцията по справедливостта, без възможност да го разберат.

Извън фокуса на общественото внимание, Паула напусна Хъксли Хейвън към Земята, където постъпи в Междוזвездната дирекция за тежки престъпления. По онова време нямаше представа колко нависоко в политическата хранителна верига бе стигнала молбата ѝ, преди да получи одобрение. И все пак тя получи работата и се превърна в най-добрия служител, който Дирекцията бе имала — въпреки злополучната слава на случая от 2243, който все още не бе разрешила.

Мортън живееше в апартамента на върха на петдесететажния небостъргач зад Лабук Марина в Дарклейк Сити. Всъщност доста близо до мястото на последния обяд на Карълайн Търнър и Тара. Паула отбеляза съвпадението, докато колата ги караше покрай брега. Паркираха в подземния гараж на небостъргача и взеха експресния асансьор за най-горния етаж. Мортън ги чакаше във вестибюла, когато вратите се отвориха. Бяха минали три години от подмладяването му,

беше висок, красив млад мъж, чиято гъста кестенява коса бе вързана на дълга конска опашка. Носеше модно скроена хавайска риза в кехлибарено и пауновосиньо и скъпи ръчно ушити ленени домашни панталони. Изглеждаше добре и очевидно беше наясно с това. Младежкото му лице се усмихна широко, когато се ръкува с тях и ги посрещна.

— Радвам се, че се съгласихте да ни видите — каза Паула. Беше ранна вечер местно време, само няколко часа напред от парижкото.

— Най-малкото, което можех да направя. — Мортън ги въведе вътре през изящна двойна врата. Апартаментът му вероятно се простираше на по-голяма площ от тази на плантацията, в която бившата му съпруга понастоящем живееше. Влязоха в грамадна всекидневна на два етажа с прозрачна стена. Беше шест и тридесет, медночервеното слънце вече се бе изравнило с върха на небостъргача и богатата омара на светлината му блестеше право в апартамента. Щедра тапицерия и скъпи произведения на изкуството блещукаха в прекрасни здрачни цветове, попивайки слънчевите лъчи. От другата страна на широките стъклени врати имаше огромна градина на покрива, половината от която бе заета от плувен басейн. Отвъд перилата от неръждаема стомана, които ограждаха градината се откриваше невероятна гледка към града и езерото.

Тримата се настаниха в пищните канапета в къта за разговори пред стъклената стена. Мортън нареди на стената да стане непрозрачна, като по този начин до голяма степен се отърваха от зноя. Паула видя някой в басейна, младо момиче, което покриваше дължини с мощни небрежни загребвания. Тя нареди на е-конома си да ѝ представи досието на Мортън. Нямаше регистриран брак, но местните медийни клюки го свързваха с поредица от момичета след последното му подмладяване. Настоящата му любовница беше Мелани Рескорай — деветнадесетгодишна, в първия си живот, член на националния отбор по гмуркане на Дъбов лес. Родителите на Мелани, според хрониката, възразяваха остро срещу връзката. В отговор на това Мелани просто се бе изнесла от семейния дом в апартамента на Мортън.

— Нещо за пиене? — попита той. Икономът се появи до канапето, облечен в черни дрехи в античен стил. Паула се загледа умерено изненадана — истински човешки слуга, а не робот.

— Не, благодаря — каза тя. Хоше поклати глава.

— Аз ще пийна от искрящия джин, благодаря ти — каза Мортън.
— Работните часове приключиха все пак.

— Да, сър. — Икономът се поклони дискретно и се насочи към огледалния шкаф с питиета.

— Разбрах, че вие сте уведомили полицията за тази ситуация — каза Паула.

— Точно така. — Мортън се облегна лежерно на кожените възглавници. — Помислих си, че е доста странно Котал да бъде съживяван след Тара. Наведе ме на мисълта, че са умрели по едно и също време, което си е съмнително, особено след като никой не откри как е умряла тя. Всъщност съм изненадан, че никой друг не направи връзката.

Учтивата му усмивка се насочи към Хоше.

— Различни застрахователни компании, различни клиники — оправда се Хоше. — Сигурен съм, че Уайоби щеше да повдигне въпроса пред отделението, когато попиташе за мис Шахийф.

— Разбира се.

— Значи името ви е познато? — каза Паула.

— Да. Бог знае защо не редактирах тези лайна от спомените си по време на последните две подмладявания. Нещо подсъзнателно предполагам. Човек се учи от опита си, умният човек не го изхвърля.

— Беше ли разводът с Тара болезнен?

— Това, че ме напусна, ми дойде като шок. Просто не осъзнавах, че ще се случи. Имам предвид, като се върна назад, бях много зает в компанията ни, двамата се виждахме рядко, предполагам, че е било неизбежно. Но да ми го съобщи по този начин, без предупреждение, това не беше Тара. Не и Тара, която познавах, във всеки случай. Преодолях го по същия начин, по който го правят много други мъже — чуках всяка фуста, която видех, и се затрупах с работа. След това формалният развод вече не ме засягаше, беше просто сертифициран подпис върху документ.

— И нямаше никакъв намек, че ще ви напусне?

— По дяволите, не. Когато се върнах от работа, бях загрижен за нея. Имам предвид, че не отговаряше на обажданията ми в продължение на два дни. Реших, че ми е ядосана, задето прекарвам толкова време надалеч от дома. Щом се прибрах, беше оголила целия

апартамент, всички нейни вещи ги нямаше. Доста сериозен шибан намек, а?

Икономът се върна с пенливия джин в кристална чаша и го сложи на масата до Мортън.

— Това ли ще е всичко, сър?

— Засега. — Мортън го отпрати с махване на ръка.

— Имаше ли съобщение? — попита Паула.

— Нищо. Първият и последният път, когато чух нещо за нея, беше при пристигането на документа за развод две седмици по-късно.

— Това е било осъществено от юридическа фирма. Значи изобщо не сте имали контакт с Тара?

— Не. Не и след като си тръгна.

— Откъде знаехте името на Уайоби Котал?

— Фигурираше в документите по развода.

— Тара го е вписала?

— Да. Той бил липсващият елемент в брака ни.

— Бих желала копие, моля.

— Разбира се. — Мортън нареди на иконома да направи копие за Паула.

— Трябва да ви попитам, спечелихте ли от развода?

Мортън се засмя с неподправено забавление.

— Разбира се, отървах се от нея.

Той отпи от пенливия джин все така ухилен.

— Нямах точно това предвид.

— Да, да, знам. — Мортън склочи ръце зад главата си и се вгледа в тавана. — Да видим. Не особено. И двамата излязохме от брака финансово осигурени. Беше част от предбрачния ни договор, всичко да бъде разделено петдесет на петдесет. Беше достатъчно честно. Тара беше по-богата от мен по онова време, вложи по-голям процент от първоначалния капитал на компанията. Това не беше тайна. Аз обаче бях този, който я управляваше и благодарение на когото всичко работеше. Когато се разведохме, дяловете ни бяха разделени стриктно в съгласие с договора. И двамата получихме по половина.

— Колко пари вложи тя?

— Отношението беше шейсет и пет към тридесет и пет процента. Не и такова, заради което бих убил.

— Сигурна съм. В такъв случай кой запази компанията?

— Може да се каже, че аз все още я управлявам. В момента „АкваСтейт“ е един от филиалите ни.

Паула се консултира с досието.

— Разбирам. Сега вие сте председател на „Гансу Кънстракшън“.

— Правилно. Шест месеца след като излязохме на пазара, „Гансу“ отправи оферта за „АкваСтейт“. Аз се договорих за двойна цена за моите акции, място в борда на „Гансу“ и добри възможности за закупуване на още акции. След четиридесет години здрава работа ето ме сега. Ние сме най-голямата градска инженерна компания на цялата планета. Само кажете какво и можем да ви го построим. Имаме доста извънпланетни филиали и отваряме нови всяка година. Един ден ще сме конкуренция на междוזвездните компании.

— Според моите записи компанията, която сте притежавали заедно с Тара, „АкваСтейт“, е излязла на пазара чак три години след развода.

— Не, Тара се съгласи — или по-скоро бракоразводните адвокати се съгласиха, — че и двамата ще спечелим повече, ако изчакаме и позволим на бизнеса с изсмукване на влагата да се разрасне, докато не се отвори възможност да приберем максимума от поскъпването. Когато „АкваСтейт“ най-сетне излезе на пазара, акциите ѝ бяха регистрирани в банка на Тампико, където бяха преобразувани в акции на „Гансу“. Тогава аз продадох моя дял. Всъщност не трябва да ви казвам това, но... След като тя беше съживена, повечето от акциите бяха разпродадени. Тя харчи адски бързо, за да поддържа онзи аристократ-идиот и плантацията му.

— Благодаря ви, но не мисля, че това има отношение към разследването. Повече ме интересува какво се е случило с акциите през седемнадесетте години, предхождащи развода. Просто са си стояли в банката на Тампико?

— Доколкото знам, да. Сега знам, че са продадени, защото като председател имам достъп до вътрешния регистър за собственичество. Тя ги харчи доста бързо, по няколко милиона тукашни долара годишно.

Паула се обърна към Хоше.

— Трябва да проверим банката на Тампико, за да разберем какво се е случило с тези седемнадесетгодишни дивиденди.

— Определено.

Мелани Рескорай излезе от басейна и започна да се подсушава на фона на обаянното в розово небе. Беше много привлекателна, както установи Паула. Мортън се бе втренчил в нея с алчно изражение.

— Ами врагове? — попита Паула. — Тара имаше ли такива?

— Не. — Мортън все още наблюдаваше любовния си трофей. — Тоест, съмнява ме, всъщност не си спомням. Отървах се от по-голямата част от тези спомени, запазих само най-важните от онези времена, знаете как е.

— А вие? Имахте ли врагове по онова време?

— Не бих ги определил чак като врагове. Противници в бизнеса със сигурност. А сега имам много повече от тогава. Но нито една сделка не би била достатъчен мотив за убийство, не и през онези дни.

— Само през онези дни?

— Или тези — каза той с усмивка.

— Срегнахте ли се отново с Тара след съживяването ѝ?

— Да. Застрахователните следователи и полицията имаха един куп въпроси към мен, всичките като вашите. Отидох да я видя, след като излезе от клиниката, заради старите времена, за да се уверя, че е добре. Не се сърдя, прекарахме тринадесет хубави години заедно. Все още се срещаме от време на време, по партита, обществени събития, такива неща. Макар че срещите стават все по-редки, откакто се омъжи. Не съм я виждал от последното ми подмладяване насам.

— С Тара нямате деца, нали така?

Вниманието на Мортън се върна към всекидневната.

— Не.

— Защо? Както казахте, били сте заедно в продължение на тринадесет години.

— Решихме, че не искаме. Беше записано в предбрачния ни договор. И двамата бяхме заети хора. Начинът на живот, който водехме тогава, не позволяваше подобна семейна отговорност.

— Добре, един последен въпрос, вероятно излишен, предвид двете ви подмладявания оттогава, но въпреки това — спомняте ли си някакви странни инциденти преди изчезването ѝ.

— Съжалявам, не помня нищо. Ако е имало нещо такова, това са спомените, които премахнах преди много време.

— Помислих си, че може и да е така. Ами, благодаря ви отново, че ни приехте.

Мортън се изправи и изпрати главния следовател. Докато минаваха през вестибюла, очите му се плъзнаха по дупето ѝ. Бизнес костюмът ѝ с пола прилепваше страхотно и очертаваше бедрата ѝ. Въпреки че бе отварял съдебните ѝ случаи няколко пъти през унисферата, тялото ѝ след подмладяването беше приятна изненада. Зачуди се дали тя щеше да се отбие на някой Тих свят тази вечер. Ако го направеше, това беше свят, който Мортън щеше да посети с радост.

Когато си тръгнаха, той се върна в градината на покрива. Мелани му се усмихна с простишко щастие на пълна отдаденост.

— Е, била ли е убита? — попита момичето.

— Не знаят.

Тя уви ръце около врата му и притисна все още влажното си тяло към неговото.

— Защо ти пука? Това е били преди векове и векове.

— Четиридесет години. А и би ми пукало много, ако се бе случило на теб.

Устните ѝ се нацупиха обидено.

— Не го казвай.

— Имам предвид, че времето не намалява тежестта на престъпленията, най-вече днес.

— Добре. — Тя сви рамене и му се усмихна. — Няма да избягам от теб, както тя, никога.

— Радвам се да го чуя. — Той се наведе леко напред и започна да я целува, действие, на което тя реагира с обичайната си страст. Младежката ѝ несигурност беше толкова лесно манипулируема, особено за някой с неговите години и опит. Тя никога не бе познавала толкова изтънчен и уверен в себе си човек като него, нито толкова богат. Единствените хора, с които бе излизала преди, бяха приятни момчета в първия си живот. Самата Мелани не беше достатъчно смела да се откъсне от конформизма на средната класа, но благодарение на увещанията и подкрепата му скоро започна да гризе от забранения плод. Публичността на връзката им, кавгите с родителите ѝ, всичко това работеше в негова полза. Като човек, живеещ първия си живот, тя отчаяно искаше да види всичко, което животът може да ѝ предложи. И като по чудо, той се бе появил, за да запълни ролите на екскурзовод и

ковчежник. Изведнъж, след всичките години на дисциплина и ограничения, които бе изтърпяла, за да достигне национално ниво, вече нищо не я възпираше. Реакцията ѝ на това освобождаване беше съвсем предвидимо неконтролируемо угаждане на собствените ѝ желания.

Мелани далеч не беше най-красивото момиче, което бе вкарвал в леглото си. Брадичката ѝ беше малко по-дълга, отколкото трябваше, а носът ѝ — твърде чип, за да получи тази титла. Но с това източено тяло с широки рамене, подготвено от тренъора на Националната плувна федерация до върхова гимнастическа форма, тя определено беше една от тези, които го задоволяваха най-добре физически. Въпреки че всъщност възрастта бе това, което го възбуждаше по начин, неизпитан по време на срещите му на Тихите светове. Дори в това либерално настроено общество подмладен мъж, който съблазнява момиче в първия му живот, се смяташе за нещо отвъд границите на цивилизованото поведение. А това само добавяше тръпка към преживяването. Можеше да си позволи да не обърне внимание на неодобрението на останалите.

Защото сега той беше един от богатите и могъщите, които се издигаха над нормата, над делничното. Водеше личния и професионалния си живот по един и същи начин. Ако в някой от тях му се приискаше нещо, го получаваше. Строенето на империи се превърна в негова същност, позволяваше му да разцъфтява. В сравнение с първото му посредствено столетие, сега се чувстваше истински жив.

— Влез вътре и се преоблечи — каза ѝ той най-накрая. Е-кономът му повика гардеробьерката и козметичката, за да помогнат на момичето да се приготви. — Ресал ни очаква на лодката си след час. Не желая да закъснявам, ще дойдат хора, с които искам да се срещна тази вечер.

Гардеробьерката и козметичката се появиха на вратата и зачакаха търпеливо. Две жени на средна възраст, които познаваха вкусовете му по-добре от самия него. Гардеробьерката работеше и като негов стилист.

— Не е само бизнес, нали? — попита Мелани.

— Разбира се, че не, ще има и забавни хора. Хора на твоята възраст и хора по-стари от мен. Сега, моля те, трябва да побързаме.

— Да, Морти. — Мелани забеляза двете жени, които я чакаха, и се обърна обратно към него. — Какво искаш да облека?

— Както винаги — нещо, което да подчертае сексапила ти. — Виртуалното му зрение показваше скорошните покупки на гардеробиерката. — Онази златно-бяла дрешка, с която беше в сряда. Достатъчно оскъдна е.

Тя кимна с готовност.

— Добре. — Прегърна го отново като дете, което търси насърчение от родителя си. — Обичам те, Морти, наистина те обичам. Знаеш това, нали?

Очите ѝ опипваха лицето му в търсене на потвърждение.

— Знам. — Старото му, по-ранно аз вероятно щеше да изпита пристъп на вина заради това ласкателство. Връзката нямаше шанс да просъществува. Знаеше това, макар че тя никога нямаше да успее да го предвиди. След около година някоя случайна красавица щеше да хване окото му и сладката жега на ухажването щеше да започне наново. Мелани щеше да се удави сред потоп от сълзи. Но дотогава...

Той плесна бързо и нежно дупето ѝ и я побутна към апартамента. Тя изписка с престорено възмущение и изтича през широките врати. Двете жени я последваха.

Е-кономът му представи списък със задачите, които не бе свършил през деня. Той ги проучи, отдели време да запише коментари, да поиска допълнителна информация или да одобри изпълнението им. Винаги ставаше така. Независимо колко сложен смартуер ползваше една компания, изпълнителните решения винаги се взимаха от човек. Един ОИ можеше да елиминира цял слой от по-простите процедури, но му липсваше творческата способност на истинския лидер.

След като въведе ред в делата на офиса, икономът му донесе още един искрящ джин. Мортън се облегна на стоманеното перило на балкона и отпи, загледан в града под него, докато слънцето се потапяше зад хоризонта. В съзнанието си различаваше части от него, цели квартали, изградени от „Гансу“, където лицензираните им от правителството филиали сега осигуряваха цивилни и общественополлезни услуги — всичко това бе резултат от неговите иновации. Други области също привлякоха окото му. Стари плантации и овощни градини, които днес оформяха покрайнините като зелени плочки паркет, обградили планините. Архитектите на „Гансу“ бяха

начертали планове за красиви сгради, които щяха да паснат прекрасно в неравните малки долини и щяха да осигурят жилища за увеличаващото се население на Дъбов лес. Фермерите вече биваха изкушавани с финансови оферти и други стимули.

Когато погледна нагоре към притъмняващото небе, звездите вече започваха да примигват. Ако всичко вървеше по план, влиянието му скоро щеше да се разпростре до тях, надхвърляйки многократно малките частични договори, осъществени от офисите им извън Дъбов лес. Сега той контролираше борда на „Гансу“ и нарастването на бизнеса и покачването на борсовите цени, които бе извоювал през последното десетилетие, му осигуряваха почти кралски сан. Нямаше да му се налага да действа плахо при планирането на разрастването. Възможностите, които се спотайваха там отвъд, бяха наистина замайващи. Цели градски инфраструктури, които чакаха да бъдат изградени. Кръстопътните светове от новия етап три един ден щяха да съперничат на Големите 15. Сега беше най-хубавото време да си жив.

Той отново наведе очи, за да огледа градските покриви. Една стара средно голяма кула привлече погледа му. Беше жилищният блок, в който двамата с Тара бяха живели през по-голямата част от брака си. Никога преди не бе осъзнавал, че може да го види от градината на покрива. От това разстояние не можеше да различи подробности. Здрачът го превръщаше в сива плоча, от чиито прозорци излизаха успоредни линии светлина. Той отпи отново от джина и се загледа в сградата. Паметта му не можеше да призове дори изгледа на интериора на апартамента. Когато се подложи на подмладяване шест години след развода, редактира всичко освен най-основната информация в сейфа си за съхранение. Сега онзи живот представляваше нещо подобно на поредица от бележки в папка — не и нещо истинско, което бе преживял. И все пак... Преди двадесет години, когато узна за процедурата по съживяване на Тара, нещо го зачовърка. Не беше типично за него да отиде на посещение, и все пак го направи. Полуневротичната жена в новото клонирано тяло му бе непозната, определено не беше жена, към която би се привързал. Отдаде го на шока и психологическата травма от съживяването.

След това е-кономът му улови новините за Котал през медийните канали на унисферата и направи връзката с Тара. Мортън спря работата в офиса си — нещо нечувано — и се разтревожи от странното

съвпадение. Екипът му отправи няколко дискретни запитвания, резултатите от които бяха достатъчни, за да уведоми полицията. Последвалият доклад по случая го бе раздразнил с увъртанията си и липсата на истинско заключение. Вместо сам да вдига шум, което щеше да предизвика коментари, говори с някои от старшите членове на семейство Шахийф.

Не бе очаквал някой толкова прочут като главния комисар Майо да получи разследването. Подобно развитие обаче бе задоволително. Ако някой можеше да разгадае истинските обстоятелства, това беше тя. Мислите му се отнесоха отново към стегнатото ѝ тяло и немалката вероятност да се нуждае от посещение на Тих свят.

— Морти.

Той се обърна. Гардеробиерката и козметичната бяха изплели обичайната си магия. Силуетът на Мелани се виждаше, едва загатнат сред светлината на фойето, кестенявата ѝ коса падаше по гърба, оскъдната дреха разкриваше щедри количества стегната млада плът. Тревогата му относно Тара и Котал се изпари в мига, в който се замисли за новите мръсни номера, на които щеше да я научи по-късно вечерта.

— Добре ли изглеждат? — попита предпазливо тя.

— Идеално.

[1] Върхът със замъка (англ.) — Бел.прев. ↑

10.

Оскар Монро и Макклеин Гилбърт взеха ранния сутрешен експрес от Аншун през СвЛинкълн и земния Лондон до Керенск. Планетарната гара на ТСП там командваше портала към Висшия ангел, но до него нямаше влак. Вместо това те слязоха от експреса и извървяха пътя от перона до главния площад. Преминаха през поредица от проверки, за да стигнат до участъка за преминаване на Висшия ангел. ТСП се грижеше за първата проверка — стандартно дълбоко сканиране на тялото и преглед на белите дробове. След това ги прехвърлиха към дипломатическата полицейска дирекция на Федерацията, която преглеждаше всичко свързано с посетителите. Висшият ангел беше единственото място, до което гражданите на Федерацията нямаха гарантирано право на достъп. Освен че дипломатическата полиция оглеждаше всички подробности за криминални прояви, досиетата биваха прехвърляни на Висшия ангел, който имаше право на окончателно вето върху посещенията.

Стомахът на Оскар пърхаше тревожно в очакване, докато полицаят приемаше идентификационното гражданско досие от е-конома му и провеждаше ДНК сканиране, за да потвърди съвпадението с официалната информация. Никога не бе посещавал Висшия ангел преди и винаги имаше шанс да му откажат достъп. Или по-лошо — да кажат защо.

— Бил ли си някога тук? — попита той Мак. Опитваше се да се държи небрежно пред полица.

— Пет пъти — каза Макклеин. — Челните екипи се обучават в райони с нулева гравитация, за да сме подготвени за всякакви ситуации в космоса.

— По дяволите, толкова години работя и никога не съм знаел това.

Макклеин се ухили на приятеля си. Познаваха се от десет години, откакто работеха заедно в изследователското поделение на Мередин. След толкова време в професия с такова голямо напрежение,

ако колегите не развиеха взаимно уважение, значи някой трябваше да напусне. Командната верига неизменно бе ключово понятие в поделението. Всеки се доверяваше, че останалите ще свършат работата си както трябва.

— Страхотно, рискувал съм си живота под командването на оперативен директор, който си няма и идея какво се случва.

— Трябваше да се досетя, че ще ме наредиш така, нали?

— Господа — каза полицаят, — можете да продължите.

Те преминаха към салона на участъка за трансфер. Един стюард им подаде цели предпазни костюми, направени от лека пропускаща въздух материя с прилепващи предпазители за краката и ръкавици.

— Само за совалката е — каза им той. — Облечете ги върху дрехите си, ще попречи нещо да излети в безтегловност. И моля ви, не забравяйте шлемовете си, преди да преминете. Процедурите по безопасност не ни позволяват да летим, ако някой не е сложил шлема си.

В салона имаше още няколко души. Всички навличаха белите костюми. Стюардите раздаваха ленти на хората с дълги коси, за да ги вържат на опашка. Мак сръга Оскар.

— Това там не е ли Паула Майо?

Оскар проследи погледа му. Млада на вид жена връзваше правата си черна коса с лентите. Придружителят ѝ беше възпълен мъж в официален костюм, който едва се побираше в предпазния екип.

— Възможно е. Трябва скоро да е излязла от подмладяване. Спомням си, че разглеждах случая Шайони преди около шест-седем години. Онзи, когато проследи дилъра, който снабдяваше с кинетични оръжия бунтовниците от Дарка Фрий. Чакала ги е да се появят в къщата четири дни. Ето на това му казвам отдаденост.

— Жена ми проучваше случаите ѝ, когато беше в академията, оттам знам как изглежда. Сигурен съм, че е тя.

— Кого ли е погнала този път?

— Нали знаеш, можем да я вземем в екипажа. Оскар изгледа стреснато Мак.

— На какъв пост? Мислиш ли, че ще започнем да се избиваме един друг по време на пътуването?

— При положение че ще живеем заедно с пръдните ти цяла година, е повече от вероятно. Тя решава загадки, нали така, мозъкът ѝ е

пригоден да се справя с тях. Точно такива таланти би трябвало да вземем с нас.

— Има всякакви видове загадки, а ние сме се устремили към неподходящия вид. — Оскар потупа Мак по рамото. — Продължавай да се стараеш, един ден ще бъдеш командир.

— Един ден преди теб, приятел.

— Да бе. Между другото, какво мисли жена ти за това, че заминаваш и я оставяш за цяла година?

— Анджи? Прие го много добре. Обсъждахме дали да не се разделим, но решихме, че това е твърде песимистична прогноза. Просто ще оставим нещата да се развият от само себе си. Ако намери някой друг, докато ме няма, така да е. Договорът ни за партньорство го позволява.

— Хубав договор.

— Да, ами ти? Как ще се справяш цяла година? Набелязал ли си някой от доброволците?

— Не съм се замислял за това. Имам достатъчно ОВ-татуси за предавания с висока резолюция, така че просто ще я карам с харем от добре оформени пиксели.

Мак поклати изненадано глава.

— Братче, трябва да излизаш повече.

Един от стюардите поведе петима от тях, включително Паула и Хоше Фин, по коридора за заминаване в края на салона. Краката на всички издаваха хрущящи звуци, тъй като прилепящите се подметки се опитваха да се прихванат за пода. Докато преминаваха, всички получиха защитни шлемове, а стюардът следеше дали ще ги сложат на главите си.

— Имате ли опит с нулева гравитация? — попита ги той.

— Напоследък да — отвърна кисело Оскар. Шлемът беше идентичен с тези, които използваха на комплекса за строеж на звездния кораб на Аншун. Още не можеше да понася пътуванията до платформата за монтаж, но Уилсън беше истински поклонник на прякото контролиране на работата — очевидно реликва от дните на пламенен ентузиазъм в НАСА. Откакто Оскар се присъедини към проекта, нямаше седмица, в която да не участва в някакъв инспекционен обход.

— Самият портал е маркиран от черния ръб — каза стюардът и посочи напред към дъното на коридора. — След като навлезете в нулева гравитация, моля ви, използвайте прилепващите устройства и не се носете свободно. Совалката ви очаква на пети док. А сега, моля, последвайте ме.

Той достигна черната линия, протегна се напред и докосна прилепващата си ръкавица към стената. Премина грациозно през линията и краката му се издигнаха над пода. Оскар се намръщи примирено и го последва.

След пет метра коридорът се отваряше насред полусфера с петметров диаметър. Нямаше прозорци, само осем големи херметически шлюза, разположени на равни разстояния по ръба. Номер пет беше отворен. Стюардът ги отведе внимателно по продължение на извитата повърхност, прикрепяйки се към нея чрез китките и ходилата си като гигантско насекомо. Зачака до шлюза, готов да им помогне, когато те спряха, за да се наместят в совалката.

Малкият съд представляваше прост цилиндър, дълъг десет метра, с две редици канапета. Оскар закопча колана си и погледна нагоре. Всичко, което виждаше, беше извитата външна стена на пристана за отпътуване.

На борда имаше само петнадесет пътници. Стюардът мина покрай канапетата и провери дали всички са настанени. След това шлюзът се затвори като гигантска свиваща се зеница.

— Висшият ангел не позволява на ТСП да разположи портала вътре в него — каза стюардът. — Затова се намираме на около петдесет километра разстояние. Пътуването ще отнеме около петнадесет минути. Разполагам със силни успокоителни, които вероятно ще са ви от полза. Междувременно, моля ви, разгледайте санитарната тръба на гърба на седалката пред вас.

Оскар погледна към еластичния маркуч и новата му дюза за еднократна употреба и се намръщи. При все това си беше подобрение в сравнение с торбичките, които носеше със себе си на платформата на звездния кораб.

Совалката завибрира тихо, докато се разкачваше от придържания механизъм. Насочващите се химически ракети я изтикаха настрана от пристана. След като се носиха няколко секунди, огньовете на помощните главни ракети пламнаха и им придадоха

ускорение. С оттеглянето им от пристана пред погледа им се разкриваше все по-голяма част от структурата и след минута Оскар виждаше цялата портална гара. Напомни му на кварцово образувание с дългите си шестоъгълни тръбовидни сектори, които излизаха от централен диск. От ръба на диска се подаваха еднаквите пристани за пристигащи и заминаващи совалки. Краищата на шестоъгълните тръби представляваха гигантски шлюзове, в които товарни влекачи стоварваха пратките си. В запечатаните капсули имаше готови сателити, сложни устройства от твърда материя, смесени, кристални и органични съединения, чието производство беше възможно само в среда с минимална гравитация. Товарните влекачи също така използваха шлюзовете, за да се натоварят със стоки за потребление и храни, доставени през портала, и да ги отнесат на Висшия ангел.

Останалата част от архипелага се появи зад прозореца. Над сто свободно носещи се фабрики, вариращи от миниатюрни самостоятелни изследователски капсули, малко по-големи от совалката, до корпоративни макроцентрове — широки с километри паяжини, чиито производствени модули блестяха като бижута от призматичен хром на всеки по-голям възел. Зад тях гигантската газова планета Икаланайз изпълваше звездното поле пред въртящата се бавно совалка. Орбиталната им позиция разкриваше гиганта във формата на масивен полумесец, набразден от шафранени райета и бели ивичести облаци, чиито променливи контури се сплитаха едни с други в спираловидни завъркулки. Сякаш всяка ивица протягаше ноктите си към съседната. До екватора се виждаше двойка малки черни кръгове — сенките на две от тридесет и осемте луни на газовия гигант.

След десет минути совалката се обърна отново и се позиционира за спирачното горене. Оскар се озова право срещу Висшия ангел.

Червеевата дупка на изследователското поделение, отворена в звездната система през 2163-та, не успяла да открие нито една животоподдържаща планета и оперативният директор тъкмо щял да я затвори, когато чинията засякла мощен, постоянен микровълнов пулс откъм Икаланайз. Екипът изчислил стабилна точка, орбитираща на половин милион километра над сярната атмосфера и преместил червеевата дупка за оглед от по-близко разстояние. Първоначалният образ бил много объркващ. Телескопът фокусираше тъмна, скалиста малка луна, дълга шейсет и широка двадесет километра. Това обаче се

оказали разлистените венчелистчета от чиста перленобяла светлина — като криле на ангел. Екипът се придвижил по-близо и избистрил фокуса, при което открил, че скалата всъщност приютява дванадесет огромни изкуствени купола от кристал, качени върху високи метални стъбла. Не всички куполи били прозрачни и излъчвали светлина. Пет от тях разкривали извънземните градове, които съдържали в себе си. Уличните решетки били осветени от рубинена, тюркоазена и смарагдова светлина, а хилядите прозорци, вградени в странните архитектурни силуети на кули, пръстени, конуси и сфери, горели в спектрите на многобройни различни слънца.

Това, което открили, било звезден кораб, жив бегемот, способен да пътува със свръхсветлинна скорост. Не било форма на живот, която човечеството можело да проумее. Машина, постигнала самосъзнание или родено в космоса същество, еволюирало или проектирано да достигне този етап на развитието си. Висшият ангел не бил словоохотлив относно произхода си. Казал им единствено, че целта му е да осигурява животоподдържащи условия за планетарните видове, с които влезе в досег, с надеждата да научи повече за тях. Той „почивал“ в орбита около Икаланайз — не разкри за колко дълго. След преговори по радиоканала се бе съгласил да отвори три от куполите си (по това време празни) за хората, които да ги използват най-вече като град-спалня за астроинженерните си компании. Две от най-важните клаузи в договора за заселване представляваха правото на вето върху достъпа на посетителите и заселниците, както и обещанието му да информира новите си човешки обитатели, преди да потегли отново... когато и да станеше това.

Совалката им се вмъкна под обширната основа на купола Ню Глазгоу и се спусна надолу по заостреното стъбло. Космическият пристан на купола се намираше точно над точката, в която стъблото с цвят на олово и калай потъваше в скалистата външна обвивка на звездния кораб. Дебелата огърлица от въздушни шлюзове и докове обгръщаше в пръстен структурата. Към няколко от тях имаше прикрепени совалки, а по-големите докове придържаха товарни влекачи, които разтоварваха пратките си.

Скачването им предизвика лека вибрация и шлюзът от модифицирана пластмаса се отвори.

— Благодаря ви, че пътувахте с нас — каза стюардът. — Моля, не забравяйте, че след като слезете, все още ще се намирате в състояние на свободно падане, докато лифтът не се задвижи.

Оскар изчака всички пътници пред него да излязат, преди да махне коланите си. Коридорът извън шлюза беше разочароващ — широка сребриста тръба с малка извивка, която я отвеждаше по-дълбоко в стъблото. Липсваха каквито и да е екзотични усещания. Като всички останали, той позволи на прилепващите се подметки да го застопорят за пода. Точно преди вратите да се затворят, видя как Паула Майо и придружителят ѝ се плъзгат покрай лифта и се насочват към дъното на коридора.

Гравитацията нарастваше бавно, докато се плъзгаха във вътрешността на стъблото. Значи все пак увеличаваха скоростта си, доколкото можеше да прецени. Когато лифтът спря, все още се намираше в стандартно гравитационно поле. Висшият ангел никога не бе обяснил как постига това, нито пък което и да е друго от техническите си умения. Като например източника си на хранване, природата на свръхсветлинния му двигател, щита против сблъсъците с елементарни частици или пък материята, нужна за построяването на новите куполи.

Техният лифт беше един от десетте, които излизаха в голям салон за пристигащи. Оскар и Мак свалиха предпазните си костюми, хвърлиха ги в кош за отпадъци и след това се отправиха към изхода. Транзитната сграда се намираше в центъра на Кръговия парк в Ню Глазгоу, зелена местност с широчина пет километра. Дърветата в нея бяха толкова много, че още малко можеше да бъде класифицирана като гора. Зад външния им пръстен се намираха небостъргачите, не по-малко разнообразни по форма и цвят от което и да е нюйоркско авеню. Различното тук бяха небесните пръстени, които се увиваха около тях — тънки релси, които носеха частни капсули между обществените спирки с прилична скорост. Беше ден, което означаваше, че кристалният купол над тях е станал прозрачен и излъчва еднородна бяла светлина близка до спектъра на Слънцето. Въздухът беше приятно топъл с намек за лятна влага.

Оскар остана неподвижен в продължение на един дълъг момент. Източни врат назад и бавно се завъртя в кръг.

— Трябва да призная, че е адски впечатляващо. Кара те да направиш сравнение със стария „Втори шанс“, нали?

— Твърде различни сме... — сви рамене Мак. — Ние сме развили портали и мрежата на ТСП, всяка планета е само на една крачка разстояние. Ако бяхме прекарвали триста години в проектиране на звездни кораби, сигурно щяхме да обикаляме из Галактиката в нещо подобно на това.

Оскар го погледна.

— Впечатлен си — каза му.

— Това си е невероятен инженерен комплекс, признавам. Обаче не може да ми докара комплекс за малоценност.

— Добре, добре. Как да се свържем с мадам председателя?

Мак посочи през горската местност пред тях. Малки пътеки отвеждаха от транзитната сграда и криволичеха между дърветата. Недалеч имаше поток, а измежду по-едрите стволове се мяркаше езеро. На около петдесет метра по пътеката имаше малка бяла колона, където бяха паркирани три частни капсули.

— Те ще ни откарат възможно най-близо — каза Мак.

Капсулите представляваха прости перленобели сфери с подравнени основи. Страничните врати бяха отворени и защитени от прозрачни силови полета. Мак влезе и седна на малката пейка във вътрешността. Оскар се присъедини. Отвътре черупката на капсулата беше прозрачна. Силовите полета, които играеха ролята на врати, премигнаха и се засилиха.

— Офисът на председателя, моля — каза Мак.

Капсулата се плъзна няколко метра по земята, след това повърхността на пътеката се разтвори, откри вход към тунел и те потънаха в него. Вътре нямаше светлина, въпреки че интериорът на капсулата си остана осветен.

— Уау — каза Оскар. Ръцете му автоматично се вкопчиха във вътрешността на черупката, макар и движението през тунела да не се усещаше. — Трябва да е някаква технология за убиване на инерцията.

— Спри да анализираш. Наслаждавай се. Особено на тази част.

— Коя — „уаумамкаму“?

Частната капсула напусна вертикално тунела и се понесе по една от небесните релси сякаш със свръхзвукова скорост. Без да усещат каквото и да е ускорение, те фучаха успоредно на един от

небостъргачите, висок строен конус от синя стомана с червена сфера на върха. В този момент небето се изви в мързелива дъга и отново се изравни. Друга капсула се носеше право към тях. Оскар се насили да не затвори очи, докато се разминаваха. Чак тогава бумтящото му сърце се успокои достатъчно, за да може да се наслади поне малко на спектакъла. Бяха достатъчно нависоко, така че да огледа целия град под купола. Имаше също толкова паркове, колкото градски площи, и формите на големите сгради бяха наистина забележителни.

— Гледката е много по-красива през нощта — каза Мак. — Тогава кристалът става прозрачен. Можеш да видиш Икаланайз над себе си. Тогава вече знаеш със сигурност, че си в свят на извънземни.

На едно кръстовище завиха към друг небостъргач и се устремиха по дъговидна траектория надолу към сградата, която приличаше на сребърна мида. Капсулата изсвистя в огромен салон на осемнадесетия етаж и спря до бяла колона, около която чакаха още пашкули.

— По-добре е от мерцедеса ти, а? — каза Мак, докато изскачаха от капсулата.

Оскар направи физиономия.

— Просто е различно.

Чакаше ги член на политическия екип на председателя — Соолина Депфор, млада на външен вид жена в скъп костюм.

— Добре дошли в общината, господа — каза тя. — Госпожица Гал ви очаква.

Тя ги поведе право в офиса на председателя на Асоциацията на човешките жители, огромна овална стая, която сигурно се намираше в най-голямото ребро на сградата. Таванът ѝ представляваше пресечен конус от стъклописи, чиито цветове се движеха на дълги перпендикулярни вълни. Имаше една-единствена мебел — бюро в самия край на стаята. Подредбата на помещението напомняше на старомодна тронна зала. Оскар обаче беше наясно, че Тониея Гал заема позицията на председател на Асоциацията от повече от век. Малко от абсолютните монарси в историята бяха царували толкова дълго.

Докато се приближаваха, мадам председателят се изправи, за да ги поздрави. Висока жена със синьо-черна кожа, облечена в традиционна африканска племенна роба. Оставаше ѝ по-малко от десетилетие до следващото подмладяване. Лицето ѝ беше гордо и сериозно. Сиви нишки вече се промъкваха в късо подстриганата ѝ

коса. Това, че нехаеше и не си правеше труда да ги лекува или поне да ги боядиса, говореше много за самочувствието ѝ. Печелеше всички избори със значително мнозинство. Малкото ѝ критици и противници твърдяха, че това е резултат от липсата на желаещи за работата, че постът е просто представителен, тъй като Висшият ангел извършваше всички услуги в куполите с непостижима ефективност. Тези думи бяха огромно подценяване на способностите ѝ. В началото Висшият ангел може и да беше само проста и удобна спалня за астроинженерите, но сега трите купола — Ню Глазгоу, Москва Стар и Кракакол — бяха домове на население от над петнадесет милиона. Два нови купола — Ню Оукланд и Бабуян Атол, за които председателката бе преговаряла с Висшия ангел, вече бяха почти напълно израснали и готови да приемат човешки заселници. Свободно летящите фабрики навън произвеждаха малък, но значителен процент от цялостната продукция на високи технологии във Федерацията. Висшият ангел беше изключителен успех по всички параграфи и Тониея Гал, която бе пристигнала като техник по йонните тръстери заедно с първата вълна от заселници, беше едновременно огледало и водач на този успех. Освен това беше един от най-дълго управлявалите държавни глави, а напоследък медиите я спрягаха за сериозен кандидат за президентския пост.

Оскар стисна подадената от председателя ръка и почувства сухата хладна кожа.

— Благодаря ви, че ни приехте, госпожо.

— Двоумях се — каза Тониея Гал. Гласът ѝ не съдържаше нито капка хумор или гостоприемство. — Както и останалите жители, се чувствам силно обидена, че Найджъл Шелдън ни пренебрегна като място за построяването на звездния кораб.

Усмивката на Оскар замръзна. Не пое риска да погледне към Мак.

— Уверен съм, че не е имал намерение да ви обиди, мадам.

— Тогава защо не го построи тук? — попита тя с искрено объркване. — Разполагаме с всички нужни средства, както и с огромни ресурси от опит и познание. Построяването на Аншун трябва да е добавило големи разходи по проекта. Защо го направи?

— Аншун е по-близо до Дайсъновата двойка...

— Пфу. — Тя махна пренебрежително с ръка. — Все едно няколко дни разлика в пътуването ще окажат някакво влияние. Да не се

опитва да изгради конкурентна космическа индустрия?

— Уверявам ви, мадам, единственото нещо, което се строи на Аншун, е звездният кораб. Няма индустриални съоръжения за работа в нулева гравитация. Голяма част от компонентите се внасят от Висшия ангел.

— Хм. Ще приема този отговор засега, но можеш да кажеш на мистър Шелдън от мое име, че съм изключително недоволна от решението му. Следващия път, когато протежещата му се нуждаят от подкрепа за някое оспорвано гласуване в Сената, няма нужда да си прави труда да я търси тук.

— Ще се погрижа да разбере това — каза покорно Оскар.

— За какво сте тук тогава?

— Искаме да попитаме Висшия ангел дали знае нещо за двойката Дайсън. Всяка информация, дори най-малката, ще помогне на мисията ни.

— Свързани сме с унисферата, знаете това, нали?

Оскар някак успя да избегне пронизващия ѝ поглед.

— Непосредственият ми началник е привърженик на личния подход, когато става дума за нещо толкова важно, а Асоциацията на жителите разполага с постоянна отворена връзка с контролиращия интелект на Висшия ангел.

— Той не знае нищо за двойката Дайсън.

— Бихме искали да потвърдим това.

Устните ѝ се свиха в тънка усмивка.

— Направо от източника, а господа? Много добре. — Тя отправи жест към сводестия прозорец зад себе си. — Видяхте ли всички куполи по време на приближаването си?

— Повечето.

— Райел живеят в един от тях. Знаем това, тъй като се съгласиха да се свържат с хората. Що се отнася до останалите осем първоначални купола, никой не знае какво приютяват. Три от тях съдържат градове или някакъв вид структури. Нощем светят, но никога не сме засичали нещо да се движи в тях. Един купол изглежда като пълен с мъгла. Хората твърдят, че са мяркали светлини и сенки вътре, но няма доказателства. Един е вечно тъмен, въпреки че излъчва мощни инфрачервени емисии, което е показателно за вътрешни температури над тези на обитаемите от хора планети. Един е вечно непрозрачен и

осветен. Последните два имат тридесет и седем часови денонощни цикли, но също са непрозрачни. Така че, виждате ли, господа, след два века живот тук дори не знаем кои са съседите ни. Висшият ангел цени уединението над всичко. Вие сте тук, за да разпитвате за вид, който нарочно се е изолирал от останалата част от Галактиката.

— Признавам, че е доста несигурен ход — каза Оскар. — Трябва обаче да го попитаме, вярвам, че ни разбирате.

— Разбирам мотивите ви, но не одобрявам целта ви. Трябва да пазим собствената си позиция, която е мой най-голям приоритет. Въпреки това се чувствайте поканени да използвате отворения канал на Асоциацията към нашия домакин.

— Благодаря ви, мадам.

Те се оттеглиха от офиса ѝ на няколко крачки след Соолина Депфор, чиито токове чаткаха шумно по излъскания под. Оскар усещаше погледа на председателката върху гърба си през цялото време, докато излизаха. Веднага щом високите врати се затвориха, те си размениха погледи. Мак изду бузи.

— Исусе, каква мъжемелачка — промърмори той.

В този миг Соолина Депфор се извърна и вдигна вежда. Лицето на Мак силно почервения.

— Официалният ни канал се отваря оттук — каза тя.

Введе ги в конферентна зала без прозорци извън приемната зала. Беше с доста по-скромни мащаби от офиса на председателката. В средата имаше тясна овална маса с шест кожени стола с високи облегалки.

— Просто говорете — каза им тя. — Висшият ангел може да ви чуе.

Вратата се затвори зад нея.

— Брой ги две мъжемелачки — каза Мак, докато сядаха в единия край на масата.

Оскар го изглежда предупредително.

— Здравейте?

Лишената от украса стена в далечния край на стаята засия в синьо и в нея се избистри огледален образ на конферентната зала. На един от столовете по средата на масата седеше мъж. Носеше черен пуловер с остро деколте и тъмни панталони. Върху широкото му лице имаше неколкодневна брада, а косата над челото му се отдръпваше

назад. Беше образ, предназначен да успокоява, типът старши кадър, на когото можеш да се довериш.

— Здравейте.

— Вие ли сте Висшият ангел?

Мъжът сви рамене.

— Мисля, че този образ помага на вашия вид. Ако просто покажа образ на корпуса и жилищния отсек, би било някак малко претенциозно.

— Благодаря ви за разбирането.

— След срещата ви със скъпата ни председателка да ви улесня живота е най-малкото, което мога да направя за вас. Бяхте прав, Мак, тя е истинска мъжемелачка. Предполагам затова вие хората продължавате да гласувате за нея — кой би гласувал против? Разбира се, освен това се справя доста добре с работата си.

— Чули сте какво казахме в офиса й?

— Вътре в себе си чувам каквото искам. Както обясних на лидерите на Федерацията в самото начало, тук съм, за да изучавам различни видове, а това може да стане само чрез наблюдение.

— Знам, че това не е по темата, но защо събирате информация?

— Защо вашият вид пръска толкова много време за секс, политика и религия? Ние сме това, което сме, независимо от външния ни вид, природата и размера ни. Моят приоритет е да събирам информация за извънземни видове, аз съм изследовател и социален антрополог. Не мога да си представя да се занимавам с нещо друго.

— Добре — каза приятелски Мак. — За кого я събирате?

— Дори не съм сигурен вече, правя го от толкова дълго. Но пък това може и да е лъжа и аз да храня с информация за тази галактика и защитните й възможности цяла флотилия от бойни кораби, които препускат насам от Андромеда. Един ден моят вид ще се прегрупира в обкръжението на свиващата се вселена и ще понесе семената на една нова еволюция в следващата новородена вселена, синтезът на най-доброто от миналото. Наблюдавам родените на планетите за забавление от олимпийската ми орбита тук. Изберете си причина, господа, вашият вид предложи всички тези възможности и още много други.

— Защо всички извънземни толкова упорито държат да са енигматични?

— Не ме причислявате към силфените, нали? Много е просто. Както казах, с това се занимавам. Предполагам, че ме удовлетворява да се срещам и да уча от вас. Съжалявам, че ви връщам толкова малко знания в замяна, но такава е природата ми. Може би един ден ще реша да направя нещо с цялото познание, което съм събрал, да се трансформирам или дори да трансцендирам. За момента обаче съм далеч от точката на насищане с информация. Все още съм любопитен по отношение на Вселената.

— Това любопитство някога отвеждало ли ви е до двойката Дайсън? — попита Оскар.

— Не. Опасявам се, че не. Председателката ни ви каза истината. Не притежавам никаква информация за нито една от звездите.

— Все пак не сте ли любопитен? Със сигурност вид, който е способен да издигне бариера около цяла звезда, би бил достоен за изучаване.

Висшият ангел се ухили широко.

— Щом са сложили бариера, как мога да ги изучавам? Не, прави сте, те щяха да са изключително интересна придобивка към малката ми менажерия. Но аз току-що срещнах вас.

— Ясно — каза Мак. — Не се ли интересувате обаче от причината за издигането на бариерите?

— Разбира се. Но ще се повтора, не мога да ви помогна. Не знам причината, никога не съм посещавал този участък от космоса.

— А наблюдавали ли сте ги? Някога засичали ли сте някакъв конфликт, разгорял се там, преди издигането на бариерите?

— Не, не съм. Целият този участък е незабележителен, доколкото знам аз. Със сигурност не е имало никакви неестествени промени на звездно ниво, никакви унищожени звезди или избухване на нови. Нямам сведения и за физическо унищожение на планети.

— Ами по принцип? Макар да признавате дългото си съществуване, някога срещали ли сте заплаха, срещу която трябва да бъде издигната подобна бариера, за да защити звезда? Има ли там някъде видове, които биха нападнали звезда и унищожили населена планета?

— Намеренията и възможностите не са едно и също нещо. Има много хора във вашата история, които без угризения са сеели смърт и опустошения в гигантски мащаби. Ако са разполагали с устройство за

унищожението на звезда, може би са щели да го използват. В миналото съм наблюдавал видове, в сравнение с които най-злите ви тирани изглеждат като светци. Въпреки това общото правило е, че за достигането на технологичното ниво, нужно за унищожаването на звезда, обществото трябва да е относително стабилно.

— Някои от най-големите ни технологични скокове са били извършени по време на война — каза Мак.

— Съгласен съм, че хората са изключително способни да проявяват новаторство, когато са под натиск или заплаха — каза Висшият ангел. — Съществува обаче разлика между построяването на нови оръжия и фундаменталните теории, върху които са изградени подобни технологични скокове. Чистият научен прогрес е бавно изкачване, което изисква стабилно общество, подкрепящо мислителите и теоретиците в продължение на много поколения. Еволюцията обикновено означава, че видовете, които се освобождават от планетарната си среда, имат вграден някакъв социален или биологичен механизъм за ограничаване на предисторическата си диващина. Разбира се, има много изключения, при които целеустремени индивидуалисти заобикалят подобни забрани. Съществува и шансът по-малко развита култура да придобие реликвите и познанието, оставено от по-напреднала раса. Но възможността да го стори вид или същество, което представлява физическа заплаха за звезда, е почти отвъд статистическата вероятност.

— Тогава защо е издигната бариерата?

— Наистина не знам — отвърна Висшият ангел. — Опитът и наблюденията ми обаче показват с деветдесет и девет процентова сигурност, че не е било защитен акт срещу агресор.

— Именно този един процент в крайна сметка те убива — каза замислено Оскар.

— Неизбежно. Само че нямам информация за вид в радиус от хиляди, ако не и десетки хиляди светлинни години, който да е способен на агресия от такъв мащаб. Може и да греша, не претендирам за непогрешимост. Мога дори да бъда контриран, че мегапламъкът, който унищожи по-голямата част от Далечината, е пример за подобна войнолюбивост. Определено прекрива етиката на повечето цивилизации и видове. Въпреки това, както сте наясно, поддържам подробно наблюдение на космоса на много парсеци разстояние. Ако

навън съществува подобна заплаха, значи разполага с уменията да избягва сетивата ми. Доста тревожен възможен вариант, трябва да призная.

— Или пък опасността е толкова голяма, че не си струва да се тревожим за нея — каза Мак.

— Тази гледна точка е изключително характерна за хората — каза Висшият ангел. — Не я приписвам на себе си. Но пък по вашите стандарти аз съм нещо като страхливец.

— Затова ли не сте посетили Дайсъновата двойка?

— Нека просто да кажем, че това е комфортно разстояние за наблюдение. Любопитен съм, затова и в този момент съм готов да ви помогна с повече от обичайния си капацитет.

Оскар прокара ръка през косата си.

— Благодаря ви за това. Ако станете свидетел на нещо, което да ни е от полза...

— Разбира се, ще ви уведомя. Моля ви, потърсете ме без притеснения, ако имате допълнителни въпроси. За в бъдеще ще приема директна връзка с който и да е от двамата ви през унисферата.

Паула и Хоше прекараха пътуването си с влака до Керенск, седнали тихо в местата си в първа класа и преглеждайки информацията по случая. Диаграми, резюмета на текстове, финансови графики, всичко това се роеше във виртуалното им зрение. Дори вниманието на Паула от време на време поддаваше под напора на неумолимия поток данни.

Въпреки това двамата зарязаха фактите по време на пътуването със совалката до Висшия ангел. Хоше беше запленил от гледката извън прозорците и поиска поток от описателна информация от е-конома си. След като акостираха в основата на стъблото на Ню Глазгоу, Паула инструктира своя е-коном да направи запитване във вътрешната информационна мрежа на Висшия ангел за упътване, докато останалите пътници се носеха край тях, устремени към лифта. Помощна мрежова програма я насочи надолу по извития коридор към врата, която се отваряше към по-малка капсула на лифта.

— Намери ли нещо ценно в папките по случая? — попита тя, след като вратите се затвориха и капсулата започна да ускорява.

Хоше погледна подозрително към лифта.

— Можем ли да говорим тук?

— Да. Висшият ангел е наясно с всичко в тялото си. А и аз вече го снабдих с информация по случая.

— Добре. Ами националната данъчна служба на Тампико ми оказа помощ. След пускането на пазара частта от компанията на Тара била депозирана в Първа държавна банка на Тампико от „Брохер и сътрудници“, адвокатите ѝ по развода. Осем месеца по-късно те били обменени срещу акции на „Гансу Кънстракшън“, когато Мортън се съгласил да продаде своя дял. Стандартна процедура. След това просто са си стояли там, докато не била съживена, а впоследствие тя ги прехвърлила на счетоводителя си на Дъбов лес.

— Ами дивидентите?

— Сделката с „Гансу“ е била отлична. Плащали са дивиденти на всеки четири месеца, а цената на акциите се е покачила дванадесетократно спрямо първоначалната. Мортън е добър директор. Парите са отивали право в сметката за дългосрочни инвестиции на банката, която също се е движила добре през седемнадесетте години, макар че процентът е бил по-нисък от повечето управлявани фондове. Не са теглени пари, стояли са там през цялото време и са се увеличавали. Банката плащала местните данъци всяка година. Никой не възразил против големия период на престой. Очевидно има много такива сметки, оставяни недокоснати като тази, някои дори в продължение на векове.

— Имала ли е текуща сметка в Първа държавна банка?

— Не.

— И няма никакви данни за някаква сметка на името на Уайоби Котал извън Дъбов лес? Ако са живели на Тампико, трябва да са разполагали с някакви средства. Щяха да бъдат проследими.

— Всички кредитни трансфери на Тара от банката на Дъбов лес са пресъхнали, след като последният баланс е бил платен, това е било три седмици след предполагаемото ѝ отпътуване за Тампико. Последният запис по сметката е плащане на „Брохер и сътрудници“ за работата им по развода. Датира една седмица преди плащането на баланса. Всичко пасва. „Брохер и сътрудници“ са връчили договора по развода на Мортън две седмици след заминаването ѝ. Банката е променила състоянието на сметката ѝ от текуща в спяща три години

по-късно. Това е стандартна процедура, когато сметката е неактивна за толкова дълго време. Не позволява на по-нечестните банкови служители да забележат, че някой не използва парите си, и да ги източат за себе си. За да я отвори отново след съживяването си, е трябвало да представи съдебна заповед, потвърждаваща самоличността ѝ.

— Какво фигурира в кредитната ѝ сметка през двете седмици, преди да плати на адвокатите си?

— Нищо. Предпредпоследното плащане е за обяда ѝ с Карълайн Търнър. Няма нищо от периода между него и бракоразводните адвокати.

— Знаем ли къде е била, когато е извършено плащането на адвокатите?

— Не. Някъде в унисферата.

— Значи никой не я е виждал и не може да потвърди — замисли се Паула.

Банките щяха да се кълнат пред съда, че за да проработи кодът на сметката, потребителят трябва да е жив. Това беше чиста лъжа, разбира се. Банките из Федерацията губеха милиарди заради кредитни хакери всяка година. Единствената истински сигурна кредитна сметка беше в банката на СИ. Бе виждала класифицирани доклади за хакери от ултракласа, които бяха успели да подправят дори тези трансфери, въпреки че това изискваше много сериозно клетъчно препрофилиране и пълна имитация на живота на жертвата. Кодът за разпознаване, макар и подробен и сложен, винаги можеше да бъде копиран при наличие на достатъчно време и ресурси.

— Ами Уайоби Котал, той харчил ли е пари на Тампико?

— Не. Проверих сметката му. Същата история и с Тара. Никакви покупки след деня, в който са изчезнали заедно. Банката му променила сметката от текуща в спяща две години по-късно.

— Кой е платил билетите за Тампико?

— Трансакция в брой в деня, в който са изчезнали. Били са регистрирани на името на Тара.

— Предполагам няма начин да разберем дали всъщност са били използвани?

— Не. ТСП не пази такава информация.

— Разполагат с камери и сензори на всяка планетарна гара.

— Но в архива не се държи информация с четиридесетгодишна давност, би им коствало цяло състояние. Складират я най-много няколко години, зависи от гарата.

— Ами пари в брой? Някой от тях правил ли е големи тегления преди предполагаемото им занимаване от Дъбов лес?

— Не, никой от тях не е теглил големи суми от сметките на Дъбов лес, това е. Така че, освен ако някой не е разполагал с тайна сметка някъде, е трудно да повярваш, че са били живи дори през първите две седмици.

— Хм. — Паула се пресегна и залепи ръкавицата си за стената и се стабилизира, докато капсулата на лифта сменяше посоката си. Знаеше, че се движат по продължение на вътрешността на корпуса на гигантския звезден кораб, на път към обитавания от райел купол. — Предполагам, е възможно да е продала някакви бижута и да са преживявали с тези пари. Но защо би го правила? Колкото повече се вглеждаме в нея, цялата тази версия с пътуването до Тампико започва да изглежда все по-съмнителна.

— От известно време спрях да ѝ вярвам.

— Аз също. Въпреки това трябва винаги да сме сигурни, Хоше.

— Разбира се.

— Дирекцията не успя да открие каквито и да е трезори за складиране на спомени, отворени от Тара. Мисля, че това официално поставя точката. Била е убита, вероятно и Котал. Сега трябва да открием мотив, което е истински трудната част във всичко това. Със сигурност не е финансов.

— Би ли могло да е Мортън или Филипа Йой?

— Престъпление, подбудено от страст? Предполагам, че трябва да го вземем под внимание.

— Но...?

— Но съм склонна да мисля, че Шахийф и Котал са се забъркали в някаква престъпна дейност. Плащането на адвокатите две седмици по-късно би подкрепило тази теза, тъй като някой очевидно е бил зает да гради алиби, че двамата все още са живи. Ако е така, ще открием много малко доказателства.

— Тогава защо сме тук?

— Процес на елиминация. Искам да проследя личния живот на Шахийф. Целия. — Ръцете ѝ хванаха здраво малката чанта, която

носеше. Усещаше, че Хоше е дълбоко несигурен по отношение на идеята, но като добър полицаи не критикуваше шефа си. Все още.

Лифтът се изкачи по стъблото към купола на райел и гравитацията стана осезаема, достигайки осемдесет процента от стандартната земна. На Хоше му отне миг, за да се уравни. Никога преди не бе виждал извънземно от плът и кръв, въпреки че жена му винаги предлагаше да посетят силфените. Тази почивка от ежедневието беше част от работата с Паула Майо. Беше се възползвал от всяка услуга, истинска или измислена, която му дължеше капитанът на отделението, за да продължи да работи по делото, когато стана ясно, че тя го поема. Нямахме да откаже лаврите покрай нейния успех, но най-вече искаше да види магическата ѝ работа. Съществуваше и малката вероятност тя да одобри молбата му за работа в Дирекцията за тежки престъпления. Хоше всъщност не бе споделял този си план с никого, но идеята вече беше здраво вкоренена в задните кърчета на съзнанието му.

Когато вратата се отвори, се получи лек антикулминационен ефект. Вместо към някакъв екзотичен метрополис, гледаха към мрачната алея с гладки матовочерни метални стени, високи тридесет метра. Над него кристалът на купола беше прозрачен и пропускаше слабата кехлибарена светлина на Икаланайз. В основата на стените на алеята бяха вградени малки червени светлини, които проблясваха като осветени от свещи скъпоценни бижута. Тишината му се стори смазваща, пълно отсъствие на дори най-слаб звук.

— Вероятно изглежда по-добре през деня — реши той.

— Това е денят — каза му безцеремонно Паула и закрачи напред.

На два пъти Хоше бе убеден, че нещо голямо прелита над тях, точно над стените. Едва доловимо изшумоляване на въздуха, може би светлината мъждукаше все по-слабо. Разбира се, всеки път, когато погледнеше нагоре, виждаше само голата ивица от куполен кристал над стените.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита той.

— Горедолу. Геометрията на града се променя по малко през цялото време, сградите и улиците му имат склонността да се изместват, но го правят бавно. Не се безпокой, Висшият ангел няма да ни остави да отидем някъде, където не трябва.

Достигнаха кръстовище и тя спря. Тази алея беше малко по-широка, а по протежението ѝ блестяха зелени светлини. Един райел се движеше по нея право към тях. В неясната светлина бе трудно да различат друго освен огромната тъмна маса, която се плъзгаше все по-близо и правеше огромното извънземно още по-страховито. Възрастните райел бяха по-едри от мъжки слон, въпреки че приликите им се изчерпваха с това. От ъгъла, от който го виждаше Хоше, предната част на тялото на извънземното приличаше повече на катурнат на една страна октопод. Грудковидната глава беше обградена от яка от крайници-пипала. Варираха от самотна двойка четириметрови придатъци в дъното на яката, еволюирали за тежка работа, увенчани с подобни на лопати краища и с основа, по-дебела от човешки торс, до туфи от малки нежни манипулатори, напомнящи на енергични гнезда от змии-удушвачи.

Пет полусферични очи, струпани заедно от едната страна на главата му, се завъртяха в синхрон и се фокусираха върху Хоше, когато извънземното достигна кръстовището. Хоше погледна надолу и видя по осем къси дебели крака от всяка страна на подкоремната му област. Нямаха колена или глезени, представляваха просто грубовати цилиндри от плът, които се местеха по двойки напред и нагоре, придвижвайки извънземното с плавна патешка походка. Основната маса на тялото му премина покрай него и Хоше с известна трудност различи в прошарената козина от къси заострени косми оцветени в кафяво пръстени. Зад яката от пипала се поклащаха няколко малки придатъка, сякаш плътта беше оформена в ресни. Съдейки по начина, по който грудките на краищата им се поклащаха мудно, можеха да са дори от солидно олово. Определено имаха технологичен, а не естествен произход.

— Я виж ти — прошепна той, след като гигантското извънземно премина. Задницата му изтъняваше в увиснал край, опашка нямаше.

— Доста са впечатляващи — каза Паула, докато гледаше напред по алеята със зелените светлини. — Много от човешките жители са на мнение, че всъщност те са построили Висшия ангел. Имайки предвид интелигентността им, възможността е сериозна.

— Какво мислиш ти?

За първи път, откакто се занимаваха с делото, Паула се усмихна леко.

— Не мисля, че всъщност има значение. Но за протокола: не е много вероятно.

— Защо?

— Защото се отнасят към нас почти толкова пренебрежително, колкото и силфените. Имай предвид, че в този случай наистина е различно, райел ни гледат от много по-високо интелектуално ниво. Не мисля, че толкова надменни същества биха проектирали нещо като мисията на Висшия ангел. Куатукс веднъж ми каза, че те изучават физическата динамика на Вселената, не културите в нея. За тях животът е случаен химически инцидент. Целият живот, включително самите те. Мисля, че са се съгласили на договора с Федерацията, за да получат достъп до астрофизичните данни в унисферата ни. През годините са допринесли сериозно за сензорните ни технологии.

Повървяха още пет минути. С изключение на цвета на слабите светлини, който се сменяше на всяко кръстовище, нямаше промяна в алеите или стените. Знаеше, че някъде под купола има високи структури, но нито една не беше видима от дъното на алеите. На въображението му не беше необходимо много, за да си представи някакво лабораторно животинче, припкащо в лабиринт.

Най-накрая Паула спря до един участък от стената, който по нищо не се различаваше от останалите. Поредицата от светлини в основата беше пурпур, преливащ в ултравиолетово. След миг стената пред нея се раздели на две и се разтвори. Процепът беше достатъчно широк, за да може през него да мине и райел. Вътре имаше широко кръгообразно пространство, чийто под грееше в смарагдово. Таванът се губеше някъде в мрака над тях.

На няколко метра от вратата ги очакваше райел. Паула застана пред него и леко се поклони.

— Здравей, Куатукс, благодаря ти, че се срещна с мен.

Главата на Куатукс се повдигна и разкри сбръчкани, влажни гънки от бледа кожа на мястото на устата. Няколко от тях се повдигнаха нагоре и за кратко изпод тях се показаха дълбоки хранопроводни канали и носови пътища. Мярнаха се дори остри кафяви зъби.

— Паула. — Гласът шептеше меко, придружен от нежната въздишка на въздуха, излизащ от отпуснатите мускули на голямото извънземно. — Донесе ли го?

— Да. — Тя отвори чантата си и извади цилиндър от запаметяващ кристал с големината на юмрук.

Големият райел потрепна при вида на тази гледка. Очите на Хоше вече се приспособяваха към слабата светлина и той видя, че Куатукс не беше в добра физическа форма. Кожата около торса му беше опъната и очертаваше плочките на скелетната му структура. Едно от големите пипала-крайници потрепваше и извънземното го придържаше намотано, но косият край непрекъснато изпадаше навън. Всичките му очи сълзяха и мигаха безразборно.

— Колко е дълго? — попита Куатукс.

— Тара Дженифър Шахийф е на повече от сто години. Можеш ли да се справиш с толкова много памет?

Едно от средно големите пипала се плъзна към Паула и върхът му обгърна запаметяващия кристал.

— Да. Със сигурност. Мога да го направя.

— Сериозно. — Паула плесна върха на пипалото, което се отдръпна бързо. — Искам да знам дали наистина е възможно. Никога преди не си поемал повече от двадесет години.

— Да. Да. Ще ми отнеме повече време да попия толкова много информация, това е всичко.

— Добре тогава. Търся някой, който би имал мотив да я мрази. Някой, който е имал сериозно присъствие в живота ѝ и след това е изчезнал от него. Спомените може да са редактирани, затова провери липсващите сегменти, нали се сещаш, поредици, които не се свързват с нищо друго. Искам да прегледаш както професионалните, така и личните ѝ сблъсъци. Може да е дори кратка среща, някой изключително напрегнат спор. Не знам, някакъв катализатор, разбираш ли?

Пипалото отново се плъзна напред с плахо движение.

— Тези събития и хора аз ще открия за теб.

— Надявам се. — Ръката ѝ се премести нагоре и надолу, докато преценяваше тежестта на цилиндъра, демонстрирайки неохотата си. След това го вдигна и го постави в подобния на кука край на пипалото. Куатукс бързо го отдръпна назад.

— Не се бави много — предупреди го тя.

— Седмица. Не повече. Ще ти се обадя. Обещавам.

Стената се отвори отново, за да ги пусне навън.

— Това ли е? — попита Хоше. — Просто ще оставим паметта ѝ при Куатукс?

— Чу всичко. Куатукс ще се обади, когато е готов.

— По дяволите, мислех си, че... — Хоше снижи гласа си. — Мислех си, че ще я отнесем на някоя райелска служба, в някоя съдебна лаборатория. Нещо официално!

— Какво искаш? Някой кмет или президент да се подпише на съдебна заповед? Висшият ангел ни пуска, райел ни позволяват достъп, по-официално от това няма.

Хоше си пое дълбоко дъх, наистина не искаше да се кара с главния следовател. Освен това обаче беше и полицай. Може би не като нея, но разпознаваше правилното от грешното, справедливостта.

— Искам просто да кажа, че на Върховния национален съд на Дъбов лес му трябваха три дни, за да ни даде достъп до копие от съхранената памет на Шахийф. Ако молбата не беше твоя, а на някой друг, вероятно нямаше да го получим. Това не показва ли ясно колко много ценим сейфа за съхранение? Тук си играем с живота на човек, целия ѝ живот. А сега ти просто го даде на някакво болно извънземно.

— Да, това е животът ѝ. Но този живот беше поверен на нас, когато тя беше убита.

— Това не е доказано.

— Време е да разбереш, че отнасянето на личната преценка и действия към случая е жизненоважна за нашата професия. Бъди малко по-уверен в себе си и способностите си, детектив.

Хоше се намръщи, макар да усещаше, че бузите му почервяват. Той закрачи до главния следовател по фантастично осветените алеи. И двамата мълчаха.

Вратата на лифта беше все още отворена, когато пристигнаха обратно.

— Знаеш ли, те го съжаляват — каза Паула, когато започнаха слизането си надолу по стъблото.

— Кои?

— Останалите райел. Изпитват съжаление към Куатукс. Разбираш какво е той, нали?

— Мисля, че да.

— Те са странна раса. Притежават излишък от достойнство и благородство, съзнанието им е много по-висше от нашето. Ние сме

само на няколко поколения от предците ни, които са се изхранвали с лов и събиране на плодове. Райел, от друга страна, толкова отдавна са преминали това стъпало на еволюционната стълба, че са почти различен вид в сравнение със съществата, които едно време са били. Това ги прави уязвими от определени неща. Не се опитвам да оправдая състоянието на Куатукс, но разбирам падението му. Ние можем да се справяме с чистата емоция, защото сме близо до животинските си предци. Не мога да си представя какво е за същество, което никога не е изпитвало любов или омраза, или гняв, или радост, да се срещне с тези чувства. Предполагам, че ще изпита шок. Поне по-голямата част от тях. Повечето райел имат достатъчно силно съзнание, за да ги пренебрегнат. Но по-слабите се пристрастяват. Това се е случило и с Куатукс, хората са неговият наркотик. Той ни обича. Мисля, че това е най-тъжното нещо в цялата вселена.

— Значи той ще преживее спомените на Шахийф?

— Няма да ги преживее, а ще се превърне в нея. Всеки опит, всяка гледка, всеки звук — ще знае всичко това. Чу го, ще му отнеме седмица, за да попие сто години от живота ѝ. Когато приключи, ще можем да го попитаме всичко за всеки ден, час или минута от живота ѝ и ще получим смислен отговор.

— Добре, но не виждам каква е нуждата от това. Можем да направим това, не ни е нужен райел.

— Някога преглеждал ли си нечия памет, Хоше?

— Не — призна той.

— Не е като сензовизионен запис. Подобно е, наистина, но не е същото. Сензовизията е полираната версия, режисирана и фокусирана. Правят ги такива с цел, за да привлекат вниманието ти към нещо. Деветдесет процента от пазара съдържа сексуални сцени, но има и чисти драми, екшън приключения, както и туристически пътешествия. Всъщност е нужен изключително умел актьор, подкрепен от също толкова умел редактор на нервни импулси, за да бъдат уловени желаните от режисьора и предвидените в сценария впечатления. Ти се включваш към сензовизията и историята се разгръща пред теб, лесно и просто, само се облягаш назад и прелиташ през нея. Истинската памет е по-различна, тя е това, което е привлякло вниманието ти в момента. Може да има дузина важни — критични — неща, които се случват около теб. Заради предразсъдъците ти обаче, заради начина, по който е

устроена личността ти, ти наблюдаваш само едно от тях, вероятно най-маловажното. Не е нужно да е визуално. Звук или пък мирис, това може да е единственият ти спомен за някоя стая, не кой е бил в нея и какво е казал. Опитай да откриеш тази стая сред всичките години, които можеш да си припомниш... Можем да датираме части от спомени, които са записани от клетка на паметта. Да съставиш индекс обаче е нещо съвсем различно. Освен ако не знаеш точното време, си принуден да прегледаш целия ден, ако нямаш късмет — седмица. Точно тук ще ни помогне Куатукс. На хората им се налага да преглеждат паметта в реално време. Не можем да я възприемем с по-голяма скорост, отколкото са се случили самите събития. Затова, ако исках да прегледам едновековния живот на Шахийф, щеше да ми се наложи да прекарам точно едно столетие в работа. Куатукс обаче, благодарение на по-големия си мозък и отличния си ум, може да поеме целия товар почти наведнъж.

— Беше разтревожена за него.

— Да. Сто години са много време. Дори неговият мозък има граници. Освен това знам, че вече е попил дузини човешки животи.

— Не те ли тревожи това, че го тласкаш към наркотика?

— Човешка етика — промърмори тя. — Не можеш да съдиш райел по нашите стандарти. Те не полицействат сред собствения си вид като нас. Всеки райел би трябвало да бъде свой собствен полицай. Куатукс е направил избора си, което има пълното право да стори в обществото си. Така или иначе ще се сдобие с тези спомени. Ако аз не му ги дам, други ще го направят. В унисферата можеш да купиш не само сензовизионни записи, има и истински спомени. Малък специализиран пазар. А по този начин Куатукс ще ни помогне да разрешим случая, всеки получава изгода. Ако му попречим да се добере до тях, ние ще сме нарушителите, що се отнася до райел.

— Може би — каза Хоше. Лифтът отново забавяше ход и те преминаваха към свободно падане. — Все още мисля, че това е грешка.

— Искаш ли да напуснеш случая? Няма да те спирам и няма да навреди на досието ти.

— Не, благодаря ти, главен следовател. Стигнахме далеч. Ще остана до края.

От самото начало Роб Тани съжаляваше за избора си на работа. Разбира се, всичко се свеждаше до парите и до вечния им недостиг. В настоящата му работа като „полеви оперативен служител по сигурността“ нормалните задачи бяха трудно откриваеми, а добре платените бяха чиста легенда. Затова, когато агентът му се обади и му предложи договора и фантастичното заплащане, трябваше да помисли по-добре. На всичко отгоре в договора имаше клауза за съживяване. Трябваше да качи спомените си в сейфа за съхранение на частна клиника и анонимният му работодател щеше да осигури петгодишен контракт. Ако Роб не се появеше лично в срок от пет години, за да го отмени, тогава клиниката щеше да задейства процедурите.

Това ясно му даде да разбере, дори ако интуицията и здравият разум да не го бяха направили, че съвсем сигурно след пет години ще се събуди в някакво изродско неразвито тийнейджърско тяло без спомени за последните няколко месеца съществуване. Трябваше да откаже. Виновни бяха проклетите пари: няколко лоши инвестиции в конни надбягвания и спортни състезания, както и покер и няколко други хазартни игри бяха наклонили кредитния му баланс надолу. Не можеше да си позволи да откаже, не и с неговите кредитори, и агентът му знаеше това. Затова каза „да“, очаквайки да се наложи да помага на някоя радикална етническа групировка в опитите ѝ да нанесе удар по планетарното си правителство, за да постигне по-голяма културна автономия. Или да участва в тайна корпоративна акция. Ако нещата се развиеха много зле, можеше дори да се забърка в силовите борби на някой престъпен синдикат. Естествено, с неговия късмет, се оказа дори по-лошо от всички тези варианти.

В продължение на две седмици свикваше с новоуредената си работа като охранител на комплекса на звездния кораб на Аншун. Две скучни седмици, през които играеше ролята си, докато изучаваше плана, смените, хардуерът, използван от ТСП. Вече поздравяваше с кимане техническите екипи, които сглобяваха звездния кораб. Заедно с новите си колеги се смееше на стотиците пренавити ентусиасти, които пристигаха всеки ден за последните интервюта и изпити. Успя да мерне самия Найджъл Шелдън, обкръжен от антуража му помощници.

Две седмици и още нямаше идея защо е тук. Не можеше да измисли кой е противникът на ТСП, освен ако не ставаше дума за

грандиозен конфликт с някоя Велика фамилия от Земята. Кой знае какво биха си причинили тези изчанчени богаташи, за да се сдобият с преимущество.

Тогава една сутрин точно преди закуска получи кодирано съобщение от агента си. Роб използва ключа, който бе получил, и наскоро виртуалното му зрение се разгърна дребен зелен текст. Чашата му с кафе изстина, докато четеше и препрочиташе информацията с точните инструкции и часове. Най-накрая погледна нагоре към тавана на апартамента и изпъшка: „О, хиляди дяволи.“ Това беше, нямаше да преживее деня, въпреки последната част от текста с подробно описаните пътища за отстъпление.

Реши да се придържа към рутината, с която бе свикнал, и взе градското метро до планетарната гара на ТСП. Оттам се качи на един от служебните автобуси, които се мъкнеха по цял ден напред-назад между пустия двор на гарата и комплекса на звездния кораб. Пристигна в съблекалнята заедно с останалите охранители двадесет минути преди началото на смяната, за да има време да облече униформата си. Този път това го забави повече от обикновено и той изчака, докато стаята не се опразни почти напълно. Когато останаха само още двама, отиде до шкафчето, указано в информацията. Кодът за разпознаване в ОВ-татуса на палеца му го отвори. В него имаше прост работен колан, идентичен с този, който носеше. Размени ги и затвори шкафчето, преди да си тръгне.

Смяната му започна в осем и половина. Стигна при главната порта навреме, беше един от тримата ѝ пазачи. Първи премина Уилсън Кайм. Роб го поздрави, когато портата се отвори, за да пропусне капитанската кола. Това беше най-тежкото физическо задължение в работата му. Тримата стражи в караулката до портата отговаряха за наблюдението на периметъра, шестметровата му ограда и патрулиращите работи-пазачи. По оградата бяха окачени стотици сензори, заедно с още дузини разпилени по околната земя. Нищо не можеше да приближи, без охраната да разбере. Всичко, което стражите трябваше да правят, бе да провеждат случайни сканирания за потвърждение от второ ниво на персонала и превозните средства на посетителите.

В десет и тридесет Роб каза:

— Отивам да си почина, ще се върна след двадесет минути.

Излезе от караулката и се отправи обратно към основните сгради на комплекса през прясно окосената трева. Въздухът беше влажен, както винаги, и цялото му чело беше покрито с пот.

След като влезе, тръгна право към портала. Контролната стая беше в последното от трите подземни нива на сградата. Още един охранител и техникар по поддръжката на сградата чакаха пред лифта. Е-кономът му размени идентификационни кодове с тях и потвърди, че са част от мисията. Изгледаха се напрегнато, прецениха се и се зачудиха дали някой от тримата нямаше да ги издъни.

Таймер във виртуалното зрение на Роб отброяваше секундите до десет и четиридесет и седем.

— Добре — каза той и натисна бутона за долното ниво. — Ако някой иска да се откаже, вече е твърде късно.

Вратите на лифта се затвориха плътно и те започнаха спускането си към третия подземен етаж. Роб отвори кобура си и извади йонния пистолет, за да провери нивото на заряда. Изглеждаше идентичен със служебния му. Разликата се състоеше в това, че мрежата по сигурността не можеше да обезвреди този, за разлика от останалите, в случай че някой от охранителите се окажеше предател.

— Махни го — каза техникът по поддръжката. Погледът му се отмести предупредително към сензора на лифта.

Роб го изгледа презрително просто за да докаже, че не изпълнява заповеди, и върна оръжието на мястото му.

— Ти ли ще поемеш вратата?

— Вратата и мрежата на портала — каза техникът. — Вие?

— Ние ще се погрижим да не те прекъснат. — Роб и другият охранител си размениха погледи.

— Добре тогава.

Лифтът се отвори и те се озоваха в къс коридор. Имаше врати от двете страни, както и една в дъното.

Техничарят извади малка система от комплекта си с инструменти и го постави върху контролния терминал на лифта.

— Неутрализиран е — потвърди той.

Роб извади първия експлозив от торбичка на работния му колан. Малкото устройство представляваше простичък квадрат от черна пластмаса, голяма колкото дланта му и дебела един сантиметър. Той я притисна към тавана и нареди на е-конома си да зареди кода за

активация. Е-кономът потвърди превключването на експлозива в режим на готовност и Роб свали ръката си. Бомбата остана на място. Облицовката ѝ бавно промени цвета си и се сля с плочките на тавана на лифта.

Техникът от поддръжката ги поведе по коридора до голямата врата в края, като едновременно с това мъknеше с мъка тежкия си комплект инструменти. Наложи друга система върху панела за заключване. Роб отново извади йонния си пистолет и махна предпазителя. Вратата се плъзна настрана и те влязоха бързо вътре.

Контролната стая на портала не напомняше по никакъв начин на центъра, използван за междузвездно изследователско дело, който беше просто кутия с десетметрова квадратна основа и височина два метра и половина. Тази стая беше пълна с конзоли, мениджърски бюра от едната страна, които гледаха към стъклените стени, до едно тъмни и празни. На смяна бяха осем души. Бяха седнали зад конзолите и наблюдаваха огромния сбор от машинарии, погребани в собствената им пещера отвъд контролната стая. На стената срещу бюрата три гигантски портала с висока разделителна способност показваха състоянието на прохода на плътни триизмерни графични дисплеи.

Надигнаха се глави, за да се намръщят на натрапниците. Точно по график е-кономът на Роб му докладва, че интерфейст му към киберсферата се е изключил. Всички локални възли биваха инфилтрирани от каос-софтуер.

— Всички да мълчат и да останат спокойни — каза другият охранител. — Дръжте ръцете си така, че да ги виждаме, и моля ви, не правете нищо глупаво.

Един от операторите на конзоли се изправи и изгледа невярващо Роб.

— Какво, по дяволите, става? Нещо не е наред ли?

Роб стреля в тавана с минимален заряд на пистолета. Операторът издаде къс животински писък, когато около него се стовариха отломки от полисветлинната лента, последвани от струйки пушек. Включи се аларма и започна силно да вие.

— Предупредих ви да мълчите — провикна се Роб над глъчката. В него се възряха уплашени лица. Високо във въздуха се вдигнаха ръце.

— Мамка му, човече! — Техникът зяпаше падналия оператор, който още клечеше на пода с ръце на главата си и трепереше

неудържимо.

— Свърши си работата! — излая му Роб.

Той кимна отривисто и натисна бутона за затваряне на вратата.

— Какво? — Другият охранител стреля по алармата и прекъсна звука.

— Благодаря ти — каза Роб.

— Вие — извика техникът на операторите, — махнете се от конзолите.

Роб и другият охранител махнаха заплашително с пистолетите си и събраха служителите като стадо до стъклената стена. Накараха ги да клекнат.

— Джоан Билхаймер — извика Роб. — Веднага излез отпред в центъра.

Една от жените се огледа боязливо нагоре.

— Аз съм Джоан. Какво искате?

— Стани. — Роб направи знак с четири пръста. Посочи ѝ към конзолата, обозначена като „Ръководител на операциите“. — Обезопаси тази стая, активирай трето ниво на изолация.

— Аз... — Тя погледна изплашено към пистолета. — Аз не...

— Моля те — каза той. — Не ме размотавай с глупости, че нямаш достъп. Наистина не искаш да започна да заплашвам, защото ще изпълня обещанията си. А сега, ниво три?

— Не мога да се свържа. Нещо замърсява конзолните възли.

Роб се усмихна приятно.

— Ето защо от ТСП са те снабдили с резервна система.

Тя сведе глава, след това се надигна и отиде до конзолата.

Другият охранител стоеше на място, с лице към пленените оператори.

— Това е просто упойка — каза им той. — Никой няма да бъде убит, не сме психопати убийци.

Той мина покрай тях, като притискаше цилиндрична инжекция към шията на всеки. Един по един те се отпуснаха и се катурнаха настрана.

От пода с громолене се показва голяма метална плоча и запечатата вратата. Подобна плоча покри и противопожарната врата. Въздухът над тях затрептя, когато силовите полета се включиха и подсилиха молекулярната структура на стените. Два дебели цилиндъра се

подадоха като разгъващи се телескопи от тавана в различните краища на стаята. Роб се ухили доволно на гледката: въздушен филтър, който рециклираше атмосферата, след като силовото поле беше прекъснало връзката с климатичните тръби.

— Благодаря ти, Джоан.

Тя дори не успя да погледне към него, преди другият охранител да заби инжекцията във врата ѝ.

Техникът беше свалил панелите на една от конзолите. Беше обърнал комплекта си с инструменти и по пода около него се бяха разпилели няколко модифицирани системни устройства. Всички бяха свързани с къбло от оптичен кабел и той неистово се мъчеше да го свърже с абсурдно сложната електроника.

— Можеш ли да се справиш? — попита Роб.

— Млъквай, по дяволите, и ме остави да се съсредоточа. Имаме около две минути да потвърдим контрола си или ОИ ще ни изключи.

— Добре. — Роб и другият охранител се спогледаха и свиха рамене. Роб нямаше идея какво прави техникът, нито как да му помогне. Каос-софтуерът все още заразяваше възлите и блокираше достъпа до киберсферата. Не знаеше какво се случва в останалата част от комплекса, дали останалите изпълнители на мисията се справяха успешно, дали планът се беше провалил, дали вече ги бяха застреляли. Подобно изолиране беше гадна работа. Искаше да знае. Трябваше да знае. Таймерът във виртуалното му зрение неумолимо отброяваше оставащото време и отмяташе събития, които трябваше да са се случили. Оставаха деветдесет секунди, а техникът още работеше трескаво по електрониката в конзолата.

„Хайде — подтикна го безмълвно Роб. — Хайде.“

Уилсън бе стигнал до централното скеле на платформата за монтаж, когато е-кономът го уведоми, че го търси Оскар Монро.

— Свържи ни — нареди му той. Използва една от подемните рамки, за да убие скоростта си, и се завъртя бавно, така че да гледа към задния отсек на кораба. Всички танкери с работно тяло вече бяха монтирани и заоблените им тела изпъкваха спрямо цилиндричната суперструктура. Почти една пета от корпуса беше на мястото си, а роботите-конструктори добавяха още части.

В ъгъла на виртуалното му зрение се появи малък полупрозрачен образ на главата на Оскар.

— Искаш ли малко добри новини, капитане? — попита Оскар.

— Разбира се.

— Висшият ангел твърди, че не знае за извънземни, които разполагат със супероръжия, в тази част на Галактиката.

Уилсън по навик премести погледа си върху платформите на силовите полета на кораба. Някои от генераторите вече бяха по местата си, въпреки че нито един не беше свързан към хранващата мрежа и активиран.

— Прав си, това са добри новини. Да разбирам ли, че нямаше проблеми с хабитата на Висшия ангел?

— Не и с хабитата, не.

Уилсън се ухили на себе си. Беше се срещал няколко пъти с председателката Гал.

— Какво каза извънземното?

— Не е посещавал двойката Дайсън, така че знае много малко. Прояви любопитство и може би нервност относно бариерите. Общо взето, чака с нетърпение да разбере какво ще открием.

— Интересна политика. Спомена ли дали се е свързал с някакви извънземни от тази част на Галактиката?

— Не, стриктно се придържа към правилото си да не нарушава уединеността на извън...

Връзката прекъсна. Уилсън подготвяше въпрос към е-конома си, когато се включи аларма по сигурността. Информационната мрежа на комплекса на звездния кораб беше подложена на атака с хаос-софтуер.

— Колко зле е? — успя да попита. Около платформата за монтаж примигнаха няколко светлини и го стреснаха. — Забрави, искам пълен доклад за състоянието на системите: цялостните и тези на платформата.

Още две аларми засветиха, когато информационният дисплей се прикачи към виртуалното му зрение. Един от главните генератори на комплекса беше претърпял експлозия. В контролната стая на портала бяха проникнали външни лица. Охранителите от стая за монтаж 4DF водеха престрелка с натрапниците. Хаос-софтуерът заразяваше все повече пренасочващи възли и части от информационната мрежа на комплекса една по една излизаха от строя.

— По дяволите!

Всички системи на платформата за монтаж преминаваха към резервните източници на хранване, тъй като основната мрежа беше непостоянна. Той се изви лудешки. Наложих му се да сграбчи една от гредите, за да не започне да се върти. Порталът все още беше активен и водеше към голямата сграда за оценка. По продължение на електромускулното влакно се плъзгаха капсули, няколко души се носеха около портала и гледаха назад.

— Свържи ме с шефа на сигурността.

Информационният дисплей показва, че връзките с командването на охраната са прекъснати. Противопожарните системи на околните отсеци на кулата се включиха. За секунда мислите на Уилсън бяха парализирани от шока. Не успяваше да осмисли това, което се случваше пред очите му. После древният му инстинкт от тренировките се задейства: „реагирай, не стой на едно място“.

Локалната контролираща система започна да извършва процедурите си за извънредни ситуации и още светлини гаснеха по платформата.

— Установи контрол над локалната система за управление — нареди той на е-конома си. — Шифрирай целия трафик с ключа от кода ми за разпознаване. Изолирай системата и мрежата на платформата от информационната мрежа на комплекса. Потвърди продължаването на вътрешните аварийни процедури, но освен това искам силовото поле на платформата да бъде вдигнато над портала незабавно. Пренасочи всички вътрешни резервни мощности, за да го поддържаш.

— Работя по въпроса — каза е-кономът.

Дисплеят във виртуалното зрение на Уилсън изчезна, когато връзката към главния комплекс беше прекъсната.

— Покажи ми състоянието на вътрешните системи. — Обгърнаха го нови потоци от полупрозрачна информация. Намираще се в центъра на глобус, сглобен от хиляди преплетени червени и кехлибарени линии. Дейностите по монтажа се преустановяваха. Дори и така не разполагаха с много резервна мощност. — Отмени функцията за поддържане на средата. Разполагаме с достатъчно въздух за часове.

— Действам.

— Открий старшия персонал на платформата и ми представи списък. Отвори общ канал за връзка с всички на платформата.

Светлините продължаваха да излизат от строя навсякъде около него и потапяха огромни части от платформата в сумрак. Силовото поле се включи и запечата портала. През мрака засвети ярката светлина от сградата за оценка.

— Внимание, всички! — обяви Уилсън по общия канал. — Изглежда, комплексът е подложен на физическа атака. Запечатахме портала, така че би трябвало да сме в пълна безопасност тук. Въпреки това, за да сме сигурни, искам всички да се отправят към животоподдържащия пръстен на „Втори шанс“. — Той прегледа списъка със старшия персонал.

— Свържи ме с Ана Хобър.

Смътно си я спомняше от тренировките на екипа. Астроном от изследователското поделение на ТСП, назначена към екипа като експерт по сензорите и навигатор.

— Действам.

— Сър? — каза Ана Хобър.

— Ана, къде си?

— Горе при вторичната сензорна система. Част от екипа по монтирането съм.

— Вече си моят помощник-командир. Свържи се с животоподдържащата система на кораба и започни да захранваш вътрешните поддържащи системи. Вземи който ти трябва от монтажните екипи. Тръгвай, искам безопасно убежище за всички там горе.

— Да, сър.

Виртуалната му ръка докосна иконата на е-конома.

— Включи дисплей със състоянието на вътрешните системи на звездния кораб.

— Действам.

В зрението му се появи малък модел. Малко от системите получаваха захранване, а вътрешната мрежа на звездния кораб представляваше само основни комуникационни линии — гръбначен стълб без нервните връзки.

Уилсън се оттласна от гредата и се отправи към животоподдържащия пръстен. Докато се плъзгаше напред, прегледа

захранващите източници на кораба. Повечето резерви за спешни ситуации бяха по местата си, а два от ядрените генератори бяха изпробвани, преди отново да ги изключат. Това трябваше да им осигури достатъчно енергия, за да поддържат няколко палуби, докато ситуацията на планетата бъдеше овладяна. Ако нещата отидеха на зле, дори можеше да успеят да активират реактора за синтез и да го свържат с генератора на силовото поле — източването на резервите беше обезпокоително голямо.

— Разполагаме ли с комуникационни връзки към планетарната информационна база?

— Платформата за монтаж е снабдена с трансмитери за спешни ситуации, които могат да се свържат с геостационарни сателити.

— Активирай ги. Искам да знам какво се случва там.

Толкова много светлини бяха изгаснали, че едва виждаше накъде се движи. Гредите и структурните стълбове не се забелязваха, освен ако не бяха непосредствено близо. Това забавяше напредването му, на практика опипваше пътя си. Ретиналните му импланти захраниха виртуалното му зрение с инфрачервен образ, превръщайки света пред него в искрящо розово и бяло.

Яркият поток от светлина, който идваше през портала, избледня до жълтеникавото сияние на аварийните светлини на сградата. Проблесна ярка оранжева светлина. Наложиха се имплантите му да я притъпят, за да не го заслепи. Уилсън премигна и се озова в почти пълен мрак след проблясъка. Главните захранващи линии също бяха загубени, на територията на платформата функционираха само няколко извънредни осветителни системи. Порталът беше обгърнат от абсолютен мрак.

— О, мамка му — прошепна той. Подозренията му се оказа верни. Целта им беше „Втори шанс“.

Лени ал Хусан пристигна на гарата на ТСП на Аншун след двучасово пътуване по жп линиите, което по принцип трябваше да продължи четиридесет и пет минути. Винаги ставаше така, когато минаваше през СвЛинкълн, винаги имаше забавяне в двора на гарата. Закъсняваше за срещата си с медийния отдел на проекта по звездния кораб. Редакторът му щеше да стовари ада върху него заради това.

Всяка медийна компания се опитваше да получи материал относно полета. Лени дори си мечтаеше, че може да бъде одобрен като един от членовете репортери в екипа, пост, който ТСП размахваха пред представителите на медиите, за да си осигурят помощта им.

Само че това закъснение вероятно бе провалило възможността.

Отправи се през главната зала към мястото за прехвърляне към комплекса на звездния кораб. Премина през няколко подробни проверки и се озова навън в противния влажен въздух. Присъедини се към няколко души, които обикаляха в очакване на автобус. Накара е-конома си да се свърже с медийния служител, с когото щеше да си има работа.

— Имам проблеми със свързването към инфосферата — каза му програмата. — Местните възли са заразени с caos-софтуер.

— Наистина ли? — Лени се огледа заинтригувано, което, трябваше да признае, беше доста глупава постъпка. Атаките с caos-софтуер обаче обикновено предхождаха или прикриваха някаква престъпна дейност.

Над зоната за изчакване на превоз се разнесе изключително силна звукова вибрация, сякаш от експлозия. Като всички останали на опашката, Лени падна на земята. За миг помисли, че е дерайлирал влак, колкото и невероятно да звучеше. След това се появи мощен рев. Към него се примеси втори грохот. Лени се изправи и се опита да установи откъде идва какофонията. Звукът вече беше толкова силен, че трябваше да запуши ушите си с ръце.

— Искам пълен запис с всички сетива — каза на е-конома си. Затича към края на дългата сграда. Зави край ъгъла и пред него се разкри голяма част от двора за сортировка. Първото нещо, което привлече вниманието му, беше един дълъг влак с покрити вагони, паркиран зад товаропреносните коли, който се разпадаше на части. Два от вагоните вече се бяха превърнали в непотребно желязо. Докато наблюдаваше, трети вагон се взриви. От отломките върху ярки колони от виолетови пламъци се издигаха тъмни метални фигури. Приличаха на бронирани правоъгълни динозаври с тъпи клиновидни глави. От празните им очни ями излизаха дебели оръдейни цеви, а от предната част на главите им като смъртоносни челюсти се подаваха по-малки оръжия. Три къси крака се прибраха към страните им, докато те се

издигаха във въздуха. Включиха се силови полета и въздухът около тях затрептя.

Лени не смееше да мигне. Остана с широко отворени очи и продължи да попива величествената гледка. Е-кономът му изпращаше многобройни сигнали в търсене на незаразен възел на киберсферата.

— Пусни ни! — извика Лени на сриващата се киберсфера. — Заповядвам ти в името на Аллах, мамицата ти. Пусни ни!

Изведнъж caos-заразата изчезна от киберсферата, сякаш се беше изляла по отходна тръба. Всичко отново беше на линия и Лени захранваше с образи офис системата си на Кабул.

— СИ изчисти локалната мрежа — каза му е-кономът. Като че ли в изкуствения глас на програмата трепна слаба нотка на удивление. На Лени не му пукаше, дори самият Пророк да се бе върнал, за да извърши електронното чудо. Той предаваше образите и звука, и ужаса в цялата Федерация. Той — Лени ал Хусан. Това беше неговото шоу.

Трите страховити машини се наклониха в синхрон. Реактивните им струи заеха хоризонтално положение и те се стрелнаха над разположения посред нищото двор на гарата.

— Това са отмъстителите „Аламо“ — извика Лени сред воя на ракетите, молейки се зрителите му да го чуят. — Свидетели сме на истински отмъстителите „Аламо“ в действие.

Едва удържа насърчителния вик към машините, който напираше в гърлото му.

Двамата охранители при портала вече започваха да се чудят къде е Роб, когато стандартните им връзки с киберсферата угаснаха. Не бяха прекомерно разтревожени, защото охранителните линии и обходните системи все още работеха. От командния център пристигнаха две алармени съобщения. Преди да успеят да ги разгледат както трябва, зад тях, от далечния край на комплекса се разнесе експлозия и запрати огнено кълбо в небето. Върху мониторите за състоянието на охраната се разляха червени концентрични кръгове.

— Боже, това беше генераторът — успя да каже единият, докато пламъците ревяха около разширяващата се огнена топка. — Изглежда сякаш целият горивен резервоар е излетял.

Прозорците на три етажа на една от кулите изригнаха в милиони въртящи се стъклени искри, които се разбиха на земята сред огромни съсиреци от пламък.

— Командният охранителен център не отговаря — докладва системата на входа. — Имате автономен контрол над охранявания периметър.

— Запечатай периметъра! — извика старшият охранител. Въведе кода си в системата и проследи как отделните компоненти на защитата се оживиха.

Охранителните ботове спряха по местата си, по телата им започнаха да се отварят дюзи, от които се подадоха оръжията им и се заредиха в готовност. По-успокояващо беше, че генераторите на силово поле отново заработиха. Те бяха тройно подсигурени и се самозахранваха, и сега издигнаха огромен куполовиден щит над целия комплекс. Въздушните молекули, уловени от свързващия ефект, заблестяха, докато поемаха енергийния поток и се подреждаха в твърда решетка.

Още две експлозии прокънтяха откъм комплекса. Старши охранителят се опита да установи какво е разрушено. На монитора му обаче почти нямаше информация.

— Какво ще правим? — попита го партньорът му.

— Просто ще стоим в готовност. Не можем да изключим силовото поле, нямаме такива пълномощия. Тук сме в безопасност.

— Не, по дяволите, не сме! — Пазачът посочи обезумял към огромните пламъци и черния дим, които се издигаха над сградите на комплекса. — Заключени сме тук с група проклети терористи!

— Не се паникьосвай. Те просто ни изненадаха. Цялото място сега ще бъде запечатано. Виж. — Той посочи една от кулите. Външната ѝ повърхност бе обвита в приказно блестящо статично поле. — Изолирай ги и докарай големите оръжия, за да ги пометеш — стандартна процедура. — Той се обърна и видя, че партньорът му не обръща никакво внимание на комплекса, а вместо това гледа през оголеното пространство на двора на станцията.

— Какво, по дяволите, са тези?

Всичко се разви в последния момент, но техникът по поддръжката бе успял да свърже всичките си системи с мрежата на контролната стая. ОИ беше отстранен.

— Не могат да променят координатите на портала — каза триумфално той. — Изолирах командващата мрежа, така че системата разчита само на собствените си устройства. Всичко ще си върви по мед и масло.

— Супер — тросна се Роб. — Ами когато спрат захранването?

Вече бе усетил леки трептения по пода. Определено наблизо нещо бе експлодирало. Искаше му се мисията да не бе толкова стриктно разделена на отделни задачи. Не знаеше какво се случва извън стаята и това го изнервяше.

Техникът го изгледа презрително. Седна зад конзолата, която бе обезобразил, и извика нови схеми на огромните портали, заемащи целите стени.

— Вече са го направили, виж. Захранващата решетка е мъртва. Сега използваме нилинговите д-ями. Всичко е наред. Само трябва да удържим още тридесет минути.

Е-кономът на Роб изведнъж докладва, че може да се свърже с кибервъзлите в стаята. Получи половин дузина запитвания за самоличността му.

— Кажи им да се шибат — нареди той на е-конома си.

— Това е странно — каза техникът. Очите му се разфокусираха, докато разглеждаше данните във виртуалното си зрение. — Киберсферата е чиста, някой е преборил caos-софтуера; сякаш се е изпарил без следа.

— Това лошо ли е, или не? — попита Роб.

— Странно е. Никога не съм предполагал, че ОИ на Аншун е достатъчно мощен, за да обезвреди такъв порядък от caos.

— Как ще ни се отрази това? — настоя Роб. Винаги бе мразил работата с тези специалисти многознайковци, никога не си даваха реална сметка за физическото измерение на мисията.

— Всъщност никак. Имам предвид, че службата за сигурност на ТСП не може да влезе физически тук или в помещението с поддържащите портала механизми — ние контролираме и това силово поле. — Той се почеса по скулата. — Може и да стане малко по-трудно

да излезем накрая, ако всичките им сензори са на линия. Нека да помисля малко над това.

Роб погледна към другия охранител, който просто сви рамене.

— О, почакайте — каза техникът. Наведе се напред, когато един от порталите превключи към зърнест сив образ, идващ от сензор, който следеше коридора право пред контролната стая. — Ето, възстановили са контрола над лифта.

Сензорът показва затварящата се врата на лифта. Десет секунди по-късно бомбата с дистанционно управление се взриви. Единственото, което Роб видя в портала, бяха тресящите се врати. Металът се огъна и вратите се разделиха рязко. В коридора се разнесе гъст облак. Роб осъзна, че това не беше пушек, а прах.

Другият охранител се подсмихна злорадо.

— Повече няма да успеят да минат оттук, цялата шахта сигурно се е срутила.

Роб хвърли поглед на металната плоча, която покриваше противопожарния изход. Скоро служителите от сигурността щяха да тичат по стълбището, което водеше към нея. Според инструкциите, които бе разкодира тази сутрин, след като шахтата на лифта бъдеше прекъсната, щяха да могат да напуснат контролната стая през главната врата. Един от офисите в коридора навън представляваше служебен вход към помещението, в което се съдържаха механизмите, поддържащи портала. След това, когато силовото поле бъдеше изключено, разполагаха с избор измежду три маршрута за бягство. Разбира се, всичко това зависеше до голяма степен от това дали каос-софтуерът е успял да се справи със сензорите на охраната и киберсферата.

— Някой може ли да ни види в момента? — попита Роб. Огледа стаята за сензори и камери. Имаше поне три, които покриваха помещението.

— Нека да прегледам локалната мрежа — каза техникът. Изведнъж той се вцепени и зяпна срещу портала, върху който беше изобразена командната мрежа на портала. Един от сегментите светеше в червено. — Няма начин — прошепна той.

— Какво? — попита Роб.

— Първият блокиращ щит в разпределителната система. Паднал е.

— Повтори на английски!

— Физически фиброоптичните кабели, които носят мрежата, са все още невредими и свързани с местната информационна мрежа, която от своя страна, е свързана с киберсферата. Не така стоят обаче нещата с възлите, чрез които се разпределя информацията и които атакувах софтуерно, за да блокирам трафика. Казано на езика на електрониката, между нас и външния свят не съществува бариера, само щитовете. Вдигнах пет такива, един след друг, на мястото на всеки възел, като така блокирах всички входящи канали. Само че нещо току-що премина през най-външния от тях.

— Каза, че ОИ на Аншун е изчистил каоса, нали? — попита другият охранител.

— Не, казах, че не съм смятал това за възможно, не и толкова бързо. Исусе! — Още една част от командната мрежа засвети, този път в кехлибарено. — Това не е възможно, кълна се, не е възможно.

— Още един щит? — пробва се Роб.

— Ще падне, о, Господи, половината форматиращи кодове вече са пробити. Няма начин. Няма никакъв шибан начин! Знаеш ли какво криптиране използвах за това нещо? Осемдесетизмерна геометрия. Осемдесет! Пробиването му трябва да отнеме цял век, ако си късметлия. — Звучеше по-скоро ядосан, отколкото притеснен от този факт.

Роб чувстваше, че мисията отива на зле.

— В такъв случай какво може да пробие подобно шифриране?

Техникът замръзна на място.

— СИ. — Погледът му се спря върху камерата на тавана, която бе насочена право към неговата конзола, и той се взря в миниатюрната ѝ леща. — Мамка му!

Другият охранител извади йонния си пистолет и започна да стреля по камерите.

— Открий колко сензора има тук. Веднага!

Роб простреля сензора над главната врата. Открадна един бърз поглед към порталния дисплей, докато трескаво търсеше още сензори. Кехлибареното предупреждение върху втория щит преливаше в още по-страховито червено.

Старшият охранител при портата зяпаше хипнотизирано през прозореца. Челюстта му увисна, когато осъзна какво представляваха летящите обекти.

— Виждал съм тези неща преди — изграчи той. — Знам какво са. Видях ги в една екшън драма, в която се потопих преди години. Отмъстители „Аламо“. Само че те са древна история.

— Бяха — каза партньорът му. — Какво ще правим?

— Ще се молим.

Целият път до комплекса на звездния кораб беше осеян с автомобили, които бяха спрели автоматично по време на атаката на хаос-софтуера. Когато започнаха експлозиите и куполовидното силово поле се активира, хората излязоха от колите и застанаха на горещата пътна настилка, за да наблюдават спектакъла. Неколцина се извърнаха по посока на новия шум, който тътнеше зад тях, и миг по-късно се хвърлиха на земята и закрещяха предупредително на останалите.

Отмъстителите „Аламо“ преминаха като буря едва на сто метра над пътя. Когато достигнаха на един километър от силовото поле, откриха огън с копията си от насочени елементарни частици. Сякаш пелена от светкавици покри пропастта между тях и купола. Цялото небе се трансформира в ослепителен бял водовъртеж, когато молекулите на въздуха се разпаднаха под влияние на огромното количество освободена енергия. Само звуковата вълна изпотроши всички прозорци по колите, микробусите и автобусите, хората бяха разхвърляни като кукли от ударния фронт. Пръснаха се очи, спухаха се тъпанчета, капиляри се разкъсаха. Кръвта започна да излиза на пяна от устите, носовете и ушите им, незащитената кожа се стопи.

Куполът издържа и не се пропука под мощта на удара. Върху повърхността му въздушните молекули се разпаднаха и се издигнаха стремително във врящ облак, който образува корона около полето. Отгоре изглеждаше, че все едно под повърхността има заровено червено джудже. От вътрешността на кипящия йонен облак се извиха огромни светкавици и започнаха да налагат повърхността. Роботите-стражи, които бдяха по протежение на основата на силовото поле и обстрелваха враговете с лазерите и магнитните си пушки, просто се взривиха. Останките им се изпариха за микросекунди, погълнати от енергийната каскада. Всяко стръкче растителност на четиристотин метра от периметъра пламна.

Трите отмъстителя „Аламо“ стреляха отново, концентрирайки копията си върху една точка. Силовото поле отново устоя и отрази страховития порой от енергия обратно към изтерзания искрящ въздух.

В караулката двамата стражи се хвърлиха на пода при първия залп. Целият им свят изчезна сред болезнена бяла пелена. Дори под закрилата на силовото поле шумът беше чутовен. Превръщаше се в осезаема болка и пронизваше тъпанчетата им. Когато светлината избледня, те рискуваха да погледнат нагоре. На петстотин метра, на мястото, където бяха съсредоточени копията, огромен участък от силовото поле все още пламтеше и навън се подаваха ярки виолетови езици остатъчна енергия.

— Удържа — каза старшият охранител и изсумтя, неспособен да повярва. Не можеше да чуе думите си. Докосна ухото си и пръстите му се покриха с лепкава кръв. Не му пукаше.

— Жив съм. — Опакоето на дланта му се плъзна по лицето му и избърса сълзите. — О, Исусе мили, жив съм.

Вдигна главата си над бюрото и зърна отмъстителите „Аламо“, които се приближаваха към силовия купол. Под тях тлееха жалки пламъци, поглъщащи последните остатъци от плевели и трева. Не може да се каже, че се приземиха, по-скоро паднаха от небето. Ракетите им замлъкнаха още докато се намираха на двадесет метра над повърхността. Краката им се изпънаха и поеха удара. Машините останаха в приклепнала позиция върху овъглената тлееща земя. Главата на най-близката се завъртя от ляво на дясно в имитация на живо същество, сензорите ѝ заопипваха навсякъде. Системите бяха заредени със смартуер, симулиращ животински инстинкти, който ги даряваше с независимост, подклаждана единствено от агресията. След като получи координатите на жертвата си, нямаше да спрат, преди да я унищожат.

Челният отмъстител „Аламо“ се изстреля напред, краката му громяха опустошително земята, докато се движеше с невероятна за нещо толкова тежко скорост. След всеки сблъсък нагоре се изстрелваха стълбове от прах и кал и се завихряха в странни въртележки около силовото поле на машината. Върху предната част на главата на отмъстителя се разтвориха малки участъци броня и от процепите се показаха дълги черни зъбци. Среднокалибрени цевите се прибраха обратно в нишите си. На тридесет метра от основата на купола

машината спря и наведе дебелия си клиновидна глава. Зъбците се възпламениха и образуваха кобалтов нимб, който се развъртя и заблестя. Отмъстителят ги заби в земята. Във въздуха захвърчаха огромни гейзери от почва. Машината закрепил краката си здраво за повърхността и натика главата си още по-дълбоко в дупката, която зъбците дълбаеха. На двадесет метра във въздуха хвърчаха струи пясък и натрошени скали. Отмъстителят започнал бавно да плъзга бронираното си тяло в изкопа.

Всички сгради на Касъл Маунт в Лийтпул бяха осветени от ярки лъчи, чиито цветове преминаваха изящно през целия спектър. Над тях приказният замък беше потопен в слънчевото сияние на тридесет търсеци прожектора. От мястото си до извития прозорец в кафето на Кръга на Принца Адам разполагаше с чудесен изглед към сияйната скала, открояваща се на фона на спокойната нощ. Почти огледалното му отражение потрепваше върху студените черни води на кръглото езеро на Лийтпул. Като всички останали нощни птици в кафенето, той бе спрял да се наслаждава на гледката преди няколко минути. Новинарските емисии по унисферата без изключение отразяваха събитията на Аншун, а същото правеха и хиляди медийни компании, пръснати из цялата Федерация. В кафето вървеше предаването на Алесандра Барон, въпреки че дори изображенията, с които тя разполагаше, бяха недодялани. Идваха от оцелелите в повредени или изоставени автомобили по магистралата към комплекса на звездния кораб. Ретиналните им импланти записваха гледката. Картините бяха замъглени от сълзи и разфокусирани, тъй като хората се тресяха от страх или от облекчение.

Показваха как отмъстителите „Аламо“ прокопават пътя си под куполовидното силово поле. От самите древни военни машини се виждаше съвсем малко, прокопаните дупки бяха достатъчно големи, за да съберат основната част от телата им. В небето все още се издигаха огромни пръски, които падаха обратно под формата на непрозрачен облак от прах и натрошени скални гранули, по-сухи от пясъка на която и да е пустиня. Обемът на изхвърления от машините материал не намаляваше. При тази скорост беше въпрос на минути, преди да се озоват под самия комплекс. Факт, който Алесандра Барон оживено

изтъкваше на сигурно в студиото си на Августа. Призна, че няма представа какви защити може да са инсталирали ТСП в комплекса, въпреки че стандартните, изглежда, не се справяха особено добре за момента. Друг въпрос, върху който се концентрира, беше легендарната разрушителна мощ на отмъстителите „Аламо“.

— Никой и нищо — каза тя — не би оцелял в атакувания комплекс, ако дори само един проникне вътре. Можем само да се молим за хората, хванати в капан там.

Красивото ѝ лице с елегантна грива от тъмноруса коса изглеждаше угрижено.

Адам също не бе сигурен дали ТСП не са подготвили някакви изненади, които да очакват отмъстителите „Аламо“. Поради обстоятелствата мисията беше организирана набързо, времето за проучване беше малко. Не можеше да е сигурен в каквото и да е било, въпреки че беше почти убеден, че в комплекса няма едрокалибрени оръжия.

Заедно с всички приковани към гледката зрители в кафето той поемаше дъх от уплах и страхопочитание, когато от зеещите тунели бликаха пламъци и се разнасяше грохот. И това не беше преструвка. Бе наблюдавал подновяването на гигантските машини през последните няколко месеца и въпреки това беше поразен, както и всички останали, от необхватната груба сила, с която се хвърляха в последната си битка.

Броячът във виртуалното му зрение отчиташе последователните етапи на мисията. Засега се движеха неочаквано добре. Което означаваше, че етап две скоро щеше да започне. Като ветеран от много големи и малки кампании, Адам знаеше, че няма нищо по-вярно от старата военна поговорка: нито един боен план не оцелява след сблъсък с врага. А когато врагът беше толкова мощен и богат на ресурси като ТСП, той нямаше намерение да оставя събитията в ръцете на съдбата.

Уилсън чу как последният защитен шлюз изтрака шумно. Вибрациите от звука се разнесоха из палубата, която бе превърнал в база. Нито един от основните квазиметални въздушни шлюзове не работеше, всички се бяха свили в плътни пръстени около рамките на отворите си. Аварийните шлюзове обаче осигуряваха прилично ниво

на сигурност. Започна техниката си за дълбоко дишане, за да успокои препускащото си сърце.

— Палубата е запечатана — обяви Ана. Звучеше доволна. Върху кръглото ѝ лице грейна щастлива усмивка въпреки ситуацията на повърхността. Очите и устата ѝ бяха плътно покрити с ОВ-татуси, които чертаеха ажурни линии от нежно злато и платина, проблясващи по кожата ѝ. Ръцете и предмишниците ѝ бяха покрити със същите линии, които запълзяха по пръстите и китките ѝ, щом притисна ръце към и-точката на конзолата.

— Добра работа — каза ѝ Уилсън. По принцип не одобряваше подобна пищност, отново заради предразсъдъците на старото поколение. Собствените му ОВ-татуси бяха напълно невидими. Трябваше обаче да признае, че работата ѝ досега беше образцова. Именно Ана бе организирала работните групи от изненадани и нервни инженери, които прегледаха животоподдържащия отсек и затвориха големите аварийни шлюзове само с наличните инструменти и собствените си мускули. Една от дузината задачи, които ѝ бе възложил и с които тя се бе справила блестящо. Климатичите отново бяха изправни и работеха, ветрилата им раздвижваха тежкия въздух, към портативни хранващи клетки бяха включени аварийни светлини. В момента тя организираше персонала в екипи за бързо реагиране, готови за всякакви ситуации.

Докато Ана изпълняваше тази задача, той използва времето си за анализ на системите на звездния кораб. Търсеше такива, които поне на теория можеше и да проработят. Не му отне много време. Имайки предвид огромните количества инсталирани приспособления, процентът, до който имаше достъп, беше тревожно малък. И почти нищо от това не можеше да им послужи в момента. Единственият значителен успех бе възстановяването на връзката с планетарната киберсфера чрез аварийната система за комуникация на платформата за монтаж. Уилсън се намираше в постоянен контакт със СИ, откакто той се бе свързал със звездния кораб. Доволен беше, че интересът на СИ към атаката бе изненадващо голям в сравнение с обичайното му поведение.

— Спецчастите на Аншун ще се разгърнат около комплекса след седем минути — съобщи им СИ. — Първият ешелон подкрепления на ТСП ще пристигне на гарата четири минути след това. Разгръщането

им трябва да отнеме по-малко време от това на местните сили. Силите на Дирекцията по сигурността на Федерацията също са в процес на мобилизация.

— Дори да успеят да проникнат през периметъра на силовото поле, някой от тях разполага ли с нещо, което да може да убие тези огромни отмъстители „Аламо“? — попита Уилсън. Усети, че Ана го погледна неспокойно. Очите ѝ се набраздиха от миниатюрни златни фрагменти, докато пренастройваше виртуалното си зрение, за да получи пряк достъп до информацията на отдела за сигурност.

— Не вярвам — каза СИ. — Една от причините за легендарната репутация на отмъстителите „Аламо“ е колосалната мощ, с която разполага. Конструирването им беше неоправдано скъпо, обсегът им беше къс и не бяха особено полезни в тактическо отношение. Въпреки това ефективността им срещу обединените федералисти беше почти стопроцентова. Републиката на единичната звезда почти успя да превърне Остин в изолиран свят.

— Искаш да кажеш, че не разполагаме с достатъчно големи оръжия в комплекса, които да ги свалят?

— Не. Дирекцията по сигурността обаче разполага с такава огнева мощ, особено предвид възрастта на генераторите на силови полета на отмъстителите „Аламо“. Само че ще трябва да чакате, докато пристигнат. Разгръщането им на Аншун трябва да започне след двадесет и пет минути.

Уилсън погледна отново към контролния дисплей. С Ана бяха преустроили командния пост в екипен офис, който разполагаше с няколко инсталирани мрежи и системи, макар и почти нищо друго. Стените и подът още бяха облицовани с груби панели, тръбите кръстосваха тавана, преплетени като двойка матовосребристи змии в еротична хватка. Засега три конзолни екрана бяха конфигурирани да показват приблизителен модел на вътрешното състояние на звездния кораб, а другите два се захранваха с образи от камерите около платформата за монтаж. Нямаше нови експлозии в стаята за изпитания отвъд портала, но не това го тревожеше точно сега.

— Вече под периметъра ли са? — попита той СИ.

— Със сигурност. Обемът земна маса, който изхвърлят зад себе си, не е намалял. Най-точните ни изчисления ги позиционират на сто и

осемдесет метра в силовото поле. Вероятно скоро ще излязат на повърхността.

— Колко време има, преди да достигнат портала? — попита Ана. ОВ-татусите ѝ бяха в покой. Гледаше право в екрана, който показваше образи от камерата, снимаща портала от вътрешната страна на платформата.

— Най-малко шест минути — каза СИ. — Направихме това заключение на базата на предположението, че няма да се покажат на повърхността, преди да стигнат под сградите на комплекса. Тази тактика ще им спести енергията, нужна да пробият силовите стени на сградите.

— Добре, искам да съм наясно: могат ли отмъстителите „Аламо“ да пробият силовото поле на портала?

— Ако оригиналните им спецификации не са били снижени, изчисленията ни показват, че ще са нужни най-много два изстрела на копията с елементарни частици, за да преодолеят плътността на полето.

— Копелета — изръмжа Уилсън през стиснатите си зъби. Продължаваше да си повтаря, че не смъртта в това тяло го плашеше — имаше достатъчно широчина на канала, за да качи спомените си в трезор до последната частичка. Не, плашеше го неспособността му да опази проекта от някаква си шайка некадърни анархотерористични откачалки. Проектът *не заслужаваше* това. Със звездния кораб се опитваха да постигнат нещо благородно и правилно. Никой лайнън бунтар, отдаден на модерната в момента кауза, извън политическия живот нямаше право да се гаври с това. Не искаше и да си помисля за времето, парите и — по дяволите! — животите, които бяха вложени в построяването на кораба.

— Вероятно мога да пренасоча допълнителна мощност от кораба към генератора на полето на платформата — каза Ана. Около очите ѝ бавно се извиваха платинени спирали, докато изучаваше някаква мрежова схема във виртуалното си зрение. — Една от нилинговите д-ями е частично заредена. Това би трябвало да ни осигури мощност за няколко часа. Мисля, че мога да я свържа чрез суперпроводимите кабели. Трябва само да препрограмираме съединенията, за да обърнем потока.

— Можеш ли да ни помогнеш с това? — Уилсън попита СИ.

— Според нашия анализ на ресурсите ви мощността, която можете да отделите, всъщност ще надхвърли способностите на генератора на силовото поле — каза СИ. — Така или иначе генераторът никога не е бил предвиждан да може да устои на напрежението на копие от елементарни частици. Един отмъстител „Аламо“ може да премине сравнително бързо. На два ще им отнеме по-малко от десет секунди.

— По дяволите! — избесня Уилсън. — Трябва да затвориш портала. Не можем да им позволим да разрушат звездния кораб.

Искаше да добави: „Не е честно, «Втори шанс» заслужава да напише собствената си история, не трябва да умира по този начин, не и мъртвороден.“

— Щитовете около мрежата на портала се оказаха изключително опърничави — каза СИ. — Засега сме проникнали през три. Четвъртият използва криптиране със сто и шестдесет измерна геометрия. Ще ни отнеме няколко минути, за да го разбием.

— Не разполагаме с няколко минути!

— Изчисленията ни са верни.

Уилсън изви тялото си и погледна към Ана. Тя се рееше пред конзолата и се взираше в екрана, който показваше схемите на кораба. Ръцете ѝ се притискаха плътно към и-точката на конзолата. По кожата на предмишниците ѝ златните йероглифи се преследваха по странни траектории.

— Разполагаме ли с някакви монтирани оръжия? — попита той отчаяно.

Виртуалните ѝ ръце издърпваха данни от системата, сякаш с груба физическа сила.

— Не, сър. Нищо.

— Мамка му! — Той удари най-близката повърхност със свободната си ръка. Тялото му се сгърчи неприятно и ръката, с която се придържаше на място, изтръпна.

— Има ли вече някакви признаци, че пробиват на повърхността? — Щеше да му се наложи просто да остави всичко на СИ и да се моли, че той ще успее да пробие щита навреме.

— Не — каза СИ.

— Добре. Би ли подготвил трезор, който да приеме спомените на всички на борда. Ако не успееш да затвориш портала, ще трябва да

бъдат прехвърлени в клиника, която извършва процедури по съживяване.

— Разбира се, че ще направим това. В момента обаче има друг проблем.

Ана погледна към Уилсън с болка в очите си. Той виждаше колко трудно ѝ беше да продължи, какви усилия ѝ костваше решимостта ѝ. Обучението по ръководене на изпълнителни кадри не можеше да подготви никого за подобна обстановка. Трябваше добре да помисли над това по-късно — след като преживееха деня. Дотогава не можеше да ѝ помогне с думи.

— Какво? — попита спокойно.

— Агенцията за контрол на цивилните полети на Аншун засича две неоторизирани изстрелвания на космически самолети от остров в близост до екватора.

— Какви изстрелвания?

— Не е ясно. Изглежда обаче, че ускоряват към ниска орбита.

На Уилсън му отне секунда, за да разнищи скрития в тези думи смисъл.

— Идват към нас — прошепна той.

— Да, така изглежда.

— След колко време?

— Ако поддържат постоянно ускорение, осем минути.

— Имаш ли представа колко са големи?

— Съдейки по информацията на радара, са с големината на средни товарни космически самолети. Ако е така, масата на всеки би била около двеста и петдесет тона без допълнителен товар.

Уилсън дори не се опита да извърши изчисленията в главата си. Сблъсък с двеста и петдесет тона при скорост два пъти над орбиталната...

— Дори не им се налага да носят бойни глави — каза той. Вече нямаше значение дали порталът е изключен, или не. Ако отмъстителите „Аламо“ не ги докопаха, кинетичните снаряди щяха да го направят.

„Някой някъде наистина ни мрази — помисли си той. — Но защо? Какъв е смисълът, все някой ден ще се доберем до двойката Дайсън. Ще бъда съживен и, за Бога, ще летя с този кораб.“

При тази мисъл мускулите на ръцете му се сгърчиха в шок.

— Ана! Преди две седмици изпробвахме под налягане резервоарите с гориво. Спомням си програмата.

— Да — каза тя предпазливо.

— Има ли някаква течност в резервоара?

Бетонният под на космическата лаборатория за радиационни тестове 7D потрепери слабо. Уредите по пейките и бюрата се затресоха. Разнесе се едва доловим ръмжащ звук, който се усилваше заедно с мощта на трусовете. По пода започнаха да се появяват пукнатини. Малки парченца бетон се отлющваха, изскачаха и започваха да се въртят като пумпали върху нестабилната повърхност. Окачените на тавана камери снимаха във всички посоки. Единственото осветление в лабораторията идваше от бледа кехлибарена аварийна светлина, която се бе включила, след като генераторите на комплекса бяха претърпели саботаж. Това снижаваше значително разделителната способност.

След секунди подът се разпадна. Едри парчета бетон се изстреляха в спирали нагоре, разтопените им краища пръскаха пламтящи капки. Изпод разкъсването блъвна ярка нефритенобяла светлина и заслепи камерите. След миг я последваха малки енергийни пипала, които дращеа и се впиваха във всяка повърхност, изпарявайки метал, унищожавайки пластмаса и стъкло.

После светлината угасна. Отмъстителят „Аламо“ се издигна наред обгърнатите от пламъци останки от лабораторията. Главата му се завъртя, за да фокусира целта си, небрежно срути една от стените и няколко поддържащи колони. Късове камък и раздробеният под на горната лаборатория се сринаха надолу само за да се плъзнат и отскочат от силовото поле на бронирания звяр. Шестте крака се занаместваха и обърнаха тялото му в права линия зад главата му, която сочеше към портала. Машината се придвижи напред, първоначално бавно, и пръсна още една вътрешна стена. Постепенно набра скорост и се вряза в сградата, сякаш тя не беше нищо повече от плътни слоеве въздух.

Докато препускаше през центъра за поддръжка на роботите-конструктори, подът под краката на отмъстителя се нацепи. За миг загубил равновесие, той измина бавно няколко метра и след това спря

и изви глава, за да провери дали няма някаква заплаха. От новата цепнатина в повърхността изригнаха плътни струи прах. В този миг втори отмъстител „Аламо“ проби повърхността и се измъкна от тунела. Първият изчака новодошлия да се изравни с него и заедно започнаха финалния си щурм към сградата за изпитания и портала.

Кафенето бе потънало в пълна тишина, докато разтрепереният глас на Алесандра Барон съобщаваше за излитането на космическите самолети. Адам осъзна, че в трепета на очакването облизва горната си устна, и бързо престана. Образите се преместиха от тлеещата земя около силовото поле на купола на комплекса върху изчистена графика на околопланетната орбита на платформата за монтаж. Заедно с вече печалния глас на Барон те илюстрираха предстоящото унищожение. Цифрите в ъгъла на екрана отброяваха до нулата. Почти съвпадаха с брояча във виртуалното зрение на Адам.

„Втори шанс“ разполагаше с почти четири последни минути. Той огледа набързо вгълбените лица на останалите клиенти, върху които бе изписано поравно ужас и удивление. По изключение не изпита вина за това, което бе извършил. На платформата нямаше невинни, нямаше деца без клетки памет. Не и този път. Този път щеше да стане както трябва.

Някой от екипа на шоуто на Барон успя да се свърже с микросателитния рояк за геонаблюдение около Аншун. Хиляди миниатюрни твърди сензори, разположени в екваториална орбита, се пренасочиха от минералите дълбоко под повърхността към едно точно определено петънце светлина. Платформата за монтаж изплува на фокус в центъра на екрана, гигантска бяло-сива сфера от квазиметал, която се носеше над облаците. Неизразителната ѝ симетрия ѝ придаваше странен органичен вид, помисли си Адам.

По повърхността ѝ се появиха тъмни линии, които очертаха дълги, подобни на венчелистчета форми. Адам премигна и се наклони напред. Нямаше ги там преди секунда, сигурен беше. С разтварянето на тъмните линии от сферичната повърхност се изстреляха дълги, източени ветрилообразни опашки от белоснежен газ. В платформата за монтаж нахлу слънчева светлина и изличи слабото сияние на аварийните светлини. Незавършената суперструктура на звездния

кораб заблестя в сребристобяло в средата на разрастващия се облак от изпарения.

— Няма начин — изпъшка Адам. Броячът му показваше сто и петдесет секунди до сблъсъка.

Две плазмени ракети блъвнаха пламъци и изображението се разпадна сред бяла експлозия от свръхенергийни елементарни частици. И двете отходни струи пробиха право през черупката от огънат квазиметал и запратиха двойка идентични копия на около сто километра над планетарната повърхност. Част от плазмата отскочи от оцелялата структура, надигна се във вълна около звездния кораб и дрехата му от опорни греди. Изолационните одеяла и кабели зашибаха напосоки, докато се разпадаха на съставлящите ги атоми, а скелетата се разтопиха в разтегливи нишки, които се разпънаха като горещо сирене надалеч от портала. Товарните совалки се възпламениха и се изстреляха навън от звездната геена като зловещи оранжеви комети, последвани от флуоресцентната мараня на догарящото им съдържание.

„Втори шанс“ започна да се отдалечава с нарастваща скорост. Първоначално огромното му тяло потрепна, докато програмите и пилотът му — дали не беше самият Кайм, запита се Адам — подлагаха на анализ несиметричното разпределение на масата по продължение на корпуса. Когато приключиха с тази задача, векторите на ракетите бяха променени, за да го компенсират. Звездният кораб се стабилизира и се устреми с нарастваща скорост надалеч от планетата. Зад него конвулсии разтърсиха врящите разтопени останки, когато силовото поле на портала най-накрая бе пробито. В пустошта нахлу газ от атмосферата и повлече заедно със себе си множество късове от съсипаната стая за изпитания. Мощта на струята беше укротена след няколко мига, когато нещо се промъкна през стаята за оценки. Тогава, като тапа на бутилка, един малък глобус в силов поле премина през отвора. Заблещука сред бурята от останки и бе изтласкан напред от мощния напън на въздуха, нахлуващ през портала. Тъмният тежък обект в искрящия балон се завъртя безпомощно около оста си и се понесе в космоса. Зад него въздушната струя отново отслабна. Премина и втора златна сфера и също като първата се запрямята в пространството.

В този миг „Втори шанс“ вече бе на двадесет и пет километра височина — ослепителна издължена звезда, която се изкачваше към

ярките съзвездия. Първият космически самолет нахлу в полезрението им. Поради огромната му растяща скорост се появи само за миг на екрана — аеродинамичен сребристосив делтоид, — преди да се забие в охлаждащите се останки от монтажната платформа. Експлозията, която последва, беше с мащабите на малък ядрен взрив. Сферата от нажежени до ослепителнобяло атоми започна да потъмнява, но в следващия миг внезапно засия с подновена сила, когато вторият космически самолет се вряза в сърцето ѝ.

На сто километра над нея „Втори шанс“ продължаваше да се отдалечава към звездите.

11.

Хоше бе предположил, че потопът от информация ще намалее след първите няколко дни. Сега, седмица след първоначалната му молба, вече знаеше колко е сбъркал. За сенчести субекти, като така наречените Големи престъпни синдикати, които живееха извън пределите на обществото, съществуваха учудващо големи бази данни. На Дъбов лес полицията бе разграничила три такива основни организации: фамилията Джоузи, старомодна мафиотска мрежа от гангстери, която обаче разполагаше с достатъчно мозък и адвокати, за да пази босовите си неопетнени от деянията на уличните бойци; „Флорал“ АД, чийто управителен борд явно бе пуснал пипалата си в различни посоки, както на финансовия пазар, така и на улицата; както и Зона 37, най-умната и трудно уловима, чиято забулена империя се крепеше върху законен бизнес и очевидно на политически връзки. Ядрото им се намираше в Дарклеик Сити и заради това Хоше ги смяташе за най-вероятния заподозрян за убийството на Шахийф и Котал. Ставаше въпрос за най-проста география. Нито един от любовниците не бе пътувал извън Дарклеик в продължение на седмици преди изчезването им. Ако случайно се бяха натъкнали на нещо, което е предизвикало отстраняването им, то Зона 37 разполагаше с ресурсите и връзките, за да го осъществи. Това предположение му осигури поле за разследване.

На какво обаче можеха да се натъкнат двама цивилни, за да предизвикат реакция от такъв мащаб?

Официалните досиета на синдикатите на организираната престъпност, които Хоше бе получил от офиса на главния прокурор, съдържаха описание на всички предишни разследвания заедно с притеснително големия брой неуспешни заведени съдебни дела. От тях докладите на оперативните работници под прикритие и информаторите бяха най-полезни. В офиса на прокурора знаеха главните и по-маловажните играчи и до голяма степен бяха наясно с

какво се занимават през по-голямата част от времето. Вечният проблем се коренеше в доказването на дейностите им в съда.

Потвърдени или не, досиетата за последните четиридесет години не му вършеха особена работа. Нямаше масови чистки, насилствени схватки с врагове, дори големи обири. Парите просто капеха на малки и постоянни порции от приходи на клубове, хазарт, химически и дигитални наркотици, проституция, банкови измами, както и съмнителни договори за благоустройство.

След официалните досиета започна преглед на цялостната информация в медиите за Зона 37. По-голямата част бяха слухове, въпреки че някои от разследващите репортери определено си разбираха от работата. Въпреки това отново не се споменаваха сериозни престъпления. Когато се разтърси в стандартните полицейски доклади от онази година и последвалите пет, не откри нищо особено, нито пък нещо, което да е изисквало години подготовка.

Към средата на сутринта спря, за да гледа страховитата атака срещу звездния кораб. Както по-голямата част от Федерацията. Дори главният следовател бе спряла и се бе загледала в образите, които играеха по екрана на бюрото ѝ. Веднъж след като „Втори шанс“ се добра до безопасността, обемът на чакащата го информация бавно притегли Хоше обратно към себе си, въпреки че колегите му от столичната полиция не спряха да се отбиват и да го питат дали е видял предаването и какво мисли. Изглежда, бяха по-заинтригувани да чуят мнението на Паула, макар че тя така и не го сподели. До късния следобед Хоше остана дълбоко потопен в тъмните подробности на престъпния подземен свят. Постоянният наплив на данни през виртуалните му зрителни екрани и екраните-четци на бюрото му причиняваше главоболие. Когато се пресегна към чашата си с кафе, откри единствено студената утайка от предишната порция.

— Ще донеса още — промърмори той.

Паула дори не отмести поглед от екрана си, докато той излизаше от стаята. Бяха получили офиса на петия етаж, достатъчно приятна стая с широк прозорец и мебели, които не бяха твърди стари. Системите върху бюрата бяха все най-високо качество, както и екраните и порталите. Кафемашината обаче беше в дъното на коридора.

— Почакай — каза Паула, когато вече почти беше излязъл през вратата. — Получавам секретно обаждане.

Беше Куатукс. Превключиха сигнала на огромния окачен на стената портал. Хоше седна точно когато образът на едрото извънземно се появи. Детективът се намръщи при вида на райела. Куатукс едва държеше главата си насочена към камерата. По тялото му и крайниците-пипала пробягваха тръпки, като че ли кашляше тихо.

— Изживях живота й — прошепна Куатукс. — Как вие, хората, оцелявате след толкова много преживявания, е нещо, което никога няма да разбере. Да направиш толкова много и да реагираш на него по вашия начин е колкото проклетие, толкова и благословия. Никога не отделяте време да смелите и оцените какво ви се случва.

— Това сме ние — каза му Паула. — А ти как си? Спомените затрудниха ли те?

— Беше трудно. Не очаквах да е така. Виждам сега и виждам тогава. Сега съм повече Тара, отколкото някога съм бил друго човешко същество. Това ме плаши, но и ме радва. Никога не съм бил изплашен преди.

— Спомените ще избледнеят, това е в природата им. Ти пак ще знаеш кой си.

— Избледняват за вас. За мен не съм толкова сигурен. Има толкова много, върху което искам да се концентрирам и да запомня. Няма да я пусна да си отиде така лесно.

Паула се наведе напред от мястото си.

— Значи можеш да се докоснеш до целия й живот?

— Да. Да, познавам я толкова добре. Толкова много цветове, толкова много звуци; и *чувства*, какви чувства е имала. Тара плака при вида на зората един ден, беше толкова красиво, навън в пустинята, където светлината играеше сред скалите и небето и всяка секунда внасяше нов нюанс в неравната пясъчлива повърхност. Чувствам сълзите й и сега, малки деликатни следи по кожата ми, които размиват образа.

— Потърси ли това, за което те помолих? Имала ли е някакви врагове, някой, който да я мрази?

Главата на райела се завъртя настрани в тъжно отрицание, пипалата му последваха движението в унисон.

— Не. Мисля, че за теб животът ѝ би бил празен и скучен, защото не е толкова бърз и наситен като твоя. Тара обаче е нежен човек, обича живота и мрази болката и страданието на останалите. Най-лошото, което си е помисляла за друг, са мисли на раздразнение и разочарование. Най-тежкото ѝ престъпление е егоизмът, защото е изневерявала на няколко от партньорите си, не е успяла да устои на удоволствието и възбудата, които тези връзки са ѝ донесли. Това не я прави лош човек.

— Как са реагирали тези измамани партньори?

— Някои плакаха. Някои се ядосваха. На други не им пукаше. Тя се помири с всички тях. Никой, който я познаваше, не е искал да я убие. Сигурен съм в това.

— По дяволите! — Устните на Паула се стегнаха в една гримаса. — Никой ли?

— Не. Не е светица, но да предизвика достатъчно омраза у някой, за да я убие... Не мога да си го представя, не и през нейните очи.

— Благодаря ти, Куатукс. Съжалявам, че те затрудних толкова, оценявам помощта ти.

— Не си ме затруднила. Обичам хората, всички хора. Често си мисля, че може би съм роден в грешния вид.

— Добре си си точно така.

— Ще ми донесеш ли още спомени, Паула? Аз купувам много от пласъори във вашата унисфера, но никой от тях не е от трезор, не е толкова цялостен като тези, които ми носиш, нямат богатството на човешкото битие, истинността, която лелея.

— Ще видим. Може би ще те посетя отново.

— Благодаря ти. Един ден вероятно ще ми донесеш дори собствената си памет? Сигурен съм, че това ще бъде най-великият човек, когото съм познавал.

— Поласкана съм, Куатукс. Ще го имам предвид. — Тя изчака изображението да избледнее, преди да смръщи нос, все така вторачена в екрана.

— Не е престъпление заради страст значи — каза Хоше.

Паула продължи да се взира в стената.

— Изглежда, че не е.

— Колко надежден е Куатукс?

— Много. Ако не е успял да види никого, значи аз и ти със сигурност нямаше да успеем, ако преглеждахме записа. Единствената възможност е Шахийф да е засегнала някой изключително опасен, човек с психически отклонения, който може да прикрие истинските си емоционални реакции. Трябва обаче да призная, че това е много малко вероятно.

— А какво ще кажеш за сериен убиец? Дъбов лес не разполага с данни за такъв, но може да има някой, който подбира жертвите си от различни краища на Федерацията.

— Възможно е. Ако е така, не работят по никакъв видим модел. Това е първото нещо, за което Дирекцията проверява при такива очевидно немотивирани от нищо убийства. Системата в Париж не успя да намери връзка с нито един от известните ни серийни убийци. — Тя се усмихна безрадостно и погледна нагоре към него. — Как върви теорията за криминалните синдикати?

— Зле. Не мога да намеря каквито и да е важни престъпни събития около тази дата, потвърдени или само раздухани в клюките. Най-доброто ми предположение е, че случайно са попаднали на някакво разчистване на сметки между банди, а останалата част от историята е просто прикриване на уликите.

— Да, това е възможна хипотеза. Но ни оставя без доказателства.

— Все още има много досиета, които не съм прегледал.

— Пуснал си анализатори да преглеждат основните досиета от цяла седмица. Ако имаше нещо ценно, вече щеше си да го открил. Сигурна съм, че знаеш, че не обичам да се предавам пред толкова подозрителен случай, но наистина вече привършваме вариантите за разследване. — Тя измъкна фибата от черната си коса и я оправи, преди отново да я хване. — Ще трябва да помисля по въпроса тази вечер.

За първи път чуваше главния следовател да говори за възможността да загубят и това наистина го шокира.

— Колко възможни мотиви може да има изобщо? Трябва да е случайно убийство. Знаем, че не е заради лични, корпоративни или политически, дори финансови подбуди, сама казахте, че в момента тя е по-добре в парично отношение. Не е нещо, което някога ще можем да проследим, защото просто не присъства в който и да е запис или спомен.

Той млъкна. Паула го наблюдаваше съсредоточено. По лицето ѝ бавно се разтегли усмивка. На Хоше му се искаше да не бе предназначена за него. В нея имаше нещо животинско, нещо хищническо.

— По дяволите — прошепна тя възторжено. — Това е умно, нали така? Но и той е умен, видяхме го със собствените си очи. Умен и целеустремен.

— Кой?

Усмивката ѝ стана презрителна.

— Никога не съм попадала на такъв мотив. По дяволите!

— Какво? Ти знаеш кой е?

— А ти не знаеш ли, детектив?

— О, стига! Кой?

— Всичко опира до времето. Не я е убил, за да си спести пари, това е твърде класически сценарий. Щяхме да го забележим веднага. Направил го е, за да може да прави пари и за двамата. Тя печели във финансов план също колкото и той.

— Кой?

— Мортън.

— Не може да е той! — възкликна Хоше. — Та той беше човекът, който ни уведоми.

— Това не значи нищо. Всичко е било премислено до най-малката подробност. Не би запазил спомена. Спомените са доказателство. Изтрил ги е веднага.

— Кучи син. Сигурна ли си?

— Вече да. — Клепачите ѝ се затвориха, докато прекарваше сценария на бързи обороти през главата си. — Пасва. Повторната оценка на събитията е прекрасна черта.

— Какво ще правим сега?

— Трябват ни доказателства. Ще има два типа: физически и финансови. Аз ще се заема с финансовите записи.

— Добре. Какви ще са физическите доказателства?

— Искам да откриеш телата.

Беше прекарал кофти ден в офиса. Когато пристигна тази сутрин, Мортън очакваше предварителния договор за поддръжка на пътищата

и водоснабдяването в централния район на новата столица на Пуимро да е готов за подписване. По негово настояване „Гансу“ бе предложила значително по-ниски цени от предвидените. Загубата беше без значение на този етап. Това бе ключът, който щеше да ги постави в готовност за осъществяване на поредица от следващи договори на този прекрасен, обещаващ нов свят. Стъпила на тази опора, „Гансу“ можеше да гради върху местния си проект през следващите две десетилетия, докато той не се разраснеше до размерите на компанията-родител на Дъбов лес. Истинската им експанзия към постигане на статус на междузвезден колос щеше да е започнала.

Адвокатите на благоустройствената компания на Пуимро обаче бяха подозрителни. Убедени бяха, че ниската цена, предложена от „Гансу“, ще бъде постигната чрез пестене от материали и строителна техника. Искаха писмени гаранции за качество, както и да се откажат от „прекомерни печалби“. Всичко беше напълно разумно, но защо, по дяволите, не го споменаха преди два месеца по време на предварителните преговори? Мортън се улови, че ругае по адрес на собствените си корпоративни адвокати, докато бюрократичната примка се затягаше с напредването на деня. Бъркотията още не бе разрешена, когато той напусна офиса в късните часове и закричи в лошо настроение към колата си. Екип от адвокати на „Гансу“ и експерти по преговорите бяха останали в конферентната стая, готови да работят през цялата нощ, опитвайки се да разрешат проблемите и да отговорят на въпросите, поставени от аналогичния им екип от страната на Пуимро. Бяха насрочени срещи за следващата седмица. Подписването на договора нямаше да стане факт поне още десет дни.

„Шибани чиновници, винаги застават на пътя на прогреса.“

Когато вратата на лифта се отвори към вестибюла, икономът му го поздрави и влезе в неочаквана схватка със запратеното по него сако. Мортън влезе в хола, премигна срещу красивата вечерна светлина, която падаше точно над градината на покрива и басейна. Видя Мелани, която седеше на един от шезлонгите. Стискаше главата си с ръце, а раменете ѝ бяха увиснали.

„О, Исусе, не и това, не сега.“ Още се мръщеше към нея, когато главата ѝ се надигна. Тя му се усмихна плахо и се отправи забързано към хола.

— Сър. — Икономът бе донесъл искрящия джин.

— Благодаря. — Той взе чашата от сребърния поднос.

Мелани бе плакала, както му стана ясно, когато тя се отдръпна от щедрото сияние на слънцето.

— Какво има? — Въпросът звучеше почти риторично, не го интересувахе.

Тя се притисна в него и положи глава на гърдите му.

— Тази сутрин отидох на тренировка — каза с приглушен глас. — Треньорът каза, че не полагам достатъчно усилия, че тренирам твърде малко. Каза, че вече не съм достатъчно отдадена.

— А. — На Мортън му се прииска да каже: „Това ли е всичко?“ Напоследък всички се интересуваха единствено от отборни спортове. Благодарение на способността на генетиците на Федерацията да произвеждат суператлети, индивидуалните борби бяха на практика безсмислени, по-скоро съревнование между лаборатории и клиники. Отборната работа обаче беше нещо различно, това бе храмът на последния естествен талант: умението. В игри като футбол, бейзбол, хокей и крикет обединеният талант на отбора прерастваше в синергия, в която феновете се кълняха с абсолютна лоялност. Макар че той винаги бе смятал гмуркането за твърде специализиран спорт, чиято важност бе превъзнасяна от компаниите за спортна екипировка и медийните канали, за да бъдат повишени цените и промоциите. Затова отговорът му беше:

— Той е задник. Не се притеснявай за това.

Тя започна да плаче.

— Изключиха ме.

— Какво?

— Изключиха ме от отбора. Беше отвратително, Морти, каза го пред всички. Вече е довел две нови момичета.

— О, ясно. — Погали я разсеяно и отпи от питието си. — Не се притеснявай, ще изникне нещо друго, винаги става така.

Мелани се отдръпна леко, за да погледне лицето му. Собственото ѝ изражение издаваше объркване.

— Какво? Морти, не ме ли чу? Свърши се.

— Да, чух. Трябва да потърсиш нещо ново. Вече така или иначе е време. Пропиляла си години с този глупав отбор по гмуркане. Вече можеш да живееш нормален живот.

Плътните ѝ устни се разтвориха и оформиха смутено „О“, докато се отдръпваше една стъпка назад. След това избяга в спалнята. Плачът ѝ се чуваше в хола.

Вратата се тръшна шумно и Мортън въздъхна уморено. „Какво е очаквала? Единственият проблем на истинските млади е, че нямат поглед към живота.“

— Не, благодаря ти, че попита — извика след нея той, — денят ми не мина добре.

Е-кономът му съобщи, че го търси главен следовател Майо. Той отпи голяма глътка от чашата си.

— Пусни обаждането на екрана в хола — каза на е-конома.

Дори увеличено до няколко метра, лицето на Паула Майо бе лишено от недостатъци. Мортън се облегна на едно от кожените канапета и се улови, че отново ѝ се възхищава. Някой като нея щеше да бъде истински партньор, щяха да са равни, което беше голяма рядкост. Щяха по-скоро да се допълват, отколкото да си съперничат. Само да не беше необичайният ѝ произход...

— Това обаждане е неочаквано, главен следовател, какво мога да направя за вас?

— Искам достъп до финансовата ви документация, старите сметки на „АкваСтейт“. Тъй като вие сте председател на компанията родител, по-лесно е да помоля вас, отколкото да отнасям молбата до съда.

— О! — Не го беше очаквал. — Имате ли нещо против да попитам защо? Какво търсите?

— Не мога да обсъждам случай, по който се работи. Сигурна съм, че ме разбирате.

— Да. Добре съм запознат с правителствените процедури, днес повече от всякога.

— Това не звучи добре.

Мортън се ухили чаровно, както само той можеше.

— Промислена тайна, не мога да я споделя.

— Но можете да ми дадете документацията?

— Да, разбира се. Прав ли ще бъда, ако предположа, че напредвате?

— Нека да кажем, че сте на прав път с това наблюдение.

— Радвам се да го чуя. — Каза на е-конома си да ѝ изпрати исканите документи. — Мога ли да попитам дали в момента се виждате с някого, Паула?

— Не мисля, че това е свързано по някакъв начин с молбата ми.

— Не е, но въпросът беше напълно искрен.

— Защо искате да знаете?

— Сигурен съм, че сте чували това достатъчно често. Искам обаче да съм честен към вас от самото начало. Ако нямате връзка с някой друг, с огромно удоволствие бих ви завел на вечеря колкото е възможно по-скоро.

На екрана главата ѝ се наклони едва забележимо на една страна в жест на почти птиче любопитство.

— Това ме ласкае, Мортън, но точно в момента нямам възможност да приема. Надявам се, че няма да се засегнете.

— Разбира се, че не. Все пак не казахте никога. Вярвам, че отново ще ви покания, когато случаят приключи.

— Както желаете.

— Благодаря ви, главен следовател. Надявам се документите да са ви от полза.

— Ще бъдат.

Разговорът приключи. Мортън се намърда удобно върху дивана, загледан към празния екран, в който все още можеше да види елегантното ѝ спокойно лице. Някак си денят вече не изглеждаше напълно загубен.

На осмия ден след влизането му в гората на Ози му се наложи да потърси по-топли дрехи в раницата си. Последното широколистно дърво остана зад тях преди два дни. Сега пътят водеше през високите влажни алпийски гиганти с тъмни стволоче от твърда като камък кора. Приличните на восък листа бяха дълги и остри, малко по дебели от земните иглички, а цветовете им варираха от тъмнотелено до тъмнотелено, което бе почти черно. Под тях растеше тънък слой от трева, който оредяваше около стъблата, където падаха бодливите листа. Хладният въздух в този район удължаваше периода им на разлагане в богатата глинеста почва, която се срещаше из цялата гора. Въздухът бе натежал от лимоновия им аромат.

Слънчевата светлина като че ли бе изоставила Ози и Орион. Кръпките небе, които зърваха от време на време, бяха все със сивия цвят на булото скупчени облаци. Плътни стени от мъгла се бяха настанили по пътеката и достигаха високо над короните на дърветата. Прекосяването на някои от тях им отнемаше цели часове. Всяка изглеждаше по-голяма и по-студена от предишната.

След повече от три часа пътуване без почивка през една мъглива област Ози реши, че е време да спрат. От тънкото му кожено яке капеше вода, достатъчно студена, за да бъде дори лед, а и дрехата ни най-малко не бе предпазила ризата му. Слезе от коня, чевръсто съблече подгизналата си риза и я смени със суха, като през това време здраво се тресеше от студ. Преди мъглата да успее да се просмуче в чистия памук, той извади бетонносив кожен елек с непромокаема външна мембрана. За изненада на Орион носеше меки кожени каубойски панталони без дъно върху рипсените си панталони. След като най-накрая събра непокорната си коса, нахлупи зимна шапка с пискюл върху главата си. Чак тогава, преоблечен и отново на коня, сложи ръкавиците си от еленова кожа.

Почти веднага усети горещина. Промяната беше приятна. Тази сутрин го бяха събудили собствените му тръпки, когато сутрешният скреж покри спалния му чувал. Като ветеран от много пътешествия с коне и пеша, предпочиташе модерните полуорганични дрехи, които можеха да топлят, охлаждат и изсушават в зависимост от климатичната обстановка. Естествено те не работеха на световите на силфените, но той бе достатъчно доволен и от старомодната проста материя.

Орион беше взел много малко дрехи за такова време и Ози му зае развлечен пуловер, който да сложи под непромокаемия си анцуг, както и чифт мушамени панталони, идеални за носене върху джинсите на клечестите му крака.

Двамата подканиха животните да продължат напред. Ози вече нямаше идея къде се намират. Сега, когато облаците скриваха слънцето и звездите, нямаше начин да провери местоположението им. Бяха минали през толкова много разклонения, описаха толкова много полудневни дъги, че съвсем бе изгубил представа за напредъка им. Знаеше само, че Лидингтън като нищо може да е и на няколко мили пред тях, въпреки че не мислеше, че наистина е така, не и при наличието на това време и високите мрачни дървета.

— Някога бил ли си толкова надалече? — попита Ози.

— Не. — Орион вече не говореше много. Това не беше жизнерадостната лятна гора, с която бе свикнал, а мракът и студът съвсем разваляха настроението му. За последен път бяха зърнали силфен преди три дни. Преди това бяха срещали по група от странните извънземни почти всеки ден. Спираха да ги поздравят всеки път и Ози нито веднъж не чу нещо смислено, освен обичайните им брътвежи. Започваше да го хваща яд колко прав се бе оказал СИ. Имаше някаква дълбока бездна между неврологичното устройство на двата вида, която правеше истинската комуникация невъзможна. Уважението му към културните експерти на Федерацията растеше все повече. Просто не разполагаше с нито частица от търпението, което прилагаша в дешифрирането на езика на силфените.

Нямаше начин да виждаш ясно в здрача. Сивотата просто потъна в нощ. Ози разчиташе на античния си часовник „Сейко“ да го предупреди по някакъв начин, както го бе правил вярно досега. Тази нощ обаче или мракът падна по-рано, или невидимите облаци над тях се бяха сгъстили до непрозрачност.

Когато обяви края на похода за деня, трябваше да запалят двете керосинови лампи, които Орион предвидливо бе донесъл със себе си. Те засъскаха и зацвърчаха, хвърляйки трепкащия си жълт пламък. Близките дървета се издигаха огромни и внушителни над тях, а тези в пределите на кръга от светлина сякаш се накланяха едни към други и ги обкръжаваха като плътна ограда.

— Тази вечер ще спим в палатка — обяви Ози с най-бодрия тон, на който бе способен. Орион изглеждаше на прага да избухне в сълзи. — Ти пригответи някаква храна, аз ще нацепя дърва за огъня.

Остави момчето да претърсва летаргично раниците, извади мачетето с диамантено острие и започна да сече най-близкото дърво. Хармоничното острие в раницата му щеше да пререже якото дърво за секунди. Въпреки че върхът на диамантеното острие бе не по-дебел от няколко атома, все пак му отне цели четиридесет минути здрава работа, за да насече ниските клони на дървото и да ги оформи в използвани подпалки.

Орион се взираше посърнал в купчината влажни цепеници.

— Как ще го запалиш? — попита унило. — Прекалено са мокри за запалката ти.

Нищо не беше сухо. Мъглата се бе сгъстила в нещо подобно на слабо ръмене, водата капеше непрестанно от листата и клоните.

Ози бе зает с разцепването на един от пъновете по дължина и превръщането му в тънки подпалки.

— Явно никога не си бил при бойскаутите, а?

— Какво е това?

— Група млади ентусиасти планинари. Учат ги как да търкат парчета дърво едно в друго, за да предизвикат искра. Така можеш да запалиш огън където и да си.

— Това е глупаво! Няма да търкам пънове едни в други.

— Много правилно. — Ози скри усмивката си, докато отваряше кутия със запалителен гел и внимателно намаза тънък слой от синьото желе върху пръчките за разпалване. Натика ги сред пъновете и извади петролната си запалка — всъщност тя бе по-стара дори от часовника му.

— Готов ли си? — Той натисна запалката веднъж и с изпъната ръка я поднесе към подпалките. Гелът се възпламени с шумно вуууш. Пламъците заоблизваха пъновете и погълнаха цялата купчина. Ози едва успя да измъкне ръката си навреме. — Мислех, че са забранили напалма.

Орион се разсмя облекчено и запляска с облечените си в ръкавици ръце. Пламъците горяха силно и се разнасяха по останалите пънове. След няколко минути цялата купчина пукаше и пламтеше ярко.

— Поддържай дървата в големи количества — каза Ози. — Новите цепеници ще трябва да изсъхнат, преди да се разгорят.

Докато момчето ентусиазирано пускаше цепеница след цепеница на всеки няколко минути Ози разпъна палатката на няколко ярда от огъня. Опорите бяха прости стълбове, поддържащи двойната въздушноизолирана подплата, която се разгърна автоматично, щом отвори клапата. Върху нея разпъна въздушната обвивка, яка непромокаема материя с дълги игли по края, които наби дълбоко в земята. Не че който и да е вятър можеше да проникне до горския под, но започваше да го измъчва някакво лошо чувство относно времето.

За първи път Ози позволи на Орион да избере каква храна да извади от раницата. Момчето ставаше все по-унило в тази обстановка и се нуждаеше от окуражаване. Двамата се наместиха в завета на предните врати на палатката, издигнати, за да образуват малка веранда.

Топлината на огъня ги обгръщаше и изсушаваше дрехите им, докато те хапваха наденички, бургери и боб с горещо сирене, намазано върху големите им комати хляб. За десерт Орион нагря кутия с портокалов пандишпан с петмез.

След като се погрижиха за животните, угасиха огъня и влязоха в палатката. Ози се сви в чувала си, пригоден за шест сезона. Чувалът на Орион не беше толкова добър, но той уви няколко одеяла около него. Заспа, оплаквайки се, че му е твърде топло.

Ози се събуди с тежко главоболие и остра липса на въздух. Навън беше светло, макар и не по яркия начин, характерен за деня. Орион спеше до него, дишането му беше накъсано и повърхностно. Ози погледна за миг към момчето, умът му още работеше мудро. И изведнъж всичко се подреди.

— По дяволите!

Пръстите му разтреперано разкопчаха ципа и той бързо се измъкна от спалния чувал. Запълзя напред. Вътрешната подплата на палатката се разтвори с лекота. Отвъд обвивката срещу вятър се бе издула навътре. Той издърпа ципа. През процепа тихо се изсипа купчина фин праховиден сняг и покри коленете му. Дори когато спря и Ози беше наполовина покрит от широка могила, небето си остана все така скрито. Той се надигна от снега и започна да копае трескаво. След няколко секунди ръцете му задраскаха във въздуха. В палатката нахлу ярка бяла светлина. Той пое жадно мразовития въздух и опита да успокои паникьосаното си сърце.

Орион се изправяше зад него с мигащи очи.

— Какво става?

— Нищо, всичко е наред.

— Боли ме глава. Това сняг ли е?

— Да.

— О, уау. — Той изпълзя напред и загреба с шепите си снега с радостна усмивка. — Никога не съм виждал. Всичко ли покрива, както на коледните снимки от Земята?

Ози, който тъкмо щеше да му каже да се облече в непромокаемите си дрехи, изведнъж осмисли думите му и го погледна изненадано.

— Бъзикаш ме, мой човек. Никога преди не си виждал сняг?

— Не. В Лидингтън не вали. Никога.

— Ясно. Добре. Ами слагай си непромокаемите дрехи, ще излезем да огледаме.

Снегът беше дълбок една стъпка, върху всеки клон и вейка имаше по няколко инча от него. Покрай основите на дърветата слоят беше по-тънък и, разбира се, бе натрупал нависоко върху обвивката на палатката, скривайки напълно върха ѝ. Ози погледна засрамено зад себе си. Ако снегът наистина бе затрупал палатката, обвивката против вятър нямаше да успее да поеме тежестта. Въпреки това беше добър урок да не се доверява на нищо в тази гора.

Той повика Орион да му помогне да успокои животните, които тъпчеха с копитата и тръпнеха в студа. Рошавото пони като че ли не бе особено притеснено от студа и сгуши муцуна в Орион, веднага щом момчето му намери овес. Лонтрусът само разтърси рунтавата си сивкава козина, докато Ози го оглеждаше. Странната биохимия на тези същества им позволяваше да издържат на температури много по-сурови от тази. Най-пострадала бе Поли, тъй като нямаше зимен кожух. Г-н Стафорд от конюшните на улица „Врѳх“ бе поддържал кобилата добре подстригана предвид умерения климат на Лидингтън. Ози се замисли за това, докато галеше треперещия ѝ грѳб. Знаеше съвсем добре, че вече не са в умерената зона на Силвъргалд. И все пак температурите не падаха до такава степен на хиляди мили на север от Лидингтън. Бяха напреднали доста през последните девет дни, но не чак толкова. Единственото разумно обяснение беше, че са се изкачили значително. Не беше сигурен къде обаче. Не беше самотна планина и въпреки това картата във виртуалното му зрение не показваше истински възвишения на девет дни здрава езда от Лидингтън — всѳщност и на двадесетдневна езда.

Описа пълен кръг около себе си, след това погледна към чистото небе и по лицето му бавно се изписа доволна усмивка.

— Определено вече не сме в Канзас — каза тихо.

Хапнаха студена закуска, изкопаха палатката, прибраха я и продължиха по пътя си. Снегът се сипеше безцелно почти през целия ден, прахът беше достатѳчно фин, че и най-лекият порив на въздуха пращаше малки завихрения около тях. Превръщаше гората в изящно и свежо зимно царство, но след като трѳгнаха, вече си нямаха идея къде всѳщност се намира пътят. Конят, понито и лонтрусът тъпчеха бавно и

неуморно напред, сякаш знаеха накъде отиват, и понасяха стоически промяната в климата.

От време на време от дървесния балдахин над главите им се срутваха огромни каскади от сняг, съпроводени от продължителен рев, обезпокоително силен наред тишината на гората. По обяд започна да вали по-меко, от изчезналото небе се засипаха едри снежинки. Светлината около тях посивя и въздухът стана още по-студен. На Поли ѝ ставаше все по-трудно да пробива напред с натрупването на снега. Ози направи почивка, за да облече големите си непромокаеми дрехи. В отсъствието на полуорганичните дрехи бе възприел стратегията да трупа слоеве върху себе си, което го пазеше топъл и сух, но затрудняваха движенията му. С целия куп дрехи върху себе си едвам успяваше да възседне Поли. Даде два пуловера на Орион и още един чифт панталони, които да сложи под мушамените. След като отново потеглиха, Ози започна да се тревожи за падането на нощта. Снегът не показваше намерение да отслабне, така че щеше да им трябва време и светлина, за да устроят подходящ лагер.

Около час по-късно попаднаха на струпване на храсти, всички покрити със сняг. Приличаха на големи дюни само с няколко подаващи се от върховете им клонки.

— Ще се подслоним тук за през нощта — каза той.

Орион само се огледа и сви рамене. Момчето почти не бе говорило през целия ден.

Ози свали един кат дрехи, и се изкатери по дървото над храстите. Зае се да сече основите на долните клони с диамантения си трион. Не му отне много време, преди да се прекършат и да паднат върху храстите под тях. Свали четири огромни клона, всеки от които падна върху един от храстите и по този начин образуваха полустабилна бариера. Трябваше да свършат работа като сглобена набързо ограда. Докато бързешком слезе обратно, снегът вече бе започнал да ги покрива.

Орион се зае да овързва одеялата около кобилата и понито, докато Ози опъваше палатката им в оскъдния завет на един голям куфар. Когато приключи, вече бе почти тъмно. Погледна часовника си: пет без четвърт. Значи денят бе дълъг около десет часа. Силвъргалд се завърташе за двадесет и пет часа и половина.

— Ще запалиш ли огън? — попита Орион. Зъбите му потракваха. Ози помогна на момчето да влезе в палатката.

— Не и тази вечер. Влизай в чувала си, ще се стоплиш.

Орион се подчини, без да се оплаква. Под очите му имаше тъмни кръгове и на светлината на керосиновата лампа изглеждаше, сякаш луничките избледняват върху кожата му. Ози се вмъкна в спалния си чувал и веднага почувства приятната разлика. Приспособлението се затопляше от проста химическа реакция и горната му част скоро грееше в червено-кафяво, излъчвайки значителна топлина. Сготвиха консервите си един след друг, а след това Ози направи два големи термоса с чай, за да разполагат с готови напитки, когато се събудят.

— Наспи се — каза той. — Съвсем скоро ще се зазори.

Орион го погледна разтревожено.

— Снегът пак ли ще покрие палатката?

— Не. Всичко ще е наред. Определено вече намаляваше, когато пристигнахме тук. Въпреки това ще проверявам на всеки няколко часа. Не се тревожи.

— Никога не ми е било толкова студено.

— Сега обаче ти е по-топло, нали?

— Аха. — Момчето издърпа спалния чувал до брадичката си. — Предполагам.

— Добре тогава. — Ози нагласи одеялата около него. — Просто, когато спрем да се движим, студът се усеща най-силно.

Часовникът на Ози показваше четири без пет, когато слънцето изгря. Е-кономът му го бе събуждал на равни интервали през нощта, за да проверява палатката. Чувстваше се, сякаш е спал едва десет минути. Орион излезе от чувала със същото нежелание.

— Трябва да продължаваме — каза му Ози. — Не можем да останем тук.

— Знам.

Силният снеговалеж бе спрял през нощта, оставяйки ослепителна и неопетнена бяла шир. Снегът покриваше всичко, дори се бе задържал по отвесните стволове на дърветата и всяка тъмна вейка или листо, които се подаваха навън, изглеждаха странно и не на място. Дълбочината на преспите беше почти две стъпки. Ози сложи най-тъмните си очила, опитвайки се да не издава колко го притеснява

това. Щеше да забави движението на животните по време на днешния преход.

— Господин Стафорд трябва да продава шейни — каза Орион. — Идеята ще му хареса, като му кажа.

Ози се засмя шумно на шегата на момчето и го прегърна набързо. И двамата отпиваха чай от термоса, докато крачеха към животните. Нестабилната ограда бе свършила някаква работа. Покрита със сняг и скована от студа, бе осигурила добра преграда срещу повеите. Зад нея конят и понито бяха отъпкали снега около краката си и трепереха силно. Лонтрусът просто стоеше на мястото си и от ноздрите му с пръхтене излизаха редки облаци пара. Ако подобно нещо изобщо бе възможно, животното ги гледаше начумерено изпод рунтавите кичури козина, които закриваха очите му като пердета.

Орион се огледа притеснено.

— Накъде?

Ози се намръщи. Отговорът заседна в гърлото му. Опита се да прецени от коя посока бяха дошли предната нощ. Нямаше начин, дърветата около тях изглеждаха напълно еднакви.

— Пробвай с подаръка си.

Момчето затърси из пуловерите си и издърпа медальона навън. В малкия камък проблесна пламъче синя звездна светлина. Орион се завъртя бавно в кръг, хванал талисмана като компас. Когато посочи отдясно на палатката, камъкът засия видимо по-силно.

На Ози му се стори, че дърветата оформят нещо като алея в тази посока.

— Предполагам, че в такъв случай ще вървим натам — каза той.

— Сега доволен ли си, че дойдох с теб?

— Много. — Ози прегърна момчето с една ръка. — Изглежда, съм ти здраво задлъжнял, а? Как мислиш да го уредим?

— Само искам мама и татко обратно.

— Да, да, но какво друго? Имам предвид, това че ме водиш, трябва да се равнява на няколко мегабона. Това са си сериозни пари.

— Не знам.

— О, хайде стига, мой човек. Аз знаех, когато бях колкото теб.

— Добре тогава — каза Орион с подновена енергия. — Това са много пари, нали?

— Абсолютно. Можеш да си купиш собствена планета.

— Така, първо ще си купя много подмладявания, за да живея колкото теб.

— Добра идея, разбирам те.

— След това ще си купя много умни спомени, за да съм образован и да разбирам от сложни неща, като физика и изкуство, и банкиране, но да не трябва да ходя на училище с години.

— Още по-добре.

— Искam и кола, истински яка кола — най-яката, която някога е имало.

— А, това ще да е ягуар шевролет 2251 Т-бърд, моделът кабриолет.

— Наистина? Това ли е най-яката кола за всички времена?

— О, да. Имам няколко такива в гаража си. Жалко, че вече не ги карам. Това е проблемът с големите пари, че можеш да правиш толкова много неща и никога нямаш време да свършиш каквото и да е.

— Освен това ще раздам част от парите за благотворителност на болници, и такива неща, на хора, които наистина се нуждаят от тях.

— Чудесно. Това ще покаже, че си добър човек, не просто поредният богат копелдак, на когото не му пука.

— Ози, ти даваш ли пари за благотворителност? Всички знаят, че си готин.

— Да. Давам част от парите за благотворителност. — Той сви рамене. — Когато се сетя.

Както и очакваше Ози, в началото се движеха бавно, тъй като Поли отново изпитваше трудности с преспите. Би предпочел да пусне лонтруса първи, но краката му бяха твърде къси. Затова Поли дерзаше напред, а по-дългите ѝ крака разбиваха дебелия слой сняг. Прекара по-голямата част от деня в премисляне на възможностите им. Да направи някакви обувки за сняг и шейна и да теглят храната си върху нея, а животните да пуснат? Или просто да обърнат и да се върнат с подходящата за този терен екипировка? Освен... кой знаеше на какъв терен щеше да се окаже тогава? Ако изобщо успееш да открият обратния път до Лидингтън.

Продължи да си напомня, че това е земя на силфените. Извънземните нямаше да позволят някой да бъде истински наранен. *Дали?*

С напредването на сутринта дълбочината на снега постепенно започна да намалява. Въпреки това не омекна и все така полепваше към всяка повърхност. Четири часа след като бяха тръгнали, Ози вече трепереше под многобройните си дрехи. Всеки инч от облеклото му бе покрит от слой скреж. Нямаше начин, слезе от кобилата и закрачи до животното, мацкайки снега с обувките си. Това го постопли малко, но се тревожеше за скоростта, с която гореше калории. Кобилата и понито видимо страдаха въпреки одеялата по телата им.

Някъде след средата на деня Ози забеляза нещо като следи в снега пред тях. Свали очилата си и откри, че светлината беше станала бледорозова. Това придаваше на света странно, пещероподобно излъчване, сякаш гората беше издялана от крехък корал.

— Всичко наред ли е? — попита Орион с приглушен глас. Лицето му бе изцяло скрито зад вълнен шал, оставил бе само тънка цепка, за да може да вижда.

Ози погледна часовника си.

— Не мисля. — Наведе се, за да проучи следите. Със сигурност бяха отпечатъци от ходила. Издължени триъгълници без грайфери.

— Това може и да са силфенски ботуши — каза въодушевено. Имаше може би петнадесет различни чифта. Всички идваха от гората, няколко дори се появяваха точно под дърветата, по които може би се бяха катерили. Следите се сливаха и продължаваха по алеята, загатната от облечените в сняг дървета.

— Сигурен ли си? — попита Орион. Той тъпчеше земята под себе си и пляскаше ръце в тялото си, за да съхрани топлината си.

— Мисля, че да. Не знам кой друг би тичал из тези гори. А и нямаме особено голям избор.

— Добре.

Тръгнаха отново. Орион вървеше до понито си с ръка върху седлото и стискаше юздите. Ози подозираше, че отчасти го прави, за да използва теглещата сила на животното. Вече беше толкова студено, че когато си поемеше въздух, той прогаряше устата му. Там, където дъхът му бе замръзнал върху вълнената материя, по шала, увит около носа и устните му, се поклащаха ледени кристали. Преди отново да си сложи очилата, се опита да намери слънцето. Клоните над него вече бяха по-нарядко и между тях се показваха участъци от мъгливо рубинено небе. Стори му се, че единият участък е малко по-ярък, някъде по средата на

зенита и хоризонта, но тогава здрачът щеше да настъпи след няколко часа. Ако правилно бе пресметнал новия ден, значи разполагаха само с около час.

След половин час Орион се препъна. Ози го усети, понеже чу слабо сумтене. Огледа се и видя момчето паднало по лице в снега, а понито застанало над него. Колкото и да му се искаше да изтича назад, крайниците му реагираха бавно. Сякаш се движеше в течност.

Когато го изправи, Орион дори не трепереше. Ози издърпа шала от устата му, за да провери дишането му. Устните му бяха тъмни и напукани, малки петънца кръв бяха засъхнали на място.

— Чуваш ли ме? — извика Ози.

Клепачите на Орион изпърхаха слабо. Той изпъшка едва-едва.

— Мамка му — изсумтя Ози. — Дръж се, ще разпъна палатката. Ще изчакаме тук, докато се постопли.

Не получи отговор, въпреки че Орион повдигна едната си ръка на няколко инча. Ози го подпря на понито и се опита да свали палатката от лонтруса. Външните му ръкавици бяха твърде дебели, за да развърже кожените върви, затова ги свали. Опита се да пребори тръпките, когато арктическият въздух го поряза право през вълнените вътрешни ръкавици. Замъчи се с каишите, но се отказа, издърпа диамантеното мачете от ножницата и ги срязва.

Наложи му се да слага на три пъти ръкавиците си и да размахва и търка ръцете си, докато пръстите му не се размърдаха. Сякаш след часове въздушноизолираната част на палатката се бе самонадула неохотно, а той бе поставил поддържащите стълбове по краищата. Хвърли няколко отоплителни тухли и извлачи изпадналото почти в безсъзнание момче вътре. Запечатата входа и вътрешността на палатката се загря бързо от топлината на тухлите. Трябваше да махне няколко слоя дрехи от себе си и момчето, за да усетят подобрението. Подутините от измръзването по пръстите на ръцете и краката му бяха достатъчно сериозни, тъй че, когато кръвообращението му бавно започна да се възобновява, започна да мига от болка. Орион се разкашля, изглеждаше сякаш искаше да заплаче.

— Как може да е толкова студено? — попита нещастно момчето.

— Ако наистина искаш да знаеш, мисля, че вече не сме на Силвъргалд. — Ози следеше с любопитство реакцията му.

— Не и от около три дни по мои сметки — каза Орион. — И все пак не мога да разбера защо някой би искал да посети свят с климат като този.

— О, не съм сигурен. Не мисля, че сме в полярните региони на тази планета, заради дърветата. Може и да греша, но практиката е доказала, че ултрастудените среди не позволяват форми на живот с размери колкото дървета. Така че предполагам, че или сме на свят с умиращо слънце, или на такъв с много дълга елиптична орбита и сме пристигнали по средата на зимата, извадили сме най-лошия късмет.

Той разтърси ръцете си в опит да облекчи болката, докато чувствителността и способността да се движи се завръщаха в плътта му. Все още чувстваше ушите си като буци лед.

— Какво ще правим сега?

— Както казах, ще изчакаме да видим дали утрото ще донесе някаква промяна, макар да подозирам, че няма да стане. Сега обаче не можем да продължим напред. Трябва да се подготвим. След известно време ще изляза навън. Трябва да вдигна обвивката против вятър, след това ще внесе останала част от багажа. Трябва също така да хапнем нещо горещо. В комплекта за първа помощ пък има крем за устните ти.

— И за твоите — каза Орион.

Ози докосна устните си с пръсти и почувства нацепената кожа.

— И моите — съгласи се. Молеше се да не му се наложи да лекува и измръзвания. За щастие ботушите му го бяха опазили сравнително добре изолиран, но по-късно трябваше да провери подробно и Орион.

— Ами животните? — попита момчето.

— Не мога да отсека клони за огън, няма да имам сила. Ще намажа малко запалителен гел по основата на някое дърво и ще видя дали мога да го запаля цялото. Това може и да ги постопли малко.

Не искаше да излиза навън и може би затова се подготвя толкова дълго. Най-накрая се изниза обратно в скованата от минусови температури гора. Поли и понито се бяха свлекли на земята — много лош знак. Лонтрусът хриптеше тихо, но иначе не изглеждаше засегнат. Докато пръстите му все още се движеха, Ози издърпа останалите раници от гърба му и ги пренесе до палатката. Отдели двадесет болезнени минути, за да издигне външната обвивка на палатката над тънката подплата, докато ръцете му се сковаха все повече. Най-

накрая приключи и занесе гърнето със запалителен гел до едно от близките дървета. Изстърга снега от една част на дънера на стъпка височина над земята и спря. Не бе оголил кора, а по-скоро груб слой тъмнолилав кристал, почти като аметист. Ръкавиците му бяха твърде дебели, за да може да прецени на допир вида на повърхността, а и самата му кожа бе изтръпнала. Въпреки това реши, че материалът е истински кристал. Можеше да види пречупената светлина, която проблясваше във вътрешността му. Даже и ако животът му беше заложен на карта, не можеше да се сети каква химическа реакция би могла да причини това на кората — някаква конверсия, катализирана от свръхстуда? С надеждата, че дървото под кората е непроменено, той вдигна мачетето и замахна. Няколко кристала се отчупиха при удара, но прорезът беше само няколко сантиметра дълбок. Още един, по-тежък удар отчупи голям къс аметист и го запрати настрана. Под дупката се показва още кристал, колона от като че ли почти чист кварц, който изграждаше вътрешността на дървото. В него грееше наситена розова светлина. Насред нея се открояваше вертикална решетка от капиляри, през които изключително бавно се движеше нещо, подобно на тъмна лепкава течност.

— Копеле — изсумтя Ози, — шибано бижутерийно дърво.

Погледна нагоре и всички клони му се сториха по-ъгловати от нормалните иглолистни, вейките им се множаха във фрактални геометрични модели. Всички бяха погълнати от стегнати снежни кори, което бе пазило истинската им природа скрита от очите им.

Усещането за чудо, което нормално би изпитал при откритието на подобна очарователна чудатост на природата, бе изместено от съзнанието, че времето няма да се подобри на следващата сутрин. Еволюцията не бе пригодила този кристален живот за топъл климат. Вероятно дори това бе форма на обратна еволюция, разпространение на арктическите растения при последната ледена епоха, а след това — борба за оцеляване в дегенериращата околна среда, докато гените им пригаждаха химическите им реакции към зимните температури. „Колко ли милиона години са нужни, за да се пръкне нещо толкова сложно?“ Бяха изпуснали пролетта на планетата с няколко геологични ери.

Той забърза обратно към палатката. Чувстваше се твърде виновен, докато минаваше покрай кобилата и понито, затова дори не ги

погледна. Орион бе започнал да готви върху отоплителните тухли. От вътрешната подплата капеше влага.

— Не виждам огън — каза момчето, докато Ози затваряше изхода.

— Това дърво не може да се запали. Съжалявам.

— Отново чувствам краката си.

— Добре. Изолацията трябва да запази достатъчно топлина през нощта. Ще сме добре в спалните чували. — Правеше груба сметка на запасите им. Оставаха им само единадесет тухли. Достатъчно да изкарат — ако бяха реалисти — три дни. Можеха да вървят още един ден, не повече. Ако пътеката не ги отведеше до по-топъл свят до утре вечер, трябваше да се върнат. Без никакви „само да видим какво има след следващия завой“, без „мисля, че става по-светло“. Ако нещата не се променяха осезателно, трябваше да поеме риска. Повече нямаха право на грешка. А и никой нямаше да може да върне клетката му с памет обратно във Федерацията, за да бъде съживен. „Всъщност колко ли време ще мине, докато някой забележи, че липсвам?“

Ози изрови комплекта си за шиене от раницата.

— А! Това ще ни бъде от полза. Имам идея за някои неща, от които ще се нуждаем утре. Как си с шиенето?

— Провалих шансовете ти, нали? — каза Орион. — Щеше да успееш, ако не бях аз.

— Ей, мой човек — опита се да се усмихне Ози, но пукнатини на устните му се отвориха болезнено. Той докосна капките кръв. — Изобщо не е така. Наистина сме на прав път, вървим по правилните пътеки. Именно твоят подарък ни доведе дотук.

Орион извади медальона. Двамата се взряха в тъмната му безжизнена повърхност.

— Опитай отново на сутринта — каза Ози.

Когато на следващата сутрин се измъкнаха от палатката, Поли и понито бяха сковани в ледена обвивка.

— Не са усетили нищо — каза Ози, когато Орион спря и се загледа в тях. Гласът му беше приглушен от дебелия платнен маскар, която бе закарпил внимателно миналата нощ. Носеше всяка дреха, която можеше да сложи. Орион също — якето му сякаш се бе издуло два пъти спрямо нормалната си големина. Дори ръкавиците му бяха

покрити с груби изпъкнали предпазители от прекроени чорапи, подобни на малки балони.

— Сигурно им е било студено — каза Орион.

Ози не можеше да види очите му зад слънчевите очила, които носеше, но си представи мъката в тях. С по-практичните си ръкавици той разглоби палатката и натовари торбите обратно на гърба на лонтруса. Студът бе все така жесток като предишния ден, но малките допълнителни предпазни дрехи, които бяха стъкмили, успяваха да го държат настрана от кожата им. Температурата беше твърде ниска, за да може снегът да се разтопи, което предпазваше краката им от измокряне — смъртоносен сценарий.

Бризът бе разпилял лекия повърхностен слой, но все още имаше следи от стъпките, които бяха следвали вчера. Ози побутна задницата на лонтруса и най-накрая ритна нещастното животно. То започна да се движи, надавайки жален вопъл.

Силният оптимизъм, с който Ози се измъкна от палатката, за да поздрави деня, бързо се изпари. Въпреки че нито веднъж не залитна и не спря, лонтрусът се движеше бавно. Ози правеше всяка стъпка с мъка, затиснат от тежестта на дрехите и възпрепятстван от дебелия слой сняг. Топлината бавно го напускаше. Нямаше определено място, от което изтичаше, по-скоро се излъчваше цялостно от тялото му и той бавно и неумолимо измръзваше. Всеки път, когато наклонеше глава към вишневочервените облаци, които се носеха нависоко в розовото небе, си представяше как течения от телесна топлина се изкачват нагоре, за да захранят ненаситната ледена пустош.

Малко по-късно през мрачния ден забеляза, че кристалните дървета са по-ниски от преди. Палтата им от сняг също бяха по-тънки. По-високите клони се подаваха чисти изпод снежното облекло. Слънчевата светлина се отразяваше и мъждукаше в многобройните им фасети, пръскаше се в призматичен спектър изцяло в червено, от нежно светлорозово до плътно мрачно бордо. Под краката им също имаше по-малко сняг. Ози отдавна бе изгубил следите на силфените.

Толкова бе погълнат от опитите си да види през изтъняващите кристални колони, че не забеляза, че Орион забавя крачка. Момчето стисна сплъстената козина на лонтруса и животното зави в протест.

— Искаш ли да починем? — попита Ози.

— Не. Толкова е студено, Ози. Страшно студено. Страх ме е.

— Знам. Опитай се все пак да продължиш. Моля те, можеш ли? Ако спрем, само ще стане по-зле.

— Ще се опитам.

— Искаш ли да се облекнеш малко на мен?

— Не.

Ози подръпна нежно кичурите козина зад врата на лонтруса и намали скоростта на животното. То не се възпротиви. Закрачи напред с изключително бавно темпо. Ози започна да прави преоценка на прехода. Очевидно, миналата нощ не бе взел под внимание състоянието на Орион, докато пресмяташе какво разстояние могат да изминат. Явно днес нямаше да прекосят повече от няколко километра в най-добрия случай. Дори това щеше да е твърде изтощително за момчето. Разумното решение беше да обърнат на мига. С тази скорост и ако имаха късмет, можеше да се доберат до мястото на вчерашния им лагер.

— Гората свършва, виж — каза Орион.

Ози фокусира погледа си, стреснат колко лесно се беше отнесъл. Кристалните дървета вече бяха голи. Стволите от аметистова броня се извисяваха гордо, а основните клони излизаха под прави ъгли от тях. По връхчетата на клонките-сегменти пурпурните кристали отстъпваха на гладки опалови клинове, които пламтяха и събираха слабата и хладна светлина с плоската си страна, обърната нагоре. Дърветата бяха достатъчно нарядко и погледът му проникна отвъд последните струпвания до широката равнина в далечината. От позицията му изглеждаше като кръгова низина, оградена от ниски заоблени хълмове. През редкия ясен въздух далечината беше почти толкова остро очертана като земята около него. Трудно можеше да прецени разстоянието с толкова малко обекти. Заложи на двадесет до двадесет и пет мили дотам. Ярки искри отразена светлина проблясваха интензивно и образуваха ореоли около хълмовете, знак, че кристалната гора бе плъзнала по всеки склон. Низината беше пуста с изключение на преспите сняг.

Въпреки суровата красота на пейзажа Ози искаше да го наругае. Тук нямаше надежда. Щяха с мъка да достигнат края на гората на неколкостотин ярда, където кристалните дървета бяха просто източени дендрити от прозрачни кристални жилки, израснали от твърдата като

желязо земя. Всяка мисъл да прекосят обширната пуста и обрулена земя беше абсурдна.

„Може би затова толкова много търсачи на дълбоките пътеки никога не са били намерени. Впечатленията ни за силфените като нежни и мили създания си е наша глупава и удобна илюзия. Искяхме да вярваме в елфи. А колко човешки тела лежат под снега заради глупостта ни?“

— Това е пустиня — каза Орион. — Ледена пустиня.

— Да, опасявам се, че е така.

— Чудя се дали мама и татко са стигнали тук?

— Не се тревожи. Не са глупави, сигурно са обърнали, като нас.

— Това ли ще направим?

Ози видя проблясък на почти синя светлина през равнината. Вдигна слънчевите си очила, без да обръща внимание на пронизващата болка от ужасния въздух, който брулеше оголената му кожа. Проблясъкът се появи отново. Определено беше смарагдова светлина. Контрастът със заобикалящия пейзаж от червени отсенки бе поразителен. Зеленото трябваше да е изкуствено. Маяк!

Той свали отново очилата си.

— А може би не.

Сигналните ракети бяха разположени на пръстени върху всяка раница, за да са леснодостъпни. Той издърпа един от тънките цилиндри, изтръгна предпазната капачка и протегна ръка, преди да натисне спусъка. Чу се шумно пукане и пламъкът полетя в небето. Заслепяваща звезда от алена светлина се понесе по края на кристалната гора и остана във висините дълго време.

Орион се взираше в бавния пулс на зеления маяк.

— Мислиш ли, че са хора?

— Трябва да е някой. Системата на ръката ми все още не работи, значи силфените си играят с електричеството. Това означава, че със сигурност сме на един от световите им. — Той почака няколко минути, след това изстреля нова ракета. — Да опитаме да вървим до края на гората. Ако дотогава не получим отговор, ще обърнем.

Ози дори не бе изстрелял третата ракета, когато маякът започна да премигва по-бързо. Смеейки се под маската, той вдигна цилиндъра и го изстреля. Докато той прашеше, устремен нагоре, маякът засвети без прекъсване.

— Това е лъч — каза Орион. — Те ни сочат.

— Мисля, че си прав.

— Колко далеч е оттук?

— Не съм сигурен. — Ретиналните му импланти увеличиха изображението и компенсираха смарагдовото сияние. Разделителната способност не бе особено висока, но доколкото можеше да различи, светлината идваше от върха на някаква могила или малко хълмче. По него се виждаха тъмни линии. Тераси? — Десет или дванадесет мили, може би повече. Струва ми се, че около него има някаква постройка.

— Каква точно?

— Не знам. Ще спрем тук. Ако са посрещали и други хора, ще знаят, че имаме нужда от помощ.

— Ами ако не знаят?

— Ще опъна палатката. Ще използваме отоплителните тухли и ще се стоплим, и двамата се нуждаем от хубава почивка. Когато тухлите свършат, ще знаем какво да правим. Ако никой не пристигне, ще обърнем назад.

Той започна да дърпа големия възел, на каиша, придържащ палатката към лонтруса.

— Не можем ли да отидем там? — попита умолително Орион.

— Твърде далече е. В това състояние ще ни отнеме още няколко дни. Не можем да рискуваме.

Той разви палатката и пусна вътрешната подплата да се пълни с въздух, издигайки се във формата на малка издължена полусфера. Орион пропълзя вътре и Ози му подаде отоплителна тухла.

— Скъсай опаковката — каза на момчето. — Аз ще дойда след минута.

Той вдигна отново слънчевите си очила и увеличи образа на могилата под светлината на маяка. След това изстреля още една ракета. В отговор зелената светлина бавно премигна три последователни пъти, преди отново да възобнови непрекъснатото си излъчване. На езика на всеки това означаваше „Видяхме ви“. Все още не можеше да проумее какво представлява могилата, освен че склоновете ѝ бяха доста стръмни.

Три часа и четири чаши горещ шоколад по-късно пред палатката се разнесе силен шум. Ози я разкопча и погледна навън. Две големи същества напредваха бавно и тежко по последната част на склона пред

кристалната гора. Имаха по четири крака, бяха големи колкото земни носорози и покрити с рехава козина, подобна на канап, която напомняше тази на лонтруса. От тъпите им муцуни в долната част на луковидните глави, покрити с къси остри игли, излизаше дъх на пара. Бе виждал и по-грозни животни, но очите на тези го впечатлиха — дълги ивици от многофасетъчен черен камък, сякаш и те бяха кристализирали в смъртоносния климат. И двете животни бяха впрегнати в покрита шейна — прост скелет от нещо, подозрително напомнящо кост с щавени кожи, завързани за него. Докато я наблюдаваше, шейната отби и от нея слезе хуманоидна фигура. Който и да беше, носеше дълго палто от кожа с качулка, кожени панталони, кожени ръкавици и кожена маска с полусферични лещи, които изпъкваха навън като очи на риба. Фигурата закрачи към тях и вдигна ръка за поздрав.

— Помислих си, че ще бъдат хора — обади се грубо женски глас иззад маската. — Само ние имаме толкова лош вкус, че да използваме червени сигнални светлини тук.

— Извинявайте за това — извика ѝ Ози. — В магазина нямаха кой знае колко богат асортимент от цветове.

Тя спря пред палатката.

— Как сте? Измръзвания? — В гласа ѝ звучеше силен северносредиземноморски акцент.

— Не сме измръзнали, но не сме подготвени за подобен климат. Можете ли да ни помогнете?

— Затова съм тук.

Тя се наведе и издърпа маската си, за да погледне в палатката. Лицето ѝ имаше кафяв цвят, а кожата бе гравирана със стотици бръчки. Трябва да беше поне на шейсет.

— Здравей — каза весело на Орион. — Студено е тук, а?

Момчето само кимна безмълвно. Отново се бе свил в спалния си чувал.

Тя подуши въздуха.

— Боже всемогъщи, това шоколад ли е?

— Да. — Ози вдигна термоса. — Остана малко, ако искаш.

— Ако провеждахме избори тук, ти щеше да си император. — Тя отпи голяма глътка от термоса и въздъхна доволно. — Точно както си

го спомням. Добре дошли в Цитаделата. Аз съм Сара Буш, нещо като неофициалния говорител на хората тук.

— Ози Айзъкс.

— Ей, чувала съм те. Ти не откри ли порталите?

— Ами, да. — В този миг вниманието на Ози беше отвлечено. Зад втората шейна се появи маса от козина. Този път определено не беше двукрако същество в кожено палто. По-скоро висок правоъгълник от най-пухкавата козина, която някога бе виждал. Близко до върха му се виждаха широки тъмни очи, някъде на около осем стъпки над земята. Козината се движеше на вълни, които подсказваха, че някъде под фигурата има крака и те я носят напред. Съществото нададе висок свирещ звук, който се издигаше и спадаше, почти като религиозен химн.

— Добре, добре — каза раздразнено Сара и махна с ръка на съществото.

— Какво е това? — попита предпазливо Ози.

— О, не се безпокойте за него — каза Сара. — Това е старият Бил, той е коррок-хи. По-скоро е йети, ако питате мен.

Говорът ѝ премина в дълго свирукане, отправено към спътника ѝ.

— Готово, казах му, че идваме. А сега нека да ви съберем багажа и да ви качим на шейната. Мисля, че една баня и нещо за пиене би ви се отразило добре. До коктейла не остава много.

— Майтапиш се! — възкликна Ози.

Паула прекара по-голямата част от нощта в преглеждане на счетоводството на „АкваСтейт“. Потвърждението, което ѝ трябваше, беше достатъчно лесно откриваемо, само трябваше да знае какво търси, за да напасне фактите. Като при всяка добра конспиративна теория, каза си тя. Нямахше съмнение, че адвокатът на защитата щеше да разгледа нещата именно от тази гледна точка.

Когато пристигна в офиса на следващата сутрин, бе изненадана да открие, че Хоше вече се бе настанил зад бюрото си и прелистваше четиридесетгодишните досиета от общината. Макар и да бе останала будна половината нощ, не бе закъсняла.

— Не мога да повярвам колко активно строителство е видял този град преди четиридесет години — оплака се той веднага щом тя седна

зад бюрото си. — Сякаш половината Дарклеик не е бил тук. Не си спомням да е бил толкова по-малък, а живея тук от шейсет години.

Паула погледна към големия портал на стената, който Хоше бе включил. Показваше подробна карта на Дарклеик Сити. Многобройните зелени светлини обозначаваха строителната дейност отпреди четиридесет години, както общинската, така и частната.

— Не забравяй да включиш пътното строителство поне през първите няколко месеца след убийството. Знам, че това ще увеличи данните драматично, но не бива да ги изключваме като потенциална възможност.

Той не каза нищо, но изражението му се вкисна още повече.

— Свърших с анализа си — каза тя. — Ще ти помогна с търсенето. Раздели града на две, аз ще взема едната половина.

— Добре. — Хоше даде инструкции на е-конома си. — Какво откри в счетоводството?

— Потвърдих теорията си. Но това в никакъв случай не е доказателство, което може да отнесем в съда, поне не и само него.

— Искаш да кажеш, че ни трябва телата?

— Те със сигурност ще са от помощ. След като установим, че става въпрос за убийство, косвените улики трябва да стигнат, за да успеем да убедим съда. Надявам се.

Хоше погледна нагоре към картата на портала.

— Това е страшно много полева работа за криминалистите ни. Те са добри, но не са много. Може да отнеме месеци. Дори по-дълго.

— Вече са минали четиридесет години, няма да избягат. А след като сме уточнили всички възможни места, ще извикам няколко екипа от Дирекцията. Това трябва доста да ускори процеса.

Мел Рийз почука по отворената врата и влезе. Паула го изглежда изненадано и се намръщи. Заместник-директорът винаги ѝ даваше назначенията лично. За да я посети по време на полева операция, трябваше да ѝ носи нещо голямо. Освен това изглеждаше нервен.

— Как върви случаят? — попита той.

— От вчера имам заподозрян — каза предпазливо тя.

— Радвам се да го чуя. — Той се ръкува с Хоше. — Получих някои добри отзиви за вас, детектив. Мислите ли, че бихте се справили със случая сам отсега насетне?

Хоше хвърли поглед на Паула.

- Предполагам.
- Ще се справи — каза Паула. — Защо си тук?
- Мисля, че знаеш.

След като „Втори шанс“ излетя от монтажната платформа, на СИ му бе отнело още три минути, за да разбие последния щит в информационната мрежа на стаята за управление на портала. Екипът по сигурност на ТСП се бе изсипал вътре двадесет минути по-късно, след като Роб Тани се съгласи да се предаде безусловно. Единственото обещание на хората на ТСП беше да не стрелят по него и колегите му. Оказа се, че другите двама бяха предпочели да се самоубият, преди екипът да премине през вратата. Заедно с това бяха изтрили и клетките си памет.

Докато Роб бе отвеждан безцеремонно с белезници, с вързани крака и неврологична яка, в стаята нахлу нова група техници по работата на червеевата дупка. Отне им два часа да извършат всички проверки на системите и да отворят отново портала към звездния кораб в новата му висока орбита. Дотогава останките от комплекса бяха под стриктния контрол на частите за сигурност на ТСП. Околността бе изолирана и изчистена от Дирекцията по сигурността на Федерацията. Една ескадрила от бойни аероботи FTY897 патрулираше периметъра. Гладките тъмни елипсоиди бяха ултрамодерни и екипирани с оръжия, които можеха да отстрелят жалки антики, като отмъстителите „Аламо“, отведнъж.

Оцелелите на монтажната платформа бяха изведени обратно на планетата. Свежи екипи се заеха да оценят състоянието на кораба и да предпазят екипировката от зловредното действие на вакуума. Започнаха процедури по изграждане на нова платформа около кораба.

Пет часа след първата експлозия, сигнализираща началото на атаката, Уилсън Кайм излезе от портала, приветстван от спонтанните аплодирания и радостни възгласи на екипа на комплекса, както и с мечешка прегръдка от страна на Найджъл Шелдън. Медията на ТСП предаваше триумфалното завръщане на капитана пред почти толкова голяма публика, колкото и събраната от атаката. След това той даде половин дузина интервюта, благодари на всички, участвали в невероятното усилие, пусна няколко майтапа, въздържа се от

спекулации относно самоличността на терористите, но заяви, че е почти сигурен, че не са били самите извънземни от Дайсън Алфа. Обеща, че премеждието ще го направи още по-решен да доведе мисията докрай и завърши с това, че ще дари обезщетението си на местните медицински центрове за лечение на деца. Осем моторизирани полицаи от полицията на Аншун ескортираха колата му до апартамента му в града.

Уилсън се събуди с усмивка на лице. Когато се обърна, тъмната коса на Ана погъделичка носа му. Беше се свила на гел-матрака до него с ръка, увита около главата ѝ, като малко дете, което се опитва да прогони комарите. Дълга поредица от прекрасни и едновременно сладостно пакостливи спомени премина през главата на Уилсън. Той целуна рамото ѝ.

— Добро утро.

Тя се протегна с котешка летаргия и му се усмихна сънливо.

— Ужасно самодоволна усмивка сте надянали, господине.

— Така ли? Чудя се кой ли я е поставил там?

Тя се изкикоти и той плъзна ръце около нея. Едната погали тялото ѝ надолу по гръбнака и спря върху дупето ѝ.

— Какво е това? — Другата му ръка стисна малката красиво оформена гърда и безмилостно оципа зърното ѝ. — Ами това? — Целуна шията ѝ и се прехвърли върху устата ѝ, за да задуши кикота ѝ. — А това?

Едната ѝ ръка се изви между тях и го сграбчи.

— Уа-хоу!

— Може и да е това — засмя се тя.

— О, наистина? — Той започна да я гъделичка по ребрата. Тя отвърна на удара. Започна нежна борба, която скоро се превърна в много по-интимен контактен спорт.

Накрая тя се усмихна широко и победоносно от позицията си върху него, обхванала бедрата му със своите.

— Е, какво ли знае човек, какво ли не прави опасността с хората.

Не можеше да го отрече. Миналата нощ ставаше въпрос за оцеляването им, което тялото му отпразнува с най-древната си физическа реакция. Облекчението, което изпита, когато „Втори шанс“ се издигна над космическите самолети, го бе разтърсило с мощни тръпки (които само Ана видя). Останалите на борда — младите —

бяха радостни, дори обхванати от екстаз заради драматичното им бягство. Вероятността да загинат не се бе оказала толкова непоносима за тях.

Уилсън никога преди не бе осъзнавал колко се страхува от смъртта, особено сега. Това не беше нещо, което днешното общество можеше да разбере, не и при всичките очаквания за подмладяващи и съживяващи процедури, набивани в главите им още от раждането. Поколението след 2050 година знаеше, че ще изживее голяма част от вечността, това бе тяхно право. Може би страхът му се коренеше в това, че бе израснал във време, когато на всеки му се полагаше само по един живот и след него — смърт. Знанието, че спомените могат да бъдат запазени и качени в живо и генетически идентично тяло, беше успокоителна патерица за всеки. И все пак не можеше съвсем да се убеди, че това е продължение на сегашното му съществуване. Щеше да има прекъсване, пропаст между това, което беше сега, и това, което бъдещият Кайм щеше да си спомня за себе си. Разлика. Копието, макар и свършено, не беше оригиналът. Хората заобикаляха дилемата, като казваха, че както всяка сутрин единствената връзка с миналото е паметта, така и да крачиш в ново тяло е просто по-сериозна форма на нощната загуба на съзнанието. Това не бе достатъчно за него. Неговото тяло, *това* тяло, беше животът му. Колкото повече живееше в него, толкова по-силно свързваше себе си с него. Повече от триста година бяха създали здраво като скала убеждение, което не можеше да бъде разрушено от нищо.

— Не мисля, че мога да преживея друга такава изпълнена с опасности нощ — каза ѝ той, все още леко задъхан.

Тя сви лактите си, облегна ръце върху гърдите му и се наведе напред, докато брадичката ѝ не се опря на дланите ѝ. Лицата им бяха на няколко инча разстояние.

— Какво казва корабната наредба, в случай, че капитанът спи с подчинените си.

— На капитана му е много добре от това.

Тя потупа гърдите му с пръст.

— Не е като да нямаш чувство за хумор.

— Внимателно скрито, но въпреки това високо ценено.

— Какво ще правим тази вечер, ако не ни атакуват отново?

Той сви устни и се престори, че мисли по въпроса.

— Ще се упражняваме за всеки случай?

— Графикът ми е свободен.

— Нямах ли си някого?

— Не. Не и от много време насам. Прекалено заета съм с новата работа. Ти?

— Не и наистина. Не съм бил женен от последното ми подмладяване насам. Няколко връзки, но нищо сериозно.

— Добре. — Тя се изправи. — Трябва да взема душ. Наистина ли искаш пак да се видим довечера? Последен шанс за гладко измъкване.

— Бих искал отново да те видя тази вечер.

— Аз също. — Тя го целуна бързо. — Животът е твърде непредвидим, трябва да се опитаме да се задържим за нещо хубаво. Никой не се е опитвал да ме убие преди.

— Справи се страхотно там горе. Бойният стрес е нещо, с което изобщо не си свикнала. Гордея се с теб.

— Някога преживявал ли си нещо такова?

— Не чак такова. Но съм се сражавал в армията. Макар и преди много време. Не че някога се забравя, дори и с редактиране при подмладяването.

— А ти... — Тя се поколеба. — Убивал ли си?

— Честно ли? Не съм сигурен. Със сигурност съм стрелял по много хора. Обикновено не се мотаеш, за да провериш резултата. Мятай гранатите и бягай към къщи веднага щом снарядът полети.

— Трудно ми е да възприема колко си възрастен. Познавам те само като корпоративен шеф. Трябваше да направя търсене с програма, за да изкопая историята с „Одисей“.

— Древна история. Ако си я чела скоро, значи сигурно знаеш повече от мен.

— Ти наистина си го направил. Пътувал си през космоса в кораб. Значи е възможно.

— Не бих нарекъл тази мисия успешна.

— О, Уилсън, но тя е била успешна! Стигнали сте Марс. На милиони и милиони километри разстояние от Земята. Няма значение, че Шелдън и Айзъкс са открили друг начин. Не омаловажавай това, което сте постигнали. В крайна сметка виж кой се нуждае от теб днес.

— Шелдън. Да, предполагам, че в това се крие някаква поетична справедливост. Знаеш ли какво ми каза вчера, когато се завърнахме?

Изстреля онази негова самодоволна усмивка срещу ми и каза: „Изкарваш си страхотно, а?“ И беше прав, копелето му с копеле. Чувствах се толкова добре, когато пилотирах кораба. Поехме страхотен риск. И спечелихме! Сякаш всичко след „Одисей“ беше интерлюдия, сякаш само съм отброявал времето в продължение на три века.

— А сега ще направиш това, за което си роден.

— Дяволски си права.

Тя погледна към своето, а след това и към неговото тяло. По лицето ѝ се изписа свенливост.

— Има нещо, за което много от хората на проекта правим догадки. Не е нужно да отговаряш.

— Какво?

— За всички онези месеци на „Одисей“. Екипажът е бил смесен. Били сте млади и силни. Целият екипаж се е намирал в състояние на свободно падане.

— О, извинявай. Това е класифицирана правителствена информация.

— Класифицирана, а?

— Да. Нека само да кажа следното: колкото по-дълго прекараш при нулева гравитация, толкова повече се засилва имунитетът към гаденето при движение. Дори и при енергични движения.

— Наистина? Дълъг период на аклиматизация.

Той надяна зла усмивка.

— Струва си всяка една минута.

— По-добре да е така — промърмори тя. — Вече наистина е време да се изкъпя. Трябва да се явя на смяна след десет минути.

— Вземи почивен ден. Кажи им, че шефът е разрешил.

Ана се изтърколи от леглото.

— Хм?

— Онази врата. — Той посочи с ръка. Не бе имал много време да я разведе из апартамента миналата нощ. Дрехите започнаха да падат още преди вратата да се затвори.

— Благодаря. — Тя се изкикоти отново и се насочи към банята. — Поне не ти се налага да питаш за името ми.

— Определено няма нужда, Мери.

Един от пантофите ѝ прелетя през стаята и го удари по крака.

— Ох!

Вратата се затвори. Водата от душа зашумя, Уилсън сложи ръце зад главата си и се загледа щастливо в тавана. При положение че вчера едва не загина, това определено не бе лош начин да започне новата сутрин.

Дори гледката на жестоко повредения комплекс не развали настроението му. Докато приближаваше по претъпканата с охрана магистрала, видя тънките следи от тъмен пушек, които все още се виеха към небето от разрушената електроцентрала. Липсата на кръглата административна сграда все още беше шок за него. На мястото на атриума имаше струпани отломки. Повечето прозорци на оцелелите две кули бяха или строшени, или ги нямаше. Роботи-пожарогасители внимателно подбираха пътя си сред парчетата стъкло и бетон, разпилени около основата, и от време на време пръскаха струи от бяла пяна. Екипите за медицинска помощ работеха заедно с тях и изпращаха малки дистанционни сензори под отломките. Търсеха тела, за да подготвят клетките им памет за съживяване.

Местата на паркинга бяха заети от аварийни превозни средства, така че Уилсън паркира върху незаета морава и излезе. Оскар наблюдаваше прав работните екипи заедно с група чиновници и взвод от униформени охранители на ТСП.

— Добро утро, капитане — каза той и го поздрави. Всички около него изведнъж се изпънаха като саби.

— Добро утро — отвърна Уилсън. Не му се занимаваше да отговаря на поздрава. Извън истинските военни кръгове жестът нямаше особен смисъл. — Как е положението?

Преди да си тръгне предната нощ, бе обсъдил належащите проблеми с Оскар и остави заместника си да се оправя с тях.

— Звездният кораб е наред, всички най-важни бордови системи са стабилни и надеждни. Имаше достатъчно налични резервни и излишни системи наоколо, така че възстановихме повечето връзки през нощта. Засега ще задържим кораба в това състояние, докато имаме възможност отново да го поставим в монтажна платформа. Производителят на квазиметал се надява да ни достави здрав глобус до четири дни. След като веднъж се оправим с това, можем да извършим по-подробен преглед.

— Добре. — Уилсън кимна към хлътналата руина в най-близката зала за тестове. — А комплексът?

— Това ще отнеме малко повече време. Екипът по сигурността иска първо да провери мястото, за да се увери, че терористите не са оставили никакви гадни хитри капани зад себе си. След като приключат, можем да изчистим наоколо и да започнем да строим отново. В толкова напреднал стадий на работа по „Втори шанс“ няма да се нуждаем от всички стари съоръжения, така че голяма част от работата ще е просто да закърпим нещата. Поделението по обществено строителство на ТСП подготвя нужното оборудване, докато водим този разговор. Веднага щом им дадем разрешение, ще се заемат с работата.

— Изглежда си свършил добра работа, Оскар, благодаря ти.

— Най-малкото, което можех да направя. Искан ми се да бях тук вчера.

— Повярвай ми, не искаш. Предполагам, че от сигурността са нетърпеливи да изработят изцяло нов набор от защитни процедури?

— О, да. Ще трябва да вземем някои решения за това, както и да прегледаме новата ни програма за монтаж днес. Отложих по-важните въпроси до идването ти.

— Ясно. Ще се заема. Имам ли офис?

— Заех третата сграда за химически системи за старшия персонал. О, има няколко души от сигурността, които искат да те видят веднага.

— Могат да почакаат.

Оскар го погледна неспокойно.

— Мисля, че е добра идея да свършиш това сега. Господин Шелдън го предложи.

— Не думай.

Последният отмъстител „Аламо“ беше прострелян от изстребител РТУ897, докато вършееше из Седма изпитателна зала по пътя си към портала. Атомен лазер беше проникнал изцяло през силовия му щит и бе поразил главния корпус с опустошителни последствия. При експлодирането на основните хранващи клетки машината беше разрязана на две. Взривът запрати частите на различни страни, разби предната в стойките с екипировка за изпитания под високо напрежение

на деликатните корпусни панели. По-малката задна част се бе заровила в бетонната стена, която бързо се стовари върху нея и остави тавана без опора. Един от краката на машината се откъсна и се вклини в бетонния под. Екип техници от отдела по сигурността на ТСП бяха прекарвали нощта, отстранявайки грешките в програмите на машината и изключвайки останките. Върху всеки елемент потрепваха малки червени знаменца, които обозначаваха, че вече не работи и не представлява опасност. Бяха толкова много, че по-скоро приличаха на някакво изродено китайско парадно чудовище. Паула тръгна бавно около преобърнатата предна част и се наведе, за да разгледа едно от строшените сензорни гнезда на главата. Ръководителят на Дирекцията за тежки престъпления, Рафаел Колумбия, стоеше в средата на опустошената изпитателна зала заедно с Мел Рийз. Наблюдаваха я, докато правеше малкото си проучване на мъртвото бронирано чудовище. И двамата имаха нещастен вид, тъй като водата от противопожарните машини все още капеше от гредите над главата им. Скъпите им обувки вече бяха подгизнали от газене в локвите.

Паула прокара пръст по очуканата многосплавна броня, почувства как тънките въглеродно-аблативни мехури се стриват като древна хартия под нокътя ѝ.

— Не е зле за оръжие на сто и петдесет години — призна тя. — Извадили са късмет, че капитан Кайм е бил на борда, за да поеме управлението.

— Безспорно — каза Мел Рийз.

— Ще ми се ТСП да бяха извадили късмет малко по-рано — каза Рафаел Колумбия на заместника си. — Оценката за момента е сто и седем убити и още осемнадесет в неизвестност. Все още изчисляват финансовите загуби, но и те няма да са под два милиарда. Не получихме *никакво* предварително предупреждение. Никакво. Това е най-опустошителният акт на криминален тероризъм за последното столетие. Кръвният данък, който събират националистическите движения, се натрупва с времето, но това...

Ръката му описа полукръг в жест, който обхваща натрошената зала.

— Това е наш провал. Предизвикателство към самото право на Дирекцията да съществува е да свършим работата си. Няма да търпя подобно отвратително потъпкване на закона и реда.

— Ще ги хванем — каза Мел Рийз. — Няма място за съмнение.

— Отделът ви работи вече десетилетия по този случай. Очаквам по-добри резултати.

Паула се извърна от отмъстителя „Аламо“.

— Аз се занимавам от десетилетия със случая Йохансон, не заместник-директор Мел Рийз. И наистина се надявам да не намекувате, че е трябвало да отправим някакво предварително предупреждение.

— Паула... — започна Мел Рийз.

Тя го прикова с поглед, който веднага затвори устата му.

— Причината Бродли Йохансон и съучастниците му да убягват на Федерацията толкова дълго е двустранна. Ресурсите, отделени за проследяването на него и на дейността му, са напълно неадекватни. Това е политическо решение, взето от вас и предшествениците ви, господин Колумбия. Той също така получава подкрепа от някой с изключително висок пост в естаблишмънта на Федерацията.

— Глупости — сопна се Рафаел Колумбия.

— Дори предвид неадекватните фондове няма никакъв начин да успее да ми бяга в продължение на сто и тридесет години. Просто не е възможно. Дори да се криеше и да живееше най-обикновен живот, щях да го хвана. А да си лидер на престъпна организация, непрестанно въвлечена в контрабанда на оръжия на Далечината, го излага на постоянно наблюдение от наша страна. За да го избегне, му трябва огромна помощ. Той не работи сам.

— Осъзнаваш ли какво твърдиш? Знаеш ли колко администрации са се сменили, откакто е основал идиотското си Братство на Себесъщността? Нито една от тях не би му дала каквато и да е подкрепа, скрита или иначе, камо ли всички.

— Администрацията се сменя, разпределението на властта — не.

— Няма да стоя тук и да слушам, че съм част от някаква корумпирана тайна операция. Не ме интересува коя си, колко отдадена си или каква е успеваемостта ти в разгадаването на случаите. Аз съм ръководителят на Дирекцията и ти ще се отнасяш с уважение към мен.

— Уважението е нещо, което се печели, господин Колумбия.

— Добре! — Мел Рийз вдигна ръце и направи крачка напред, така че да застане точно между тях. — Бродли Йохансон със сигурност в момента се залива от смях заради вас двамата. Единственият, на когото помагате в момента, е той.

— Благодаря ти за това — каза Колумбия и изгледа Паула по начин, който би съсипал психиката на всеки от персонала му. Тя, изглежда дори не го забеляза.

— Първи въпрос — каза Паула. — Защо мислите, че е той?

Колумбия махна раздражено към заместник-директора.

— Методът му на действие — каза Рийз. — Почеркът на Адам Елвин е навсякъде. Смятаме, че той стои зад операцията.

— Това би било странно — каза Паула. — Самият Елвин не се е замесвал в насилствен атентат от Абадан насам. Само урежда пратки за Йохансон.

Рафаел Колумбия се изсмя тихо и презрително.

— Не живеем в ера, в която изминалото време може да бъде смятано за фактор. Мислех, че най-вече вие трябва да оценявате това, главен следовател.

— Цялата пропаганда на братството напоследък беше насочена срещу „Втори шанс“ като проект, организиран от Звездния странник — каза Рийз. — Те единствени имат причина да го направят.

— Причина? — каза замислено Паула. — Осъществяването на подобен удар в самата Федерация е огромна промяна в политиката на Йохансон.

— Кой знае как работи побърканият му мозък? — обади се Рафаел Колумбия.

— Не е побъркан — каза Паула. — Заблуден е със сигурност, но не правете грешката да вярвате, че не е способен да мисли рационално.

Рафаел Колумбия посочи към смачканото очернено тяло на отмъстителя „Аламо“.

— Наричаш това рационално?

— Само на неколкостотин метра от портала сме, а другите два преминаха през него. Почти постигнаха целта си. Бих нарекла това доста умен план. Каквото и да мислите за него, а моето мнение е лошо от това на повечето хора, той не е глупав. Ако стои зад този удар, значи се случва нещо ново. Възможно ли е „Мария Селесте“ да е дошъл от двойката Дайсън?

— Твърде невероятно е — каза Уилсън. Той кимна с уважение на Рафаел Колумбия, докато се приближаваше към тях по мокрия под на изпитателната зала. — Паула Майо, за мен е чест. Преглеждал съм много от случаите ви.

— Капитане.

— Обсъждали сме възможността за връзка между Дайсън Алфа и „Мария Селесте“ с директора на Изследователския институт на Далечината — каза Уилсън. — Според него такава не съществува. Склонен съм да му вярвам.

— Официалното отхвърляне е като сертификат за одобрение за конспиративните теоретици — каза Паула. — Особено такъв, който е издаден от директора на Института. Знаем, че Йохансон вярва в съществуването на подобна връзка.

— Това е негов проблем.

Паула му се усмихна мрачно.

— Току-що го направи и ваш.

— Искам да бъде спрял — каза Рафаел Колумбия. — Заместник-директор Рийз ме увери, че сте най-добрият, всъщност единственият, човек, който може да се заеме със случая. Съгласна ли сте с тази оценка?

— Със сигурност притежавам опита — каза Паула. — Това, от което се нуждаем, за да го проследя най-накрая, е неограниченото сътрудничество и ресурси на Дирекцията.

— Вече ги имате. Всичко. Може да съберете собствен екип, вземете когото искате, без значение върху какво работи в момента. Този случай е с най-висок приоритет.

— Много добре. Ще започна с обичайните си колеги и ще разширявам екипа според нуждите на разследването. Първото нещо, за което ще ви помоля, господин Колумбия, е политически гръб. Отделът по сигурността на ТСП ще иска да превърне това в собствена мисия. Моля ви, говорете с господин Шелдън и ги убедете да отстъпят.

— Ще изтъкна юридическите затруднения пред ТСП — каза Рафаел Колумбия. Тя не обърна внимание на тихия смях от страна на Уилсън.

— Благодаря ви. А сега искам да попитам как е възможно да вкараш контрабандно три отмъстителя „Аламо“ на планетата?

— Не са били вкарани точно като контрабанда — каза Рийз. — Според документацията на износа са били неутрализирани реликви на път към нов музей тук, на Аншун. Пратката е била законна.

— Нов музей?

— Точно. Земята е купена преди три месеца и се управлява от регистрирана компания. Но на нея още няма сграда, дори планове за строеж. Компанията притежава няколко хиляди аншунски долара в сметката си, но те са били прехвърлени от еднократна сметка на Бидар. Непроследими, или поне много трудни за проследяване.

— Аха — каза тя довольно. — Да, това наистина звучи като работа на Елвин.

— Абсолютно. Отмъстителите „Аламо“ са купени законно от дилър, седмица преди регистрирането на музейната компания. Тогава наистина са били просто развалини. Изкарали са период на „почистване“ в Демократичната република Нова Германия, за да лъщят в музея. Компанията, която е свършила работата, е затворена и тамошната полиция преглежда мощностите и счетоводството им по наше искане.

— Ами космическите самолети? — попита Уилсън.

— Наети са от легитимен търговски оператор на Аншун. Отново от компания-фантом. За да ги използват като оръжия, е трябвало само да направят просто препрограмиране на пилотиращите системи. Не е трудно. Изпратили сме екипи до летището, от което са излетели. Не очаквам много.

— Има ли вероятност това братство да направи нов опит? — попита Уилсън.

— Йохансон нанася удари срещу Института на Далечината от век и половина — каза Паула. — Би било разумно да предположим, че това е просто първата атака срещу „Втори шанс“.

12.

Наситено сапфиреното небе над Високата пустиня започна да потъмнява. Казимир Макфостър стоеше сам върху една от дългите, оформени като вълни дюни от сив пясък и наблюдаваше изгряващите звезди. Това се бе превърнало в негов ритуал, виждането в онези платинени искри, очакването на могъщото съзвездие Ахил, блещукащо изпод златисто-кадифения здрач. Когато откри формата на древния войн и блестящото му червено око, проследи по наметалото му завъртулката на Млечния път. Там в редкия долен подгъв блещукаше светлинка, за чието истинско съществуване никога не бе сигурен. Звездата на Земята.

„Тя е там, застанала върху красива, богата, зелена ливада, взряна в същата тази празнота. На шестстотин години оттук. Но аз още мога да те видя, мой прекрасен ангел. Дари ме с победа при този набег, въпреки че никога не си вярвала в нашата кауза.“

В съзнанието на Казимир красивото лице на Жюстин се помрачи от тъга, когато тя разбра задачата му за тази нощ. „Избери собствения си път, любов моя“, шепнеше тя в мрака и плътната топлина на усамотената им палатка в гората. Пръсти, по-нежни от мъглата, го галеха по *онзи начин*, а след това *отново* и *отново*. Радостният ѝ смях изпълваше палатката, докато той се гърчеше в безпомощен делириум под конците на сексуалния си кукловод. „Бъди мъж сам за себе си, не инструмент на другите. Обещай ми това.“ Удоволствието, с което го даряваше, го докарваше до искрени сълзи. Кълнеше се в поколенията все още неродени Макфостър, че ще бъде верен на себе си и на собствените си мисли.

Въпреки загрижеността си Жюстин все пак не осъзнаваше положението на тази планета. Като всички останали чужденци преди нея, се отнасяше към Звездния странник като към местен мит. Чудовището от Лох Нес на Далечината.

— Ще ми простиш ли?! — попита той звездите. — Правя това заради теб, за да можеш да се наслаждаваш на твоя свят и на

прекрасния живот, който имаш там.

До него нещо изшумя едва доловимо и във въздуха подскочи съвсем малка струйка пясък. Казимир се усмихна леко и продължи да се взира в небесата. Сред пустинната жега липсваше дори намек за влажност. Обграден от всички страни от планините Десо, тук въздухът никога не се движеше, дори филизите на перестите облаци не успяваха да се промъкнат покрай върховете на стената. Статичният климат изсмукваше влагата от незащитената кожа и от всеки дъх. Имаше малко растения, няколко местни кактуса, които приличаха на камъни и обикновено бяха още по-корави. Дори барсумианците не можеха да внесат живот тук без наличието на вода. Но въпреки суровия климат това беше домът му, мястото във вселената, където Казимир се чувстваше най-сигурен.

— Ако бях Звездния странник, вече щеше да си мой — прошепна самодоволен глас в ухото му.

— Ако ти беше Звездния странник, Брус, сега щеше да си мъртъв — каза Казимир. Той натисна ножа малко по-назад и върхът му опря стомаха на младия мъж.

Брус Макфостър се засмя с облекчение и прегърна приятеля си с една ръка.

— Бях се разтревожил за теб, Каз. Помислих си, че си се размекнал.

— Тревожи се за себе си. — Казимир оттегли ножа и го вмъкна обратно в ножницата отстрани на спорана^[1]. — Вдигаше шум като стадо тиранозаври, катерещи склона. Целият Институт ще чуе приближаването ти.

— Ще ме чуят от отвъдния свят. Утре вечер ще ги ударим сериозно. Чу ли, че атаката на Аншун е повредила звездния кораб.

— Скот ми каза.

— Скот! Старата госпожица? Тук ли е? Не мога да повярвам, че старшините са му позволили да води атаката. — Брус пусна рамото на Казимир и закуцука около него. — Слушай ме — изсъска той. — Този Звезден странник ще пролее кръвта ти и ще разкъса тялото ти за собствено забавление. Никога не е имало толкова зло чудовище в цялата Вселена. Знам го, изправял съм се срещу робите му в единичен двубой. Убих стотици, хиляди от тях, а те все така продължават да прииждат.

— Не му се подигравай — възкликна Казимир. Двамата с Брус бяха израснали заедно. Споделили бяха толкова много, че бяха по-близки от братя. Въпреки това приятелят му можеше да е изключително груб, да не говорим за тактичността му. Понякога се чудеше дали Брус някога е присъствал в будно състояние на продължилите години уроци при Харви. — Скот е страдал за нашата кауза повече, отколкото аз бих изтърпял.

Брус се изправи.

— Знам, знам. Трябва обаче да признаеш, че е предпазлив.

— Той е жив. Ще бъда щастлив да съм жив след толкова дълга служба.

— Продължавай да си мечтаеш за чуждоземната ти нимфа и приносът ти към каузата скоро ще се изчерпа. Пак мислеше за нея, нали? Затова си тук и си оформил такава прекрасна мишена за врага.

Казимир сдържа с усилие усмивката си.

— Наслаждавах се на тишината, това е всичко. Да те слуша цял ден преди набега, би подлудило всеки. И спри да я наричаш нимфа.

— Знаех си! Отново си мислил за нея.

— И какво от това? Поне ми пука за другите.

— Ей, ей, това удар под кръста ли беше, или какво? През последните няколко години имаше много момичета, за които ми пукаше. Повече, отколкото на теб.

— Повече, да. Но за никоя не ти е пукало особено дълго, а, Брус?

— Няма нужда да е за дълго, просто трябва да е с цялото ти сърце. Хайде стига толкова, Ромео, време е да се приготвяме.

— Да. — Казимир отправи последен жаден поглед към плътната пелена от звезди и след това последва Брус, който се плъзна надолу по склона на дюната. Право пред тях беше СвОмир, великата планина, която обозначаваеше най-североизточната точка на веригата Десо, макар и несравнима по размери с Великата Триада. От тази страна подаващият се от пустинята склон беше лишен от растителност. Синьо-сива скала се извисяваше към оскъдната снежна линия на хиляди стъпки височина.

— Помогна ли ти? — попита Брус, за пръв път със сериозен тон. Или поне с най-сериозния, който притежаваше. Бяха достигнали широкото било от ронещ се пясъчник, в който се отваряше тунелът към крепостта на клана в Рок Дий.

— Кое да ми помогне?

— Да си мислиш за нея?

— Донякъде. Знам, че това, за което се борим, си заслужава. — Казимир наведе глава и мина под ниския свод. Тунелът бе широк едва колкото да пропусне един човек, скрит от небето под земята. Той сви раменете си и се запровира през тесния проход. Някога грапавият пясъчник от двете му страни сега беше гладък като мрамор благодарение на преминаването на безброй тела през десетилетията. Тунелът се изви два пъти и оформи рязка S-образна крива. На тридесет метра след входа се озоваха в първата просторна зала, която образуваше крепостта Рок Дий. Стражарката, която носеше гордо лавандуловите и мандаринени цветове на поличката на Макмиксън, се вгледа внимателно в лицето му и му позволи да премине. Ако войниците на Института някога откриеха тунела, стражът щеше да ги задържи дори без чужда помощ, докато влизаха един по един, гърчейки се през тесния процеп.

Полисветлинни ленти бяха залепени за тавана с термоактивна смола, а между тях бяха опънати дълги връзки черни електрически кабели. Постоянната им светлина в слънчевия спектър чертаеше плътни сенки по неравния пясъчник, докато те навлизаха все по-надълбоко в крепостта.

— Трябва да е била феноменална в леглото — каза Брус с искрена симпатия. — Имам предвид, че двамата сте прекарали, колко, два дни заедно? А ти още хленчиш за нея.

— Понякога почти ми се иска да я беше срещнал.

— Почти?

— Ако я беше видял и опознал, щеше да разбереш защо това не е просто някакво си увлечение като твоите задявки. А и би ми се искало двамата ми най-близки приятели да се срещнат.

— О... ами, благодаря ти, Каз.

— Но въпреки това благодаря на небесата, че не се срещнахте. Сигурен съм, че нямаше да иска да има нищо общо с някой, който те познава.

Брус се втурна към него. Казимир го избегна, смеейки се, и се затича напред. Двамата нахлуха в главната зала на крепостта, все така дразнейки и обиждайки се. Обърнаха глави, за да видят какво става. Някои се намръщиха заради лекомислието на младите в момент като

този. Други се усмихнаха разбиращо — връстниците им. Повечето просто се върнаха към работата си.

Казимир и Брус надянаха сериозните си физиономии, забавиха крачка и кимнаха, както си му е редът, на братята от клана си. Скалистата пещера беше издълбана в грубата форма на футболен амфитеатър от водни бури, които отдавна бяха изчезнали от тази страна на планината. Два бързи канала някога се бяха сливали тук, завихряйки се в многократни сблъсъци, преди да се устремят към североизточните низини. Освен главната зала бурните води бяха ерозирали и множество малки проходи и пещери. Под влиянието на геоложките условия от основните реки се бяха отклонили малки потоци, въпреки мощта на водното налягане.

Рок Дий бе едно от най-големите общества на стражите, както и забележителен подслон. В по-дълбоките пещери все още се намираше прясна вода, идваща от планините, които пазеха пустинята на повърхността. Кабелите за пренос на топлина бяха потънали дълбоко в мантията под тях и осигуряваха захранване за осветление и готвене наред с далеч по-важната поддръжка на електричество в оръжейната. Налагаше се да внасят само храна, осигурена от фермите и поляните на клана Маккрац, пръснати из веригата Десо.

Казимир почувства странен прилив на гордост от това, което видя в голямата зала. Само ако бе успял да доведе Жюстин тук, тогава тя щеше да повярва в целта на Пазителите. Над осемдесет воители работеха в залата, подготвяйки един от най-големите нападателни отряди, които Пазителите на себесъщността бяха организирали от години. Но, както всички тук знаеха, събитията бяха набрали скорост със строежа на човешкия звезден кораб. Отдавнашните планове на Звездния странник узряваха бързо и носеха бедствия и смърт за Федерацията от посока, към която никой от властта дори не поглеждаше. Всички кланове бяха допринесли за това нападение.

Макфостър също пращаха няколко млади бойци, които в момента проверяваха раниците и екипировката си. Поличките им в елмазено и медно бяха прибрани. Тази вечер носеха флотскосиния и абаносов ловен тартан, в който щяха да се промъкнат незабелязани през нощта.

Хората на Макновак също бяха предимно воители, облечени в сив и кафяв тартан. Група от техните бойци проверяваха бронята на един

от капитаните им. Синият, подобен на скелет костюм изпълваше въздуха около себе си с мътна оранжева мъгла, сякаш капитанът се намираше в някаква призрачна амеба. Сиянието пукаше и се усилваше всеки път, когато тестовият пробиващ жезъл се доближаваше до капитана. С всеки опит емитерът на силовото поле постепенно се настройваше, докато еманацията не се ограничи до бледи ауроподобно очертания, досущ като ореола на някой светия от Стария завет. Финото настройване обърна сиянието навътре и обви боеца в кожа от непрогледни сенки.

Маконас беше третият клан, който се бе съсредоточил върху военната специализация. Номадските им момчета и момичета минаваха през същите уроци, тренировки и изпитания, през които бе преминал и самият Казимир. Знаеше, че може да разчита на всички тях не по-малко, отколкото на Брус. Всички бяха изцяло отдадени на каузата, готови да дадат живота си в името на освобождението на човечеството. Взводът воини, който бяха пратили, носеха синьо-червените си полички за нощно патрулиране заедно с тъмни кожени якета за пътуване. От коланите им висяха йонни пистолети и ножници на хармонични ножове. Не носеха спорани.

Макмиксън, чиято задача бе да поддържат Рок Дий и останалите крепости сред природата около Института, полагаха грижи за бойните коне — порода Карл Велики, — които всички щяха да яздят по време на нападението. Генномодифицираните зверове бяха високи цели двадесет и една ръце^[2], а краката им бяха колкото стволите на малки дървета. Нямаха гривни или пък опашки. Дебелата им кожа беше по-яка от тази на носорог и бе оцветена в подобни сиви багри. От главите им излизаха къси копия като роговете на еднорози, увенчани с въглеродноподсилени титанови остриета, изработени в ковачницата на Рок Дий. Щяха да разкъсат на две всеки незащитен човек, дори бронята със силов поле понякога поддаваше под силата на щурма им. През здравите защитни била от кост, които пазеха вратовете и коремите им, бяха прекарани дебели железни болтове. През пръстените в болтовете бяха навързани каиши от кожа и силикон, които държаха седлото на място. Конете от породата Карл Велики бяха проектирани от барсумианците в техните земи на изток от Дъбово море. Не за пари — културен символ, към който радикалните екогенетици питаеха свирепа омраза, — а заради предизвикателството

да създадат животно, което в симбиозата си с хората имаше едно-единствено предназначение — клането. Барсумианците вероятно бяха прекрачили дори забранената граница на психоневрологичното профилиране, тъй като нито един боец от клановете не бе виждал кон да се обърне подплашен в разгара на битката, както би направило някое нормално животно. С яката си кожа, трите си сърца и скелет, проектиран да устои на огромни напрежения, величествените животни умираха изключително трудно дори под огъня на модерните оръжия.

Макпърл беше кланът, който странстваше най-далеч от всички. Те събираха сведения за дейностите на Института от всички кътчета на планетата. Също така прибираха свръхекипировката, която Йохансон внасяше контрабандно през портала посредством стотици безопасни канали. Тази вечер членовете му раздаваха последните технологични уреди и оръжия, от които щяха да се нуждаят нападателите.

Маккрац обработваха земята и отглеждаха животни сред обширните равнини на Далечината и опасните ѝ планински пасища. Те отглеждаха стадата бойни коне и глутниците от хръткорисове, както и останалите домашни животни, използвани от клановете. През годината те осигуряваха прехраната и останалите нужди на клановете с по-номадски нрави и обичаи.

Навсякъде из главната зала се движеха Максоубъл, кланът на оръжейниците, които освен това отговаряха и за останалите технологии. Те влачеха инструментите си за провеждане на тестове върху скалистия под, спираха до всеки воин и боен кон и пускаха тестови програми през системите им. Зад тях се виеха алени свръхпроводими кабели, които снабдяваха със захранване батериите и оръжейните пълнители. Седем от тях бяха прикрепени към нападателния отряд. Бяха облечени с полички в матовочерно с проста решетъчна украса от тънки тъмносиви линии и също толкова черни якета. Петима носеха ракетометите и плазмените оръдия от среден калибър. Грамадните, облечени в титан оръжия висяха от бойните им коне, които дори не усещаха допълнителната тежест. Останалите двама контролираха електронните бойни системи, които трябваше да неутрализират комуникациите на Института и да всеят възможно най-голямо объркване и дезинформация.

Казимир се приближи до бойния си кон, Кракен, и усети как кожата му настръхва с настъпването на часа на атаката. Жребецът

изпръхтя като малка гръмотевична буря, повдигна глава и я завъртя леко, наблюдавайки го как се приближава откъм фланга му. Казимир не почувства и най-мимолетен порив да потупа успокоително съществото — то нямаше нищо общо с нормалните понита и коне, на които се бе учил да язди. Беше достатъчно, че звярът просто не се опита да отхапе главата му. Кучешките зъби, които се извиваха над меките му устни, бяха по-дебели от пръстите на Казимир.

Той започна да проверява раниците една по една.

— Ей, вие двамата некадърници, готови ли сте? — попита дрезгав глас.

Казимир се извърна с усмивка към Харви Макфостър, стария му учител. Мъжът беше ветеран от много нападения на клановете срещу Института и белезите му го доказваха. Преди години йонен лъч, изстрелян от войник на Института, бе изпарил свръхпроводима батерия до него и свръхенергизираните молекули бяха проникнали през силовото поле на бронята му. След тази рана прекарваше повече време в преподаване, отколкото в сражения. Имаше късмет, че бе оцелял след токсичния шок. Медиците на клана бяха прекарвали шест месеца в поправка на възможно най-голяма част от ранената тъкан. Въпреки това една трета от кожата му изглеждаше като разтопена и гърлото му не бе способно да произведе вик. Не че имаше нужда, самото му присъствие всяваше страхопочитание сред учениците. Казимир се смяташе за привилегирован, задето беше един от тях.

— Давам най-доброто от себе си, за да бъда готов — каза той.

— Добре — каза Харви. — А ти, Брус, още ли си уплашен?

— Ха! — Брус потупа уверено йонния пистолет на колана си. — Не, сър.

Мускулите на бузата на Харви раздвижиха твърде тънкия слой кожа в някаква физиономия, при което още повече заприлича на гротескна фигура от Хелюин.

— Ако имаше някакъв мозък в главата, момче, щеше да бъдеш.

Вечната напереност на Брус се изпари.

— Бъди нервен — каза Харви. — Техните войници се опитват да те убият, дори по-лошо. Страхът е твой приятел, пази те нащрек. Дава ти някакъв шанс да оцелееш в битката.

— Само героите са безстрашни — каза Казимир, — а те умират млади.

— Радвам се да чуя думите си — каза му Харви. — Макар и да са просто текст на стара песен.

— Ще те накараме да се гордееш с нас — настоя Брус.

Ръката на Харви обгърна рамото му.

— Знам, момче, въпреки че предпочитам просто да оживеете. Запомни, нека очите ти са съсредоточени върху случващото се пред теб през цялото време, не върху пишката ти.

Той кимна уморено на групата от Макновак и се отдалечи.

Казимир и Брус се усмихнаха един на друг по същия начин, както когато ги хващаха, че бягат от уроците си. Брус вдигна раницата си и я завърза зад седлото.

— Прав е, нали знаеш.

— Знам. Не трябва да се разсейваме нито за миг.

— Не, идиот такъв, прав е за тях.

— А? — Казимир проследи посоката, която приятелят му тайно сочеше. Четирима от бойците на Макновак бяха млади жени. Казимир дори си бе поприказвал с две от тях вчера, когато пристигнаха в Рок Дий.

— Онази тъмнокосата не е спряла да те гледа, откакто влязохме.

— Андриа?

— Охо, вече знаеш името ѝ. Бързо действаш, приятел. А коя е тази до нея? Не бих отказал да се потъркаляме заедно след атаката.

— Това е Бетани. Мисля, че партньорът ѝ е един от Маконас. Ами Саманта? Има само месец до раждането.

— Е, и? Затова обичам да бъда Макфостър. Съществуваме, за да убием Звездния странник и за да заченем достатъчно воини в името на успеха на каузата. Това е наш дълг. Бием се. Чуваме се. Като се замислиш, за какво друго си струва да живее човек? А и повярвай ми, тази Бетани мисли по същия начин.

— Мили небеса. Брус, това, за което ще си мисли, е как да ти разбие главата с дръжката на пистолета си, само това. Никога ли не можеш да се овладееш?

Казимир разгъна леката бронирана покривка и я метна на гърба на Кракен, като междувременно застана нащрек, в случай че конят не го иска и се реши на бърз ритник. Тъмната материя беше бродирана с блестящи черни метални завъркулки и спирали. От долните ѝ краища висяха дълги пискюли, които докосваха земята. Той започна да я

приглажда върху дебелината кожа на бойния кон и използва връзките, за да я привърже към пръстените на болтовете.

— Просто съм честен — възрази Брус с искрено наранени чувства. — Знаеш го. Нападението ще остави всяка женска жадна за секс. И с мен е така. Какъв по-добър начин да отпразнуваме славната си победа?

— Ами например по цивилизован начин.

— Ха! Спомням си нападението в Източен Ирел. Беше пиян седмица след това. И изчезна с онази Максоубъл. Как ѝ беше името?

— Лина. — Не спомена, че по време на щастливото му пиянство, размътило главата му, Лина му бе заприличала доста на Жюстин.

— Точно тя. Затова не ми се прави на много благороден. Двамата сме еднакви. — Ръката на Брус обви рамото му и придърпа противящия се Казимир. Двамата се извърнаха срещу жените на Макновак и им помахаха весело. Андриа им отвърна с лукава усмивка. Погледът ѝ се забави върху Казимир, преди да се върне към бойния ѝ кон. Трите ѝ спътнички се скупчиха около нея. Момчетата чуха кикот.

— Сега ми кажи, че това не беше покана — настоя Брус. — Погледни я. Каква фигура само. Обзалагам се, че е сладострастна като дяволица в леглото. А тези гърди, мили небеса, огромни са.

— Ще млъкнеш ли! — Казимир се опита да запуши с ръка устата на Брус. — Ще те чуят.

— Какъв си женчо. „Ей, млъкни, или ще чуят колко много ги харесваме.“ Събуди се и помириши кафето, Каз, няма да живееш вечно. А животът е толкова хубав, особено когато включва такива големи гърди.

— Престани! — Той задърпа ризата на Брус, погледна под яката и провери ръкавелите.

— Какво правиш, Каз?

— Търся копчето за изключване. Моля ви, небеса, нека да има такова.

Брус се засмя и блъсна приятеля си настрана.

— Никой мъж не може да спре мислите за жени, особено в момент като този. Битката събужда всички примитивни инстинкти.

— Това обяснява много. Никой не е по-примитивен от теб.

— Хайде да отидем при тях, губим време. — Той пристъпи напред.

— Не! — На Каз почти му се наложи да се хвърли напред, за да хване Брус за рамото и да го спре. И четирите Макновак наблюдаваха странното им държание. — Кълна се, че ще те застрелям на място, ако извъртиш някоя сцена с тях — изръмжа той на приятеля си.

Брус се остави да бъде спрял напред крачка.

— Каз! На теб наистина ти пука за Андриа.

— Не искам целият отряд да ни смята за двама идиоти, това е всичко. А именно това ще стане, ако отидем при тях и ги засипем с обичайните ти глупави реплики. Сега ще спреш ли да се излагаш пред всички?

— Добре. Ще си мълча, ако обещаеш, че ще си легнеш с нея след атаката. Разбрахме ли се?

— Това е обещание, на което наистина съм способен. — На Казимир му се искаше предателската му уста да не се опитва да се усмихне толкова усилено. Струваше му се, че от момента, в който двамата с Брус станаха тийнейджъри, прекарваха цялото си време в обмисляне на стратегии как да впечатлят противоположния пол. Сега, когато връзките бяха по-зрели, небрежни и лесни, той не беше заинтересуван. Макар че Андриа беше много привлекателна и разговорът с нея по-рано му бе доставил удоволствие. Освен това беше минало много време от онзи път с Лина. „Чудя се дали Жюстин си е намерила любовник. Със сигурност не ѝ липсват млади ухажори.“

— Ако не го направиш, аз ще я взема.

Казимир изръмжа с цялото презрение, на което беше способен.

— О, да, а това е още по-близо до реалността. Всички знаят репутацията ти. А ако тя не знае за Саманта, аз ще ѝ кажа. Ще отида при нея и...

— Значи ще го направиш? — Лицето на Брус сияеше от задоволство.

— Всичко, само и само да ти запуша устата.

Брус го прегърна сърдечно.

— Благодаря ви, небеса. Нямах си идея колко спешно ти трябва да спиш с някоя. Всяка секунда, откакто чуждестранната ти нимфа те напусна, беше мъчение за приятелите ти.

— Добре! Значи вече знаеш какво ми е да те слушам цял живот.

Казимир вдигна седлото си и го преметна върху одеялото на гърба на Кракен. Беше убеден, че дори бойният кон му се присмива.

Нападателният отряд напусна Рок Дий час след падането на нощта. Осемдесет воители от клановете се промъкнаха през скритите процепи в съседното на пустинята подножие на СвОмир. Първо преведоха бойните си коне през измамните проходи и стръмните склонове на дюните. До полунощ всички достигнаха южния край на планината и възседнаха конете си, за да се спуснат към низините. Малки туфи от жилава суха трева с цвeта на слама се появиха сред твърдия пясък. Нежните извивки на земята започнаха да оформят равнини и заедно с тях тревата стана по-зелена. Изникваше на цели участъци, които скоро се сляха в непрекъснат килим. Слезли толкова ниско и отпавили се на изток, те бяха посрещнати от студен вятър. За първи път усетиха влага върху голата си кожа.

Въздухът се затопли бързо, докато се спускаха с постоянно темпо, макар вече да беше най-тъмна нощ. Намираха се само на няколко градуса на юг от екватора. Тънък пръстен от гигантски пирени оформяше горната граница на гората, която покриваше долната половина от източните склонове на СвОмир. На размисъл вече бяха под сигурния подслон на избуялите дървета и се придвижваха на малки групички по многобройните скрити пътеки.

На обяд направиха дълга почивка и се възползваха възможно най-добре от времето, за да се наспят, докато тежкият топъл дъжд тупаше по балдахина от листа над тях. Хапнаха бързо студените си ястия в началото на следобеда и отново продължиха. Когато светлината започна да се изцежда от сапфиреното небе, бяха стигнали до края на гората, където тя отстъпваше на покрит с чакъл и трева склон. Капитаните на всеки взвод изпратиха скаути, които се промъкнаха до ръба на билото, за да проверят за евентуална засада. Няколко от тях бяха от Максоубъл, които откриха и неутрализираха дистанционните сензори, поставени от Института по пътя под тях.

На Далечината имаше само един главен път: Магистрала Едно, която тръгваше на юг от Армстронг Сити, прекосяваше екватора, извиваше се по западната страна на Великите ирилски степи и най-накрая стигаше до равнината, в която се беше разбил „Мария Селесте“ и където беше построен изучаващият го Институт. Пътят беше единственият маршрут за снабдяване от портала в града до Института.

Представляваше двулентова ивица от ензимноподсилен бетон, оформен от единствените две пътностроителни машини, които някога бяха внесени на Далечината. Бяха пренесени специално за тази задача, въпреки че след привършването на дългия маршрут север-изток бяха успели да издържат достатъчно дълго, за да положат още няколко по-малки пътища, които свързваха Армстронг Сити с по-големите градове на Севера. След като се развалиха обаче, никога не бяха внесени нови части, за да бъдат поправени.

От позицията си на върха на билото скаутите на клана виждаха каменистосивата ивица на пътя, която се извиваше около хълма, обозначаващ входа към равнината на извънземния кораб. Беше късен следобед и гъстата покривка от растителност, която покриваше низините, все така изпускаше малки количества влага. Откъм равнината, в която се намираше Институтът, се носеше едва доловим механичен звук. Вече повече от година скаутите докладваха за усилена активност около масивната метална конструкция. Новините бяха приети от клановите като лошо предзнаменование. Съвпадението им с работата по човешкия звезден кораб беше твърде сериозно, за да не му обърнат внимание.

Сега обаче, от прекрасната наблюдателна позиция върху билото, не се виждаше нито следа от активност. Никой не използваше пътя. Скаутите залегнаха и зачакаха. Информацията им относно конвоя беше надеждна, беше само въпрос на време.

Обикновено на всеки две седмици един конвой снабдяваше Института с храна и екипировка. Пътят от града дотук отнемаше поне седмица, често и повече, в зависимост от състоянието на артерията и усилията, които Пазителите влагаха в саботажа му. Всеки конвой се пазеше от войници, наети от Института и лицензирани от губернатора на планетата.

Пазителите следяха конвоя от момента на напускането му на Армстронг Сити. Двадесет големи камиона теглеха цилиндричните товарни контейнери, които бяха пристигнали през портала през последните две седмици. Всички бяха модел „ФордСааб VF44“, с по шестнадесет колела, двойни оси, с дизелово гориво и ръчно управление — дори най-сложните системи се справяха трудно с лошите пътища на Далечината и липсата на сателитно-позициониращи

мрежи. Институтът ги бе избрал за транспортния си парк, защото бяха проектирани да се поддържат лесно и да издържат на тежки терени.

Заедно с тях се движеха осем автомобила „Ленд Роувър Крузър“, често използвани коли от полициите във Федерацията, както и в паравоенните сили, които работеха на отдалечените планети. Черната им матирана конструкция беше с достатъчно неправилна форма, за да мине за подвижна скала. Движеха се на шест ниско окачени колела, които можеха да се издигнат и да прекарат колите през изключително неравен терен.

Останалата част от конвоя беше съставена от огромен резервоар с гориво и няколко теглещи/ремонтни камиона.

Когато стигнаха до последната права от пътя преди началото на равнината на Института, слънцето вече залязваше. Скаутите видяха блесналите фарове пред тях, видими от километри през неравния терен и възвестяващи присъствието на конвоя. В началото имаше няколко лендкрузъра. Шофьорите им ускориха нетърпеливо, когато видяха оранжевата корона на малкия град на Института около хълма пред тях.

Тъмното небе беше разцепено от ослепителни струи плазма, когато Максоубъл откриха огън от върха на хребета. Два от снарядите удариха водещия камион и го взривиха на парчета. Разпадащата се маса продължи да се търкаля напред под силата на инерцията, докато от товарните контейнери се вееха огромни огнени знамена. След няколко секунди пламтящата развалина се преобърна и спря със стържене, блокирайки пътя.

Третият плазмен изстрел удари горивния резервоар. Разцъфна могъща експлозия. Избухналата огнена топка се разду за секунди, докато не достигна тридесет стъпки ширина и не озари заплашително целия конвой с ослепителната си светлина. Камионите непосредствено пред и зад резервоара бяха погълнати изцяло. Тяхната експлозия допринесе за още по-пълното опустошение.

С началото на атаката всеки автомобил в конвоя наби аварийните си спирачки. Колелата затънаха и запищяха, оставяйки огромни белези от черна гума върху ензимноподсиления бетон. Няколко от машините почти се преобърнаха, докато автоматичните им системи се бореха да стабилизират спирачните процеси.

Още три плазмени снаряда се спуснаха отгоре. Два намериха мишените си и превърнаха камионите в рояци от горящи останки.

Шофьорът на третия обаче беше достатъчно бърз, за да активира силовото си поле, докато се бореше да спре неконтролируемата машина. Около камиона се издигна полусферична черупка от сгъстен въздух, която запраща в синьо при сблъсъка със снаряда. Във всички посоки се разлетяха копия от светкавици. Дълги назъбени ивици от бетона се пръснаха на пясък и кал, когато енергийният заряд се вряза в пътя. В цепнатините набъбнаха тънки ивици лава. Силовото поле беше безпомощно, когато камионът се плъзна напред към тях. Гумите се пръснаха при допира с разтопения камък и машината се обърна настрана. Предният край на кабината издълба огромен белег върху настилката, преди най-накрая да спре.

До този момент всички останали коли бяха вдигнали силовите си полета. Шофьорите викаха по радиата си за помощ и инструкции, но по криптираните секретни канали се носеха единствено смущения. Пътят беше блокиран изцяло. За да се доберат до сигурния подслон на равнината, щеше да им се наложи да заобиколят. Силовите полета затрудняваха изключително напредването върху плоски повърхности, а пътуването върху толкова неравен терен щеше да ги принуди да намалят защитната мощ на полусферите. Никой не искаше да рискува по този начин. Нова поредица от плазмени снаряди се изсипаха към тях и разтресоха силовите полета като копията на разгневени богове. Нито едно поле не поддаде, но пиротехническото електронно шоу озаряваше околността на мили разстояние. Докато чакаха в кабините си със запалени двигатели и молейки се за подкрепления, шофьорите наблюдаваха ужасени пулсиращата бяла светлина, която разкри тъмна орда от конници, препускащи надолу по билото и устремени към пътя.

Казимир пригоди активни лещи към очите си много преди скаутите да докладват за приближаването на конвоя. Със залязването на слънцето гледката през тях му представи света в бледоелмазени багри, но все така ясно и отчетливо. Заедно с останалите бойни коне и ездаци той се бе скрил зад върха на хребета. Не трябваше по никакъв начин да оставят врага да ги забележи. Тогава Максоубъл стреляха с плазменото оръдие. Лещите просто отказаха да пропуснат толкова много светлина в очите му. Той видя снарядите като розови линии, които ту светеха, ту изгасваха, като послеобраз на обедното слънце, останал върху ретината му. Това бе знакът за атака. Експлозията на камионите запрати мощни вибрации около него и той смушка Кракен към върха

на хребета. Погледна за миг настрани и видя Брус до себе си. Приятелят му се смееше като демон, докато огромните бойни коне набираха скорост. Скоро прехвърлиха хребета и цялата панорама под тях заблестя в ослепително нефритено, озарена от смалвящата се огнена топка от танкера, която се възкачваше към небето. Той наблюдаваше как камионите занасят по пътя с обсипани от пламтящи останки силови полета, как горящите парчета отскачат и се плъзгат по невидимите прегради. Всички крузьри бяха излезли от пътя и караха право към ездачите от клановете, които щурмуваха надолу по склона.

Скоро разстоянието намаля и ездачите започнаха да стрелят с йонните си пистолети и по-големите карабини. Силовите полета на крузьрите запламтяха в хромово жълто, но нито един от изстрелите не мина през тях. Гърменето на копитата вече бе не по-слабо от воя на пламъците, бълвани от опустошения резервоар и енергийните оръжия. Крузьрите откриха огън с кинетични оръжия за скоростна стрелба. Около Кракен запръскаха нависоко буци пръст. Един от куршумите удари Казимир. Силовото му поле извъня като погребална църковна камбана и той оглуша напълно. По повърхността на тъмното съдържащо поле се спуснаха вибриращи отломки енергия, преминаха през заврънкулките, избродирани в защитното одеяло на бойния кон, превърнаха метала в блестяща бяла маса и чак тогава се изстреляха през краищата на пискюлите. Докато препускаше напред, около копитата на Кракен засъскаха бели и пурпурни искри. Въздухът бе изпълнен с острия аромат на горящ метал. Навсякъде около него от ездачите на клана се вееха невероятни знамена, изтъкани от пламъците на Свети Елмо^[3]. Куршумите се врязваха в силовите им полета и ги превръщаха в хора-комети, които се носеха в мрака. Бойните коне виеха от болка с разкъсана от стрелбата плът, падаха на земята и от огромните им зейнали рани се лееше кръв.

Над тях прелетя ято от снаряди. Оръжията на крузьрите се преместиха нагоре, за да прихванат връхлитащия артилерийски огън. От задниците на колите изскочиха войници и се втурнаха в търсене на прикритие. Започнаха да стрелят по ездачите с йонните си пушки. Когато противниците им отвърнаха на огъня, силовите полета на броните им се превърнаха в ярки маяци, оформени като венци. Предната линия бойни коне се разколеба с увеличаването на жертвите. Почти бяха стигнали до бавните крузьри. Малки групи се отделяха от

масата. Казимир насочи Кракен към предния край на конвоя. Не се замисли особено, просто си спомни къде трябва да бъде по план. Пет пъти го поразиха кинетични оръжия или йонни снаряди. Засега силовото поле на бронята му издържаше. В тялото му бушуваха ужас и въодушевление и помитаха всякакъв здрав разум. Само някакъв блед спомен за плана продължаваше да го води в правилната посока. Обожаваше енергията на лудешкото препускане право към смъртоносните муцуни на войниците на Института. В същото време несеквацият страх да не го разкъсат на парчета изтръгваше от него нечленоразделни крясъци, които той загращаше предизвикателно към враговете си, докато стреляше диво с йонния си пистолет. Беше пълна лудост и в същото време красотата му беше неповторима. Дори Кракен сякаш споделяше безразсъдството му и препускаше неудържимо към сърцето на хаоса. От две огромни рани върху хълбоците на коня се стичаше кръв и напояваше защитното одеяло.

Брус още яздеше до него, все така лудо ухилен, както на върха на хребета. Викаше нещо, което Казимир така и не разбра в какофонията. Изведнъж заразмахва настоятелно с дългата цев на йонната си карабина. Казимир погледна напред. Пътят беше само на петдесет метра, ослепителен, озарен като най-големите градове и прорязан от зигзагообразна линия от камиони. Брус посочи отново към втория камион, чието силово поле бе спряло до самите езици на пламъците на разрушеното водещо возило. Огънят на възбудата в Казимир се охлади достатъчно и той кимна рязко в съгласие. Двамата се отправиха към плененото превозно средство. Кракен галопираше по пътя пред пламъците, докато Казимир опъваше юздите, за да забави бясното им връхлитане и да ги отклони обратно към втория камион.

В този момент за пръв път в живота си зърна долината на Института. Не можеше да види надалеч, ъгълът не беше подходящ. От позицията си можеше да различи само безличните ниски сгради, скупчени около края на Магистрала Едно. Отвъд тях обаче се виждаше кърмата на извънземния кораб. Казимир винаги бе знаел за размерите му, знаеше, че само нещо толкова огромно може да оцелее след вековно странстване между звездите. Статистиките, преподадени му от Харви обаче, не можеха да се сравняват с това да го види със собствените си очи. Дяволското нещо беше *голямо*. Дизайнът на корпуса му следваше проста цилиндрична геометрия с много издатини

и перки, които нарушаваха еднообразието на осемстотинте метра, а генераторите на силови полета бяха скупчени като брадавици на носа му. Отзад представляваше просто кръгла метална канара с двеста и петдесет метров диаметър. Осемте тъпи дюзи на двигателите с ядрен синтез се подаваха навън. Институтът бе разположил кръг от мощни волтови дъги около кораба, потапяйки го в огромно езеро от ярка светлина. Не че Казимир можеше да види кой знае колко от сивите като плочи пластини на металния корпус. Около „Мария Селесте“ бяха издигнати големи арковидни скелета, които поддържаха пътища за достъп по дължината на корпуса. Можеше да различи формите на хора и роботи, които се движеха по алуминиевите греди като миниатюрни мършоядни насекоми, нароили се по паднал труп. От върха на скелето се издигаха кранове. Дългите им портали издигаха контейнери към товарителните отделения на всяко достъпно ниво. От тъмните пещери на дюзите на двигателите излизаха рубинени проблясъци лазерна светлина. Ясен знак за усилените дейности във вътрешността на кораба.

По кожата на Казимир преминаха неочаквани ледени тръпки и отрезвиха мислите му. Възможността да види с очите си врага, в чието унищожение кланът му се беше заклел, беше преживяване, което смиряваше духа. Мощта и целта, стаени в огромния кораб, бяха страховити, продължение на волята на господаря му. Той се почувства жалък в сравнение с видяното.

— Хайде! — извика Брус, галопирайки покрай него. — По дяволите, Каз, хайде.

Казимир отмести поглед от кораба и видя кавалкада от черни крузьри да се откъсват от градчето на Института и да ускоряват по Магистрала Едно.

Той изсумтя: „О, мамка му“, докато се бореше да си поеме дъх, и насочи Кракен към оцелелия камион. Ръката му нервно заопипва колана с екипировка, увиснал от едната страна на седлото, но в крайна сметка откри метателната мрежа и я издърпа. На десет метра пред него Брус също държеше своята метателна мрежа и се бе наклонил напред, докато препускаше към силовото поле около камиона. Ръката му започна да се поклаща напред-назад и да преценява тежестта и намаляващото разстояние. Когато бойният кон се озова само на метър от края на силовото поле, той развъртя неразвитата мрежа в къса дъга

и я метна. Мрежата удари земята и се затъркаля напред, докато не достигна щита.

Казимир нямаше време да се увери в точността на приятеля си. Извършваше същите движения със собствената се неразгъната мрежа, остави я да се залюлее тихо и се взря в силовото поле, докато летеше към него. Скорост, разстояние, ъгъл — прецени всеки един елемент и хвърли оръжието в мига, когато *знаеше*, че трябва да действа. Заедно с това натисна активирация спусък с лявата си ръка. Тежкото устройство отскочи няколко пъти и се удари в силовото поле. Вътрешните сензори засякоха кохерентната сива структура и веднага разгърнаха свитите намотки от проводими нишки в сърцевината на приспособлението. От него бързо се удължиха тънки тъмни нишки и плъзнаха по кривата на щита като петно, което се разлива нагоре. Крехката мрежа започна да изсмуква енергия от полето, по което се катереше, и да я канализира към земята. От ензимноподсиления бетон, където се развиваше мрежата, започна да се издига пушек. В задната част на камиона, зад кабината, генераторът на силовото поле започна да бучи почти под звуковия праг, тъй като източваше все повече енергия. Опитваше се да стабилизира неумолимия двоен пробив, който изяждаше силите на полето. Шофьорът гледаше безпомощно как все повече индикатори на контролното табло в кабината променят цвета си от кехлибарено в червено.

Тридесет секунди след като Казимир метна мрежата си, огромното количество енергия, което генераторът се опитваше да извлече от свръхпроводимата си батерия, за да поддържа целостта на щита, надвиши възможностите му. Прегоря бързо, няколко от компонентите му лумнаха и за миг се превърнаха в руини. От нажежените до черешово охлаждащи перки на кутията на генератора бликнаха малки тюркоазени пламъци и силовото поле се разпадна. На неколкостотин метра над тях дебнещите снаряди, изстреляни от Максоубъл, засякоха неизправността му. Сензорите им прихванаха незащитения камион. Ракетните ускорители пламнаха и с писък се гмурнаха надолу със скорост четири мах^[4].

Казимир се намираше по средата на обратния път до дъното на билото, когато камионът експлодира зад него. Той рискува и хвърли бърз поглед през рамо. Изригването на пламъците го накара да извика от радост. В някой от резервоарите сигурно бе имало взривоопасни

вещества. Пламтящи аквамаринени кълба се превъртаха настрани от главната експлозия и се рееха в нощното небе като неистови фойерверки.

Силовото поле на още един камион изчезна, снарядите го прихванаха и дълги ракетни струи пламнаха високо над повърхността. Неколцина воители на клановете яздеха в кръг около останалите камиони, готови да метнат мрежите си. Разгърнатата между пътя и планинското било престрелка между войниците на Института и оцелелите ездаци беше свирепа. Скорострелите на крузърите причиняваха тежки загуби сред бойните коне. В отговор на това изстрелите на йонните карабини, насочени към возилата, превръщаха силовите им полета във врящи балони от светлина.

Казимир дръпна леко юздите и насочи Кракен настрана от неподвижните крузъри. Според плана сега трябваше само да се върне на върха на хребета и оттам да се насочи към точката на срещата. Досега не бе осъзнал колко близо се намираха подкрепленията от Института. В този миг челният лендровър от новия отряд откри огън. Земята край Кракен се превърна в отворена рана, която изхвърли дрипава завеса от почва и растителност. Големият звяр изрева от изненада и рязко се обърна настрани. Казимир се вкопчи с мрачно предчувствие в животното.

Брус беше малко преди него, приведен ниско върху седлото си. На десет метра пред него сякаш *отникъде* изскочиха трима войници на Института и откриха огън с йонните си пушки. Силовото поле на Брус пламна като частица пленена слънчева светлина, воят от енергийното натоварване можеше да заглуши всяка гръмотевица. Страховити дебели пипала от електричество се загърчиха по защитното одеяло на бойния кон и се изстреляха през пискюлите като отходния газ на реактивен самолет. Казимир вече стреляше по войниците, принуждавайки ги да спрат, когато конят на Брус се изправи на крака, сякаш за да нападне противниците си. Кинетичните куршуми от някой от крузърите се впиха в корема му, разкъсаха кожа, органи и кости, които се пръснаха в облак от алена мъгла. Времето и гравитацията спряха за миг и могъщият боен кон се вдигна във въздуха на задните си крака. След това започна да пада. Казимир извика „НЕ!“, докато пред погледа му Брус се изсулваше от седлото, а собствените му инстинкти вече знаеха по какъв начин ще се стовари конят. Приятелят

му първи удари земята и йонната пушка падна върху него. Бронята му беше на прага на претоварване. Бойният кон се срути върху него и се превъртя под силата на тежестта си. Казимир замръзна, докато гледаше как тялото на другаря му биваше смазвано от огромния труп. Брус дори успя да повдигне ръката си, сякаш се опитваше да се освободи. Ореолът на силовото поле примигна и угасна. Бойният кон се преметна с цялата си тежест и смаза малкия беззащитен човек под лавина от мъртва гореща плът.

Още снаряди се забиха в земята и други камиони експлодираха. Новопристигналите лендроувъри се устремиха право след изтеглящите се групи от бойни коне. Ездачите на клановите съсредоточиха огъня си върху отделни войници на Института и преодоляха съпротивата на бронята им.

Кракен стоеше неподвижно, докато битката беснееше около него. Казимир не беше помръднал, погледът му бе замръзнал върху кървавите останки от бойния кон на Брус. Не възприемаше нищо друго. Чакаше, чакаше...

Още един ездач от клановите премина в галоп покрай него и му извика нещо. Половината бяха ругатни. Звукът и светлината нахлуха обратно в света на Казимир. Набегът беше приключил. Трябваше да се оттеглят. Повечето бойни коне вече галопираха обратно по склона. Той пришпори Кракен и в същото време претърси с поглед земята пред себе си. Двама войници на Института коленичиха до някакви гъсти храсталаци на няма и двадесет метра и стреляха над тях по ездачите. Казимир така и не си спомни със сигурност дали той или Кракен избра тази посока, знаеше само, че тя бе правилната. Внезапно вече се приближаваха към войниците с нарастваща скорост. Те разполагаха само с няколко секунди, за да реагират. И двамата се извърнаха и зяпнаха от изненада срещу ужасното средновековно видение на откъсването, което се спускаше над тях. Единият побягна. Другият вдигна пушката си. Кракен наведе глава и насочи титановото острие на рога си към гърдите на войника. Лицето на Казимир се разкри в жестока усмивка на триумф, когато върхът се заби право в силовото поле на врага. Последва кратка заря от искри, които бликнаха от торса му като ефимерно цвете. Въглеродноподсиленото острие пробива бронята, разреза гръдната кост и проникна в гръдния му кош. Кракен отметна глава назад и изви острието нагоре. Тялото на войника

изхвърча от земята, повлечено от копието. Мощният разрез се разшири още, докато Кракен не издърпа рога си с едно последно мощно разтърсване на шията. Разкъсаното тяло се завъртя мудно във въздуха, а от него шуртеше артериална кръв.

Казимир знаеше, че се предполага да изпитва радост. Сладостта на отмъщението. Това обаче беше куха, безсмислена победа. За Брус нямаше значение дали този войник беше мъртъв. Не би му пукало, нямаше да ликува обратно в Уест Дий, нямаше да пресушава чаша след чаша бира, никога нямаше да успее да се пробва с Бетани. Брус беше мъртъв.

Сякаш усетил объркването на ездача си, Кракен обърна по собствено решение обратно по склона и понесе човека на гърба си към защитата на гората.

Мястото на срещата беше участък от равна земя до малко поточе надълбоко в гората. Там трябваше да има дванадесет воини на Макфостър. Вместо това имаше само девет. Скот Макфостър започна мрачно да вика всеки по име. Казимир слушаше със затворени очи, а по бузите му се стичаха сълзи.

Преброяването беше формалният край на всяка атака. Ако не си там да потвърдиш името си пред водача на взвода, не би могъл да се върнеш отново в клана и земите му, селата, фермите и крепостите. Твърде много бойци бяха паднали в битка само за да бъдат поробени от Звездния странник. Много бяха изпратени обратно, за да проникнат в клановите и да избият мъжете и жените, сред които бяха израснали. Преброяването предотвратяваше подобни мерзки предателства.

— Брус Макфостър?

Начинът, по който го произнесе, подсказа на всички, че Скот вече знае.

Казимир отвори уста. Щеше да изкрещи: „Да, тук съм. Върнах се.“ Зад притворените си клепачи обаче можеше да види само последния оскъден проблесък от гаснещото силово поле на Брус. Половинсекундната искра на страх върху лицето му, докато осъзнаваше какво се случва. След нея последваха единствено реки от кръв и съсиреци, свличащи се надолу, както и влудяващото хрущене на счупени кости.

— Брус Макфостър, името ти ще бъде изписано с почести върху мемориалния паметник на клана ни заедно с имената на тези, които завинаги са избягали от лапите на Звездния странник. Молим се последният ти сън да те отведе на едно по-добро място.

— Амин — прошепнаха останалите.

— Казимир Макфостър?

Бледата мимолетна светлина в главата му угасна. Колко време се бе мъчил Брус, докато тежестта на бойния кон смазваше тялото му? Кой щеше да каже на Саманта?

— Каз — подкани го някой.

— Тук съм — каза той на пресекулки. — Тук съм.

Това беше безсрамна лъжа. Не беше себе си, не и отсега нататък, част от него вече липсваше и никога нямаше да се върне.

Мемориална клиника „Манби“ се намираше в Малък Съсекс, един от по-приятните жилищни квартали на Нова Коста — хълмиста местност с тучна растителност, чиито пътища и паркове бяха разчертани от редици палмови и евкалиптови дървета. Тук живееха старшите мениджъри в големите си къщи с просторни градини, скрити зад стените, образувани от домовете на мениджърите от средно ниво. Магазините бяха малки и скъпи, училищата бяха елитни и всички условия бяха идеални. На петнадесет мили нямаше нито един завод.

Полицейската кола спря пред централния вход на имението и вратата ѝ се отвори. През нея излезе Паула и поздрави Елийн Касъл, заместник-директора на клиниката. Докато жената бърбореше леко изнервено, Паула изпита чувство на *déjà vu*. Не беше минало много време от посещението ѝ при Уайоби Котал в клиника „Клейдън“. Но, разбира се, по-голямата част от случаите ѝ все някога включваха визити в медицински центрове.

Елийн я преведе покрай първите два блока, в които се помещаваха самостоятелните стаи за възстановяване, всекидневните и спа-центровете за физическа терапия. Паула познаваше тази обстановка, бе прекарала собствената си рехабилитация след подмладяване в почти идентични сгради. Декорацията на „Манби“ залагаше малко по-изразено на плюша, но ритуалите бяха същите. Елийн я водеше към третата сграда, където се извършваха самите

подмладявания. Дългите коридори бяха странно празни. Докато преминаваше през една всекидневна, погледна към възстановяващите се клиенти, които наблюдаваха мач за купата между Августа и СвЛинкълн. Около тях ненатрапчиво се навъртаха сестри и откриваха погледи към големите портали, докато двата национални отбора се бореха на смарагдовата трева.

— Опасявам се, че ще трябва да почакате няколко часа — извини се заместник-директорката в същия миг, в който стрелец на СвЛинкълн пропусна и всички гърла заедно нададоха рев. — Професор Боуз беше изваден от камерата за лечение едва преди четиридесет минути.

— Мога да изчакам толкова — каза Паула. На всеки друг свят щеше да ѝ отнеме седмици само за да се сдобие със съдебна заповед, позволяваща ѝ да прекъсне подмладяване. Само че ТСП плащаше за ускореното подмладяване на Боуз, а Августа на практика беше под контрола на семейство Шелдън. Не беше особено трудно да се уреди.

Въведоха Паула в приемната стая, в която прави чакаха мъж и жена.

— Това е мисис Уенди Боуз — каза Елийн. — И...

— Професор Трутен — каза мъжът и ѝ подаде ръка. Беше на средна възраст, носеше костюм, който сигурно беше излязъл от мода преди векове. Платът беше кафяв туид, реверите бяха съвсем малки. Беше му отеснял на раменете, трябва да го бе купил преди доста време.

— От доста време искам да се срещна с вас, главен следовател — каза той. — Жалко, че трябваше да се случи при такива обстоятелства.

— Какви обстоятелства? — попита Паула.

— Вие предизвиквате спонтанен интерес сред колегите ми. За съжаление съм тук, за да представлявам професор и госпожа Боуз.

Паула изгледа пронизващо Уенди Боуз. Реши, че нервността ѝ и неспособността да отвърне на погледа издаваха чувството ѝ за вина. За съжаление Паула не знаеше за какво престъпление става дума. Дирекцията бе провела стандартното си търсене и Уенди Боуз се бе оказала напълно чиста.

— Каква точно е професията ви?

— А, да. Преподавам право в университета на Леонида Сити.

Паула продължи да се взира в Уенди Боуз, която все така шареше с поглед из стаята.

— Не знаех, че професорът е виновен за нещо.

— Не е. Всеки е невинен до доказване на противното. Хартата на Федерацията, клауза 3а. Както добре знаете.

— Ако не е виновен, защо му е адвокат?

— Не зная. За какво искате да го разпитвате?

Елийн прочисти шумно гърлото си.

— Мисля да ви оставя насаме.

— Благодаря ви — каза Паула. — Моля ви, обадете ми се, когато професор Боуз се възстанови.

— Разбира се.

— Колко знае един професор по право на Гралмънд за законите на Августа? — попита Паула, когато вратата се затвори зад заместник-директорката.

— Тук няма много закони, които трябва да знаеш. Августа далеч не е завиден демократичен модел.

— Именно. Тук нямате юрисдикция. Аз в същото време разполагам с такава в големи количества. Мога да уредя да напуснете планетата много лесно.

— Не може да не вярвате в честността, главен следовател?

— Вярвам в нея повече, отколкото вие някога бихте могли. Също така вярвам в справедливостта. Това, което не толерирам, са адвокати, които пречат на справедливостта.

— А, да, ние винаги сме лошите, нали така?

— Където има човешко нещастие, там ще се намерят и адвокати, които или го причиняват, или правят пари от него.

— Моля ви — жално се обади Уенди Боуз. — Аз помолих професор Трутен да дойде тук. Не познавам адвокати на Августа, а нямаме много пари. Дъдли не получава заплата, докато трае подмладяването му.

— Дъдли е колега — каза Трутен. — Няма начин един свидетел и съветник да навреди на разследването. И без това има право да поиска адвокат.

— Аз не разследвам Дъдли Боуз — каза Паула. — Доколкото знам, той не е извършил нищо лошо.

Тя погледна многозначително адвоката.

— Вие, явно, смятате другояче. Защо?

Уенди Боуз погледна въпросително Трутен.

— Не разбирам — каза адвокатът. — Дъдли разполага само с два месеца за подмладяване. Това е цялото време, което може да си позволи преди излитането на звездния кораб, и дори така едва ще успее да влезе в нужната физическа форма. Това разследване трябва да е невероятно важно, за да го изведете от лечение по този начин. Може да му коства мястото в екипажа.

— Това не ме интересува.

— Какво мислите, че е извършил? — попита Уенди Боуз.

В гласа ѝ звучеше отчаяние, но Паула знаеше, че не става въпрос само за Дъдли. Тревожеше се и за себе си.

— Много добре, но това разследване е поверително. Нямате право да споделяте никаква информация без моето специално разрешение.

— Наясно съм с този основен закон — вмъкна Трутен под погледа на Паула.

— Вярваме, че атаката на „Втори шанс“ е била дело на групировка, наречена Пазителите на себесъщността. Те са уединена паравоенна политическа група на Далечината, които вярват, че Федерацията е политически манипулирана от извънземно.

— Чувал съм за тях — каза Трутен. — Е-кономът ми на няколко пъти е пропускал ловджийските им съобщения през филтрите си.

— За да възприемат „Втори шанс“ като опасност — каза Паула, — трябва да са проследили връзка между строежа му и извънземния си враг. Това, което се опитвам да направя, е да открия тази връзка или поне това, което те смятат за връзка. Тъй като цялата мисия започна заради откритието на професор Боуз, беше логично и аз да започна с него.

— Не мисля, че това е достатъчна причина да го извадите от процеса на лечение.

— Прав сте — каза Паула. — В Дирекцията ОИ правят стандартни анализи на информация, както и в този случай. Попаднахме на странно съвпадение. Искам да попитам професора относно него. Това е всичко.

— Какво съвпадение?

— Благотворителната сметка на организацията за образование „Кокс“ в банка „Манхатън“ на Денман е претърпяла опит за хакерска атака малко преди нападението. Организацията е един от спонсорите

на катедрата по астрономия на вашия съпруг. Явно Пазителите са решили, че те наливат пари в проекта по наблюдение на Дайсъновата двойка под влияние на извънземното. Предполагаме, че са опитвали да открият „доказателство“ за това в записите за благотворителна дейност. Не са успели да се доберат до засекретените документи, смартуерът на банката ги е спрял. Не са го сметнали за важно тогава, банката търпи множество такива атаки, но троянският кон, който са използвали хакерите, е базиран върху кодовете на професор Боуз. — Тя наблюдаваше с интерес как цветът се отцежда от лицето на Уенди. Жената се пресегна и се подпря на Трутен. — Искате ли да споделите нещо с мен?

Трутен кимна окуражително и стисна по-силно ръката на Уенди Боуз. Паула прецени, че в държанието му може би се долавя нотка на привързаност.

— Той каза да ви предам нещо — каза Уенди Боуз. — Тогава не го разбрах.

— Съпругът ви?

— Не, репортерът. Каза да ви кажа от негово име да престане да се съсредоточава върху детайлите, важна е голямата картина.

— Някакъв репортер ви е казал това?

— Да. Предаде ми да кажа на Паула, когато я видя, това беше всичко. Не познавам никаква Паула. Освен това си говорихме за спонсорите на катедрата по астрономия. Той ме интервюираше.

— Кога се случи това?

— Преди месеци. Мисля, че когато съпругът ми получи професорското си звание. След това имаше парти, присъстваха много хора. Повечето представители на медиите искаха да говорят с нас.

— Този репортер е споменал името ми. Моето име?

— Да. Определено.

— Как се казваше?

— Мисля, че беше Брад.

„Брадли“, оформи с устни Паула. Изненадата я смрази. За първи път усети какво е да загубиш самообладание по време на разпит. Да загубиш увереността си.

— Познавате ли господина? — попита кротко Трутен.

Паула не обърна внимание на тънката подигравка.

— Трябва ми описание на този Брад. Имаше ли други репортери на партито?

— Вероятно. Да. Има и още нещо.

— Какво?

— Тогава си тръгнахме рано. Някой беше проникнал в къщата ни. Който и да е бил, е копирал цялата памет на домашната ни система.

— Тя се поразведри. — Кодовете за достъп на Дъдли до благотворителната сметка на „Кокс“ трябва да са били там, нали така?

— Да — каза меко Паула.

— Значи Дъдли е невинен, нали? Може да излети със звездния кораб.

— Няма да го спирам. — Въздържа се от коментар относно странната прегръдка между върнатата съпруга и услужливия колега.

Ози подскачаше в ритъм с голямата тромава шейна, която се друсаше по замръзналата повърхност на падината. Мрачният интериор на покритата шейна всъщност беше по-студен, отколкото палатката, въпреки железния мангал, захранен с пламнали, съскащи въглени, увесен внимателно от покрива. Дори така Ози се чувстваше много по-добре сега, когато пътуваха. Орион също се ободри видимо с напредването им. Беше седнал на дългата пейка и се бе увил като с юрган в спалния си чувал.

Скелетът на шейната беше направен главно от кости, големи меднокафяви ребра, нарязани и снабдени заедно, сякаш бяха дървени трупи. Стените, покривът и пейките, на които седяха, бяха направени от корава черна кожа. Доста зле остъргана, както забеляза Ози. Ивица прозрачен кристал върху предната стена, вероятно къс от местните дървета, беше единственият прозорец. През него се откриваше леко размазана гледка към скованата от лед повърхност, но най-вече към поклащащите се задници на двата големи убана, които ги теглеха. Бил, големият коррок-хи, стоеше върху откритата платформа отзад и направляваше животните с дългите юзди на шейната. Поддържаше ниска скорост, така че лонтрусът да не изостава.

— Каква е тази Ледена цитадела? — попита Ози.

— Не съм сигурна какво е била в началото — каза Сара. Сега, вече вътре, лицевата ѝ маска висеше на връзките отстрани на качулката

й. Слабата светлина на мангала придаваше на набръчканата й кожа също толкова тъмен цвят като тази на Ози. — Повечето от нас смятат, че е била някакво убежище на силфените. Все още го използват, когато идват да ловуват ледени китове.

Тя потупа коженото си яке.

— Оттам идва всичко това. Скоро ще ми трябва ново, това е вече на седем години. Издържат дълго, ако се грижиш добре за тях.

Ози отново огледа шейната.

— А костите?

— Умно момче. Да. Оттук напомнят на китовите на старата Земя, ценен ресурс са. Използваме ги за много неща. След като силфените ги убият и вземат бивните им за трофеи, нямат нищо против да използваме останалата част. Ловът е невероятна гледка. Силфените се втурват върху животните си като някакво средновековно кралско шествие, облечени в най-красивите си зимни одежди. След като убият леден кит, организираме целоседмичен лагер, за да разфасоваме и да сготвим проклетото нещо. Повечето части от телата им намират приложение тук. Дори кръвта съдържа някакъв алкохол, който не й позволява да замръзне. Не че става за пиене — имало е достатъчно експерименти през годините. А мъжкият леден кит има специална жлеза, която някои изсушават, а след това стриват. Казват, че прахът вдига човката на патока, ако ме разбираш.

— Мисля, че схващам.

— Някои от органите имат медицински свойства, така казва докторът ни, не просто за нас, но и за останалите видове в Ледената цитадела. Разбира се, месото става за ядене. Това е основното ни ястие.

— Тя сбърчи неодобрително устни, което задълбочи многобройните бръчки по бузите и челото й. — Нямате си представа каква скука може да бъде месото на ледения кит. Вие двамата коне ли яздехте?

— Да, допреди около два дни.

— Хммм. Конска пържола. Ето това е ястие за истински гастроном. Ако хората чуят, че някъде там има трупове на коне, може да се екипират и да организират експедиция. На два дни път, така ли каза?

— Приблизително. А ние не вървахме особено бързо. — Ози бе ял конско месо и преди, така че мисълта не го отблъсна. Видя обаче, че момчето смръщва нос от отвращение.

— Това е почти на границата — каза Сара. — Ще бъде рисковано. Но някои биха потеглили само заради възможността да вкусят нещо различно.

— Какъв риск? Изглеждате добре екипирани за тази планета.

— Не става въпрос за екипировката, момче, а за мястото. Силфенските пътища не са стабилни, нали разбираш. Тръгнеш ли веднъж надълбоко в горите, няма как да знаеш къде ще попаднеш.

— Искаш да кажеш, че няма надежден път, по който да се излезе оттук?

— Без съмнение има милиони пътища. Но освен това има и милион начини, по които не можеш да се измъкнеш. Виждала съм ги няколко пъти със собствените си очи. Приятели, които повече не могат да понасят Ледената цитадела. Тръгват из горите в търсене на по-добро място. Минават години и си мислиш, че сигурно са успели, че са на сигурно. Тогава някоя експедиция открива тялото им вкочанено и черно.

Орион придърпа спалния чувал още по-плътно около себе си, за да постопли треперещата си брадичка. Ози се вгледа в жената, но тя не се смути.

— Ако има път насам, значи трябва да има и за навън — каза той.

— Със сигурност има. Искам да ви кажа, че никой тук не знае за такъв. Никой, който напусне за постоянно, не се връща обратно. Поне аз не съм виждала някой да се връща.

— От колко време си тук? — попита Орион.

— Не съм сигурна. На някои от местата, които съм посетила, времето може би течеше по различен начин. Бяха *различни*. Не ме питай как точно. Можеш да го осъзнаеш чак когато ги напуснеш. Когато се опиташ да си спомниш, всеки прекаран на тях момент ти се струва като сън. След това идват пътищата, по тях времето също не спира. Вероятно сте осъзнали, че климатите преливат изключително плавно, сякаш се редуват сезони.

— Но колко дълго? — настоя Орион.

Старата жена се усмихна и показа медните си на цвят зъби.

— Нека поставим нещата така. Тръгнах от Земята през 2009 година.

Орион ахна изненадано.

— Няма начин!

— О, да. Бях на почивка в Тоскана. Все още обичах да го правя, да се разхождам из природата, да посещавам градове, да опитвам различни храни. Имаше достатъчно местности, които още не бяха съсипани от предприемачите, така че си заслужаваше. Един ден стегнах раницата си и поех на път в гората. Това беше. Оттогава съм тук. Никога не съм искала истински да се върна. Имам предвид... какъв е смисълът?

— Интересно — каза Ози. Мисълта, че силфенските пътища са водели до Земята още по онова време, го пленяваше, но не го изненадваше. — Това означава, че си на около четиристотин години. По онова време на Земята нямаше възможност за подмладяване, дори и в Европа.

— Никога не съм била подмладявана. Казах ви, времето тече различно по различните пътища.

— Но ти току-що каза, че вече не бродиш по пътищата.

— Но съм тук и се срещам със силфените почти всяка година. — Тя сви рамене. — Това не е нещо, което можеш да категоризираш и да анализираш, Ози. Всичко тук просто се случва. Не се опитвай да облечеш преживяванията си в разум.

— Ясно.

— Моля те? — каза Орион. — Знаеш ли дали мама и татко са тук?

— Как се казват?

— Морис и Катаня.

— О, съжалявам, Орион, нямаме хора с тези имена. Не мога и да си спомня такава двойка, която да е минала оттук.

Момчето увеси глава.

— Не всеки път от Силвъргалд води тук, нали разбираш — каза тя. — Може да са навсякъде. На някой хубав тропически остров например.

— Да. Все тая.

Тя погледна към Ози, който сви рамене. „Не питай мен.“

Ледената цитадела постепенно растеше пред очите им. На Ози му беше трудно да гледа през мръсния, покрит с лед кристален прозорец, но пирамидалната фигура скоро се разкри пред тях. От основата до върха беше висока около седемдесет ярда. Само че му

беше трудно да я различи на фона на еднообразната светлосива повърхност. Всичко беше покрито с кристал. Огромни масиви трупи от кристални дървета бяха подредени в шестоъгълни форми. Бяха наредени в идеален пчелен кошер и нямаше начин да се отгатне материалът под тях. От центъра на всеки шестоъгълник се издигаше гладка цилиндрична колона от кристал. Върху тях имаше огромни многофасетъчни камъни, чиито издути форми преливаха почти органично в постаментите си. Ози се намръщи срещу конструкциите, мъчейки се да отгатне предназначението им. Дългите сегменти, които изграждаха шестоъгълниците, бяха наклонени един към друг и образуваха редици. Малки призматични искри от светлина танцуваха по повърхностите им. Бяха като...

— Огледала — прошепна на себе си. Много груби вдлъбнати огледала, които фокусираха слънчевата светлина върху централното стъбло. Или може би не толкова груби, прецени той. Беше нужно истинско майсторство, за да се уцелят правилните ъгли.

Върхът на пирамидата беше малка закръглена кула. Докато я наблюдаваше, лъчът зелена светлина се изстреля от нея и освети околността.

— Можеш да го видиш добре от другата страна на кратера — каза Сара. — Много нощи съм се прибирала у дома благодарение на него.

— Работи и през нощта? — каза Ози. — Мислех, че слънчевият колектор събира светлина за сигнала.

— Досети се за това, а? Не трябва да ме изненадва, техничар като теб. Огледалата предимно събират светлина за стаите вътре. Но да, горната редица е изцяло за системата на фара. Огледалата изливат светлина в някаква светлинна батерия. Моля те, не ме питай как работи, на мен ми изглежда като голяма каменна топка. Винаги има по някой видиотен учен, който иска да го разглоби. Не им позволяваме, разбира се.

— Не се притеснявай. Ще ви спестя това.

— Добре. Случвало се да е прогонваме хора от града. Доколкото имаме информация, на цялата планета няма друго селище.

— Винаги е добре да се знае.

Шейната спря бавно пред основата на пирамидата. Ози и Орион сложиха отново ръкавиците си, покриха лицата си и излязоха,

нарамили раниците си. Двама коррок-хи свирукаха тъжно на Бил, докато махаха сбруята на големите убани, които бяха теглили шейната. Някакви хора (или създания с хуманоидни форми) се бяха приближили, облечени в същите издути якета като това на Сара. Имаше и други извънземни, малки гномоподобни същества с по пет крайника и две, които напомняха на змии с крака, всички облечени в палта от кожа на леден кит. Ози спря, за да ги огледа, никога не бе виждал подобни твари. Започна да се чуди колко надалеч в Галактиката бяха проникнали силфенските пътища.

— Оттук — махна им Сара. — Йуша ще заведе лонтруса ви в конюшните.

По продължение на основата на пирамидата имаше няколко арки с различни размери, от люкове до такива, които бяха достатъчно големи да пропуснат едновременно две шейни. Около тях кипеше дейност, през отворите влизаха и излизаха животни (отново видове, които никога не бе виждал) и извънземни. Няколко шейни се подготвяха в момента. Три от тях бяха по-малки от тази, която Сара бе използвала, приличаха на състезателни тобогани.

Тя ги преведе през една от арките в преддверие с неукрасени черни мраморни стени. В далечния край имаше голяма въртяща се врата от кост с тънки кристални прозоречни стъкла.

— Това е нещо като топлинен изолатор — каза тя и натисна един от панелите, задвижвайки вратите.

Отвъд тях имаше широк коридор със стени от същия мрамор. На тавана бяха закрепени дълги панели от кварц и през тях струеше розова светлина. Ози застана под един от тях и премигна срещу блясъка на слънцето, но нямаше какво да види.

— Осветяват цялото място — каза Сара. — Нещо като коренна система, която слиза под огледалата върху пирамидата. На същия принцип като фиброоптичния кабел е, но в много по-голям мащаб, каналите са широки един метър.

Коридорът се наклони леко надолу и след това премина в широко стълбище, което се извиваше и изчезваше от погледа. Те започнаха да се спускат. Извивката всъщност беше широка спирала. Ози изгуби представа колко пъти обръщаха посоката и колко надълбоко се намираха. Пътят бе дълъг. Сара свали маската си и след това разкопча предната част на палтото си. Под него носеше вълнени панталони и

дебел син пуловер. Ози осъзна, че му става по-топло, и разкопча собственото си палто.

— Какво отоплява мястото?

— Топли извори — каза им тя. — Била е построена над тях. Не се шегувах за банята.

Стълбите приключиха пред арковиден портал. Сара погледна крадешком към двамата си повереници, когато се озоваха на основното ниво на Ледената цитадела. Ози направи няколко стъпки и спря. Намираше се в извънземна катедрала, извит купол, висок поне осемдесет ярда. По стените се извиваха колони като ребрата на древен звяр и поддържаха няколко пръстена с тераси. Трябва да беше религиозен монумент, знаеше го. Нишите между колоните бяха изрязани от мрамор. Хиляди различни същества се вираха в Ози, всяко трето беше силфен. Творецът някак бе придал на всеки от тях величие, което надхвърляше божествения вид на човешките пророци. Всички бяха уловени в един и същ миг на поклонение и откровение, съзерцавайки чудото отвъд физическата вселена. Барелефните повърхности около тях варираха от горски пейзажи до екзотични луни в небето, градове с грандиозни сгради и дори технологични обекти. В самия връх блестеше мандала от кристални ивици, по-ярка от слънцето навън.

— Мили Исусе — възкликна той. Като за доказателство, че силфените разполагаха с развита култура, си беше доста стряскащо въведение.

В средата на залата имаше огромно езеро, захранвано от фонтан, чиито води изпускаха слаба пара, плискайки и ромолейки във вира. Нямахте олтар или редици с места, каквито Ози почти очакваше да види. Дълги маси от кост и кожа бяха наредени върху гранитната настилка, която беше изтрита и силно напукана. От едната страна беше построено огромно правоъгълно каменно огнище с прецизно изсидани тухлени фурни в най-горната му част. Виждаха се пламъци, които трепкаха през решетките, наредени в основата му. Съдейки по миризмата, използваха някакво гориво от мазнини. Няколко човеци и извънземни се суетяха около масите до камината и приготвяха ядене.

Залата очевидно служеше за столова и всекидневна за обитателите на Ледената цитадела. Дори през деня беше заета. Разнообразието от видове смая Ози. Успя да различи поне дванадесет

различни раси. Същества с три крака, четири крака, шест крака, някои се извиваха по пода, един подскачаше, а нещо напомняше на млад райел или на негов близък братовчед. Големи и малки, с кожи в многобройни цветове, люспи, козина, бодли и мембрани като бензинови цветни дъги. Тези, които си бяха дали труда да се облекат, носеха всякакви дрехи — от прости тоги до практични колани с инструменти.

Досущ като статуите, всички те се бяха съсредоточили върху Ози и Орион. Взираха се в тях, душеха ги, опипваха ги със звукови сонари, сканираха топлинните им емисии...

Орион се скри зад Ози, който спокойно отвърщаше на интереса.

— Откъде са всички? — попита Ози. — Знаем ли звездните им системи?

— Няма значение откъде са — каза небрежно Сара. — Важното е, че сега са тук. Защо ви е да ги класифицирате? Това е първата стъпка към сегрегацията.

— Никой не класифицира — отговори рязко Ози. — Мой човек, това трябва да е най-значимото струпване на култури, което ни е известно. Тук има повече видове дори от тези, които живеят на Висшия ангел. Това нищо ли не значи за вас?

— Означава, че разполагаме с голямо разнообразие от умения, които да ни помогнат да оцелеем.

— Трябва да открия откъде идват, дали знаят нещо повече за силфените.

— Ще се запознавате по-късно — каза Сара. — Стайте са ето там.

Тя ги поведе по края на залата. Между всеки две колони имаше коридор, който водеше нанякъде. Този, в който влязоха те, се разтваряше в тройка подобни една на друга кръгли стаи. В една от тях имаше грубовата мебелировка в човешки стил — спална койка и два съгъваеми стола. Кракът на единия беше счупен, а кожата им беше толкова стара и напукана, че сякаш всяко сядане щеше да я разкъса. Половината от последната стая бе заета от плувен басейн, който изпълваше въздуха с пара. Орион пхна ръка в бистрата вода и се усмихна щастливо, когато топлината полази по кожата му.

— Не бързайте, освежете се — каза Сара. — Вечерята ще се сервира след два часа. Има нещо като традиция най-новите пришълци

да разкажат историите си и всички новини от която и точка на Галактиката да идват.

— Мога да се справя с това — каза Ози.

— Добре. — Тя придоби разтревожен вид. — Няма да офейкате набързо и да се опитате да откриете пътека, нали? Губим толкова много хора по този начин. Поне отделете време да научите как живеем тук.

— Разбира се. Не съм глупак. Въпреки това ще потеглим възможно най-скоро.

— Желая ви късмет.

В нощта преди излитането се проведеха дузина големи вечери, балове и гала празненства. Разбира се, само едно имаше някакво значение — организираното от първия говорител на Аншун, на което присъстваха вицепрезидентът Илейн Дой, Найджъл Шелдън с три настоящи жени от харема си, Рафаел Колумбия, сенатор Томпсън Бърнели и още дузина забележителности от политическата управляваща класа на Федерацията. За съжаление именно това беше тържеството, на което Уилсън Кайм трябваше да присъства. Колата му го преведе през цели три проверки, включително дълбоко сканиране, по пътя му към Регентския дворец на правителството, който служеше за резиденция на първия говорител в сърцето на Трелоар. Слънцето тъкмо залязваше, когато той и Ана паркираха пред масивния каменен портал. Бяха посрещнати от двама човешки слуги в дълги рединготи, покрити със златен брокат. По-старшият се поклони дълбоко.

— Добре дошли, капитане. Първият говорител приема гостите си в зала „Ливингстън“. Моля, влизайте направо.

— Благодаря — отвърна Уилсън. Хвана ръката на Ана и двамата изкачиха големите стъпала. Тя носеше дълга официална океанскосиня рокля със сложни несиметрични златни пръстени и перлена огърлица, която сякаш се сливаше с блестящите ѝ ОВ-татуси. Косата ѝ беше подстригана късо заради пътуването, но въпреки това стилистът бе успял да вплете временни удължения, изпъстрени с платинени и фосфоресцентни нишки. Никога преди не я бе виждал толкова елегантна. На работа почти винаги беше с работните си дрехи или с офис костюм, а в апартамента носеше съвсем оскъдни дрехи. Беше

невероятно сексапилна, а ефектът се усилваше от тежкия парфюм. Искаше му се да разкъса дрехата ѝ и да прави страстен секс с нея тук, на студените плочи на пода на двореца. Единствено това, че Ана трябваше да придържа предната част на роклята със свободната си ръка, за да не настъпва края ѝ, разваляше донякъде ефекта.

— Проклетата класическа архитектура — промърмори тя под нос.

Когато стигнаха върха, в подножието на стълбите паркира лъскаво черно ферари „Рион“, бучейки с едва сдържана мощ. Една от вратите се отвори като крило на чайка и от колата излезе Оскар.

— Трябваше да се досетя — каза Уилсън. Малко завиждаше за колата, беше от ограничена серия. Разбира се, предвид възрастта и положението му, вече беше над тези неща. Но не можеше да спре да се чуди какво ще е чувството, ако покара ферарито на ръчна предавка. От чисто инженерна гледна точка беше страхотна машина. Оскар им махна весело и се втурна нагоре по стълбите. Целуна Ана по бузата.

— Тази вечер изглеждаш прекрасно, скъпа.

— Благодаря ти — усмихна се тя. — Ти също.

Оскар носеше смокинга си със завидна самоувереност — стилно ярко бяло сако с модерна кройка и старомоден карамфил на ревера. За сметка на това Уилсън винаги се чувстваше така, сякаш са го натъпкали в собствения му смокинг, също като гимназист на бала по случай завършването.

— Ще влизаме ли, момичета и момчета? — каза Оскар.

Те минаха през вратите и се озоваха в твърде класическия интериор, доминиран от портрети с позлатени рамки и извити бронзови и нефритени форми на модернистични скулптури. Първият говорител, Гилда Принцес Мардън, поздрави Уилсън със здравото и надеждно ръкостискане на политик и прати въздушна целувка на Ана. Уилсън изрази съжаление за загубата на планетарния футболен отбор. Първият говорител му благодари щедро и навлезе в подробности относно спортните и личните провали на главния стрелец.

— Добре се справи — прошепна Ана, докато се оттегляха. — Само още пет часа клюки.

Огромните врати към градината на зала „Ливингстън“ бяха широко разтворени назад, за да могат гостите да минават свободно в широката външна тераса. Официалната външна градина на двореца беше осветена от пламтящи факли и жълти и зелени звездни глобуси,

които висяха като плодове от дърветата и по-големите храсти. Над сто гости, облечени в официални пъстроцветни дрехи, съобразени с топлата лятна вечер, обикаляха на фона на златния залез, който се оттичаше от хоризонта. Местни представители на хайлайфа се смесваха със знаменитостите на унисферата и богатите особи, докато официалните новинарски и политически репортери спазваха почтително разстояние. На малката платформа, поставена пред фонтана, изработен от Хенри Ву във форма на планетарна сфера, свиреше оркестър.

И тримата си взеха питиета от сервитьорите. Уилсън видя още няколко членове на екипажа, всеки попаднал в центъра на кълбо от хора. Също като него, те бяха извадили лош късмет. По-младшите членове разполагаха със свободен избор къде да прекарат последната си нощ. Самият Уилсън би предпочел по-малко тържествено събитие.

— Виждам, че славният ни навигатор е тук — каза тихо Ана до рамото му.

Уилсън и Оскар видяха Дъдли Боуз, който бе застанал под червеникавокафяв японски клен. Беше се върнал от частичното си подмладяване на Августа с години по-млад. За нещастие фигурата му още не се бе пригодила към новата възраст на клетките му. От врата му висяха гънки кожа, косата му беше шарен пух от сиво и черно, а над колана на смокинга му се подаваше хлътноло коремче. Разказваше някаква история на съсредоточените аншунски сановници, които го слушаха. Жена му беше наблизко и се смееше, сякаш никога преди не бе чувала шегата.

— Напомни ми пак защо ще дойде с нас — каза Оскар.

— Защото е най-големият експерт по Дайсъновата двойка във Федерацията — отвърна с лека ирония Ана.

— А. Знаех си, че има причина.

Уилсън направи всичко възможно да не се намръщи. Не за пръв път съжаляваше, че се бе поддал на политическия натиск. Боуз не бе преминал дори през половината тестове, с които се бяха преборили останалите членове на екипажа, какво оставаше за участие в някакви смислени тренировки. Присъствието на астронома на борда си беше чист риск. Но поне така се отърва от медиите.

Видя Найджъл Шелдън, който говореше с вицепрезидент Илейн Дой и други членове на Съвета на Екзопротектората, и си проправи

път до малката им група. Когато ги достигна, осъзна, че младоликата жена, която Шелдън бе прегърнал през рамо, е Ту Лий, хиперпространственият им офицер. Малката ѝ нежна фигура бе облечена в оскъдна черна рокля. С късо подстриганата си гарванова коса приличаше на сексапилно дяволче.

— Капитане! — ухили се Найджъл гостоприемно. — Знам, че се познавате с Илейн.

Уилсън се усмихна учтиво на вицепрезидента. „Фарндейл Енджиниъринг“ бе избрала да допринесе финансово за кампанията на опонента ѝ и Илейн Дой го знаеше.

— Някакви проблеми в последния момент? — попита Найджъл.

— Не. Всичко върви изненадващо гладко.

— Постигнахме четвърт светлинна година в час по време на последния тест-полет — каза Ту Лий. — Това беше целта ни, така че имаме зелена светлина за утре.

— Чуй се само — каза Найджъл и се ухили гордо към нея.

— Спри. — Тя го изглежда пронизващо.

— Ту Лий ми е пра-пра-праправнучка — каза Найджъл на Уилсън. — Четири естествено родени поколения. Няма да намериш поздрава роднинска връзка от това. Можеш ли да ме обвиниш, че се гордея с нея?

Уилсън не можа да си спомни подобна подробност в досието на Ту Лий.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Ту Лий. Тъмните ѝ очи се взираха настойчиво в Найджъл. — Никога не споменах нищо, защото исках да заслужа сама мястото си в екипажа.

— Успя — каза Уилсън. Изведнъж се зачуди защо никой от неговото семейство не бе преминал през етапите на пресявка.

— Шелдън и Кайм най-накрая ще летят заедно, а? — каза щастливо Найджъл. — Измислили сме го идеално.

— Май е така. — Уилсън едва сдържа усмивката си.

— Разбрах, че ще носите много оръжия със себе си по време на полета — каза Томпсън Бърнели.

— Големият дебат — каза Уилсън не съвсем на шега. — Дали да шокираме културно превъзхождащ ни вид с примитивното си войнствено поведение, или да навлезем в неизвестността с разумни защитни мерки, които всяко умно извънземно би разбрало.

— Имайки предвид срещу какво ще се изправят, е разумно да разполагат с противозащитни средства — каза Найджъл.

— Хм — изсумтя Томпсън. — Вие на какво мнение сте, капитане? Бариерата защита срещу някаква раса от психопати, въоръжени със супероръжия, ли е?

— Ще разберем, когато стигнем там — каза кротко Уилсън. — В никакъв случай не бих повел екипажа накъдето и да е, ако не съм подготвен да го върна жив.

— Хайде, Томпсън, това уж е парти — каза Найджъл. — Спри да тормозиш човека.

— Само изразявам мнението си. Все още не съм убеден, че това е най-добрият подход към двойката Дайсън. Има силни нагласи, според които трябва да ги оставим на мира за няколко века.

— Да — каза Ана. — Най-малкото Пазителите на себесъщността мислят така.

Томпсън я дари с гневен поглед.

— Някакви новини за тях? — попита Уилсън Рафаел Колумбия.

— Извършихме над двеста ареста във връзка с нападението. Най-вече чернотърговци на оръжие и други подземни военни типове. Главният ми следовател е уверена, че ще ни осигурят достатъчно информация, за да можем най-накрая да проследим организатора. — Не звучеше особено впечатлен.

— Изглежда се справя добре засега — каза Оскар. — От атаката насам не е имало и намек за проблеми.

— Съмнява ме това да има нещо общо с нивото на сигурност, наложено от ТСП — обади се Илейн Дой.

Оскар вдигна чашата си към нея, без да обръща внимание на мрачната физиономия на Колумбия.

— Да, вероятно това е причината — съгласи се.

Тя огледа четиримата членове на екипажа.

— Нервни ли сте?

— Щеше да е глупаво, ако не бяхме — каза Уилсън. — Страхът е съществена част от механизмите ни за расово оцеляване. Еволюцията не обича арогантните.

— Здравословно отношение. Лично на мен ми се иска да имаше някакъв начин да комуникираме с вас. Да нямаш достъп до информацията, изглежда някак варварско.

Уилсън се усмихна предизвикателно на Найджъл.

— Предполагам, че топтеоретиците ни по хиперпространството още не са се преборили с този проблем.

Найджъл вдигна чашата си, но не се хвана на въдицата.

— Това е причината да взема Уилсън за капитан на мисията. След като няма да могат да се съветват с комитетите ви за всяко решение, исках някой, който може да разсъждава правилно, когато се налага. Освен ако не искате да се присъедините към експедицията, мадам вицепрезидент?

Илейн Дой стрелна с поглед Найджъл и Уилсън.

— Радвам се, че вие командвате мисията, капитане.

— Ако имахме повече кораби, комуникацията нямаше да е такъв проблем — каза Оскар.

— А кой ще плати за още кораби? — попита бързо Томпсън. Погледът му се стрелна към един от големите портали, разположени в далечния край на градината. Всички показваха различни изображения на „Втори шанс“. Звездният кораб беше вкаран в док към монтажната платформа, макар че външната обвивка от квазиметал беше изрязана в тороидна форма, обгръщаща портала. От строителните скелета бяха останали само порталите на крановете, като алуминиеви нокти, които стискаха задницата му. Слънчевата светлина падаше върху четиристотинметровия белоснежен корпус на централната цилиндрична част и хвърляше малки сиви сенки отвъд всеки люк, дюза, решетка, антена и перило, които се подаваха над защитния слой пяна. Огромният животоподдържащ пръстен се въртеше бавно около корпуса, почти лишен от прозорци с изключение на няколко черни правоъгълника по протежение на издутината му. Миниатюрни цветни навигационни светлини мигаха на различни места върху суперструктурата. Освен тях нямаше други видими признаци на активност.

Гледката към огромния съд изпълни Уилсън с прилив на увереност. Нещо толкова огромно, толкова *солидно*, неминуемо създаваше усещане за сигурност.

— Всички следващи кораби биха били по-евтини, след като дизайнът е завършен — каза Найджъл. — ТСП определено обмисля възможността да изгради малка изследователска флотилия.

— За какво, по дяволите? — попита Томпсън. — Тази експедиция е достатъчно лоша идея и всички знаем, че там има нещо твърде странно. Няма нужда да си врем носовете още по-надалеч.

— Това надали е духът, с който сме се разпрострели на такова разстояние в Галактиката, сенаторе. Не сме бедно общество благодарение на тази външна експанзия. Трябва да продължим да изместваме границите.

— Добре — тросна се Томпсън. — Искате да ги изместите, платете си сами. Със сигурност няма да можете да разчитате на моята подкрепа за по-нататъшно правителствено финансиране. Вижте какво стана на Далечината. Наляхме милиарди в тази авантюра и все още прахосваме стотици милиони правителствени пари всяка година. Какво печелим от това?

— Знание — каза Уилсън, изненадан да се окаже в позицията на защитник на Далечината.

— Твърде малко — изсумтя Томпсън.

— Кажи го на Халгарт. Те контролират производството на силови полета благодарение на технологията, с която се сдобиха от „Мария Селесте“.

— Ами ако не се върнем? — попита Ана. Начинът, по който членовете на Съвета я погледнаха, все едно че бе направила скандално изказване, почти я подтикна да се разкикоти. — Трябва да признаете, че съществува такава възможност.

— Няма да ви изоставим — каза спокойно Илейн Дой. — Ако се налага да построим нов кораб, ще го сторим.

Дой се намръщи към сенатора от Северна Америка, когато видя, че се готви да се обади отново.

— Съветът на Екзопротектората е предвидил планове на действие при всеки възможен сценарий — каза Найджъл Шелдън. — А те са доста, повярвайте ми. Както каза вицепрезидентът, ако се изправим пред най-лошото развитие на нещата, ще пренасочим всичките си усилия.

— Това включва ли военни действия?

Този път дори Уилсън я изгледа изненадано.

— Не мисля, че това има връзка — каза Рафаел Колумбия.

— Просто ми се струва странно, че се предприемат толкова оскъдни мерки, за да се подсили защитата на Федерацията. Особено

при положение че една от най-сериозните теории относно Дайсъновата бариера е, че служи за защитни цели.

— Предприели сме мерки — каза Рафаел Колумбия. — Изпращаме вас, за да оцените ситуацията.

— Ами ако се окаже лоша?

— Ще реагираме по нужния начин.

— С какво? Не сме водили войни от триста години.

— Има седемнадесет изолирани планети и всяка от тях е отделена от Федерацията заради военни действия. Последният случай беше преди двадесет години. Колкото и да е тъжно, Федерацията има доста опит в тази област.

— Това са били партизански действия от страна на националистически и религиозни групировки. Повечето граждани на Федерацията дори не знаят за тях.

— Накъде точно биеш? — попита Илейн Дой. В гласа ѝ се промъкваше нотка на раздразнение.

— Искам само да кажа, че няколко отмъстителя „Аламо“ няма да свършат кой знае каква работа срещу нещо истински враждебно.

— Знаем това. Профилът на мисията ви бе изготвен предвид тази възможност и аз с радост приветствах приноса на капитан Кайм към планирането. Ако трябва да съм искрена, харесва ми неговия предпазлив подход. А и нека бъдем реалисти, ако наистина откриете нещо толкова могъщо и враждебно, то вероятно вече ще знае за Федерацията.

Оркестърът поде лек валс, който се стори познат на Уилсън. Беше благодарен, че всички се обърнаха към западното небе и забравиха за темата. Над двореца се издигаше звезда с поразителна яркост.

Бяха оставили „Втори шанс“ във високата му елиптичната орбита около Аншун. Все пак порталът на червеевата дупка не трябваше да се съобразява с местоположението. Плъзгайки се високо над хоризонта, корабът беше изложен на цялото сияние на аншунското слънце. Беше най-яркият небесен обект. Над двореца се издигнаха фойерверки в приветствие на звездния кораб. Експлодираха в огромни зари от смарагдово, златно и кармин, съпроводени от какофония от гръмотевичен пукот. Дворът бързо се изпълни с възторжените ръкопляскания на елитните гости. Лазерен прожектор обви Уилсън в

балон от бяла светлина. Всички се обърнаха към него и шумът от аплодисментите им се усили. Той се поклонил елегантно и махна на Ана и Оскар да се присъединят към него, докато старшите членове на съвета на Екзопротектората и Ту Лий се оттегляха. Дъдли Боуз също успя някак да се нареди до Оскар и размаха сключените си ръце победоносно над главата.

Когато зарята приключи, оркестърът продължи с по-традиционно фоново изпълнение. Бюфетът отвори и хората се засилиха към градината. Илейн Дой отново пристъпи към Уилсън.

— Капитане, исках само да ви пожелаем добър път.

Дори когато всичко бе свършило, Уилсън съжаляваше, че е бил принуден да присъства на официалното парти заради времето, което бе загубил в нощта преди заминаването. Още преди да започне вечерята, бе станало изключително скучно. Два часа по-късно забеляза как Оскар се измъква тихо с някакво младо момче и му се прииска да можеше да направи същото с Ана. Но щяха да го забележат. През вековете беше забравил истинската цена на славата.

Все пак имаше и компенсации. В осем часа сутринта пристигна в комплекса, за да премине през портала. Мениджърски персонал, строителни екипи и техници, дизайнери, медицински работници и стотици други се бяха подредили в редици по дължината на пътя преди червеевата дупка. Всички го аплодираха, докато Уилсън водеше старшите офицери през портала. Сега стоеше на мостика и очакваше началото на едно пътешествие, което щеше да го постави редом до имената на Колумб, Армстронг, Шелдън и Айзъкс. „Но не и с горкия стар Дилън Люис.“

Въпреки това, ако трябваше да бъде честен, мостикът му се стори малко разочароващ. Дори командната кабина на стария „Одисей“ беше визуално по-внушителна, а какво оставаше за оживените зали на хилядите кораби от фантастичните драми в унисферата. Беше простичко помещение с конзоли за десет души, макар в момента пред тях да имаше само седмина. Стъклена стена делеше помещението от съвещателната зала на старшите офицери, която на практика представляваше просто голяма конферентна зала с двадесет стола. Поне имаше няколко огромни високоразделителни портала на

традиционното място на предната стена. Въпреки това (което си беше лош знак) конзолите точно пред тях препречваха гледката към долната част за всеки на по-задна позиция.

Не че разполагаше с много време да наблюдава стандартните изображения, които получаваха от камерите по корпуса. Виртуалното му зрение работеше с много висока интензивност, докато ретиналните му импланти филтрираха по-голямата част от естествената светлина. Резултатът беше почти неясна стая, отрупана с иконите, командващи кораба. Той допря дланите си към и-точките на конзолата и пръстите му се материализираха сред галактиката от графики, които се носеха във въздуха покрай него. Когато почука върху иконата на въздушния шлюз с потребителски модифицирания си хромираножълт нокът, тя се уголеми и го уведоми, че корпусът вече е запечатан. В същото време чукна върху иконата на пъпната връв на кораба и се увери, че резервоарите са пълни и вече работят на вътрешна мощност. Единствените връзки с платформата бяха ширококоленовите информационни кабели и механичните люкове.

— Какво е състоянието на екипажа? — попита той Оскар.

— Всички са на борда и са готови.

— Добре тогава. Пилот, моля активирай силовото ни поле и ни разкачи от платформата.

— Да, сър — каза Жан Дювоа. Пилотът бе прекарал десетилетия в работа за няколко компании на Висшия ангел. Бе пилотирал инженерни совалки около големите фабрики в безтегловност, премествайки стотици тонове с небрежната непогрешимост на граблива птица. Преди това бе помагал в разработката на контролни програми за ОИ-пилоти на космически самолети. Опитът му го правеше перфектен за този пост. Имайки предвид и ентусиазма му относно проекта, беше идеалният избор. Уилсън се чувстваше щастлив, че разполага с толкова компетентен човек на борда.

Във виртуалното му зрение се включи комуникационна икона. Обаждането беше от Найджъл Шелдън. Той я натисна и прие разговора.

— Капитане — гласът на Шелдън се разнесе из мостика, — в момента разглеждам телеметричните данни. Оттук изглежда добре.

— Както и оттук. — Същите безцелни официални разговори бяха провеждани и на „Одисей“. И всичко това заради идните поколения и

медийния профил. Едно от информационните табла във виртуалното му зрение показваше броя хора, които в този момент се включваха към унисферата. Числото беше петнадесет милиарда. — Готови сме за излитане.

Гласът му беше строг и повелителен. Най-накрая осъзнаваше събитието в цялата му тежест. Един от порталите показваше изглед към трите свързващи ги рамки, които се люлееха отделени от задната част на кораба. От затворените клапи излязоха малки сребърнобели течни кълба, заискриха под светлината на слънцето и се заклатушкаха в космоса.

— Надявам се да се видим след около година — каза Найджъл Шелдън.

— Нямам търпение.

— На добър път, капитане.

Жан Дювоа стартира малките тръстери от задната страна на централното цилиндрично тяло. „Втори шанс“ започна да се приплъзва от портала. Ускорението беше толкова малко, че Уилсън не можеше да усети ефекта му в ниската гравитация на мостика. Миниатюрните ослепителни тюркоазени пламъци на тръстерите се свиха и изчезнаха.

— Вече се движим с пет метра в секунда — докладва Дювоа. По гласа му си личеше, че се забавлява.

— Благодаря ти, пилот — каза Уилсън. — Хипердвигател, моля те, нагласи червеевата дупка на ниво за летене.

— Да, сър. — Ту Лий не успя да сдържи отчетливата нотка на възмущение в гласа си. Започна да дава инструкции на ОИ на кораба, който щеше да се погрижи за немислимо сложните функции на енергийно манипулиране.

Найджъл нареди на е-конома си да намали интензивността на виртуалното му зрение и премести ръцете си от и-точките на конзолата. Един холограмен портал показва бавно смаляващата се зад тях монтажна платформа. Втори портал показваше в центъра си сиянието на малка кръгла тюркоазена мъглявина. Тя започна да се уголемява, стана по-отчетлива, въпреки че звездите все още се виждаха през нея.

— Курсът зададен ли е? — попита Уилсън.

— Да се консултираме ли с експерт-астронома по този въпрос? — промърмори под нос Ана.

Уилсън не ѝ обърна внимание, чудейки се дали останалата част от екипажа на мостика са я чули.

— Както беше решено — каза Оскар. Ръцете му бяха здраво притиснати към и-точката на конзолата му, погледът му се местеше бързо между иконите във виртуалното му зрение. — Първа точка на изход — на двадесет и пет светлинни години от Дайсън Алфа.

— Отворът на червеевата дупка е стабилен, капитане — докладва Ту Лий.

— Вкарай ни вътре — каза ѝ Уилсън.

Синята мъгла обгърна „Втори шанс“ като венчелистчета, които се затварят с падането на нощта. Информационната им връзка към платформата и унисферата прекъсна. И двата портала показваха кораба, окъпан в бледата лунна светлина от ниската радиация на червеевата дупка.

Оскар прекъсна предаването от камерите. Порталите на мостика превключиха към картина на гравитоничния спектър, сензорите по кораба засичаха слабо ехо, резониращо в червеевата дупка. Беше нещо като груба версия на радар, който им позволяваше да определят сравнително добре местоположението на звезди и планети, но това бе всичко. За да разполагат с истински точни сензори, трябваше да излязат в реалното пространство.

Уилсън отново усили виртуалното си зрение и направи нов бърз преглед на основните системи на звездния кораб. Всичко работеше гладко. Изключи го и провери мостика. Инженерите все още бяха погълнати от работа заедно с ОИ на кораба, всеки наглеждаше областите, за които отговаряше. Всички останали обаче вече се отпуснаха. Уилсън погледна въпросително към Оскар, който се облегна назад с доволно изражение. Нямаше да имат много работа. Не и през следващите сто и тридесет дни.

[1] Споран — кожена торба, която виси пред шотландската традиционна носия. — Бел.прев. ↑

[2] Мярка за измерване височината на кон, приблизително 10 см. — Бел.прев. ↑

[3] Още известен като Свети Еразъм, почитан като повелител на моряците; пламъците са следствие от статичното електричество във въздуха. — Бел.прев. ↑

[4] Число на Мах (или само мах) е отношението на скоростта на дадено тяло към скоростта на звука в средата, в която то се движи. — Бел.прев. [↑](#)

13.

Хоше я чакаше на тротоара. Още бе ранна утрин, но малки тълпи любопитни местни вече се събираха наоколо. Наблизо бяха паркирани два полицейски крузъра. Полицаяте, които отговаряха за тях, направляваха робоченгетата, докато машините разполагаха временни бариери около тридесететажната кооперация. Докато наблюдаваше, още един голям полицейски ван по техническа поддръжка отби и бавно се насочи към подземния гараж. Е-кономът му каза, че командирът на района пътува насам, а комисарят на града е поискал досиетата на Отдела по студени случаи.

— Страхотно — промърмори Хоше. Щеше да се получи една голяма правосъдна каша, в която всеки щеше да има право да се меси както си поиска, беше сигурен. След като цялата същинска работа беше свършена, всяко поделение на Дарклеик щеше да се помъчи да отмъкне част от пая.

До него спря необозначена полицейска кола и от нея слезе Паула. Носеше проста светлосиня рокля и светлобежово яке. Гарвановочерната ѝ коса беше вързана на спретната опашка. На Хоше му се стори, че кожата ѝ беше малко по-тъмна от последния път, когато я бе видял, но пък Трелоар, столицата на Аншун, се намираше в тропиците. Тя дори се усмихна в отговор на поздрава му.

— Радвам се да те видя — каза той.

— И аз се радвам да те видя, Хоше. Извинявай, че оставих цялата тежест върху теб.

— Всичко е наред — излъга той.

— Оценявам начина, по който се справи, и това, че днес ми се обади. Много професионална постъпка.

Той привлече вниманието ѝ към входа на гаража.

— Може и да съжалиш, че си дошла. Много старши полицейски офицери идват насам.

— Свикнала съм с това. Знаеш ли, в момента дори би ми било приятно да се сблъскам с малко от старите проблеми.

— Тежък случай?

— Не би си помислил така, ако знаеше колко арести сме извършили — каза тя й сви рамене. — Но всъщност да. Опонентът ми е неуловим.

— Нещо като Холмс и Мориарти?

— Хоше, нямах представа, че четеш класически романи?

— Четях преди време, доставяха ми удоволствие.

— Холмс така и не е разбрал колко лесно му е било всъщност — каза тя. Двата стигнаха края на рампата на гаража. — Какво имаш за мен?

Двата огромни бели вана на криминалистите бяха паркирани на другия край на гаража. По пода около стените бяха залепени разнообразни сензорни превръзки с големината на паважни плочки, а навсякъде се виеха дебели кабели, които до един излизаха от панелите за достъп в двата вана. Няколко робота за обща поддръжка местеха сензорите наоколо и ги струпваха в един от ъглите, а трима криминалисти ги наглеждаха.

— Намерихме ги в ранни зори — каза Хоше, когато се покатериха отзад във вана на водача на екипа. Вътре беше съвсем тясно. Между двете пейки имаше тесен коридор. Въздухът беше нагорещен от жужащите електрически вериги. Познаваше идеално всички уреди. Помощните екипи от криминалисти от Дирекцията за тежки престъпления, които Майо бе обещала, така и не се бяха появили. Изправен пред оттеглянето й от случая, командирът бе отпуснал на Хоше два отряда криминалисти от градската полиция. Хоше бе преминал нужното обучение чрез обработка на паметта, за да може да борава с уредите и да тълкува резултатите, и да бъде от помощ на окаяно малкия си екип през следващите мрачни месеци. Бяха преминали през всички строителни обекти за последните четиридесет години, тежък и изключително досаден процес. Болничните и почивките сред членовете на екипа започнаха да зачестяват устойчиво след първите няколко седмици. Имаше дни, особено през последните няколко седмици, когато в началото на смяната се появяваха само работи за общи дейности.

Хоше бе подложен на нарастващ натиск да приключи случая както от екипа, така и от началника си. Той обаче се бе придържал упорито към списъка, проучваше обектите един след друг, като в

същото време успокояваше и убеждаваше екипа и се молеше за още малко време на полицейското началство. Отразителното дълбоко сканиране бе разкрило изключително интересни неща, заровени под града, но не и тела. До тази сутрин.

Паула се вгледа отблизо в малкия високоразделителен холограмен портал и триизмерната му решетка от нежнорозово луминесцентно сияние. Право в центъра ѝ имаше завъркулки в потъмно червено, като чворове в дървесина.

— Въпреки процеса на разлагане, фигурите се виждат съвсем ясно — каза Хоше и пръстът му проследи няколко по-плътни заоблени извивки. — Това тук е глава, ето виж, а това са ръце и крака. И двете тела са в някакъв контейнер, подобен на кутия, а около всяко има отчетлив въздушен пласт.

— Ще се доверя на думите ти. Честно казано, това ми прилича на тест на Роршах.

Хоше не си позволи да се усмихне.

— Едното е малко по-дребно от другото. Съвпадат с профилите на мъж и жена. Но тук свършват добрите новини. Намират се надълбоко, на десет метра под нивото, на което се намираме. Строителите не са пестили усилия, когато са строили кооперацията. За съжаление всички основи съответстват на общинските регулации.

— Благодаря ти, Хоше.

— Все още не знаем дали са те. Ще получим малко по-добра резолюция, когато пренастроим сензорите, но и това няма да определи идентичността им. Само ДНК тест може да го направи.

— Те са. Знаеш, че е така.

— Да, права си. Ще е адска мъка да ги измъкнем оттам. Ще се наложи да копаем отстрани, вероятно ще трябва да използваме силови полета, за да подсилим основите, докато ровим под тях. След това ще трябва да евакуираме жителите и много внимателно да пробием бетона.

— Не се тревожи, Дирекцията разполага с опитни екипи по изкопаване. Ще се погрижа да са тук преди обяд.

— Каза така и за екипите криминалисти.

Тя се обърна насред тясното пространство и пронизващият ѝ поглед го претегли.

— Знам, извинявам се отново. Никога преди не съм подвеждала някого. Няма да се случи отново.

Хоше знаеше, че се е изчервил. Извинението ѝ звучеше като интимна изповед. Той почука портала с кокалчето на дланта си, за да я разсее.

— Сигурна ли си, че това ще е достатъчно за присъда? Ще заложа цял земен долар срещу теб, че имплантите им със спомени са разрушени. Няма да разполагаме с никакви спомени, свързани с убиеца.

— Довери ми се, Хоше. Вече можем да го пипнем. Трябва ми само съдия, който да подпише заповед за задържане.

Във фоайето се вихреше адска караница. Достатъчно шумна, че Мортън да я чуе от спалнята си. Прекъсна заниманията си ядосан. Е-кономът му го уведоми кой е натрапникът в апартамента. Докато се придвижваше с широки крачки към изхода на стаята, завърза колана на халата си.

Главен следовател Майо спореше с иконом на дома, а детектив Хоше Фин се включваше с гневни заплахи. Слугата заслужаваше похвала за идеалното си обучение и характер, тъй като не показваше и признак на смущение в присъствие на неканените гости и пълномощията им. Лоялността му беше изцяло към работодателя му и нищо не можеше да промени това.

— Нека да си поемем дъх и да се успокоим — каза Мортън. Среса разрошената си коса с ръка и опита да я заглади надолу. — Какъв е проблемът? Главен следовател?

— Няма проблем. — Тя вдигна малък кристален диск за съхранение на памет. — Разполагам със заповед за арестуването ви.

— На какво основание?

— Две телесни убийства и умишлено унищожаване на чужди спомени.

Подложен на подобна атака, Мортън не успя да запази миролюбивото си поведение.

— Сигурно се шегувате!

— Не, сър, не се шегувам — каза Паула. — Като към регистриран гражданин на Федерацията, съветът ми е да не

коментирате повече отправеното ви обвинение, докато не се консултирате със законния си представител. Сега ви моля да се облечете, сър. Ще бъдете отведен в полицейското управление за по-нататъшен разпит.

— Това са глупости. — Мортън не отстъпи и скръсти ръце пред гърдите си. Въпреки това знаеше, че все пак ще попита. — Чие убийство?

— Тара Дженифър Шахийф, по онова време ваша съпруга, и Уайоби Котал.

— По дяволите! Мамка му, та аз самият уведомих *вас*, че те са били убити.

— Няма спор за това. Благодаря ви, сър. Сега, моля, облечете се. Ако не го направите, ще ви отведем в този вид.

Голата Мелани нахлу във фоайето и обви ръце около Мортън.

— Какво става, Морти? Какво казват?

— Нищо, някаква полицейска издънка, това е всичко. — За малко да я отърси от себе си, но след миг премисли и отвърна на прегръдката ѝ. — Всичко е наред.

Тя изглежда разярено полицейските офицери иззад защитния кръг на ръцете му.

Хоше Фин беше извърнал поглед от голата тийнейджърка. След миг му се наложи да не гледа и към второто момиче, което застана в рамката на вратата и се загърна с бяла дантелена роба. Върху дългото ѝ елегантно лице бе изписана изненада, докато попиваше ситуацията с очи, сякаш бе попаднала на някоя евтина сапунка по киберсферата.

— Какво става тук? — каза провлачено с дрезгав глас. Едната ѝ ръка потупа лениво фризираната ѝ коса. — Това някаква перверзна прищявка ли е, Морти, да те завлекат в някоя тайна полицейска тъмница и да те вържат с белезници за стената?

— Не — казаха едновременно Мортън и Паула Майо.

— О... — Тя звучеше разочарована.

— Морти никога не е убивал — настоя Мелани. Отметна глава назад и ги предизвика с поглед да оспорят думите ѝ.

Паула я погледна хладно.

— Ти дори не си била родена, когато е извършил това. Послушай ме, не прави сцени. Мортън?

— Всичко е наред. — Мортън притисна нежно момичето в прегръдките си. — Е-кономът ми вече уведоми правния отдел. Ще съм си у дома за вечеря. Ще сме завели дело за неправомерен арест още преди да сервират рибата.

Мелани вдигна лице към него и го погледна умолително.

— Не отивай с тях, моля те, Морти. Недей.

— В тази ситуация няма много голям избор — каза й Паула.

— Ще се облека — каза Мортън. Обърна се и се запъти към спалнята. — Срамота — рече на Паула. — Между двамата ни можеше да се получи нещо.

Паула премести поглед от Мелани към похотливото момиче в сатенената роба, а след това към Мортън.

— Не мога да си представя какво точно.

Дневната буря, която се спусна откъм Великата триада, бе отминала и бе оставила долината свежа и блестяща. Тук, в северозападния край на планините Десо имаше малко дървета. Долината представляваше предимно тревна площ с блатисти поляни там, където бързата река течеше на север. Слънчевите лъчи неотклонно ставаха все по-топли, докато последните бушуващи облаци се изтегляха забързано към Великите ирилски степи. От земята тихо се издигаше пара.

Веднага щом дъждът спря, Казимир излезе навън. Селото на Макфостър на западните склонове бе мястото, където бе прекарал най-ранното си детство. Представляваше няколко сгущени каменни къщи с покриви от жива трева, които осигуряваха непромокаем подслон от дъждовете. Всички бяха с широки, отворени прозорци, за да може въздухът да циркулира из стаите и да ги охлажда. Не че в това топло време хората прекарваха много часове вътре. Селото беше фермерско, едно от многото заслонени убежища, където децата на кланове можеха да растат необезпокоявани от Института и Звездния странник. Из долината пасяха говеда, а воините, които вече не можеха да се сражават заедно с Пазителите, тренираха няколко бойни коня от породата Карл Велики.

Скот и Харви се присъединиха към него, докато крачеше към мемориалната градина. Още селяни го последваха, докато

преминаваше покрай къщите. Накрая бяха над тридесет и крачеха безмълвно по рядко използваната пътека. Пътят свърши пред тъмна дървена порта в стена от сух камък, обвита от цветни пълзящи водни кресони. Стената ограждаше гробището, построено в традициите на малките човешки поселения във Федерацията. Фиданките, засадени в периферията, вече бяха достатъчно големи, за да хвърлят сянка. Гробищните плочи бяха оформени от късове местна скала. Тревата беше подкастрена и спретната. Имаше няколко пейки. В средата се намираше осемстенен мемориален паметник от камък. Плинтът в основата беше широк три метра. Върху него се крепеше двуметрова сфера от червен мрамор, полиран до блясък. На долната ѝ половина бяха гравирани имена, които оформяха прави линии, покрили почти една трета от повърхността.

Всички се събраха и склониха глави.

— Дошли сме днес, за да почетем живота на Брус Макфостър — каза Харви с висок и ясен глас. — Макар и вече да не е част от клана ни, той няма да бъде забравен от нас и тези, които се сражават заедно с нас. Когато дойде времето да отмъстим за тази планета на насилника ѝ, той ще чуе радостната песен, която всички ще пеят, защото тя ще бъде толкова силна, че ще разтърси дори сънуващите небеса.

Харви допря малко длето за гравирание до мрамора в края на недовършената линия от имена. Малката машинка зажука и миниатюрните ѝ остриета заизрязваха програмирания надпис. Ситен сив прах започна да се стича към земята.

— Помня смеха ти, Брус — каза Харви.

Казимир пристъпи напред.

— Помня приятелството ти, Брус. Ти си мой брат и винаги ще бъдеш.

Думите идваха трудно, гласът му изневеряваше. По бузите му се стичаха сълзи.

— Помня упоритостта ти, Брус — изхриптя Скот. — Пази я винаги с теб, момче.

Към паметника пристъпи жена. Казимир не чу какво каза. Пеленачето, което Саманта крепеше на сключените си като люлка ръце, започна да плаче шумно, сякаш разбираше какво се случва и че никога няма да види баща си.

Поклонението продължи дълго. Най-накрая и последният Макфостър изрече прощалните си думи и пеленачето намери утеха до гръдта на майка си. Жуженето на длетото замлъкна. Казимир се взря с разбито сърце в новото име върху мрамора и увеси глава, неспособен да задържи погледа си върху него.

Хората се оттеглиха и ги оставиха сами със Саманта.

— Благодаря ти, Каз — рече тихо тя. — Понякога си мисля, че ти и аз сме единствените хора, които ги беше грижа за него.

— Всички ги беше грижа — каза той. Саманта беше няколко години по-възрастна от него и това винаги го бе карало да се чувства малко неловко в нейно присъствие. Сега, когато Брус го нямаше и бебето се бе родило, се чувстваше още по-неспокоен.

Тя се усмихна, макар да личеше, че го прави с усилие. Пеленачето беше само на три седмици, а тя изглеждаше много уморена.

— Толкова си мил. Всички познаваха Брус, особено сестрите ми в клановете. Това е различно. Мисля, че той поне остави своята следа на света.

Казимир я прегърна през раменете и двамата заедно напуснаха мемориалната градина.

— Избра ли вече име?

— Не и Брус, ще ми бъде твърде трудно. Спрях се на Ленъкс, така се е казвал дядото на Брус, а и аз имам чичо с това име.

— Ленъкс. Хубаво е. Предполагам, че галено ще му казват Лен.

— Да. — Тя погали главичката на бебето. Ленъкс отново бе задрямал. — Трябва да си намериш някое момиче, Каз.

— Ъ?

— Някое момиче за теб. Никой не трябва да бъде толкова самотен.

— Добре съм, благодаря ти. Имам много предложения, не се безпокой. — Това казваше ѝ на Брус. Умът му се отнесе към Андриа Макновак и обещанието, което бе дал на приятеля си. Никога не се опита да я вкара в леглото си след ужасяващата атака. Всъщност оттогава изобщо не се бе занимавал с момичета. Както винаги, имаше спомена за Жюстин, който го утешаваше в дългите безсънни часове през нощта.

Скот и Харви чакаха на пътя заедно с още един непознат за Казимир мъж. Харви му махна.

— Ще те видя пак, преди да заминеш, нали? — попита го Саманта.

— Разбира се. Искам... Ако се нуждаеш от нещо, помощ за отглеждането на бебето или нещо друго, моля те, кажи ми.

— Не си длъжен, нали знаеш.

— Искам да го виждам, Саманта. Щях да искам, дори Брус да беше още жив.

— Добре тогава. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна леко. — Благодаря ти отново, Казимир, от теб ще излезе прекрасен чичо.

Той я проследи с поглед, докато се отдалечаваше към селото. В главата му се бореше кълбо от емоции.

— Хубаво момиче — каза Харви. — Спомням си, че я тренирах за кратко.

— Да — каза Казимир.

— Това е Стик Максоубъл — каза Скот със стържещия си, повреден глас.

Казимир се ръкува с непознатия и се изненада от силата на ръката му. Очите му бяха на едно ниво с тези на мъжа, така че той не беше по-висок от него, но широките му рамене изпъваха плата на неукрасената му риза с връзки на гърдите. Членът на Максоубъл беше в началото на четвъртото си десетилетие. Кожата му бе малко по-тъмна от тази на Казимир, а широкото му лице оглеждаше света с голяма доза веселие.

— Чувал съм много за теб, Каз — каза Стик. — Спечелил си си доста добра репутация през последните няколко атаки, в които си участвал.

Казимир погледна рязко към Скот и Харви.

— Това още една лекция ли ще бъде?

— Относно безразсъдността и личното отмъщение? — попита Харви. — Защо трябва да е такава? Последния път не внимаваше ли?

Казимир понечи да ги подмине. Стик препречи пътя му с ръка. За пореден път се убеди в силата му.

— Ако си в състояние да държиш този гняв под контрол, мога да те използвам — каза Стик. — Харви каза, че си способен на това. Церемонията би трябвало да е довела до катарзис на чувствата ти и

сега ще започнеш малко по малко да приемаш смъртта на Брус. Прав ли съм?

— Аз видях смъртта на Брус. Гледах го как умира и не можех да направя нищо.

— Знам какво е чувството. Всички го знаем. В скръбта ти няма нищо уникално, Казимир. Ти си Макфостър, боец. Един ден ще загинеш и някой друг приятел ще наблюдава твоята смърт. Искаш ли той да се погуби заради това? Всички имаме право да живеем собствения си живот. Той не се свежда само до войната със Звездния странник. Селото го знае. Бебето на Брус трябва да те научи на това повече от всичко друго.

— По дяволите, какво друго мога да направя? — извика Казимир. Сълзите отново напихаха в очите му. Щеше да е ужасно да се разплаче пред мъжете, които уважаваше най-много. — Мога да се бия, да, така допринасям за по-доброто бъдеще, което сме обещали да създадем. Ако гневът ме прави боец, тогава така да бъде, Брус щеше да го одобри.

Скот докосна с длан ръката на Казимир.

— Просто изслушай Стиг, момче. С какво ще ти навреди това, а? Дойдохме тук по този повод, защото сме притеснени за теб. Не искаме да ти попречим да се сражаваш, но в това състояние ще умреш по време на някое от нападенията, без да има смислена причина за това. Така можеш да продължиш да се биеш, без да се излагаш на толкова голяма заплаха. Какво ще кажеш просто да замълчиш за минута, докато Стиг каже каквото има да казва?

Казимир сви рязко рамене, макар да осъзнаваше, че се държи като нафукан идиот. Не знаеше обаче как да спре.

— Добре. Извинявайте. Просто... — Той махна към мемориалната градина. — Днес. Знаете.

— Знам — каза Стиг. — Ако не си го обичал, значи не си бил истински боец от клановете, а просто роб на Звездния странник. Уважавам това, през което преминаваш.

— Какво имаше предвид одева?

— Знаеш, че звездният кораб на хората е полетял, нали?

— Да, чух.

— Брадли Йохансон вярва, че изстрелването е началото на финалния гамбит на Звездния странник. То ще донесе унищожението

на човешката федерация.

— Как? — попита Казимир. Така и не бе разбрал как човешкият звезден кораб може да е свързан с борбата им срещу Звездния странник. Та това бе просто изследователски полет.

— Бариерата около звездата Дайсън е била издигната, за да удържи огромно зло. Йохансон се тревожи, че хората ще го пуснат на свобода. Някои от членовете на екипажа са роби на Звездния странник.

— Какво зло?

— Не знаем. Но ако Федерацията е принудена да води война, ще загуби много от силите си, икономически и социални. Подобни действия ще оставят човечеството уязвимо срещу Звездния странник, който ще ни изяде отвътре.

— Но ти каза, че звездният кораб е отлетял. Вече не можем да го спрем.

— Не. Но ако Звездния странник се подготвя да ни смаже, Казимир, времето за отмъщението на тази планета скоро ще настъпи, вероятно до няколко години. Това означава, че Звездния странник ще се завърне на Далечината и ние трябва да сме подготвени.

— Наясно съм с това.

— Това е добре. Именно тук мога да те използвам. Има няколко неща, които трябва да бъдат внесени на Далечината. За съжаление поддръжниците ни във Федерацията са подложени на преследване от властите, покварени от Звездния странник. Трудно им е да прекарват контрабандна стока тук по начина, по който винаги сме процедирали с оръжията си. Това означава, че трябва да създадем алтернативни пътища за внасяне на нужните ни стоки. Пътувал съм из Федерацията, знам как стават тези неща. Сега трябва да подкрепя и да помогна на съюзниците ни, но преди това ще събера малък екип от отдадени на каузата Пазители, заедно с които да постигнем крайната цел. Искam ти да си част от него.

— Аз? — попита шокирано Казимир. Самата идея да напусне Далечината беше неописуема, какво оставаше за възможността да пътува из планети, чиито имена звучаха като излезли от приказки. Освен това тя беше някъде там... — Защо аз? Не знам нищо за Федерацията.

— Ще се научиш лесно. Харви ми каза, че си схватлив, което е добре. Животът там е много различен, поне на пръв поглед. Трябва да

се научиш да се сливаш лесно с обкръжението. Млад си, можеш да се адаптираш физически. Ще трябва да тренираш здраво, за да могат мускулите ти да се справят със стандартна гравитация. Има наркотици, които могат да помогнат, разбира се, както и клетъчно профилиране, но тези техники не могат да свършат цялата работа. Ще трябва да вложиш всичките си усилия.

— Мога да се справя — каза той, без да се замисля и за миг.

— Това „да“ ли беше?

— Да!

— Освен това ще трябва да се подчиняваш на заповеди. Моите заповеди. Не мога да си позволя да се шляеш по свое усмотрение там навън. Това е единствената операция, която не можем да си позволим да провалим, за нищо на света. Тя е символът на това, което са Пазителите, символ на самото им съществуване.

— Разбирам. Няма да те разочаровам.

— Сигурен съм, че няма, Каз. Само че последното решение се пада на Йохансон.

Казимир погледна объркано към Скот и Харви.

— Какво решение?

— Дали да бъдеш част от екипа — каза Харви. — Физическата тренировка е само половината от подготовката. Наистина ще трябва да се научиш как да се държиш като гражданин на Федерацията. Обещах на Стик, че можеш да се справиш, моля те, не ме превръщай в лъжец.

— Никога, но... Йохансон ще реши?

— Да — каза Стик. — Ще се срещнеш с него, преди да започнем операцията.

Казимир едва вярваше на това, което чуваха ушите му. В неговата глава Брайли Йохансон беше някаква далечна икона, която всички цитираха и почитаха, гигант на историята. Не някой, който можеш да срещнеш в плът и кръв и с когото да си говориш.

— Добре — каза тихо Казимир. — Къде е той?

— Сега ли? Не знам. Но ще се срещнем с него на Земята.

По време на строежа на „Втори шанс“ корабът беше основният обект на интерес от страна на новинарските емисии в унисферата. Подробности относно дизайна му, истории, свързани с построяването

му, благоприятен преразказ на политическата ситуация, предшестваха решението за построяването му, клюки за евентуалните членове на екипажа, всичко това вдигаше рейтинга на всяко новинарско предаване. След това дойде атаката на отмъстителите „Аламо“ и умереният интерес се превърна в истинска мания. Кулминацията настъпи, когато седемнадесет милиарда души се включиха, за да гледат на живо отпътуването на кораба за Дайсън Алфа. Впоследствие, докато той се плъзгаше през хиперпространството месец след месец, се оформи отчетливо антиклимактично усещане, дори леко смущение. Гражданите на Федерацията просто не бяха привикнали нещо толкова важно да не е достъпно за тях. Още по-лошо, всички трябваше отново да се върнат към старите познати сапунки и драми, дърлещите се политици, звездите с неприлично поведение и Купата на Федерацията, която навлизаше в четвъртфиналната си фаза.

Новините относно ареста на Мортън бяха оповестени заедно с имената на офицерите, осъществили задържането (не че на някой му пукаше за Хоше Фин), и всеки влак за Дъбов лес изведнъж се оказа пълен с гладни за още информация репортери. Случаят беше мечтата на всеки студиен продуцент — разследване на Паула Майо по студено убийство, богат заподозрян с големи политически и бизнес връзки, силен намек за финансов скандал. И секс. Някога обект на празните клюки на Дъбов лес, сега съблазняването на Мелани и съсипването на кариерата ѝ в националния отбор по гмуркане получи централно място в медийното отразяване. Беше включено във всеки репортаж и инфопрофил. По-ранните му завоевания също бяха проследени и прилъгани да разкажат историите си за солидни парични суми. На криминалистите на Дарклеик бяха предложени подкупи, за да разкрият допълнителна информация за доказателствата, които прокуратурата щеше да използва. Това предизвика пет дела за неуважение към съда. Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал бяха принудени да поискат съда да забрани на рояка от репортери, които обсаждаха домовете им, да се доближават до тях.

След месец на покачващо се напрежение очакванията бяха големи. През първата сутрин на процеса Върховният съд на Дарклеик трябваше да бъде отцепен с кордон от яростния медиен и обществен интерес. Улични бариери изтикаха нетърпеливата тълпа с половин квартал назад. Дълъг конвой от полицейски коли и патрулни роботи

ескортира вана със затворника до обезопасената зона за вход от задната страна на съда. Движенията на колата се следяха с камери от дузина хеликоптери. Те нито веднъж не уловиха в кадър Мортън, преди ванът да изчезне в заключеното гаражно отделение.

Делото се провеждаше в първа съдебна зала, за чието обновяване съдебните власти бяха побързали да похарчат огромна сума. Дъбов лес щеше поне за седмица да се окаже във фокуса на Федерацията, затова впечатленията, които щеше да остави, бяха по-важни от всичко. Луксозната ламперия от златно брентово дърво около пейката на подсъдимия и мястото на съдията бяха излъскани. Дългите тежки маси и на двамата адвокати бяха лакирани наново и почистени до блясък. Стените и тавана бяха пребоядисани, големият символ на справедливостта бе свален за почистване. Всяка полисветлинна ивица хвърляше ярка светлина надолу. Звуковата система беше проверена и внимателно настроена.

Ремонтът беше успешен. Когато през първата сутрин петдесетте подбрани да отразят събитието репортери най-накрая бяха допуснати в съда, всички коментираха пред аудиторията си колко тържествена и достолепна е залата. Място, където човек можеше да се довери на справедливото правосъдие.

Външният вид също заемаше централно място в стратегията на защитата. Мортън бе видян за първи път след ареста му, когато влезе в претъпканата съдебна зала, облечен в тъмнопурпурен костюм по поръчка, с безукорно фризирана коса и непоколебима увереност — почти изненадан, че се намира на това място. Не изглеждаше като виновник, очакващ присъдата си — неизменният резултат от всяко дело на Паула Майо. Когато достигна пейката на подсъдимия, се поклони учтиво на извития панел от сребристо непроницаемо стъкло, което скриваше съдебните заседатели и защитаваше самоличността им. Точно преди да седне, огледа бързо пълния обществен сектор, откри човека, когото търсеше, и се усмихна топло. Всеки репортер се извърна, ретиналните импланти се фокусираха върху Мелани, която се бе настанила елегантно на първата редица, облечена в стилна морскосиня жилетка и бяла блуза без украшения. С тези дрехи успяваше да си създаде образ на объркана невинност и в същото време да бъде невероятно сексапилна. Просто обикновеното съседско

момиче, което бе застанало до своя мъж пред лицето на ужасната несправедливост.

След това влезе Паула Майо, облечена в официален сив бизнес костюм и черни кожени обувки. Хладнокръвието ѝ беше плашещо, а от нея се носеше собствената ѝ марка самоувереност. В студиата на сто новинарски предавания още веднъж бе излъчен клип с безстрастната шестнадесетгодишна Паула по време на извънредно емоционалното дело срещу родителите ѝ. Докато той вървеше из цялата Федерация, тя седна между главния прокурор на града, Айвър Чезъл, и Хоше Фин, чийто най-добър костюм изглеждаше древен и окаян до показно модните облекла на титулярите.

Съдия Кармайкъл влезе в залата и всички се изправиха на крака. Мортън се усмихна окуражително на Мелани и ликът му бе запечатан от петдесет чифта професионални импланти.

След като бяха прочетени обвиненията, адвокатът на защитата, Хауърд Мадок, веднага поиска прекратяване, обвинявайки медиите в компрометиране на доказателствата. Айвър Чезъл настоя, че въпросните доказателства са издържани и неопровержими и съставляват само малка част от делото. Съдия Кармайкъл отхвърли иска и след като позите най-сетне приключиха, делото наистина започна.

Обвинението изложи позицията си просто и ясно. Мортън беше мъж, подтикван от маниакална и неудържима жажда за пари и власт. Бракът му с Тара Дженифър Шахийф беше просто първата безмилостна стъпка по пътя към целта му. Парите на семейството ѝ бяха използвани за основаването на „АкваСтейт“. С тях малката компания бе подплатена с финансовите мускули, нужни, за да преследва и да спечели големи договори за разработка на сгради. Под пламенното управление на Мортън „АкваСтейт“ се бе разраснала успешно, докато не бе настъпил моментът да бъде пусната на пазара.

Флотацията на акциите била част от първоначалния му грандиозен план. Тя го бе направила богат и му бе дала възможността да си спечели място в борда на „Гансу“. След нея възходът му бил неизбежен.

Само че планът му бил пред провал, когато съпругата му Тара Дженифър Шахийф се оттеглила от брака им. Ако поискала развод, „АкваСтейт“ щяла да бъде разпусната или продадена, а двамата щели

да си поделят сумата. Мортън щял да бъде все така богат, много по-богат, отколкото в началото на брака си, но това не удовлетворявало плана му. Било твърде рано за осъществяване на флотацията. „Аква Стейт“ не била достатъчно голяма, за да привлече инвеститори. Нужни били още две или три години непрекъснат растеж.

— Затова сте я убили — каза Айвър Чезъл, изправен пред съдийското място. — Премахнали сте единствената пречка, собствената ви съпруга. След като тя вече отсъствала от уравнението и „живеела“ на Тампико, сте получили свобода да превърнете „АкваСтейт“ в това, от което сте се нуждаели.

Мортън погледна безпомощно Хауърд Мадок, неспособен да повярва, че някой може да отправи такива абсурдни обвинения. Адвокатът на защитата, достолепен човек, който поддържаше стриктно вида си на мъж на средна възраст с първи пръски скреж в косата, поклати тъжно глава като реакция на безочливото представление на обвинението.

Първият свидетел на прокурора беше началничката на градските криминалисти, Шарън Хофбранд. Тя потвърди, че телата, изкопани изпод основите на четиридесетгодишната кооперация, наистина са на Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал. Според нея и двамата са били простреляни от упор с високоенергиен невропулсатор, клетките им с памет са били изтрити, най-вероятно с ЕМ-пулс. Установяването на точното време на убийството представляваше известна трудност, но тя успя да го сведе до тридневен период в средата на седмицата, през която Мортън е бил на конференция в Талансий.

След това Чезъл попита дали бяха открили следи от чужда ДНК по някое от телата.

— Не — каза Хофбранд. — Котал е бил изцяло облечен. Имаше обичайните частици и мръсотия, полепнали при движението из града, но не и чужда ДНК. Шахийф е била гола, но открихме следи от сапун и уханни химикали по тялото, които подсказват, че се е къпела.

— Можете ли да определите дали е била простреляна в банята? — попита Чезъл.

— Не и след толкова дълго време.

— Но поне знаете, че е била в банята преди убийството?

— Да.

— Значи е била в дома си?

— Да, твърде вероятно.

— Благодаря ви. — Айвър Чезъл се обърна към съдията. — Нямам повече въпроси, Ваша чест.

Хауърд Мадок се усмихна, докато се изправяше от мястото си.

— У дома си или в някой хотел? Можете ли наистина да различите къде точно?

— Не, би могло да бъде всяко от двете места.

— Или пък къщата на някоя приятелка? Или обществена баня?

— Място с баня е най-доброто ми предположение.

— На Дъбов лес ли?

— Няма как да разберем.

— Разбирам. Благодаря ви.

Обвинението призова Тара Дженифър Шахийф. Тя се качи на свидетелското място, облечена в лавандулов костюм с едри бели украшения и доста къса пола. Косата ѝ беше твърде пищна и подчертаваше нервността ѝ.

— Спомняте ли си да сте имали някакви врагове преди четиридесет години? — попита Айвър Чезъл.

— Не. Не водех такъв живот. И все още не водя.

— Тоест, със сигурност не сте знаели за някой, който е искал да ви убие?

— Не.

— Помните ли някога да сте посещавали планетата Тампико?

— Не, никога не бях чувала за нея, преди да ме съживят.

— Ами за „Брохер и сътрудници“?

— Адвокатите ли? Не. Научих за тях по същото време, когато научих и за Тампико, когато следователите на застрахователната компания разследваха изчезването ми.

Очите на Тара проследиха Хауърд Мадок, докато той се приближаваше към нея. Още не бе успяла да погледне към Мортън.

— Обвинението разчита много силно на *допускането*, че сте имали намерение да се разведете с клиента ми — каза адвокатът. — Така ли беше?

— Не мисля. Не си спомням да съм имала конкретен план. В крайна сметка щяхме да се разделим. Бракът сам се движеше към края си.

— Затова ли имавте друга връзка?

— Да, това бе една от причините. Животът беше хубав. Уайоби го правеше още по-хубав.

— Животът беше хубав — повтори замислено Мадок. — Разбирам. Виждате ли се все още с Мортън?

— Да, понякога. Не го избягвам. — Тя се засмя неуверено.

— Значи сте добри приятели?

— Доколкото може да си добър приятел с бившия си съпруг. Той... ме подкрепяше, когато преминавах през процеса на съживяване. Доста голям шок е да се събудиш и да откриеш какво ти се е случило. Терапевтите казват, че на много хора им е нужен още един живот, за да го преодолеят.

— Значи може да се каже, че между двама ви не е имало лоши чувства? — попита Мадок.

— Да. Тоест нямах причина да подозирам нещо такова, преди да се раздуха този случай.

— Ако бяхте направили това, което обвинението заяви, ако бяхте подали молба за развод в същата седмица, в която сте била убита, мислите ли със сигурност, че „АкваСтейт“ щеше да бъде разпусната или разделена според клаузата в брачния ви договор?

— Възраждам — каза Айвъър Чезъл. — Отговорът предполага догадки.

— Не бих казал, Ваша чест — каза непоколебимо Мадок. — Запитах свидетеля на обвинението какво всъщност би направила при изключително специфични обстоятелства. В същото време цялата теза на обвинението се крепи на предположението какво би се случило според тях. Кое от двете е догадка?

— Съгласен съм в този случай — каза съдията. — Мнението на свидетеля относно това как би реагирала не е догадка. Моля, отговорете на въпроса.

— Аз... не съм сигурна — заекна Тара. — Парите не ме интересуваха толкова, все още имах достъп до семейните фондове. Предполагам, че бих позволила „АкваСтейт“ да продължи съществуването си. Мортън вероятно щеше да подготви добре фирмата за пазара.

— Значи всъщност никога не сте му била ядосана?

— Не. Всички бракове приключват, всеки знае това. Затова сключваме договори в началото им.

Докато седеше на мястото си, Хауърд Мадок внимаваше да не се усмихне към екипа на обвинението.

Вторият ден започна с показанията на Хоше Фин. Той все така носеше най-добрия си костюм, косата му бе пригладена назад и хваната със сребърната фиба, която винаги използваше. Паула бе избрала черно сако и тънка пола от туид. И този път всеки инч от облеклото ѝ излъчваше невъзмутим професионализъм. Мортън отново се бе издокарал скъпо. Под извезаната със злато жилетка носеше бяла риза с отворена яка. Адвокатът му носеше същия костюм като предния ден. Юристът усърдно градеше впечатление за стил, лишен от самохвалство. Мелани, която ги наблюдаваше и се усмихваше, когато бе нужно, беше избрала бледосива рокля с толкова тясна кройка, че можеше да мине и за бански костюм.

— Детектив Фин — започна Айвър Чезъл. — Има ли доказателства, че Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал някога са били на Тампико?

— Билетите са били купени, наета е била адвокатска фирма, но няма доказателства който и да е от двамата да е бил там. Проведохме изчерпателно търсене, просто няма никаква информация или физическа следа от престоя на двамата на планетата. Вярваме, че целият сценарий с Тампико е алиби за убиеца.

— Алиби?

— Ако Мортън е убил жена си, за да гарантира флотацията на „АкваСтейт“, не би могъл да си позволи някой да задава въпроси за това къде се намира тя. За пред всички Тара Дженифър Шахийф е избягала с любовника си, за да си устрои дом на друга планета. Правната фирма „Брохер и сътрудници“ е била наета, за да доизиграе измислицата от нейно име.

Последваха още много обяснения. За методиката по време на търсенето. Потвърждаването на полицейските записи. Резултатите от проверките на живота на Уайоби Котал, целящи да открият врагове, готови да убиват. Официалното счетоводство на „АкваСтейт“. Всичко трябваше да покаже как разследването внимателно бе стеснило фокуса и как единствената възможност бе Мортън. Защитата започна с въпросите си чак следобед.

Хауърд Мадок накара Хоше да разкаже на съда как първоначалното разследване на смъртта на Котал е отивало към

приключване, когато Мортън се намесил и го е прехвърлил към по-висока инстанция.

— Много любопитно дело, в случай че той е убиецът, не е ли така?

— Той не би знаел, че е убил Шахийф и Котал — каза Хоше. — Първото нещо, което е щял да направи, е да изтрие спомена за това.

— Знаете ли дали това е вярно?

— Прегледахме сейфа му за складиране на спомени. Няма спомен за събитието.

— Имаше ли пълни спомени за едноседмичната конференция, на която е присъствал по време на ужасното престъпление?

— Да. Въпреки това може да се е върнал в Дарклейк Сити по време на периода, регистриран в сейфа като сън.

— Проучили сте сейфа на клиента ми. Има ли там спомен някога да е бил на Тампико?

— Не. Но ако е убил...

— Просто отговорете на въпроса, детектив. Нямате доказателство, че клиентът ми си е изработил алиби. Прав ли ще бъда, ако кажа, че човекът или хората, които всъщност са убили Тара Шахийф, биха имали нужда от това алиби, за да се изплъзнат на всяко частно или полицейско разследване?

— Да.

— По време на разследването ви открихте ли у другия мотив да убие тези двама нещастни души?

— Не. Не открихме нищо, освен мотива на Мортън.

— Ами възможността Тара и Уайоби неочаквано да са се забъркали в незаконната дейност на някоя банда? Взехте ли предвид това?

— Да, проучихме го като възможност. Не открихме доказателства в подкрепа на тази идея.

— Не би имало такива, нали така? Ако бандитите, които са ги убили, са били достатъчно умни, за да изработят алиби, удържало четиридесет години, не биха оставили доказателства наоколо. Извадили са лош късмет чак когато клиентът ми е забелязал връзката с процедурата по съживяване и е разпитал по високите етажи, както всеки добър гражданин би изпълнил дълга си. Ето наградата му. Всичко, с което разполагаме в този съд, е теория, основана единствено

на предположението ви, че клиентът ми е студен и безпощаден човек. Прав ли съм?

— Да, фактите го потвърждават.

— Напротив, детектив. Това не е доказателство. Това е вашата теория. Няма доказателство, няма и окървавено оръжие в найлонова торба, което да представите в съда и да посочите с пръст. Това е най-крехката косвена теория. Затова ви питам отново: има ли доказателство, физическо или дигитално, което категорично да изключва възможността Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал да са попаднали на престъпна дейност и да са били убити, а спомените им — изтрити, с цел да им се затворят устите?

Хоше се вторачи задълго в някаква точка и след това прочисти гърлото си.

— Не, няма физическо или дигитално доказателство, което да изключи тази възможност — каза той монотонно.

Когато съдът се оттегли за деня, водещите в медийните студиа из Федерацията почти единодушно се съгласиха, че Хауърд Мадок бе разпердушинил Хоше Фин. Голяма част от обвинението се градеше на догадки. Това трябваше да е достатъчно за един добър адвокат, за да обърне мнението на заседателите в своя полза. Обществените симпатии определено се накланяха в полза на Мортън, съдейки по постоянните допитвания, които отразяваха мнението на хората за делото. Механизмът работеше като затворен цикъл с обратна връзка и все повече хора оставаха с впечатлението, че той ще се измъкне. Кое то наемкваше, че предстои още по-голяма изненада: Паула Майо щеше наистина да загуби дело.

След тези ключови мигове третият ден бе ознаменуван от очаквано увеличение на зрителите в унисферата. Близко три милиарда души бяха онлайн и чакаха да видят какво ще се случи. Наблюдаваха как Мелани пристига рано и заема обичайното си място. Тази сутрин носеше дълго сако от някаква блестяща леденосиня материя и подходящи панталони. Под нея имаше прозрачно мрежесто потниче, макар и реверите на сако то да бяха прибрани един към друг и по-скоро загатваха, отколкото разкриваха плът. С изящно оформената си и сресана назад коса девойката излъчваше вълни от естествен сексапил.

След вчерашното мъчение Хоше Фин бе облякъл по-лек костюм и за пръв път бе пуснал гелосаната си коса по раменете. До него беше

Паула, облечена в тъмнозелен костюм, а косата ѝ беше безмилостно опъната назад.

Когато съдебният пристав въведе Мортън, подсъдимият се появи в морскосин костюм, подходящ за всяко събиране на директорски борд, който подчертаваше властта и честността му. Лицето му беше сериозно и концентрирано, нито за миг не показваше и намек на задоволство от случилото се предишния ден. Ръкува се сдържано с Хауърд Мадок и двамата заеха местата си. Миг след това влезе съдия Кармайкъл.

Когато обвинението приключи с доказателствата си, защитата призова първия си свидетел — самия Мортън.

Хауърд Мадок се обърна към скритите съдебни заседатели, докато задаваше встъпителния си въпрос.

— За протокола, смятате ли, че сте способен да извършите нещо толкова отвратително като това убийство?

— Не мисля, че съм способен да убия хладнокръвно. Не съм убил съпругата си и любовника ѝ.

— Благодаря ви.

Мадок продължи с поредица от дълги въпроси, подбрани така, че да представят клиента му в най-добрата му светлина пред заседателите. Изтъкваше, че Мортън е амбициозен, но не толкова безскрупулен, че да убие, за да си осигури предимство в бизнеса. Че е подкрепил бившата си съпруга след процедурата по съживяването ѝ. Че се е изкачил на върха, независимо от дребните финансови проблеми, които можело да му се струпат преди четиридесет години.

— Обвинението подчерта колко студен и безмилостен сте — бяха заключителните думи на Мадок. — Студен човек ли сте?

Мортън погледна към галерията, където седеше Мелани и се взираше в него с нежна и влюбена усмивка на красивото си младо лице.

— Трябва да попитате тези, които ме познават най-добре, но не мисля, че съм такъв.

Хауърд Мадок се поклони леко на съдията и седна на мястото си.

— Свидетелят е ваш — обърна се съдия Кармайкъл към масата на обвинението.

Всички в залата замлъкнаха, когато Паула Майо бавно се изправи. Понесе се вълна от възбуден шепот, когато тя се поклони на

съдията и се отправя към мястото на свидетеля. Щом тя трябваше да поеме делото, обвинението сигурно се бе отчаяло.

— Убийството вече не е това, което беше — каза тя на Мортън с приятен делничен тон. — Вече не означава смърт. Не и окончателна. Днес убийството е загуба на тяло, изтриване на спомени, много евфемизми, които всъщност описват прекъсване на осъзнаването. Тялото може да бъде убито, но клиниките на всяка планета на Федерацията могат да го върнат към живот с проста процедура по клониране. Ще има едно или две празни десетилетия, но в крайна сметка човек ще крачи отново, сякаш нищо не се е случило. Знанието за това е прекрасна психологическа патерица. Много психиатри са на мнение, че това прави обществото ни много по-стабилно и уравновесено от преди. Доста често парадират с думата „зряло“. Ето, виждате ли, убийството вече изобщо не е толкова сериозно деяние като преди. Всичко, което всъщност правиш, е да премахнеш човек за няколко години от Вселената. Не го убиваш. Особено когато знаеш, че осигуровката му ще покрие процедурата по съживяването. Вероятно би било приемлив риск да премахнеш някого, който би съсипал плановите ти.

— Не — каза Мортън. — Напълно неприемливо е. Това не е нещо, което трябва да свършиш, нещо, което се прави, за да ти е по-удобно. Убийството е варварско. Не бих го направил. Нито сега, нито преди четиридесет години.

— Но и двамата сме съгласни, че съпругата ви и Уайоби Котал са били убити?

— Разбира се. — Той се намръщи, озадачен от въпроса ѝ. — Вече ви казах това, не помните ли?

— Не, първоначално казахте, че сте се усъмнили в изчезването ѝ, особено като се има предвид, че е съвпаднало с това на любовника ѝ. Чувството за безпокойство не произхожда изцяло от паметта, не може да бъде изтрито легално или на черния пазар. Подобни емоции се коренят в подсъзнанието. Знаели сте, че има нещо нередно, свързано с изчезването ѝ.

Мортън се облегна назад и се вгледа подозрително в нея.

— Алибито с Тампико беше добро, нали? — попита Паула.

— Да.

— Да. Ако приемем, че вече не сте имали спомени за убийството й, нито вие, нито приятелите ви са поставяли под съмнение историята, че ви е напуснала и се е преместила там.

— Не съм я убил. Обаче сте права, прикритието беше непробиваемо. Нямах никаква причина да не повярвам, че ме е напуснала, особено след като „Брохер и сътрудници“ се свързаха с мен и ме уведомиха, че ще действат като посредници.

— Нека отново да се съсредоточим върху това. Върнали сте се от конференцията в Талансий и сте открили, че вещите и дрехите на съпругата ви липсват от апартамента. Имало е съобщение, че ви е напуснала завинаги.

— Точно така.

— И това беше достатъчно, за да ви убеди, че в ситуацията няма нищо необичайно.

— Беше странно и неочаквано, както и шокиращо. Но въпреки това нямах подозрения.

— Значи сте били наясно с връзките й?

— Да, имаше няколко. Бракът ни ги позволяваше. Аз също имах. Човек съм, не някаква студена машина.

— Оспорихте ли условията на развода.

— Не. Всички бяха постановени в брачния договор. Знаех какво ми предстои.

— Ами вещите, изнесени от апартамента? Поискахте ли някои от тях да бъдат върнати?

— Не.

— Защо не?

Мортън хвърли бърз поглед към Мадок.

— Тара взе само своите вещи.

— Знаехте кои са те, така ли?

— Разбира се.

— Някой друг знаеше ли?

Този път Мортън погледна адвоката си истински озадачено.

— Моля?

— Прочетох съобщенията ви до „Брохер и сътрудници“ — каза Паула. — Нито веднъж не сте спорили за изнесените вещи. Обяснете ми тогава това: как така в един дом, в който двама души са живели

заедно дванадесет години и само те могат да знаят кое на кого принадлежи, убиецът е махнал единствено нейните вещи?

Лицето на Мортън беше поразено от неразбиране. Той отвори уста, за да проговори, но от нея не излезе нищо.

— Нито една престъпна банда не би могла да знае как да осигури такова алиби — каза Паула. — Нужен е някой, който познава добре къщата и съдържанието ѝ. Само двама души са знаели такива подробности. Един от тях е била бившата ви съпруга, но всички знаем, че не тя е убиецът.

Мортън бавно наведе главата си и я покри с ръце, за да скрие мъката и объркването си.

— О, по дяволите — изпъшка той. — Не съм го направил? Или съм?

— Да. — Паула го гледаше със съчувствието, което обикновено получаваха опечалените. — Направили сте го.

На съдебните заседатели им отне три часа, за да вземат решение. Според коментарите в унисферата им бе нужно толкова много време, за да се наядат като хората за сметка на данькоплатците. Когато влязоха в залата и предадоха присъдата си, никой не се изненада, че тя бе единодушна. Електронно модифициран глас иззад извитото сребърно стъкло обяви: „Виновен“.

Избухналата глъч беше бързо пресечена от съдията, който нареди на Мортън да се изправи. За подобни ужасяващи престъпления имаше установени строги наказания, каза той. Минимумът беше два пъти по-дълъг период от годините загубен живот.

— Имайки предвид, че сте извършили престъплението изцяло заради собствената си изгода, трябва да се съглася с преценката на обвинението, че сте коравосърдечен и аморален индивидуалист, който възприема чуждия живот като пречка пред собствената си амбиция и няма скрупули относно отстраняването ѝ. Заради злината ви Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал са изстрадали десетилетия без телата си. Затова без колебание ви налагам наказание от сто и двадесет години прекъсване на живота. Присъдата да влезе в сила незабавно.

Той удари шумно с чукчето си.

Тара Дженифър Шахийф скочи на крака и изпищя към бившия си съпруг:

— Копеле!

От другата страна на обществената галерия Мелани крещеше истерично и несвързано, борейки се със съдебните служители, които я удържаха, за да не прескочи перилата и да не се втурне към осъдения си любим. Някои членове на публиката около нея се радваха искрено на неразборията. Мортън поклати глава объркано, докато го извеждаха от подсъдимата скамейка. Беше олицетворение на трагикомичното поражение. Репортерите се обърнаха вкупом към масата на обвинението. Хоше Фин и Айвър Чезъл изразяваха ясно радостта си и се усмихваха широко, докато си стискаха ръцете. Паула Майо сякаш не обръщаше внимание на суетнята около себе си, а вместо това събираше разпилените листи и ги подреждаше в куфарчето си. След тях прибра личната си система и когато масата вече бе празна, излезе от съдебната зала, без да се оглежда.

14.

Бяха изминали сто и деветнадесет дни от началото на мисията, а Уилсън броеше всеки следващ. Както ги броеше и всеки друг от екипажа на „Втори шанс“. Дни, часове, минути: всяка малка единица се зачеркваше със смесица от раздразнение и облекчение. Странно, но единственият им проблем беше колко добре работеше корабът след напускането на Аншун. Предполагаше, че е неизбежно: достатъчно пари бяха налети в дизайна, всеки елемент беше изпробван за издръжливост във всякакви условия при поне двеста процента от нормалните натоварвания. По времето на дните му в НАСА наричаха това подковаване със злато. Всичко на „Одисей“ трябваше да работи и ако някаква странна злополука извадеше някой елемент извън строя, щяха да се активират три аварийни системи, за да го заменят. А това беше още по времето, когато астронавтите можеха да зърнат Земята от кораба и връзката с Хюстън отнемаше най-много няколко минути. Това осигуряваше слабо усещане за свързаност с останалата част от човечеството, което винаги му вдъхваше някаква сигурност. Ако загازеха много, той вярваше, че НАСА в крайна сметка ще ги спаси по някакъв начин. Днес обаче чувството за изолираност беше многократно по-силно. Дори той, въпреки опита си, намираще полета за обезкуражителен. Ако нещо се объркаше в хиперпространството, никой никога нямаше да ги намери. Затова беше благодарен за качеството на звездния кораб. Тази мисия, съзнаваше той, имаше позрял дух, отколкото полетът на „Одисей“ някога беше притежавал.

Беше цивилизовано пътешествие. На първо място заради наличието на гравитация. Може и да беше една осма от нормалната по края на животоподдържащия пръстен, но така бяха сигурни, че всичко се движи в правилната посока. Тялото му се чувстваше много по-комфортно така. Втора по важност беше храната. Вместо компактни и ефективни рехидратируеми пакети с предварително сготвени ястия, столът на „Втори шанс“ сервираше неща като пържени в тиган миди с ризото с билки или пък агнешко филе с пай от карамелизирани ябълки;

зеленчуци, посипани с мащерка и доматиен сос; изборът на десерти беше опасно голям. Що се отнася до условията за отпускане, разполагаха с няколко гимнастически салона (дори този кораб не можеше да се похвали с плувен басейн), които се посещаваха редовно от всички. По-голямата част от екипажа обаче прекарваше времето си в телесензорни драми. На борда разполагаха с огромна библиотека, от която сексоперите неизбежно бяха най-популярни, въпреки че романсите с герои в първия си живот бяха не по-малко модерни, а освен това имаше и многобройни адаптации на класически творби и биографии на исторически личности. Уилсън прекара няколко дни, потопен в пищна репродукция на „Мансфийлд парк“. Беше чел романа в първия си живот и се бе заинтересувал от социалната структура на ерата, която книгата претворяваше (усети интересни паралели със съвременния живот на Земята), макар да бе почти сигурен, че в оригиналната книга нямаше толкова много лесбийски сцени.

Между тренировките във фитнеса, яденето, драмите и изпълнението на корабните му задължения прекарваше по-голямата част от времето си с Ана. Дори след толкова време все още предпочиташе в даден момент да има връзка само с една жена. Правеше изключения само между сериозни връзки или бракове, или пък когато последните вече се сриваха. Навиците на богатите и не чак толкова богатите във Федерацията обаче никога не го бяха привличали. Нито тези на Найджъл Шелдън с хилядите му деца и харема му от дузини жени, или мултифамилиите на Кандави, или пък всички останали от стотиците вариации. Знаеше, че в сърцето си е също толкова старомоден като ерата, от която идваше.

Но пък Ана беше добра компания. Никога не го прищипорваше и беше щастлива да поддържа връзката им комфортно неангажираща. Всичко беше почти като преди излитането, разликата се състоеше единствено в това, че сега хората на борда знаеха за тях. Това не предизвика възмущение или шушукания отново заради природата на пътуването. Всички бяха възрастни. Въпреки че никога не бе прилагал това правило като политика, записана на лист хартия или в програма, Уилсън бе отхвърлил всички молби от хора в първия си живот.

Беше убеден, че не разполагат с характера, който той искаше екипът му да притежава. Пътуването засега бе потвърдило това. Имаше толкова малко проблеми, толкова малко „личностни сблъсъци“,

че бе започнал да възприема психолога на кораба като излишен. Дори сега, докато чакаше на мостика края на пътуването в хиперпространството, сред хората около него нямаше признаци на напрежение.

— Няма значителни струпвания на маса на разстояние сто астрономически единици — докладва Оскар.

— Благодаря ти — каза Уилсън. Огледа сам порталите. Дисплеите с гравитоничните спектри бяха почти празни, като окото на буря. Последната точна навигационна информация бяха получили, докато се намираха на триста астрономически единици от едно червено джудже, което вече беше на десет светлинни години зад тях. В междוזвездното пространство това означаваше, че се намират почти на двадесет и пет светлинни години от Дайсън Алфа. — Добре, подгответе се за излизане от хиперпространството. Ана, моля те, включи главния сензорен модул.

— Да, сър. — Дори не му се усмихна. На мостика изпълняваше отговорностите си изключително сериозно. На две места разстояние от него ОВ-татусите по ръцете и предмишницата ѝ започнаха да проблясват като пулсиращи сребърни вени, когато ръцете ѝ се отпуснаха върху и-точките на конзолата и започнаха да подготвят уредите на носа на кораба.

— Астрофизика? — попита Уилсън.

— Готов съм, сър — каза Тънди Сътън. Той чакаше в задната част на мостика заедно с двама от научните работници, Бруно Сеймор и Ръсел Сал. Техните конзоли имаха двойно повече портали и екрани от тези на останалите и можеха да показват големи количества информация. В допълнение към това и тримата мъже имаха вградени ретинални импланти, които ги даряваха с виртуално зрително поле с високо качество. Ако в нормалното пространство имаше някаква аномалия, щяха да я локализират и анализират почти мигновено. Също така споделяха информацията с офиса по астрофизика на горната палуба, където чакаха повечето специалисти, включително Дъдли Боуз.

— Оскар, моля те, включи силовите полета и поemi тактическия контрол.

— Да, сър.

Част от виртуалното зрение на Уилсън му показва енергията, която се пренасочваше към силовите им полета и атомните лазери. Информацията от сензорите също така се подаваше директно към контролния център за прихващане. Оскар пое изпълнителните правомощия върху арсенала им от бойни глави. Уилсън придвижи виртуалните си пръсти, за да активира общ канал в целия кораб.

— Така, дами и господа, да видим какво има навън. Ту Лий, изведи ни от червеевата дупка, но запази хипердвигателя в работен режим. Може да ни се наложи да избягаме бързо.

Ту Лий се ухили широко.

— Да, сър.

Синята мъгла, която изпълваше двата високоразделителни портала в предната част на мостика, започна да потъмнява. В центъра се надигна черна вълна и започна бързо да се разпространява. Ясни точки светлина нашариха тъмната нощ извън кораба, когато звездното поле отново се появи около тях.

— Тънди? — попита Уилсън.

— Нищо очевидно, сър. Електромагнитният спектър е чист. Гравитоничният също. Гъстотата на частиците е стандартна. Непосредственото квантово поле е стабилно. Радарът не засича нищо. Неутриновите показатели са в норма. Космическата радиация е висока, но не прекалено.

— Сензори, покажи ми Дайсън Алфа — каза Уилсън.

Ана фокусира главния телескоп и изпрати образа към портала отляво. Тънки червени скоби указваха позицията на обгърнатата звезда. От нея изтичаше инфрачервена емисия и на екрана тя изглеждаше като бледа розова точка. Дайсън Бета се появи малко по-встрани.

— Изглежда, че няма промени в нито една от бариерите — каза Ана. — И двете бяха непокътнати преди двадесет и пет години.

— Някаква активност в околността им?

— Не засичам такава. Искате ли да извърша хисрадарно сканиране?

— Все още не. Увеличи обсега на работещите в момента сензори. Искам по-ясна картина на местността. Астрофизика, продължавай да наглеждаш ситуацията. Пилот, стабилизирай сегашната ни позиция.

— Да, сър. — Ана започна да манипулира виртуалните си икони. — Започвам подготвяне за изстрелване на сензорните модули.

Уилсън изпусна въздишка на облекчение. Натискаше иконите почти несъзнателно с виртуалния си пръст. На конзолата пред него един от малките екрани сменяше изображения от различните камери. Всяка една покриваше малка част от суперструктурата на звездния кораб: предната сензорна система, част от животоподдържащия пръстен, плазмените ракети. Без значение коя камера избираше, на екрана не се появяваше нищо друго освен кораба и далечните звезди. Нищо. Празнотата беше внушителна. Плашеща.

Когато беше момче, Уилсън плуваше с удоволствие. Родителите му имаха малък басейн в двора си и той се възползваше от него всеки ден. Това не му пречеше постоянно да им досажда да го заведат на по-голям басейн в спортния център на окръга. По време на онова посещение беше на девет години, той и цяла група негови приятели. Някоя изтормозена майка ги бе закарала дотам. Благодарение на уменията и увереността си не се уплаши от дълбочината на големия басейн и скоро поведе останалите във водата. Когато вече се намираше в дълбокия край, се гмурна на дъното, изпълнен с увереност, че може да докосне плочките. Беше лесно, силните му загребвания го изтласкаха надолу и надалеч от повърхността. Ушите му изпукаха два пъти заради налягането, преди да допре върховете на пръстите си в гладките сини плочки. Шумът от останалата част на басейна беше странно приглушен на тази дълбочина. Пляскащите над него крака бяха неясни, като филтрирана синя светлина. Налягането нежно го притискаше. Започна да плува нагоре. И чак тогава осъзна грешката си. Беше си поел достатъчно дълбоко дъх, за да се стигне до дъното, но сега дробовете му горяха. Мускулите му трепкаха с нарастващата отчаяна нужда да поемат свеж въздух. Той започна да маха бясно с ръце във водата, което по никакъв начин не увеличи ужасно бавната му скорост. Нуждата да диша стана смазваща. Гръдният му кош започна да се разширява, дробовете му се движеха, за да поемат сладкия кислород. Уилсън почувства как водата се плъзга нагоре по ноздрите му като някакво неконтролируемо заравящо се животно. Точно в тази секунда разбра, че ако тя стигне по-надалеч, ще се удави. Това беше достатъчно, за да подлуди тялото му, да го накара да ритва и да се бори. В същия миг събра нужната дисциплина, за да спре дробовете си,

които се мъчеха да вдишат. Някак си успя да пробие повърхността на водата, без течността да проникне по-надълбоко в него. Чак тогава вдиша жадно красивия чист въздух. Почти се разплака, когато шокът от това, което за малко не му се случи, достигна до съзнанието му. Дълго време се държа за ръба на басейна, докато мощни тръпки разтърсваха цялото му тяло. Най-накрая възвърна достатъчно контрол над себе си и се върна с плуване при приятелите си, но никога не им каза какво му се бе случило.

Дори по време на бойните полети с военновъздушните сили не се бе чувствал така уплашен, както когато плачеше и се протягаше към ръба на басейна. Нищо не бе предизвикало същото чувство у него. Досега. Осъзнавайки колко далече се намираха от *каквото и да е*, същото лепкаво гадене го хващаше в прегръдката си, точно както бе уловило деветгодишното му аз. Той започна древната си дихателна практика в опит да успокои тялото си, преди да започнат тръпките.

— Модулите се отделят от кораба — обяви Ана.

— Добре, благодаря ти — отговори Уилсън, може би твърде рязко. Виртуалната му ръка спря да мести поредицата от изображения и той концентрира цялото си внимание върху сензорните модули. Имаше нужда да върши нещо, да отвлече съзнанието си от нищото навън. Усети как пулсът му се забавя, докато с усилие връщаше дишането си към нормалния му ритъм, макар и да не можеше да направи нищо за студената пот по челото си. Във виртуалното му зрение се появи текстово съобщение. Беше от Ана и гласеше: Добре ли си?

Да, отвърна ѝ той. Не погледна към нея. Всички останали на мостика изглеждаха погълнати от работата си и светът извън кораба не ги притесняваше. Той единствен се страхуваше от междוזвездния космос. Това донякъде нарани гордостта му — достатъчно, за да го накара да се съсредоточи както трябва върху работата си.

Екранът на конзолата му показва предната част на „Втори шанс“. Вратите на осем цилиндрични отделения се бяха отворили. Бяха разположени на равни разстояния точно зад голямата група сензори на носа на кораба. Модулите, наподобяващи големи метални насекоми със златни антени, се носеха навън в космоса и проблясваха на фона на светлините по ръба на всяко отделение. В основата на всеки модул

йонните тръстери запламтяха в синьо и ги изтласкаха надалеч от кораба.

Те се отдалечиха в разрастващ се кръг, свързани с лазери и микровълни. Щеше да им отнеме часове, докато достигнат постовеите си. Когато достигнеха петдесет километра от кораба, йонните им тръстери пламнаха отново и спряха движението им. В абсолютен синхрон тъмните им защитни сегменти се обелиха и разкриха фини сензорни инструменти наред междузвездния мрак. Дискове, блокове, мачти и лещи се показаха в края на електромускулните пипала и започнаха да сканират космоса около Дайсън Алфа. Големите системи на „Втори шанс“ сравняваха резултатите и ги комбинираха в единичен образ с изключително висока резолюция във всеки спектър.

За всички, които чакаха на борда, сензорите се оказаха голямо разочарование — на практика не разкриха никаква нова информация за бариерата. Диаметърът на звездата беше потвърден — двадесет и девет цяло и седем астрономически години. За миг екипажът на мостика като че ли замлъкна в молитва, докато осмисляше този факт. Повърхността излъчваше много слаби инфрачервени вълни. Местната гъстота на частиците беше малко над средната, което беше последица от възпрепятстването на слънчевия вятър. Не засякоха нищо друго. След пет дни внимателни наблюдения за някакъв знак на враждебни действия и други енергийни емисии, породени от изкуствена дейност, Уилсън трябваше да се съгласи с научния си екип, че в далечината не се наблюдава очевидна опасност. Той нареди на модулите за разгръщане на сензорната активност да се върнат към звездния кораб и те се приближиха с петнадесет светлинни години.

Когато отново влязоха в нормалното пространство, повториха изследванията. От пет светлинни години разстояние, образите от изстреляните модули бяха още по-прецизни. Само че нищо не се бе променило. Ветровете от междузвездни частици покрай близките звезди можеха да бъдат засечени, докато свистяха покрай бариерата и създаваха гигантски завихряния и въртопи, чиито въздишки в електромагнитния спектър напомняха на отслабващата песен на кит.

Уилсън ги приближи напред със стъпка от по една светлинна година. Всеки път осемте модула отлитаха пред тях и се вираха в звездата. Всеки път предоставяха по-подробна картина на местната

радиация и разпределението на частиците. За самата бариера не разкриха нищо.

— Премести ни на един светлинен месец разстояние — каза Уилсън на Ту Лий.

— Да, сър.

— Тънди, това ще ни постави във високоразделителния обseg на хисрадара — каза Уилсън. — Да я сканираме ли?

Астрофизикът сви силно рамене иззад конзолата си на мостика.

— Ще ни разкрие много за природата на бариерата, но пък ако зад нея има активна сила, която я управлява, вероятно по този начин ще се разкрием. Не мога да си представя, че няма да успеят да засекат сканирането.

Оскар погледна към предните портали. Те показваха сините стени на червеевата дупка, които се затваряха около нормалното пространство.

— Вече би трябвало да знаят. Ние бихме засекли квантовото поле на червеева дупка от такова разстояние.

— Строителите трябва да са съзнавали, че някога някой ще дойде, за да изследва бариерата — каза Ана. — Не може да направиш нещо такова и да очакваш да остане незабелязано.

— Първо ще пуснем пасивните скенери — каза Уилсън. — Ако няма реакция, ще използваме хисрадара.

След около час „Втори шанс“ излезе от хиперпространството. Нямаше нужда Уилсън да нарежда изстрелването на модулите. Главният телескоп на кораба показва целия диск. В инфрачервения спектър бариерата приличаше на страховитото око на сънуващ дракон.

— Гъстотата на неутрино тук е много ниска, а на практика откъм Дайсън Алфа не идва нищо — каза Бруно Сеймор. — Бих предположил, че бариерата е непробиваема за тях. От това разстояние би трябвало да прихващаме потоп от информация.

— А гъстотата на частиците? — попита Уилсън.

— Просто междוזвездни души. Няма вятър от самата звезда. Бариерата сигурно превръща енергията, която се удря във вътрешната ѝ страна, в инфрачервени лъчи. Изходната енергия съответства на предположението, ако приемем, че звездата си остава същата отвътре.

— Благодаря ти — каза Уилсън. Взираше се в червения кръг. Чувството за изолация отдавна си бе отишло. — Твърда ли е?

— Не, сър — каза Тънди Сътън. — Засичаме гравитационното поле на звездата. Слабо е, но доловимо. Ако беше твърда, щеше да има маса поне колкото на средноголяма звезда. Вероятно доста повече.

— Значи бариерата блокира неутрино, елементарни частици и по-голямата част от електромагнитния спектър, но не и гравитацията. Разполагаме ли с такива силови полета?

— С подобни — каза Тънди — Сигурен съм, че можем да построим генератор със същите свойства. Обаче няма да е лесно.

— А колко енергия ще отнеме, за да се захрани нещо с такива размери?

Тънди за малко не трепна. Бруно и Ръсел се усмихнаха притеснено.

— Значителен процент от ядрената енергия на звездата.

— Можете ли да проверите дали той липсва?

— Не. Ще ни е нужно много по-добро измерване на звездата, за да можем да направим сравнение. Никога не сме разполагали с такова.

— Добре. Щом можете да засечете гравитационното поле на звездата, можете ли да определите дали отвъд бариерата има орбитиращи планети?

— Не и оттук, трябва да се приближим още.

— Ана, има ли някакви признаци за активност извън бариерата, каквито и да е?

— Не, сър, нищо. Никаква микровълнова комуникация, никакви лазери, никакви радарни излъчвания. Няма плазмени следи, няма дори отпадни ракетни химически газове, доколкото можем да видим, макар че резолюцията е сравнително слаба, за да отговоря на този въпрос. Няма и полета на червееви дупки. Според сензорите ние сме сами.

Уилсън погледна към Оскар.

— Това започва да ми прилича на реликва — каза помощник-командирът. Звучеше разочарован.

— Добре. Направете сканиране с хисрадара. Искam да наблюдавате внимателно за всякакъв вид отговор. Хипердвигател, бъди готова да ни измъкнеш веднага оттук.

— Да, сър.

Мостикът се смълча за няколко минути, докато Ана и Ту Лий работеха в тандем и изпращаха хиперускорени гравитационни вълни от генератора на червеевата дупка.

— Необичайно — каза най-накрая Тънди Сътън. — Бариерата просто отрази вълните обратно към нас, като огледало. Това говори за много сложна квантова структура. Но пък винаги сме знаели, че няма да е нещо просто.

— Задействахме ли някакви аларми? — попита Уилсън.

Ана и екипът астрофизици поклатиха глави.

— Все още няма следи от активност. Само че от това разстояние възможностите на сензорите ни са ограничени. Всичко в електромагнитния спектър би се появило чак след месец.

— Повече ме интересува хиперпространствената и квантовата активност.

— Засега нищо.

— Много добре. Оскар?

— Изминахме дълъг път — каза Оскар. — Досега не сме видели нищо, което да ни накара да се обърнем.

— Съгласен съм. Подгответе кораба за среща с враждебна сила. Хиперпространство, придвижи ни на един милион километра над екватора на бариерата.

— Да, сър.

Червеевата дупка се отвори в нормалното пространство с изблик от радиация на Черенков, а тороидният ѝ ореол проблясваше с лазурни искри. Той се разсея бързо, както се беше и появил, и остави „Втори шанс“ зареян на милион километра над голата повърхност на бариерата. Преградата изглеждаше като обикновена плоскост, която продължаваше във всяка посока във вечността, сякаш звездният кораб бе стигнал до дъното на Вселената.

— Не бихме могли да преминем отвъд — докладва Ту Лий, веднага щом се установиха в нормалното пространство.

— Какво имаш предвид? — попита Уилсън.

— Бариерата блокира и червееви дупки. Докато приближавахме, улавяхме силно ехо от екзотична енергия. Каквото и да представлява тази преграда, тя продължава и в квантовите полета. Червеевата дупка не би могла да я преодолее.

— Значи всъщност няма път за навътре — каза замислено Уилсън.

— Или навън — каза Оскар.

Уилсън се обърна към астрофизиците.

— Как е възможно тогава гравитацията на звездата да проникне през нея?

— Ще те уведомим, щом разберем — каза Тънди. Не звучеше щастлив.

— Хисрадарното сканиране показва гладка повърхност — каза Ана. — Определено няма проникване на неутрино. Никога преди не съм виждала детектори да отчитат толкова малко показатели.

— Колко е дебела?

— Нашето измерение може да се приложи само към твърда материя — каза Тънди. — Това е изкуствен разрыв в квантовите полета, който се проявява в пространство-времето. Технически няма физическа дълбочина. Двумерна е.

— Добре. — Уилсън не можеше да отклони вниманието си от информацията, събрана от стандартния радар. — Има ли данни за активност на космически съдове?

— Нищо — каза Ана. Звучеше леко раздразнена, че постоянно трябва да повтаря като папагал. — Няма следи от ракети или от червеви дупки. Тук няма никой друг.

— Искам да направя малко уточнение — каза Тънди. — Това проклето нещо е с диаметър тридесет астрономически единици. За човешкото съзнание е почти невъзможно да схване такива размери. Оттук не виждаме дори частица от процента от цялата му повърхност. На пет АЕ от нас може да има бойна флотилия от кораби с размерите на луни и ние няма как да го разберем.

— Нека не се отнасяме — каза Уилсън. — Затова сме тук, за пълно проучване и анализ. Така... Пилот, задръж ни в стабилно положение на тази дистанция. Защитни системи, поддържай щитовете ни вдигнати до следващо нареждане. Хипердвигател, поддържай ни в готовност за незабавно бягство. Астрофизика, ти си на ход. Искам пълно сензорно сканиране от това разстояние, опипай бариерата с всичко, с което разполагаме. Засега няма да се приближаваме повече. Ако можеш да потвърдиш, че няма активни елементи, които ни заплашват, ще наредя изследване със сателит на повърхността на бариерата. Дотогава ще играем на сигурно.

Той се облегна назад в стола си и се загледа в натрупващата се информация на екрана и във виртуалното му зрение. Потокът беше безкраен и растеше постоянно с разгръщането и прилагането на нови

инструменти. Откриваше смисъл само в част от информацията, което му поддържа смирено. Винаги бе смятал познанията си по физика за доста добри.

Тънди Сътън и останалите от научния екип се заровиха в необработената информация с плащещ ентузиазъм. Поведението им беше като на деца, пленени от някакво чудо. Уилсън внимаваше да не се натрапва или да не ограничава Тънди относно начина, по който той командваше отдела си. Само че, доколкото можеше да прецени, всички в него се държаха по-скоро като манияци на тема наука, неизживели първия си живот, отколкото като мъдри и внимателни професори — причината, заради която бяха избрани. Караха се и се смееха, без изобщо да се контролират. Внезапно, след всички изминали месеци, сега те бяха елитът и стояха над всички от екипажа. Личеше си по поведението им.

Уилсън остана два часа след изтичането на смяната му и след това предаде командването на мостика на Оскар. Час по-късно Ана го откри в обсерваторията. Беше дълго и мрачно помещение със слабо синьо осветление на средната палуба на пръстена. Тя влезе през вратата и спря за дълъг миг, преди очите ѝ да свикнат с тъмнината. Галерията имаше три високи прозореца от перфектно от оптична гледна точка стъкло, които гледаха пред кораба. Виждаха се смътни силуетите на още няколко души — бариерата беше привлекателен пейзаж. Тя се приближи до Уилсън.

— Здравей — прошепна.

— Здравей. — Ръката му опипом намери нейната в мрака. Двамата останаха прави един до друг, наслаждавайки се на близостта си. Ана виждаше главния цилиндър над тях, тъмна сива маса, осветена от малки навигационни светлини, които бяха нашарили като точки повърхността му. Въртеше се бавно и обръщаше последователно различни групи сензори към тях.

— Не съм сигурен, че я виждам — прошепна тихо Уилсън. — Имплантите ми предоставят идеално изображение в инфрачервения спектър. Но ако ги изключа, мисля, че мога да я видя. Ако е там, то е нещо като дебел облак от най-тъмния червен цвят на света. Може би просто си въобразявам, защото знам какво е и как би трябвало да изглежда. А тя изглежда така, сякаш е точно под носа ми.

— В този мащаб — е — прошепна му тя. — Дори не можем да се оприличим на микроб, сравнен с баскетболна топка.

— Виждаш ли я?

— Не знам. — Макар и да беше глупаво да го прави, тя се наведе леко напред и премигна. Имплантите ѝ бяха изключени и пред носа на кораба наистина може би имаше някаква ултратъмна червеникава мъгла, като сиянието на самотна свещ, осветяваща цяла катедрала. — Като призрочна светлина е.

— Хмм. Винаги съм смятал, че имам силно зрение. Ще трябва да пренаредя гените си при следващото подмладяване.

Той махна с ръка пред лицето си, за да види дали това ще промени нещо, дали ще успее да различи неуловимата емисия зад пръстите си. В обсерваторията имаше твърде много вторично осветление, за да бъде сигурен.

— Не знам дали я виждам, но със сигурност я чувствам. Проклетото нещо е страшно, като създание, стаило се точно зад мислите ти.

Тя хвана ръката му в своята.

— Хайде, беше дълъг ден. Време е да си починеш.

Той се усмихна. Зъбите му също едва се виждаха в мрака.

— Твърде съм уморен и напрегнат, за да споря с теб.

Остави я да го поведе към вратата.

— Напрегнат? Ти?

— Да. Прекарахме цяла година в строежа на кораба. Аз прекарах триста години в чакане нещо толкова важно да ми се случи отново. Когато излязохме от хиперпространството, исках *там* да има нещо, нещо конкретно, което да мога да видя и да разбера. Когато кацнахме на Марс, бях обграден от извънземната геология. Беше странно, дори красиво по някакъв начин и всъщност никой не знаеше нищо за нея. Само че камъкът можеш да го разбиеш с чук и да видиш минералите и пластовете в него. Имахме библиотека с информация, която можеше да определи какъв вид е точно, какво събитие го е произвело. Всичко беше в главата ми, информацията, която можех да приложа.

Бяха сами в коридора, затова тя се изправи на пръсти и го целуна.

— Горкият ми старец.

Уилсън се усмихна, вече срамежливо.

— Да, предполагам, че просто се поизплаших, това е всичко. Размерите на това копеле могат да усучат съзнанието ти. Не трябва да му се оставям.

— Знам, няма да помогне, ако го налагаме с чук.

— Не. — Той отвърна на целувката ѝ. — Обзалагам се обаче, че ще се почувствам много по-добре.

Пет дни по-късно Уилсън нареди „Втори шанс“ да се придвижи на петдесет хиляди километра над бариерата. Използваха плазмени ракети и ускориха до една петнадесета же, след това спряха и се обърнаха, за да намалят скоростта си. Физиците бяха нетърпеливи да видят какво ще се случи, когато отходните газове се пръснат над повърхността. Отговорът беше много прост — нищо. Сателитите, които се носеха на сантиметри от бариерата, наблюдаваха как утайката от газове и енергизирани частици удря повърхността и отскача. Нямаше размяна на топлина или на кинетична енергия. Никакъв ефект. По микровълновите връзки между сателитите и звездния кораб потекоха гигабайти, допълвайки вече обширната база данни относно бариерата. Огромно количество от сензорни лог-файлове бе запазено в системата на ОИ и почти всички съдържаха отрицателни отговори. Всеки член на научния екип можеше да каже на Уилсън какво не е бариерата и да обясни свойствата ѝ надълго и нашироко. Това, което никой не можеше да му каже, беше как е създадена, нито откъде. Също толкова категорично не знаеха защо съществува.

Но пък, каза той снизходително една нощ на Ана, бяха тук само от пет дни. Не трябваше да очаква чудеса.

Звездният кораб вися над опърничавата бариера още осем дни и продължи да я опипва с различни радиационни лъчи, както малко дете опипва интригуваща рана, нетърпеливо да види какво има под коричката. Генераторът им на червееви дупки изкриви време-пространството в многобройни заплетени мутации. Вълновите функции на всяка проба отскачаха от най-близката почти невидима повърхност без някакъв значителен резонантен модел. През това време единственото голямо откритие бяха планетите зад бариерата. Тънди потвърди, че гравитационният анализ показва два газови гиганта и три малки солидни планети, орбитиращи около звездата, както и индикации за няколко огромни астероида. Когато съобщи на ръководителите на отделите, че една от планетите е в

животоподдържащите норми, това оживи всички. Разстоянието до звездата позволяваше еволюцията на въглероден живот при благоприятни планетарни условия, като например наличието на вода. Атмосферното налягане беше поносимо.

Най-накрая, повече заради настроенятия на кораба, отколкото заради практическата наука, Уилсън позволи на Макклеин Гилбърт да извърши полет до повърхността. След дългото, скучно пътуване екипажът се изнервяше. Също като Уилсън, и останалите бяха очаквали нещо по-конкретно, някаква следа за произхода на бариерата, причината за съществуването ѝ. Ако един от тях наистина отидеше там и я изследваше лично, може би това щеше да успокои част от напрежението, което се натрупваше в животоподдържащия пръстен.

Така целият звезден кораб наблюдаваше как малката совалка излита от хангара си в цилиндричната суперструктура. Тя представляваше малка сферична животоподдържаща капсула, годна да транспортира до петнадесет пътници, прикачена върху тласкащо отделение с формата на барабан, което съдържаше екипировката за изследване и две малки плазмени ракети. Беше превозно средство за малки разстояния с възможност за полет до десет дни, предвидено да пренася научни работници между „обектите на интерес“, намерени при двойката Дайсън. Въпреки че нямаше възможност да навлиза в атмосфера, можеше да каца на малки безвъздушни луни или, както по-скоро се надяваха, да се свързва с извънземни звездни кораби и космически станции, а ако извадеха истински късмет — с генератора на бариерата. Почти всички на борда бяха пожелали да придружат Мак, включително изключително гласовитият Дъдли Боуз, но Уилсън бе забранил качването на пътници по време на това пътуване. Мак взе със себе си още един член на изследователския екип за всеки случай, пилот, един инженер, и с това се изчерпваше целият екипаж.

Совалката използва контролните си двигатели на химически принцип, за да се задържи на триста метра над бариерата и Мак внимателно се измъкна от цилиндричния шлюз на космическия съд. Вътрешният слой от модифицирана пластмаса на космическия костюм се стегна около кожата му и започна да се наглася към всяко негово движение, така че да пасва удобно на тялото му във всеки един миг. Над него той носеше дреха с топлинна регулация, оплетена от топлопроводими фибри, които щяха да отведат настрана цялата

излишна телесна топлина. Върху нея имаше по-дебел бледосив костюм, който комбинираше противорадиационно покритие и външен слой броня, достатъчен да спре повечето микрометеоритни удари. Имаше и вградена мрежа от силови генератори, която беше истинската му защита в космоса. Ако тази екипировка се повредеше, процедурата изискваше да преустанови дейността си извън совалката и да се върне към най-близкия шлюз. Шлемът му беше подсилен прозрачен балон, също неподатлив на радиация и устойчив на екстремални температури. Можеше да го затъмнява в зависимост от светлината. Имаше видимост във всички посоки, подсилена от разнообразни сензори в яката, до които имаше достъп чрез виртуалното си зрение. Батериите, топлинният регулатор и системата за регенерация на въздуха бяха прибрани в малка компактна раница, вградена в предната част на външния костюм. Там имаше още няколко допълнителни радиаторни перки, чието предназначение беше да изхвърлят излишната телесна топлина. Цялото това нещо беше свързано с интерфейс и контролирано от е-конома му. Иконите на системните схеми бяха пръснати по периферията на виртуалното му зрение.

Веднага щом се измъкна от въздушния шлюз, се хвана за решетката на корпуса. Ресничките на подметките на ботушите му се захванаха за мрежата достатъчно силно, за да го задържат на място дори под действието на мощното усукване, което тялото му можеше да претърпи при грешна маневра по време на свободното падане. Наведе се, коремните му мускули се напрегнаха здраво поради липсата на гравитация, и развърза тънката раница от стойката ѝ. Беше просто устройство, малка раница с дебели пластмасови гъбовидни придатъци на всеки ъгъл, от които излизаха дюзи за изстрелване на студен газ. С тях можеше да се придвижва свободно на разстояние от няколко километра.

Докато я слагаше на себе си, във виртуалното му зрение се появи нова група от икони. Първо извърши пълна проверка с диагностичния софтуер и чак тогава започна да манипулира джойстика с виртуалната си ръка. Сега, когато вече беше навън и толкова много от колегите му от екипажа надзъртаха през рамото му, се изкушаваше силно да натисне газта и веднага да се изстреля към бариерата. Въпреки това си наложи да премине през рутинния физически тест. Започна да изпробва тръстерната сила на всяка от дюзите, като изпускаше малки

порции газ. Чак когато малкият му тренировъчен полет около совалката привърши, каза:

— Готов съм да премина.

— Оттук изглеждаш добре — каза Оскар. — Телеметричните данни са идеални. Можеш да продължиш с мисията.

Познатият глас и неизменният му сухарски хумор действаха абсурдно успокоително на Мак. В тази твърде ексцентрична ситуация това беше приятна позната нотка, същият глас, който го бе превел през дузина нови светове. Виртуалните пръсти наклониха джойстика напред и маневриращите дюзи изкихаха струи азот, отдалечавайки го от совалката. Доколкото можеше да види в стандартния видим спектър, беше се отправил към абсолютния мрак. Барьерата може да беше на няколко сантиметра пред него или на петдесет светлинни години. Според радара му беше на деветдесет и три метра. Той увеличи скоростта до няколко метра в секунда и каза на е-конома си да включи светлините на совалката. Космическият му костюм засия с мръсната оловна светлина на лъчите зад него. Беше сигурен, че вижда пред себе си тройните кръгове, където лъчите се сблъскваха с барьерата. Светлините оформяха нещо като емблема, сякаш някой прожектираше анимация върху повърхността.

Мак активира инфрачервената функция на ретиналните си импланти. Половината вселена се превърна в сияйно карминено. Въпреки че можеше да види барьерата, все така нямаше как да прецени физическото разстояние до нея. Радарът показваше четиридесет метра. Той започна да намалява скоростта си, светлините вече оставяха кръгове с лек зеленикав оттенък върху повърхността. За сметка на това най-накрая можеше да види собствената си сянка, проектирана върху плоската стена пред него.

Той спря на половин метър от преградата и за миг просто се задържа на място. Биомониторът отчете препускащ сърдечен пулс, можеше да чуе бученето на адреналина в ушите си. Започна да повдига ръката си, пръстите му се разгънаха, за да докоснат енигматичната повърхност и спряха. Не беше получил разрешение, но ако искаше потвърждение преди всяко действие, мисията извън кораба щеше да отнеме цял ден. Причината, заради която бе избран, беше опитът му при контакти. „Не и в тази ситуация“, каза си той и си позволи малка

игрива усмивка. Ритъмът на сърцето му се бе поуспокоил и той довърши движението си. Пръстите му докоснаха повърхността.

В продължение на един откачен миг си представи как бариерата изчезва като сапунен мехур, пръсната от нахалното му докосване. Само че не стана така и той се изхили тихо на тази приумица. Вече се носеше назад, отгласнат от контакта, затова натисна джойстика напред и отново протегна ръка. Този път маневриращата раница го задържа на място.

— Добре, докосвам бариерата. Няма признаци за реакция. Прилича на обикновена солидна материя, няма я леката повърхностна нестабилност като при допир със силово поле.

— Разбрано, Мак — каза Оскар. — Всички се надявахме някаква демонична лапа да пробие повърхността и да те повлече навътре.

— Хей, благодаря ти.

— Удоволствието е мое. Какво ще кажеш да изпробваш няколко сензора?

— Ще го направя. — Той се пресегна към инструментите, закрепени за колана му. Един по един закрепяше сензорни подложки към бариерата и ги активираше. Трябваше да придържа всяка към повърхността. Високотемпературното лепило не вършеше никаква работа. Когато го изстиска от тубата му, то просто отскочи от бариерата като вода, пръсната върху тефлон.

— Не очаквахме да проработи — каза Оскар. — Няма достатъчно атоми, към които да се закрепим. Все пак опитът си струваше.

— Разбира се, но в момента изразходвам големи количества газ, за да поддържам сензорите.

— Разбрано. Моля те, приложи мезонния детектор.

— Добре. — Той притисна дебелия цилиндър към повърхността. За пореден път си представи ясно как нещо чака от другата страна. Той дращеше по бариерата като мишле по перваза, а домашната котка слушаше съсредоточено, невидима, само на един електрон разстояние. „Това е ирационално, продължаваше да си повтаря. Само че нещо знае със сигурност, че сме тук.“ Изви глава настрана, докато звездите не изпълниха погледа му. За миг беше изправен, притиснат към стената, нощното небе беше зад него, а краката му не стъпваха на нищо. Вертикалният хоризонт между червеното и черното беше идеално прав

и ясен. Когато погледна надолу, същият хоризонт се намираше под краката му. Човешкото съзнание просто не можеше да възприеме *размерите* на това нещо. Който и да бе създал невероятния артефакт, трябва да бе имал изключително сериозна причина.

Защита? Затвор? Залозите на борда бяха осемдесет на двадесет процента. И двата варианта предполагаха наличието на агресор. Отново в мащаб, необхватен за човешкото съзнание.

— Добре ли си, Мак? — попита Оскар.

Той осъзна, че сърцето му отново бумти и направи няколко бързи вдишвания.

— Да, няма проблеми. Какво следва?

— Детекторът на екзотични вълнови форми. Тънди иска да знае откъде точно идва инфрачервената емисия. Това би трябвало да ни помогне да разгадаем как бариерата се свързва с пространство-времето.

— Ясно.

След четиридесет минути той върна и последния сензор на колана си и се изстреля към совалката. Физиците бяха доволни от резултатите, бяха се придвижили с още една стъпка към разбирането на бариерата. Само че по въпросите „какво“ и „защо“ я генерираше все така нямаха никаква идея.

Два дни след мисията на Мак сутрешното събиране на ръководителите на отделите реши, че събирането на информация вече не може да продължи от статична наблюдателна позиция. Уилсън беше загрижен, че не напредват достатъчно в други насоки.

— Бяхме изпратени тук, за да установим причината за издигането на бариерата — каза им донякъде формално той, след като бяха направили обичайния преглед на материалите от предишния ден. — Тънди, знам, че екипите ти се справят страхотно с установяването на характеристиките на бариерата, но се нуждаем от нещо повече. В момента работите над квантовата ѝ структура. Има ли някакъв начин да пренастроим хипердвигателя и да преминем от другата страна?

— Не — каза Тънди. — Всъщност не мисля, че има начин да преминем отвъд. Може и да не сме способни да генерираме такава бариера, но сме в състояние да разберем достатъчно от свойствата ѝ, за

да изключим всякакъв вид преодоляване през хиперпространството. През нея просто не може да бъде отворена червеева дупка.

— Ами ако опитаме да влезем със сила? — попита Оскар. — Можем ли да проникнем през нормалното пространство?

— Отново не. Няма начин. Дори да можехме да генерираме нива на енергия от звездни колапси и да ги приложим право срещу бариерата, нямаше да постигнем нищо. Тя не е физическа. Не може да бъде наранена като твърдата материя. Един ден може и да сме способни да манипулираме квантови полета по такъв начин, че да дестабилизираме част от нея, но това няма да се случи още дълго време. Ще си послужи с доста слаба игра на думи — дори не сме докоснали повърхността.

— Тогава трябва да потърсим следи на друго място — каза Уилсън. — Трябва да признаем, че предвид размерите на това нещо, търсенето ще е доста повърхностно, но трябва да го направим. Връщаме се към двете първоначални теории: офанзивната и дефанзивната. Ако бариерата е защитна, може да има следи от атаки.

— Следи или цялата армада? — попита небрежно Оскар.

— Ако са тук, вече би трябвало да ни изучават — каза Антония Кларк, началникът на инженерите. — Създадохме достатъчно смущения във всеки спектър, откакто сме пристигнали. Дори няколко разузнаващи сателита, пръснати около бариерата, щяха да ни открият.

— Може би — каза Тънди. — Само че не сме засекли никакви наблюдателни устройства. А и от издигането на бариерата е изминало много време. Заплахата вече може и да не съществува.

— Много време според нашите представи — каза Оскар.

— Добре. — Уилсън вдигна ръце, за да предотврати избухването на грандиозен спор. — Ако атакуващата сила или същество е все още тук, трябва да го открием, най-добре, без то да ни види. Това ще е доста трудно, признавам, но трябва да се опитаме. Ако са си тръгнали, може да са оставили нещо зад себе си. А пък ако бариерата е била издигната, за да затвори звездата и обитателите на системата, тогава имаме още по-голям шанс да открием строителите. Затова реших с „Втори шанс“ да поемем на пълна обиколка около екватора. Ще поддържаме дистанция от една астрономическа единица и ще използваме хипердвигателя на ниска скорост. Ако отделим за това една седмица, хисрадарът ще успее да завърши много точно сканиране на

околния космос. След това, ако приемем, че се изпълни най-лошият сценарий и не открием нищо, ще отлетим до двата полюса и ще ги изследваме. Ако и тогава не намерим нищо, ще направим нова преценка на ситуацията.

— Капитане — каза Тънди, — бих искал да повдигна въпроса за комуникацията.

— С кого?

— И двата сценария предполагат, че отвъд бариерата съществува някакъв разумен живот. Сега, когато сме толкова близо, е възможно да привлечем вниманието им, дори да влезем в диалог.

— Как? Нали каза, че бариерата е непробиваема.

— Спрямо всичко, с изключение на гравитацията. — Той кимна към главния инженер. — Обсъдих това с Антония. Не би трябвало да е твърде трудно да модифицираме енергийната конфигурация на хипердвигателя, за да създадем гравитационни вълни. Ако цивилизацията вътре разполага с работещ гравитационен детектор, би трябвало да могат да засекат сигнала.

Идеята изненада Уилсън. На базата на анализа, който получаваше от научните екипи, откакто бяха пристигнали, отдавна бе изключил възможността за опит за контакт.

— Колко трудно ще е да извършим тези адаптации? Няма да позволя да изключим двигателя нито за миг.

— Въпрос на препрограмиране е — каза Антония. — Това е всичко. За да излъчва стандартни гравитационни вълни, трябва само да направим проста модификация на хисрадарната функция. ОИ на кораба може да ни предостави план за преформатирането за няколко часа.

— Добре тогава, можете да продължите работа по тази програма. Ако обиколката на екватора не даде резултати, определено ще изпробваме този вариант. Добра идея, поздравления и на двама ви.

Беше вторият ден от едноседмичния им полет около екватора, когато хисрадарът най-накрая откри нещо интересно. Първите данни от сканирането постъпиха точно след полунощ по корабния часовник. Оскар командваше мостика. Той нареди „Втори шанс“ да се върне в нормалното пространство и се обади до кабината на капитана.

Когато Уилсън пристигна, навличайки сакото си и тръскайки глава, за да се разсъни, главните сензори на звездния кораб бяха напълно разгърнати. В порталите на мостика се оформяше картина. Графичната решетка от неоновозелени линии върху радара беше включена в режим на най-голяма детайлност и показваше идеална полусфера, която се издигаше от бариерата. Основата ѝ имаше диаметър от двадесет и пет километра.

Тънди Сътън и Бруно Сеймор пристигнаха на мостика. И двамата застанаха зад Уилсън и зяпнаха объркано.

— Уау — промърмори Бруно. — Говори ми за муха, хваната в кехлибар.

— Добре. — Уилсън отиде до конзолата си и седна зад нея. — Какво наблюдавам? Планета ли е?

— Не, сър — отвърна Ръсел. Екраните на конзолата му проблясваха, докато той прекарваше новопристигналата информация през рутинните процедури на анализ. — Бих предположил, че е някакво продължение на самата бариера. Повърхността е безупречно гладка, точно като нейната, и освен това има формата на идеална полусфера. Има изключително силно магнитно поле, много над стандартното планетарно, и флукутира като подивяло, почти все едно се върти. Няма гравитационно поле... но сензорите засичат гравитационни емисии. Редовни са, някакъв вид пулсация. Само че не са синхронизирани с магнитното изместване. Много странно.

След тези думи Уилсън се обърна към Тънди, който тъкмо седнаше зад собствената си конзола. Астрофизикът се намръщи объркано към него.

— Някакъв сигнал? — попита Уилсън.

— Не знам.

— Поредицата на пулсациите не се променя — каза Ръсел. — Ако е сигнал, не казва кой знае какво.

— Можеш ли да определиш откъде идва?

— Сякаш от полусферата, въпреки че точката на произход изглежда се мести във вътрешността ѝ.

— Добре, нещо друго?

— Липсва инфрачервена емисия. — Той кимна към огромния портал, който показваше повърхността на бариерата в ярко карминено.

Огромен кръг в центъра на образа беше оцветен в черно, сякаш беше изрязана дупка. — Чакайте! Има нещо на върха.

Гласът на Ръсел стана по-писклив, докато разчиташе необработената информация.

— Върхът не е заоблен, а е плосък, или... може би е някакъв кратер. Отвор! Там има отвор.

— Прав си! — извика Бруно. На лицето му имаше дива усмивка. — Слаба фотонна емисия. Оттам се излъчва светлина, вълновата дължина излиза с малко от ултравиолетовия спектър. Не е инфрачервена, не и като останалата част на бариерата. Това може да е вход!

Уилсън и Оскар си размениха шокирани погледи.

— Успокойте се — каза Уилсън. — Искам да работим с реалността, а не с предположения. Дайте ми прилично изображение от главния телескоп. Оскар, на какво разстояние се намираме в момента?

— Сто хиляди километра над бариерата. Още седемдесет хиляди от полусферата.

— Достатъчно е.

— Фокусираме — обяви Бруно.

Порталът на мостика показва бързо разрастващ се навън пръстен от червена светлина. След това потъна в абсолютен мрак.

— Ето го — каза триумфално Бруно. Петънцето от луминесцентна светлина започна рязко да расте и се превърна в полумесец от лавандулово сияние, което затрепка в средата на портала.

— Размери? — попита Уилсън.

— Дупката е широка седемнадесет километра.

— Вълновата дължина не съвпада с известния спектър на Дайсън Алфа — каза Тънди. — Това не е светлината на звездата.

Уилсън не можеше да извърне поглед от отломката светлина.

— Засичаме ли някакви близки действия, които може да идват от космически кораби или сензори?

— Не, сър.

— Предполагам, че не знаеш дали дупката е била отворена при излизането ни от червевата дупка?

— Знаем, че върхът беше плосък, но данните от хисрадара не показваха, че е отворен.

— Ясно. Някакви препоръки?

— Да пратим сонда — каза незабавно Ръсел.

— Накрая ще направим и това — каза Тънди. — Само че първо трябва да го наблюдаваме известно време.

— Докато го наблюдаваме, можем да изпратим сателит, който да прелети над отвора — каза Оскар. — Ще го държим на същото разстояние като кораба и ще надзърнем право надолу. Тъгълът на наблюдение от сегашната ни позиция е доста неподходящ.

Уилсън се изненада малко от предложението. Бе очаквал Оскар да е по-предпазлив, въпреки че сателитът наистина беше добра идея. Ако там имаше нещо, то със сигурност знаеше за присъствието на „Втори шанс“.

— Направете го.

— Започвам подготовката.

Оскар отиде до конзолата, която обикновено използваше Ана, и започна процес на изстрелване.

— Междувременно — каза сухо Уилсън — някой да има идеи какво е това?

Жан Дювоа се подсмихна слабо.

— Крепостта на Мрака, в която се размотава злият властелин.

— Благодаря. Някой друг?

— Аз имам идея — каза Бруно. Почти се изчерви, когато екипажът на мостика погледна към него. — Ами, това нещо е активно, нали? Нещо отвътре генерира гравитационни вълни и магнитни полета. Може да има и други неща, но просто да не сме ги засекли. Освен това е разположено право върху екватора. Доколкото показват сензорите ни, е идеално изравнено с равнината на еклиптиката. Макар и да не съм сигурен доколко това има значение... — Той се огледа наоколо, притеснен от вниманието върху него. — Просто си помислих, че може да е генератор, това е всичко, точката, която генерира бариерата, или поне тази част от нея.

Уилсън погледна към Тънди и повдигна въпросително вежда.

— Подкрепям го — каза Тънди. — Докато не се появи ново предложение, което да го опровергае. — Той вдигна палец към Бруно. — Умно.

Оскар изстреля сателита от клас „Мур“ след двадесет минути. Йонните му двигатели ускориха и отдалечиха машината от звездния кораб, пращайки я по дъга над върха на тъмната полусфера. Почти

всички екрани на борда показваха изображението от камерите му във видимия спектър. Виолетовото сияние не разкриваше много, определено в самата вътрешност нямаше нищо. Програмата за изключително подробен анализ засече малка, но редовна флукутация в излъчващата се енергия. Не съвпаднаше с вибрациите нито на гравитационните вълни, нито на магнитното поле.

Четири часа, след като напусна „Втори шанс“, сателитът се озова право над отвора. Дори при най-голямото увеличение не можеше да улови нищо освен хомогенното тъмносиньо сияние, сякаш полусферата не съдържаха нищо друго, освен флуоресцентна мъгла. Двадесет минути по-късно, когато половината екипаж беше изгубил интерес към ставащото, светлината изчезна и отворът угасна напълно. Осемнадесет минути по-късно светна отново.

Интензивните забавени повторения, комбинирани с програми за подсилване на изображението, показваха, че нещо бе преминало по протежение на отвора и бе блокирало светлината.

— Твоят зъл властелин току-що мигна — каза Оскар на Жан.

Три дни след наблюдението вече знаеха, че светлината се блокира средно на всеки седем и четвърт часа, макар че периодът можеше да варира с до осем минути. Времетраенето на затъмнението беше по-постоянно. Продължаваше съвсем малко над осемнадесет минути освен веднъж, когато се проточи почти до тридесет и пет.

След като нищо не излезе от дупката за цялото това време, Уилсън най-накрая позволи наблюдение отблизо. По-голям сателит от клас „Галилей“ напусна хангара си на „Втори шанс“, екипиран с попълнен сензорен комплект от предишния. Ана забави хода му, когато започна да се доближава до дупката, и го задържа на двадесет километра над идеално черната повърхност на полусферата. Телеметричните данни показваха, че малкият съд получаваха истински пердах от магнитни и електромагнитни вълни. Въпреки специално подсилените вериги, предназначени да устоят на коварните условия около повечето активни газови гиганти, тя трябваше постоянно да внимава за претоварвания и временни повреди. Интерференцията предизвикваше много смущения в информационната връзка с кораба,

вследствие на което получаваха лоши образи и неточни данни от инструментите.

Всички на звездния кораб наблюдаваха как дупката бавно се показва в ползрението им, нежното ѝ лавандулово сияние изглеждаше като зората на слабо слънце. Илюзия, която се разпадна скоро след като сателитът се приближи. Осветената дупка беше малка по всякакви стандарти. После сателитът премина над ръба, забави ход и почти спря. Магнитните колебания, комбинирани с гравитационните вълни, бяха достатъчно силни, за да предизвикат отчетливо клатене, сякаш машината плаваше във вода. Ана даде всичко от себе си, за да омекоти малките вибрации и сензорите да могат да се вторачат внимателно надолу. Четиристотин километра под дупката извита решетка от огромни тъмни нишки се плъзгаше бавно над синьото сияние, което идваше от дълбините. Докато сателитът се съсредоточаваше върху нишките, стана ясно, че решетката далеч не е правилен шестоъгълен кошер. Процепите варираха от прости триъгълници до дванадесетостени, като някои от нишките бяха толкова извити, че почти превръщаха фигурите в елипсоиди. Дупките бяха с размерите на малки държави, а нишките бяха широки до неколкостотин километра. От заоблеността и мудното движение ставаше ясно едно — решетката беше сфера.

На хиляда километра под нея се виждаше втора сферична решетка, също изградена от тъмни нишки, макар че тази имаше по-правилна геометрия и беше съставена главно от триъгълници и петоъгълници. И тя се въртеше, но в различна посока. Под нея имаше трета решетка с по-големи празни пространства. Дългите ѝ колкото континенти нишки сияеха в наситено индигово и излъчваха внушителен блясък. Той беше допълван от ивици аметистова светлина, която идваше изпод сферата и подсказваше за четвърта решетка, въртяща се някъде в дълбините. Не беше ясно къде точно. Третата сфера, изглежда, бе обградена от някакви светещи газове.

— Копеле — прошепна Уилсън. От всички неща, които бе очаквал да види в Крепостта на мрака, кинетичните скулптури, по-големи от планети, не бяха много напред в списъка му. Мащабът на бариерата вече подлагаше на безмилостни атаки човешките му сетива. Тя поне беше само проекция, енергия, манипулирана и огъната в звездни мащаби, докато тези решетки-сфери изглеждаха съвсем

плътни. Това беше материя, организирана и оформена в количества, които технологията на Федерацията не можеше да си представи. И въпреки това строителите на бариерата бяха създали нещо, което от тяхната проста гледна точка изглеждаше механично до смехотворна степен, в най-точния смисъл на думата. Вече нямаше изобщо да се изненада, ако откриеха скоростни кутии със зъбчати колела с размерите на луни, които захранваха цялата постройка.

— Тези нишки наистина ли са твърди? — попита той.

— Не мога да кажа — каза Ана. — Електромагнитната среда там си играе неконтролируемо с радара на сателита.

— Толкова много материя би се сляла под силата на собствената си гравитация — каза Брус. — Трябва да са енергийни форми.

— Не мисля — веднага го оспори Ръсел. — Там няма нищо с масата на планета. Освен това скоростта на въртене ще поддържа формата им.

— Глупости, трябва да са направени от метален водород, за да поддържат структурната си цялост при такива условия.

— И какво от това? Значи е метален водород. Освен тези, които сияят. Мисля, че те са от някаква екзотична материя. Реално оттам не се долавя никакво инфрачервено излъчване.

— Външната обвивка завършена ли е? — попита Оскар. — Искам да кажа, има ли идентична полусфера от вътрешната част на бариерата, или това е просто някакъв гигантски жлеб за тези гигантски сферични решетки?

— Добър въпрос — каза Тънди. — Ана, можеш ли да фокусираш телескопа на сателита през решетките?

— Не, сър, няма начин! — възкликна тя. — Мъглявината около третата сфера е като облак и става все по-гъста под нея.

— Като олио — промърмори Оскар. — Смазва процепите между сферите.

Той осъзна, че Тънди го гледа, и се усмихна извинително.

— Просто мисъл.

— Ана — обърна се към нея Уилсън. — Сателитът ще оцелее ли там?

Тя изпусна дълга въздишка, докато се взираше в основното изображение в порталите близнаци.

— Не виждам защо не, поне до първата сфера. Данните от сензорите показват, че пространството е празно на тази дълбочина.

— Добре тогава — каза бавно Уилсън, докато в него се зараждаше чувство на истински ентусиазъм. — Да го направим.

Ана изстреля втори сателит от клас „Галилей“ и го насочи до входа на нещото, което екипажът вече наричаше Крепостта на Мрака. След като пристигна, тя прати първия сателит вътре и използва втория, за да предава информацията до кораба. Докато се спускаше надолу към най-външната сфера, енергийните вихри около сателита видимо се усилиха. В крайна сметка Ана престана с опитите си да компенсира вибрациите. С тази скорост на горене щеше да свърши горивото само за няколко часа. Затова остави малкия съд да се поклаща напред, предавайки размазани картини до кораба. На около всеки осемдесет километра го стабилизираше отново и извършваше бърза проверка, преди да позволи на вибрациите да се натрупат отново. Нищо ново не се появи по време на спускането. Разстоянието между външната обвивка и първата решетка беше празно, сензорите на сателита го определиха като абсолютен вакуум.

Когато преполови пътя, една от масивните дъги на сферата премина под отвора и затъмни светлината, която се изливаше от вътрешните решетъчни сфери. Досега екипажът успешно бе записал географията на първата сфера и напредваха бързо с описанието на втората. Не откриха логика зад моделите им. Вече обаче можеха да предсказват с точност затъмненията.

С доближаването на сателита до първата сфера данните от радара започнаха да се подобряват.

— Това е странно — отбеляза Ана, докато отново стабилизираше сателита.

— Има ли проблем? — попита Тънди.

— Използвам паралакс^[1], за да потвърдя разстоянието до нишката, към която сме се насочили, но има несъответствие между него и данните от радара. Според радара се намира на три клика по-близо.

— Може би оптичният ефект на мъглата обърква показанията на паралакса?

Тя поклати глава.

— Гледката е ясна. Около тези нишки няма замъгляване.

Разминаването започна да се засилва с приближаването на сателита. Те изследваха магнитната нестабилност около дъгата и видяха как силовите линии се огъват като циклони около повърхността ѝ.

След дълго и разгорещено обсъждане с останалата част от екипа физици Тънди каза:

— Каквото и да е, външната сфера-решетка притежава електроотблъскващи свойства. Импулсите на радара не достигат до самата повърхност.

— Можем ли да вкараме сателита вътре и да се опитаме да го приземим? — попита Уилсън.

— Не го препоръчвам. Тази отблъскваща сила може да разстрои електрониката. Ще трябва да я проучим от разстояние.

Сателитът от клас „Галилей“ прекара два дни, носейки се на тридесет километра над първата решетъчна сфера, която се въртеше бавно под него. Всичките му сензорни мачти бяха изпънати докрай и събираха възможно най-голямо количество информация. На борда на звездния кораб физиците работеха с инженерите в опит да проектират проста сонда, която да могат да спуснат върху една от дъгите. Веригите ѝ бяха оптронични, за комуникация използваха лазер. Сензорите бяха силно ограничени. Дори ако само изучеха полета ѝ до някоя нишка, щяха да се сдобият с ценна информация.

Нетърпелив да продължи изследването на Крепостта на Мрака, Уилсън позволи изстрелването ѝ. Още два сателита от клас „Галилей“ бяха изведени в космоса. Ана и Жан Дювоа бяха събрали малък екип от контролни оператори, подбрани от квалифицираните пилоти на борда, за да им помогнат с дистанционното управление на сондите. Заедно направляваха сателитите близнаци през входния отвор и ги спуснаха към първата решетъчна сфера. Ана извърши спускаща маневра с водещия сателит и го разположи в средата на петоъгълен участък от мрежата. Докато Жан поддържаше първия сателит на петдесет километра над сферата като комуникационен усилвател, тя запали йонните тръстери и устреми сондата право към втората мрежа.

Докато преминаваше покрай дъгите, електронните системи претърпяха многобройни сътресения. За щастие компенсиращата архитектура на машината успя да запази функциониращи основните компоненти през цялото време и постоянно рестартиреше изключилите единици. Сателитът изхвърли сондата и продължи.

След като премина отвъд първата сфера, „Галилей“ възвърна пълната си функционалност. Окуражена от това, Ана подкани член на екипа си да пилотира и втория сателит през сферата. След като и двата преодоляха първата решетка и работеха с пълните си възможности, тя ги поведе още по-надълбоко.

Междувременно сондата се понесе с равномерно темпо към дъгата, в която беше прицелена. Информацията фучеше обратно по лазерната връзка и разкриваше енергийните завихрения около огромната маса. Загубиха контакт няколко минути преди сблъсъка. Екипът от физици отдаде причината на ефекта на отблъскващата сила върху батерията на сондата.

Екипът на Ана пилотираше двата сателита от клас „Галилей“ към втората сфера. С отдръпването им от първата спаднаха и магнитните, и електромагнитните бури. Вече изглеждаше така, сякаш втората сфера е неподвижна. Единият от сателитите остана назад, по средата между сферите, а Ана спусна своя към ръба на една нишка, която оформяше огромен петоъгълник. Данните от радара бяха прецизни, нямаше магнитно поле, нямаше електромагнитна емисия, инфрачервеното излъчване беше пренебрежимо.

— Нещо го забавя — докладва Ана. Скоростта на сателита спадаше, сякаш се бе сблъскал с атмосфера. Но молекулярните сензори упорито продължаваха да регистрират вакуум около себе си.

Ана успя да го приближи на седемдесет километра от една от нишките, преди сателитът да спре напълно. Наложиха се да активира главните тръстери на пълна мощност просто за да го задържи там. Без тях машината щеше да обърне траекторията си.

— Нещо го избутва — каза тя на екипа от физици.

След три дни опити да се доближат с различни скорости още един сателит „Галилей“ се присъедини на помощ, екипиран с прост релсов механизъм за изстрелване на всякакви елементи. Машината започна да стреля. Всеки куршум, независимо от атомната му структура, забавяше и спираше, преди да достигне дъгата, а след това

се връщаше обратно с нарастваща скорост. Благодарение на активните и пасивните сканирания на втората решетъчна сфера екипът физици стигна до вълнуващо заключение.

— Материя с отрицателна маса — обяви Тънди по време на поредната среща на ръководителите на отдели. — Гравитационната ѝ сила е обратна на нашата собствена и заради това всичко, направено от обикновена материя, ще бъде отблъснато.

Сателитите успяха да преминат през центъра на всяка дупка от мрежата от отрицателна материя, където обратната гравитация беше най-слаба. Ана прекара един от тях до следващото празно пространство и го потопи в пасажа от малки искри, които се завихряха между втората и третата сфера. Сензорите му срещнаха проблеми с проследяването на плътните блуждаещи огньове, но в крайна сметка физиците стигнаха до заключение, че това е студена плазма, възбудена от емисиите на екзотичната материя отдолу и хваната в капан в празнотата на отрицателната маса отгоре.

Анализът на екзотичната материя се оказа много по-труден от изследването на предишните две сфери. Наложиха се да изстрелят цяла ескадрила сателити клас „Армстронг“, въоръжени с мощни и умни сензорни комплекти. Отне им две седмици да начертаят карта на енергийните течения, които кипяха като фотонни бури в плазмата между двете сфери от екзотична материя. След това вече бяха достатъчно уверени благодарение на новопридобитото си познание, за да пилотират сателит през четвъртата сфера.

Когато първият сателит „Армстронг“ премина през нея, не откри повече сфери. Вместо това пространството в средата, което имаше диаметър от шестнадесет хиляди километра, обхващаше поредица от концентрични пръстени, всички изравнени с плоскостта на бариерата отвън. Най-външният, широк тринадесет хиляди километра, веднага бе кръстен от екипажа „венеца от маргаритки“. Представляваше поредица от лещообразни дискове, свързани заедно с черен кабел. След него имаше прост пръстен от зелена материя, толкова гладък и еднакъв във всичките си участъци, че беше невъзможно да определят дали се върти. Пръстен от сплетени сребристи нишки, които се движеха синусообразно една около друга като лъщящи змии. Пръстен от чиста алена светлина. Още солидни кръгове. Глобуси, стотици хиляди от тях, нанизани заедно в гъста огърлица, която бе оприличена от офицерите

на мостика на извънземна ДНК. Топките се виеха една около друга, докато едновременно с това се въртяха около центъра. Имаше и искри: широка лента от елмазени и кехлибарени светлини, зад които се носеха опашките на комети, докато орбитираща в различни посоки, макар никога да не се сблъскваха. Имаше един пръстен от вода или някаква бистра течност, чиято повърхност бе осеяна с вълни. В самия център беше празнотата, малка кръпка от мрак, през която падаше светлината.

Това беше планетариумът на самия Бог.

В столовата на звездния кораб се говореше, че сферите-решетки хранят пръстените, или обратното. Независимо от хипотезите, вече всички бяха убедени, че Крепостта на Мрака е генераторът на бариерата.

Един по един сателитите бяха спуснати към пръстените и един по един прекъснаха контакт с „Втори шанс“. Центърът на Крепостта на Мрака представляваше водовъртеж от енергии. Човешката технология не можеше да оцелее в него. Дисплеите показваха приливи от квантови изкривявания, които беснееха хаотично около ранените сателити. Някои от физиците твърдяха, че пръстените не съществуват — не могат да съществуват — в нормалното пространство.

Всички на борда искаха да знаят дали има съответстващ отвор от другата страна на Крепостта на Мрака.

— Няма начин да прекараме нещо през центъра и отвъд пръстените — каза Тънди. — Ако искаме да се опитаме, трябва да програмираме някой от сателитите да прелети през периферията на празното пространство между външната обвивка и първата сфера. Ще трябва да оперира автономно, не разполагаме с достатъчно сателити, които да послужат като предаватели на такова голямо разстояние.

— Загуба на време е — каза Оскар. — Не вярвам, че там има дупка. Няма да има смисъл от цялата бариера.

— Аз също не мисля, че има отвор — каза Уилсън. — Но все пак трябва да погледнем. Ана, програмирай един сателит „Галилей“ за мисията.

Полетът отне три дни. Когато сателитът отново се появи в комуникационния им обсег, записите на сензорите му показаха, че черупката от другата страна е непрекъсната. Беше претърсил повече от двадесет хиляди квадратни километра. Уилсън нареди да бъде презареден с гориво и изпратен отново. След седем полета бе сканирал

цялата полусфера от другата страна на бариерата. Нямаше отвор, нямаше никакъв проход към пленената звезда.

Три месеца след откриването на Крепостта на Мрака Уилсън повика Оскар и Тънди в кабинета си за съвещание.

— Искам да знам дали има какво още да научим от Крепостта на Мрака — каза той на Тънди.

— Шегуваш ли се? — попита изненаданият физик. — Тук има повече екзотична физика, отколкото човешката раса е открила, след като ябълката е ударила Нютон по главата.

— Не се и съмнявам. Само че вече идентифицирахме основните компоненти. Какво друго е способен да добави екипът ти към това? Имам предвид, че ние дори не знаем дали това нещо наистина генерира бариерата.

— Това е логическото заключение.

— Да, така е. Но можете ли да го докажете? Още по-важно, можете ли да го докажете със сензорите и инструментите, с които разполагаме на борда?

Тънди го погледна непокорно за миг, но в крайна сметка кимна нерешително.

— Не. Всъщност нямаме никакви шансове. Както каза, можем да начертаем карта на обектите там. Но да определим функциите и взаимовръзките им... При този мащаб такъв проект може да погълне всеки жив теоретик в продължение на следващите два века. Нуждаем се от по-голям кораб, всъщност нужна ни е външна станция с размерите на Висшия ангел и производителните му способности. Федерацията ще трябва да отвори верига от червееви дупки тук, единствено по този начин ще можем да приложим ресурсите, от които се нуждаем, за да разгадаем това нещо.

— Няма да стане — каза Оскар. — Съгласен съм, че трябва. Но от политическа гледна точка тук имаме единствено корена на всички проблеми на езотеричната физика. Това няма да ви спечели финансирането, за което си говорим.

— Найджъл Шелдън ще разбере — каза Тънди.

— Да, ще разбере — каза Уилсън. — Той направи полета възможен повече от всеки друг. Но дори той не може да убеди целия

Сенат на Федерацията, не и за подобно финансово начинание. Ако открием нещо, което да подсказва защо е била издигната бариерата, някакъв знак за заплаха срещу Федерацията, тогава може и да си спечелим поне няколко обратни мисии. Но това нещо е загадка. А ние сме живели със загадки вече прекалено дълго. Първоначално сме изненадани и въодушевени от съществуването им, след това просто се примиряваме с тях. Най-накрая вече дори не ги поставяме под въпрос. Вземи например силфените. Защо електрониката не работи на техните светове? Популярният мит твърди, че в горите им има пътеки между световите. В това вярват любителите на мистерии. По-практичните хора вярват, че са се пръснали из Галактиката с кораби-ковчези преди хилядолетия. Няма значение, защото ние живеем с присъствието им и то не ни засяга. Доколкото можем да преценим, бариерата, въпреки цялото си величие, също няма да промени живота ни. Тук няма извънземни флотилии, които чакат, за да взривят Земята на парчета, да откраднат златото и жените ни. Това е просто една непреодолима реликва, чието разбиране ще ни отнеме петстотин години. Един ден, след като това стане, двамата ще стоим тук и ще се смеем колко шашнати сме били преди.

— Ще ни върнеш у дома, така ли? — осъзна Тънди.

— Не веднага. Но определено отделихме достатъчно време на Крепостта на Мрака. Освен ако някой от вас не е измислил разумна алтернатива, ще наредя да продължим полета си около бариерата. След това, ако не намерим нищо, ще изследваме полюсите, както планирахме първоначално. Може да направим бърза експедиция до Дайсън Бета. Искам да потвърдя, че положението там е същото, преди да се отправим към дома.

— Подкрепям — каза Оскар. — Ръководителите на отделите получават запитвания колко ще продължи изследването. Никой още не се е оплакал, но бих казал, че е време да продължим.

И двамата погледнаха към Тънди.

— Добре — каза той. — Наистина разполагаме с достатъчно информация, за да отворим работа на университетите през следващото десетилетие. Само се надявам да грешиш относно следващия етап на проекта. Ако разгадаем технологията на Крепостта на Мрака, ще издигнем вида си до невероятни висоти. Може да преодолеем

границите между галактиките, за Бога. Ще можем да постигнем всичко.

Ана и малкият ѝ екип от оператори върнаха сателитите обратно, превеждайки ги внимателно през движещия се лабиринт на четирите решетъчни сфери. От тридесет и седемте, които бяха пратили в Крепостта на Мрака, девет бяха изгубени, или в центъра ѝ, или поради срыв в комуникациите. Когато оцелелите се върнаха по местата си в хангара, Ту Лий изпрати „Втори шанс“ обратно в хиперпространството със скорост, с която щяха да завършат обиколката на бариерата за още пет дни.

Алармата безцеремонно извади Уилсън от дълбокия и приятен сън. Той се преобърна настрана за миг, опитвайки се да скрие очите си от светлините на кабината, които се бяха включили автоматично. Ана изпъшка, присви очи и запремигва.

— Какво, по дяволите... — изсумтя.

— Мостикът е обявил извънредна ситуация — съобщи е-кономът на Уилсън.

— Мамка му! — Той се превъртя през леглото, скочи на пода и веднага се отправи към вратата. Във виртуалното му зрение проблясваха дузини икони. Беше трудно да съсредоточи вниманието си едновременно върху тях и върху коридора, по който се носеше почти на бегом. За щастие проектантите на звездния кораб се бяха придържали към морските традиции и бяха запазили капитанската каюта близо до мостика.

Иконите, отчитащи състоянието на кораба, не показваха физически повреди по суперструктурата, хипердвигателят също функционираше нормално. Защитната им система беше в норма. „Значи няма непосредствена опасност.“ Уилсън си наложи да се успокои, докато вратата на мостика се отваряше пред него. Чак тогава започна да проверява иконите за сензорите. Хисрадарът бе проникнал отвъд бариерата.

— По дяволите!

Членовете на малката нощна смяна на мостика погледнаха към него, когато чуха възкликанието му.

— Започна преди няколко минути — каза Оскар, докато се надигаше от стола зад командната конзола. — Наредих спиране на полета.

Уилсън седна в командното кресло и погледна към предните портали.

— Още ли сме в червеевата дупка?

— Да, сър.

— Добре, Ту Лий, изготви курс, който да ни изведе веднага оттук. Дай начало в мига, в който ти кажа.

— Да, сър.

И двата портала показваха хисрадарното сканиране на повърхността на бариерата. Тя сякаш флукутираще, огъваше се навътре, като че ли беше бомбардирана с метателни оръжия. В следващия миг Уилсън осъзна мащабите на случващото се. Ако някакви обекти се удрияха в бариерата, сигурно бяха с размерите на газови гиганти. „Враждебната сила! Причината бариерата да бъде издигната.“

— Астрофизика, знаем ли какво причинява това?

— Не, сър — каза весело Бруно. — Нямаме никаква идея.

— Има ли нещо в нормалното пространство? Кораб? Някаква оръжейна система, която може да е причината за това?

— Няма нищо — докладва Сенди Лание от сензорната конзола.

— Хисрадарът не показва нищо на хиляда астрономически години от тази страна на бариерата.

Уилсън се намръщи към порталите на мостика. Флукутациите ставаха все по-огромни. А те нямаше да открият защо, ако просто си седяха тук и надничаха през парапета. *Време е за взимане на решения.*

— Хипердвигател, придвижи ни на един милион километра от бариерата — нареди Уилсън. — Защитни системи, вдигнете силовите полета. Нека да видим какво става.

На мостика пристигна и останалата част от дневната смяна. Новодошлите заеха местата зад празните конзоли или застанаха зад членовете на нощната смяна. В атмосферата витаеше същата смес от нерви и въодушевление, която Уилсън си спомняше от кабината на „Орел-2“, когато самолетът кацаше на повърхността. Той отърка

полусъзнателно ръката си в омачканата си бяла тениска, преди да отметне падналите върху челото му кичури. Кожата на капитанския стол вече лепнеше по голите му крака под дългите шорти. За миг се зачуди дали да не смени набързо дрехите си. Това надали беше най-достоплееният образ, с който можеше да бъде запомнен в историята (а бордовите сензори със сигурност записваха), но пък половината екипаж беше облечен по същия начин. „Ох, какво толкова, дявол да го вземе...“

— Един милион километра, сър — докладва Сенди Лание.

— Изведи ни от хиперпространството.

Образът върху единия от порталите се смени в чисто аквамаринено синьо. В центъра се зародиха тъмни ивици и се разтвориха. Този път нямаше нужда да включват сензорите в инфрачервен режим, за да видят бариерата.

— Господи — каза пресипнало Тънди. — Тя става прозрачна.

Дайсън Алфа ставаше ту видима, ту невидима на тридесет астрономически единици пред тях, само малко по-ярка от останалите звезди зад нея. Флукуациите, отчетени от хисрадара, бяха неточни, бариерата не се движеше във физическите измерения, а се разпадаше.

— Сензори, защита, има ли нещо, която я обстрелва? — попита отчаяно Уилсън.

— Не, сър. Не засичаме никакви енергии. Местните квантови показатели също са стабилни, доколкото можем да преценим. Бариерата е... Уау! Няма я! Хисрадарното сканиране не показва нищо. Копелето го няма.

Уилсън втренчи поглед в двата портала. Този, който показваше гравитоничните данни, беше празен. Секунда по-късно, когато светлината ги достигна, Дайсън Алфа вече пламтеше в средата на колосален черен кръг.

„Все още виждаме другата страна на бариерата — осъзна той. — На светлината от звездите отвъд ще ѝ отнеме над четири часа, за да измине тридесет астрономически единици.“

— Извършете пълно пасивно сканиране със сензорите — нареди Уилсън. — Покажете ми какво има там.

— Това не може да е съвпадение — каза Оскар. Звучеше шокиран, дори малко изненадан. — Била е там над хиляда години и

сега, когато ние дойдохме, изведнъж изчезна? Няма начин. Никакъв начин. Нещо знае, че сме тук.

Членовете на екипажа на мостика се оглеждаха неспокойно и търсеха увереност едни в други. Уилсън мислеше по същия начин. Един доста силен глас в главата му го подканяше да бяга. „И не поглеждай назад.“ С приближаването на светлината към „Втори шанс“ звездното поле започваше да се появява отново по краищата на бариерата. По някаква зла ирония на съдбата приличаше на гигантски капан, който разтваря челюстите си.

Уилсън се обърна към Тънди.

— Какво прави Крепостта на Мрака?

Екипът от физици трескаво се скупчи около конзолите си и започна да провежда рутинни анализи чрез хисрадарния скенер. Уилсън наблюдаваше резултатите, които се появяваха на един от екраните на бюрото му. Не че можеше да разбере подробностите, но схващаше цялостната картина достатъчно добре.

— Там все още има нещо — каза Тънди. — Хисраданото сканиране показва, че е по-малко от преди. Вероятно засичаме външната решетъчна мрежа. Чакай — да, върти се. Черупката я няма. Освен това квантовите показатели във вътрешността са много странни. Преди нямаше такова нещо.

— Червеева дупка? — попита Уилсън.

— Не. Никога не съм виждал нещо подобно.

— Как оценяваш нивото на заплахата?

Тънди го погледна малко раздразнено.

— Няма очевидна заплахата. Ще ти докладвам отново по този въпрос.

В един от порталите се оформяше картина на планетарната система на Дайсън Алфа. И двата газови гиганта бяха по-малки от Юпитер и орбитираща на четири и половина и една седемнадесета астрономически единици от слънцето си. От трите солидни планети най-голямата имаше диаметър от четиринадесет хиляди километра и орбитираща на едно цяло и две АЕ от слънцето. Останалите две бяха по-малки и слабоизразените им елиптични орбити бяха много по-навън. Нареккоха най-вътрешната планета Алфа Майор и концентрираха основните сензори на кораба върху нея.

— Господи! — каза Сенди Лание. — Погледнете тези данни.

Зрителният спектър на Алфа Майор показваше количества вода, които загатваха за океани и кислородно-азотна атмосфера. Освен това беше богат източник на неутрино.

— Нивото на ядрен синтез е много високо — отбеляза Ръсел. — Бих казал, че цялостното количество надхвърля комбинираното действие на нашите Големи¹⁵.

— Какво, по дяволите, използва толкова много мощ? — промърмори Оскар.

Както откриха, значителен процент от мощността отиваше за комуникации. В електромагнитния спектър планетата сияеше като свръхнова. ОИ на звездния кораб започна да записва многобройни припокриващи се сигнали, но при липса на ключ нито един от алгоритмите му за дешифриране не вършеше работа.

Най-големият консуматор на енергията от ядрения синтез беше най-лесно забележим. Космосът над Алфа Майор кипеше от активност. Изящни искрящи следи от двигатели с ядрен синтез създаваха своя собствена мъглявина, която се простираше от горната част на атмосферата до милион километра над нея. Не свършваха там, а започваха да се разпръскват. От планетата се отдалечаваха флотилии от кораби с ускорение от три или четири же, изрязваха дълги белези от плазма сред празнотата, преди най-накрая да изключат двигателите си и да се отправят към дестинациите си в звездната система. Още стотици се приближаваха към планетата и запалваха двигателите си, за да стопят скоростта си в непрекъснатия рояк, която я обграждаше.

Над петдесет малки луни орбитираща на двеста хиляди километра от нея. Бяха обгърнати от малки ядрени пламъци на пристигащи и заминаващи кораби. Трябва да бяха пленени астероиди, орбитите и разстоянията помежду им бяха твърде равномерни за естествени спътници. Всеки от тях беше обкръжен от грамадни индустриални станции.

— Не си ли дават сметка за околната си среда? — попита Антония. — Не може да е безопасно да държат кораби с ядрени генератори толкова близо до обитаема планета.

— Това са големи кораби — каза Ана. — Поне колкото „Втори шанс“, а някои са доста по-големи. Отходният им газ се състои от хелий, вероятно използват за синтез бор.

— Скъпо — промърмори Антония.

— Зависи от технологичното им ниво — каза Оскар. — Това не е примитивна цивилизация.

— Къде отиват корабите? — попита Уилсън.

„Втори шанс“ започна да разгръща наблюдателния си диапазон. Откриха изумително ниво на технологична активност на всяка планета. Двете външни солидни планети, макар и студени и безвъздушни, бяха осянати с огромни силови куполи, изкуствени хабитати, чиято растителност не отстъпваше на тази върху континентите на Алфа Майор. Слънчеви глобуси с ядрен синтез осветяваха всеки от куполите. Космическите съдове над тях бяха почти толкова многобройни, колко над Алфа Майор, и обгръщаха световите в постоянно огъващ се тороид от ярка светлина. Около двете планети също имаше индустриализирани малки лунни.

Сред газовите гиганти се наблюдаваше един и същ модел. Всяка голяма луна приютяваше хабитат от куполи и бе обградена от кораби и индустриализирани спътници. Тънките пръстени в орбита около газовите гиганти съдържаха хиляди станции, които се бяха вкопчили в скалистите отломки и бавно ги поглъщаха. На дузина от най-външните лунни, всъщност огромни астероиди, силовите полета на хабитатите почти бяха погълнали скалите. Плътни завихрени изкривявания в магнитосферата показваха колосални структури в ниската екваториална орбита. Когато сензорите на „Втори шанс“ ги проследиха, откриха, че от тях се спускат кабели и тръби надолу към по-високите ивици от облаци.

Подробностите се появяваха на портала на мостика и Уилсън усети носталгия по бъдещето, чийто пионер си мислеше, че е през 2050 година. Златната ера на човешката Висока граница, която никога не се осъществи. Това беше вътресистемното общество, което всяка технологична цивилизация щеше да построи, ако беше откъсната от звездите.

„Защо обаче да е откъсната от тях?“

Три часа след изчезването на бариерата Сенди предаде сензорната конзола на Ана, но все пак остана на мостика още няколко часа, за да проследи развитието на ситуацията.

Един от вторичните телескопи наблюдаваше бъркотията в космоса около Алфа Майор.

— Изглежда, че някои кораби се отправят извън системата — каза Ана. Единадесет плазмени следи бяха видими отвъд периметъра, в който корабите летяха с угасени двигатели. — Ускоряват с пет же вече в продължение на три часа. Скоростта им е огромна. Надявам се да разполагат със силови полета за защита. При такава скорост дори една малка молекула може сериозно да скофти деня ти.

— Следя няколко подобни полета от двата газови гиганта — каза Жан Дювоа.

— Някой лети ли към нас? — попита Уилсън.

— Не, сър. Един ще премине на осем АЕ.

— Достатъчно безопасно разстояние, но продължи да го следиш. Ако промени курса си в нашата посока, искам да ме уведомиш.

— Да, сър.

— Тънди, мислиш ли, че са способни да засекат хисрадара ни?

— Мисля, че разполагат с технологията за засичане на флуктуации в квантовите вълни, което би им подсказало индиректно, че сме тук. Само че не сме засекли никакви хисрадарни емисии от вътрешността на слънчевата система, така че вероятно не разполагат с директен детектор. Трябва да вземем под внимание и въпроса за целесъобразността. Защо ще строиш хисрадар, ако си затворен в бариера с диаметър тридесет АЕ?

— Разполагат ли с технологията, нужна да построят бариерата? — попита рязко Уилсън.

Тънди направи гримаса и сподели мнението си с неохота.

— Мисля, че не. Съдейки от това, което видях, бих ги поставил на едно ниво с нас, като очевидно се различаваме от тях по това, че притежаваме технологията на червеевите дупки. Крепостта на Мрака многократно надхвърля възможностите ни.

— Това означава, че бариерата е била издигната от външна сила.

— Така изглежда.

— Значи са били затворени вътре. Някой ги е сметнал за заплаха.

— Уилсън отново се съсредоточи върху величествените астроинженерни постижения, които сензорите разкриваха. С неговата история му беше трудно да не завижда на цивилизацията на Дайсън Алфа. — Защо?

— Аз бих бил по-загрижен защо беше изключена — каза Оскар. — Някой извън нея ни е наблюдавал.

— В това няма много смисъл — каза Уилсън. — Ако се опитваш да изолираш дадена цивилизация, защо ще вдигнеш бариерата при появяването на първия кораб, дошъл да я изследва?

— Те не са се „опитали“ да ги изолират — каза Ту Лий. — Успели са.

— Което превръща изключването на бариерата в още по-безсмислено действие.

— Не знам за какво се тревожите — каза Ана. — Има много прост начин да разберем защо.

Всички на мостика се вторачиха в нея. Тя се усмихна и малките спирални ОВ-татуси по бузите ѝ затрепкаха с мека сребриста светлина.

— Попитайте ги — каза и посочи към портала.

На третия ден след падането на бариерата използваха хисрадара, за да сканират системата. Уилсън бе чул всеки аргумент „за“ и „против“ осъществяването на контакт. Повечето хора бяха предпазливи, като самия него, въпреки това, което бяха видели от извънземните на Дайсън. Дъдли Боуз беше нетърпелив да се обърне към тях. Оскар пък искаше да обърнат кораба и да се отправят веднага към Федерацията, тъй като все още беше разтревожен от момента, в който бариерата се бе вдигнала.

За първи път на Уилсън истински му се искаше да има мигновена връзка с Федерацията. Щеше да свали голям товар от раменете си, ако можеше да се отърве от отговорността по този въпрос. Ана беше права, можеха да научат много от първия контакт. Сега обаче изглеждаше сигурно, че извънземните от Дайсън са били затворени, и спекулациите на борда се въртяха почти изцяло около причината за това. Цивилизацията им беше впечатляваща, но не *толкова* заплашителна.

Вече осемдесет и три кораба се отправяха извън звездната система. След три дни непрекъснат полет при ускорение пет же първата вълна бе пропътувала над десет АЕ, а все още се изстрелваха нови кораби. Първите съдове от най-външния газов гигант вече почти бяха достигнали до мястото, където бе стояла бариерата.

Никой на борда на „Втори шанс“ не можеше да предположи какво щяха да правят, след като преминеха границата от тридесет АЕ,

особено имайки предвид, че корабите не бяха проектирани за междузвездно пътуване. Екипажът бе прекарал времето в събиране на информация за системата Дайсън Алфа. Колонизирани бяха не само планетите. Имаше два астероидни пояса, по един в орбита от всяка страна на Алфа Майор, и двата плътно заселени. Всяко от струпванията на троянски астероиди^[2] приютяваше процъфтяващи космически общества. Още по-интересно беше — особено за физиците — сканирането на пръстените, които орбитираща на три милиона километра над короната на звездата. Те имаха диаметър от петстотин километра и бяха защитени от силови полета. Сякаш абсорбираха слънчевия вятър и събираха огромни количества елементарни частици, изхвърляни от пламъците и слънчевите петна под тях.

Уилсън най-накрая позволи да използват хисрадара, за да се сдобият с по-подробна карта на системата и обитателите ѝ. Никой не се изненада истински, когато проучването показва десетки хиляди големи кораби, кръстосващи планетите, луните, астероидните хабитати и индустриалните станции. Цялостният им брой беше малко изнервящ, имайки предвид колко самотен беше „Втори шанс“. Непредвидим беше и броят на самотни носещи се астероиди отвъд втория газов гигант, които показваха следи от колонизация и индустриална дейност. Три от тях бяха само на няколко АЕ разстояние. Уилсън смъмри сериозно Сенди Лание — офицерът на смяна, която отговаряше за сензорите — затова, че не бе засякла неутриновите им емисии по-рано. По-късно през нощта си плати за това, когато Ана му изнесе лекция колко малки са генераторите на ядрен синтез и колко голям е космосът като цяло.

— Те трябва да са започнали да строят на астероидите съвсем скоро — каза разгорещено тя. — Ако има нещо голямо и опасно в близост до кораба, отделът ни ще го открие и ще ти съобщи.

Той изръмжа не особено енергично извинение, след което каза, че трябва да огледат добре близките астероиди. Наличието на образци от цивилизацията на Дайсън толкова наблизо беше чудесна възможност да видят какво могат извънземните, без самите те да бъдат наблюдавани.

Тя прие извинението и му позволи да я целуне и да се понатиска с нея. Ставаха все по-добри в изнамирането на оригинални приложения на ниската гравитация на животоподдържащия пръстен.

След като установиха по-пълна картина на системата на Дайсън Алфа, фокусираха хисрадара на звездния кораб върху Дайсън Бета. Разстоянието беше огромно, но дори така данните показваха, че бариерата около втората звезда е непокътната. Това засили убеждението на Оскар, че падането на бариерата около Дайсън Алфа е задействано от пристигането им. Никой не можеше да каже защо и сценарият със сигурност не съвпаднаше с нито един от възможните планове, толкова внимателно разработени, преди да напуснат Аншун. Всичко това още повече изостри у Уилсън съзнанието за важността на решенията му.

Той нареди на сензорното отделение да продължи да събира информация за системата Дайсън Алфа.

Докато сканираха близките астероиди за качествени изображения, в звездната система избухна първата битка. Най-напред я засякоха електромагнитните сензори, след като няколко огромни ЕМ-импулса избухнаха по средата между орбитите на двата газови гиганта. Бързо ги разпознаха като ядрени експлозии. Втората вълна огън избухна, когато изведнъж навсякъде около триото експлозии се появиха ивици от отходни газове и две ескадрили от по над тридесет кораба се понесоха една към друга. Битката беше започнала, още когато се намираха на милион километра едни от други. Сега ускоряваха едни срещу други с над седем же. Ракети и гама-лазери превърнаха смаляващото се разстояние помежду им в смъртоносен ураган от енергия. Експлодиращите кораби прибавиха своя бяс към радиационния потоп.

Хисрадарт бързо сканира местността в нормалното пространство и откри огромен, разгръщащ се облак от отломки и изпарения, в който се премятаха няколко кораба. На тридесет и два милиона километра пет колонизирани астероида бяха обградени от пасаж съдове, чиито активни сензори опипваха бойното поле.

— Радвам се, че не бяхме там — възкликна Оскар.

Уилсън се взираше в представлението и ронещите се петънца от блеснала материя, които се разлитаха в различни посоки. Напомни му на абсурдните забавени експлозии в блокбъстърите от младостта му, в които напомпани със стероиди холивудски звезди се измъкваха от помитащата вълна.

— Защита — каза бавно. — Могат ли нашите сили да устоят на такава атака?

— Вероятно бихме се справили с първоначалните изстрели, сър. Само че към края картината стана истински ад.

— Благодаря ти.

Той погледна към Оскар и наклони глава. Двамата влязоха в конферентната зала на старши офицерите и затъмниха стъклената стена. Екраните около дългата централна маса блестяха в синьо и пурпурно заради сензорните графики, които показваха.

— Знам какво си мислиш — каза Уилсън, след като седна на ръба на масата.

— Не е трудно да се сетиш. Повтарям го, откакто падна бариерата. Трябва да си тръгнем. Това развитие ни отдалечи твърде много от първоначалните предвиждани сценарии. Полетът ни трябваше да е просто разузнавателно проучване. Това е нещо съвсем различно.

— Знам, знам. — Уилсън прокара ръка през косата си. Беше пораснала по-дълга, отколкото му харесваше. — Но все така не знаем защо са били затворени и определено не знаем кой или какво е издигнало бариерата. Бяхме изпратени да разберем. Това означава, че не сме завършили мисията си, не и по задоволителен за мен начин.

— Тази битка беше доста добра демонстрация защо са били заградени тук. На мен не би могло да ми бъде по-ясно.

— Може би, но не можем да се приберем вкъщи само с предположения. Трябва да съм сигурен.

— Не трябва да взимаме предвид само цивилизацията на Дайсън, Уилсън. Защо бариерата падна заради нас? Това не те ли притеснява?

— Разбира се, че ме притеснява. Но тези, които могат да ни разкажат за бариерата, са тук пред нас.

— Не можем да ги попитаме, твърде рисковано е. В цялата ни история човешката раса е освобождавала пет ядрени бойни глави в пристъп на гняв един-единствен път. Обстоятелствата освен това са били най-необичайни и странни. Тази тяхна битка току-що освободи мощта на осемстотин седемдесет и две ядрени бомби в рамките на половин час. Те са опасни, Уилсън. Много, много опасни.

— Видът оръжия, използвани при всяка битка, се определя от природата на бойното поле и достъпната технология. Ако ни атакуват

тук, съм напълно готов да използвам нашите ядрени глави. Би било подходящ отговор. Готовността ми да изпълня дълга си превръща ли човешката раса в банда опасни убийци?

— Извърташ. За протокола: ситуацията не ми харесва. Мнението ми е, че трябва да си тръгнем.

— Не можем. Колкото и неизвестности да има, нашата работа е тук. Открития и възможности, Оскар. Не можем да им обърнем гръб. Това ще бъде нещо непривично за расата ни. Ще наредя отдалечено изследване с цел контакт.

Оскар затвори очи и въздъхна дълго и обезсърчено.

— Добре. Ако това е решението ти, ще го подкрепя. Може ли поне да бъдем по-внимателни при изпълнението му?

Уилсън му се усмихна.

— Повярвай ми, ще бъдем толкова предпазливи, че ще си помислиш, че съм се превърнал в опасен параноик.

Уточниха правилата за влизане в контакт по време на следващата дневна среща на ръководителите на отделите. Използваха федеративните протоколи за контакт с извънземни и ги адаптираха към уникалната ситуация.

— Желанието ми е да открием каквото можем за извънземните на Дайсън, без самите ние да бъдем забелязани — каза Уилсън. — След като станахме свидетели колко са избухливи, не съм готов да отведа „Втори шанс“ в орбита около някоя планета или луна. Само Бог знае с какви оръжейни системи разполагат около големите си населени центрове. Първоначалното проучване ще представлява изпращане на контактен екип на изоставен артефакт, нещо голямо, хабитат или разрушен космически кораб — каза Оскар. — Каквото и да е, което би ни показало как живеят, да ни подсказе физическата им форма, културата им. Ако извадим късмет, може да попаднем на електронни складове на памет, податливи на разчитане. Каквото и да изберем, ще е на поне пет милиона километра от всяко населено място или кораб. Можем да достигнем ускорение от пет же в извънредна бойна ситуация, което е доста по-ниска скорост от демонстрираната от повечето кораби наоколо. Главното ни тактическо преимущество е свръхсветлинният двигател. Искам да избегнем каквото и да е

преследване, затова цялата процедура ще бъде проведена при минимални нива на излъчване.

— Преди да започнем изследването, бих искал да получа някакви предположения относно това как биха реагирали, ако ни открият — продължи той. Огледа масата, докато не откри Емануел Фербеке, офицера им по извънземна култура. — Можеш ли да очертаеш някакви догадки относно обществото им?

— Много малко освен очевидното — каза тя. — Това, което видяхме, съвпада със симулациите ни на технологичен вид, който не разполага с метод за придвижване със свръхсветлинна скорост. Следвали са логичен път на развитие в пространството на звездната им система. Имайки предвид мащабите и очевидния успех на колонизацията, съм донякъде объркана от това, на което станахме свидетели. Очаквах по-голяма социална стабилност. Но тъй като не знаем нищо за културата им, на този етап би било неуместно да спекулираме прекалено много относно конфликта.

— Не сме постигнали никакъв напредък с дешифрирането на сигналите им — каза Ана. — Това е тревожно. Не че съм очаквала алгоритмите на ОИ да започнат веднага да превеждат, но имаше области, в които се надявах да отбележим напредък.

— Като например? — попита Оскар.

— Видео- или холографските сигнали като за начало. Съществуват основни правила на форматиране, които информацията от такъв тип трябва да следва. Дори извънземните да виждат в ултравиолетовия спектър или чрез въздушен сонар, трябва да има базови шаблони, които могат да бъдат установени. Засега не сме открили никакви. Трансмисиите им изглеждат напълно случайни и всички са аналогови сигнали, което е още по-странно. Разбира се, това, че получаваме толкова много от тях, не ни помага изобщо. Застъпването и интерференцията са значителни. Надявах се на този етап да мога поне да ви представя пример за езика им, но не мога да направя дори това.

— Странно е, че дори не знаем как изглеждат — каза Емануел. — Ако ситуацията беше наопаки и извънземните от Дайсън се спотайваха близо до някой от световите на Федерацията, щяха бързо да придобият представа за нас от излъчванията ни.

— Записваме всичко — каза Ана. — Ако в крайна сметка установим контакт и извънземните от Дайсън пожелаят да говорят с нас, ще разполагаме с изчерпателно разбиране за методите им на комуникация, каквито и да са те. Това ще ни бъде от полза, в случай че открият, че сме тук, и ограничат емисиите си. Записите, които правим в момента, може да се окажат много ценни впоследствие.

— Имаш предвид, че ги шпионираме, без да знаем, и затова не ограничават информацията? — попита я Уилсън.

— Да.

— Добре, нямам възражения срещу това.

— Ако открият, че се промъкваме наоколо, вероятно ли е да ни атакуват? — попита Оскар.

— Ако бях на тяхно място, щях да съм любопитна — каза Емануел. — Но това е лична черта. Както и човешка черта. Предвид сегашната ни база данни, няма как да предскажем поведението им.

— Тогава ще проведем изследването, очаквайки най-лошото развитие — каза Уилсън. — Контактният екип ще бъде въоръжен и упълномощен да стреля при появата на заплаха. „Втори шанс“ ще заработи в режим на бойна готовност, веднага щом преминем позицията на старата бариера.

За първи път след падането на преградата Оскар изглеждаше щастлив.

— Ана, откри ли подходяща начална цел? — попита Уилсън.

— Всъщност да. Има много останки от космически кораби, които се носят там навън. — Тя погледна неловко към Оскар. — Изглежда, извънземните от Дайсън наистина се сражават доста помежду си. Мисля, че трябва да бъдем извънредно бдителни.

— Ще бъдем — каза Уилсън и я погледна предупредително. — Разполагаш ли с подходяща начална точка?

— Мисля, че да.

Никой не спомена и дума, но екипажът на мостика беше на нокти заради преминаването на линията, където бе стояла бариерата. *Дали щеше да се появи отново и да ги плени?*

Хисрадарът сканираше космоса зад тях, пресявайки пространство и хиперпространство. В квантовото поведение на

пространство-времето нямаше промяна. Нищо ново във или извън Крепостта на Мрака.

Чакаха точно след линията на бариерата малко над час, когато Уилсън най-сетне каза:

— Добре. Ту Лий, придвижи ни към скалата.

— Да, сър.

Макклеин Гилбърт чакаше в офиса на контактния екип, не твърде далече от мостика. За разлика от него в това отделение имаше само няколко конзоли, но много повече екранни дисплеи. Членовете на четиридесетчленния му екип се бяха разположили на три дълги маси и наблюдаваха празните екрани с овладяно търпение. Липсата на сензорна информация не можеше да убие ентусиазма, който вибрираше из стаята. Той присъстваше и в кратките стегнати коментари, с които приятелите се престрелваха. Списъците с дежурства бяха забравени, така че всички да могат да участват. Хората пиеха пакети на масите, а от обичайните груби шеги нямаше и помен. Контактният екип най-сетне беше в свои води.

Засега бяха най-малко използваният отдел на борда, чиито членове просто надзъртаха над раменете на всички, докато огромни количества физична информация постъпваха в звездния кораб. Сега търпението и очакването им щеше да бъде възнаградено.

Оскар влезе точно когато „Втори шанс“ се подаде от червеевата дупка. Мак му махна да седне в празния стол до него самия и заедно двамата наблюдаваха как синята светлина на червеевата дупка избледнява от екраните и позволява на камерите да фокусират върху парчето скала, с което имаха randevu. Ана, която го бе открила и на която се падаше правото да го кръсти, го нарече Наблюдателната кула. Дълго парче скала с някаква станция на единия му край. Заради формата ѝ на кула и позицията ѝ — на една и половина АЕ отвъд орбитата на газовия гигант — тя го сравни с древен имперски преден пост, отдавна забравена гарнизонна крепост, която наблюдаваше пустите варварски земи за всяка заплаха срещу цивилизацията.

— Изглежда сме прави, че не е активна — каза Оскар. — За щастие.

Дългообсегните пасивни сканирания не бяха показали инфрачервени емисии. Нямаше неутринна активност или електромагнитни излъчвания. Тъй като скалата се въртеше бързо, веднъж на всеки двадесет и шест минути, бяха стигнали до заключение, че е изоставена, най-вероятно жертва на някаква древна битка.

Докато наблюдаваше как образите се появяват отново, придружени от бавни потоци информация, Мак се убеди, че са прави. Скалата беше оформена като остър нож, дълъг над километър и половина, но широк не повече от неколкостотин метра. Всяка страна беше стръмна, с остри като бръсначи ръбове. Очевидно беше отломка, отделила се от някой взривен астероид.

— Тази експлозия трябва да е била страховита — каза небрежно Мак. — Не виждахме да са строили нещо на малки астероиди.

Станцията беше построена върху повърхността в по-широкия край на къса. По-голямата ѝ част се състоеше от кубове, пирамиди и гъби от полититаниева сплав. Някога яките им фасади бяха крехки като бисквити след векове под действието на вакуума. Ронещите се цепнатини бяха оголили подсилващи ребра, а цветът им бе станал оловносив от безбройните микрометеоритни удари и постоянното аблативно действие върху молекулите. Назъбени гъбести структури, оформени от заякчена пластмаса и металокерамика, се подаваха измежду по-едрите участъци. Те също бяха извехтели по краищата и от орфаните им вдлъбнатини стърчаха дълги фини нишки.

— Поне няма да имате проблеми с проникването — каза му Оскар. — Там има повече дупки, отколкото стени.

— Да, във високите части. Ниските изглеждат по-запазени. А, ето, дълбокото сканиране започва.

Двамата се наведоха едновременно напред и се втренчиха в малкия холограмен портал, който показваше триизмерна карта на вътрешния план на станцията.

— Това изглежда като лабиринта на някой сюрреалист — каза Оскар. — Трябва да е някаква индустриална рафинерия. Всичко това са тръби, нали?

— Или коридори, или развъдни тунели. Помниш ли гнездата на бурканоподобните мухи, които открихме на Тандил? Смятахме ги за много красиви, преди роякът да излезе навън.

— Да, възможно е. — Оскар се усмихна широко на приятеля си.
— Има само един начин да разберем.

— Именно. Като ни изпратите да свършим мръсната работа. Този план винаги работи.

— Дяволски си прав. Аз просто ще си седя в удобното кресло, може да си поръчам някой от специалитетите на столовата, след това ще си пусна и телесензорна драма. Вие обаче със сигурност ще се забавлявате в стегнатите около топките ви костюми, докато сте там навън.

— След като стъпим на онова парче скала и осъществим първи контакт с дайсъните, човечеството ще помни моето име, не твоето.

— Пфу, суета, най-трагичният грях от всички. Ей, господин Легенда, какви ще са първите ви думи, когато фотогеничният ви крак направи първата си стъпка?

Мак зае искрено замислена поза.

— Мислех си за нещо от рода на: „Колко съм тъп, сега вече ще знам защо не трябва да ям къри, преди да обличам космически костюм.“

— Готино. Дори звучи исторически. Харесва ми.

Мак се ухили и се изправи.

— Хайде, всички, внимавайте. Капитанът ни ще задържи „Втори шанс“ на сто километра от Наблюдателната кула, като предпазна мярка. Това означава, че ще използваме совалки, за да стигнем дотам. Аз и екип В ще извършим предварителното разузнаване. Главната цел на първия полет е да установим дали скалата е населена. Ако отговорът е отрицателен, ще проведем първоначално проучване. След това искам да започнем работа на три смени, за да очертаем картата на интериора на Наблюдателната кула. Както виждате, трябва да минем през много тръби и тунели, и дявол знае какво още. Този път ще действаме като археолози. Знаем, че това е по-различен подход от този, с който повечето от вас са свикнали. Нуждаем се от следи, които да ни подсказват как изглеждат тези същества, какво ядат, какво пият, за кого са гласували, дали отборът им е спечелил Купата, всякакви подобни глупости. Затова трябва да откриете артефакти, които ще ни открият какъвто и да е прозорец към културата им. Екипи Б и Е, искам да се съсредоточите върху електрониката или каквато друга технология

използват. Ако има фрагменти информация, останали в системата там, искам да ги свалите и да ги копирате. Разбрахте ли всичко?

Из стаята се разнесе тътен на щастливо съгласие.

— Добре, екип В тръгва с мен, започваме да се подготвяме. Совалката излита след тридесет минути. Докато се размотаваме там, Оскар ще поеме обичайната си длъжност на надзирател на изследването, което означава, че ще наблюдава задниците ни от удобния си офис стол. Сигурен съм, че сте запознати с процедурата, всички важни решения се взимат от него — не искам своеволия по време на тази мисия, никой няма да надзърта зад ъгъла, защото му е интересно. Ако някой има съмнения относно нещо, първо да се разбере с Оскар. Екип А, вие ще ни наглеждате пряко по време на първия полет. Б, Г, Д, ако потвърдим безопасността на терена, вие сте следващи. Съветвам ви да си починете добре.

Той се обърна към изхода. Оскар хвана ръката му.

— Знам, че всички си мислят, че ме гони параноя след падането на бариерата — каза Оскар. — Въпреки това пазете се.

— Не се притеснявай. Второто ми е име е Страхливец.

Едва денонощие след кацането на Мак на Наблюдателната кула, Дъдли Боуз най-накрая отново получи шанс да попадне под светлината на прожекторите. Мислел си бе, че като член на екип А ще бъде сред първите хора, влезли в контакт с дайсъните. Това, разбира се, не се бе случило, не и след като Макклеин Гилбърт го изпревари.

Дъдли бе сметнал назначението си към контактния екип преди излитането за знак за помирение. Все пак Уилсън и старшите му офицери не можеха да отрекат, че той е експертът на Федерацията по двойката Дайсън, поне от астрофизична гледна точка. С инженерното образование от първия му живот, което допълваше познанията му на практическо ниво, той беше очевиден избор за контактния екип, както и за научния персонал.

До този момент на пътуването знанията му, за жалост, не намираха приложение. Той схващаше твърде малко от квантовото състояние на бариерата — ръководенето на университетската катедра по астрономия му бе оставило твърде малко време, за да е в крачка с теоретичния фронт на физиката. Макар и вътрешността на Крепостта

на Мрака да изглеждаше грандиозно, той не успя да предложи никаква гениална идея относно природата на гигантския механизъм.

Докато „Втори шанс“ изследваше Крепостта на Мрака, Боуз прекара по-голямата част от времето в каютата си в записване на коментари. Връзката му от „Уебнюз“ на Гралмънд искаше мнения на очевидци и тълкуване на информацията, която звездният кораб събираше. Нещо като специалист по поп наука. Затова той наблюдаваше резултатите от проучванията през деня и ги разясняваше на най-лесно разбираемото ниво. Годиците му на лектор, през които разбиваше сложни твърдения на поредици от лесно смилаеми части, последвани от дните му на активни отношения с медиите и тяхната нужда от опростени звучни изложения, го правеше идеален за работата.

Наблюдателната кула обаче най-накрая му предложи възможност да направи нещо по-значимо. Физическото му присъствие на най-крайната човешка граница щеше да превърне това в *неговия* полет. Той, Дъдли Боуз, щеше да се превърне в човешкия интерфейс, свързан с мистерията на двойката Дайсън.

После Макклеин Гилбърт отлетя и обяви графика на екипите и Дъдли трябваше да чака още един ден. Докато не дойдеше неговият ред, той отново бе принизен до второстепенна роля. Наблюдаваше през камерата на совалката как Макклеин Гилбърт се изстрелва към огромните извънземни структури на Наблюдателната кула и ръсеше баналности като: „Това е. Всеки момент. Да! Контакт. Колко много се различава това от обичайните ни срещи с извънземна среда. Контактърският персонал на ТСП обикновено преминава през червеева дупка и заравя крака здраво в земята. Сега можете да видите как приятелят ми Мак наистина трябва да се придържа с ръка за ръба на някаква дупка. Вижте, той осветява вътрешността на извънземната структура. Виждате първите гледки към една изцяло нова извънземна вселена.“

Всъщност предпазливото преминаване на Мак през структурата беше чиста досада. Явно си личеше, че станцията е изоставена от много време. Полититановият корпус все още излъчваше слаба радиация. Скоростта на разпад им позволи да определят с точност датата на експлозията — преди двеста и единадесет години.

— Това означава, че тук не може да има нещо живо. Ако пък има, то ще е форма на живот, много по-различна от всичко, познато ни досега.

Помещенията не бяха особено странни. До голяма степен спазваха универсалните инженерни принципи. Корпусът бе изграден от наложени слоеве: защитна стена, термална изолация, структурно подсилване, канали за кабели. Първите данни предполагаха, че кубът, в който бе влязъл Мак, представлява станция, предвидена за обитаване. Няколко от вътрешните стени имаха правоъгълни люкове.

— Широки са два метра, по-големи са от човешките, което означава, че може би дайсъните са по-едри от нас.

„В случай че не можете да се сетите сами.“ Понякога Дъдли се мразеше заради това, което му се налагаше да прави.

Почти всички помещения се отваряха към широките тунелоподобни коридори, които се извиваха и усукваха във вътрешността на станцията — никой от тях не разполагаше с люкове. Светлините от костюма на Мак показаха осмоъгълни блокове за окачване, които се подаваха от стените на върха на структурните ребра. Някога върху тях бе имало окачени огромни машини.

— Всичко е снето. Който и да е спечелил битката, трябва да е отнесъл плячката със себе си.

Целият запис на мисията представляваше поредица от празни помещения и дълги тъмни тунели. В Наблюдателната кула по-скоро лъхаше на негостоприемност, отколкото на пустота. Студ, тъмнина, слаба радиация. Всякакъв смисъл и цел бяха загинали, когато смъртоносната радиация бе пронизала структурата.

Впечатлението се засилваше в съзнанието на Дъдли, докато той наблюдаваше скалистия рог на фона на звездното поле. Всичко беше сиво, между скалата и кацналата върху нея станция почти нямаше разлика. Едва успяваше да различи совалката, която се носеше над куба, петънце от сребро и злато с шарки в зелено и алено, където непрекъснато припламваха навигационните маркери. Светлината им проблясваше върху следите по термопластичния люк, към който се бе притиснал.

— Шлемът.

— А? — Дъдли се обърна и видя Емануел Фербеке между седалките в другия край на пътеката. Слагаше шлема си.

— Време е да си сложиш шлема — каза тя.

— Да. Вярно. — Той ѝ се усмихна и свали шлема от придържаща повърхност от страни на стола си. Откакто бяха напуснали Аншун, се разбираше много добре с Емануел. За негово щастие бяха партньори в екип А. Не че бе имал много време да се сближи с нея извън смените и тренировките. Все още се чувстваше малко неудобно заради физическата си форма. Всички останали на борда бяха преминали през пълно подмладяване, най-много преди десет години. Той беше единственият старец на кораба. Всички надежди да се ползва с някакъв по-специален статут се бяха изпарили бързо.

Малките тръстери на совалката пламтяха почти постоянно, докато съдът маневрираше към точката на срещата. Чуваха се шумове, сякаш някой удряше с чук по корпуса. Дъдли се настрои към лекото покращащо движение, след като смъкна прозрачния балон върху главата си. Подобните на устни печати се захванаха здраво и той стегна вторичния механичен печат. Е-кономът му веднага направи последна проверка на елементите и потвърди пълната изправност на костюма.

Докато влизаше във въздушния шлюз, активира силовото поле. Екип В и трима от екип А вече чакаха до корпусната решетка, която ограждаше външния шлюз. Дъдли внимателно се застопори, преди да извади маневрираща раница от товарното пространство на костюма си. Самият Макклеин Гилбърт я задържа неподвижна, докато той промушваше ръцете си през презрамките. Устройството се закрепил към костюма, презрамките от модифицирана пластмаса се стегнаха около него.

— Всичко наред ли е? — попита Мак. Шлемът му бе много близо до този на Дъдли, така че двамата можеха да видят лицата си през бледата сребриста повърхност.

— Разбира се. — Колкото и спокоен да се опитваше да прозвучи, сърцето му подскачаше при мисълта, че се намира в открития космос в непозната звездна система. Телеметричните данни на тялото му бяха достъпни за Мак. Дъдли се огледа, търсейки увереност в ярката светлина на „Втори шанс“. Сиянието на кораба на фона на звездите поуспокои дъха му. Той огледа пространството, опитвайки се да открие познати звездни подредби сред непознатите съзвездия.

Членовете на екип В започнаха да се изстрелват към Наблюдателната кула на сто метра от тях. Дъдли задържа раницата за маневри на Емануел, докато тя се вмъкваше в нея. Достави му удоволствие, накара го наистина да се чувства член на екипа.

— Добре, всички да излизат — каза Франсис Роулинс, водачът на екип В. — Преди да напуснете совалката, се уверете, че екипировката ви е закрепена за вас. Можете да се носите свободно дотам според собствената си преценка. Насочете се към маяка, който са поставили на извънземната станция. Там ще се прегрупираме и ще продължим да се придвижваме.

Дъдли се увери, че цилиндричната чанта е стегната към колана му. Останалите бавно се набираха върху решетката на корпуса. Малки струи бял газ се изстрелваха от дюзите на раниците им, едва видими в здрачната светлина на далечната звезда. Виртуалната му ръка хвана джойстика на раницата и той го наклони напред. Освобождаването на газа произведе приглушен съскащ звук и раницата на гърба му завибрира. Ботушите му се отлепиха от повърхността и той се отдели от совалката. Сърцето му отново се разтупка с прилива на адреналин в кръвта му. Не можеше да повярва, че всъщност прави това. По време на една ваканция през първия си живот се беше записал да кара параглайдер. Трябваше да довери тялото си на прост платнен лист и да се моли, че коланите ще издържат него и инструктора, след като двамата се хвърлиха от върха на планината. Напрежението и въодушевлението, които го връхлетяха едновременно при вида на върховете на дърветата под краката му, превърнаха мига в единствено по рода си изживяване. Сега беше същото, само че много по-интензивно.

Както и преди, наложи си да се отпусне пред лицето на неизбежното. Отне му известно време, за да убеди тялото си, че всъщност няма нищо сбъркано, че костюмът и раницата за маневри работят както трябва и ще се погрижат за него. Свободната му виртуална ръка почука върху иконата на микрофона и след това набра личния му код.

— Приближавам странната извънземна станция, която нарекохме Наблюдателната кула. Единодушни сме, че сме избрали грешно име. Това не е стражеви преден пост, а просто жалки останки от индустриална мощност, която е била повредена по време на конфликт,

прераснал в ядрена атака. Не мога да не изпитам съжаление, че всичките усилия и средства, вложени в построяването на подобно съоръжение, са станали жертва на тази примитивна неспособност за контрол на емоциите. Въпреки че извънземните от Дайсън са постигнали толкова много, а някои от технологичните им постижения, признавам, са задминали нашите, надявам се, че все още да могат да се поучат от начина, по който човешкото общество разрешава конфликтите и неразбирателствата.

Това щеше да се приеме добре у дома. Винаги се старай публиката ти да се чувства малко по-нависоко.

Графиката на курса му във виртуалното му зрение показваше, че се е устремил настрани от маяка. Коригира го. Корекцията му се оказа прекалено голяма. Вече трябваше да наклони джойстика плътно на другата страна. Именно за това го бе предупредила инстинктивно тренировъчната му памет. Затова продължи, потрепвайки, напред. Докато той наглеждаше скоростта си, от всяка дюза на раницата му за маневри излизаха струи в на пръв поглед случайна последователност.

Франсис Роулинс се вмъкваше през отвора до маяка, когато той най-накрая спря право над нея. След него пристигнаха и останалите членове на екип В. Когато се озова вътре, Дъдли се заоглежда нетърпеливо, но помещението беше доста невзрачно. Проста кутия от синьо-сив метал, потопен в животрептящите езера от светлината на костюмите. Нищо не издаваше извънземния ѝ характер.

— Вече сме вътре и искам още веднъж да ви напомня да бъдете възможно най-предпазливи — каза Франсис. — Оперативният офис следи индивидуално всеки от нас, но те не могат да компенсират всяка наша грешка. Единственото решение е да не правим такива. Не сме на състезание, ще продължим да търсим наоколо, докато не се сдобием с информацията, която е нужна на капитана, така че не действайте прибързано. Сега, екипи Б, Г и Д вече са придвижили разузнаването до ниво пет и са се пръснали радиално до участъци АЗ и А8 на картите ви. Поставили са комуникационни предаватели, които покриват местността, но когато слезете под тях, трябва да поставите собствени, тези стени блокират ефективно нашите сигнали. Не позволявайте наличието на комуникационно мъртви зони, особено в свързващите тунели. Ще поддържаме контакт през цялото време, разбрано? Добре, знаете задачите си. Тръгвайте.

Дъдли изучи топографията на триизмерната карта във виртуалното си зрение и я сравни с големия входен тунел в стената на стаята. Включи инерционния гид и го настрои спрямо маяка.

— Готов ли си? — попита Емануел.

— Мисля, че да.

Взираше се в черната бездна в началото на тунела, който трябваше да използват, за да стигнат до ниво пет. Беше почти три метра в диаметър. „Което означава, че може би дайсъните са по-големи от нас — идиот.“ Не беше и толкова малък, че да предизвика клаустрофобия. Поне не и веднага.

От другата страна на помещението Франсис вече се издърпваше в тунела, който се извиваше като змия до участък А8. Дъдли се понесе към прохода, отбелязан върху картата му, и се хвана за едната страна на входа, за да се уравни. Проекторите на костюма му се врязаха право през мрака и разкриха тръба, чиито стени от въглеродни сплави бяха нашарени от тънки като косми цепнатини и груби мехури. След пет метра започваше да се извива надолу и леко наляво. Той се отблъсна внимателно от пода на стаята със стъпалата си, позволявайки на краката и торса си да се плъзнат нагоре, докато не се изравни с входа. След това се издърпа напред в тунела.

— Навлизам в неизвестното.

— Някой ни сигнализира — извика Ана. — Сензорите засичат лазерни и микровълнови вълни, насочени право към нас. Идват от орбитата на Алфа Майор — луните.

— По дяволите — изръмжа Уилсън. — Сигурна ли си? Възможно ли е просто да са насочени към нещо отвъд нас?

— Не мисля. Зад нас няма нищо. И трите лъча се пресичат тук и не помръдват. Определено целта сме ние.

Уилсън бързо извика изображения на сигналите на конзолния си екран. Дори след най-доброто филтриране на ОИ те представляваха главоблъсканица от синусоиди и фрактални модели.

— Това същият тип съобщения, които си пращат едни на други, ли е?

— Да, сър. Изглеждат като такива.

— Значи може и да не осъзнават, че не сме от техния свят?

— Би трябвало добре да осъзнават, че не сме от тази звездна система — каза Тънди. — Все пак след като бариерата е свалена, би трябвало да очакват някаква комуникация с вида, който я е издигнал. Сигурно са бдителни.

Един от визуалните сензори беше насочен към лазерния лъч, идващ от минисвят около Алфа Майор. Единична рубинена ослепителна точица, която надмогваше деликатната планетарна обвивка от ядрени пламъци. Уилсън се загледа в нея с растящото безпокойство, че може да е подценил дайсъните.

— Търсили са кораба ни, или поне нечий чужд кораб от самото падане на бариерата?

— Да, това е най-логичната постъпка, която могат да предприемат.

— Ако нямат хисрадар, как тогава са ни засекли?

— Хипердвигателят за червееви дупки създава огромен гравитоничен шок и освен това оказва мощно влияние върху квантовите полета. Освен това ядрените ни реактори изпускат емисии неутрино.

— Малки емисии — намеси се незабавно Антония. — Поддържам системите за синтез на границата на необходимото базово ниво на активност. Нилинговите д-ями си остават главният ни източник на енергия, но те са много добре защитени.

— Капитане, цялата планетарна система се пръска по шефовете от напреднали технологии — каза Тънди. — Ако расата им наистина е толкова конфликтна, колкото подозираме, биха притежавали много сензорни системи. Наистина не съм изненадан, че са ни засекли.

Уилсън бе издърпал стола си назад и наблюдаваше двата главни портала, които показваха визуални образи на Наблюдателната кула. Първоначалната му угриженост прерастваше в истинска тревога.

— Ана, направи хисрадарно сканиране. Има ли нещо в космоса около нас?

След няколко първоначални сканирания на Наблюдателната кула бяха изключили активните си сензори, свеждайки всички емисии до минимално ниво, за да запазят прикритието си. Бяха избрали, отново по негово решение, да не се набиват на очи и тихо да събират информация, докато не са готови за контакт. Стратегия, която щеше да им даде преимущество.

— Мамка му! — възкликна Ана. — Засичам осем кораба, които идват право към нас.

Дъдли бе следвал тунела надолу чак до ниво седем. Беше преминал през много кръстовища, от които се отделяха вторични тунели. Цялата мрежа беше като коренова система, извита като тирбушон. Спускаяки се надолу, той започна да осъзнава колко обширни бяха тунелите, нещо, което не си личеше по никакъв начин на триизмерната карта във виртуалното му зрение. Докато напредваше, се убеди, че по-скоро са тръби, отколкото коридори. Бяха твърде много, за да служат за пътища на извънземните от Дайсън. Не че можеше да си представи каква бе истинската им цел. Нямаха нито клапи, нито помпи, каквито можеше да се очакват при подобни съоръжения. Можеше само да предполага, че вътрешните им страни са били покрити от клетъчни обвивки или някакви електромускули, които впоследствие са били свалени заедно с всичко останало. Досега контактните екипи не бяха намерили артефакти с каквато и да е стойност.

Той се плъзна от изхода на тунела в стая от ниво седем, оформена като резен от торта. Нямаше люкове, само входи към нови тунели. Докосна набръчкания под с ботушите си и ресните на подметките се закрепиха към ронещата се повърхност. Откритото пространство му донесе приятно облекчение след броденето в тунела. Емануел се показа след него, перна ръба на отвора с пръсти, докато преминаваше, и описа бавен кръг, приземявайки се на обувките си. Дъдли вече закрепяше комуникационния предавател към едно от празните стъпала.

— Покрихме и тази стая — докладва Емануеле. — Няма пряка връзка с останалите.

— Добре — каза Оскар. — Входът към тунел три води надолу в самата скала. Нямаме точен негов план след приблизително двадесетия метър. Сканирането не може да проникне по-надълбоко. Искате ли да го проверите заради мен?

— Можем да се справим — каза уверено Дъдли. Най-накрая щяха да се доберат до некартографирана територия.

— Добре, продължете внимателно. Не забравяйте комуникационните предаватели.

Дъдли искаше да каже нещо от сорта на „разбира се, че няма“, но щеше да е твърде непрофесионално. Всъщност спокойният глас на Оскар в ухото му действаше някак окуражително. „Винаги можеш да разчиташ на Оскар.“ Беше удобна психологическа предпазна мрежа.

Той нареди на ботушите си да се отделят от пода и се оттласна към вход три. Осветен от прожекторите на костюма му, не изглеждаше по-различен от дузината други, през които вече бе преминал. Извиваше се обратно на часовниковата стрелка.

— Започни да записваш маршрута — каза той на е-конома си и се вмъкна в тунела.

След петнадесет метра повърхността се промени от обичайния въглеродобетон в тънка алуминиева кожа, потъмняла и напукана от времето, непосредствено под която се виждаше скалата. Извивката на тунела се засили и стана постоянна. Дъдли закрепил предавател на стената. След двадесет и пет метра му се наложи да използва нов.

— Според пространствения ми гид се движим по спирала — каза Емануеле. — Спускаме се почти по продължение на оста на скалата.

— Оскар, има ли някаква дупка в повърхността на скалата? — попита Дъдли. — Нещо, което би могло да е другият край?

— Трудно ми е да кажа. Има няколко процепа, които може и да са отвори. Затова сте ми нужни вие, приятели.

— Благодаря.

След още няколко извивки стигнаха до първия преход. Представляваше права тръба, дълга седем метра. Дъдли я прониза със светлините на костюма.

— Просто води до другия край на спиралата, нещо като пряк път.

— Не мисля — каза Емануеле. — Ъгълът е сбъркан. Хей, знаеш ли какво, обзалагам се, че цялата шахта е във формата на ДНК. Две спирали, които се спускат заедно, с напречни връзки помежду им.

— Може и да си права. Оскар, искам да пробвам нещо. Ако поставим предавател на другия край на тази връзка, може да успеем да проверим дали има друг подобен преход под нас.

— Давай, Дъдли. Струва си.

Дъдли премина през краткия тунел, доволен колко лесно се придвижва в тези условия. Тренировъчната памет най-сетне

сработваше — заедно с естествената му пригодност, разбира се. Той залепи комуникационния предавател във вътрешността на втората спирала и се отправи назад.

Уилсън се бе вторачил в малките триъгълници, които се придвижваха бавно върху големия тактически дисплей на портала. Около всеки проблясваха цифри, които носеха още лоши новини. Водещият кораб се намираше на осемдесет и два милиона километра и ускоряваше с осем же. Щеше да ги достигне след малко повече от три часа. Това беше достатъчно лошо, но още повече го притесняваше, че не се обръщаше, за да намали скоростта си.

И осемте кораба бяха излетели от луните на населените астероиди на най-външния газов гигант на три АЕ от тях — най-близкият център на извънземната активност. Ако водещият кораб не намалеше изобщо, когато ги достигнеше, щеше да се движи със скорост от седем хиляди и петстотин километра в секунда. Нито една човешка машина не беше достигала и частица от тази скорост в реалното пространство. Дори сега го виждаше на визуалния дисплей на главния телескоп на „Втори шанс“. Следата на двигателя с ядрен синтез представляваше почти невидима виолетова серпантина на яростта, която се простираше на стотици и стотици километри след искрящата златна сфера. Всяка отклонила се газова молекула и заредена частица, която се сблъскваше със силовото поле, умираше наскоро експлозия от радиоактивна плътност и разкрасяваше короната около кораба. Ако някоя от тях удареше „Втори шанс“ или Наблюдателната кула с тази скорост, експлозията само за миг щеше да достигне величието на слънчевите пламъци.

— Само кораби пет и седем се обърнаха — каза Ана. — Намаляват скоростта си, преди да осъществят срещата. Изостават много зад останалите. Още три се отделиха от орбитата на газовия гигант по курс, насочен към нас. Мисля, че около петнадесет са на път от Дайсън Майор. Малко е рано, за да сме сигурни, но векторите им пасват.

Уилсън кимна безмълвно, докато обмисляше тактическата ситуация. Предвид векторите и позициите им, осемте кораба в първата флотилия вероятно бяха излетели от различни бази в период от

няколко часа. Бяха добре разгърнати. Нямаше съмнение относно целта им, дори и само да минаваха оттам. Колкото до намеренията им...

— Благодаря ти — каза той. — Оскар, незабавно изведи контактните екипи от Наблюдателната кула. Искam ги обратно на борда на „Втори шанс“ след половин час.

— Да, сър.

— Тънди, опитвам се да измисля някаква възможна научна цел, каквато би могъл да има обходен полет със скорост като тази на главния кораб.

— Няма такава, сър, не може да има.

— Така си и мислех, че ще кажеш. Това е териториална защита. Дори може да ни смятат за вида, издигнал бариерата, в който случай трябва да очакваме най-лошото. Ако не намалят скоростта, ще се оттеглим от системата. Няма да рискувам живота и мисията ни в опит да направим контакт при бойни условия. Хиперпространство, искам пряк маршрут за завръщането ни във Федерацията, бъди готова да го активираш по моя команда.

— Да, сър.

— Ана, ще се опитаме да осъществим информационен контакт с първата флотилия. Ако не можем да ги разберем, може поне те да ни разберат. Започни да излъчваш стандартния пакет за предварителен контакт. Използвай всяка честота, по която ни следят. Ако не друго, трябва да им кажем, че не сме онези, които са ги затворили зад бариерата.

— Капитане! — извика Оскар.

Липсата на Оскар се усещаше на мостика. Уилсън обаче трябваше да признае, че заместник-командирът бе възможно най-подходящият специалист, който можеше да ръководи изследването на Наблюдателната кула. По тона му веднага разбра, че нещо се е объркало.

— Да?

— Имаме проблеми. Изгубихме връзка с двама членове от контактния екип А.

— Този отново е под различен ъгъл — каза Емануел.

И двамата бяха спрели до входа към петата връзка. Светлините на костюмите бяха насочени по продължението ѝ. Отново си имаха работа с прав тунел, който водеше към спирална шахта. Вече подозираха, че има повече от две спирали, може би четири или пет.

— Мисля, че трябва да се придържаме към тази шахта — каза Дъдли. — Нека да проверим накъде води, преди да започнем да изследваме останалите. — Според дисплея на инерционния му гид вече се намираха на сто и петдесет метра под ниво седем на извънземната станция. Не бяха получили сигнал от нито един от допълнителните предаватели, които бе поставил в свързващите отсечки над тях, така че не разполагаха с представа за топографията.

— Оскар, можем ли да продължим?

— Да, продължавайте. Това е най-интересната част от станцията, на която попаднахме.

Дъдли отново се оттласна напред. По алуминиевата облицовка имаше достатъчно бабуни и неравности, за да може да се хваща за тях и да я използва като стълба, по която да се издърпва. Беше нетърпелив да види накъде ще ги отведе. Нещо му подсказваше, че това е важно. Беше различно от останалата част на станцията. Извънземните сигурно бяха спускали нещо по шахтата или пък го бяха източвали нагоре. „Тези тунели са имали предназначение.“ След като научеа до какво водят, щяха да разполагат с ключ, чрез който да разгадаят извънземната култура. „Аз го открих.“

Той продължи нетърпеливо напред, светлините на костюма му се плъзгаха по древния повреден метал. Търсеха отговори.

— Не мога да ги измъкна — каза Оскар. — Комуникационните предаватели трябва да са се повредили. Дори не засичаме вълни-носители от който и да е от двамата.

— По дяволите! — Уилсън започна да извиква дисплеи с информация за екипите върху конзолните екрани. — Кога загубихте контакт?

— Точно когато ми наредихте да ги изтегля. Не мога да повярвам, тези комуникационни предаватели са фрашкани с аварийни вериги.

На конзолата му се появи триизмерна карта на Наблюдателната кула. Позициите на останалите членове на екипите бяха обозначени от малки зелени светлини. Всичките се приближаваха към маяка.

— Кой липсва? — попита Уилсън.

— Фербеке и Боуз?

За миг у Уилсън пламна гневна искра. „Просто трябваше да е той, нали.“ Също толкова бързо гневът бе заменен от чувство на вина. „Той е част от екипажа ми и екипировката му е претърпяла срыв.“

— Не трябва ли да се върнат назад, ако загубят връзка?

— Такива са инструкциите. Емануел ги познава достатъчно добре, въпреки че Дъдли е малко слаб в теорията. Трябва вече да се връщат обратно.

— На какво разстояние са от първия работещ предавател?

— Не знам. Оставиха осемнадесет устройства зад себе си, все още получавам телеметрични данни от шестнадесет от тях. Това прави около двадесет метра от работещ предавател.

— Ясно — каза напрегнато Уилсън. Можеше да си представи ситуацията. Дватама сигурно бяха раздразнени, че напредването им е било забавено, може би бе последвала кратка кавга дали да се върнат веднага или да огледат набързо следващите няколко метра.

— Трябва да се върнат всеки момент — каза Оскар.

— Ана, Сенди, имаме ли отговор от корабите?

— Съжалявам, сър, все още не — докладва Сенди Лание. — Все още следват установените курсове. Няма насочени към нас сигнали.

— По дяволите. Добре, трябва да започнем да викаме. Усилете захранването към антената за връзка. Уверете се, че сме привлекли вниманието им.

— Да, сър.

Макклеин Гилбърт се изстреля от въглеродобетонния тунел в стаята с маяка. Пред него членовете на контактните екипи, излезли от отвора, се носеха свободно из стаята. Бледият газ от раниците им за маневриране се въртеше в бързи вихри под светлината на прожекторите на костюмите.

— Имаме ли вече връзка? — попитай той Оскар.

— Не. Нищо.

— Трябва вече да са в обхват. По дяволите, Емануел знае какво прави. Колко време мина?

— Четиринадесет минути.

— Няма начин. Няма начин да е повреда в предавателите. Загазили са.

— Не знаем дали е така.

— Аз знам. — Той се обърна, отгласна се от стената и се насочи към тунела, който щеше да го отведе право към ниво пет.

— Какво правиш? — извика Оскар.

— Помагам им.

— Връщай се в совалката!

— Идвам с теб, Мак — каза Франсис Роулинс.

Мак вече беше в тунела. Иззад него нечий прожектор освети тялото му.

— Аз ще се погрижа за тях — каза той на Франсис.

— Те са част от моя екип, мамка му.

— Добре.

— Мак, за Бога — каза Оскар. — Връщайте се на совалката, и двамата.

— Две минути, Оскар. Стига си пищял, това няма да промени нищо.

— Исусе.

— Виж, стената се променя отново — каза Дъдли. Той самият спря и освети с прожектора площта право пред шлема си. Емануел се зарея край него.

Оръфаният алуминий оформяше поредица от малки бразди. Пространствата между тях бяха покрити от жълта керамика. По нея имаше малки червени маркировки.

— Това е интересно.

— Ей, това надписи ли са? — попита Емануел.

— Възможно е. Какво мислиш, Оскар?

— Не сме сигурни. Задължително направете видеозапис.

— Разбрано. — Дъдли изчака за миг. — Чу ли ме? Разбрано.

— Просто запиши проклетото нещо — изпъшка Емануеле.

— О, боже мой! — Сенди се оттласна назад от конзолата си, сякаш току-що бе претърпяла електрически шок. — Сър, изстрелват ракети. Главният кораб стреля. Осем. Девет. Дванадесет. Потвърждавам, дванадесет ракети.

— По нас ли? — попита Уилсън. Доволен беше, че прозвуча толкова спокойно.

— Четири от тях. Останалите са насочени към кораби две, три и шест.

Виртуалният пръст на Уилсън се забодде в комуникационната икона.

— Мак, Франсис, веднага излизайте оттам. Връщам совалката след три минути.

— Почти стигнахме ниво седем.

— Извънземните стрелят по нас. Махайте се оттам. Няма да повтарям заповедта.

— Да, сър.

— Останалите кораби отговарят на ракетната стрелба на кораб едно — обади се Ана. — Кораби три, две, пет, шест, четири изстрелват снаряди. О, сега стреля и осем. Водещият кораб стреля отново. Над сто снаряда летят в космоса. Сър, двадесет и четири идват към нас. Господи, скоростта им достига петнадесет же.

— Копелета — изплю думата Уилсън. — Пилот, придвижи ни към Наблюдателната кула. Трябва да качим совалката на борда. Ту Лий, хипердвигателят готов ли е?

— Да, сър — каза Ту Лий. — Можем да преминем към свръхсветлинен режим по всяко време.

Виртуалната ръка на Мак натисна газта до края, позволен му от графиката. Изстреля се от помещението в станцията в открития космос. Сензорите на костюма му прихванаха совалката и във виртуалното му зрение се появи яркочервена траектория на движение. Той се насочи по нея, пренебрегвайки кехлибарените предупредителни светлинки, които мигаха тревожно. Франсис беше до него и поддържаше скоростта му.

Зад Наблюдателната кула се появи ослепителна бяла светлина. Мак потрепна в костюма си. Логиката на събитията го удари с всички сили. Това беше плазменият двигател на „Втори шанс“, който приближаваше кораба към тях, за да намалят времето, нужно совалката да влезе в силовото поле.

Време, което не би трябвало да имат. „Не можех просто да ги оставя, без да се опитам да помогна. Просто не можех. Кой би предположил, че ще се случи нещо такова?“

Започна да намалява скоростта на няколко метра от совалката и използва краката си, за да убие по-голямата част от удара. Дори така се удари доста здраво. Ресните на подметките му се хванаха за решетката на корпуса и не му позволиха да отскочи. Франсис се закрепил до него.

— Това болеше — изсумтя тя. Краката ѝ се бяха огънали неестествено, а торсът беше усукан.

— Тръгвай — каза Мак на пилота.

— Още не сте вътре.

— Просто тръгвай. В безопасност сме.

Космосът около него потъна в жълти пламъци със запалването на химическите ракети.

Оскар се върна забързано на мостика. Уилсън го поздрави с бързо махване, докато заемаше конзолата си. Чакаше совалката, опитваше се да я издърпа през бездната със силата на волята си. И Жан Дювоа, и пилотът на совалката свършиха страхотна работа при срещата на тридесет километра от Наблюдателната кула. Малък екран му показваше как дребният съд се намества в люлката, която потъва в хангара.

Уилсън продължи да стиска юмрука си, което нарушаваше връзката му с интерактивния сензор на конзолата.

— Имаме ли някакъв контакт? — попита за десети път.

— Не — каза Оскар. — Мисля, че Мак беше прав, загазили са.

— В какво са се набъркали, по дяволите? Там беше пълно мъртвило. Студено и пусто.

— Не знам.

— Ракетите експлодират — каза Ана. — Олеле, започва се. Последователни взривове. Висок мегатонаж. Използват отклонени

енергийни пулсатори, силни емисии от е-честоти, гама и рентгенова активност. Там гъмжи от електронни оръжия.

— Къде ги засичаш?

— Кораб три. Атакува и се защитава от стрелбата. Все още е непокътнат. Променя леко траекторията си.

Уилсън погледна към предния портал, който следеше двадесет и четирите снаряда, ускоряващи към тях. Скоростта им беше ужасяваща.

— Трябва да тръгваме — каза тихо Оскар.

— Да.

Втората совалка вече беше в люлката си и един пилот-доброволец беше готов да отлети в мига, в който получи сигнал от Фербеке или Боуз.

— Изстрелват още ракети — съобщи Ана. — Предстои нова поредица от взривове. Ято от ракети в района на кораб пет.

— Има ли отговор на сигнала ни? — попита Уилсън.

Сенди поклати глава.

— Детонации — каза Ана. — По дяволите, тези все едно загряват за Армагедон.

— Уилсън — подкани го Оскар. — Време е.

Капитан Уилсън Кайм погледна за последен път към радарния дисплей. Снарядите вече бяха близо, а истинските им разрушителни способности си оставаха неизвестни. Беше на границата да постави в опасност кораба и екипажа си. Всички на мостика го наблюдаваха. По израженията им, същите като неговото, се четеше поражение и съжаление, дори вина.

— Хиперпространство — нареди Уилсън. — Отведи ни у дома.

[1] Паралакс е видимото изместване на положението на наблюдавания обект, дължащо се на наблюдението на обекта от две различни точки. — Бел.прев. ↑

[2] Голяма група от космически обекти, които споделят обща орбита около газов гигант. — Бел.прев. ↑

15.

Вратите на асансьора се отвориха плавно и капитанът от полицията Хоше Фин пристъпи в познатото антре. За първи път не му се наложи да оповестява присъствието си, двойните врати към апартамента на Мортън зееха широко отворени. Няколко огромни плоски маси на колелца се бяха плъзнали в голямата дневна стая на няколко нива. Пластмасовите опаковъчни кашони, които бяха донесли, стояха наредени до стените. Работата по прибирането на плюшената мебелировка в тях вече беше започнала, заедно със сортирането на по-малките домашни потреби, опаковани в листове от пяна. Бяха напълнени едва три кашона и работата бе спряла. Всички работи за общи дейности, които участваха в процеса, стояха неподвижно. Някои все още държаха предметите, които носеха в мига на инцидента с хармоничното острие за гравирание, заради който беше повикана полицията. Двама младши мениджъри от Националната банка на Дарклејк, назначения от съда получател на дълга, чакаха леко изнервени до единственото останало канапе в кътчето за разговори. Надзирателят на работата от компанията, наета да изнесе вещите, седеше на каменната плоча пред камината, отпиваше чай от термоса си и се усмихваше хитро.

— Къде е тя? — попита Хоше. Фактът, че не му се наложи да използва новия си идентификационен сертификат на капитан от полицията, говореше доста за влиянието на публичното отразяване на събитията в унисферата. Всички знаеха кой е той.

— Там вътре. — Един от костюмарите от банката посочи към кухнята. — Искam кучката да бъде арестувана.

Хоше повдигна вежда, някак си запазвайки отегченото си изражение — беше виждал Паула Майо да използва номера изключително ефективно няколко пъти.

Костюмарът трепна. Това определено му достави удоволствие.

— Тя ни заплаши — изфуча той. — Освен това повреди един от роботите за обща дейност. Ще трябва да поискаме обезщетение за

това.

— Повредата тежка ли е? — попита Хоше.

Надзирателят вдигна поглед от чая си.

— Не знам. Не съм проверил. Лудите не ми влизат в работата. — Изглежда се забавляваше, въпреки че не сваляше сериозното си изражение за пред костюмарите.

— Не те виня — каза Хоше. Вратата на кухнята беше открената. — Мелани? Хоше Фин е. Помниш ли ме? Трябва да говоря с теб.

— Махай се! — изкрещя момичето. — Всички просто се разкарайте.

— Хайде, Мелани, знаеш, че не можеш да правиш така. Трябва да поговорим. Само ти и аз. Никакви полицаи, имаш думата ми.

— Не. Няма да говоря. Няма за какво.

Гласът ѝ почти я предаде. Хоше въздъхна и се приближи към кухненската врата.

— Можеш поне да ми предположиш питие. Когато преди идвахме тук, винаги ни предлагаште по нещо. Къде е икономът?

Последва дълга тишина, нарушена от нещо, което прозвуча като подсмърчане.

— Тръгна си — каза тихо тя. — Всички си тръгнаха, всички.

— Добре, сам ще си направя питие. Влизам.

Хоше заобиколи вратата, все така предпазливо, макар и да не смяташе, че съществува истинска опасност.

Също като останалата част от апартамента, кухнята беше огромна и изискана. Всеки плот беше оформен от розов и сив мрамор, а вратите на шкафчетата бяха изработени от лакирано брентово дърво. Отделенията над мраморните повърхности до едно бяха с прозрачни врати, които излагаха на показ скъпите сервизи от порцеланови и стъклени съдове. Трябваше да заобиколи големия колкото билиардна маса централен плот, за да открие Мелани. Тя седеше свита на пода в ъгъла, толкова яростно притисната към него, сякаш се опитваше да премине през стената. Хармоничното острие за гравирание лежеше на теракотения под точно пред нея.

На Хоше му се искаше да клекне и по този начин да изрази подкрепата и приятелството си, точно както настояваха тренировъчните сценарии, но не бе свалил достатъчно килограми, за

да го направи с лекота. Вместо това се отпусна назад и опря задника си върху мраморния плот.

— Трябва да внимаваш с тези хармонични остриета — каза небрежно той. — Могат да са доста опасни в грешните ръце. Много младши инкасатори могат да изгубят парчета от себе си, ако се целиш достатъчно добре.

Мелани погледна нагоре. Кестенявата ѝ коса беше разпиляна във всички посоки. Бе плакала много, бузите ѝ бяха покрити с лепкави следи. Дори в това състояние изглеждаше невероятно. Може би дори още повече: класическата девойка в беда.

— Какво?

Той се усмихна тъжно.

— Няма значение. Знаеш защо са тук тези хора, нали?

Тя кимна и отново наведе глава.

— Апартаментът вече принадлежи на банката, Мелани. Трябва да намериш друго място, където да останеш.

— Това е домът ми — изстена тя.

— Наистина съжалявам. Искаш ли да те откарам обратно в къщата на родителите ти?

— Щях да го чакам тук. Когато се върнеш обратно, всичко щеше отново да е както преди.

Това шокира Хоше повече от всичко случило се по време на цялото дело.

— Мелани, съдията го осъди на сто и двадесет години.

— Не ме интересува. Ще чакам. Обичам го.

— Той не те заслужава — каза искрено Хоше.

Тя отново погледна нагоре, лицето ѝ беше угрижено, сякаш не знаеше с кого разговаря.

— Ако искаш да чакаш, това е твое решение и аз го уважавам — каза той. — Въпреки че бих искал да се опитам да те разубедя. Знам, че сигурно е ужасно да гледаш как банката идва и взима всичко по този начин. Само че, като повредиш един от роботите им, няма да се отървеш от тях. Във всеки случай, идиотите отвън просто си вършат работата. Единствената последица от това, че ги дразниш по този начин, е, че хора като мен трябва да се появят и да свършат своята мръсна работа.

— Ти си много странен полицай. Пука ти. Не си като... — Устните ѝ се свиха.

— Паула Майо я няма. Тръгна си след процеса. Повече никога няма да я видиш.

— Добре! — Мелани погледна към ножа за гравирание и изпъна крак, избутвайки го с пръстите си. — Съжалявам — каза плахо тя. — Само че всичко хубаво, което някога се е случвало в живота ми, се случи тук, а те просто нахлуха и започнаха да... Бяха много неприятни.

— Дребните хорица винаги са такива. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

Тя подсмръкна шумно.

— Да. Мисля, че да. Съжалявам, че те обезпокоих.

— Няма проблеми, повярвай ми. Всеки повод да се измъкна от офиса е добре дошъл. В такъв случай, какво ще кажеш да ти помогна да напълниш няколко куфара и да те заведа вкъщи? Какво мислиш?

— Не мога. — Тя се втренчи право напред. — Няма да се върна обратно при родителите ми. Не мога да го направя. Моля те.

— Добре, няма проблеми. Какво ще кажеш за хотел?

— Нямам никакви пари — прошепна тя. — От процеса насам ям пакетите от фризера. Почти свършиха. Затова си тръгна и всичката прислуга. Не можех да им плащам. Компанията на Морти не иска да ми помогне. Никой от директорите не иска дори да се срещне с мен. Господи! Такива копелета. Преди ме обичаха, нали се сещаш. Оставах в домовете им, играех си с децата им. А на какви партита сме ходили! Някога били ли сте богат, детектив?

— Наричай ме Хоше и, не, никога не съм бил богат.

— Те изобщо не живеят по същите правила, по които живеят всички останали. Каквото и да им да се прави, просто го правят. Намирах го за възбуждащо. Беше прекрасно да съм част от това, да не се съобразявам с ограниченията, да живея толкова свободно. Виж ме сега. Аз съм нищо.

— Не бъди глупава. Човек като теб може да постигне всичко, което поиска. Просто си млада, затова се чувстваш така. Големите промени са плашещи на твоята възраст. Ще го преживееш. Всички ги преживяваме в крайна сметка, по един или друг начин.

— Много си мил, Хоше. Не заслужавам това. — Тя избърса част от сълзите по бузите си. — Ще ме арестува ли?

— Не. Само че трябва да ти намерим място за през нощта. Например някой приятел?

— Ха. — Усмивката ѝ беше горчива. — Нямам такива. Преди процеса имах стотици. Сега нито един от тях не иска да говори с мен. Онази седмица видях Джили Йен. Та тя дори излезе от магазина, за да не се налага да ме поздрави.

— Добре, виж, познавам управителката на частен дом за гости недалеч оттук. Остани няколко нощи там за моя сметка, докато се посъвземеш. Може да си намериш работа като сервитьорка или нещо такова, в града има достатъчно барове. А и колежите ще започнат да записват студенти след три седмици. Сигурно си мислила за някаква кариера преди да се случи всичко това.

— О, не, не. Не мога да взема пари от теб. — Мелани се изправи на крака и започна да разресва косата си с пръсти от притеснение. — Не искам подаяния.

— Това не е благотворителност. В момента се справям добре, получих прилично увеличение на заплатата заедно с повишението.

— Повишили са те? — Усмивката ѝ повехна бързо, след като осъзна причината за повишението. — О.

— Трябва да отседнеш някъде. А и, повярвай ми, частният дом е евтин.

Мелани склони глава.

— Една нощ. Само толкова. Само една.

— Разбира се. Хайде да ти опаковаме багажа.

Тя се втренчи във вратата.

— Те казаха, че не мога да взема нищо от моите неща. Казаха, че Морти е платил за всичко и те принадлежат на банката. Затова аз... Знаеш какво.

— Да. Ще измисля нещо. — Той поведе Мелани към дневната. — Младата дама ще приготви една торба с дрехи и ще си тръгне — каза той на костюмарите.

— Не можем да позволим собственост на банката да бъде...

— Чухте какво казах — каза Хоше. — Ще правите проблем от това ли? Нима ме наричате лъжец?

Те се спогледаха.

— Не, полицаи.

— Благодаря ви.

Хоше не успя да сдържи смеха си, когато влязоха в главната спалня. Не заради клиширания декор, излязъл като че ли от страниците на „Плейбой“ — кръгло легло и черни чаршафи, допълнено от огледален портал зад възглавниците. Засмя се заради клетия робот за общи дейности, който лежеше на пода. В конструкцията му, на мястото, където някой го беше сритал, имаше тясна вдлъбнатина. Два от електромускулните му крайника бяха отделени от основата, а останалите три бяха омотани около краката му. Искаше се доста голяма сила, за да причиниш това на електромускулни влакна.

Мелани извади скромна чанта за рамо от един от огромните гардероби.

— Не мога да те оставя да вземеш бижута — каза Хоше. — Освен това предполагам, че някои от роклите са много скъпи.

Той гледаше през рамото ѝ към окачалката, която бе цялата отрупана с дрехи. Въртеше се бавно и разкриваше пред очите им останалата част от колекцията, която се намираше в скрито помещение зад гардероба. Вътре сигурно имаше стотици дрехи. Той провери другия гардероб и откри многобройни костюми и сака, както и почти толкова обувки и ботуши.

— Не се тревожи — каза Мелани. — Поне се научих, че скъпото не е равнозначно на практично.

Тя сгъваше чифт дънки в чантата. Купчината върху леглото се състоеше предимно от тениски.

— Мислех си... — започна той, — това, разбира се, е нещо като последен вариант, що се отнася до парите, но твоят живот е бил доста интересен, макар и по сбъркан начин. Има медийни компании, които биха платили за историята ти.

— Знам. Е-кономът ми задържа стотици такива предложения. Спрях да ги чета, когато затвориха сметката ми в киберсферата.

— Защо са затворили сметката ти?

— Нали ти казах. Нямам пари. Не се шегувах.

Тя вдигна тъмна елегантна персонална система и го погледна въпросително.

— Разбира се. — Никога не бе чувал да затварят нечия сметка в киберсферата, всеки имаше достъп до нея.

Сложиха системата в един от страничните джобове на чантата. Тя седна отстрани на леглото и започна да завързва чифт обувки за тенис.

— Ще активирам отново сметката ти — каза той. — Просто достъп до информацията и съобщенията за месец. Без достъп до забавления. Ще ми струва само няколко долара.

Мелани го погледна любопитно.

— Искаш ли да спиш с мен, Хоше?

— Не! Тъъ, имах предвид, това не е... Не искам... Не става въпрос за това.

— Всички искат да спят с мен. Знам го. Красива съм и съм в първия си живот. И обожавам секса. Морти беше много опитен учител, окуражаваше експериментите ми. Това, което мога да направя с тялото си, не е срамно, Хоше. Удоволствието никога не е грях. Нямам нищо против да ми се насладиш.

Хоше бе абсолютно сигурен, че лицето му се е наситило с червен цвят. Да я слуша да говори за това толкова цинично, беше също толкова неловко, както когато баща му се опита, за пръв и последен път, да му обясни за птичките и пчеличките.

— Женен съм. Благодаря ти.

Прозвуча като възможно най-идиотския отговор.

— Не разбирам. Ако не е, за да правиш секс с мен, тогава защо се занимаваш с всичко това?

— Той е убил двама души, съсипал е два живота — каза тихо Хоше. — Не искам да може да се похвали с трета жертва. Не и сега.

Тя вдигна четката за коса от нощното шкафче и започна да разресва косата си.

— Морти не е убил никого. Двамата с Паула Майо сгрешихте.

— Не мисля така.

— Престъпната организация щеше да претърси спомените й и да разбере кои са нейните вещи, или пък щеше да изтръгне информацията с мъчения. Не е бил Морти.

„В доклада на патолога нямаше данни за следи от насилие, била е в банята и клетката й с памет е била съсипана.“

Единственото, което успя да каже, обаче, беше:

— Знаеш ли, твърде мила си, за да се правиш на полицай.

Изчака я да се оправи и след това я заведе до частния дом. Плати авансово за седмица и си тръгна, като преди това някак си избегна опитите ѝ да го целуне за довиждане. Не беше сигурен, че притежава достатъчна воля, за да устои на физическия контакт.

Пет дни по-късно едно такси остави Мелани пред голяма, подобна на склад сграда в Търнби, един от кварталите на Дарклейк. Беше занемарен и порутен стар индустриален район. Всеки парцел беше скрит зад високи огради, въпреки че половината фабрики и депата за продажба на дребно бяха изоставени. По протежение на телените мрежи на оградите бяха накацали донесени от вятъра боклуци, които оформяха малки дюни от хартия и пластмаса. Високо над тях се издигаха обяви на брокери на недвижими имоти, които уведомяваха, че парцелите се отдават свободно за преустройство. От чакъла между траверсите на единичния релсов път, успореден на главния маршрут, растяха високи плевели, а самите релси бяха покрити с ръжда.

Мелани се огледа нервно наоколо. Не че евентуалните нападатели можеха да се скрият някъде. На пурпурната табела на вратата пред нея пишеше: „Продукции Уейсайд“. Тя си пое дъх и влезе вътре.

Както ѝ бе обещал, Хоше активира отново сметката ѝ в киберсферата. Некомерсиалните съобщения в кутията за изчакване на е-конома ѝ надхвърляха седемдесет хиляди. Тя изтри всичките и смени личния си интерфейсен код. След това се обади на Ришън, репортер, когото познаваше от времето, прекарано с Мортън. Той много се зарадва на обаждането ѝ и веднага уреди среща. Увери я, че историята ѝ е изключително ценна и хората от цялата Федерация ще плащат за достъп до нея. Тогава тя изстреля най-смелата си идея — че трябва сама да изиграе себе си. За нейна изненада предложението му хареса много и според него щеше да донесе още повече пари.

Прекара два дни с журналиста, през които изливаше сърцето си пред него, разкривайки всичко за онези златни дни — от момента, в който беше срещнала Мортън на галавечерята на спонсорите. Разказа му какво беше чувството, за чудото и тръпката от любовната им връзка, за враждебността на родителите ѝ, партитата, луксозния

хедонистичен живот, членовете на висшето общество на Дъбов лес, сред които се движеше свободно, и най-накрая за ужасния съдебен процес и трагичната несправедлива присъда. Ришън записа всичко и го превърна във впечатляващ сценарий за драма в осем части, която щеше да продължи осем дни. Успя да го продаде за двадесет и четири часа.

От вътрешната страна на входната врата на „Продукции Уейсайд“ се намираше съвсем малка приемна. В кутията от бетонни панелни стени и покрив бяха натъпкани няколко древни канапета с изтъркани облегалки и крака от хромирани тръби. На едно от тях седеше момиче, чиято челюст усилено дъвчеше дъвка, а очите ѝ изучаваха екрана на четец. Носеше много къса кожена пола и бяла блуза с голямо деколте, което разкриваше огромната цепка на бюста ѝ. Гримът ѝ беше ужасен: спирала като кръговете около очите на панда и устни, проблясващи в лавандулово. Неестествено твърдата ѝ бяло-руса коса се състоеше основно от некачествени удължения, които се спускаха на къдрици под рамената ѝ като пренапрегнати пружини. Тя вдигна поглед и се усмихна широко на Мелани.

— О, здравей, ти трябва да си Мелани. Познах те от делото.

Гласът ѝ беше висок и писклив. Поради някаква причина Мелани не можеше да си го представи различен.

— Аз съм.

— Аз съм Тайгър Панси. Джейси ми каза да те очаквам. Каза ми веднага да те въведа в работата.

Тя се изправи от канапето. Беше с няколко сантиметра по-висока от Мелани. Дължеше се на блестящите ѝ обувки с петнадесетсантиметрови платформи.

— Тайгър Панси? — Мелани едва успя да изговори името правилно.

— Да, мило, харесва ли ти? Използвам го от съвсем скоро. Агентът ми искаше да е Слипи Трикси^[1], но аз настоявах на това.

— Тайгър Панси е хубаво. Разбира се.

— Благодаря ти много. Великолепна си, знаеш ли? Истински млада, сладка от горе до долу, имаш си всичко. Потребителите ще те заобичат.

— Ъ, благодаря. — Мелани забърза след Тайгър Панси.

Складът беше стар. От „Продукции Уейсайд“ просто го бяха разделили на квадрати, за да разграничат площадките. Между тях

кръстосваха коридори с високи бетонни стени и никакъв покрив. Високо над нея металните покривни греди на сградата поддържаха остарял покрив със слънчеви колектори, който тракаше слабо при всеки немошен повей на вятъра. По коридорите минаваха хора. Наложиха й се да се долепи до една от стените, тъй като няколко работници минаха покрай тях, понесли големи холограмни портали. Погледите им се задържаха върху Мелани и те й се усмихнаха многозначително. Тя не им обърна внимание и продължи след Тайгър Панси. Тялото я сърбеше навсякъде заради ОВ-татусите. Гравирането им бе отнело три дни. Покриваха огромна част от плътта й, а изкушението да ги почеше беше адски силно, но ако му се поддадеше, кожата й щеше цялата да почервенеет и да се покрие с петна. Това беше недопустимо за актриса, особено в началото на записа, който включваше изходяща информация от сетивата й. Знаеше, че останалите актьори щяха да се отнасят скептично към уменията й и щеше да й се наложи да работи усилено, за да впечатли всички.

Минаха покрай една врата, през която минаваше цяла трупa от актриси, облечени в ученически униформи. Дори след клетъчното препрофилиране някои от тях все още изглеждаха доста над тридесетте. Мелани ги изгледа дълго. Не може да бяха...

— Ето ни — каза Тайгър Панси с нотка на гордост. — Похарчиха много пари за тази снимачна площадка. Тук те имат за голяма работа.

Тя посочи към полиснимката до вратата, върху която пишеше: „Смъртоносно прелъстяване“.

— Готино име, а?

— Да.

Тайгър Панси отвори врата и влезе вътре. Декорът представляваше апартамента на Мортън. Почти. Беше разделен на две, дневната беше от едната страна. Основното пространство се състоеше почти изцяло от кърта за разговори, чиито канапета бяха подобни на истинските. Камината беше на правилната позиция зад тях, но в нея бяха вградени някакви странни животински скулптури, направени от фибростъкло и напръскани със спрей, за да приличат на каменни. Стените, които ограждаха кърта за разговори, бяха просто холограми, които показваха останалата част от апартамента. Пръстен от холокамери с триметров диаметър висеше ниско от покривните греди, само на метър от канапетата. Трима техници стояха около отворен

панел върху пръстена и си мърмореха нещо, докато един робот с формата на стоножка, голям колкото ръка пълзеше бавно към оголената електроника.

Останалата половина от площадката беше предназначена за спалнята. Тя поне бе изградена в истински мащаб, макар че стените отново бяха холограми и черните чаршафи бяха памучни вместо копринени. Двама мъже седяха на матрака. Един от тях беше Мортън. Мелани ахна от изненада. След това забеляза няколко разминавания и осъзна, че това беше клетъчно препрофилиране. Трябваше да признае, че операцията си я биваше — приликата щеше да заблуди повечето хора. Мъжът до фалшивия Мортън беше Джейси, главният продуцент на „Продукции Уейсайд“. Беше облечен в черно от долу до горе — цвят, който стоеше добре на повечето хора. Джейси обаче изглеждаше още по-състарен в тези дрехи, много повече от своите петдесет и една години. Приличаше на нечий смущаващо ексцентричен неженен чичо. Главата му беше бръсната, въпреки че призрачното блещукане на наболи сиви косми очертаваше монашески ореол около нея. Тя положи усилия да не зяпа, докато се приближаваше. Въпреки това не можеше да спре да мисли какъв продуцент трябваше да си, особено в медийна компания, за да не можеш да компенсираш плешивостта си със стил.

— Мелани, прекрасно е най-сетне да се видим в плът и кръв. — Той стисна ръката ѝ доста силно и отдели много време, за да я огледа от горе до долу. — А плътта е страхотна, мамка му. Изглеждаш невероятно.

Пластмасовата му приятелска усмивка се стегна леко.

— Мислех, че си по-млада.

— О? — Предчувствията на Мелани относно „Продукции Уейсайд“ ставаха все по-лоши.

— Не те критикувам, миличка. Имам страшен козметик, можем да смъкнем няколко години. Виж как се справи с Джоузеф.

Мъжът с лицето на Мортън се ухили агресивно.

— Здравсти, бейби, нямам търпение да играем заедно. — Той сложи ръка на чатала си и го стисна щастливо. Мелани можеше да види ерекцията му през плата на панталона. — Не се притеснявай, няма да си разочарована, не и с този инструмент.

— Голям си задник, Джоузеф — скара му се Тайгър Панси. — Мелани, не му пускай анално, миличка, без значение какво пише в

сценария според Джейси. Направил си е толкова голямо увеличение, че чак е глупаво. Ще те боли до средата на следващата седмица.

— Хей! — Джоузеф показва средния си пръст на Тайгър Панси. — Ти не можеш да го събереш даже и между клюмналите си цици, толкова са се разплули, древна шибана курва.

— Майната ти.

— Какво, по дяволите, става? — прекъсна ги настоятелно Мелани. — Ще снимаме моята история, нещата, които се случиха на мен и Мортън, не някакво си порно.

— Разбира се, миличка — каза Джейси. — Вие двамата — той изръмжа на Джоузеф и Тайгър Панси, — разкарайте се. Искam да говоря с Мелани.

— Какво се опитваш да направиш? — попита Мелани, след като другите се махнаха от декора със спалнята.

— Добре, извинявам се за поведението на Джоузеф, той е задник. Но е страшен хит.

— Хит?

— Х.И.Т. Хуй и тяло. Дори и с днешните наркотици някои изпитват огромни трудности да го задържат корав по време на целия запис. Проблемът е психологически или някаква подобна простотия. Но Джоузеф, той може да се снима винаги, казвам ти. Невероятен е. А ти не слушай онай продупчена стара брантия, Тайгър. Джоузеф знае как да се държи с момичетата. Ще си изкараш страхотно върху чудовищната му пишка.

— Не, няма. Станало е колосално объркване. Не съм тук, за да снимам порно. Довиждане.

Тя се обърна, готова да излезе.

— Чакай, чакай, по дяволите. — Джейси пристъпи пред нея с вдигнати ръце. — Това не е някакво шибано порно. Тук снимаме истинска шибана драма за живота, казвам ти.

Тя го погледна презрително. Дори статуите в камината вече се връзваха с всичко останало.

— Да, вярвам ти.

— Слушай ме, по дяволите. Прочетох историята, написана от Ришън. Ти си била някаква си плувкиня, когато Мортън е скочил в гащичките ти и е прецакал шансовете ти в отбора. Това е шибана класика. Ти си млада, а той е богат. Само че освен всичко се оказва, че

е убил няколко души. Предал те е, миличка. Потребителите обичат такива лайна. Дори сме включили сцена, в която се гоните из апартамента, след като ти си разбрала какво е направил. Той те напада с нож. Направо е страхотна.

— Това са глупости — отрязва го тя. — Няма нищо общо с онова, което разказах на Ришън. Мортън никога не е убивал никого. Вие не искате да разкажете нашата история.

— Разбира се, че искам, миличка. Казвам ти, искам цялата шибана история. Виж, просто ще заснемем сексцените първо, за да разкараме ебачите от площадката. След това можем да се концентрираме над останалата част, ще го направим стилно, на местата, където наистина се е случило всичко.

— Пълни глупости!

— Не харесваш Джоузеф ли? Добре. Няма никакви проблеми. Ще си направя препрофилиране, за да изглеждам като приятеля ти и ще те напомпя сам.

— О, мили Исусе!

Тя се насочи към вратата.

Ръката на Джейси се смъкна върху рамото ѝ и я завъртя. Лицето му беше зачервено и гневно. На местата, които бяха преминавали през твърде много клетъчно препрофилиране през десетилетията, се появиха горещи петна.

— Стига с шибаните играчки на котенцето кучка, принцесо. Подписала си шибания договор и добре знаеш какво пише в него. Даже си преминала през невронна обработка заради филма, мамка му. Ако ще прецакваш всичко, защото ти е за първи път, тогава го преодолявай бързо. Мога да ти дам доза успокоителни, които ще ти помогнат, няма никакви шибани проблеми. Ще си спокойна по време на цялото шоу. Само не ми идвай с маршова стъпка, за да ми цивриш, че не си искала това.

— Казаха ми, че ще бъде нещо друго. Направих си тези ОВ-татуси, защото всички актриси знаят, че трябва да се подложат на това. Сексът е неотделима част от живота. Затова любовните сцени допринасят за структурата на наратива. Но той е само част от драмата. Вие искате да правя само това и нищо друго.

— Актриса? Убий ме. Ако искаш да се наричаш така, давай. Само че аз платих за тези ОВ-татуси, защото си страхотна за ебане,

принцесо, със стиснат задник. Ти си истинска шибана находка, от спретнатия тип момичета, за които онези жалки лъскачи в мрежата могат само да завиждат на богатите копелета. Жените от твоята порода не се пускат на мъж, освен ако няма стотина милиона в банката. На мен се пада да те покажа пред тях в целия ти блясък. А те ще ни обичат заради това.

— Не. Няма да го направя.

— Да видя стълпотворение от кутийки с различни варианти, които да попълниш, когато дойде тук, тъпа кучко? Платил съм за теб и ще си взема полагащото ми се. Според договора ни трябва да си отваряш краката, когато ти кажа, и да ни оставиш да записваме всяко чувство в тялото ти и свития ти задник, докато хитът ми работи в теб. И стига си ме занимавала с тия лайна, или ще се погрижа да свършиш в килия за замразяване до приятеля ти убиец. Сключили сме законен договор.

Джейси се взираше триумфално право в очите ѝ, нетърпелив да открие първите признаци на смирението в тях.

Мелани действа бързо. Годиците на безмилостни, досадни тренировки с отбора я бяха дарили със сила и рефлексии, каквито модерните атлети обикновено получаваха след невронна обработка и пренареждане на гените. Коляното ѝ се изстреля нагоре, а мощните мускули на краката ѝ се опитаха да го вдигнат чак до брадичката на Джейси. Скротумът му се оказа първото нещо, изпречило се на пътя му.

Устата му се отвори беззвучно. Очите му се разшириха и се напълниха със сълзи. Той се наклони настрана, агонизирайки и давайки се тихо, и се строполи на пода.

— Сега ще се обадя на агента си — каза му тя безстрастно. — Когато те изпишат от болницата, определено трябва да обядваме заедно.

Таксито остави Мелани до езерото в квартал Глифада. Тя седна на дълга пейка точно над водата и се загледа в плаващите яхти, които излизаха от яхтклуба на пристанище „Шилинг“, за да уловят първите сутрешни ветрове. Баровете и ресторантите зад нея тъкмо започваха да отварят, пред няколко от тях бяха паркирани камиони на доставчици и

товарните работи разнасяха прясната храна. Все още не сервираха. Беше твърде рано. Чисто новата ѝ кариера в медиите бе продължила едва четиридесет и пет минути.

Тялото ѝ се разтресе едва когато си позволи да мисли за Джейси и своя удар. От устните ѝ се откъсна невярващ полусмях, по-скоро от облекчение, отколкото заради каквото и да е друго. Никой от „Продукции Уейсайд“ не се бе опитал да я спре на излизане. Всички просто се бяха вторачили в нея, докато преминаваше покрай снимачните площадки като побеснял сериен убиец — освен Тайгър Панси, която ѝ намигна.

„Не мога да повярвам, че го направих.“

Това отприщи ужасяваща мисъл в съзнанието ѝ. Ако тази способност присъстваше скрита във всеки човек, тогава можеше ли Мортън наистина да...

Тя преряза поредицата от мисли на мига.

„И въпреки това, чувството беше хубаво. Аз наистина защитих сама себе си.“

Не се и съмняваше, че Джейси щеше да повдигне обвинения, веднага щом бе способен отново да ходи и да говори. А тя наистина бе подписала договора. Тогава всичко ѝ се бе сторило толкова прекрасно, идеалното решение на проблемите ѝ. Предложенията на милия стар Хоше да работи като сервитьорка или да учи в колеж бяха неприложими. Той не разбираше, тя просто не можеше да живее така. Не и след живота, който ѝ беше показан. Това значително ограничаваше възможностите ѝ.

Млад мъж, очевидно запътил се към екипажа на някоя яхта, облечен в шорти и риза за ръгби, се разхождаше по брега и се опитваше да не я заглежда твърде явно. Тя отметна леко косата си назад и го дари със слънчева усмивка. Тази, с която ѝ отговори той, бе така изпълнена с наивна надежда и желание, че тя едва сдържа смеха си. „Господи, мъжете са толкова лесни.“ Не че задължително ѝ трябваша мъже, особено предвид моментното ѝ настроение. Някое момиче щеше да е много по-нежно в леглото, по-внимателно, по-досетливо.

Щеше да е хубаво някой да се грижи за нея, да я глези и обожава. „Само че тогава ще бъда слаба. Повече няма да бъда слаба.“ Сълзите ѝ напиреха да избухнат отново. След процеса имаше толкова много от

тях. Тя стегна ръцете си в юмруци, докато не потръпна от болката. „Няма да плача повече.“

Вече ѝ беше останала само една възможност. Не искаше да я изпробва преди, защото шансовете за успех бяха малки. Всъщност си беше чиста фантазия. Психологическата предпазна мрежа, която никога не искаш да използваш.

Тя извади малката система, която бе взела от апартамента на Мортън. Онази с абсурдно скъпото покритие от лисича кожа — не че милият Хоше бе осъзнал това.

— Искam връзка със СИ — каза тя на е-конома. Всичките ѝ нови ОВ-тагуси бяха предназначени за сензорни възприятия; Джейси не беше платил за виртуални интерфейсни функции.

— По какъв повод? — попита е-кономът. СИ беше пословичен с неохотата си да приема обаждания от човешки индивиди. Като се изключеше безупречното му банкиране, официалните правителствени молби бяха общо взето единственият му контакт с Федерацията.

Тя приближи малката система до лицето си.

— Просто му кажи кой се обажда — прошепна. — Попитай го... Дали Дядо си спомня за мен.

Малкият екран върху портативната система се включи на мига. Мандаринените и тюркоазените му синусоиди се сливаха в точката на общото си начало.

— Здравей, бебчо Мел.

— Дядо? — думата излезе толкова трудно от стиснатото ѝ гърло. Проклетите сълзи отново напиреха. Наистина не бе очаквала това да сработи.

— Да, той е с нас.

Мелани си спомни последния болезнено дълъг ден в приюта, докато чакаше до смъртното му легло. Тогава беше само на девет и така и не разбра защо той не се бе подмладил като всички останали. Родителите ѝ не искаха да бъде там, но тя настояваше — дори тогава беше инатлива. Дядо (всъщност, нейният прапрадядо) беше най-милият роднина, който бе имала, винаги намираше време за своята малка бебчо Мел, въпреки че беше сред най-важните жители на планетата. Всички досиета в училище го споменаваха като един от програмистите, които бяха помогнали на Шелдън и Айзъкс да напишат контролиращия софтуер за първата им червеева дупка.

— Все още ли си ти, дядо?

— Това е труден въпрос, Мелани. Ние сме спомените на дядо ти, но в същото време сме повече, цяла вселена повече, което ни прави по-малко от индивидуалността, която търсиш ти.

— Ти винаги си ме изслушвал, дядо. Винаги си казвал, че ще ми помогнеш, ако можеш. А аз наистина, *наистина* се нуждаю от помощта ти.

— Ние не сме от физическа същност, Мелани, можем да помогнем само чрез думи.

— Точно от това имам нужда — от съвет. Искам да знам какво да правя, дядо. Забърках каша от живота си.

— Ти си само на двадесет, Мелани. Още си дете. Все още не си започнала живота си.

— Тогава защо се чувствам, сякаш е почти приключил?

— Защото си млада, разбира се. Всичко, което ти се случва на тази възраст, ти се струва епично.

— Предполагам. В такъв случай ще ми помогнеш ли, дядо?

— Какво искаш да знаеш?

— В момента нямам никакви пари.

— Това виждаме и ние. Националната банка на Дарклеик е все така вярна на принципите си и бърза да оцени собствеността на бившия ти любовник, за да я преразпредели. Средствата ще бъдат поделени между Тара Дженифър Шахийф и Уайоби Котал, след като чиновниците, адвокатите и институциите приспадат чудовищните си такси. Не вярваме, че ще имаш успех, ако кандидатстваш за процент от тях. Разполагаш с много слаби законови основания.

— Не искам нищо от тях — каза тя твърдо. — Реших, че повече няма да разчитам на никого. От сега нататък ще направя свой живота си.

— Това е бебчо Мел, каквато си я спомняме. Винаги сме били горди с теб.

— Опитах се да продам историята за живота ми с Морти, но това не проработи добре. Предполагам, че се държах наивно и глупаво. Доверих се на репортер. Нещата не свършиха добре. Може и да ме арестуват. Имаше един ужасен човек, продуцент на порнофилми. Аз, така да се каже, го нападнах.

— Да си помислиш да се довериш на репортер е било глупаво. Но ситуацията вероятно може да бъде оправена. А и продуцентите на порнофилми не са известни със склонността си да се осланят на полицията.

— Исках да си изградя имидж, дядо. Бях си втълпила идеята, че мога да стана нещо като знаменитост, медийна личност. Разполагам с нужния външен вид и съм сигурна, че имам и решимостта да го постигна. Трябват ми само напътствия, това е всичко. Историята ми щеше да е само началото. След излизането ѝ хората щяха да знаят името ми. Това може да бъде използвано. Ако се задържа в унисферата, тогава, кой знае, един ден може да съм от класата на Алесандра Барон.

— Наистина би могла. Имаш потенциал. Къде точно виждаш нашата роля в този план?

— Искам да ми бъдеш агент, дядо. Искам да си върна историята от Ришън и да я продам отново, този път на някой почтен продуцент. Ще трябва също така да платя на „Продукции Уейсайд“ за ОВ-татусите ми. Можеш да сключиш най-изгодната сделка за мен, честен си, няма да ме одереш. А освен това си банка. Парите ми ще бъдат на сигурно при теб.

— Разбираме. Много добре, ще направим това за теб. Само че трябва да вземеш под въпрос и таксата ни.

— Знам. Десет процента, нали? Или взимаш повече?

— Нямахме предвид финансови проценти.

— О. — Тя се намръщи срещу екрана на малката система и случайно генерираните шарки върху него. — Какво искаш?

— Ако намеренията ти да преследваш медийна кариера са сериозни, тогава независимо от формата, ще се нуждаеш от висококачествен сензорен интерфейс за обмен на информация.

— Професионален невронен канал, да, знам. Това, с което разполагам, е прилично начало. Надявах се, че авансовото ми заплащане ще покрие подобренията, а освен това бих искала и някои импланти. Искам достъп до виртуалната среда.

— Ние ще платим за подобренията. Само че ще има случаи, когато ще искаме да се носим по тях заедно с теб.

— Не разбирам.

— Много хора вярват, че присъствието ни във Федерацията се осъществява изцяло посредством унисферата. Само че дори ние имаме

своите ограничения. Има много места, които не можем да достигнем, някои са блокирани умишлено, докато на други просто им липсва всякаква електронна инфраструктура. Ти можеш да ни осигуриш достъп до тези местности при специални обстоятелства.

— Искаш да кажеш, че ни наблюдаваш? Винаги съм си мислила, че това е просто глупава теория на конспирациите.

— Не наблюдаваме всички. Въпреки това, интересите ни са комбинирани с вашите и вие сте част от нас благодарение на многобройните прехвърляния на спомени. Ще използвам една стара фраза: съдбите ни са преплетени. Единственият начин да ги разплетем е да се изтеглим от сферата на човешките дейности. Избираме да не го правим.

— Защо не? Басирам се, че животът ти ще бъде по-прост.

— И мислиш, че това ще е нещо хубаво? Никое същество не може да се самообогати в изолация.

— Значи наистина ни наблюдаваш. А манипулираш ли ни?

— Действайки като твой агент, ние ще манипулираме течението на живота ти. Това манипулация ли е? Ние сме информация. В природата ни е да прибавяме още и още към себе си, постоянно да надграждаме познанието си и да го използваме. То е едновременно езикът и валутата ни. Събитията, засягащи хората в момента, са само малка част от информацията, която поглъщаме.

— Значи по-скоро ни изучаваш?

— Не и като индивидуалности. Обществото ви и начинът, по който се движат теченията му, са от пряк интерес за нас. Това, което засяга вас, засяга и нас.

— А ти не искаш никакви изненади.

— Ти искаш ли?

— Предполагам, че не.

— Значи се разбираме. В такъв случай, желаш ли да поемем ролята на твой представител и съветник, бебчо Мел?

— Ще бъда нещо като тайния ти агент, нали?

— Двете роли имат сходства. Само че твоята не е свързана с опасности, ти просто ще бъдеш нашите очи на уединени места. Не очаквай да те снабдим с екзотични играчки и летящи коли.

Тя се засмя — за първи път от много време. Жалко само за летящите коли, щяха да са забавни.

— Да го направим.

Защото ако Дядо говореше сериозно, тогава СИ трябваше да подсигури пълния ѝ успех.

Последните сегменти от медните тръби на машината за еспreso щракнаха по местата си без засечки и Марк Върнън използва електромускулни клещи, за да затегне печатите. Зави обратно хромираното покритие и превключи бутона на захранването. Светнаха три зелени светлини.

— Готово. Всичко си работи отново.

Манди плесна радостно ръцете си.

— О, благодаря ти, Марк. Постоянно повтарях на Дил, че е развалена, но той не направи нищо, просто ни оставяше да се оправяме с тая гадост. Ти си моят герой.

Той се усмихна на младата сервитьорка, която сияеше срещу него. Досега беше зареждала стъкления тезгях с пресни сандвичи панини за закуска в очакване на първите сутрешни клиенти. Огромни половинки от италианския хляб обгръщаха цели ястия като пържени яйца, наденички и домати, или пък шунка, сирене и ананас, или омлети за вегетарианци. Колежката ѝ по смяна, Джули, дрънчеше с тиганите и керамичните съдове в кухнята в дъното на заведението. Миризмата на бекон с мед на скара се носеше през прозореца.

— Всъщност е доста просто — каза той скромно.

В тясното помещение зад тезгяха за сервиране Манди бе застанала малко по-близо и му се възхищаваше малко повече, отколкото беше нормално.

— Аз, въъ, тогава ще си тръгвам.

Започна да нарежда инструментите си обратно в малкото куфарче, което винаги носеше със себе си. Другата му ръка го придържаше между двамата като защитна преграда.

— Не, няма. Седни там, а аз ще ти донеса една хубава закуска. Поне това заслужаваш. И не забравяй да добавиш голяма сума за повикването към сметката за Дил. Проклет скръндза.

— Добре — кимна Марк пораженчески. Всъщност беше гладен. От равнината Улон, където се намираше чифликът с лозята на семейство Върнън, пътят с кола до Рандтаун отнемаше около петдесет

минути. Истериичното ранно обаждане на Манди не му даде шанс да хапне каквото и да е, преди да тръгне. Дори не бе успял да използва гела си за зъби.

Той седна до голямата мраморна маса под един от извитите прозорци на кафето „Чай за двама“. Масата под прозореца от другата страна на вратата вече беше заета от мъж и жена. Двамата бяха облечени в скиорски дрехи и си говореха щастливо с доближени влюбено една към друга глави, нехаейки за останалия свят.

Ярката слънчева светлина се прокрадваше над планините Дау'синг, които ограждаха Рандтаун от север. Марк сложи очилата си, за да спре светлината, която се изливаше през прозореца. В това време развиваше хартиен четец — така и не му хареса идеята да чете направо във виртуалното си зрение. Разположеният върху зрителния фон текст винаги му докарваше главоболие. Дузина заглавия потекоха по левия ръб на четеца, а срещу тях бяха местните новини, качени в киберсферата от „Рандтаун Кроникълс“, единствената медийна компания в тази половина на континента. Дори въоръжен с цялата добронамереност и лоялност, които съществуваха на света, Марк пак не можеше да събере достатъчно ентусиазъм, за да прочете за новото околоръстно около западните квартали на града, или за предложениия проект за залесяване на Долината на стридите. Затова каза на е-конома си да свали вчерашните панфедеративни новини и да проследи началото на президентската кампания. Четейки между редовете за усилията на Дой да привлече финансови средства, установи, че тя още не бе успяла да се сдобие нито с подкрепата на Шелдън, нито на Халгарт, нито на Сингх.

— Ето — каза весело Манди и постави чиния пред него. Беше отрупана с палачинки и бекон, а от всеки слой се стичаше кленов сироп. Ягодите и лолазърната на върха на купчинката бяха наредени във формата на усмихнато лице. До чинията имаше висока чаша, пълна със сок от манго и ябълка, сипан върху натрошен лед. — Ще ти донеса тоста и кафето, когато са готови.

Тя му намигна игриво и се забърза да вземе поръчката на двойката скиори. Зад тезгяха машината за еспreso бе започнала да гъркори задоволително и да изпуска пара.

Сякаш осъзнала, че денят е започнал, Джули включи озвучителната система и пусна албума на някаква странна акустична

хинди банда. Нещо типично за Рандтаун беше всяко кафе да пуска толкова модерна музика, че докато Марк успееше да се научи да оценява творчеството на дадена група, въпросната вече се бе разпаднала или пък не се харчеше. Той огледа гигантската калорийна пирамида пред себе си. Въздъхна. Вдигна вилцата си. Напоследък Лиз отправяше доста хапливи коментари относно талията му. Само че храната тук беше опасно вкусна. Нищо не се сервираше самостоятелно. Ако искаш агнешка пържола, първо трябва да се снабдиш с шестте чуждоземни зеленчука, трите соса и странната лютеница, с които вървеше ястието. А ако поръчката ти не включваше предястие и десерт, всички те намираха за изключително странен.

Уханието на храна явно се разнасяше по улицата. Докато Марк се хранеше, хората започнаха да прииждат към кафето. Някои бяха туристи, които искаха да хапнат добре преди напрегнатите занимания за деня. Разглеждаха наоколо и се захласваха по имитацията на римски декор, преди да се спрат на някоя свободна маса. Местните бяха застанали на бара и чакаха стоплените си в микровълновата печка панини и топлите си напитки, за да ги отнесат със себе си. Манди едва намери време да му донесе четирите дебели препечени филийки с масло и любимото му ванилово сладко от ревен. На тъгла на чинията му за всеки случай беше оставен шоколадов кроасан.

Към осем и половина най-накрая успя да се измъкне от „Чай за двама“ и се отдалечи пеша — с патешка походка, както твърдеше Лиз. Навън беше именно онази сутрин, заради която бе пропътувал триста светлинни години — за да може да се потапя в нея всеки ден. Той вдъхна свежия хладен въздух, какъвто човек можеше да открие само в полите на заснежени планини. По-високите върхове и плата на Дау'синг все още бяха покрити с дебели покривки от сняг, включително двете скиорски писти. Марк се загледа към тях и очилата му притъмняха срещу светлината на ослепителната звезда на Елан, клас 0–9, чието сияние бе заляло изчистеното от облаци небе. Планините доминираха пейзажа зад града, оформяйки впечатляваща преграда от набръчкани конуси и върхове. Сега, когато южната полусфера на Елан навлизаше в пролетния сезон, стапящата се вода започваше да се спуска надолу от линията на вечния сняг, запълвайки всеки процеп с ручащи бели поточета. Иглолистни видове от цялата Федерация бяха колонизирали ниските склонове, образувайки така

нужната каскада от зеленина. Над тях все още избуяваше местната стрелотрева — жълто-зелено растение с раздърпани стъбла и без запомнящи се белези. Отвъд малкия оазис от чуждоземна растителност, донесена от хората, именно стрелотревата бе проснала килимите си върху всяка планина от веригата, покривайки почти четвърт от континента.

Малки издължени триъгълници от златиста материя вече се носеха безгрижно из небето — първите летци за деня размахваха крилата си нагоре в търсене на топли течения. Обикновено излитаха от билата на Скалата Блекуотър, която се издигаше иззад източната част на града. Кабелен кабинков лифт прерязваше гората, която покриваше скалата. Започваше от ниското зад площадките на гимназията и стигаше до полукръглата сграда Орбит, която стърчеше от върха на широката скала на шестстотин метра над града. Приличаше на летяща чиния, която се подава над ръба ѝ. Ресторантът, който се приютяваше в сградата, беше туристически капан с раздути цени, но пък гледката към града и езерото, откриваща се оттам, беше несравнима.

Всеки ден малките кабинки в хромирано синьо носеха по лифта туристи, професионални летци и пристрастени към екстремните спортове нагоре към Орбит. Оттам въпросните се отправяха през горските пътища към някое било, на което вятърът духаше в правилната посока. Там навличаха херметизирани костюми „Винчи“ и политаха. Костюмът „Винчи“ беше лесен за използване — в най-общи линии представляваше намазан с восък втален спален чувал с птичи криле, чийто разтег стигаше осем метра. Трябваше да застанеш, облечен в него, на ръба на хребета, да разпериш ръце като разпятие и да се гмурнеш напред в бездната пред теб. Електромускулните влакна в крилете имитираха и усилваха движенията на ръцете и китките, позволявайки на крилете да махат, да накланят и сменят посоката. Това бе най-близкото подобие на птичи полет, до което хората се бяха доближили.

Марк се беше качвал там няколко пъти, споделяйки инструкторски костюм с един приятел, който живееше в града. Усещането наистина беше невероятно, но нямаше намерение да сменя работата си, за да се занимава постоянно с това.

Той се спусна по наклонената главна алея към брега. Магазините от двете страни на пътя бяха смесица от различните марки за продажба

на дребно от цялата Федерация, като например „Бийн Хиър“^[2] и неизбежното заведение за бързо хранене „Кебапите на Баб“, а между тях местни занаятчийски магазини, барове и кафета, които допринасяха за еkleктичната пазарна атмосфера. Почти всички сгради бяха едноетажни, със стръмни покриви, покрити със слънчеви колектори. Тези с втори етаж обикновено бяха ресторанти или барове с тераси, където клиентите можеха да седнат под слънчевите лъчи и да наблюдават пешеходците долу. По-голямата част от главната алея бе изградена от предварително изработени строителни модули. Това ѝ придаваше някак нетраен вид, макар че няколко от фасадите вече бяха облечени в стени от як син и лилав камък, добиван от сипеите по Дау'синг, или пък в дървен материал от иглолистните гори. Малки странични алеи водеха към по-малки магазини и жилищни студиа с по една спалня, по чиито стени пълзяха добре подкастри растения, а върху паважните плочи бяха изкарани стари разнебитени столове. Около тях се въргаляха шишета и чаши — следи от забавите, които се организираха еженощно в малките усамотени местенца.

Вратите по цялото протежение на главната алея се отваряха, за да може бизнесът да започне. Вътре персоналът запалваше светлините. Работници и работи портиери чистеха подовите. Марк поздрави много от работниците и помахна на повечето. Бяха все млади хора, до един странно неразличими. Ако не бяха разнообразните цветове на кожата им, можеше да ги помисли за братовчеди. Момчетата бяха с подстригана късо твърда коса, може би няколкодневна брада и естествено стегнати тела, не просто излишно напompани в салона. Носеха торбести пуловери и още по-големи непромокаеми палта, дълги до колената шорти и спортни сандали. Момичетата бяха приятна гледка в късите си поли или впити панталони, облечени в тениски, които до една разкриваха стегнати коремни, независимо колко студено беше времето. Всички просто попълваха свободни места: сервираха, обслужваха барове и магазини, работеха като портиери в хотели, като стюарди в лодките за гмуркане, като гидове на панорамни обиколки, грижеха се за децата на постоянните жители. Правеха го само заради едно — за да съберат достатъчно пари за следващото екстремно преживяване. Най-голямата индустрия на Рандтаун беше туризмът, а това, с което се отличаваше от безбройните други ваканционни дестинации във Федерацията, бяха спортовете, практикувани по

назъбения релеф около града. Те привличаха хората, живеещи първия си живот, умерено недоволните от общото течение във Федерацията. Не бунтарите, а просто пристрастените към тръпката, нетърпеливи да открият по-бърз начин за спускане по планината, по-опасен маршрут за минаване със сал през бързеите, по-извита писта за джет ски, или пък по-високи дестинации за хели-ски^[3]. Тук идваха и по-стари и консервативни хора. Отсядаха в тузарски хотели и се придвижваха до всекидневните си развлечения с климатизирани автобуси. Те задвижваха икономиката на услугите, която осигуряваше стотиците нископлатени работни места за хора като Манди и Джули.

Марк прекоси единичната алея в края на главната и закрачи по крайбрежната променада. Рандтаун беше построен около подковообразния залив на северния склон на езерото Трине'ба. Със своите сто и осемдесет километра дължина то беше най-голямата ивица сладководна вода на Елан. В контраст с планините, които го бяха оградили, на места дълбочината му достигаше километър. Под изумително синята повърхност се бе стаила уникална подводна екология, която бе еволюирала в изолация в продължение на десетки милиони години. В плитчините преобладаваха шокиращо красиви коралови рифове, а коничните атоли се издигаха като миниатюрни вулкани от централните дълбини. Това беше домът на хиляди видове риби, от странни до величествени на вид. И те обаче, както братовчедите си от солените води на планетата, се придвижваха със смъртоносни на вид бодли и игли вместо с перки.

След зимните ски и сноуборд гмуркането беше второто най-голямо перо в туризма на Рандтаун. На брега имаше дузини вълноломи, където бяха закотвени гмуркачески лодки за отдаване под наем. Дори днес, когато Трине'ба беше на прага на замръзване, десет от операторите провеждаха пътешествия по вода. Марк се загледа в голям катамаран на „Небесни пътешествия“, който се плъзгаше покрай него, а витлата му изтласкваха дебела струя зад всеки корпус. Двама работници от екипажа му помахаха от носа и извикаха нещо, което се загуби сред шума на двигателите.

Той продължи да крачи успоредно на каменната стена, по чиято дължина бе изписан стих. Един ден щеше да го прочете от начало до край. Гаражът „Ейбълс Моторс“, неговият франчайз, се намираше на няколко улици разстояние от източния край на променадата. Той

стигна до него доста преди девет без петнадесет. Рандтаун, макар и единственият истински град на осемстотин километра околоръст, не беше особено голям. Без туристите и младите временни жители населението наброяваше малко над пет хиляди души. Човек можеше да стигне от единия до другия край за четвърт час.

В долините и низините на север и запад, където се простираха фермите и лозята, живееха още толкова хора. За да се придвижват по черните пътища на местността, им трябваше качествен транспорт на четири колела. Именно в това специализираха „Ейбълс Моторс“, поделение на „Фарндейл“, което произвеждаше возила за тежък терен. Когато търсеха нов дом и кариера, това му се стори идеалният избор. Оправяше се добре с машини, така че можеше и сам да извършва по-голямата част от поправките, а търговията с нови и използвани модели щеше да увеличи значително дохода му. За съжаление „Ейбълс Моторс“ беше сравнително ново начинание на „Фарндейл“ и недоказана марка, а старите познати „Мерцедес“, „Форд“, „Рейндж Роувър“ и „Телвар“ получаваха лъвския пай от пазара. Не му помогна и фактът, че гаражът на „Ейбълс“ беше само на няколко години. Вероятно трябваше да се досети за това, когато го купи заедно с огромната му ипотека. Продажбите бяха слаби и предвид малкия брой коли на „Ейбълс“ в района, нуждата от поддръжка беше ниска.

На Марк му отне по-малко от две седмици, преди да осъзнае, че бизнесът с коли няма да му донесе нищо доближаващо се до приличен семеен доход. Когато започна да се оглежда за странични занимания, бързо откри, че хората в града и фермите разполагат с много развалени машини, които можеха да бъдат лесно поправени от някой с основни познания по механика. Марк беше страхотен механик и електротехник, а освен това разполагаше и с напълно оборудван сервиз. В началото на третата седмица донесе в сервиза няколко устройства за поправка: работи портиери, климатик, сонара на оператор на катамаран, печки, слънчеви нагреватели.

Рандтаун беше здрава, сплотена общност, хората научаваха бързо за всички с подобен талант. Много скоро се оказа заринат с уреди и техника, които се нуждаеха от поправка. Вършеше повечето работа срещу пари в брой. Не че таксите на Елан бяха твърде високи. Скоро обаче доходите започнаха да изплащат ипотека на лозята по-бързо, отколкото бе планирал в началото.

Тази сутрин в сервиза го чакаха три автоматични берача. Всяка машина беше с размерите на кола и имаше достатъчно електромускулни придатъци, които можеха да послужат за протези на някой райел. Принадлежаша на Юри Конант, собственика на три лозета в долината Улон, вече добър приятел и съсед. Едно от децата на Юри беше връстник на Бари.

Марк навлече работния си комбинезон и се зае с диагностиката на една от машините. Магнитното окачване на веригите ѝ беше твърде износено. Той все още беше под робота и преглеждаше свръхпроводимите връзки, когато помощничката му Оливия влезе в гаража.

— Чу ли? — попита го възбудено тя.

Марк избута ниската платформа на колелца изпод покрития с втвърдена кал робот и я погледна раздразнено.

— Снощи Волфрам най-накрая те е попитал дали може да влезе за по кафе?

Сагата на неосъществения им романс се разиграваше вече от две седмици. Марк обикновено научаваше поредната порция от историята всяка сутрин.

— Не! „Втори шанс“ се е върнал. Излезли са от хиперпространството над Аншун преди около четиридесет минути.

— По дяволите! Наистина ли?

Нямаше как да не се заинтересува от това. Ако не беше обвързан от брака и семейството, самият той щеше да кандидатства за пътуването. Това беше част от по-интересната вселена, която съществуваше далеч от Августа. Дори при това положение издири огромно количество информация относно проекта, докато не започна да отегчава голямо количество хора със статистики и тривиални факти. Е-кономът му уж трябваше да го уведомява за всякакви нови развития, свързани с полета, но докато по-рано сутринта караше към града, бе блокирал достъпа му до киберсферата, за да избегне още спешни повиквания като това от „Чай за двама“. Семейството му можеше да се свърже с него, но не и друг. Бе забравил да свали забраната, когато стигна до гаража.

— Какво са открили? — попита той трескаво, докато сваляше преградата.

— Изчезнала е или нещо такова.

— Какво е изчезнало?

Информацията започна да се ниже във виртуалното му зрение.

— Бариерата. Изчезнала е, когато са започнали да я проучват.

— Пресвета Дево!

Виртуалните му ръце започнаха да подскачат върху иконите и да събират информация. Накрая потокът стана толкова силен, че двамата се оттеглиха в малкия офис в дъното на магазина, за да наблюдават образите на холограмния портал. ТСП пускаше видео сегменти от експедицията, докато звездният кораб продължаваше да качва събраните данни. Медийните компании се нахвърляха радостно върху пляката и сглобяваха собствени анализи и коментаторски екипи в студиата си.

Оливия беше права, бариерата вече не бе там. Изчезването ѝ беше шокиращо. Засегна го, както би го направила внезапната смърт на някой от семейството. Това бе едничкото нещо, което не бе очаквал в никакъв случай. Нито пък някой от експертите, ако можеше да съди по опитите им да изтръгнат някакъв смисъл от случилото се.

Трафикът по пътя до гаража „Ейбълс“ беше рехав. В порталите над бара в руската шоколадова къща срещу тях вървяха същите образи. Клиентите седяха на масите, забравили за питиетата, докато се взираха в невъзможно голямата бариера. Той се обади на Лиз, за да провери дали се е включила към потока. Тя потвърди, беше седнала заедно с останалите работници в лозовия разсадник „Дунбаванд“, където работеше, и наблюдаваше сцените върху един от екраните в офиса.

Марк гледаше с благоговение, докато сферите и пръстените на Крепостта на мрака се въртяха в портала върху бюрото му. Беше му трудно да осмисли мащабите им. След това се появи изпълнителната цяла система цивилизация на Дайсън. Тръпките, които го завладяха, докато наблюдаваше ядрените схватки между корабите от сигурното си място, го накараха да се почувства сякаш вършеше нещо незаконно. Нито един от коментаторите, които Алесандра Барон бе извикала в студиото си, не оцени положително импликациите на ситуацията. Тя помоли културния антрополог да се опита да обясни защо един пътуващ в космоса вид би се сражавал по такъв начин. Той нямаше никаква идея.

Минаха часове, които Марк изобщо не усети. Чак когато Оливия каза, че е време за обедната ѝ почивка, той погледна към нея и се намръщи в опит да разбере какво му говори.

— Да. Разбира се — отговори й. — Предполагам, че надали някой ще купи кола днес.

Реши, че трябва сам да си вземе почивка и затвори вратите на гаража зад себе си. Променадата беше необичайно празна и тиха за средата на деня. Той вдигна качулката на якето си срещу хапещия вятър, който духаше откъм езерото. Пешеходците, които преминаваха покрай него, бяха надянали непроницаемото отнесено изражение на хора, погълнати от образите във виртуалното им зрение. Всички се бяха включили към отразяването на дългоочакваното завръщане на звездния кораб. Събитието беше равностойно на финала за Световната купа, когато през първото полувреме изглеждаше, че Бразилия вероятно ще загуби. Той погледна инстинктивно към Черната къща, където живееше Саймън Ранд, и се зачуди дали той е погледнал от различна перспектива живота си днес. Сградата представляваше гигантско грегорианско имение, разположено на склона над западната част на езерния залив и построено върху десет акра от собствената му безупречно поддържана земя. На склона около нея бяха подредени дузини големи къщи, най-скъпите и елитните в града, макар да не можеха да се мерят с величието на Черната къща. Много от тях принадлежаха на първите заселници, мъжете и жените, които се бяха присъединили към донкихотовския поход на Саймън и му бяха помогнали да построи магистралата през планините.

Бяха минали петдесет години, откакто Саймън Ранд бе пристигнал на планетарната гара на Елан с цял влак, натоварен с пътни строителни машини и армия от разнообразни роботи и камиони, натъпкани със системи за гражданско строителство. Дори по онова време беше умерено богат. Неподмладяван син от някоя от по-дребните Велики фамилии на Земята, който бе изтеглил парите от попечителския си фонд, за да си купи мечта. Вдъхновен от легендите за Орегонския път, бе взел твърдо решение да се отправи към някое ново и свежо място и да го опази от модерните осквернители. Елан, който по онова време бил отворен за заселници само от няколко десетилетия, изглеждал добро място за новото начало. Планетарното правителство позволявало голяма свобода на разработчици и инвеститори, ако помагали за построяването на нови квартали и инфраструктура. Смятали, че такива предприемчиви хора ще внесат цели фабрики и ще построят жилища около тях. Коренно различната

визия на Саймън за чисто и зелено общество била достатъчно безобидна, така че бюрократите му отпуснали лицензите за ползване на земята, като всъщност тайно вярвали, че начинанието му е обречено на провал. В крайна сметка, световите на Федерацията бяха пълни с глупавите идеи и изгубените богатства на ексцентрични романтици.

Саймън незабавно потеглил за най-слабо обитавания южен континент Райсил. След като пристигнал, се заловил, с на пръв поглед върховната глупост, да построи пътя си през величествената верига Дау 'синг — сякаш на север от планините нямало достатъчно достъпна открита земя. Няколко новинарски предавания излъчили присмехулни репортажи в бюлетините си, които привлекли идеалисти и поддръжници на каузата му. Хора, готови да изцапат ръцете си в името на възможността да живеят в тихо, изолирано от масите общество, след като приключат работата. А Саймън, въпреки странните си прищевки, поне се бил подготвил за проекта с безупречна прагматичност и последователност.

Три години и седемстотин и осемдесет километра по-късно последното му оцеляло пътностроително чудовище си пробило път с челюсти до Скалата Блекуотър, наред смъртните писъци на разпадащ се камък и пенещите се облаци от мръсна пара. Досущ като дракон, изпъзлял от земните недра. Зад него се извивал товарен път от ензимно подсилен бетон, който минавал над седемнадесет реки и се провирал под единадесет планини. А върху прясно положената повърхност, която хрущяла и изпускала подобни на урина изпарения, пеша се разхождал Саймън, повел тътрещ се керван от подвижни домове, камиони и дори няколко коня и мулета, впрегнати в каруци. Трите останали пътностроители, които били започнали пътешествието, лежали изоставени зад тях. Били наядени като от канибали, ръждясващи грамади, стоварили се отстрани на пътя като паметници на изграждането му.

Също като Мойсей преди толкова много време, Саймън се втренчил в езерото Трине'ба и казал:

— Това е мястото, на което принадлежим.

Разбирал, че именно хладната синя вода е разделила простиращите се върху целия континент планини, оставяйки масивните стени притиснати силно едни в други по бреговете на езерото. Огромните валове се простирали до безкрай в далечината,

отразени безупречно в неопетнената огледална повърхност. От двете страни стотиците водопади, захранвани от топящия се сняг, се изливали върху назъбените скали. Размерите им варирали от малки сребърни струйки, които едва навлажнявали камъните, до могъщи пенливи каскади, хвърлящи пръски по-плътни от дъжд. Миниатюрни, крехки алени и лавандулови коралови конуси се подавали от центъра на езерото. А в празнотата от въздух над водата се била наместила тишина толкова абсолютна, че попивала всички мисли.

За петдесет и две години величествената гледка не се бе променила. Саймън бил непреклонен за това. Над девствената земя в долините отвъд Рандтаун сега се простираха сгради, гори, поля, отводнителни канавки и пътища, но индустрия липсваше, нямаше нито една фабрика или бизнес сграда от тези, които обикновено полепваха като ракообразни по покрайнините на човешките поселения. На жителите им бе позволено да внасят каквото си искат по дългата платена магистрала, която все още беше единствената им физическа връзка с останалата част от човечеството — изграждането на железопътна линия до нея не беше икономически оправдано, а място за летище нямаше. Саймън не се опитваше да промени радикално утвърденото културно наследство на Федерацията, а просто искаше да опази малкия си кът от най-лошите му черти. Затова фермите бяха органични, основните приходи на града идваха от туризъм, използваната енергия беше геотермална и слънчева, двигателите с вътрешно горене бяха незаконни; рециклирането беше малка религия само по себе си, а отпадъците се преработваха в обезопасени биореактори, за да се предотврати и най-малката възможност някой чуждоземен химикал, донесен от хората, да замърси скъпоценната чиста вода на езерото Трине'ба.

Като повечето борци за околна среда, Марк се бе хвърлил от едната крайност в другата.

Виртуалното му зрение показва призрачния образ на „Втори шанс“, който навлизаше с бавни маневри в дока на монтажната платформа високо над Аншун. Състоянието му го порази, до такава степен беше недокоснат от времето. След подобно пътуване неизменно трябваше да има следи от натоварване, поне от няколко сблъсъка с малки метеорити, следи от горене — нещо, каквото и да е, което да докаже колко надалеч е стигнал корабът и на какво е станал свидетел.

Само че той изглеждаше също толкова нов и чист като в деня на заминаването си.

Марк спря пред една от сергиите зад променадата и си купи за обяд сандвич със салата от риба тон, скариди, таларот, сладка царевица и майонеза, заедно с порция вегетарианско суши и малък десерт. Храната му продаде Сасми. Бе пристигнала в града преди няколко месеца за началото на сноуборд сезона. Заради гарвановата ѝ коса и плоското лице Марк бе решил, че корените ѝ са ориенталски, докато тя не му каза, че всъщност бяха фински. Беше мило момиче, което се впускаше, без да му мисли много, във всичко, което предлагаше Рандтаун: приятели, купони, спортове. Винаги намираше време да говори с Марк — не че той се чувстваше изолиран по някакъв начин, но нейният характер излъчваше непомръкващо слънчево настроение.

Днес дори тя бе погълната от драмата около завръщащия се звезден кораб. Размениха си няколко реплики, докато тя правеше сандвича. „Разбра ли?“ и „Видя ли частта, когато...“. Той се върна обратно пеша по променадата, а усмивката ѝ за довиждане така и не искаше да напусне съзнанието му. Никога преди не бе преживявал подобни изкушения през живота си. Това бе една от неоспоримите черти на Рандтаун. Всеки бе толкова зает да пълни догоре живота си със събития, които като че ли бяха предимно купони и срещи с други хора, и все пак никой не бързаше за никъде. Бе му отнело месеци, за да се научи как да забави живота си и да се отпусне след скучната, фокусирана рутина, свързана с работата и семейството му на Августа. В предишния му живот удоволствията му бяха свързани единствено с развлекателните предавания. Единственото му опасение тук беше, че някой ден ще се поддаде на изкушенията — някои от момичетата бяха просто божествени.

Оливия все още почиваше, когато Марк се върна в гаража. Едва бе седнал и захапал кифлата си с шоколадови пръчици и куоркови ядки, когато ТСП обяви истинската информационна бомба. Двама души бяха изоставени от кораба. Новините бяха обявени чак сега, защото компанията първо бе уведомила и предложила помощ на семействата им. На Марк му беше изключително трудно да приеме това, още повече че един от изоставените беше Дъдли Боуз. За известно време беше бесен на останалата част от екипажа на „Втори шанс“, задето ги бяха изоставили там. Това беше най-долно

предателство. Потръпна само от мисълта за огромното разстояние. Тогава капитан Уилсън Кайм направи пряко изявление. Беше облечен в пълната си тъмна униформа, косата му беше подстригана късо и спретнато. Гледаше неотклонно в камерата, докато бе наясно колко хора отвърщаха на погледа му. Всички имаха един въпрос на устните си. „Защо го направихте? Защо не ги изчакахте?“

— С най-дълбоко съжаление трябва да сложа край на историческото ни пътешествие с възможно най-тъжните новини — каза Уилсън. Плътният му сериозен глас беше толкова искрен, че Марк мигновено изпита съжаление към него и ужасния товар, който носеше като командир. — Бях принуден да взема решение, от което всеки капитан се опасява най-много — да рискувам живота на всички на борда или да изоставя нашите приятели и колеги. Тази мисия започна с изричната цел да донесе информация за Дайсън Алфа и невероятната бариера около тази звезда. Макар и сигурността на екипажа ми да е с най-висока важност лично за мен, а също така и неотделима част от задълженията ми, не можех да пренебрегна крайната цел. Попаднахме в ситуация, в която целият кораб се намираше в ужасяваща опасност. Изправен пред тези обстоятелства, нямах друг избор освен да изведе кораба оттам. Това е избор, с който ще трябва да се боря през остатъка от живота си и винаги да се питам дали ако бяхме останали още миг, нямаше да възстановим контакта с тях. Но тези няколко допълнителни секунди можеха да доведат до катастрофа. Тогава може би никога нямаше да се върнем с информацията, с която разполагаме сега. Федерацията можеше да не научи, че бариерата е паднала и че извънземните отвъд нея не изглеждат приятелски настроени. Тази информация според мен е по-ценна от живота на нашите другари. Знам, че ако ролите ни бяха разменени и аз се бях изгубил на извънземната станция, щях да искам другарите ми от екипажа да пренесат жизненоважното знание обратно у дома, независимо от личната цена, която трябва да платя. Всички ние предприехме това пътуване със съзнанието, че то ще включва опасности. Никой не си представяше, че заплахата ще бъде толкова голяма. Благодаря ви за отделеното време.

Марк се отпусна в креслото си и с дълга въздишка. При тези обстоятелства той най-вероятно щеше да направи същото. Въпреки

това, решението беше доста страховито. А капитанът беше на мнение, че извънземните са опасни. Това не беше добре, изобщо не беше добре.

Новинарската компания започна да излъчва образи от Наблюдателната кула. Марк следваше астронавтите, докато минаваха през тъмните тунели на станцията. Зловещите преплетени пътища сякаш продължаваха с мили. Рязкото дишане на членовете на контактърския екип отекваше в студиото на предаването. Марк чувстваше самия себе си с тях, докато облечените в ръкавици ръце се подаваха от краищата на образа. Сякаш сам се хващаше за изтърканите части на тунелната стена, за да се издърпа напред. В следващия момент се преобръщаше бавно в празна стая. Проводниците на стените бяха разцепени и навън се подаваха оптични фибри като тънки водни растения. Той ги проследи до кутия, която съдържаше кубове с проводими вериги, напомняща на затъмнено стъкло. Дочуха се възбудени гласове. Ръкавиците се опитаха да извадят един от кубовете, но той се разпадна при досега. Друг, по-спокоен глас ги инструктира да изрежат цялата кутия от основата ѝ.

Марк се отърси. Искаше да премине през Наблюдателната кула инч по инч, сам да проучи мрачните ѝ загадки. Някоя вечер тази седмица щеше да отдели време, да се излегне на леглото си и да преживее телесензорен запис на експедицията.

Новинарската компания превключи образа към сенатор Томпсън Бърнели, който бе застанал пред внушителния Сенат във Вашингтон. Около него се беше събрал широк кръг от репортери, а от всяка негова страна беше застанал по един асистент.

— Очевидно съм разочарован от някои аспекти на полета — каза Бърнели. — Въпреки това искам да отделя този миг, за да изразя съболезнованията си на семействата на Дъдли Боуз и Емануел Фербеке заради шока, който преживяха днес. Във връзка с това наистина мисля, че има някои много сериозни въпроси, произтичащи от внезапното напускане на мястото от страна на „Втори шанс“. Убеден съм, че е било възможно да се вложат много повече усилия в изследването на природата на извънземните от Дайсън. Що се отнася до предполагаемата заплаха: всъщност нищо не е стреляло по кораба, само няколко роботизирани устройства са се приближили, това е всичко. Не знаем дали са били ракети. Кайм е можел да отдели секунда да погледне за трети, дори за четвърти път, да продължи да опитва,

докато не получи някаква истинска информация. „Втори шанс“ беше екипиран със свръхсветлинен двигател, можели са да избягат от всяка истинска опасност.

— Какво ще стане сега? — попита един от репортерите.

— Пълният съвет на Екзопротектората на Федерацията ще бъде свикан възможно най-скоро, за да обсъди резултатите. След като приключим с това, ще отправим препоръките си към президента и Сената на Федерацията.

— Какви ще бъдат вашите препоръки, сенаторе?

Бърнели наклони замислено глава на една страна и се смръщи съсредоточено към питащия.

— Мисля, че отговорът е очевиден. Поради липсата на истинска информация, ще трябва да изпратим нов кораб. Този път командван от капитан, който има кураж и наистина е способен да открие какво се случва там.

Марк кимаше в съгласие. „Може би Кайм е прибързал. «Втори шанс» имаше силни щитове, спомням си спецификациите. Защитата на кораба беше един от основните приоритети при изготвянето на дизайна.“

Оливия се върна и двамата прекараха по-голямата част от следобеда в зяпане на портала. ТСП пусна записите на Дъдли Боуз, в които той обясняваше и коментираше информацията, събрана от кораба. Описанията му омаяха Марк. Бяха на разбираемо за него ниво, а ясният и уверен глас придаваше ярък живот на сухите факти. „Нищо чудно, че беше толкова уважаван и успешен астроном.“

Марк отиде до сервиза няколко пъти през този следобед и се опита да свърши работа по автоматичните берачи. Всеки път умът му се отнасяше надалеч и той се връщаше обратно, за да провери портала. През голяма част от времето се чудеше какво ли им е било на Боуз и Фербеке в момента, в който са осъзнали, че звездният кораб си е отишъл завинаги. Как някой можеше да се справи с подобно знание? „Исусе, как бих го приел аз?“

Той затвори гаража рано и потегли към къщи с пикапа си. Първата част от пътуването минаваше по голямата магистрала, построена от Саймън Ранд, покрай задната част на скалата Блекуотър и през стръмната тясна равнина отвъд. Край магистралата беше посадена земна трева, буен вид, който бе изместил стрелотревата и бе

превърнал склоновете над бързотечащия поток в богато и преливащо от енергия поле от елмаз. Охранени овце, все още в зимните си палта, се разхождаха сънливо наоколо и предъвкваха, докато малките им агнета подскачаха възбудено наоколо. Високо над тях, там, където тревата беше по-малко, а камънаците повече, планинските кози подтичваха и извършваха набези по границите на иглолистната гора.

След няколко мили долината се разшири, хълмовете от дясната му страна останаха назад с разтварянето на много по-широката местност. Той пое по разклонението и тръгна по дългия прав път от плътно отъпкан чакъл. Това беше долината Хаймарш^[4], първата фермерска земя в района, отдавна отводнена от голяма мрежа от канали, които бяха открили богатата ѝ почва за трактороботите и добитъка. От всяка страна на главния път се отклоняваха дълги алеи, които водеха до големи бунгалоподобни ферми и множество плевни. Единствените дървета тук бяха високи, стройни лийтополи, засети в идеални редици като обозначители на границите.

След пет минути пътят се разклони отново. Марк пое по алеята към равнината Улон. Беше почти толкова широка колкото Хаймарш, макар че планинските стени тук бяха по-високи. Наоколо бяха разхвърляни речни камънаци и скали, а всяка зима снеговете донасяха нови от височините. Въпреки че почвата беше добра, Улон всъщност не бе подходяща за целогодишни насаждения. Вместо това, по предложение на Саймън Ранд, първите земевладелци бяха засели лозя от гречам, плодово растение от Елан, което вече си печелело репутация сред любителите на вино във Федерацията, макар да било култивирано само на северните континенти. Първите няколко години дали нелоши реколти в долината Улон. След това били посадени нови разновидности и лозята били организирани. Била учредена кооперация с цел съчетаване на сортовете, бутилиране и налагане на новата марка.

Когато семейство Върнън пристигнаха тук, целият процес вече беше смазан и комерсиализиран. Две трети от долината бяха култивирани, а останалите парцели бяха купени. Всеки купувач получаваше своите десет или петнадесет акра, които да засади с лози, както и място за къща в единия край. Грижата и гроздоберът се осъществяваха от кооперацията. Това гарантираше скромнен ежегоден приход от марката на долината Улон.

Марк обърна по пътя, водещ към дома му по малък склон. Когато колата започна да подскача през локвите и дупките, намали скоростта. За пореден път, както всяка сутрин и вечер, си напомни да поръча свестен чакъл. Решетките на лозите се простираха от двете стани на пътя. Бяха линии от тел и колове, приличаха на несръчно построени огради, поставени на няколко метра едни от други и продължаващи докъдето стигаше погледът. Малките чворести кафяви клонове на самите лози бяха увити внимателно около телта, а всяка беше подкастрена по идентичен начин. На всеки филиз имаше не повече от пет пъпки. Беше твърде ранен период от годината и парцелът изглеждаше доста пуст. Единствено тесните ивици от рехавя трева оцветяваха разстоянията между решетките, макар че туйките приличаха по-скоро на кал и камъни. На върха на билото, където върху един акър равна земя се намираше къщата им, ливадата се бе проснала като избуял изумруден килим. В момента ограждаше две къщи. Първата бяха донесли със себе си върху голям товарен камион под формата на квадратни климатично устойчиви бетонни панели, податливи на сглобки според всякакъв дизайн. Лиз и Марк се бяха спрели на проста L-образна форма с дълъг правоъгълен хол в единия край, свързан с три квадратни спални, баня, детска, кухня и още една празна стая, която още бе задръстена от кашони с неотворения им багаж от Августа. Покривът ѝ беше направен от извити слънчеви колектори, поставени на върха. Цялата структура беше евтина, лесна за сглобяване — типът място, в което човек не би искал да живее повече от няколко месеца, особено през зимата. Те живееха на Елан от вече почти две години.

Зад временната сглобяема къща, истинският им дом продължаваше да расте. В крак с екологичните традиции на Рандтаун, двамата бяха решили да използват сух корал, който се срещаше изненадващо рядко за толкова обсебен от екологията район. Обикновено растението израстваше върху вече съществуваща структура, но Лиз бе открила компания на Халифакс, която предлагаше много по-евтин метод. Бе започнала с няколко полусферични балона, прости мембрани, правени по поръчка във всякакви размери, които се разгръщаха над земята и се надуваха. След това тя просто пося семената навсякъде около тях и ги изчака да пораснат. Докато нишките се плъзгаха нагоре, ги преплиташе едни с други и ги кастреше педантично, така че стените да са гладки и непромокаеми. Заради

суровите зими в долината Улон избра сорт сух корал, който беше поплътен от повечето и осигуряваше добра изолация. Когато домът израснеше, един прост домашен отоплителен куб, захранен със слънчева енергия, можеше да им осигури топлина и комфорт през цялата зима. Само че именно заради тази необходима допълнителна дебелина им помогна да осъзнаят защо толкова малко от домовете в Рандтаун бяха направени от сух корал: отнемаше му доста време, за да израсте нагоре. Всеки ден, когато слизаше от пикала, Марк поглеждаше към върховете на нишките с цвят на перли и метличина, за да види колко са напреднали. Вече бяха превалили билата на четири или пет от по-малките външни куполни стаи и там Лиз ги оплиташе в завършващи минарета. Трите най-големи купола обаче се нуждаеха от още метри. „Ще бъдат готови през лятото“, не спираше да повтаря тя. Марк се молеше да е права.

Бари се изстреля от къщата и изтича до Марк, омотавайки ръце около баща си. Преди прегръщаше краката му, а сега вече стигаше над бедрата му.

— Какво прави днес? — Двамата го казаха едновременно, както го изискваше ритуалът им, и се усмихнаха един на друг.

— Първо ти — каза Марк, докато вървяха към временната им къща.

— Четох и казвах думи буква по буква, след това имахме час по математика и програмиране при господин Карол. Карах обща история с госпожица Мавърс, а накрая Джоуди ни заведе на практическа механика. Хареса ми. Единственото смислено нещо.

— Наистина ли, защо така?

Те влязоха в кухнята, където Лиз седеше до голямата отрупана маса и се опитваше да излъже Сенди да си хапне малко супа. Дъщерята на Марк гледаше към мъчението със зачервени бузи и носле, влажни очи и загърната в голямо топло одеяло. Беше пипнала някакъв вид грип, който поразяваше местните деца. Засега Бари бе успял да му избяга.

— Татко — каза немощно Сенди и протегна ръчички.

Марк коленичи и я гушна продължително.

— Как се чувстваш днес, ангелчето ми, по-добре ли си?

Тя кимна нещастно.

— Малко.

— О, това е добре. Браво, миличка. — Той седна на стола до нея, а Лиз го целуна бързо и небрежно. — Какво ще кажеш да хапнеш малко от супата тогава? — попита той дъщеря си. — Ще я хапнем заедно.

Нещо, което можеше и да е усмивка, премина по устните на Сенди.

— Добре — каза смело тя.

Лиз погледна към Марк и се изправи.

— В такъв случай аз ще ви оставя да се храните. Хайде, Бари, какво искаш за ядене?

— Пица? — попита веднага той и добави с надежда: — И пържени картофи.

— Няма да е пица — каза му строго Лиз. — Знаеш, че не остави нищо от тях в хладилника. Ще трябва да е риба.

— Ооо, мамо!

— Може и да намерим малко картофи за гарнитура — каза Лиз, наясно, че това е единственият начин да го накара да изяде рибата.

— Добре — каза мрачно момчето. — Пържена риба е, нали?

— Нямам представа.

Бари седна на стола си до масата, истинско превъплъщение на трагичния образ. Лиз нареди на робота камериерка да донесе малко риба от фризера и добави безмълвно нареждане към е-конома си да пригответи порция за скара.

— Защо казваш, че нищо друго не било смислено? — попита отново Марк.

— Ами, имаше някакъв смисъл — каза Бари. — Просто аз не виждам каква е целта.

— На кое.

— На училището.

— А, ясно. И защо така?

— Не ми трябва — каза искрено момчето. Махна към широкия кухненски прозорец и гледката към долината Улон. — Аз ще бъда капитан на моторна лодка и ще обикалям по реката.

— О, вярно. — Миналата седмица беше на вълна инструктор по джиробол. Децата в Раундтаун и района обикновено се влияеха от спортните и физически аспекти на живота. Всички искаха да са водачи на салове, капитани на моторни лодки, ски инструктори,

професионални летци или хрилегмурци. — И все пак, опасявам се, че дори за тази работа се нуждаеш от основно образование. Затова ще трябва да продължиш поне още няколко години.

— Добре — тъжно каза Бари. — Може и да стана пилот на звезден кораб. Днес гледах по киберсферата. Цялото училище се беше събрало, когато „Втори шанс“ се прибра на платформата си. Беше толкова готино.

Марк все така гледаше към Сенди, докато я хранеше с лъжицата.

— Да, наистина беше.

— И ти ли го видя?

— Разбира се.

Роботът камериерка пристигна с пакет риба. Лиз я грабна от машината.

— Хайде, помогни ми да сготвя това.

— Къде са картофите? — попита умолително Бари.

— Има малко картофи в кошницата. Ще ги нарежем. Няма да отнеме много време.

— Не, не, мамо. Истински картофи. От фризера!

Марк занесе Сенди в хола, докато Бари и Лиз приготвяха рибата. Разчисти няколко от играчките от дивана и седна. Сенди се сви, подсмърчайки, в скута му и се зае да притиска приятеля си кукла към себе си — чувствителна бяла мечка, която усещаше болестта ѝ и я държеше любвеобилно за ръката.

Марк прегледа набързо няколко доклада в киберсферата на големия портал, преди неохотно да се спре на Алесандра Барон, която си бе осигурила ексклузивно интервю със самия Найджъл Шелдън. Той седеше зад някакво голямо бюро в корпоративния си офис и говореше ясно и уверено, сякаш цялата драма покрай завръщането на звездния кораб беше просто спирка, предвидена в разписанието на някой от влаковете му.

— Макар и дълбоко да съжалявам, че на капитан Кайм му се е наложило да остави Емануел и Дъдли, не мисля, че е имал друг избор. Не съм бил там, нито пък който и да е от критикуващите го, които чух днес. Затова и не можем да изкажем адекватно мнение по отношение на действията му и възможните други сценарии. Само глупак би се опитал да умува след подобно събитие. Назначих Уилсън за капитан,

защото вярвах, че той беше правилният човек. Образцовите му действия по време на цялата мисия напълно оправдават това решение.

— Разбира се, ТСП вече даде зелена светлина за съживяването на двамата изгубени членове на екипажа. Благодарение на процедурите по безопасността, които изпълняваме изключително сериозно, защитените им трезори със спомени са били обновени точно преди заминаването им за Наблюдателната кула.

— А какво ще кажете за информацията, с която се завърна „Втори шанс“? — попита Алесандра Барон. — Несъмнено ще се съгласите, че е разочароваща?

Найджъл Шелдън й се усмихна, сякаш от съжаление.

— Разполагаме с повече информация, отколкото цялата общност на физиците във Федерацията може да осмисли. Трудно бих нарекъл това оскъдица.

— Имах предвид оскъдното познание за извънземните от Дайсън. При толкова много похарчени пари, толкова много вложено време и с допълнителната цена на човешки животи, не мислите ли, че трябваше да научим повече? Дори не знаем как изглеждат.

— Знаем, че когато ни видят, стрелят по нас. Единственото нещо, за което съм съгласен с моя добър приятел сенатор Бърнели е, че трябва да има нова мисия. Това е природата на изследователската работа, Алесандра. Съжалявам, че не е достатъчно бърза за собственото ти разписание. Само че разумните, рационално мислещи хора рискуват, пътешествайки до ново място, за да проучат условията, така че следващия път да бъдат по-добре подготвени и да стигнат по-далеч. „Втори шанс“ направи това, донесе цяло богатство от подробности относно Дайсън Алфа и знание за това какъв кораб ще ни трябва, за да се върнем отново.

— Значи подкрепяте идеята за обратна мисия?

— Определено. Това е само началото на контакта ни със звездите Дайсън.

— А какъв кораб трябва да използваме, имайки предвид това, което научихме от първата мисия?

— Много бърз и много силен. Всъщност, просто за да бъдем спокойни, може би трябва да пратим повече от един.

Марк и Лиз сложиха децата да спят преди осем часа. След това седнаха в кухнята и хапнаха вечерята си от пиле по киевски —

извадено от пакет и стоплено на микровълновата, разбира се.

— Старият Тони Матвиг има пилета — каза Марк. — Говорих с него онзи ден, ще ни даде яйца, ако искаме собствени.

Вилицата му мушна месото в чинията и от него прокапа още от чесновото масло.

— Ще е хубаво да можем да нахраним децата с нещо, за което знаем, че не е пълно с хормони и генномодифицирано.

Лиз го погледна „преценяващо“.

— Не, Марк. Знаеш, че сме го обсъждали. Харесва ми да живея тук, а когато къщата израсне докрай, ще ми харесва още повече, но няма да стигна чак толкова далеч. Няма нужда да държим пилета. Печелим повече от достатъчно, за да се храним добре, не поръчвам фабрична храна от Големите¹⁵. Всичко във фризера е с етикет за чиста храна. Щеше да си наясно, ако си беше направил труда да погледнеш. И кой по-точно мислиш, че ще скубе и корми тези пилета? Ти ли?

— Мога да го направя.

— Няма. Миризмата е отвратителна. Повръщала съм от нея.

— Ти пък кога си кормила пиле?

— Преди около петдесет години. Когато бях млада идеалистка.

— И глупава. Да, знам.

Тя се наведе към него и погали бузата му с пръсти.

— Много ли съм досадна?

— Не. — Той се опита да хване един от пръстите ѝ със зъбите си и пропусна.

— Във всеки случай — каза тя — пилетата ще съсипят моравата. Някога поглеждал ли си внимателно ноктите им? Те са зли.

Марк се ухили.

— Пилета убийци.

— Убиват морави и съсипват останалата част от градината.

— Добре. Без пилета.

— Но съм напълно „за“ за зеленчуковата градина.

— Да. Защото аз ще монтирам напоителната система, а градинарският робот може да се погрижи за останалата работа.

Лиз го целуна.

— Казах, че ще се грижа за лехата с подправки сама.

— Уау. За цялата?

— Съжаляваш ли за нещо досега?

— За нищо.

— Аз мога да се сетя за едно нещо.

— Какво? — попита с негодувание той.

— Трябва ми някой голям силен мъж, който да излезе навън и да погледне пак листата за усвояване на влажността.

— О, шегуваш се! Оправях ги миналата седмица.

— Знам, скъпи. Само че миналата нощ едва са напълнили резервоара.

— Проклет полуорганичен боклук. Трябваше да си изкопаем един приличен кладенец.

— Ами, когато истинската къща е готова, можем да вземем робот конструктор, който да прокара тръба до реката.

— Да, може би.

Роботът камериерка отнесе чиниите и приборите им до купчината в миялната машина. Марк донесе поднос с лепкав карамелов сладкиш и две лъжици в хола. Двамата се наместиха удобно на дивана и започнаха да изгребват лепкавата маса от противоположните краища. На портала Уенди Боуз пелтечеше и хлипаше по средата на изявлението си. Професор Трътен, определен от субтитрите като „близък семеен приятел“, я бе прегърнал покровителствено през рамото.

— Горката жена — каза Лиз.

— Да.

— Има нужда от подмладяване. Чудя се дали ТСП ще платят за това?

— Защо да има нужда от подмладяване? — Марк се загледа в образа ѝ в портала. — Не изглежда толкова възрастна.

Лиз се възползва от разсейването му и загреба двойна порция пудинг.

— В сравнение с кого? Клонингът на Дъдли Боуз ще е на осемнадесет години. Нейното тяло ще е в края на петдесетте. Имай ми доверие, това не е брак, който искаш да изпробваш.

— Предполагам, че не. Просто не мога да спра да си мисля за Боуз и Фербеке. По-далеч от дома няма как да те зарежат. Мислиш ли, че са се самоубили, като са разбрали?

— Зависи от извънземните от Дайсън. Може пък да са им построили стая, вече да са се справили с проблема по превода на езика

ни и сега да си разговарят щастливо.

— Не го вярваш наистина, нали?

Лиз задъвка замислено за миг. Професор Трътен помагаше на Уенди Боуз да се прибере обратно в къщата.

— Не. Телата им са мъртви.

— Така мисля и аз. — Погледът му се отнесе към евтиния бетонен таван. — Знаеш, че Елан е един от най-близките светове до двойката Дайсън във Федерацията, нали?

— Има седем, които са по-близо от нас, включително Аншун. Но си прав, близо сме. — Тя се изкикоти. — Само на седемстотин петдесет и четири светлинни години. Страшно, а?

Той се пресегна със свободната си ръка и я мушна под ребрата точно там, където знаеше, че е слабото ѝ място.

— Ау! — Лиз намръщи лице и му отмъсти, като грабна огромно парче пудинг.

— Хей! — възрази той. — Аз едва го опитах.

— Животът е кучка, а след това се подмладяваш и всичко се случва отново.

[1] Slippery Trixie (англ.) — Хлъзгавата Трикси. — Бел.прев. ↑

[2] Bean Here (англ.) — игра на думи. От една страна, „bean“ означава бобово зърно, фасул, а от друга, „been here“, което се произнася по същия начин, означава „бил съм тук“. — Бел.прев. ↑

[3] Вид спускане със ски, при което скиорите летят с хеликоптер до мястото, покрито с дълбок сняг и още недокоснато от други скиори. — Бел.прев. ↑

[4] High marsh (англ.) — висока блатиста земя. — Бел.прев. ↑

16.

На американското източно крайбрежие беше сутрин. Слънцето бе достигнало зенита си и безпрепятствено осветяваше улиците, които се спотайваха на дъното на бетонните каньони на Манхатън. Ако погледнеш надолу към Пето авеню от двеста двадесет и петия етаж на Агенцията за изследване и развитие на Федерацията, Найджъл Шелдън можеше да види несекващия градски трафик, увлечен в разгара на битката си за придвижване. По цялото протежение на огромната историческа улица бяха наблъскани жълти таксите и матовочерни лимузини, два противникови вида, които се съревноваваха за господството над лентите. Според градските митове такситата разполагаха с незаконен агресивен софтуер, инсталиран в шофьорските системи. Това не би изненадало Найджъл Шелдън, предвид огромния брой пъти, когато лимузината му трябваше да набива спирачки, за да освободи място за някое такси, което правеше рязък завои пред него. Именно те бяха облагодетелствани от това кратко проявление на светлината. Блестяха разкошно със стотици сред мрачните си противници и в точно този миг изглеждаха като победители.

По-близо до основата на небостъргача можеше да види дебел пръстен от репортери около главния вход. Заигра се с мисълта какво ли щеше да стане, ако се изплюеше през прозореца, колко дълго щеше да отнеме, преди някой от тях да си го отнесе и да погледне нагоре с отвращение и раздразнение. Беше хубаво, че още го занимаваха подобни детински мисли, усещаше, че те дават някаква перспектива на живота. На колегите му от Съвета определено щеше да им дойде добре малко освежаване.

А те вече изпълваха залата зад него. Томпсън Бърнели и Криспин Голдрайх седяха един до друг на масата, главите им бяха склонени една към друга, докато се пазаряха и маневрираха в рамките на игра, в която участваха всички Велики фамилии. Илейн Дой изглеждаше незаинтересована от обикновено, но тя определено не се нуждеше от

усложнения по време на годината, в която името ѝ щеше да попадне в кръга с предварителни кандидати за президентските избори. Тя размени поздрави с Рафаел Колумбия и Габриела Елси. Този път наоколо се мяркаха по-малко асистенти — последица от усилените мерки за сигурност и отговорността, която лежеше върху съвета на Екзопротектората. Уилсън Кайм стоеше прав и говореше с Даниъл Алстър изненадващо спокойно, предвид очевидната враждебност, насочена към него от някои членове на Съвета, предвождани от сенатор Бърнели.

Найджъл можеше да се справи с политиканстването в крачка. За разлика от Уилсън никога не се бе възползвал от възможността да си вземе едноживотна почивка далеч от сърцето на федеративното управление. Той живееше, за да мисли напред във времето и беше почти сигурен, че никой от асистентите и мозъчните тръстове, на които останалите членове на съвета разчитаха за инструкциите си, не бе подготвил толкова много сценарии, колкото стратегите на ТСП. Някои от най-лошите варианти щяха да изискват контрамерки, които той самият трябваше да предприеме през частни и дискретни канали — включително най-отчаяното действие, да евакуира цялото си семейство от космоса на Федерацията. Изпълнението на подобни схеми не го притесняваше особено — всъщност това беше доста голямо предизвикателство. Единствената причина за безпокойство днес беше това, което го глождеше от няколко месеца, а именно липсата на комуникация с Ози. Найджъл бе свикнал приятелят му да изчезва с месеци, дори години, във времената, когато обикаляше световите, или дори когато създаваше дом и ново семейство. Само че дори тогава винаги отговаряше на съобщенията му в някакъв момент.

— Ако сте готови... — каза малко нетърпеливо Илейн Дой.

Найджъл се извърна от прозореца и кимна неохотно. Бе отлагал срещата с нищожната надежда, че Ози ще се появи в последния миг, както винаги нехаещ и готов с радост да причини неразбория. Но сега това нямаше да се случи. Вратите бяха затворени, а стаята обезопасена.

Всички се разположиха около масата. Вицепрезидентът поиска СИ да бъде свързан със Съвета в реално време и тюркоазените и мандаринените линии затрептяха по екрана в края на стаята.

— Смятам, че трябва да започнем с поздравления към капитан Уилсън и екипажа му за изпълнението на тази изключително трудна мисия с истински професионализъм — каза Илейн Дой. — Знам, че там се е наложило да вземете някои трудни решения, капитане, и не ви завиждам за това, но вярвам, че са били правилните. Да донесете обратно информацията беше първият ви приоритет.

— И какво точно се оказа тази информация? — попита Томпсън Бърнели. — Аз се чувствам изключително непросветен от вашето пътуване. Особено предвид цената на проклетото нещо.

— Това е много широко разпространен, технологично напреднал и очевидно агресивен извънземен вид на седемстотин и петдесет светлинни години от Федерацията — каза безстрастно Уилсън. — Били са затворени зад бариерата, но някой ги пусна и те успяха да ни видят. Трета сила. Само по себе си действие, което би трябвало да смятаме най-малкото за недоброжелателно, ако не и за враждебно.

— Сериозно ли вярвате в това? — попита Томпсън. — Изправени сме пред две групи извънземни, и двете агресивни?

— Премахването на бариерата не беше случайност — каза Найджъл. — Не го направихме ние. Не бяха и извънземните от Дайсън. *Quod erat demonstrandum*^[1], че има намесен друг фактор.

— Трябва да са били извънземните, които са я издигнали — каза Брюстър Кумар. — Единствено създанията, които разполагате познание за конструкцията, могат да направят нещо подобно.

— Това не ми изглежда особено смислено действие — каза Илейн Дой. — Ако смяташ да я изключиш при пристигането на първия изследователски кораб, защо изобщо ще я издигаш?

— Бих искал да обсъдим това — каза Уилсън. — Разполагаме с две възможности — или бариерата е била снета от същите извънземни, които са я издигнали, в който случай мотивацията им остава скрита за нас, предвид сегашното ни познание; или е била изключена от някой друг, отново поради неизвестна причина. Това е по-тревожното заключение.

— Защо? — попита Криспин Голдрайх.

— Била е издигната, за да удържи очевидно агресивен вид. Някой е бил достатъчно разтревожен от тях, за да построи това нещо. Аз бях там, видях бариерата. Никой не би построил подобно нещо, без да разполага с много добра причина. Не ме интересува колко

напреднали са били строителите. Ресурсите и усилията, нужни за тази задача, са били фантастични. Тревогата им относно извънземните от Дайсън е граничела с параноя. Помислете за това — един вид, който е бил способен да изгради бариера около звезда, е бил разтревожен. Всичко, което може да разтревожи тях, ми изкарва ангелите от страх. А сега дайсъните са на свобода.

— Съгласен ли си с тази оценка? — попита Илейн Дой СИ.

— Има логика. Не вярваме, че изключването на бариерата в момента на появяването на „Втори шанс“ е съвпадение. Изглежда невероятно самите извънземни от Дайсън да са го направили. По метода на простата елиминация трябва да са били създателите на бариерата или други извънземни.

— Никой от тези видове няма адекватен мотив — каза Брюстър Кумар.

— Няма очевиден мотив — каза СИ. — Но ние не знаем истинските причини за самото издигане на бариерата, така че да правим предположения относно премахването ѝ е безсмислено.

— Не мислиш ли, че е била поставена там заради агресивната природа на дайсъните? — попита Уилсън.

— Да, това е правдоподобна теория — отвърна СИ. — Но защо тогава са сметнали за наложително да затворят и Дайсън Бета зад подобна бариера?

— Добра забележка — отбеляза Рафаел Колумбия.

— Не знам — каза уморено Уилсън. — Това, което установихме, обаче, е колко са опасни извънземните от Дайсън Алфа.

— Очевидно са опасни — каза Томпсън Бърнели. — Трябва да признаем, че ако извънземен вид бе наблюдавал Земята през двадесети век, особено по време на Втората световна война, щеше да заключи, че сме непоправимо войнолюбиви. Изненадан съм, че не са поставили бариера около нас, когато са имали шанса, ако това е причината за строежа на тези неща.

— Преодолели сме тази фаза — каза Илейн Дой. — Подмладяването и междузвездната експанзия значително са променили психиката и културата ни.

— Не започвайте пак този спор — каза Брюстър Кумар. — Имали сме късмет, това е всичко.

— Ние кожем собствения си късмет — каза Найджъл. — Тук сме, за да решим какво да правим с цял отбор извънземни, ужасно многото им ядрени оръжия и склонността им да ги използват.

— Разполагат с ядрени глави и, без съмнение, с още много други високотехнологични оръжия — каза Рафаел Колумбия. — Но не разполагат с никаква форма на свръхсветлинен двигател, което ни дава зона на сигурност от седемстотин и петдесет светлинни години. Това е доста голяма безопасна ивица.

— Не са имали свръхсветлинен двигател, защото не им е трябвал зад бариерата, която блокираше свръхсветлинното пътуване — каза Уилсън. — Имайки предвид демонстрираните от тях технологични възможности, не бих разчитал на каквото и да е разстояние да ни предпази от тях.

— Колко дълго би им отнело да построят звездни кораби със свръхсветлинен двигател?

Всички погледнаха към Найджъл. Той сви рамене.

— Както каза Уилсън, разполагат с индустриална база за развитие на високи технологии. След като разполагаш с основната теория, можеш да изработиш прототип на хипердвигател и да го задействаш за месеци, ако вложиш достатъчно ресурси в проекта. Ключовият въпрос е дали изобщо можеш да сглобиш нужната математика.

— Длъжни сме да предположим, че са способни на това — каза Илейн Дой. — Видели са „Втори шанс“ по време на операция. — Тя направи гримаса. — Може и да разполагат с Боуз и Фербеке.

— Те ще се самоубият, преди това да се случи — каза Рафаел Колумбия. — Знаят какво е заложено на карта.

Уилсън неспокойно прочисти гърлото си. Всички около масата се обърнаха и погледнаха към него. Всички бяха играли същата игра достатъчно дълго, за да могат да разпознаят лошите новини от каквото и да е разстояние.

— Всички членове на екипажа, включително и аз, бяхме екипирани с имплант, който може да извърши тази функция — каза Уилсън. — Въпреки това, можем да предположим, че Боуз и Фербеке първо ще преценят ситуацията. Ако установят първоначален мирен контакт с извънземните от Дайсън, бих очаквал да направят опит за комуникация и постигане на разбирателство. Само в случай на

безизходица биха прибегнали до пълно заличаване на информацията в имплантите им с памет и до самоубийство.

— Значи ще го направят — каза Илейн Дой. Сякаш го подтикваше да каже „да“. — Имам предвид — знаят, че ще бъдат съживени във Федерацията. Ще изгубят най-много ден, нали така? При това вероятно много неприятен ден.

— До голяма степен съм убеден, че Емануел Фербеке ще постъпи правилно — каза Уилсън. — Само че — моля се на Господ да бъркам, — можем да очакваме проблеми от Дъдли Боуз.

— Какво имате предвид под проблеми? — попита настоятелно Томпсън Бърнели.

Уилсън се вторачи в сенатора.

— Тренировъчните му показатели не бяха толкова високи като тези на всички останали на борда. След селекцията прекара известно време в резервоар за подмладяване, който намали телесната му възраст. Разполагаше с ограничено време, преди да излетим.

— Защо, по дяволите, сте го взели на борда в такъв случай?

— Политически приоритети — намеси се елегантно Найджъл. — Същата причина, поради която твоят човек Тънди Сътън беше на борда.

Томпсън изпъна показалеца си към Найджъл.

— Тънди премина през всеки тест, на който го подложихте.

— Без съмнение го направи. Но ако беше отхвърлен по време на финалната селекция заедно с всички останали, които имаха връзки със земните Велики фамилии, ти щеше да си първият, който щеше да се разфучи.

— Може би. Само че Тънди поне беше подготвен достатъчно, не като този Боуз. Каква пародия на операция изобщо провеждате?

— Единствената възможна.

— Иисусе Христе! — Томпсън се облегна назад и изглежда отвратено Найджъл и Уилсън.

— Много добре — каза Илейн Дой. — В най-лошия случай, извънземните от Дайсън знаят много за нас, включително къде сме и могат да построят свръхсветлинен двигател. Какво ще правим в такъв случай?

— Същото като последния път — каза Уилсън. — Ще изпратим мисия, която да разбере какво става.

— По-успешна от последната, надявам се най-искрено — каза Криспин Голдрайх.

— Ще бъде такава — каза Найджъл. — „Втори шанс“ беше изстрел в абсолютен мрак. Трябваше да построим нещо, което може да се справи с всякакви непредвидени ситуации, истински изследователски кораб. Този път мисията ще бъде строго дефинирана. Тези кораби ще бъдат по-малки и вероятно по-евтини.

— Защо се нуждаете от повече от един? — попита Илейн Дой.

— За да може екипажът на единия да наблюдава какво се случва с този, който опита да влезе в контакт, и да докладва, ако бъде загубен — каза Уилсън. — Извънземните от Дайсън вече знаят кои сме и че вероятно не ние сме издигнали бариерата. Със сигурност знаят, че не представляваме заплаха за тях. Реакцията им към нас по време на този опит ще бъде решителна.

— Не ми харесва тази задача — промърмори Рафаел Колумбия.

— Аз самият не я чакам с нетърпение — каза Уилсън. — Но се налага да бъде изпълнена и то както трябва.

— Имаш нещо да доказваш ли? — попита тихо Томпсън Бърнели.

Уилсън не се хвана на въдицата му.

— Да приема ли, че по тези кораби вече се работи? — попита Илейн Дой.

— О, да — каза Найджъл. — Веднага щом приключихме с дизайна на „Втори шанс“, оторизирах предварително проучване за по-малък изследователски звезден кораб. Ще бъде сравнително проста задача да адаптираме технологията за бърз разузнавателен кораб. Благодарение на опита, придобит при строежа на хипердвигателя на „Втори шанс“, можем да модифицираме бъдещите версии, така че да развият много по-високи скорости. Цялата структура на животоподдържащото колело беше отхвърлена като идея, екипажът може да се справи и при условия на свободно падане. Също така сме намалили обема на реакционния двигател, включително прилежащите към него отпадни материали. От него няма нужда освен за маневри на къси разстояния. Усилихме обаче въоръжението. Ще могат да се сражават по време на бягство.

— А каква точно ще е мисията им? — попита Брюстър Кумар.

— Трябва да открият повече за природата на извънземните от Дайсън. Дали наистина са войнолюбиви. Дали разработват звездни кораби със свръхсветлинен двигател или отварят червееви дупки към близките системи. Специално това би било трудно за скриване, имайки предвид колко лесно можем да засечем излъчванията им. Разбира се, ако разполагат с познание в тази област, това означава, че те също ще могат да ни забележат.

— Много добре — каза Илейн Дой. — Не мисля, че който и да е от нас възразява срещу спешната нужда от тази мисия. Това, което искам да направи Съвета, е да изпрати формално предложение до правителството на Федерацията за създаване на нова агенция, която ще съблюдава цялата изследователска работа, свързана със системата Дайсън, както и контактната операция от планирането до осъществяването ѝ. Всичко това ще е под юрисдикцията на правителството.

— Както и финансирането — каза рязко Томпсън Бърнели.

— Искаш да кажеш, че предлагаш правителството да създаде цивилна агенция за звездни полети? — попита Рафаел Колумбия.

— Да, точно така. Това е потенциална заплаха за цялата Федерация. Не може да си позволим импровизиран отговор, финансиран от несигурни и многобройни източници. Към проблема трябва да бъде подходено стабилно и с ясен политически поръчител.

— Ах — Рафаел погледна към Найджъл. — Какво мислиш ти за това, Найджъл? В момента говорим най-вече за твоя персонал.

— Мисля, че той не е достатъчен. — Почти се усмихна, когато залата утихна, дори Уилсън се бе вторачил изненадано в него. — Ако искате да има някаква политика по въпроса, тя трябва да бъде дългосрочна и съгласувана. Ако новите ни разузнавачи се върнат с лоши новини, тогава какво? Друга среща като тази? Не, Илейн е напълно права, нуждаем се от ясна политика и агенция, способна да я приложи. Трябва да се подготвим за най-лошия случай, още преди разузнавачите да са потеглили. Има и други федеративни агенции и съвети като този, които се занимават със сигурността. Те също трябва да бъдат ангажирани в тази агенция.

— Имаш предвид формирането на флот — каза Криспин Голдрайх. Изглеждаше изненадан от тази идея. — Целенасочена военна сила.

— Ако имаш предвид нещо друго, което може да ни защити, бих искал да го чуя.

— Не мога да повярвам, че предлагаш това. Ти! Какво мисли господин Айзъкс по въпроса?

— Предполагам, че ще бъде разстроен от идеята — каза Найджъл. — Но тъй като очевидно не си е направил труда да се появи на тази среща, няма право на глас, нали така?

Изненадата сред членовете около масата нарасна още повече.

— Какво? — попита раздразнено Найджъл. — Имахме величествени мечти, когато бяхме млади. Дадохме звездите на човечеството. Сега, както каза Илейн, сме пораснали, именно заради това. Ако всичко, което сме постигнали като раса, ако цялата тази велика цивилизация е подложена на заплаха, тогава без съмнение искам да я защитя. Флотът ще се справи с това.

— Да, ще се справи — каза внимателно Бърнели. — Но ако продължим с този план и обявим, че възнамеряваме да създадем флот, това ще създаде огромна вълна на паника и притеснения. Господ знае какво ще се случи със стоковия пазар, а верижната реакция, предизвикана от него, не вещае нищо добро. Може да се изправим пред миграция от най-външните планети от етап две, а това е последното, от което се нуждаем. Проклетият процес ще бъде цикличен, ще се самозахранва. Ако задължението ни е да предпазваме Федерацията от сблъсъци с извънземни, тогава трябва да вземем предвид и това. Заплахата не е само външна, Найджъл.

— Знам — каза Найджъл. — Това, от което се нуждаем, е да копираме начина, по който Хитлер е подготвил почвата за своя Луфтвафе. След Версайския договор на Германия било забранено да развива каквато и да е форма на военна авиация. Затова той обучил пилоти в частни клубове и спонсорира търговски самолети, които лесно можели да бъдат модифицирани. Когато му потрябвала военна сила, просто слял двете в едно. Всички парчета били на разположение, но никой не разпознал предназначението им. Днес, при наличието на индустриалната ни база, пръсната на над шестстотин свята, можем да проведем много по-изтънчена тайна производствена операция от всичко, на което нацистите са били способни. Останалата част е просто бюрократично разместване, сливане на нужните департаменти.

— Мога да се сетя за няколко души в Сената, които няма да харесат това сравнение с Хитлер — каза с нерадостна усмивка Томпсън Бърнели.

— Не използвайте тази аналогия тогава — каза Найджъл. — Важното е, че можем да започнем подготовка за физическата защита на Федерацията, без да бием камбаната. Подготвянето на документацията ще ни спечели половината битка.

— Интересува ме твоето мнение по този въпрос — каза Рафаел Колумбия на СИ. — Мислиш ли, че трябва да разполагаме с флот?

— Макар и никога да не сме одобрявали разработката на оръжия, смятаме създаването на подобна защитна организация за разумна предпазна мярка, предвид моментните обстоятелства.

Уилсън погледна рязко към екрана.

— Би ли ни сътрудничил в разработката на оръжия?

— Напълно сме уверени в собствените ви възможности по отношение на тази област. В своята история многократно сте демонстрирали компетентността си.

— Макар и да подкрепям тази нова мисия до Дайсън Алфа — каза Брюстър Кумар, — не трябва да пренебрегваме другия вид, който изглежда е някъде там. Тази агенция ще праща ли мисии, които да се опитат да открият създателите на бариерата?

— Първо трябва да разполагаме с агенция за звездни полети — Найджъл смърми внимателно научния съветник. — Но, да, не трябва да подценяваме този въпрос. Нито пък отделна мисия до Дайсън Бета. Най-вече ме интересува дали бариерата е още там. Има още много неизвестни освен вида от Дайсън Алфа.

— Много добре — каза Илейн Дой. — Мисля, че засега трябва да оставим планирането на самата мисия. Имаме предложение, което така или иначе ще ни спести дискусията. Да очаквам ли, че този съвет и функцията му ще бъдат погълнати от новата агенция?

Тя погледна въпросително към Найджъл Шелдън.

— Една агенция за звездни полети ще се нуждае от контролен орган — каза Найджъл. — Това е очевидното решение.

— Тогава да гласуваме — каза тя. — Гласуващите „за“?

Всички ръце се вдигнаха.

Този път съобщението беше сертифицирано с името на Чайлс Лидъл Лахгарт, но говорителят беше същият политически модел, скулптиран с „Формит 3004“, който все така седеше зад бюрото си в Сан Матийо. Този път в града беше пролет и силното слънце тъкмо се издигаше над варосаните стени на старата част, окъпвайки сградите в красиво копринено злато. Тъмните зелени дървета, засадени по всяка улица, разгръщаха листата си, за да поздравят зората.

— Скъпи съграждани, искам да ви поздравя с чувство на задоволство — каза той. — Защото за пореден път ние, които водим тази скрита битка, за да попречим на агентите на Звездния странник да прегризат сърцето на прекрасната ни Федерация, се оказахме прави. Но разбира се, аз не изпитвам никаква радост от ситуацията, пред която сме изправени днес. Не успяхме да унищожим „Втори шанс“ и сега звездният кораб предизвика верижна реакция от събития, които ще ни потопят във война. Извънземните от Дайсън бяха освободени от затвора си точно според желанията на Звездния странник. Всички ние видяхме записите на тяхната агресия и бруталност, които, както всички знаем, ще бъдат насочени към нас, веднага щом те построят собствените си звездни кораби.

— Дори да устоим на предстоящата атака, ще бъдем ужасно отслабени. Богатството и талантът ни ще трябва да бъдат вложени в оцеляването ни, където ще бъдат погълнати от ядрения огън. Тогава Звездния странник ще ни атакува откъм нашите собствени редици.

— Това чудовище ще ни съсипе, освен ако не се предпазим от него. Пазителите на себесъщността винаги ще бъдат готови да предотвратят машинациите му, до самия край. Ще го изкореним и ще премахнем агентите му, но се нуждаем от вашата помощ. Бъдете бдителни. Не мълчете. На изборите подкрепете платформа, която се противопоставя на жалките усилия, които това корумпирано правителство предлага, за да ни защити. Не се нуждаем от три разузнавателни кораба, нуждаем се от армада от бойни кораби. Не се нуждаем от по-нататъшно изследване, трябва ни оръжия, които могат да изличат нашествениците от космоса. Трябва да сме готови да се защитаваме срещу извънземните от Дайсън веднага. Те ще се появят скоро в нашите небеса. Нека не падаме под тяхната атака. Предизвикайте тези, които претендират, че работят във ваше име. Те не

го правят, те служат единствено на себе си и на злия си господар. Помогнете ни. Бъдете силни. Пазете се.

Той поклони глава.

— Благодаря ви за времето ви.

Червената светлина беше навсякъде, процеждаше се неумолимо из цялата Ледена цитадела, пролазваше във всяка стая, коридор и кътче. Ози я ненавиждаше. Силфенските строители бяха свършили добре работата си в миналото. Големите оптични канали и светлинната батерия, каквото и да представляваше, доставяше розовата слънчева светлина през целия двадесет и един часов ден на замръзналата планета. Имаше само едно място, което предлагаше убежище от нея — външният свят през нощта. Но тогава наставаше истинският студ.

Вътре повечето от личните спални разполагаха с дебели одеяла, закрепени върху сияйните кристали, за да служат като пердета. За онези видове, които спяха, или поне си почиваха през нощта, те бяха божествен дар. Напоследък Ози и Орион бяха започнали да палят керосинова лампа в стаята си в продължение на няколко часа, преди да си легнат. Първоначалните им запаси се бяха изчерпали бързо, но маслото от леден кит беше приличен заместител. Жълтата светлина привлече и доста от останалите хора, които идваха и прекарваха по малко време с тях или като си почиваха, или като се оплакваха от деня си. През вечерта стаята на Ози заприличваше на малък бар, за съжаление без алкохол. Беше неизбежно, предвид че хората бяха пристигнали в Ледената цитадела от много планети и от много различни векове и че разговорите включваха много различни мнения и гледни точки.

Тези събирания помогнаха на Ози да разбере Ледената цитадела и ситуацията им като цяло. Едно нещо беше кристално ясно — не трябваше да изпробват нов път, преди силфените да дойдат да ловуват.

— Тогава ще имате най-добрата възможност да се измъкнете — каза Сара няколко седмици след като бяха пристигнали. Тя бе станала редовен посетител в малкия вечерен клуб на Ози. Повечето хора в Ледената цитадела обикновено търсеха нейните съвети. Беше си спечелила тази позиция благодарение на огромното време, което бе

натрупала в своя полза. Беше довольна, че тази ѝ роля се измества върху Ози, който се опитваше да я избегне също толкова енергично.

— Защо? — попита Орион. — Не ни бяха нужни, за да стигнем дотук.

— Защото увеличава шансовете ви — каза търпеливо тя. — Ако можеш да ги последваш, дори по-добре — ако останеш с тях, ще следваш същия път, по който те излизат. Тогава той със сигурност е там. През останалото време просто ще си опитвате късмета в дивото и ще се надявате да откриете път, който е отворен. От това, което знаем, не изглежда да има много такива. А на тази планета това означава неприятности. Ще трябва да носите страшно много запаси и освен това да се движите бързо.

Ози бързо разбра, че уравнението не е в тяхна полза. Можеха да използват шейна, но самата тя щеше да има проблеми с преминаването през гората. Ако навлезеха по-навътре пеша, щяха да се нуждаят от палатка, която да ги защити от смъртоносните нощни температури. Въздушноизолираната, която носеше той, можеше да свърши работа на теория, но тогава идеше да му се наложи да носи и достатъчно храна. Колкото по-тежки бяха, толкова по-бавно щяха да се движат. И така нататък. Идеалното решение щеше да е товарно животно, но тези, които можеха да оцелеят в тези условия, като лонтруса например, бяха бавни. Това означаваше още храна, прибавена към теглото, което носеха. Сара беше права, най-добрият им шанс беше да бързат след силфените.

Трябваше да са търпеливи.

Обичайните сутрешни шумове събудиха Ози. Разтракаха се тигани, купи и чинии, сутрешната смяна започваше да приготвя закуската в главната зала. Човешки гласове, съпроводжани от извънземни бухания и подсвирвания, отекваха по късия коридор, който водеше до стаите на Ози. Той бе легнал за малко на леглото си със затворени очи, съзнанието му следеше поредицата от звуци. Ниският свистящ звук на духалата и печките с масло. Водата, която завираше и разтракваше големите чайници. Ножовете, острени върху точилния камък. Познато и досадно.

Това беше седемнадесетата им седмица тук. Или поне така си мислеше. Сънуваше странни сънища, събития и светове на Федерацията свистяха в съзнанието му като някаква забързана драма. Приятелите му пътешественици разказваха, че времето не е съвсем наред по пътищата, че били загубили или спечелили седмици, месеци, години, докато странствали през силфенските светове. Тази идея постоянно подхранваше чувството му на нетърпение.

Орион се размърда, изпъшка — както правеше винаги — и седна в спалния си чувал.

— Добро утро. — Ози отвори очи. Одеялото все още бе опънато върху кристалния проводник, вграден в тавана, но по краищата му се промъкваше достатъчно светлина, както и през запрещения с перде вход, така че можеше да различи силуетите вътре и без да използва инфрачервения режим на ретиналните си импланти.

Орион изсумтя в отговор и разкопча спалния си чувал. Ози започна да се облича, докато момчето се приготвяше да влезе в банята. Когато пристигнаха, си бе помислил, че вътрешността на Ледената цитадела прилича малко на парник. След известно време осъзна, че това беше просто реакция в резултат на невероятния студ, който изпитваха, когато Сара ги доведе вътре. Въпреки горещите извори и цялата телесна топлина, която се просмукваше в Ледената цитадела, температурата си оставаше с няколко градуса под нивото на комфорт. Той стегна една от дебелиите си карирани ризи над тениската, закопча кожените панталони и си сложи втори чифт чорапи. Чак тогава се изправи и издърпа одеялото от проводника на тавана. Орион изпъшка в кисел протест срещу експлозията от червена светлина. Момчето понасяше трудно Ледената цитадела. Начинът, по който го ограничаваше физически, монотонността на ежедневието, еднообразната диета — всичко това се противопоставяше на естествената му тийнейджърска необузданост. Най-лошата част обаче беше липсата на който и да е на възраст дори до мънишко близка на неговата.

— Тук няма никакви момичета — беше се оплакало момчето на втория ден. — Не можах да видя никакви, затова питах Сара. Тя каза, че преди няколко години е имало няколко на по двадесет и нещо, но са последвали силфените.

— Така ли? Ами, не изпускаш нищо — каза му Ози. Беше малко раздразнен, че приятелското отношение, което демонстрираше към Сара, не получаваше отговор.

— Как можеш да кажеш това! Ти си имал стотици жени.

— Истина е — каза скромно Ози.

— Аз никога не съм бил с момиче — каза нещастно Орион.

— Дори и в Лидингтън?

— Имаше няколко, с които се мотаех. Харесвах една от тях. Ирина. Целувахме се и такива работи, но...

— Ти си тръгна и пое по пътищата с мен.

— Всъщност тя си тръгна с Ленард. Той е спал с половината момичета в града.

— О. Ясно. Ами... жените, ъх, кой може да ги разбере?

— Ти трябва да можеш, Ози. — Орион бе надянал един от онези скръбни погледи, които винаги караха Ози да се чувства неловко. — Как да говоря с момичетата? Никога не знам какво да кажа. Обясни ми, моля те.

— Наистина е просто. Няма значение какво ще кажеш, просто трябва да си уверен в себе си.

— Така ли?

— Да. — Ози се притесни, че момчето ще започне да си води записки. — Когато си на купон, намери си свободно маце, разчупи леда и я остави да свърши половината работа. Предполага се връзката да е равнопоставена, нали така?

— Предполагам.

— Затова ги остави да си свършат дела от работата, който им се полага. Ако няма нищо, ако няма искра — тогава не се притеснявай, мой човек, просто карай към следващата. Запомни, те също не са усетили искра, изпускат страшен пич — теб. Загубата е тяхна.

Орион се замисли над това в продължение на няколко дълги мига.

— Разбрах. Прав си.

— Хей, нали за това съм тук.

— Какво да кажа тогава?

— Ъ?

— За да разчупя леда? Кажете ми някаква добра уводна реплика.

— Ох. — Ози си припомни няколко ужасяващи спомени, които бе запазил от годините си в гимназията. — Ами, да ги поканиш на танц си е класика. Разбира се, трябва да можеш да танцуваш, мацките наистина харесват такива мъже.

— Можеш ли да ме научиш да танцувам, Ози?

— А, беше доста отдавна, мой човек. Най-добре попитай някой с по-сръчни крака като Сара, окей?

— Добре. Ами уводната реплика?

— Ъ, вярно. Да. Разбира се. Хм. Хей! Добре, спомням си една от едно парти в имението на Хемптън много отдавна. Отиди при момичето и погледни към яката ѝ. Когато те попита какво правиш, кажи: „Проверявах етикета и се оказах прав, наистина си произведена в рая.“

Орион остана неподвижен за секунда и избухна в смях.

— Това е толкова некадърно, Ози.

Не беше точно благодарният отговор, който очакваше Ози. Такива бяха проклетите съвременни деца.

— На мен ми свърши работа.

— Как ѝ беше името?

— Забравил съм, мой човек, беше преди век.

— Да бе. Мисля да попитам Сара, тя сигурно е по-добра в тези неща.

— Хей, знам как да си бърборя с мацките, ясно? Говориш с най-големия експерт по въпроса в цялата Федерация.

Орион поклати глава и се отдалечи в пещерата с басейните, а през това време се подхилкваше.

— Произведена в рая!

Ози нави спалния си чувал. Прибра го заедно с този на Орион в предпазната мешка от въглеродна тел, в която държаха раниците си. Мешката, която изглеждаше като черна паяжина, се бе увила около всички торби и вързопи. Около затягащия ѝ кабел беше заключен механичен катинар. Бе успял да го увие около една скална издатина на стената, подсигурявайки се, че никой няма да офейка с целия им багаж. След векове обикаляне на Федерацията Ози знаеше колко много истина се съдържа в старата поговорка, че консерватор е просто обратното на либерал. Не се доверяваше ни най-малко на другарите си по път, особено на добряците, които бяха имали по-малко късмет от

него. Точно сега това се равняваше на всички в Ледената цитадела. Пакетираната храна, екипите за първа помощ и модерната лека екипировка в тези раници бяха най-добрият им шанс да напуснат планетата.

През първата седмица или повече, всеки път, когато се връщаха в стаите си, имаше нови драскотини по скалата, там, където някой се бе опитал да освободи мешката или да разбие катинара.

Взеха чиниите и приборите си в главната зала и се присъединиха към късата опашка за закуска. Храната беше една и съща всеки ден: малка купчина от варени смачкани плодове от кристалните дървета, които изглеждаха като размазано цвекло, и няколко пържени резена месо от леден кит, подозрително сиви и мазни. Имаше и чаша от местния чай, направен от сушени листа от лишейна трева.

Когато свършиха с яденето, се върнаха обратно в стаите си, за да облекат дебелите якета от кожа на ледени китове и допълнителен чифт панталони. Орион се качи в конюшните, където прекарваше по няколко часа в риене на животинския тор и внасяне на нови бали от специалните гъби, с които се хранеха създанията. Само тетраджаковете, които приличаха на сини елени с размерите на коне, получаваха различна дажба. За тях бяха остатъците от кухните отдолу.

Ози отиде до работилницата на приземното ниво. Голямата кръгла стая вероятно беше предвидена за друга конюшня — имаше огромна въртяща се врата, достатъчно голяма, за да пропусне безпроблемно слон — но пъстрата смесица от нови пришълци в Ледената цитадела я използваша, за да държат в нея големите покрити шейни, дърпани от огромните глупави убани. Освен това беше и дърводелница, само че в нея не се използваше дърво, а кост от леден кит, която имаше учудващо сходни свойства. Там щавеха и кожа. Мазнината се преработваше в различни масла. Поправяха малкото ценни метални артефакти на комуната, като например комплектите готварски казани. Инструментите бяха най-вече каменни или кристални остриета за оформяне и рязане на костта. Тези, които пристигаха със собствени малки ножове, клещи, или мултифункционални оръдия, ги пазеха и третираха подобаващо — като ценна валута, каквато си бяха. Никой не беше истински майстор, не се и налагаше да бъде, нужни им бяха просто основни познания по

механика. Ледената цитадела функционираше в едно безкрайно средновековие.

През последните три дни всички усилено се занимаваха с поправката и настройката на плъзгачите на две от големите покрити шейни. Бяха свършили с едната, а втората се намираше на няколко метра над земята върху дебели кристални подпори в очакване на прясно издяланите си плъзгачи. Температурата в работилницата едва надхвърляше тази на замръзване. По извитите канали под каменния под течеше гореща изворна вода и поддържаше въздуха сравнително топъл. Както и в останалата част от Ледената цитадела, отоплителната система беше амортизирана. Дебелите плочи, които покриваха водните канали, се бяха напукали и разместили през вековете. Тънки валма от мъгла се процеждаха на дузина места и правеха въздуха влажен и тежък. Кондензацията се плъзгаше по стените и работните пейки, причиняваше ръжда върху всеки метал, оставен навън твърде дълго. Около въртящата се врата постоянно се трупаше пареща скреж.

Ози винаги внимаваше да не сменя вълнените си ръкавици, макар че така му беше по-трудно да ползва инструментите. Движеше се бавно и трябваше постоянно да мисли какво прави. Само че без тях пръстите му ставаха твърде студени и губеха чувствителността си. Тогава се случваха истински опасните инциденти.

Той се присъедини към екипа по поправка, трима човеци и един коррок-хи, които вдигаха първия плъзгач на мястото му в края на краката и го наместваха според указанията на Джордж Паркин. Благодарение на дългото време, прекарано в Ледената цитадела, Джордж се беше превърнал в неофициалния старши майстор в работилницата. Със сигурност беше най-компетентният дърводелец. Новият плъзгач пасна идеално, зъбите се наместиха в жлебовете на сглобките с помощта на малко маслени лубриканти. Двама членове на екипа се заеха да подсигурият сглобките с игли, които забиваха странично с чукове и после залепяха.

Ози вече бе излизал шест пъти с шейните като част от група събирачи на храна — двадесет и пет човеци и извънземни, въоръжени със стълби и кошници. Всеки път тръгваха веднага след настъпването на зората и се отправяха към гората от кристални дървета, която ограждаше огромната самотна падина. Матовите клинове, които цъфтяха от края на всяко клонче на зрелите дървета, всъщност бяха

ядивни плодове, малки възли от почти безвкусни въглехидрати в яка черупка. Без тях жителите на Ледената цитадела никога нямаше да оцелеят. На всеки плод му отнемаше няколко години, за да порасне до размерите на ябълка, затова трябваше да ги събират според стриктна ротация и да описват педантично всяко пътешествие върху груби кожени карти, които обозначаваха радианите на близката гора. Когато стигнеха там, следваше тежката физическа работа по събиране на реколтата, десет часа и само една малка почивка. Катереха се по стълбите в дебели катове дрехи и кожени палта, за да брулят плодовете с дълги костени пръчки. Ози беше очарован от тях. Убедиха го, че кристалните дървета са продукт на генни модификации или съответния еквивалент на силфенската наука.

Няколко членове на групата по събиране обикаляха по опасните скални дерета, които кръстосваха гората, там, където с десетилетия растяха петна от лишейна трева и покриваха стръмните стени с рошави синьо-сиви килими. Късаха цели ивици като вандали, отдали се на разрушение. Гъбите бяха друго съкровище. Тетраджаковете ги надушваха сред тесните цепнатини в ледената земя и търсачите ги изваждаха с кирки и лопати. Цялата събрана храна стигаше, за да нахранят Ледената цитадела още няколко седмици. Събирането ѝ, готвенето и обработката ѝ бяха работа, в която се включваше цялата комуна. Всички допринасяха с каквото могат. Сара му каза, че през повечето време мястото беше цивилизовано. Можеше да си спомни само един случай, когато нещата бяха станали неприятни — когато силфените не бяха ловували повече от година и месото от ледените китове бе свършило.

Екипът на работилницата вдигна втория плъзгач на мястото му преди обяд. Ози се оттегли назад заедно с Джордж Паркин, за да наблюдава как останалите забиват иглите по местата им.

— Два дни — каза щастливо Джордж. Говореше с някакъв тежък регионален английски акцент, който Ози не можеше да разпознае. — Лепилото ще хване и ще можем да я изкараме отново.

Той лапна костената си лула и запали сушените листа от лишейна трева. Миришеше отвратително.

— Колко големи шейни имаме? — попита Ози, докато махаше с ръце, за да прогони дима.

— Пет. Планирам да построя още една след следващия лов, когато разполагаме с достатъчно запаси нова кост. Имам няколко идеи за подобрения, а и тези старици са били реконструирани толкова пъти, че вече губят силата си.

— Пет големи шейни и, колко, да речем, седем малки?

— Девет, ако броиш единичните.

— Не са достатъчни, за да поберат всички, нали?

— Не. Петте големи могат да носят около двадесет от нас, когато потеглим след лова. Могат и по доста повече, но все пак трябва да вземем и палатките. Нощите там навън са истинско зло, трябва ни палатки с три слоя кожа. Освен това трябва да оставим достатъчно място върху шейните, за да приберем ледения кит. Големите зверове са, ще видиш сам.

— Но в Ледената цитадела има достатъчно кост, за да се построят още шейни.

Джордж го изглежда странно и засмука здраво лулата си.

— Не и свободна.

— Столове, легла, закачалки за затъмнителните одеяла. Има тонове.

— Хората я използват. — Звучеше раздразнен.

— Може да я използват за нещо друго.

— Накъде биеш, момче?

Ози отърка опакото на ръкавицата в носа си. Както винаги в работилницата, беше студено и течеше.

— Имам предвид всички да се махнем оттук. Всички наведнъж.

— Мътните да те вземат, момче, как мислиш, че ще стане?

— Хората се махат оттук, като следват ловците, нали? Само че ги следват пеша или понякога със ски. Трябва да са бързи, за да не изостанат.

— Да.

— В такъв случай ще последваме ловците с шейни. Ще сложим всички върху тях, хора и извънземни, ще вземем всички животни, тетраджаковете и лонтрусите, и убаните. Ще ги използваме на смени, за да ни дърпат, ще освободим изтощените, ако се наложи. По този начин можем да поддържаме темпото на силфените, мой човек, можем да го направим!

Джордж извади лулата от устата си и я заглежда сериозно.

— Това е голяма идея, момче. Само че тези големи шейни няма да могат да преминат през гората от другата страна на ловния терен.

— Добре. Тогава ще ги разпарчетосаме и ще построим флотилия от по-малки. Ще бъдат по-леки и по-лесни за теглене, по-бързи. Това ще увеличи шансовете ни.

— Да, момче, вероятно. Само че как това решава въпроса защо сме тук?

— Какво имаш предвид под това защо сме тук? Тук сме, защото сме минали по грешните пътеки.

— Така ли? Все още мислиш, че всичко в живота се случва на физическото ниво, ами какво ще кажеш за духовността си?

— Духовността ми си е наред и няма търпение да се измъкне оттук.

— Тогава се радвам за теб, хлапе. Само че аз не съм готов да си тръгна. Вярвам, че сме тук заради нещо, всеки един от нас. Ледената цитадела ни учи на неща за нас самите, които трябва да знаем, и на такива, които не е задължително да искаме да знаем. Вярвам, че има причина да сме тук. Всички знаем, че във Федерацията си бил богат. Много от хората, които скитат по пътеките, също са. И аз бях. Бях си стандартен малък безделен нехранимайко. Обичайното клише, роден в семейство с повече богатства, отколкото разум. От Йоркшир съм, роден и отгледан там напълно според традициите. Семейството ми направило състояние от търговия със скрап, изтърбушвало го и го продавало, правело пари от боклуци. Правели сме го преди столетия, рециклирали сме, преди някой изобщо да е чувал думата. Тогава в Европа нещо им прищракало по отношение на тази работа. Ако материалът бил токсичен, не можело да го използваш, а това, което ти позволявали да ползваш, трябвало да се използва многократно. Заели сме се с планините от хладилници, защото химикалите не могат да изтекат от охладителната система. След това с компютърни планини, след това с планини от коли. Имали сме цели шибани Алпи от консуматорски стоки, които чакали да бъдат разпарчетосани и преработени. Така семейството ми натрупало второто си състояние. Тогава сте се появили ти и твоят приятел заедно с червеевите дупки и всички искали да си хвърлят отровите и замърсителите навън в космоса. Разкарали сме всичките фабрики за рециклиране, но сме

продължили да събираме боклуците на хората и сме ги пращали през дупките ви в космоса. Третото ни състояние.

— Корпорация „Мо-оМ“ — каза Ози. — Най-голямата компания за отпадъци в Европа. Това ли е твоята компания?

Джордж кимна, доволен, че Ози знаеше името.

— Да, това е. Знаеш ли какво означава Мо-оМ? Къртичини от планини^[2].

— Помислих си, че е нещо такова.

— В този свят бях роден аз. Нито един ден през живота си не се бях трепал. Бях абсолютен пройдоха по онова време, безполезен, без цел и някъде извън главата си през половината от времето. За всичко имаше пари: купони, жени, пътешествия, наркотици, подмладявания — имах най-доброто от всичко. И знаеш ли какво, след третото подмладяване става дяволски досадно. Затова последвах пътеките, за да намеря вълшебния народ, защото това е единственото, което парите не могат да купят.

— И те те доведоха тук.

— Да, така стана. Тук се уча кой съм наистина, господин Айзъкс. Уча се какво е да живееш като истински човек. Тук съм важен. Хората ме питат как да се оправят с костта от ледените китове, как да я поправят, как да я оформят, как да я слепят, как да я режат. Сега ме уважават. Това може и да не ти се струва много, ти си човек, който е постигнал нещо в живота си. Само че уважението, което получавам сега, беше спечелено и то по трудния начин. Ето защо съм на това място. Някой ден ще си тръгна, всички ще го направим по един или друг начин, или като напуснем, или като загинем в гората. До този ден обаче аз ще правя каквото мога, за да помагам на останалите ми приятели през трудните периоди.

— На всички ли изнасяш тази реч?

— На тези, които се нуждаят от нея. Виждам, че ти нямаш нужда, нали си толкова мъдър. Затова нека поставя въпроса така. Какво ще стане, ако всички тръгнем, както предлагаш, и все пак изостанем след тях? Ами ако пътеката ни отхвърли? Ще заседнем наскреде гората, твърде далеч, за да се върнем тук — съвсем нагоре по реката и без гребла. Не че би могъл да убедиш всички. Има такива като мен и има такива като коррок-хи, те няма да напуснат. Това място е правилното за тях. Ами какво ще стане с тези, които пристигнат след

нас? Какво си мислиш, че щеше да стане с вас, ако нашата Сара не беше дошла, за да ви прибере?

— Добър довод.

— Именно. Това място има своята цел. Само защото ти не искаш да си тук, не означава, че има нещо сбъркано в него.

— Ясно. Тогава предполагам, че е по-добре да отида да поработя над план Б, а?

Джордж размаха лулата си към него.

— Давай. Но те искам тук след обяд. Нуждаем се от помощ, за да свалим шейната от подпорите.

— Разбира се. — Ози направи няколко крачки и погледна назад. — Джордж, случайно да знаеш някакви реплики за сваляне на мадами?

Джордж отдели секунда, за да проучи лулата си.

— Ако знаех, нямаше да си губя времето да ги пропилявам в разговор с такива като теб.

Ози напусна работилницата и се насочи обратно към стаята си. Джордж го бе накарал да си припомни най-лошите дни в гимназията, времената, когато в крайна сметка се озоваваше пред кабинета на директора. Разговорите, които следваха, неизменно бяха по-лоши от което и да е извънкласно наказание.

Не можеше да сподели това с Джордж или Сара, но причината да обмисля масовото бягство беше Орион. Простата истина беше, че не можеше да е сигурен дали щеше да успее да се измъкне заедно с момчето. Сам нямаше да има проблеми. Щеше да ползва ски, дори бе започнал да си дялка собствен чифт от кости. Никой силфен не можеше да надбяга човек на ски, колкото и пъргави да бяха. Разполагаше с пакетирана храна, енергийни напитки, лека екипировка — всичко това можеше да носи сам. Но Орион... момчето дори не бе виждало сняг, преди да дойде тук, камо ли да знае как да се придвижва през него.

А през цялото това време, докато сглобяваше плановете си, в дъното на съзнанието му, навита като пружина, се бе спотаила една мисъл: колко по-просто щеше да е остави Орион след себе си. Един ден може би дори нямаше да разполага с друг избор. Не е като да бе дошъл, за да търси просветление и удовлетворение като Джордж и повечето останали. Бе поел по пътеките с цел. А само Бог знаеше какво се случва във Федерацията в този миг.

Ози мина пеша през главната зала и влезе в коридора, който водеше до неговите стаи. Там беше Точий, тъкмо се подаваше от пещерата, която ползваха за спане. Това беше извънземното, което Ози бе объркал с млад райел в деня, когато пристигна в Ледената цитадела. На пръв поглед грешката не беше чак толкова голяма. Точий имаше подобна заоблена форма на тялото, като смачкано яйце, дълго около три и половина ярда, което стигаше до средата на гръдния кош на Ози. Върху кожата му растеше тъмнокарамелена наежена козина, която изглеждаше като по-голяма с два номера. Цялото му тяло беше покрито с бръчки и гънки като лицето на булдог. Странни малки съсухрени черни листенца растяха от гънките, все едно от тях се подаваха морски водорасли.

Окото, или поне това, което хората смятаха за зрителен орган, представляваше извита пирамида на около ярд зад устата му, която се състоеше от три овални сегмента от полупрозрачна черна плът. Предният сегмент беше два пъти по-дълъг от другите два и се извиваше надолу, следвайки профила на тялото му.

Най-интересното в извънземното обаче беше начинът му на придвижване. Два дебели хребета от тъкан, подобна на гума минаваха под долната част на корема му и поразително приличаха на плъзгачи на шейна. Само дето тези се извиваха като змии, за да го придвижат напред. Повърхността на тези гънки беше шарена, сива и синьо-кафява, а по нея имаше пукнатини, от които изтичаше лигава телесна течност. Сара им каза, че Точий бил в лошо състояние, когато го намерили на края на кристалната гора. Въпреки че гънките бяха сложен биологичен метод на придвижване, естеството им не позволяваше на съществото да носи защитна премяна. Гънките му бяха лошо измръзнали от придвижването през ледената местност. Повърхността им бе страдала от постоянен контакт с минусовите температури на почвата. Това било преди две години и плътта му все още не бе зараснала както трябва.

Втори чифт израстъци имаше на гърба му. Тези бяха по-къси, подаваха се съвсем малко пред окото му и имаха грудкообразна форма. Ози ги бе виждал да се надуват, за да хванат чаши и чинии, или за да помогнат с вдигането на предмети, които бяха твърде тежки за човешките ръце. Приличаха на гигантски амеби, които променяха

формата си в закръглени пипала или челюсти. Подобно използване на инструменти си беше изключително напреднала еволюционна идея.

Всъщност единствено манипулиращата му плът заедно с няколкото технологични артефакта, които носеше на колана си, бяха убедили жителите на Ледената цитадела, че съществото разполага с разум. За двете години, които бе прекарал тук, никой не бе успял да комуникира по какъвто и да е начин с него. Не издаваше никакви звуци с устата си, камо ли да говори. Доколкото можеха да преценят, беше глухо. Бяха опитали да рисуват картини на плочките, но то изглежда не ги разбираше. Можеха да ползват само прости жестове с ръце: ела, остани, тръгвай, вдигни, остави. През по-голямата част от времето им помагаше като добре тренирано овчарско куче.

Не знаеха дори истинското му име. Коррок-хи го бяха кръстили Точий, което на езика им от бухания и свирукания означаваше „голям дебел червей“.

— Какво търсеше там? — запита се Ози, докато стоеше пред него.

Муцуната на Точий се поклати от едната на другата страна, което му напомни на животно, очакващо наказанието си. Приличаше му на бито куче, но пък от друга страна, ако по цял ден разнасяше кофи с вода от извора до кухнята върху измръзналите си крака, не можеше да говори с никого и не знаеше какво се случва навън, сигурно и той самият щеше да е силно депресиран.

— Добре, нека да видим.

Заобиколи Точий и избута преграждащата завеса настрана. Не беше сигурен, но му се стори, че предпазната мешка беше леко изместена, сякаш нещо я бе побутвало нежно.

— Хайде де.

Той подкани Точий, махвайки с ръка. Голямото създание се обърна плавно в коридора и се плъзна в спалнята. За пореден път Ози бе впечатлен от сръчността на извънземното. За същество с неговите размери се движеше бързо и прецизно.

Той седна на койката, загледа се в Точий и заразмахва широко с ръце.

— Давай.

Извънземното не помръдна. Голямото му предно око беше насочено право към човешкото същество.

— Добре тогава.

Ози отиде до предпазната мешка и набра кода за отваряне на катинара, прикривайки движението с тялото си. Все още не можеше да му се довери чак толкова. След като отвори мешката, извади различни предмети, храна, дрехи, керосинова лампа, принадлежностите му за шиене, портативната си система и ги остави на пода пред извънземното. Двигателните гънки на Точий леко се сплескаха и го снижиха. След това манипулиращата му плът от лявата страна оформи с течно движение тънко пипало, което вдигна системата. Върхът му натисна всеки от петте бутона на върха. Устройството си остана мъртво.

— Аха — каза Ози. Само някой с технологични познания можеше да разбере употребата на бутона. — Значи разбираш от технология, но не можем да си общуваме. Защо не?

Той седна обратно на койката и отново се загледа в Точий. Може и просто да тълкуваше гледката по човешки, но извънземното сякаш се отпусна разочаровано след неуспеха със системата. Бавно я върна на пода. Малките му черни листенца прошумоляха като есенни клони, разлюлени от бриза.

— Не използваш звуци, тогава с какви възможности оставаме? Телепатия? Едва ли. Магнитни полета? Пчелите и трокенските блатни плъхове могат да ги усещат, но силфените вероятно ги заглушават тук. Значи какво остава като възможност. Електромагнитна комуникация? Същото се отнася и за радиовълните, системата не работи. Формално възприемане? Можеш да възприемаш зрително, значи това също е вероятно. Само че не мога да правя същите трикове с ръката си като теб, а и Сара каза, че картините не предизвикват интереса ти. — Той наклони глава настрани. — Нека да са човешките картини. Аз няма да разбера твоите, дори да решиш да ги нарисуваш. Ето ти културна разлика. Имате ли изкуство?

Ози млъкна. Чувстваше се леко глупаво, задето говореше на висок глас с извънземно, което не можеше да го чуе. Точий бе все така обърнат право срещу него, както и окото му. Ози се разшава върху койката. Предната част на тялото на Точий се премести леко, следейки движенията му.

— Защо правиш това? Какво може да се опитваш да ми кажеш?

Не, не какво. Как? Ози се загледа в издължения овал от лъщяща черна плът, която сочеше право към него. Никакъв звук, но емисия от...

— По дяволите.

Той превключи ретиналните си импланти в режим на инфрачервено зрение и по тялото на Точий пропълзяха странни термални излъчвания, които подсказваха за местоположението на кръвоносните му съдове и органите, скрити под плътта. Той бавно премина през целия спектър, докато не стигна до ултравиолетовото.

— Мамка му!

Шокиран, Ози подскочи рефлексивно назад и падна от койката.

Предното око на Точий бе оживяло и върху него танцуваха сложни шарки от тъмна лилава светлина, която идваше право към него.

Когато Орион се върна в стаите им няколко часа след обяд, откри вратата почти изцяло препречена от Точий. Ози седеше на койката си и скицираше яростно с молив върху една от тетрадките си. Каменният под бе осеян с късове хартия, до един покрити от най-странните шарки. Като цветя, нарисувани от петгодишно момче. Всяко венчелистче приличаше на назъбена светкавица.

— Джордж Паркин те търсеше — обади се Орион. — Защо това е тук?

Ози му се ухили лудешки. Шантавата му коса бе бухнала върху главата, все едно беше получил мощен електрически заряд.

— О, с Точий си бърборим.

Не можеше да скрие самодоволството в гласа си.

— Ъ? — успя да изрече Орион.

Ози вдигна едно от парчетата хартия, откъснати от тетрадката му. Шарката върху него приличаше на розетка от пукнато стъкло, но в горния ъгъл имаше надраскана дума. Другата ръка на Ози вдигна кожена обувка. Половината от принадлежностите им от раниците бяха разхвърляни наоколо.

— Това е символът за обувка — каза той триумфално. — Да, виж как го повтаря. Разбира се, може да е просто символ за кожа на убито животно, но на кого по дяволите му пука. Ще стигнем и дотам. Сега изграждаме речник.

Орион погледна от Ози към Точий.

— Повтаря какво?

— Символа. Има и други компоненти, които вървят заедно с него, но се движат постоянно. Мога да ги видя, но не мога да ги нарисувам. Затова просто се придържам към основните елементи. Мисля, че движещите се части може да са граматически кодове или пък контекстна информация.

— Ози, какъв символ?

— Седни, ще ти разкажа.

— Значи то говори чрез картини? — попита Орион след десет минути.

— Да, това е простото обяснение.

— А сложното?

— Шарките, които излъчва, са зрителният език на картините, като имената, които ние даваме на предметите. Предполагам, че когато две от тях комуникират заедно, размяната е изключително бърза. В шарки като тези се съдържа много информация. Сигурен съм, че засега улавям само основите. Всъщност ще се опитам да го науча на човешката азбука. Не съм изненадан, че не е разбрало картините, които Сара се е опитала да му нарисува. Разликата е като да нарисуваш човек от пръчки и да видиш пълнокръвна човешка холограма. Опасявам се, че Точий ще трябва да се научи да мисли на нашето ниво.

— Това е добре.

— Защо тогава звучиш, все едно че те занимавам с най-скучното нещо на света.

— Ами, добре е за Точий, нали се сещаш. Само че като си пишете бележки, няма да се измъкнем от този гаден свят, нали така?

— Мислиш ли? — ухили се Ози. — Знаеш ли какво е първото нещо, което ме попита Точий? „Можеш ли да ме измъкнеш оттук?“ Това означава, че можем да направим екип. Тримата ще бъдем страхотен отбор.

— Какво имаш предвид?

— Точий е силно и бързо. А ние се нуждаем от това, за да не изостанем от силфените.

— То не може да излезе навън, Ози. Ще замръзне.

— Имам някои идеи по този въпрос. Утре ще ги обсъдя с Джордж.

Орион погледна любопитно голямото извънземно.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го направиш, да го накараш да дойде с нас?

— Надявам се, мой човек. Засега просто си играехме, показвахме си един на друг, че можем да говорим. Сега ще построим истински комуникационен мост. В имплантите си разполагам с някои програми, които все още работят до някаква степен. Представяват преводни и тълкуващи процедури като тези, които ТСП използва, когато влезе в контакт с нов вид за пръв път. С тях можеш да кажеш всичко — от „влака прави трака-трак“ до дискутиране на метафизика. По дяволите, това щеше да е толкова по-лесно, ако системата ми работеше.

— Имаш щастливи импланти.

— Да, предполагам, че е така.

— Ози, виж!

Точий подаде тънко пипало от мапулиращата си плът и вдигна едно от парчетата хартия от пода. Шарката приличаше на спирала от снежинки. В ъгъла Ози бе написал „система или електроника по принцип?“.

— Защо това — замисли се Ози. Загледа се в предното око на Точий, в което пламтяха бързодвижещи се лавандулови шарки. — Аха, може да означава „устройство за комуникация“. Мисля, че Точий иска да продължим разговора.

— Може ли да гледам? — попита възбудено Орион. — Няма начин да не е по-интересно от работата в конюшните.

— Да, разбира се. Само че може да отнеме известно време.

[1] От този факт следва (лат.) — Бел.прев. ↑

[2] Molehills out of Mountains (англ.) — Бел.прев. ↑

17.

Бе й отнело дни, за да убеди баща си да й помогне за този уикенд. Не че Жюстин Бърнели наистина го искаше тук, не и така както изглеждаше в момента, едва шест месеца след подмладяването. Дори в най-добрите случаи беше невъзможно да се излезе на глава с него, но като добавяше естествената груба опърничавост, присъща на жизнените млади хора, се превръщаше почти в нечовек. Въпреки това трябваше да признае, че именно присъствието му превръщаше уикенда в истинско събитие. Без него нужните участници никога нямаше да се появят.

Бяха избрали да го проведат в Сорбонската гора — семейното убежище на Западното крайбрежие, голямо имение извън Сиагъл, чиито бързи реки и просторни гори бяха заградени от планини. Тя предпочиташе уикендът да протече в имението Тюлип, основният дом на семейството на Източното крайбрежие. Там беше много по-цивилизовано от това провинциално убежище. Само че неформалната среща, чиито домакини бяха семейство Бърнели, трябваше да е преди всичко дискретна.

Хората започнаха да пристигат посред петъчния следобед. Жюстин вече бе прекарала там един ден, наглеждайки подготовката за отделните гости. За тази дейност никога не се доверяваше напълно на персонала си, когато ставаше дума за срещи на такова ниво. Сорбонската гора се състоеше от огромна главна къща, някога направена от камък и бетон, сега покрита изцяло от сух корал, един от най-старите образци на Земята. Бе засята преди два века. Двата местни цвята — лавандула и бежово — които растяха по стените, изглеждаха блудкави в сравнение с модерните видове, до които генното моделиране даваше достъп. Сплетените им листа също страдаха от бедна цветова гама. По-старите части бяха ронливи, така че персоналят поддържаше постоянен растеж на корала. Листата вече бяха с по един фут по-дебели от първоначалните стени на къщата и големите единични прозорци приличаха на органични, толкова бяха

хлътнали. Комисарите по околната среда на ОФН несъмнено щяха да наложат заповед за отстраняване и тежка глоба за всеки, който беше така безочлив да култивира извънземно растение в такива мащаби. Никой обикновен комисар обаче нямаше да бъде допуснат отвъд периметъра на охрана на Сорбонската гора.

Интериорът на основната къща се състоеше от многообразни приемни, стаи за почивка и трапезарии. Членовете на семейството и гостите отсядаха в някоя от дузината къщички, подредени в полукръг около задните градини и свързани с главната къща чрез алеите, оформени от покрити с рози колони. От външната страна изглеждаше, че поне три от сателитните сгради опитват да се придържат към местното наследство. Имаха стени от дървени трупи и покрити с кори покриви, макар че интериорът им беше обзаведен строго според модата на двадесет и четвърти век.

Гор Бърнели пристигна първи. Мина под сивия като крило на чайка навес на верандата в огромната си черна лимузина „Зил“. Въпреки че се движеше с електричество, Жюстин реши, че чудовището на шест колела със сигурност нарушава някакъв закон за околната среда. Беше толкова тежко, два пъти по-голямо от настоящия й двуместен ягуар. Зад него отбиха още три големи лимузини, които возеха членовете на кортежа на баща й. Е-кономът й и каза, че други две са се отправили право към малкото село, в което живееше персоналът на имението.

Жюстин пристъпи напред, за да поздрави стария крал тиранин. През това време вратата на зила се отвори и стъпалата се плъзнаха навън. Първо се подадоха двама асистенти, а също телохранители, които изглеждаха като стандартни гангстери в лъскавите си черни костюми и очила със сребърни рамки. Жюстин не изрази никаква емоция при появата им. Не бяха нужни тук и баща й знаеше това. Всъщност неговите неврони вероятно бяха модифицирани така, че да бъде много по-смъртоносен, отколкото те можеха някога да бъдат. Последното му подмладяване в биогенния център на фамилията бе отнело повече от обикновено.

Гор Бърнели се появи в очертанията на вратата на зила, душейки въздуха.

— Проклет Сиатъл, отново вали — изръмжа той. Слабо ръмене замъгляваше небето, а от краищата на сивия навес капеше непрестанно

върху иглолистните дървета, засадени около верандата. — Не знам защо просто не преместим шибаното място в Англия. Същото време, по-добра бира.

Жюстин го прегърна нежно.

— Стига, татко. Този уикенд и така ще бъде достатъчно тежък за мен, без да се налага да те държа в релси.

Той направи опит да ѝ отвърне с усмивка. Не беше нещо, което му се удаваше лесно, не и с това лице. Все още можеше да различи оригиналните му човешки черти. Като нормален двадесетгодишен щеше да е поразително красив. Гъстата му руса коса вече започваше да се къдри палаво след късата подстрижка, с която бе излязъл от резервоара. Само че поради огромния набор и сложността на ОБ-татусите му те се бяха слели и сега напълно покриваха лицето му. Двадесет и четири каратовата златна кожа беше като погребалната маска на древен египетски цар.

— Сякаш ще посмея да се оплача, докато си наоколо и ме командориш.

— Как е мама?

Гор завъртя очи, поне те изглеждаха нормално.

— Откъде, по дяволите, да знам? Ти ми кажи коя беше тя, изтрих спомена преди векове.

— Лъжец.

Жюстин забеляза, че телохранителите се наежват леко. Вероятно не бяха свикнали някой да говори така на шефа им. Само че Жюстин беше първородното дете на Гор, зачената и родена напълно естествено, за разлика от над петдесетте деца, които бяха последвали нея и брат ѝ. По онова време Гор беше просто милиардер, наследил огромното богатство на две видни стари американски фамилии, обединени от съюза на родителите му. Благодарение на няколко проницателни преценки и предвиждания, и не без доста политическо влияние, първоначалните му обширни активи бяха нараснали в синхрон с човешката експанзия в космоса от етап едно. Семейство Бърнели, като всички Велики фамилии на Земята, бяха живото доказателство, че от парите се раждат пари. „Доусън Нйт“, юридическата, счетоводна и мениджърска фирма, която беше ядрото на семейната финансова империя, беше тъпкана почти изцяло с членове на фамилията. Целта на съществуването ѝ беше трупането на още богатства и защитата на

вече съществуващите. Семейство Бърнели разполагаха с авоари на всяка планета във Федерацията: от акри стратегически недвижими имоти в покрайнините на столиците от етап три до цели квартали с производствени мощности на всеки свят от Големите¹⁵; от компании за транспорт и търговия на дребно до банки, публични услуги и нови начинания, обвързани с най-новите технологии и научни нововъведения. От всичко, което носеше печалба или един ден щеше да носи такава, те взимаха своя дял със самото започване на играта.

Жюстин бе изиграла огромна роля в натрупването на семейното богатство през вековете. Бе работила като консултант по различни проблеми в ранните десетилетия, като главен преговарящ по сделки за придобиване и в последните години като изкусен политически брокер. Не че някога бе завиждала на по-публичната роля, която заемаше брат ѝ. Въпреки цялото договаряне, маневрирането и манипулациите, които бе извършила през вековете, Гор си оставаше неприкосновеното сърце на вечно набъбващата фамилия Бърнели.

— Видях мама преди месец — каза Жюстин. — Изпраща ти любовта си.

— Няма да дойде, нали? — Гор изведнъж смени фокуса на вниманието си. Както винаги, виртуалното му зрение го обграждаше с финансови дисплеи, новинарски резюмета и пазарни доклади от „Доусън Найт“. Оглеждаше варианти за закупуване на опции, фючърси, земя и валута. Ако се появеше възможност фамилията да получи предимство, той щеше да я сграбчи.

— Не. Тук си в безопасност — каза Жюстин.

— Добре. Отивам към къщата си. Само че искам да видя теб и брат ти, преди да започнат тазвечерните пазарлъци.

— Ще кажа на Томпсън, когато пристигне.

Гор и кортежът му от телохранители, асистенти и адютанти влязоха в главната къща. Двойка красиви ориенталски момичета, облечени в стегнати бели минирокли, вървяха в края на процесията. Бяха близначки, или репрофилирани, за да изглеждат идентично. И двете се поклониха почтително, когато преминаха покрай Жюстин. Тя едва сдържа намръщената си физиономия. В някои отношения баща им беше ужасно предвидим. Момичетата се вмъкнаха в програмата му също като финансовите конференции и яденето. Всяка минута от деня му бе предварително предвидена в личния му график за седмици

напред. Знаеше, че много хора се обзалагаха, че е преминал през незаконно психоневронно профилиране, което бе превърнало работата и фамилията в мания. Тя обаче все още разполагаше със спомените от ранното си детство, когато той рядко се връщаше у дома от Уолстрийт преди десет или единадесет вечерта, прекарваше всеки уикенд в кабинета си, където компания му правеха единствено компютърните екрани. Винаги беше неотклонен в действията си, удовлетворяваше човешките си нужди единствено с неизбежния минимум. С напредъка на технологиите той придобиваше още и още интерфейси и изчислителни функции, които го поддържаха в постоянен синхрон с огромните панфедерални финансови пазари.

Половин час след пристигането на Гор Кембъл Шелдън паркира до Сорбонската гора. Жюстин го поздрави с искрена усмивка. Той беше един от прапраправнуците на Найджъл Шелдън, най-младият от трима братя, пряк потомък на една от внучките му. Това му даваше сериозно старшинство във фамилията Шелдън. След избора си на кариера в ТСП бе постигнал висока позиция като директор на модерните градски и търговски проекти. Найджъл беше непреклонен по отношение идеята си, че принадлежността към фамилията дава право само да стъпиш в основата на стълбата, а след това всеки сам трябва да се придвижва нагоре според заслугите си.

Кембъл водеше няколко помощници със себе си, но това беше всичко. Жюстин си спомни, че предния път, когато се срещнаха, това лишено от превземки отношение ѝ бе доставило удоволствие. Днес Кембъл беше преполовил цикъла между подмладяванията си и на вид беше четиридесетгодишен. Поддържана кафява брада, прошарена от нишки с миши цвят, покриваше леко закръглените му бузи. Определено бе наследил някои от чертите на Найджъл: дълбоките очи, малкия нос, тъмнорусата коса. Няколко дискретни платинени ОВ-татуса се спускаха на спирали зад ушите му.

Той я целуна леко по двете бузи и каза:

— Изглеждаш фантастично.

— Благодаря ти. Мисля, че последния път, когато се срещнахме, тъкмо ми предстоеше подмладяване.

— Партието на яхтата на сенатора от Муанг, ако си спомням правилно. Церемонията по откриването на моста „Брейби“ Бяха

пуснали въздушни риби, които се носиха над яхтата като жълти балони.

— О, Господи, подготвил си се ужасно добре. Усещам, че ще трябва да прекарам цяла нощ в опресняване на собствените си спомени.

— Надявам се не и цяла нощ. Ще е загуба.

— Аха. Спомням си много добре тази част от теб.

Тя го подкани с жест в залата.

— Какво мога да кажа? Аз съм Шелдън. Трябва да поддържам репутацията си.

— Тогава на яхтата не беше ли с онази рок певица?

— А, скъпата ми Калисто. Опасявам се, че не след дълго пътищата ни се разделиха. Напусна ме заради един барабанист.

— Нарекла се е на луна?

Той сви рамене.

— По онова време беше модерно.

— А какво е модерно сега? Астероиди? Комети?

Кембъл се разсмя и спря за миг, за да погледне към къщата.

— Това сух корал ли е? На Земята?

— Да. Моля те не ни докладвай на федералните. По-стара е от повечето членове на фамилията ни.

— Лесно приемам подкупи. Спокойно питие в късната нощ, например. Баня на фона на романтична светлина от свещи. Любов в балдахинено легло.

Жюстин му върна усмивката.

— Определено ще обмисля дали да не се гмурна в планинския поток заедно с теб. Имаме няколко такива на територията на имението.

— Господи, наистина си садистка. В щата Вашингтон посред пролетта? Имаш ли представа какво може да причини на човек този студ?

— Нетърпелива съм да разбера, ако и ти го желаеш.

— Добре. Но задължително ще очаквам питие след това. Каква е програмата за уикенда?

— Стриктно неформална. Главното решение за Агенцията за звездни полети вече беше взето от съвета на Екзопротектората. Всичко, което остава, са няколко политически договорки, за да се задвижат нещата преди потвърждението на Сената. Ако мога да ти предложа

нещо... Това ти дава чудесна възможност да проучиш ситуацията около Патриша Кантил.

— Ух — изсумтя Кембъл. — И тя ще дойде, нали така?

— О, да.

Патриша Кантил всъщност бе следващата, която пристигна. Пристъпи навън от форд оклат на средна цена. Носеше спретнат офис костюм, при това шит не специално за нея, както и класически изрязани черни обувки. Поддържаше външната си възраст в средата на петдесетте, достатъчно зряла, за да ѝ се доверяват, но не толкова стара, че да загуби от интелектуалните си възможности. Мрежа от сребърни ОВ-татуси излъчваше светлина от очите ѝ. Бяха толкова тънки, че през повечето време оставаха невидими. Прическата и гримът ѝ внимателно подчертаваха латинския ѝ етнос. Личеше си, че влага много пари в салони за стил, но гласоподавателите ѝ нямаше да го забележат, докато стоеше винаги на крачка зад шефката си, Илейн Дой.

Фактът, че главният политически съветник на Дой щеше да прекара уикенда в Сиатъл, едва десет дни след като вицепрезидентът бе обявила кандидатурата си, беше показателен за Жюстин. За Патриша тези два дни щяха да са основно упражнение по лобиране. Бе довела със себе си своя секретар — прилежен млад мъж, облечен в дизайнерски дневни дрехи, каквито градските обитатели постоянно носеха навън. Беше застанал съсредоточено зад шефката си и се обаждаше само ако някой го заговореше.

Жюстин беше заета с посрещането им, когато от колата се показва трета фигура. Младо момиче с дълга руса коса, по-висока и по-слаба от нея. Дрехите ѝ бяха безсрамно скъпи: къса пола и лъскаво горнище с V-образно деколте, което подчертаваше фигурата ѝ. Тя се огледа набързо. От нея струеше неповторимата пенлива жизнерадост, която издаваше всички, живеещи първи живот. Усмихна се, останала доволна от видяното.

— А това е Изабела — каза Патриша. — Компаньонката ми.

— Здравейте. Прекрасно местенце — сподели възторжено Изабела. Подаде ръката си, нетърпелива да завърже приятелство.

— Благодаря ти — каза Жюстин. — Отне известно време, но го подредихме така, както на всички ни харесва.

Щеше да е толкова лесно да засипе Изабела със сарказъм и ирония, а момичето никога нямаше да забележи. Но така щеше да се превърне в кучка, а този уикенд не се нуждаеше от кавги.

— Искам пълното ѝ досие — нареди тя на е-конома си. Нещо в чертите ѝ беше достатъчно познато, за да я държи нащрек. Изабела очевидно беше от Велика фамилия или от Междузвездната династия, но коя...

— Изабела Хелена Халгарт — докладва е-кономът на Жюстин. — На деветнадесет. Втора дъщеря на Виктор и Бернадет Халгарт.

Във виртуалното ѝ зрение се отвори малък файл, който описваше в подробности училищата, посещавани от Изабела, академичните ѝ успехи, спортовете, интересите, благотворителните каузи.

Обичайният ПиАр боклук, който фамилията сама пускаше в медиите.

„По дяволите!“

Веднага щом въведе Патриша в къщата ѝ, Жюстин се свърза с Естела Фентън.

— Трябва ми информация.

— Скъпа, чувствам се смирена и поласкана от обаждането ти — каза закачливо Естела. — Какво е това, което аз знам, а твоята фамилия — не?

— Става дума за едно момиче. — Виртуалният пръст на Жюстин докосна една икона и изпрати на Естела малкия документ за Изабела. — Ти си кралицата на клюките, трябва да знам каква е истинската ѝ позиция във фамилията Халгарт.

— Ако питаше някой друг, щях да се възмутя — каза Естела.

— Моля те! Знам статуса на почти всеки член на Великите фамилии, но Халгарт са Междузвездна династия.

— Знам, скъпа, новобогаташи от чужди светове, най-лошият вид. Разполагам с неин собствен профил, какво точно искаш да знаеш?

— Смятат ли я за важна?

— Не. Петнадесето поколение, а Виктор е само единадесето. Както бащата, така и дъщерята са заченати инвитро, така че не са пряко потомство, просто запълват семейната квота. Тя разполага с минимален попечителски фонд, плаща ѝ се достатъчно, за да не се налага да работи, но не може да си позволи хайлайф обществото. Завършила е училище миналата година и все още не е избрала

университет. Всъщност носи се слух, че се е подмладила, за да премине леко пренареждане на мозъка. Да речем, че коефициентът ѝ на интелигентност не е звездата на коледното дръвче. Имала е няколко гаджета, всички с маловажни позиции и в момента спи с... Патриша Кантил. Затова ли ми звъниш?

— Да. Този уикенд приемам няколко старши членове на Халгарт. Не знам дали Патриша си е осигурила гласа им. Може да се окаже проблем, ако изтълкуват връзката им погрешно.

— Бъди спокойна, скъпа. Не си го чула от мен, но в момента ЕденБург застава зад Илейн Дой. Това прави шест от Големите¹⁵. Не мисля, че трябва да смяташ Патриша и Изабела за фактор в играта.

— Значи Халгарт в крайна сметка ще подкрепят Дой? Поздравления, по-добре осведомена си от мен. Благодаря, наистина не се нуждая от подобни изненади в последния момент. Задължена съм ти.

— Несъмнено. Следващия път, когато се нуждая от някоя височайша особа от топлистата на Великите за вечеря...

— Ще съм на линия.

Следващ дойде Герхард Утрет, член от четвърто поколение на фамилията Браунт, която бе основала Демократичната република на Нова Германия. Като адвокат той често избираше да се оттегли от семейните дела и финансовата страна, за да работи в планетарния юридически офис. Преди десетилетия бе заемал поста на сенатор на ДРНГ във Федерацията. В определен период дори имаше съпруга от фамилията Бърнели, резултат на което бяха две деца, заченати инвитро. Не че Жюстин очакваше това да има особена тежест през уикенда, но го правеше добър потенциален съюзник.

Бе поканила и Лари Фредерик Халгарт, потомък от трето поколение на династията си. Той пристигна заедно с Рафаел Колумбия, който беше неизменно допълнение към събитието. След като изпратиха поканата, Лари бе настоял да вземе със себе си Наташа Кърсли, която се возеше в лимузината с двамата мъже. Когато Жюстин претърси базата данни на Бърнели за името ѝ, получи празен резултат. Наташа не беше член на никоя основна фамилия. Жюстин никога не бе

чувала и за Специалния надзорен директорат на науката, чиито председател беше тя. Всичко, което Лари каза, беше:

— Провежда теоретични изследвания на оръжия. Екзотични оръжия.

Още двама сенатори щяха да завършат състава на срещата през този уикенд. Криспин Голдрайх, чиято позиция в бюджетната комисия на Федерацията му даваше огромно влияние върху началната работа по целия проект за звездни полети. Проучванията на Жюстин го определяха като умерен скептик. Но тя знаеше, че такова политическо животно нямаше. Той преследваше някакви известни само нему цели.

Последен бе Рамон ДБ, сенаторът на Бута. Беше наистина удивително, че той не принадлежи към фамилията Мандела, основала света от Големите¹⁵. За сметка на това беше водач на общата африканска фракция в Сената, което поставяше внушителна власт в ръцете му. Освен това беше живял като съпруг на Жюстин в продължение на дванадесет години. Но това беше преди осем десетилетия.

— Помниш ли ме? — попита тя с престорена свенливост, докато Рамон се подаваше от колата си.

Той просто я обгърна с ръце и я притисна здраво.

— По дяволите, изглеждаш секси дори на тази възраст — изръмжа меко. Задържа я на една ръка разстояние от себе си и я огледа от горе до долу. През лицето му премина замислено изражение.

— Можем ли да се оженим отново?

Беше неин ред да го погледне. Традиционната му роба имаше великолепен подгъв, направен от полуорганични фибри в цветовете на дъгата. Не спираше да се върти, сякаш около него подухваше бриз. Дори това движение не можеше да прикрие напълно начина, по който робата падаше върху корема му. Очевидната му възраст беше някъде към шейсетте, по слепоочията му се появяваха бели косми. По протежение на скулите му преминаваха черни като нощта ОВ-татуси, които присветваха и изчезваха.

— Колко килограма носиш под тази роба? — попита тя.

Той събра ръцете си в молитвен жест и се обърна към небето.

— Веднъж съпруга, винаги съпруга. Поддържам форма.

— Каква форма? На плажна топка? Рами, знаеш, че сърцето ти се обажда, когато натрупаш толкова килограми.

— Това е съдбата на сенаторите, които посещават официални приеми всеки ден от седмицата. Предполагам, че тази вечер си ни подготвила вечеря от осем ястия.

— Ти определено няма да получиш осем ястия. Ще говоря с главния готвач относно диетата ти до края на седмицата. Не искам да ми се налага да те посещавам в отделението за съживяване, Рами.

— Да, да, жено. Скоро ми предстои подмладяване. Тогава ще ме оправят. Спри да се тревожиш.

— Има ли вече открито някакво пренареждане, което да лекува състоянието ти?

Той махна нетърпеливо с метличката против мухи.

— Гените ми са редки. На докторите им е трудно да изолират проблема и да го поправят.

— Тогава накарай ги да изчислят последователност за ново сърце. Достатъчно просто е.

— Аз съм това, което съм. Знаеш го. Не искам нечие чуждо сърце.

Тя пое дъх, готова да въздъхне. Преди да получи шанс, дебелият му показалец подпря брадичката ѝ.

— Не ми се карай, Жюстин. Толкова е хубаво да те видя отново. Да бъдеш сенатор далеч не е така прекрасно, колкото всички твърдят. Надявах се, че ще можем да прекараме малко време заедно. Ти и аз, този уикенд.

— Ще го направим. — Тя го потупа по ръката. — И без това искам да приказвам с теб за Аби.

— Какво му има пък сега на правнучето ни?

— По-късно. — Тя погледна часовника във виртуалното си зрение. — Трябва да се видя с татко и Томпсън, преди да започне същинската вечеря.

— Баща ти е тук?

Желанието на Рамон да се доближи до къщата сякаш изведнъж се разколеба.

— Да. Проблем ли е това?

— Знаеш, че никога не ме е харесвал.

— Несигурността и въображението ти го втълпяват. Винаги те е приемал.

— Както лъвът приема дивия звяр.

Жюстин прихна да се смее.

— Ти си сенатор на Федерацията и той още те плаши?

Той пое ръката ѝ и влезе във входната зала.

— Ще му се усмихвам и ще си говоря учтиво с него в продължение на точно три минути. Ако не ме спасиш дотогава, ще...

— Да?

— Ще те праметна на коляното си.

— А, чуйте небесните ангели, докато пеят блажените си новини: добрите стари времена се завръщат.

Гор Бърнели разархивира успоредната си индивидуалност в огромната система на Сорбонската гора и се разположи в къщата, както други хора биха се завърнали в удобно старо кресло. За разлика от повечето, които преминаваха през често подмладяване, той не зарязваше спомените си в подсигурени трезори заради носталгията по старите времена. Носеше ги със себе си в импланти за складиране на информация с висока плътност и ги зареждаше в местните системи, където и да отидеше. За него те бяха жизненоважни. За да осъществи сделките, които осигуряваха стабилно бъдеще на фамилията му, той се нуждаеше от знанието си за минали сделки и причините да ги сключи. Трябваше да знае дали работеха и къде се кореняха проблемите. Други хора, като дъщеря му, разчитаха на брифинги и достъп до изчерпателни бази данни чрез е-кономите си. Той, за разлика от тях, можеше веднага да се докосне до събитията благодарение на програмите за достъп, към които бяха свързани ранните му спомени.

Бизнесът и позиционирането на фамилията на пазара бяха постоянната му грижа в момента. Технологиата му позволяваше да участва в процеса през по-голямата част от деня. Някои от рутинните процедури за управление, които бе разработил, действаха почти автономно и му позволяваха да върши успоредно многобройни задачи. Дори сега, докато наблюдаваше как синът и дъщеря му влизат в голямата класическа библиотека на Сорбонската гора, преглеждаше потока от информация, който падаше между двамата като мощен червен дигитален дъжд. Цифри и заглавия бързо припламваха в зелено, докато виртуалните му пръсти прехвърчаха между тях и ги

преподреждаха в нови конфигурации, отклонявайки пари и информация, за да осъществят новите сделки и покупки.

— Всички са тук — каза му Жюстин.

Той не ѝ отвърна. Тази информация отдавна бе преминала през него. Къщата вече го уведомяваше за местоположението на гостите и помощниците им, за екипите и брачните им половинки, и любовниците им. Казваше му кой използваше баните и душовете, кой използваше сериозни (и сериозно кодирани) връзки към унисферата, кой крачеше по оградените от перголи алеи към главната сграда, готов за питиетата преди вечеря в магнолиевата всекидневна. Вторична информация като тази биваше представена на мозъка му под формата на ухания. Многобройните му ОВ-татуси му позволяваха да надуши къде са гостите и какво правят.

— Мисля, че тези гости ни осигуряват нужната критична маса — каза Томпсън. — Стига да не се появят никакви непредвидени проблеми, всичко би трябвало да протече гладко.

— Това е очевидно само по себе си, момче — сопна се Гор. — Само че винаги има проблеми. Разчитам на вас двамата да ги предвидите и да ги изстискате с нежни масажи от тези чудовищно напompани егоисти, които са се събрали тук.

— Единственият възможен проблем засега беше Изабела — каза Жюстин. — Тя обаче явно далеч не е важна сред Халгарт. Просто поредното наивно маце, което се забавлява в първия си живот. Не мисля, че Патриша е имала скрити мотиви, за да спи с нея.

Томпсън се отпусна в едно от кожените кресла пред голямата камина.

— Не е в стила на Патриша да поема какъвто и да е риск. Момичетата, с които обикновено се чука, са напълно стерилизирани, що се отнася до политическите им връзки.

— Може да е истинска любов? — предположи развеселено Жюстин.

— Това ще ѝ е за първи път — каза Томпсън. — Никога няма да разбере защо, по дяволите, Патриша не си смени тялото, когато мине през клиниката за подмладяване.

— Не може да си го позволи — каза Гор. — Повечето членовете от екипа на Дой са жени. Това е образ, върху който работи здраво в

продължение на двадесет и пет години. Няма да допусне някой да го опропасти, като си посади пишка в резервоара.

— След като отвори темата, все още не сме обявили подкрепата си за нея — каза Томпсън.

— Може да стане този уикенд — каза Гор. — Ако моментът е подходящ. За тази цел ми трябва потвърждение на политиката на Дой за стартирането на Агенцията за звездни полети. Ако приемем, че ще я подкрепи, тъй като в противен случай ще се покаже като тъпа кучка, искам да обърна специално внимание на структурата, която предстои да се появи. Този уикенд ще даде на фамилията голямо преимущество в позиционирането ѝ, когато Агенцията бъде обявена. Тези подробности ще са от значение.

— Агенцията е временна — каза Томпсън. — Това, върху което ще трябва да се концентрираме, е флотът.

— Знам. Тук се намесваме ние.

— Ами ако не се нуждаем от флот? — попита Жюстин.

— Ще се нуждаем — каза непоколебимо Гор. — По този въпрос съм съгласен с Шелдън и Кайм. Извънземните от Дайсън първо стрелят и след това задават въпроси. Това ми казва всичко, което имам нужда да знам за тях. Дори и само за да ги сплашим, Федерацията ще се нуждае от бойни кораби. Правителството ще похарчи пари за осигуряването им, много пари. Трябва да осигурим дял от тези пари за фамилията.

— Съвсем лесно — каза Томпсън.

— Дявол го взел. — Гор сви златната си ръка в юмрук. — Никога ли не се учиш? В момента всички от Великите маневрират. Жюстин постъпи правилно, като организира този уикенд. Ако успеем да повлияем на формата на събитията, ролята ни ще е несравнимо по-голяма.

— Каква форма искаш да постигнеш?

— Основното, което ме интересува, е местоположението. Накарайте Шелдън да се откаже от тази затънтена селска провинция Аншун. Искam центъра на Агенцията да е на Висшия ангел, където трябваше да се намира от самото начало. Фамилията има много акции в астроинженерните компании, които са базирани там. Една истинска програма за строене на кораби ще изстреля стойността им до небето.

— Вероятно можем да представим тази теза като логична — каза Жюстин.

— Тя е логична. Това, от което се нуждаем, е начин да я направим угодна на интересите им.

— Ще се заема с това — обеща тя.

Гор се обърна отново към Томпсън.

— Другата страна на флота ще бъдат планетарните защитни съоръжения. Не позволявай да ги пренебрегнат този уикенд. Хората ще искат адски големи силови щитове, които да пазят градовете им и да им дадат чувство за сигурност. Мисля, че в крайна сметка това ще изцеди дори повече пари от звездните кораби.

— Добре, ще добавя това към задачите си — каза Томпсън.

Вечерята беше от този тип формални събития, на които Жюстин можеше да домакинства и насън. Събраха се в главната трапезария с широки прозорци арки като в църква, които гледаха навън към градините, озарени от блещуканията на хиляди бели приказни звезди. Тя се увери, че Кембъл е в единия край на дългата дъбова маса заедно с баща ѝ, докато си бърбеше с Патриша в другия. Изабела не се присъедини към нея за вечеря.

— Опасявам се, че тя намира случващото се за леко скучно — каза Патриша, когато бендът започна да свири някакъв фонов джаз.

— Млада е — отвърна разбиращо Жюстин. — Справила си се добре, като изобщо си я убедила да дойде.

— Заради имената на гостите е, тя си пада малко пристрастена към знаменитости — призна Патриша, докато отхапваше от предястието си от пушена съомга. — В момента се е свързала към „Смъртоносно прелъстяване“, дават последния епизод.

— Това биодрамата по последното дело на Майо ли е?

— Да. Малко е мелодраматична за моя вкус, но главната героиня е някъде на нейната възраст, а и продукцията е добра.

— Искан ми се да имах време да наваксам с поп културата. Изненадана съм, че ти си в крак с нея, особено сега.

— Част от работата ми е да прикотквам различни знаменитости към каузата, наред с останалите задължения.

Усмивката ѝ беше учтива, но едновременно безупречно професионална.

— Семейството ни подкрепя твърдо предложението за Агенцията за звездни полети. Затова и този уикенд е факт.

— Знам, и Илейн ще го оцени високо.

— Ще го превърне ли в част от платформата си?

Жюстин погледна към другия край на масата право в безизразното златно лице на баща си.

— Малко радикална маневра, но пък мисията до Дайсън създаде няколко нови фактора в политиката. Агенцията трябва да просъществува, Илейн знае това. Готова е да поеме риска, ако е нужно.

Гор Бърнели кимна едва забележимо.

— Семейството ни несъмнено ще направи всичко по силите си да подкрепи позицията ѝ този уикенд — каза Жюстин.

— Много съм благодарна за помощта. — Патриша не можа да прикрие изцяло хищническата си усмивка, докато отхапваше нов залък от руцата от съомга.

Жюстин прилежно избягваше каквито и да е словесни двубои с нея през останалата част от вечерта. Времето за сериозни преговори щеше да дойде чак със сервирането на вечерята. Вместо това тримата Бърнели се постараха да говорят поотделно с всеки, подготвяйки ги за следващия ден.

Започна се истински на закуска. Персоналът беше сервирал обилен бюфет в оранжерията до главната къща и Жюстин дойде рано, за да се присъедини на масата към Патриша и Криспин Голдрайх. Двете жени на Криспин, лейди Мери и графиня София, все още бяха в стаите си и закусуваха в леглата. Един от помощниците му обаче седеше до него, наливаше му чай и носеше храна от бюфета. Безупречният младеж на Патриша правеше същото за нея.

Един от членовете на персонала на къщата донесе кана с ямайско кафе за Жюстин. Тя седна до Криспин, докато той ядеше яйцата си по бенедиктински. Беше избрала по-неутрална позиция. Искеше да знае същите неща като Патриша, а влиянието на Криспин беше голямо. Освен лидерството му в бюджетната комисия той разполагаше с голямо влияние сред блока от планети, обвързани със Земята.

— Томпсън ми каза, че ти си бил сред умерените по време на срещата на Съвета — каза Жюстин.

— Предпазлив би била по-правилна дума, скъпа. От много време играя тази игра, за да разпозная ангажимент, който може да погълне неограничени ресурси. Ако тази агенция бъде одобрена от Сената, няма начин да знаем колко дълго ще се иска от данъкоплатците да финансират начинанието. То няма да приключи с полетите до Дайсън, знаеш това. Ако извънземните се окажат добронамерени, правителството ще разполага с прецедент, за да финансира изследвания на други съмнителни неизвестни.

— Не е ли това със сигурност много по-добър вариант, отколкото същото да бъде свършено от частна компания? — каза Патриша. — Всички сме чували слухове за затворени планети, светове, които разполагат с толкова ценни неща, че Шелдън са ги запазили за себе си.

— И ти вярваш в това? — попита Криспин.

— Лично аз не. Обаче вярвам, че правителството трябва да се нагърби по-сериозно с изследването на потенциално опасни сценарии като този с двойката Дайсън. За тази цел се нуждаем от Агенция за звездни полети. Все пак, двойката Дайсън е първият случай, когато срещаме нещо опасно. А Галактиката е голяма. Досега сме имали късмет. Трябва да започнем да внимаваме повече.

— Което ни води до това безумно предложение за изграждане на флот — каза Криспин.

— Не можеш да отречеш, че той ще е от жизнено значение, ако изследователската мисия покаже, че дайсъните са враждебни.

— Не, не мога. Само че разходите за това ще бъдат в пъти по-големи от тези, хвърлени по Агенцията за звездни полети.

— Как тогава би искал да бъде управляван този проект? — попита Патриша.

Криспин млъкна за миг, за да довърши последното си яйце по бенедиктински.

— С огромна отговорност — каза той най-накрая. — В момента просто пръскаме пари по проблема. Първото нещо, което искам да видя, е правилно насочване на ресурсите.

— Имаш предвид нещо като надзорен комитет? — попита Жюстин. Във виртуалното й зрение календарът показваше датата, две години след този ден, когато сенаторският стол на Криспин щеше да

мине през избори. Щеше да го получи отново, ако го искаше, това не беше проблем. Но разбира се, ако искаше да продължи да заема поста си на председател на бюджетната комисия, трябваше да бъде номиниран от изпълнителната власт.

— Надзор, управление, направление — наречете го както искате. Трябва да сме сигурни, че ресурсите се харчат правилно.

— Твоята бюджетна комисия разполага с правомощията да създаде такова надзорно тяло — каза Патриша.

— Да, технически, освен ако изпълнителната власт не започне да подлага препятствия. Сигурен съм, че кабинетът на президента ще иска да запази здрав контрол над агенцията и без съмнение върху флота.

— Разбира се. Но Илейн ще подкрепи идеята за правен финансов надзор. Тя в никакъв случай не иска парите на данъкоплатците да бъдат пилени и аз знам, че има огромно доверие в работата ти като председател на бюджетната комисия.

— Радвам се да го чуя — каза Криспин. Наля си чай. — В такъв случай, ако бюджетната комисия получи тези защитни финансови механизми, Илейн Дой ще получи подкрепата ми за агенцията. Ако бъде избрана.

— Ако бъде избрана — повтори Патриша със сдържано изражение.

— Криспин е наш — каза Жюстин на баща си.

— Добра работа. Какво ни струваше?

— Патриша му даде лидерската позиция в бюджетната комисия след избирането на Дой.

— И по-лоши хора можеха да я управляват. Криспин е старчок, но поне разбира правилата на играта. Добре си се справила. Кой е следващият?

— Утрет. Томпсън ще се срещне с него след закуска.

След закуската спря да вали и земята залъщя заради поетата през нощта вода. Томпсън поведе госта си покрай официалните градини в гората отвъд тях. Градините представляваха смесица от борове, букове

и сребърни брези. Бяха засадени по-нарядко, за разлика от някога, преди векове, когато дърветата се изсичаха масово и в гората преобладаваха борове. Щатът Вашингтон се намираше в края на пролетта, множество грудки напъпваха през песъчливата почва. Зелените им листенца контрастираха с одеялото от кафеникава зимна трева, все още приведена към земята заради тежестта на снега, който я бе притискал в продължение на месеци.

Герхард Утрет изглежда се наслаждаваше на моделираната дива природа. Беше си донесъл собствени ботуши за разходка.

— Всеки път, когато посетя Западното крайбрежие, си обещавам да взема почивен ден и да разгледам секвоите — каза сенаторът на Демократичната република на Нова Германия.

— Направил ли си го? — попита Томпсън.

— Не. Нито веднъж за сто и петдесет години.

— Трябва да го направиш. Аз ги посетих преди около петдесет години. Гледката беше невероятна.

— Е, може би следващия път.

Стигнаха до един от потоците, които бяха прорязали дълбока и тясна цепнатина в почвата. Кристалночистата му вода сега течеше в легло от бели и сиви камъни. Томпсън последва водата по малкия склон, избягвайки големите туфи от тъмна тръстикова трева, които се подаваха от прогизналите брегове на поточето.

— Поздравявам семейството ти затова, че сте успели да съберете толкова важен Шелдън като Кембъл под един покрив с главния политически съветник на Дой. Тежестта, която се свързва с името на баща ти, все още е забележителна.

— Не е в ничий интерес в сърцето на правителството да има враждуващи фракции. Правим, каквото можем.

— Разбира се. Трябва да призная, че не помня вицепрезидентът да е започвала кампания, без да разполага с подкрепата на поне седем от династиите на Големите¹⁵.

— В този случай собствената предпазливост на Дой работи срещу нея. Не можеш наистина да удовлетвориш едновременно всички. Тя се опитва да прави това от твърде много време. Не че се е сдобила с врагове, просто няма твърде много почитатели.

— А мога ли да попитам какво е отношението на фамилията Бърнели към нея?

— Не по различно от това към всеки кандидат за президент тя има много недостатъци и някои силни страни. Въпреки това главният ни интерес е свързан със събитията, които ще се разиграят по време на нейния президентски мандат. С готовност подкрепяме създаването на Агенцията за звездни полети. Дой беше достатъчно прозорлива да отправи първоначалното предложение в съвета на Екзопротектората.

— Това ли е мнението и на останалите Велики фамилии?

— Да, на повечето от тях. Ще подкрепим кампанията ѝ.

— Разбирам.

Томпсън спря там, където потокът се вливаше в по-голям вир. Далечният край се охраняваше от малък водопад, който се изливаше над враждебно протегнали се остри скали. Падащата вода се разбиваше наоколо със силен шум.

— Бих се радвал да знам какво би те привлякло към каузата.

Герхард кимна бавно в знак на одобрение, че поне веднъж говореха без заобикалки. Не беше често срещано сред сенатори.

— В момента всеки се концентрира върху агенцията и построяването на разузнавателните кораби, което е разбираемо. Само че мнението на Демократичната република е, че създаването на флота е почти неизбежно.

— Съгласни сме с това.

— Ако флотът бъде формиран, провеждането на разузнавателни и дори атакуващи мисии ще е само част от задълженията му. Освен това ще трябва да защитава Федерацията. Шелдън разполага с монопол над корабите и технологията за свръхсветлинен полет, който не бихме и мечтали да оспорим. Само че планетите и градовете ще се нуждаят от мощни укрепления. Вярваме, че там ще бъде и нашата роля.

— Да разбирам ли, че в такъв случай ще подкрепите създаването на агенцията?

— Да, ще го направим.

— Това означава да се съюзите с Дой.

— Както и вие, признаваме, че тя има слабости, макар че, както и силните ѝ страни, никоя от тях не е твърде забележителна. Предполагам, че историята ще запомни управлението ѝ просто като адекватно. Ерата на великите оратори и ораторки отдавна е отминала,

днес просто правим нужните компромиси, за да продължим напред през живота. Демократичната република може да живее с този избор.

— Добре го е казал — призна Гор. Информационният поток, който го поглъщаше, започна да святка като гръмотевична буря, докато виртуалните му ръце пренареждаха пакети и икони в дългосрочната стратегия спрямо Демократичната република на Нова Германия.

— Той е професионалист — каза Томпсън. — ДРНГ осъзнава, че работата по агенцията ще продължи, просто искат да намерят мястото си в нея. Късно присъединяване е по-добро от никакво.

— Чудя се как ли ще реагират Шелдън на това.

— Ще се примирят. Знаят много добре, че не могат да очакват целият бюджет на агенцията да отиде към Августа. Затова са изпратили Кембъл. Той е четвърто поколение. Вероятно няма да му се наложи да се свързва с Найджъл, каквото и да изникне този уикенд.

— Ще разберам съвсем скоро. Следва повратният момент на срещата.

Патриша бе поканена в кабинета първа. Свитата на Гор бе направила всичко по силите си, за да направи стаята по-приветлива. В камината гореше истински пън и помагаше за прогонването на хладния следобеден бриз. Древните кафяви кожени честърфийлдски дивани бяха подредени пред огъня. Между тях стоеше маса, а върху нея — кани с чай и кафе, както и чинии с кифлички и сладки, които насищаха въздуха с приятен аромат.

Патриша прие чаша чай от порцелан и слонова кост и седна срещу Гор. Не беше особено притеснена от него, бе прекарала достатъчно време със свръхбогатите, за да знае, че повече от всичко искаха да им се покаже уважение. Въпреки това, златното му лице я смущаваше. През по-голямата част от живота си бе съдила по чуждите изражения и бе реагирала спрямо тях. Гор ѝ предлагаше малко информация за емоциите си. „Ако изобщо имаше такива“, помисли си.

— Изглежда, че Демократичната република ще подкрепи Илейн — каза Гор.

Патриша се постара да остане неподвижна, макар че беше трудно. Облекчението, което почувства, научавайки за подкрепата на Герхард, беше огромно. Замисли се за цялото време, отделено за убеждаването му, за проучващия екип, който анализираше как могат да го привлекат на борда. Сега, само след половин ден, прекаран с Бърнели, още една от Големите¹⁵, бе застанала зад Илейн. Повече от година Патриша неистово се тревожеше колко малко от Междузвездните династии бяха успели да привлекат в нейна полза.

— Това са чудесни новини, сър.

— Все още не си чула цената им. — Гор продължи с обяснения какви обещания трябваше да даде на сенатора от ДРНГ до края на уикенда.

— Истинският ключ обаче е Шелдън — каза той. — Агенцията и всичко, което ще последва от нейното създаване, е първата ви възможност да ги спечелите. Знам, че ухажвате тази династия повече от три години.

— Оказаха се доста неохотни — призна тя.

— Ха! — лъщящите златни устни на Гор се разтвориха в нещо, което без съмнение беше подигравка. — Найджъл мрази политиците кариеристи, предполагам заради идеалистичната си младост. Затова продължава да ви държи в напрежение. С вековете обаче се е научил на прагматизъм. А сега вие му предлагате нещо голямо. Възможно е той да предвиди собствен кандидат за президентството, дори в този късен момент. Това обаче ще му струва много време и усилия и ще създаде противоборства. За вас няма да му пука изобщо, но Междузвездните династии и Великите фамилии ще бъдат бесни. Тези неща са важни за него. Така че нека му обещаем каквото желае, и няма да имате опозиция. Готови ли сте за това?

— Можем да обърнем внимание на изискванията на Августа по време на кампанията.

Гор се вторачи в нея.

— В момента има едно-единствено изискване: пари. На път сте да започнете кампания, която в крайна сметка ще повиши данъците. Това никога не е популярна стратегия.

— Разбирам — каза колебливо Патриша. — Вие няма ли да пострадате от данъците?

— Ако плащахме големи, сигурно щяхме.

Един от свръхголемите телохранители в тъмни костюми въведе Кембъл в кабинета. Той се усмихна приятно на Патриша и седна до нея.

— А сега, деца, бъдете послушни — каза Гор.

Огънят в кабинета тлееше, когато Жюстин и Томпсън влязоха вътре. Двама членове на персонала разчистваха остатъците от следобедния чай под бдителния поглед на телохранителите. Гор взе няколко борови пъна от плетената кошница встрани от камината и ги пусна зад отлятата от желязо решетка. Дърветата вдигнаха малък облак от искри над ярките розови въглини.

— Ще сработи — каза той на двете си деца. — Шелдън ще подкрепи кандидатурата на Дой.

— Какво й струва това? — попита Жюстин.

— Милиарди — каза Гор. — От парите на данъкоплатците. Дори аз бях изненадан от предложението й за първия бюджет на Агенцията за звездни полети.

— Тя ще се огледа за бушон, който да предложи законопроекта, някой, който напуска Сената — каза Томпсън. — Ако Патриша има някакъв разум, ще се опита да накара президента сам да предложи създаването на агенцията в Сената. По този начин Дой няма да обере недоволството, когато бюджетът бъде предложен.

— Ще бъде обвинена, когато започне работата по флота — каза Жюстин.

— Ако наистина се нуждаем от флот, никой няма да се противи срещу цената.

— По дяволите, та тя може да изкара и втори мандат.

— Каза ли на Кембъл, че искаме да преместим щаба на агенцията на Висшия ангел? — попита Томпсън.

— Не. Някой друг ще трябва да свърши мръсната работа. — Гор погледна към Жюстин. — Мисля си, че бившият ти би се справил добре.

Тя изстена и се просна на честърфийлдския диван.

— Защо той?

— Така можем да предложим на Бута договорите за новите корабни площадки на Висшия ангел. По този начин всичко пасва

идеално. Шелдън ще знае, че трябва да се съобрази с всички останали.

Жюстин погледна към дисплея на часовника си.

— Добре. Имаме час до коктейлите преди вечеря. Ще говоря с него.

— Мислех, че вече говори с него днес? — попита Томпсън.

— Да, но ставаше дума за Аби. Има проблеми покрай нея...

— Добре ли е? — попита Гор. — Не съм получил информация.

Светкавичният му интерес развесели Жюстин. Наистина се отнасяше покровителски спрямо фамилията, особено към преките потомци.

— Това не би достигнало до теб. Просто си говорехме в кой университет ще учи. Аз исках Йейл, тя и майка ѝ биха желали да е в Оксфорд, а Рами е за Йоханесбург.

— Ще бъде Оксфорд — каза Гор. — Човек винаги отстъпва пред потомството си.

Коктейлите бяха сервирани в музикалната стая. Тя представляваше голямо помещение, чийто първи етаж беше разделен. В центъра имаше подиум от тиково дърво и древно пиано „Стейнуей“. Жената, която бяха наели да свири на красивата антика за вечерта, беше от градския оркестър на Сан Франциско. Притежаваше невероятен репертоар и сладък глас. След като послуша класическото ѝ начало с Елтън Джон, Томпсън почти неохотно заведе Рамон, Патриша и Криспин в другия край на стаята. Четиримата застанаха пред водна скулптура на Харкинс, която заемаше почти цялата стена. Криспин не беше част от сделката, която предстоеше да бъде сключена, но като нов член в екипа на Дой щеше да е ценен с уверенията, които можеше да предложи на Рамон. Колкото повече играчи обвържеха едни с други, толкова по-трудно щеше да им е да предадат каузата.

— Трябва да признаеш — каза Томпсън на бившия си шурей, — че ако разполагаш с подкрепата на председателката Гал, това ще ти е от голяма полза в африканската фракция. Много от членовете ви я уважават. Няма да си сам, когато се бориш да наложиш предложението, ще можеш да споделиш товара.

— Тази жена е непоправима мъжемелачка — каза нехайно Рамон. — Мисля, че грешите, като я включвате в сметките, преди да сте се консултирали с нея. А и нейното членство в африканската фракция на Сената е много хлабаво. Съобразява се с него, когато ѝ изнася, това са критериите ѝ.

— Не може да не иска агенцията да бъде базирана на Висшия ангел — каза Кристин. — Знам, че беше много недоволна, задето „Втори шанс“ бе построен на Аншун. Не съм чувал такъв език в заседателна зала от времето на кризата с независимостта на Карков.

— Още по-сериозна причина да прати всички по дяволите — изръмжа Рамон. Той насочи замислен поглед към един от сервитьорите, които разнасяха сребърни подноси, пълни със сандвичи, а след това се огледа виновно за Жюстин. — Ще поиска да си го върне заради тази обида.

— Председателката Гал е колега професионалист — каза Томпсън. — Икономическите изгоди за поверените ѝ владения не могат да бъдат пренебрегнати при сегашните обстоятелства. Тя ще сложи подписа си на правилното място.

— Може и да го направи — каза Рамон. — Но във всеки случай, не бъдете толкова сигурни, че Висшия ангел ще позволи да установите агенцията си там.

— От това, което знам, разбирам, че Висшия ангел е също толкова заинтересуван от двойката Дайсън — каза Патриша. — Освен това, ние всъщност не се нуждаем от разрешението му да ситуиране новата агенция там. Това е просто удобно спално помещение, нищо повече.

— Каквато и да е липса на сътрудничество от негова страна ще бъде проблем — каза Рамон.

— Преодолим проблем — каза Томпсън. — Главната причина да разположим агенцията там е просто да я отдалечим от Аншун.

Като един те обърнаха погледи към Кембъл Шелдън, който говореше с Изабела. Момичето беше облечено в нещо почти неразлично от бяла памучна паяжина. Полуорганичните фибри на дрехата се преместваха всеки път, когато тя направеше движение, така че истинската сексуалност на тялото ѝ оставаше провокативно забулена. Смееше се с наивен ентузиазъм на всяка история, която

Кембъл разказваше, а той изглеждаше не по-малко ентусиазиран от вниманието, с което го осветяваше тя.

— Шелдън могат да бъдат разумни — каза Криспин, — когато е от интерес за тях.

— Целият проект по агенцията е благодатен за тях — каза Томпсън. — Криспин, колкото и да ми е неприятно да прекъсна скъпия си гост, докато той очевидно се забавлява, мислиш ли, че можеш да повдигнеш въпроса за базата на Висшия ангел пред Кембъл? Ще прозвучи по-добре, ако дойде от някой с твоята позиция.

— О, по дяволите — промърмори Криспин и пресуши пенливия си джин. — Защо ли посещавам тези уикенди?

Томпсън, Патриша и Рамон го проследиха с поглед, докато той прекосяваше стаята към ъгъла зад пианото, където Кембъл и Изабела провеждаха изключително открития си личен разговор. Той спря един сервитьор и грабна чаша с тъмнокадифена течност, преди да им се натрапи. Изабел посрещна сенатора с бързо препърхване на миглите.

— Очарователно момиче — каза Рамон. — Голяма щастливка си.

— Знам — каза Патриша. — Но съм стара и скучна, така че не очаквам да я имам дълго. Веднъж след като новото чувство да е толкова близо до бъдещия президент изгуби силата си, тя ще продължи напред. Така правех и аз, когато бях на нейната възраст.

— Вече не си спомням да съм бил на тази възраст — каза Томпсън. — Не заради изтриване на спомените. Просто избледняват след толкова много време.

— За забравената младост — каза Патриша и вдигна чашата си. — Нека винаги да си спомняме за нея, когато завиждаме на онези, които все още я притежават.

— Амин.

Рамон докосна чашата си до нейната и след това до тази на Томпсън. Всички пиха за тоста.

— Ако си прав за неохотата на председателката Гал — каза Томпсън на Рамон, — можем ли да приемем, че ти ще повдигнеш въпроса пред нея?

— По-скоро бих поставил пишката си в миксер и бих я накълцал на пюре.

— Беше женен за сестра ми. Не може да ти изглежда чак толкова трудно.

Рамон отметна глава назад и се засмя.

— Ах, бях забравил какви сте в това семейство. — Той щракна с пръсти към един от сервитьорите, който се забърза към тях с няколко сандвича. — Добре, може да мина през Висшия ангел след края на уикенда. Но все още не съм убеден, че тази агенция е изцяло в интереса на африканската фракция.

Доброто настроение на Томпсън не поддаде.

— В такъв случай съм сигурен, че ще успеем да намерим нещо, което да те убеди, преди да си тръгнеш.

Отправиха се към главната трапезария за вечерята. Жюстин бе разпределила местата, така че да паснат най-добре на настоящото развитие на играта. Не че очакваше кой знае какви маневри по време на ядене, но винаги имаше възможности. Този път се озова до Кембъл. Намръщи се, когато видя, че Изабел се намества до Рамон, който изглеждаше повече от доволен от подредбата. Изабел бе заела мястото на Герхард и така сенаторът на ДРНГ седна до Патриша. Жюстин бе пожелала да я настани заедно с Рафаел. Халгарт бяха преговаряли изненадващо малко досега. Тя знаеше, че Лари бе говорил с баща ѝ тази сутрин, предлагайки условно помощ за агенцията, но това бе всичко. Нямаше съмнение, че картите щяха бъдат свалени на масата на следващия ден.

Във виртуалното ѝ зрение започна да се появява текст.

БИВШИЯТ ТИ СЪЗДАВА ПРОБЛЕМИ, изпрати Томпсън.

НЕ ГО ПРЕВРЪЩАЙ В ЛИЧЕН ВЪПРОС, изстреля обратно тя.
КАКВО ИСКА?

НЯМАМ ПРЕДСТАВА. МИСЛЕХ, ЧЕ ЩЕ ГО СПЕЧЕЛИМ, КАТО МУ ПРЕДЛОЖИМ ДОГОВОРИТЕ ЗА СТРОЕЖ НА МОНТАЖНИ ПЛОЩАДКИ НА ВИСШИЯ АНГЕЛ. СЕГА, СЛЕД КАТО ВИДЯ КАК ВСИЧКИ ЗАСТАВАТ ЗАД ПЛАНА ЗА АГЕНЦИЯТА, СЕ Е ПРИЦЕЛИЛ ПО-НАВИСОКО.

ВИНАГИ СЪМ ЗНАЕЛА, ЧЕ ЕДИН ДЕН ОТ НЕГО ЩЕ ИЗЛЕЗЕ ДОБЪР ПОЛИТИК, С ГОР НИКОГА НЕ МИ ВЯРВАХТЕ. ИГРАЕМ РЪКАТА СИ ПРЕКАЛЕНО ОТКРИТО. ОСТАВЯ НИ УЯЗВИМИ ЗА ТЕЗИ, С КОИТО СЕ НАЛАГА ДА СЕ СЪЮЗИМ.

ТРЯБВА ДА ГО ВЪРНЕШ ПРИ НАС.

ЩЕ НАПРАВЯ КАКВОТО МОГА, НО СЪМ ПО-ЗАГРИЖЕНА
ЗА ХАЛГАРТ.

ТЕ СА СТАБИЛНИ.

БИ ЛИ СЕ ОБЗАЛОЖИЛ?

Когато приключиха с яденето и групата от гости започна да се разпада, Гор се върна в кабинета. Благодарение на последните модифициращи ретропренареждания на гените се нуждаеше най-много от три часа сън на всеки двадесет и четири, а често се справяше и с много по-малко. Докато се ровеше из високите до тавана лавици с книги, надущваше останалите, които се оттегляха към къщичките си в градината. Изабела, носеща остатъчните аромати на толкова много мъже, които по една или друга причина се бяха отъркали в нея тази вечер, а и тя самата ухаеща с нежния аромат на лилия и орхидея, носещ се от напарфюмираната ѝ шия. Ароматът ѝ изтъняваше, докато тя бързаше през тревата, избягвайки пътищата и отдалечавайки се от металическия вкус на Патриша. Очакваше я меланжът от одеколон и примесена с алкохол пот на Рамон. Двамата се сляха в едно, когато вратата на къщата му се затвори след нея. Съчетаният им аромат се усили значително в непроницаемите предели на главната спалня. Към него бяха примесени слюнчести феромони и щипка от захарната киселина на шампанското.

Зад невъзмутимото златно лице на Гор се размърда весело чувство, когато горещата воня на секс започна да извира от телата им. В същото време в спалнята на Патриша, която се къпеше, присъстваше единствено непреодолимата миризма на боров сапун. Никакъв алкохол, никакви горчиви соли на разочарование не избиваха по кожата ѝ. Беше довольна.

Значи Изабела беше посредникът, тази, която щеше да върне Рамон обратно в споразумението. Щеше да му даде заръчаните ѝ от Патриша обещания, за да осигури гласа му. Не на последно място, тя приличаше малко на Жюстин. Съблазняване както на съзнанието, така и на тялото. Горкият щастливец Рамон.

Гор откри книгата, която търсеше. Забеляза кожения гръбнак иззад непрестанния поток от искряща алена информация, който обгръщаше света му. Посегна с ръка, облечена в сребро и платина, и

издърпа „Изкуството на финансовата война“ на Джеймс Баркли от мястото ѝ на лавицата. Не че му трябваше. Цялата мъдрост, която се съдържаше в нея, сега течеше свободно сред мислите му и рутинните процедури по управлението. Тази книга беше неговата Библия по време на първия му живот и все още се смяташе за класически текст от всеки, който се занимаваше с финанси. Вероятно самият той можеше да се справи добре с осъвременяването ѝ.

По някаква причина, винаги когато се нагърбваше с трудни силови пренареждания, се улавяше, че търси физическото ѝ присъствие. А това беше едно от най-трудните. Агенцията за звездни полети зависеше от толкова много променливи. Много повече, отколкото обикновените политико-икономически начинания, с които бе свикнал. По принцип начинанието не би трябвало да проработи. Най-много да се превърнеше в поредната изгладняла за пари правителствена институция, която куцука върху слабото си представяне и неудовлетворените квоти. Беше нещо твърде голямо за днешните скучни политици кариеристи, за да потръгне. И все пак... хора, които обикновено щяха да се разкъсват на парчета, всъщност си сътрудничеа и се съобразяваха един с друг, за да улеснят зачеването на проекта.

„Какво ми убягва?“

Всеки от страховитите му инстинкти виеше в съзнанието му, предупреждаваше го, че нещо не беше на място. Щеше да е страхотно да повярва, че човешката раса е достойна и узряла достатъчно, за да се държи по такъв прекрасен начин. Да разпознае проблема и да подходи към него с логика и решителност. В социално-еволюционен план се наблюдаваше прогрес, той го признаваше без колебания. Благодарение на подмладяването днес хората наистина взимаха дългосрочните сметки насериозно.

„А може би аз съм анахронизмът.“

Изменчив, подозрителен, винаги оглеждащ се за най-лошото в хората. Варваринът, на когото не му се налагаше да нахлува в града, защото бе наблюдавал израстването му около себе си. Все още не можеше да повярва, че агенцията щеше да се роди толкова лесно.

Освен ако самите манипулатори не бяха манипулирани.

Беше му дори по-трудно да приеме тази идея. Участваше в проекта от самото му начало, наблюдавайки от обичайните си

олимпийски висоти, докато Жюстин събираше парчетата през собствените си канали и организираше уикенда. Най-повърхностното четене на Баркли показваше, че ако някой манипулираше ситуацията преди него самия, той трябваше да е наясно с резултата от мисията до Дайсън преди самото ѝ начало. Никой не разполагаше с подобно знание.

С пренебрежителна въздишка той върна книгата на мястото ѝ и седна пред малката купчина въглени, в която се бе превърнал огънят. Ако сладкото тяло и покварените обещания на Изабела не свършеха работа, щеше да се наложи да надхитри Рамон до средата на следващата сутрин. В прозореца му с лична информация пламнаха имена и контакти в африканската фракция, които нямаше да погледнат с добро око на отказа на водещия им сенатор да осигури договорите, които преместването на агенцията щеше да донесе на световите им. Той подуши въздуха и вдъхна букета от Жюстин, Кембъл и чистите памучни чаршафи, примесени в сладка комбинация. Ето това щеше да е полезен съюз, предвид предстоящите събития през следващите няколко години. Виртуалните му ръце се пресегнаха напред, закупиха акции в компании в периферните светове, на планетите от африканската фракция, където щяха да се реализират по-големите договори, свързани с Агенцията за звездни полети. Подготвяше фамилията. Правеше я по-силна.

— Трябва да ти кажа нещо — каза Кембъл. — Найджъл не харесва идеята монтажните платформи да бъдат преместени на Висшия ангел.

В отговор Жюстин погали носа му и придвижи пръста си надолу към устните му, за да може той да целуне връхчето му. Лежеше с цялата си тежест върху него, юрганът беше запратен някъде на пода. Древните трупи на хижата бяха достатъчно дебели, за да опазят топлината на спалнята от мразовитата нощ навън, още нямаше нужда да се завива. В различни ниши трепкаха свещи в издути стъклени купи и изпълваха въздуха със силния аромат на лавандула и сандалово дърво.

— Горкият Найджъл — каза тя нацупено и се усмихна щастливо, когато ръцете му се стегнаха около нея. Едната се спускаше нежно по

гръбнака към дупето ѝ. — Какъв е проблемът?

— Даде ми зелена светлина за всичко, което бе решено досега, но преместването на Висшия ангел ще забави проекта с няколко месеца, а това включва и новата разузнавателна мисия. Не би променил мнението си по този въпрос.

— Ами наземните защитни сегменти на флота? Имаш ли нещо против, ако ги загубите?

— Не си го представяме точно като загуба. Правим същото като вашата фамилия, позиционираме се. Основните договори ще бъдат изпълнени от ДРНГ, но ние все пак ще се намесим. Августа е най-голямата от Големите¹⁵, всичко е въпрос на пропорции.

Тя се огледа наоколо и установи, че бутилката „Дом Периньон“, реколта 2331 беше празна и забита с гърлото надолу в кофата с лед до леглото. Бърза поръчка до системата на къщата изпрати робот камериерка, забързан към тях с нова.

— Ще бъде интересно да видя борсовия пазар на Ню Йорк в понеделник. След този уикенд ще се случат толкова много придобивания и размествания на акции, че брокерите ще разберат, че нещо се случва.

— Да, не можем да отлагаме обявяването на агенцията още много. — Той погледна към робота камериерка, който се плъзгаше към леглото. — А, ето. Още?

— Да моля!

Той отпусна главата си назад и срещна дяволитата ѝ усмивка.

— Господи, напомни ми никога да не се приближавам до теб през седмицата след подмладяването ти. Съмнявам се, че някой мъж може да преживее това.

Сладкият спомен за онези няколко дни, прекарани на поляна на склона на връх Херкуланум, се завърна и предизвика топъл гъдел на задоволство вътре в нея.

— Един го направи — промълви доволно тя.

Кембъл вдигна студената бутилка от хватката на робота камериерка.

— Да я отворя ли?

— След това.

— Ами проблема с Висшия ангел?

— Ще го оправим на сутринта.

Нямаше точно определено време за закуската в неделя сутринта. Гостите пристигаха, когато се събудеха, носейки се през ливадите. За пръв път денят започваше без каквито и да е облаци. Пищната растителност на имението беше оцветена в приятни краски от силната слънчева светлина. Дори няколко червени катерички подскачаха по ливадата. Томпсън ѝ каза учтиво „добро утро“ при влизането си, макар тонът му да подсказваше, че е напълно наясно със заниманията ѝ от предишната нощ. Не беше чак неодобрителен, но беше близо до това. Тя ѝ Кембъл си размениха тайни усмивки, докато брат ѝ ги подминаваше. Усмивките се подсилваха взаимно и заплашваха да прераснат в онова неконтролируемо кикотене, характерно за хлапетата в училище.

— Може ли да се присъединя? — попита Рамон.

— Заповядай — каза Жюстин. Нямаше и следа от Изабела. Нито от Патриша, осъзна тя.

Един от членовете на персонала донесе на Рамон кана с пресен английски чай за закуска. Жюстин си спомни, че тя го бе запознала с тази напитка. Винаги бе смятала, че това е най-добрият начин за започване на деня. Намираще действието на кафето за твърде внезапно.

— Може и да имам идея, която ще улесни преместването на агенцията на Висшия ангел — каза Рамон.

Жюстин и Кембъл си размениха бързи погледи. „Всички са удивително добре подковани тази сутрин“, помисли си тя. Бяха минали едва тридесет минути, откакто беше уведомила Гор за последните подробности.

— Несъмнено ще сме благодарни за всичко, което би могло да помогне — каза Кембъл.

— Успоредно развитие. Вие ще продължите да строите първите пет кораба в базата в Аншун, докато корабните площадки на Висшия ангел се сглобяват. Това ще придаде на цялата идея за агенцията положителна светлина, която африканската фракция би подкрепила.

Кембъл беше изненадан от идеята.

— Предполагам, че това може и да проработи. Със сигурност така няма да се сблъскаме със закъсненията, които не можем да

приемем. Само че ще изисква по-големи начални вложения, отколкото бяхме предвидили.

— Трябва да говорите с Патриша, но мисля, че екипът на Дой ще се окаже склонен да увеличи бюджета, за да задоволи претенциите ни.

Жюстин изкача да се нахранят, преди да хване Рамон натясно, докато той се прибираше към хижата си.

— Какво ти предложи тя, за да постигне това малко стратегическо преразпределение?

— Кой?

— Патриша. — За малко да каже Изабела.

— Първоначалната уговорка беше, че Бута ще работи по корабните площадки на Висшия ангел. Логичното й продължение е компаниите конструктори да получат и договорите за поддръжката.

— Умен ход — каза по-късно Гор. — Договорите за поддръжка може да се окажат по-доходоносни от тези за строежите в дългосрочен план. Мисля, че в този случай ще се окаже точно така.

— Толкова ми се иска да разбере кой от тях го е предложил — каза Жюстин.

— Аз също. Започвам да се притеснявам с колко точно пари е готова да се разпише Дой. Не отричам, че ще е добре за нас, но показва степен на отчаяние, която не бях очаквал от нея.

— Изобщо не съм учудена — каза Жюстин. Тя използва случая, за да си купи изборите, а всичко е платено с парите на данъкоплатците. Тя е политик, какво очакваше?

— По-фини действия. Сенаторите ще разберат какво е станало тук, дори на електората да не му пука. Ако се окаже, че извънземните от Дайсън не са заплаха, тогава количеството пари, което предлага на Агенцията за звездни полети, ще се окаже твърде високо и те ще реагират. Не е типично за политик да поддържа нещо толкова радикално с цялото си сърце. Преди всичко те застраховат собствените си кариери.

— Но ти си този, който твърди, че дайсъните ще се окажат враждебни и ще трябва да превърнем агенцията във флот.

— Знам. Само че не ми предстоят избори. Има малка част от мен, която е изкушена да зареже цялото начинание тук и сега.

— Какво? Сигурно се шегуваш.

— Не се безпокой, няма да го направя. Но нещо не е наред.

— Нещо против да говориш по-конкретно?

— Не мога. Анализирах ситуацията цяла нощ, сравнявах я с дузина подобни позициониращи уикенди, с които фамилията е била свързана. Не разполагам с нищо веществено, освен интуицията си.

— Просто се тревожиш какво ще извадят Халгарт от ръкава си. Изчакват, готвят се за мига, когато всички ще сме постигнали общо съгласие и тогава ще открият картите си.

— Може би си права. Надявам се да си.

Жюстин получи шанса да открие дали е права съвсем скоро. За средата на сутринта имаше насрочена обща среща за „отчитане на напредъка“. Трябваше да се състои в библиотеката. Лари беше този, който поиска да бъде ограничена до хората от Федерацията, които разполагаха с достъп на сигурност от първо ниво. Така самата Жюстин едва се класира благодарение на директорския си пост в няколко компании, които доставяха оборудване на дирекции, странящи от публичността. Със сигурност обаче изключваше партньорите и помощниците на всички, включително Изабела. Докато гърбът ѝ беше обърнат към вратата, на входа се разрази кратък и остър спор. Патриша влезе леко изнервена. Всички вътре чуха какво беше извикало момичето.

— Съжалявам за това — каза Патриша, докато седна на масата.

Жюстин задуши собствената си подигравателна усмивка, докато наблюдаваше как още неколцина направиха същото. Веднага щом вратите бяха затворени, Томпсън се изправи.

— Очаквам това да е финалната сесия за този уикенд. Изглежда, че всички достигнахме общо съгласие за основната структура, според която ще бъде изградена агенцията. Това ни дава шанс да изгладим всякакви последни проблеми. Сигурен съм, че никой от нас не иска да се сблъскваме с фатални засечки на този етап. Самият аз трябва да присъствам на няколко гласувания на Сената в понеделник и ще съм радостен, ако успея да стигна навреме.

Той седна до Гор, чието полирано златно лице се обърна очаквателно към Жюстин.

— Основното развитие от този уикенд изглежда е преместването на основната база на агенцията на Висшия ангел. Имайки предвид предвиждането ни, че тя, или може би флотът, ще действа дълготрайно, решението е достатъчно смислено и определено се радва на одобрение от страна на фамилията ни. Има ли несъгласни?

— Както каза Жюстин, всички сме съгласни с общите рамки на договореното този уикенд — каза Лари Халгарт. — Преместването на Висшия ангел, предварителната работа по флотските защиты, моето семейство със сигурност ще добави печата си върху тях.

— Ето го — прошепна Кембъл на Жюстин.

— Въпреки това, един аспект от плана беше пренебрегнат.

— Какъв е той? — попита остро Гор.

— Вменяването на нападателна мощ на флотата. Ако, да не дава Господ, дайсъните наистина се окажат враждебни, не е реалистично да си мислим, че само седене под защитните силови куполи и надеждата, че ще си отидат, ще ни помогнат. Трябва да пренесем битката на тяхна територия.

— Почакай само за минута — каза Герхард. — Откога сме включили инвазията в сценариите си за контакт с враждебни видове? Всичките ми проучвания са съсредоточени върху възможните сблъсъци за колонизирането на нови звезди в посоката на двойката Дайсън. С други думи, всичко ще опира до избистряне на посоката и границите на експанзията им. И то, ако предположим, че наистина искат да експанзират.

— Напълнили са цяла звездна система — каза Лари. — Културата им е също толкова основана на експанзията като нашата, ако не и в по-голямата степен. Не се заблуждавайте, двата вида ще се срещнат някъде в космоса.

— Те са на седемстотин светлинни години от нас — каза Рамон. — А Галактиката е голяма. И без това защитните съоръжения ще са само залък за общественото мнение, поне така го разбирам аз.

— Това е много успокоително. Но ако наистина се нуждаем от тях?

— Защо? — попита Кембъл.

— Моля?

— Рамон беше прав, когато каза, че всяка бъдеща схватка с тях ще се води за установяване на граници между собствените ни сфери на

колонизация. Какъвто и флот да създадем, това ще бъде дългосрочен проект. Съмнява ме, че ще се нуждаем от такъв в рамките на век. Не е като наистина да сме се юрнали да запълним космоса от етап три, както беше с етап едно и две — толкова по-зле за нас. Дори да експанзират с нашата скорост, ние ще сме във фаза пет или шест, преди вероятността от сблъсък да се появи.

— А ако те не се придържат към твоето разписание?

— Тогава ще спрем на етап пет в този сектор и ще продължим да се разрастваме в друга посока. Както каза Рамон, Галактиката е голяма.

— Някой е бил толкова загрижен за тях, че се е опитал да ги постави под карантина, за да ги изолира от тази голяма Галактика. А ние видяхме сами колко агресивни са. Това ми подсказва, че трябва да се подготвим за неприятности.

Кембъл го изглежда, както учител гледа изключително несхватлив ученик.

— Какво точно мислиш, че ще нахлуят в нашите територии? Ако им трябват минерали или химически ресурси, могат да ги получат от която и да е звездна система. Енергия? Системите им за ядрен синтез изглеждат по-напреднали от нашите. Няма икономическа или логическа причина да нахлуват в нашите територии, особено ако разполагаме с флот. Той е пречката, която да ги откаже от такава възможност.

— Добре, тогава да го направим работеща пречка. Да му дадем зъби.

— Какви зъби искаш да има? — попита Жюстин. — Да разбирам ли, че затова искаше всички тук да имат високо ниво на достъп?

— Да.

Лари кимна към Наташа Кърсли.

— Моята дирекция преглежда информацията, с която се върна „Втори шанс“ — каза тя. — Бяхте прави, като казахте, че системите им за ядрен синтез са по-напреднали от нашите. Същото важи и за силовите им щитове. Ако капитан Кайм не се бе оттеглил, оценката ни е, че „Втори шанс“ щеше да бъде унищен до минута, след като снарядите им влезеха в позиция за атака. Единственото нещо, което ги е спасило, е било възможността им за свръхсветлинен скок. Ако сме на път да се сблъскаме с извънземните от Дайсън в бъдеще, дори да е

само за да начертаем граници, ще се нуждаем от много по-голяма бойна мощ от тази, с която разполагахме досега.

— Тогава ще изравним позициите със следващото поколение от кораби — каза Кембъл. — Ще увеличим мощта на силовите полета, на атомните лазери и плазмените копия.

— Те ще направят същото — каза глухо Наташа. — А възможностите им за корабостроене са много по-големи, отколкото нашите ще бъдат в предвидимото бъдеще. Цялата им цивилизация е основана на космическите полети и производството на кораби, не можем да спечелим състезанието, за да изравним баланса. Това, което трябва да направим, за да преминем на следващото ниво, е да разработим ново поколение от свръхоръжия.

— Като например? — попита Гор.

— Теоретичните модели, които моята дирекция изучава, са само варианти, които ни интересуват от научна гледна точка.

— Не би навредило да прегледаме тази информация — каза Томпсън.

— Това, което моята фамилия би искала да види, е прехвърлянето на дирекцията на Наташа към защитния отдел на агенцията — каза Лари и погледна към Патриша. — Това ще изисква правителствена заповед.

— Вероятно мога да уредя такава — каза тя.

— Ще трябва да бъде интегрирано в останалата структура по сигурността на Федерацията — каза Рафаел Колумбия.

— Останалата? — повтори предпазливо Патриша.

— Ако флотът разполага с ефективна защитна функция, тогава сегашните дирекции по сигурността на Федерацията трябва да бъдат събрани, за да извършват тази функция. Надзорната дирекция на специалните науки и Вътрешната дирекция на сигурността могат да бъдат обединени под шапката на собствената ми дирекция.

— Това не е ли малко драстична мярка? — попита Жюстин. — Да не споменавам каква аларма ще вдигне подобно нещо? Каква е връзката на Дирекцията за тежки престъпления с всичко това?

— Ние сме тези, които вече участваме в конфликта — каза Рафаел. — Моята дирекция е тази, която е по петите на терористите, които атакуваха „Втори шанс“. Този акт се равнява на измяна срещу човечеството, що се отнася до моето мнение.

Жюстин се облегна удивена назад. „Кой спомена хъс за битки?“

ОСТАВИ ГО ДА ПОЛУЧИ СВОЕТО, изпрати й баща й. ТОВА Е ИЗГРАЖДАНЕ НА ХАРТИЕНА ИМПЕРИЯ, А ОТДЕЛЪТ ЗА ПЛАНЕТАРНА ЗАЩИТА НА АГЕНЦИЯТА ВСЕ ТРЯБВА ДА ЗАПОЧНЕ С НЕЩО.

— Искам да изтъкна, че тъй като дирекцията на Рафаел така или иначе работи в квазисекретен режим — каза Лари, — подготвителните функции, които ще извършва във връзка със стратегическата планетарна защита, лесно могат да бъдат прикрити под стандартните процедури. Вярвам, че това беше първоначалната препоръка на съвета на Екзопротектората.

— Така беше — каза Кембъл. За миг двамата преплетоха погледи. Кембъл му се усмихна леко. — Добре, нямам възражения срещу това. Всъщност, ако всичко е под един покрив, нещата ще са доста по-подредени. Мислиш ли, че можеш да се справиш с допълнителната отговорност, Рафаел?

— И бюджета — изсумтя Гор.

Всички се засмяха.

— Може да разчитате на мен — увери ги Рафаел.

— Има логика — каза Гор на Жюстин и Томпсън, след като всички си бяха тръгнали. — Освен това е великолепа маневра от страна на Халгарт, никой нямаше да каже „не“ в такъв напреднал стадий. Лари на практика разцепи флота. За Шелдън са корабите, докато цялата защита ще е под контрола на Рафаел. Той ще дърпа конците на бюджета, което прави ДРНГ и Бута негови подчинени.

— А защитният отдел в крайна сметка ще разполага с по-голям бюджет — каза Томпсън. — Трябваше да предвидим това. Халгарт поддържат доминацията си на пазара за силови полета.

— Бюджетът на защитата ще бъде по-голям, само ако дайсъните наистина са заплаха — отбеляза Жюстин. — Аз изглежда съм единствената, която не е убедена, че ще се окажат такива. Вие двамата определено сте, а що се отнася до Рафаел... Исусе, не след дълго ще проектира униформи със спретнати лъщящи военни ботуши.

— Кой би го винил. Всички момичета си падат по моряците.

— Не е смешно, татко. Това сливане му дава огромна власт. Дирекциите бяха държани разделени с основателна причина.

— Ще говоря с Патриша и самата Дой, когато се върна в Сената утре — каза Томпсън. — Права си за това, Жюстин. Трябва да бъде създаден надзорен комитет над новата империя на Рафаел, а новите му заместник-директори ще бъдат назначени от други фамилии и династии. Имам някои контакти в дирекцията, които също могат да го държат под око. Не се притеснявай, ще го държим под контрол.

Дори със стегнатите очила и покритата с козина вълнена балаклава Ози усещаше зъбите на вледеняващия вятър върху бузите си. Проникваше през края на качулката му, когато движеше ръцете си напред-назад в плавен ритъм, придвижвайки се, хванал щека във всяка. Повтарящото се действие беше тежка работа. Беше навън само от петнадесет минути и потта вече напояваше тениската, която носеше под карираната си риза, пуловерите и палтото от кожа на леден кит. Ските му подскачаха върху замръзналия сняг и оставяха ясна двойна следа зад него.

Там навън, върху сравнително равната повърхност на понижението, което обграждаше Ледената цитадела, се движеше сравнително лесно, макар че скоростта му изобщо не можеше да се сравнява с тази, която бе свикнал да развива по склоновете в курортите на Федерацията. Знаеше, че ще е много по-бавен в гората. Освен това щеше да носи много по-голям товар в раницата си. Днес тренираше с около половината от теглото, което щеше да вземе, когато напусне мястото завинаги.

Той изви внимателно тялото си и описа спираща крива, преди да забие щеките си в тънкия слой ледена кора. Върху пустия пейзаж се изливаше червена слънчева светлина и разкриваше множество малки вълнички по заледената повърхност. На половин миля зад него Ледената цитадела се издигаше от плоската сива земя, зелена светлина мигаше постоянно от кулата ѝ, иглички от пурпурна слънчева светлина се пръскаха по плоскостите на шестостенните ѝ кристални огледала. На сто ярда от него Точий се плъзгаше умело по леда. Вече използваша думата „Точий“ като име на извънземното. Комуникацията му придаде

личност, поне от човешката перспектива. Според Ози му дължеше поне това.

На него и Джордж Паркин им бе отнело седмица, за да проектират превозно средство, способно да носи тежкото извънземно. Основната структура представляваше проста шейна от издълбана кост на леден кит, дълга над четири ярда, която можеше да побере цялото тяло на Точий и да му остави свободно място. Отпред имаше предпазен прозорец от кристал, изрязан от дърво и застопорен в костена рамка, която се накланяше назад. Зад него, зашит за обръчите над платформата на шейната, се намираше цилиндър от кожа на леден кит, който беше завързан за задницата. Структурата беше аналогична на кожено палто за Точий, пазеше тялото му изолирано от субарктическият въздух, а двигателните му гънки от допир с повърхността. За да може да придвижва шейната напред, от всяка страна към рамката бяха прикачени чифт колове с шипове под формата на нещо като гребла. Джордж Паркин сам беше проектирал, издълбал и сглобил четирите яки малки механизми и изпитваше тиха гордост от постижението си. Всичките четири кола минаваха през пръстени в кожения цилиндър, което им даваше прилична свобода на движение. Точий стискаше краищата им с манипулиращата си плът и ги използваше като нещо средно между щеки и гребла.

Пред Ледената цитадела се събра голяма тълпа първия път, когато Ози, Орион и Джордж Паркин избутаха шейната извън работилницата. На Точий му бе отнело няколко минути на предпазливи, експериментални движения, преди да овладее щеките. Оттогава тримата бяха навън, за да се упражняват, всеки ден.

Ози гледаше как Точий маневрира с шейната към мястото, където чакаше той, без да губи от скоростта си. Устройството му напомняше на някакъв чудат викториански опит за построяване на снегомобил. Само че работеше, а извънземното вече беше достатъчно умело, което му даваше повече увереност в начинанието им. Оставаше само Орион. Момчето се придвижваше върху къси ски, закопчани за ботушите му, теглено от Точий на тънко въже. Орион го държеше в ръцете си, а самото то беше закачено за задницата на конструкцията на шейната. Ози се чудеше дали да не настоява за по-късо въже, което щеше да му отнеме възможността да се наслаждава на пътя. Но пък и Орион беше

много по-щастлив тези дни, когато подготовката им да напуснат ставаше все по-осезаема.

Шейната спря бавно до Ози, четирите щеки се заровиха в ронливия лед и издълбаха тесни бразди в него. Със задоволство отбеляза, че Орион изви правилно ските си, за да спре. Момчето бе заоравало неведнъж в задницата на шейната на Точий. Може би все пак имаха шанс. Ози вдигна ръкавицата си с изправен нагоре палец. Зад дебелия прозорец от кристал манипулаторът от плът на Точий оформи подобен жест.

— Как си? — попита високо Ози, беше твърде студено, за да махне балаклавата и да открие устат а си.

— Добре — извика Орион. — Ръцете още ме болят малко от вчера, но върху тези ски балансирам по-лесно.

— Добре, хайде да продължаваме.

Ози изчатка с щеките по леда и се отправи към район на кристалната гора, който бе посетил по време на едно от пътуванията за събиране на реколтата преди три седмици. Поддържаше постоянна скорост, съсредоточен върху повърхността пред него. Имаше скрити гънки и малки скални кулички, които щяха да се окажат опасни, ако ги нацелеше не както трябва. А ако Точий минеше през някоя от тях, щеше да бъде истинска катастрофа. Зачуди се дали не трябва да вземат със себе си малко резервна кост от леден кит и някакви инструменти за поправка за всеки случай. Щяха да добавят още товар, но пък щяха да увеличат шансовете си. Както с всичко, което носеха със себе си, трябваше да намерят баланс между сигурността и успеха. Когато започнеха пробните си пробези в гората, щеше да разполага с по-добра представа.

— Ози!

Той се обърна по посока на приглушения глас и видя, че Точий работеше здраво с коловете на шейната, движеше ги бързо и постепенно го настигаше. Орион викаше бясно и махаше със свободната си ръка. Ози умело изви краката си в коленете, обърна се и бързо спря на място. Взря се в празната равнина на края на падината около Ледената цитадела, накъдето сочеше момчето.

Силфените най-накрая бяха пристигнали, за да започнат лова си. Огромна процесия излизаше от гората от другата страна на падината. От това разстояние изглеждаше като дълга сива линия, макар по

дължината ѝ да проискриваха и изящни светлинки. Използва ретиналните си импланти, за да увеличи картината, и видя как изглеждат наистина. В процесията имаше над сто двукраки извънземни, които вече се движеха на открито, а в челото ѝ две дузини от тях язدهа някакви четирикраки животни, които се движеха със скоростта на коне дори в ужасния студ на този свят. Пешаците подтичваха с лекота след тях въпреки дебелите палта, с които бяха облечени. Половината от тях носеха фенери на дълги прътове, които танцуваха, докато носачите им се движеха.

След толкова много време, прекарано в Ледената цитадела и сковано от еднообразните ѝ повтарящи се дни, тръпката, която Ози изпита при вида им, беше толкова силна, че чак остана изненадан от себе си. С месеци толкова целеустремено бе живял лишен от емоции, че почти бе забравил за съществуването на толкова силни чувства. „Ще се измъкнем оттук!“

— Да се връщаме — извика той на Орион. Направи бърз сигнал на Точий и му показа Ледената цитадела. Извънземното имитира нов вдигнат палец иззад прозореца на шейната.

Поддържаха добро темпо по обратния път към Ледената цитадела. Всички жители бяха наизлезли заради пристигането на силфените и обикаляха по леда навън. Ози събра няколко души и Бил от расата на коррок-хи, за да му помогнат да избута шейната на Точий през последните шестнадесет ярда около основата на голямата сграда. Там ботушите и копитата бяха разбили леда и песъчливата почва в кашав чакъл. След като развързаха коженото покритие на шейната, голямото извънземно бързо се плъзна надолу в по-топлото ниско ниво. Ози постави ските си на рамката и се върна навън.

Ловната дружина на силфените трябва да наброяваше двеста и петдесетима. Песните и трелите им се носеха над ледената повърхност и достигаха Ледената цитадела много преди тях самите. Дори сред тази сурова нескончаема зима звукът беше ободряващ, като напомняне, че отвъд гората има светове, които познаваха лятото. Ездачите препускаха в тръс върху жребците си, чиито тела бяха като на дебели коне. Имаха хоризонтално удължени вратове, които завършваха с оформени като стрели глави. Кожата им напомняше на светлокафяви змийски люспи. От всяка люспа израстваше малко перо. Ози беше убеден, че зърва тънки хриле, които бързо се отвориха и затвориха по

протежение на вратовете им. Процепите се показаха сред бушуващите мускули, когато ездачите опънаха юздите, точно преди да достигнат въодушевената тълпа. Хвърли и един поглед към дългите сребърни копия, завързани за ниските седла — изглеждаха много непрактични, особено за ездачи.

Силфените ездачи си чуруликаха на собствения си език, докато оглеждаха от високо тълпата. Носеха дълги палта със заострени качулки от пухкава, бяла като лебед, козина. Ръкавиците и ботушите им бяха направени от същата кожа, което накара Ози да се зачуди от какво ли животно беше добита. Подозираше, че изглежда доста впечатляващо.

Сара пристъпи напред и се поклони леко пред челния ездач, а след това заговори на собствения им език.

— Добре дошли отново, винаги се радваме да видим вас и вашите братя.

Силфенът запя отговора си.

— Най-скъпа Сара, щастието лети с целувката, която се ражда сред нас. Радостта познаваме ние при гледката на теб и твоите пълни с живот хора. Студен е този свят. Силни трябва да сте, за да живеете под червената му светлина. Силни сте, защото наистина виреете сред дълбокия лед и високото небе.

— Вашата цитадела е добър дом за нас в тази студена пустош. Ще останете ли тази нощ?

— Време в този дом от далечното минало ще пожънем този ден.

— Ако можем да помогнем, моля ви, просто ни кажете. Ще ловувате ли ледени китове?

— Там са те, скрити в белите дълбини. Бързо се движат за кратки мигове. Растат големи дълги години. Ние предизвикваме. Ние преследваме. Накрая споделяме кръвта си, за да знаем какъв живот живеем с радост.

— Бихме искали да ви последваме. Бихме искали телата на ледените китове след това.

Ездачът скочи пъргаво от животното си и застана пред Сара. Свали качулката си назад и погледна отвисоко към плътно покритото ѝ лице. Сякаш бе изненадан.

— Когато всичко е свършено и животът е загубил тялото си, какво се случва с това, що е останало мъртво, няма значение.

— Благодарим ви. — Сара се поклони отново.

Ездачите поведоха животните си към неизползваните конюшни, а спешените силфени направо влязоха вътре, с песни и смях, докато се спускаха по широкия спирален коридор към централната зала. Беше възторжено нашествие на светлина, добро настроение, миризмата на пролет и уютната топлина на огъня. Ледената цитадела изведнъж се превъплъти в убежището, каквото строителите ѝ със сигурност се бяха стремили да издигнат от самото начало. Когато Ози най-накрая стигна до главната зала, прътовете с фенерите бяха наместени в дупки в стените и висяха над пода, а плътното им златно сияние удържаше надалеч потискащата червена светлина и проникваше под мръсотията, която зацапваше гравюрите. Силфените бяха свалили белите си палта. Зелените им като листа тоги носеха осезаемия аромат на умерена гора в суровата каменна вселена на пещерата. Отвориха торбите си и раздадоха манерки и гроздове от плодове, както и малки кръгли бисквитени кексчета. Това безгрижно забавление припомни с болезнен копнеж на Ози за по-ранния му живот и простиците удоволствия, които съдържаше. За негов ужас и отвращение усети, че очите му се изпълват с влага, извикана от спомените, пробудени от гледката.

Повечето от хората и останалите извънземни обитатели стояха до стените и наблюдаваха посетителите с простичко задоволство. Орион също беше на пода, наред събитията. Движеше се от силфен на силфен, а те му пееха, възхищаваха му се и го гощаваха с хапки храна и глътки от манерките. Чудна усмивка озари младото му лице, когато висулката за приятелство запламтя с тюркоазена звездна светлина.

— Доста е впечатляващо, нали? — тихо каза Сара в ухото на Ози.

— Бях забравил как изглеждат — призна той. — Господи, бях забравил как изглежда каквото и да е извън този гулаг.

Леко начумерване се вклини в дълбоките бръчки по лицето ѝ.

— Ще тръгнете значи?

— О, да!

— Джордж не би отказал малко помощ преди това.

— Какво? — С усилие премести поглед от екзалтираните силфени.

— Трябва да подготвим шейните. Нуждаем се от тези ледени китове, Ози. Хората ще умрат без тях.

— Да — каза неохотно той. Знаеше, че е права. Твърде много хора разчитаха на лова и плячката от него. — Добре. Ще отида да помогна на Джордж. — Той погледна назад през пещерата. — Само че ще те помоля за услуга. Недей моли и Орион за същото.

— Няма.

Ози беше само един от четиридесетимата, които Джордж и Сара бяха събрали за подготовката за утрешния ден. Дори така им отне остатъка от следобеда, за да натоварят големите покрити шейни, които щяха да последват ловната процесия. Сред товара имаше трислойни палатки, готварски принадлежности, горивно масло, което трябваше да се прехвърли в мехове, инструменти за разфасоване, бъчви и казани. След това Джордж и останалите по-умели дърводелци извършиха някои последни поправки и кърпежи. Орион все още беше със силфените, но Ози настоя да се отдели от тях. Когато пристигнаха в спалните помещения Точий вече беше там. Ози превключи ретиналните си импланти в ултравиолетов режим. Във фронталния очен сегмент на Точий святкаха разпокъсани шарки — въпрос след въпрос относно силфените.

Ози отправи успокоителни жестове с ръце и вдигна един многократно изпиран пергамент от обработена кожа. Използва парче въглен, за да напише: „Да, те са извънземните, които са създали пътищата. Утре ще ловуват големите създания с козината. След това ще ги последваме и ще напуснем този свят.“

— Какво казва? — попита възбудено Орион, когато Ози вдигна пергамента пред Точий.

— Искрено се радва, че са тук и че получихме шанса си — каза му Ози.

Орион грабна пергамента от Ози и размаза черните букви в широко сиво петно. След това написа: „Страхотни новини, нали така? Тръгваме си!!!“ Точий взе собствения си пергамент от малката купчина, манипулаторът му от плът се стегна около чуканче въглен: „Заедно ще го направим. Заедно тримата ще триумфираме.“

Орион се изправи пред Точий и вдигна два палеца. Манипулаторната тъкан на извънземното обгърна пръстите на момчето.

— Добре, момчета — каза Ози. — Да си поговорим сериозно. Имаме само един шанс, така че всичко трябва да мине както трябва.

Орион, отвори предпазната мешка и опакой всичките си вещи. Ако нещо не се събере в раницата ти, остава тук. След това пригответи най-добрите си дрехи за навън за сутринта. Когато свършиш с това, отбий се през кухнята и напълни термосите ни с вряла вода, ще направим малко от онзи сок на прахчета, с допълнителната глюкоза и гадости в него. Утре ще го пием навън.

— Не мога ли да свърша това сутринта?

— Няма как да знаем кога ще тръгнат силфените, всички казват, че винаги е рано, така че не можем да рискуваме и да се надяваме, че утре ще има готова гореща вода за нас. Това трябва да бъде свършено сега. Ще разполагаме с около петнадесетина минути предизвестие, мой човек. Разбрал съм се с Джордж да отдели места за нас в големите покрити шейни.

— Добре тогава — каза Орион. — Заемам се.

Ози начерта няколко линии върху пергамента и каза на Точий да се нахрани възможно най-добре тази вечер.

„Не ме забравяйте, отвърна извънземното. Не ме оставяйте тук.“

„Няма.“

Ози изрови няколко самонагриващи се пакети наденици „Къмбърленд“ и пюре в луков сос, които зацвърчаха, докато приготвяше собствения си багаж. Дори да струпаха палатката и купищата жизненоважна екипировка в торби отзад в шейната на Точий, а той самият и Орион да караха ски с раници на гърбовете си, никога нямаше да успеят да вземат всичко, което бяха донесли върху лонтруса. Беше време за трудни избори и интелигентни предположения. Реши да остави повечето от дрехите си, носеше достатъчно на себе си, за да оцелее на тази планета, а това беше предостатъчно, за да живее навсякъде, макар и не особено разнообразно. Разполагаха с пакетирана храна за петнадесет дни, която той включи в багажа, предвиден за шейната на Точий. Луксозните храни като шоколада, бисквитите и чая щеше да остави на Сара и Джордж. Медицинската екипировка беше неизбежна. Заряза керамичните си тигани с тефлоново покритие, както и малкия керосинов котлон. Хамутите, седлото, товарните сбури за лонтруса — всичко това вече беше безполезно.

Погледна към сериозно намалялата купчина от принадлежности. Знаеше, че все още бе твърде голяма.

— Можем да оставим предпазната мешка — каза Орион, когато се върна с манерките — Сигурно тежи много.

— Да — каза бавно Ози. — Предполагам. Добра идея, мой човек.

Момчето грабна раницата си и я вдигна над главата, хилейки се глупаво. Червената му коса не беше подстригвана, откакто пристигнаха в Ледената цитадела, и сега стигаше почти до раменете му. Почти постоянно подскачаше пред очите му и се опитваше да ги скрие.

— А аз мога да нося още много от твоите неща. Виж, тук нямам почти нищо.

Той опита да вдигне древната си найлонова раница нависоко с една ръка, за да докаже думите си.

— Всичко е наред, мой човек — каза Ози, когато раницата се преобърна и Орион се стрелна комично, за да я улови. — Имаме всичко, от което се нуждаем, за да се измъкнем оттук. Още нещо и застрашаваме шансовете си. Няма начин да го направя отново. Разказвал ли съм ти колко яко скапан беше космическият ни костюм, когато Найджъл пристъпи на Марс?

— Не мисля.

— Онова нещо беше под всякакви стандарти, зле свършена работа по най-професионален начин. Исусе, беше чудо, че изобщо се върна, а през цялото време беше само на няколко ярда от червеевата дупка. Щеше да е много внушително, а? Първият човек, който пристъпва през новата ни машина, да се сгромоляса мъртъв, задето не разполагахме с инструменти за залепване на велосипедни гуми. Историята щеше да е много по-различна.

— Как беше там на Марс?

— Студено. По-студено от този пущинак. И мъртво. Имам предвид истински мъртво. Повярвай ми, лесно разбираш кога нещо е било мъртво в продължение на милиарди години, преди динозаврите да измрат. Само трябва да го погледнеш, и вече го знаеш.

Той поклати глава, изненадан колко ярък бе споменът след почти три и половина века.

— Добре, покажи ми какво си сложил в раницата.

Точий се върна с кофата си, пълна с пюре от смачканите плодове на кристалните дървета. Ози и Орион се разположиха на койките си с пакетираните си ястия и тримата започнаха да се хранят тихомълком. Силфените в централната зала пееха игриво, явно възнамеряваха да празнуват цяла вечер като шайка разхайтени студенти. Ози от време на време долавяше по някой ред поезия, по-голямата част от която възхваляваше ледените китове и големината, скоростта и свирепостта им.

Сара беше първият им посетител. Ози ѝ връчи вещите, които щяха да оставят след себе си, а тя ги прие с отривисти благодарности. Появи се Джордж заедно с водачите на шейни — утрешните капитани на ловната дружина. Влязоха и останалите петима, които щяха да се опитат да открият път извън планетата, четирима мъже и една жена. Седнаха на койките и всички започнаха да обсъждат стратегии и възможности. Скромната скална пещера се изпълни с превъзбудената атмосфера на съблекалня минути преди големия мач. По този повод през главата му прехвърча мимолетна мисъл — кой ли бе спечелил Купата на Федерацията.

Удиви се, че изобщо успя да заспи, но се получи — омотан в незапечатания спален чувал, с изстинали ръце и врат, докато Орион се опитваше да го събуди с разтърсвания. Даже одеялото не беше вдигнато върху яркия кристален проводник в тавана.

— Време е, Ози — каза момчето с глас, почти разтреперан от страх. — Джордж казва, че се приготвят.

— Добре тогава, мой човек, да се залавяме.

На Ози му се припя, нещо ободряващо като например ранните „Бийтълс“ или пък „Пъпет президънтс“. Силфените бяха утихнали в главното помещение. Той издърпа пръстените на самонагриващите се пакети за закуска и започна да се облича. Пълно термално бельо за тяло, разбира се, след това дебел пуловер и ластичните му панталони, чистата карирана риза. Докато завързваше катераческите си ботуши, вече започваше да усеща топлина, затова понесе останалите дрехи в ръце: двата пуловера, непромокаемите и изолиращи панталони, шала, балаклавата, ръкавиците, ушанките, очилата и, разбира се, палтото от кожа на леден кит, чифта горни панталони и големите ръкавици без пръсти. Провери Орион, който се бе облякъл също толкова добре.

Половината от дрехите му бяха на Ози, разрязани и съшити внимателно, за да са готови и да му пасват именно за този случай.

Изядоха закуската си, отидоха за последен път до банята и взеха Точий от стаята му. Когато се качиха горе, голямата работилница жужеше от активност. Силфенските ездачи вече извеждаха животните си от конюшните. Джордж раздаваше заповеди на екипите си. Точий преместваше некомфортно тежестта си върху студения, влажен каменен под, докато Ози и Орион правеха последна проверка на шейната. След това бързо се плъзна в защитния цилиндър от кожа на леден кит. Ози подаде на Точий три нагревателни тухли, преди внимателно да завърже кожените капаци отзад, като проверяваше внимателно за пролуки. Двамата с Орион натрупаха торбите си върху малкото празно пространство на платформата на шейната. Сега Точий трябваше да остане вътре, докато не достигнеха по-топъл свят. Преди седмици Ози бе направил опит да попита извънземното дали страда от клаустрофобия, но нито картините, нито речникът от думи, които бе развил, не се справиха с обяснението на идеята. Или пък психиката на извънземното не беше податлива на такива неща.

Самият Джордж помогна на Ози и Орион да избутат шейната на Точий навън под слабата светлина, предхождаща зората. След това я завързаха за една от големите покрити шейни, теглена от впряг от пет убана. С извънземното си размениха знаци за „Окей“ и „късмет“ и се покатериха вътре сред цялото оборудване за разфасоване и готвене на ледени китове. Бил от расата на коррок-хи беше кочияшът им, а Сара се вмъкна до тях, заедно с още петнадесетима души. Малкият мангал, който висеше от тавана на шейната, беше запален и хвърляше приглушена светлина с цвят на сяр в изпълнената с неприятни пари вътрешност. Страничният капак беше затворен.

С издигането на червеното слънце над хоризонта силфените се събраха пред Ледената цитадела. Бялата козина на палтата им блестеше ярко под сиянието на фенерите, копията и лъковете бяха готови в ръцете им. Започнаха да напяват бавно, гласовете им бяха по-дълбоки, отколкото Ози някога ги беше чувал. С този скръбен баритон звучаха много по-чужди и далеч по-заплашителни. Ездачите им се отдалечиха в неупоряден тръс и оставиха пешаците да ги следват с побавна крачка. Шейните, теглени от убани, се отлепиха и потеглиха

нетърпеливо след тях сред шумното дрънчане на тиганите и металната екипировка.

Отне им час и половина само да стигнат границата на кристалната гора. Засега покритите шейни не изоставаха от забързаните силфени. Но след като достигнаха малките дървета около периферията, трябваше да се подредят в единична колона. Пътеката между непоклатимите дървета беше тясна и неудобна и ги забавяше допълнително. Бавно започнаха да изостават от силфените, макар че беше съвсем лесно да следват следата, оставяна от тях. От време на време кочияшите коррок-хи зърваха проблясък на светлина от фенерите през покритите със сняг корони. Ози на няколко пъти ходи до капака на изхода, за да провери дали Точий все още беше зад тях. Шейната се плъзгаше без никакви проблеми. На Точий почти не му се налагаше да използва четирите пръта, за да я направлява.

— Колко още? — попита Орион, след като бяха пътували повече от час в гората.

— Ще бъдем в гората още няколко часа, преди да стигнем до мястото на лова — каза Сара. — След това никой не знае. Ездачите им избързаха напред, за да се опитат да проследят ледени китове.

— Колко е голям ловният терен?

— Нямам представа. Не можеш да видиш другия му край, колкото и чист да е въздухът. Стотици мили най-вероятно. Веднъж, когато се наложи да обърнем, бяхме навлезли изключително надълбоко, а те още не бяха започнали да ловуват. Но това се случва рядко. Ако сме щастливци и наблизко има китове, може да ловуват още този следобед.

— Ще си тръгнат ли вечерта? — попита Ози.

— Не. Поне никога не са го правили.

Минаха още два часа и половина, преди да достигнат до края на гората. Ози и Орион се загледаха през капака, нетърпеливи да видят земята отвъд. Бяха някъде нависоко, Ози го разбра чак сега. Кристалната гора се простираше в платото като широк масив. Там, където свършваше, повърхността се спускаше надолу към обширна равнина, нашарена от стотици ниски вулканични кратери. Сара се бе оказала права за размерите ѝ. Невъобразимо студеният въздух беше кристално ясен, но от тази позиция на половин миля над равнината Ози не можеше да види другия ѝ край, скрит зад пурпурния хоризонт.

Самите краища на кратерите бяха почти изличени, но замръзналата земя между тях беше разкъсана и от нея като малки матерхорни излизаха хиляди скални зъби. По ниските им склонове растяха кристални дървета, макар върховете им да представляваха ръбати голи скали с по няколко пленени в процепите си ивици сняг и лед, които отразяваха в прашно алено всепроникващата светлина на слънцето.

Научиха от Сара, че всички кратери са изпълнени с ледени частици, фини песъчливи гранули, които образуваха идеално равна повърхност и не даваха ни най-малка представа за истинската им дълбочина. От средата на повечето се издигаха изпарения във формата на малки струи, които се понасяха почти право нагоре и бавно се разтегляха и изтъняваха. Изкачваха се все повече, докато на хиляди стъпки над равнината не се слеяха в петна от редки перести облаци, криволичещи като огромни ракетни следи. След като премина на инфрачервен режим, Ози успя да види слабото сияние на кратерите. Бяха едва с няколко градуса по-топли от околната земя, но достатъчно, за да предизвикат изпарение. Той се зачуди колко по-топли бяха кратерите на дъното.

Зърна силфените на половината разстояние по склона, който водеше към равнината. Проправяха си път между малки гъсталаци от дървета, а фенерите им се поклащаха весело над тях. Нямаше и следа от ездачите. Една по една големите шейни изкачиха билото и започнаха несигурното си спускане подир ловците.

Пътят надолу беше тежък, неравната повърхност разтрисаше шейните. Доста често на кочияшите коррок-хи им се налагаше да използват убаните си, за да намалят скоростта, вместо да дърпат шейните. На Ози му беше трудно да поглежда навън и да проверява Точий. Всички в покритата шейна бяха увиснали нещастно от широкия костен скелет. Накрая просто остана на мястото си — и без това не можеше да направи много, ако теглещото въже се скъсаше. Част от екипировката се бе измъкнала и се търкаляше наоколо — тиганите и костените подпори дрънчаха, когато се забиваха болезнено в пищали, ръце и гърди. Мангалът се мятеше в притеснително голяма дъга на късата си верига.

Няма начин да им бе отнело повече от четиридесет минути да достигнат равнината, макар че в претъпканата смърдяща вътрешност времето се разтегли до часове. Ози никога не бе оценявал колко е важно да можеш да гледаш извън движещото се превозно средство. Въображението му изпълни целия маршрут надолу с остри като ножове скали, които дебнеха, за да ги разцепят на две, а склонът несъмнено щеше да свърши с висока сто ярда отвесна скала.

Бил изсвири ниско и доволно с тромпета си, сигнализирайки края на спускането. Вътре в шейната всички се заоглеждаха с нервни усмивки, не искаха да си признаят колко уплашени се бяха чувствали до момента. След това започнаха да напредват далеч по-лесно. Сара беше уверена, че ще наваксат част от разстоянието, което се бе натрупало между тях и силфените. Орион стискаше здраво висулката си за приятелство и се взираше съсредоточено в искрящия ѝ син огън.

Покритите шейни поддържаха единична колона, следвайки пресните следи в хрускавите зърна сняг. Отправиха се право встрани от масива и продължиха да подрънкват напред с добра скорост. До средата на деня вече заобикаляха по края на билото на първия кратер. От другата му страна се виждаше върволица от страховити скалисти върхове. След това преминаха през дерета, увенчани с извити вълни от сбит сняг, които изглеждаха така, сякаш и най-слабата вихрушка щеше да ги прати в лавинно спускане надолу към пропастта. Последваха клисури, върху чиито заледени повърхности, убаните с мъка закрепяха копитата си. Минаха през храсталаци и гори от кристални дървета и грудковидни храсти. Често, когато погледнеше навън. Ози виждаше огромни простори от тях, смачкани и строшени, само назъбени чукани, оградени от купчини обковани в лед клони. Имаше тесни, стръмни долини, които трябваше да изкатерят, а скоростта им спадаше до болезнено пълзене нагоре само за да премине в диво плъзгане надолу, още по-рязко и плашещо от пътуването им надолу по масива, дълги извивки около кратерите, където изпаренията се носеха настрани като мъгла и бързо поглъщаха убани и шейни в коричка от скреж.

Час и половина преди залез масивът зад тях вече не се виждаше, гледката към него беше скрита от надвисналите като кули черни скали. По ръждивата повърхност се пресягаха и тъмнееха сенки. Убаните във въпряговете на всички шейни започваха да се изморяват, дори на равното скоростта им беше забележимо по-ниска от преди.

— Днес няма да има лов — каза Сара, завръщайки се след кратка дискусия с Бил. — Скоро трябва да опънем палатките си. Ще ни бъде трудно в мрака.

След още половин час излязоха от пролуката между две скални била и под тях се ширна кратер широк над шест мили. Известно време след оформянето на басейна, вулканичната активност, надупчила местността, бе изхвърлила нова верига от свирепи чукари. Тази формираше дълга издатина, която се простираше почти до половината на кратера.

Силфените се бяха събрали в полите на върха най-близо до ръба. Ездачите и пешаците се бяха скупчили заедно и блестяха като многостенен скъпоценен камък сред сгъстяващия се здрач. Върху склона отвъд тях се простираше горски участък. Кристалните му дървета бяха по-високи от онези в горите на масива, изглеждаха тъмни и застрашителни на фона на яркочервения сумрак.

Шейните отбиха и оформиха широк кръг на половин миля от силфените, на върха на една от стръмните скали, които заобикаляха зъберите от външната страна на кратера. Всички наскочаха, за да издърпат палатките навън и да сглобят скелетите им. След като опънаха големите, Ози, Орион и Джордж сглобиха по-малък скелет над шейната на Точий и издърпаха голямо парче козина над него. Под него завиха още едно одеяло от козина над защитния цилиндър на шейната.

— Трябва да му е добре така — каза Джордж, след като изпълзя отвън.

Ози, който все още беше вътре, измърмори в съгласие. Запали чифт свещи и ги постави на земята пред прозореца на шейната. Вътре нямаше много място, може би не повече от няколко кубически ярда, но все пак достатъчно, за да позволи на Точий да гледа навън. Може би това щеше да притъпи ефекта на живо загробване. Ози погледна през кристалния прозорец и видя неподвижното извънземно. Фронталното му око беше насочено към него. Той подаде ръкавицата си напред с изправен палец. В челното око на Точий се завихриха ултравиолетови шарки, малко размазани заради дефектите на кристала. Грубият превод беше: „НЕ МЕ ЗАБРАВЯЙТЕ УТРЕ.“

— Никакъв шанс — прошепна Ози в балаклавата си.

Точий издърпа етикета на една от нагревателните тухли. Ози изчака, докато не видя, че тухлата започва да сияе в наситено

черешово. Махна на извънземното и излезе изпод кожените покривала.

Вероятно имаше още двадесетина минути, преди слънцето да потъне зад хоризонта. Ози забърза към ръба на кратера. В миговете преди падането на нощта беше болезнено тихо. Дори безспирните песни на силфените бяха замлъкнали под мрачното ледено небе. Пред него повърхността на зърнестия лед, който изпълваше басейна на кратера, беше толкова равна, че илюзията за течна повърхност беше почти пълна. Когато се приближи към него, почти очакваше да види вълнички. Коленичи до езерото и го докосна с ръкавицата си. На пипане повърхността беше като плътно олио, макар че колкото по-надолу потапяше ръката си, толкова повече нарастваше съпротивата.

— Внимавай да не паднеш вътре — каза Сара.

Ози се изправи и изтръска полепналите зърна от ръкавицата си.

— Мой човек, винаги ме караш да се чувствам все едно върша нещо лошо.

— Хора са падали вътре и преди. Вече не рискуваме живота си, за да ги открием. Никога не оставят следа, не е като да можем да се оглеждаме за мехурчета.

— Да, логично е. Това нещо не е естествено. Такива ледени зърна би трябвало да се слепват едни с други.

— Разбира се, че би трябвало. Само че са подложени на постоянно разбиване и остават отделени, като брашно в миксер за храна.

— А ледените китове се грижат за разбиването.

— Те и всичко останало, което се спотайва там долу. Все пак трябва да се хранят с нещо.

— Да се надяваме, че ядат само ледени водорасли или каквито там растения има на дъното.

— Не би казал това, ако някога беше виждал някой от тях.

Тя се обърна и закрачи нагоре по стръмния склон.

Ози се загледа след нея.

— Защо не?

— Нека просто да кажем, че не се държат като тревопасни.

— Имаш отговор за всичко, а?

— Не, Ози, нищо подобно. Разбирам много малко от това място и всички останали, през които съм преминала. Защо силфените не ни позволяват да ползваме електричество?

— Има достатъчно проста хипотеза. Те преживяват живота на чисто физическо ниво. Тези тела, които виждаме, служат единствено за това — за да бъдат просто платформа на това ниво на еволюция на личната им осъзнатост. Не ми е приятно да го кажа, но нивото им наистина е доста ниско, предвид възможностите им. Ако започнеш да внасяш електричество, машини и всички останали дреболии, които вървят с тях, възможностите за сурово преживяване на естествения свят се свиват.

— Да — каза кисело тя. — Господ да ги пази да не изобретят медицината.

— Тя не е от значение за тях. Ние се нуждаем от нея, защото ценим изключително високо личностите си и потомството. Тяхната гледна точка е различна. Те са поели на пътешествие, което има съвсем ясно определен край. В края на развитието си стават част от възрастното общество.

Откъде по дяволите знаеш това?

Той сви рамене, жест, който остана почти незабележим под тежкото му кожено палто.

— Някой ми го каза веднъж.

— Кой?

— Един пич, който срещнах в един бар.

— Мили Господи, не знам кой е по-изчанчен — те или ти.

— Със сигурност те.

Стигнаха до върха на малко възвишение, когато слънцето вече изчезваше и в небето оставаше само пламтящото розово сияние.

— Не трябва да се мотаеш навън толкова късно — каза Сара. — Няма маяк, който да те насочи обратно, знаеш го.

— Не се притеснявай за мен. Виждам по-добре в мрака от повечето хора.

— Случайно да имаш козина вместо кожа? Дори коррок-хи не остават навън през нощта на този свят.

— Разбира се. Извинявай. Не помислих.

— Ще трябва да се постарая много повече утре, когато следваш силфените.

— Правилно. Знаеш ли, все още съм малко изненадан, че не поиска да дойдеш с нас.

— Ще си тръгна някой ден, Ози. Но не сега, това е всичко.

— Но защо, тук си от толкова дълго. Не разбирам защо се хващаш на идеята на Джордж за това как съществуването на това място е вид покаяние, което ни учи да ценим живота си повече. А доколкото мога да преценя, ти си нямаш някой специален човек. Или имаш?

Идеята бе започнала да го гризе бавно и натрапчиво, след като през последните месеци бе пренебрегнала всичките му намеци в тази насока.

— Не — каза бавно тя. — Нямам никого в момента.

— Жалко, Сара. Всички се нуждаем от някого.

— Да не би да се пишеш доброволец?

Меката подигравка в гласа ѝ го накара да млъкне. След миг Сара също спря и погледна назад към него.

— Какво? — попита тя.

— Дявол да го вземе, нямаше начин да го кажа по-дърварски — каза Ози.

— Какво да кажеш по-дърварски?

— За нас. Ти и аз. Да раздрусаме матрака.

— Но ти си имаш... О.

— Какво имам? — попита подозрително той.

— Мислех си... всички го мислехме — ти и Орион.

— Аз и Орион какво... О, мамка му.

— Искаш да кажеш, че той не е твой...

— Не. Абсолютно. Не.

— О.

— И аз не съм.

— Добре. Извинявай. Станало е недоразумение.

— Не че има нещо...

— Не, със сигурност. Няма. Имала съм много гей приятели.

— Наистина ли?

— Това се предполага да кажеш.

— Да, вярно.

— Е, значи се разбрахме по този въпрос.

— Да. — „Направо невероятно.“

Взеха остатъка от насипа до палатките тихомълком. Всички вече бяха вътре. Плътни черни маслени пушечи излизаха от внимателно

проектираните отвори на върха, докато вечерята придобиваше готов вид.

— Ози — каза уморено Сара точно преди да влязат в палатката си.

— Да.

— Утре, когато силфените ловуват ледените китове, не любопитствай, разбра ли? Независимо колко възбуждащо, отблъскващо или пленително си мислиш, че е това, което виждаш, стой настрана, стой далеч от тях.

— Чух те.

— Надявам се. Знам защо си тук, виждала съм го и в други хора преди. Мислиш си, че си на някаква мисия, мислиш, че това те прави неуязвим. По дяволите, може и така да е, но ме послушай: утре не е най-добрият момент да го проверяваш, окей? Разбирам налудничавите ти идеи за силфените и за това какви екзистенциалисти са, но утре ще се сблъскаш с възможно най-натуралистичното и физическо преживяване.

— Ще бъда внимателен, обещавам. Трябва да се тревожа за хлапето и извънземното все пак.

Събудиха ги с появата на първите пурпурни проблясъци на зората. Въпреки че бяха наблъскани в палатката заедно с още десет души, Ози бе потънал в дълбок сън без сънища, веднага щом закопча спалния си чувал. За първи път след пристигането им не му се налагаше да търпи всепроникващата червена светлина.

Двамата с Орион изядоха пакетираният си закуски. През това време отбиваха раздразнените и възмутени коментари на останалите, които ядяха стандартното за Ледената цитадела ястие от смачкани плодове на кристално дърво и пържени резени месо от леден кит. Напълниха манерките си с вряла вода, в две от тях добавиха енергийния сок на прах, а в другите две концентрат от супа. Докато останалите бързаха да излязат навън, за да наблюдават как силфените започват лова си, Ози и Орион подредиха раниците си, с надеждата да е за последен път на този свят.

През нощта бе валило сняг, филизите на перестите облаци се бяха кондензирали в миниатюрни твърди люспи, които падаха плавно

надолу и покриваха като прах всяка повърхност. Ози и Орион ги избърсаха от външното покривало от кожа, което бяха закрепили над шейната на Точий. Докато го издърпваха, Ози малко се страхуваше какво ще открие под него. Изстинал труп? Нагревателната тухла обаче беше свършила работа. Точий им помахаше иззад кристалния прозорец, очевидно необезпокоен от самотната нощ.

Двамата застанаха до шейната, малко по-настрана от всички останали, които обикаляха около палатките. Беше добра позиция, от която можеха да наблюдават лова в ниското. Освен това Ози осъзна, че предишната вечер коррок-хи бяха изкарали покритите шейни на върха на скалната стена. Там горе бяха на безопасно място.

Днешният лов щеше да се развие сред деретата и увенчаните с храсталаци хълмчета, които се простираха около дъното на кратера. Силфените ездачи се бяха разделили на две групи. Първата щеше да се отправи към върха на кратера през върволицата от чукари, които се подаваха по протежението му. Втората препускаше в тръс по ръба, недалеч от останалите. Пешеходците силфени се разделяха на малки отряди и се разгръщаха през храсталаците и полетата от големи камъни.

Ози наблюдаваше с голям интерес как отделни ездачи се отцепват от групата и се придвижват до основите на скалите, заемайки позиции на самотни стражи точно над неравната брегова линия. След четиридесет минути последният ездач достигна върха и спря. Срещу него на миля от ръба на кратера другата група беше подредена в идентична формация.

Отнякъде прозвуча рог. Ясният му тон изкънтя в мразовития въздух.

— Покрий очите си — извика предупредително Сара.

Ози и Орион си размениха погледи. Никой не бе споменал това преди. Ози бързо пристъпи пред прозореца на шейната. Когато отново погледна към кратера, приближи възможно най-близо картината на най-далечния ездач в края на чукарите. Силфенът стоеше на седлото си с ръце, вдигнати в класическа копиехвъргаческа поза. Ози едва смогна да включи реалновремеовото филтриране през ретиналните си импланти. Силфенът хвърли копието си. Дори при пълно увеличение Ози с трудност различи сребристите треска, докато тя цепеше въздуха с невъзможна скорост. Провери какво се случва от срещуположната

посока на ръба на кратера, и видя, че другият силфен също бе хвърлил копието си.

— Какво...

На върха на дъгите, които описваха, копията пламнаха и се разтеглиха, превръщайки се в светкавици. Над кратера се разгоря ослепително бяла светлина и очерта в силен контраст изчакващите силфени ездачи. Червената слънчева светлина беше прогонена моментално от тихото чудо на звездната експлозия.

Еднаквите ивици енергия се гмурнаха в езерото от ледени зърна. Два синьо-бели кръга от фосфоресцираща светлина избухнаха там, където копията изчезнаха под повърхността, разширявайки се, докато не достигнаха стотици метри, а след това бавно се успокоиха.

— Какво беше това? — извика Орион.

— Не знам — отговори искрено Ози. Беше умерено изненадан, че повърхността от ледени зърна не се бе изстреляла нагоре, както при дълбочинна експлозия, а бе останала напълно спокойна. Над земята се разнесе ечащ грохот и разтrese чукарите и хълмовете. Втората двойка силфени ездачи от противоположните страни се изправиха на седлата си и метнаха копията. Белите светлини прогориха нови ивици. Чак след четвъртото хвърляне Ози забеляза движение в кратера. Ниска и плавна вълна, тънка като стрела, се издигна между идентичните езера от светлина и бреговата ивица и премина почти петдесет ярда, преди отново да потъне надолу.

Силфените, които чакаха зверовете да се покажат навън, започнаха радостно да напяват в хор. Темпото им се смеси с гърма на четвъртата двойка копия.

— Работи — прошепна Ози в балаклавата си.

В кратера вече се виждаха още вълни, всичките се отправяха към ръба, докато ужасните копия от светлина продължаваха да падат зад тях и да ги насочват. Двете вълни най-близо до брега бяха постоянни и връхлитаха все по-бързо напред. Ози задържа дъх, нетърпелив най-сетне да зърне леден кит.

Първият се изстреля извън ледените зърна на сто ярда от бреговата линия. Огромна сива рошава планина от козина, която се плъзгаше във въздуха с лекотата и грацията на заиграл се в морето делфин. Беше като полярна мечка, пораснала колкото динозавър, но от всяка страна на муцуната му стърчеше редица от големи колкото ръце,

страховито закривени бивни. Краката му, разположени под корема, приличаха повече на облечени в козина перки.

— Огромно е! — изписка Орион.

— Да, мой човек, адски огромно.

Леденият кит се гмурна отново в зърната и пръсна огромни вълни от сух прах. Зад него се взривиха копия от чиста светлина и превърнаха издигащия се облак от частици във вряща маса от завихрени многоцветни дъги. Главата му се разтресе гневно наоколо в отговор на провокацията, но звярът продължи устрема си към ръба на кратера. Още четири вълни го следваха наблизно.

Отделни силфени тичаха напред, а малките им копия бяха вдигнати над главите. Бяха свалили тежките си палта, за да спринтират към жертвите си, тъмни петънца, които се носеха заплашително по голата земя. Над тях небето безпомощно святкаше ту в бяло, ту в червено и пръскаше сенки, вихреци се в замайващ хаос, докато залпът от изтънелите светкавици прогаряше следата си над стръмните извивки. Ози бе гледал документални филми за войници, които атакуват бреговете по време на война и щурмът на силфените му изглеждаше почти по същия начин. Спираща дъха лудост, която го подтикваше да завика окуражително.

Първият леден кит достигна ръба и просто продължи да се движи със същата скорост и след него. Ози не можеше да повярва, че нещо толкова голямо може да се движи така бързо. Главата му все още се мятеше като коса отляво надясно, бивните му удряха в истински бяс. Силфените се разгърнаха около него. Няколко копия полетяха към съществото. Тези не избухнаха в едноцветен взрив, но уцелиха. Не постигнаха голям ефект, когато се сблъскаха с ледения кит; сплъстената му козина беше толкова дебела, че повечето просто изтракаха на земята. Тези, които успяха да забият върховете си в плътта, която се намираше някъде под бронята му, не проникнаха надълбоко, само го разгневиха още повече. Тялото му се изметна и изви, сгърчи се, за да позволи на краката му да задрацят по тънките колове като куче, което чеше бълхи. Тези силфени, които бяха хвърлили копията си, отстъпваха. Няколко от тях опънаха лъковете си, готови да пуснат стрели. Ози не бе забелязал нищо подобно на очи сред козината на ледения кит, но изглежда той знаеше къде се намират мъчителите му. Хвърли се напред, хапейки с огромната си муцуна. Три

от бивните прерязаха един от силфените. Струи от абаносова кръв потекоха от смъртоносните рани. Тогава пастта се отвори отново и разкъса тялото на парчета. Краката изхвърчаха на една страна, а торсът се стовари на земята. Леденият кит се сгромоляса върху него и се устреми към друг силфен, който изоставаше, опитвайки да сложи стрела в тетивата. Орион извика ужасено.

— Всичко е наред — извика Ози. Прегърна момчето и го обърна настрана от клането. — Обещавам ти, че той е добре. Те не умират. Разбираш ли? Силфените не умират. Те живеят след смъртта, имат истински рай.

Момчето се тресеше неудържимо в прегръдката му.

— То го изяде! — зави той. — То го изяде!

— Не, не го изяде. Не може. Твърде горещи са. Ще прогори устата му, ако се бе опитало да го изяде.

— Но той е мъртъв.

— Не! Казах ти. Силфените отиват в собствения си рай. Не те занасям, мой човек. Наистина е вярно.

Орион се държеше здраво за него с глава, плътно притисната към гърдите му.

— Чудовищата ще дойдат ли за нас? Моля те, Ози, не искам да умирам. Аз няма да отида в рая, знам, че няма да отида.

— Хей — притисна го успокоително Ози. — Напротив, ще отидеш. Аз съм този, който се е запътил право към жегата. Защо мислиш, че постоянно трябва да се подмладявам? Големият лош пич с вилата и кофти отношението е запазен специално за мен.

Не последва отговор, никаква умна или саркастична забележка. Ози притисна отново момчето и бързо погледна надолу към лова. Последното копие на ездачите беше хвърлено и след него червеното слънце ликуваше победоносно. На повърхността вече имаше четири ледени кита, един от които беше по-едър и от първия. Всеки един беше обграден от пъргави пешаци силфени. Те изстрелваха копията и стрелите си към китовете, черни петънца, които проблясваха във въздуха. Повечето продължаваха да отскачат от яката права козина, макар че броят на забитите в плътта се увеличаваше. Вече над дузина силфени бяха мъртви, разкъсани на парчета или премазани върху неподатливата земя. От обезобразените им тела течаха обилни потоци

от кръв, стичаха се бясно и завираха върху снега, преди да започнат да замръзват.

— Хайде — подкани го Ози. — Да влезем вътре и да си починем добре от тази скука.

Остатъците от въодушевление, предизвикано от лова, отдавна бяха изтикани от чувството на вината, че бе завел момчето там. Почти го отнесе в най-близката палатка.

— Няма да дойдат тук, нали? — попита жално Орион.

— Не. Обещавам.

Сара забеляза, че куцукат заедно към палатката и забърза след тях.

— Добре ли сте?

— Не, той не е никак добре, по дяволите — излая й Ози. — Можеше да ми кажеш.

— Това е лов. Какво очакваше?

Гневът на Ози утихна. Беше права. Какво бе очаквал да види? Просто поредното телесензорно шоу?

Сара дръпна връзките, които държаха входа на най-външния слой. Ози хвърли още един поглед надолу, като внимаваше тялото му да закрива очите на Орион. Гледката беше повече от сюрреалистична. Мъртвите силфени наброяваха над двадесет. Три от извънземните бяха успели да се покатерят на гърба на един от ледените китове, висяха от козината му и го язدهха като най-обезумелия кон в Галактиката. Докато ги наблюдаваше, един от тях беше ударен здраво от крака на ледения кит и се запремята дълго във въздуха, преди да се разбие върху камънаците. Двамата оцелели се опитваха да забият копията си в яката от козина зад врата му, но изпитваха сериозни затруднения.

Втори леден кит цепеше направо през горичка от кристални дървета. Беше като булдозер, който не може да бъде спрян, пръскаше стволовете в искрящи шрапнелни облаци, когато се сблъскваше челно с тях. Звукът вече отекваше над скалната стена — цял град от стъкло, пленен от земетресение. Силфените с мъка избягваха дърветата и премятащите се късове, тичайки успоредно на кита, и опитвайки се да се прицелят в него.

Колкото до третия кит... Челото на Ози се намръщи. Пет мъртви силфена, маркираха пътя му след излизането от кратера. Отпорът, който им бе дал, беше невероятен и сега звярът отслабваше, забавяше

хода си. В този миг бе по-уязвим от всякога. При все това вместо да се възползват от преимуществото си, елфическите люде, докарани до кървава лудост, го избягваха. Гърбът и фланговете му бяха пронизани от повече от дузина стрели и копия, главата му се поклащаше замаяно настрана. Очевидно объркан, леденият кит спря изтощен. Когато го стори, силфените започнаха да оформят две хлабави линии, а между тях — път, който водеше към кратера. Вдигнаха нависоко копията си в поздрав. Леденият кит се обърна мудно и пое по дългия си измъчен път обратно към кратера и сигурността на ледените гранули.

— Влизайте — каза Сара и отвори палатката. Ози напъха Орион през входа и го последва чевръсто. Сара влезе заедно с тях. Орион седеше сковано на едно от леглата. Ози свали балаклавата и освободи косата си. Измъкна термос от големия джоб на палтото си.

— Ако искаш, пийни от това. Горещо е, ще ти се отрази добре.

Момчето направи вял опит да издърпа качулката си. Сара му помогна. След това Ози почти насила изля сока в гърлото му. Никога не бе виждал момчето толкова разстроено.

Младите му объркани очи бяха плувнали в сълзи.

— Доста гадно, а?

Орион само кимна безмълвно.

— Защо пускат онзи да се върне? — попита Ози.

— Ледените китове разполагат с определени енергийни запаси — каза Сара. — Грубо казано това е техният еквивалент на адреналина, който се влива в човешкото кръвообращение. Използват го, за да преминават между кратерите или когато се сражават за територия. Така хващат и храната си, доколкото знам. Но им отнема много време, за да попълнят запасите си и могат да ги изхабят много бързо. Веднъж изчерпани, на практика са обречени. Силфените не намират никакво удовлетворение в това да ловуват нещо, което просто си седи, докато те то засипват със стрели. Затова се уверяват, че ще се върне в кратера.

— Те са луди — каза Ози. — Цялата работа с адски шибано тъпа.

— Ти си този, който смята, че живеят на това ниво само за опит, помниш ли?

— Да. — Той се просна на леглото до това на Орион. — Помня.

Сара се загледа в двамата за миг.

— Трябва да се върна там. Ще ви кажа, когато ловът приключи. Не остава още много.

— Благодаря.

Орион не промълви и дума, просто седеше и стискаше термоса в ръцете си.

— Няма да се случи отново — каза Ози по някое време на момчето. — Където и да се озовем, няма да е като този говнян пущинак.

Последва дълъг миг и внезапно Орион избухна в движение. Задраци по предната част на коженото си палто, отвори го и посегна към яката на пуловера.

— Мразя ги — закрещя той. — Мразя ги, Ози, те не са това, което всички казват, че са. Не са ми приятели. Как мога да съм приятел с хора, които правят това? — Блещукащата висулка прелетя през палатката. — Какво са направили с родителите ми?

— Ей, мой човек, не са направили нищо на родителите ти. Обещавам ти.

— Как? Как така ми обещавааш? Не знаеш.

— Те не са зли. Знам, че това, което се случва там навън не е приятно, но те не нараняват нарочно хора. Майка ти и баща ти вероятно бродят по пътищата много щастливи. Спомни си какво каза Сара: никога не са се появявали тук. Ако питаш мен, тази планета е задънена улица що се отнася до пътищата. Силфените не се интересуват особено от нея.

Орион поклати глава и се сви.

— Те са зли.

— Тези да. Всички живи същества са зли на някакъв етап от еволюцията си. Просто сме избрали лош етап, в който да ги видим, това е всичко.

— Ух. — Момчето подсмръкна и отпи от сока. — Мислиш ли, че този етап е преди посещението им в Силвъргалд или след него?

— Хей, добър въпрос. Не знам. Трябва да помисля за това.

— Мисля, че е преди него. Трябва да знаеш колко е ужасен светът, за да оцениш кое е добро в него.

— Мамка му. На колко години беше?

— Не знам наистина, не и тук, където пътеките се бъзикат с времето, както каза Сара.

— Това беше абсолютно проникновение за четиринадесетгодишен.

— На петнадесет съм! Сигурно вече съм на шестнадесет.

— Добре де, деветдесет процента проникновение. — Ози отиде до висулката. — Ако нямаш нищо против, бих искал да взема това със себе си.

Орион изсумтя, същинско олицетворение на мрачния тийнейджър.

— Не ми пука.

— Добре. Никога не знаеш, може пък да ни заведе до някои по-приятни силфени.

Висулката все още светеше, не бе претърпяла поражения. Той я пхна в джоба на панталоните си, откъдето имаше по-малка вероятност да изпадне.

— Добре ли си вече? Трябва да се облечем пак и да се върнем навън.

— Предполагам, че съм добре.

Когато излязоха от палатката, Точий беше притиснал малка ивица от пергамент към прозореца на шейната. На него пишеше: „КАКВО НЕ Е НАРЕД?“

Ози нямаше намерение да пише цял отговор в студа навън. Направи няколко прости жеста с ръце и завърши с вдигнати палци. Сръчка Орион да направи същото. Точий им махна и оттегли пергамента.

— Виж, убили са ги — каза нещастно Орион.

Под скалната стена три ледени кита лежаха мъртви върху скалистата земя. Козината им беше слепена от тъмната кръв от многобройните рани. Над тридесет силфени споделяха участта им. Ози приближи картината върху най-близкия звяр, за да го погледне отблизо. Двама от силфените кълцаха ледения кит с дългите остриета на ятаганите си. Вече бяха обелили широко триъгълно парче от външната кожа и сега разрязваха по-надълбоко телесната кухня. Около краката им се разсипа лепкава течност и издути ивичести карантии. Видя как изваждат орган с размерите на възрастен човек. Останалите силфени се събраха наоколо. Един по един изрязваха частица от него и церемониално се заемаха с изяждането ѝ.

Ози премигна и върна фокуса назад.

— Мислех, че са вегетарианци — каза той.

— Мислел си грешно — каза му Сара.

Ози се обърна към нея.

— Няма да ми е за първи път.

— Дойдох да ви предупредя да се пригответе — каза тя. Обхвана с жест останалите петима души, които възнамеряваха да последват силфените. Всички бяха заети със закрепването на ските си. — Ще тръгнат веднага.

— Няма да ловуват повече? — попита Ози.

— Не. — Тя млъкна за миг. — Знам, че ненавиждате това място, но се радвам, че имах възможността да се срещнем. Не е често срещано хората да отговарят на репутацията си. Поне на част от нея.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря.

— Следващият път, когато се срещнем, ще бъде различно.

Имаше много начини, по които можеше да отговори на това, но всички наоколо щяха да го чуят.

— Да се надяваме.

— А ти — каза тя на Орион. — Накарай го да се държи добре.

— Ще се опитам — каза момчето иззад маската си.

Ози сложи ските си и провери дали тези на Орион са закрепени правилно. Когато момчето вече стискаше теглещото въже, закачено за задницата на Точий, той даде предварително уточнения сигнал на извънземното и се отблъсна. Скалната стена беше достатъчно стръмна и му осигури добра начална скорост. Всичко, което трябваше да прави, бе да внимава за скрити скали и камъни, които можеха да преобърнат шейната. Точий го последва с лекота, използвайки тук-таме четирите пътя, за да направлява шейната по следите му.

Когато стигнаха до дъното на стената, силфените вече си тръгваха. Ездачите се бяха завърнали и пешаците вдигаха фенерите си. Гласовете им отново се издигаха в ликуваща песен. Поеха обратно по същия път, по който бяха дошли. Ози се обърна, за да погледне нагоре към възвишението. На фона на небето се очертаваше самотна фигура, която ги наблюдаваше, но от това разстояние не можеше да каже чия беше.

Знаеше, че в началото ще е лесно. Предния ден не бяха хабили почти никаква енергия, бяха яли добре и спаха непробудно почти седем часа. През първите няколко часа трябваше да внимава да не се

плъзне сред силфените. Вместо това беше доволен да се задържа около четиридесет ярда зад тях, докато те подтичваха напред. Краката им отпъкваха тънкия слой сняг, покрил твърдата земя, което осигуряваше сравнително равна повърхност на скиите. Точий също нямаше проблеми с поддържането на скоростта и се придържаше на около пет ярда зад него. Всеки път, когато се обърнеше, Орион беше там и вдигаше ръка, за да помахва и да го увери, че всичко е наред. Останалите поддържаха постоянна скорост. Двама от тях се движеха наравно с Ози и шейната, а тримата най-опитни скиори се бяха изравнили със силфените, решени да стискат здраво билета си за спасение.

С напредъка на следобед Ози усети, че линията им се извива спрямо маршрута, по който бяха пристигнали от Ледената цитадела. Слънцето му даваше груба представа за посоката им, а масивът се подаваше все по-надалеч от лявата му страна. Пейзажът започна да се променя. Кратерите и чукарите си оставаха основната му отличителна черта, но вече бяха разположени по-надалече едни от други и позволяваха на кристалните дървета да растат по-нагъсто между тях. Горите се извиваха около склоновете като предната част на някаква трънлива тъмна вълна. Беше едновременно окуражително и притеснително. Окуражително, защото вярваше, че горите в крайна сметка ще им открият пътя навън от този студен свят. Притеснително беше заради трудностите, които добавяха към пътуването. Силфените едва забавиха ход, докато преминаваха под дърветата, подскачайки като игрив поток между стволите и фиданките, без да разместят и клонче. На Ози му беше по-трудно. Дори като следваше най-широките следи, му се налагаше постоянно да прави отклонения. При тази скорост за това се изискваше както огромна концентрация, така и физически усилия.

Насили се да забавя скоростта на всеки двадесет минути и да отпива от горещия сок. Беше напълно наясно колко опасно може да бъде обезводняването при тези обстоятелства. Дори когато спираха за петнадесет секунди, докато отворят термосите и отпият няколко глътки, изоставаха изненадващо много. Изоставане, което след това се опитваха да наваксат с по-висока скорост. След четири часа се потеше обилно в дрехите си, които се търкаха болезнено в кожата му. Ръцете го боляха. Чувахе шумното бумтене на сърцето си. Краката му

заплашваха да се схванат. Един от скиорите, които се бяха движили наравно с тях, вече беше на стотици ярдове назад и изоставаше все повече, а тримата, които първоначално бяха заедно със силфените, сега се плъзгаха на едно ниво с Ози. Пътеката, по която се движеха силфените, ги водеше към цяла поредица от хълмчета, чиито стръмни склонове бяха трудни за изкачване. От всяка страна дърветата ставаха по-високи. Имаха форми, каквито Ози не бе виждал на този свят. Клоните на най-високите се издигаха нагоре спираловидно, сякаш бяха прилежно окастрени и насочвани около главния ствол. Повечето дървета представляваха просто стълбове, по чиито дължини на гроздове бяха струпани сфери, които приличаха на стъклени клетки. Тези в основите им бяха с диаметри от по няколко ярда, а тези на върха бяха едва колкото жълъди. Ледени частици се бяха натрупали в неравни палта около всеки ствол, макар че висулки нямаше. Беше твърде студено, за да могат замръзналите късове да придобият такава форма.

Тъкмо бяха достигнати билото на малък хълм, когато Орион най-сетне не издържа, запързала се нестабилно и спря, след като пушна теглещото въже. Точий веднага заби четирите си пръта в земята и също спря. Останалите скиори изсвистяха покрай Ози, докато той се обръщаше.

— Добре ли си? — извика той на Орион.

Момчето беше превито почти на две. Дори през дебелиите катове дрехи, Ози виждаше, че се тресе.

— Съжалявам. — Той хлипаше. Боли ме навсякъде. Трябва да почина.

— Колкото време искаш. — Таймерът във виртуалното зрение на Ози показваше, че се бяха движили малко над пет часа. Слънцето щеше да залезе след петдесет и една минути.

Той издърпа пергамент от джоба на палтото си и се помъчи да развие стегнатия от студа лист. Хвана грубо в ръкавицата си парче въглен и написа: „Момчето е много изморено. Скоро нощ. Прави лагер на дъното на хълма.“

Точий се раздвижи зад прозореца и наведе глава, така че Ози можеше да погледне право във фронталния му очен сегмент. Шарките се разгънаха и извиха. В груб превод му казваше: „СЪЩО УМОРЕН. ЛАГЕР ДОБРЕ.“

Ози погледна към пътя и успя да види само няколко проблясъка на топазена и нефритена светлина през дърветата под тях, единствените знаци за напредването на силфените. Песните им отдавна се бяха загубили във въздуха. Тогава осъзна, че изостаналият скиор още не ги беше настигнал. Ози не знаеше кой от петимата е това. Някои от тях разполагаха с модерна екипировка за бивакуване — това можеше да им помогне да преживеят нощта. Собствената му увереност беше подсилена от знанието, че въздушно изолираната им палатка е достатъчно качествена, особено при наличието на нагревателна тухла. Орион отпиваше голяма глътка от термоса.

— Йо, мой човек, ще можеш ли да стигнеш до дъното? — попита Ози.

— Да. Наистина съжалявам, Ози. Вие двамата трябва да продължите. Сигурно мога да стигна обратно до Ледената цитадела.

— Не бъди глупав. Така или иначе е почти време да спрем. Искam да сме в палатката, преди слънцето да се скрие.

Той вдигна теглещото въже и го подаде на момчето.

Пътят надолу към полите на хълма беше лесен. Продължиха още няколко минути, докато не намериха нещо, което можеше да мине за малка поляна. Големите, притиснати под леда дървета, попиваха червените лъчи на слънцето и придаваха на горския под мрачен пурпурен оттенък. Ози издърпа палатката им от задницата на шейната на Точий и я подаде на Орион, за да се занимава с нея, докато той поставяше импровизирания скелет от кости и коженото покритие. Отново запали няколко свещи пред прозореца на шейната. Докато се изнизваше като червей изпод покривалото, видя как извънземното издърпва етикета на нагревателна тухла.

Орион беше разпънал палатката им на няколко ярда и вече беше вътре. Приспивната жълта светлина на керосиновата лампа сияеше през отворения вход. Докато бързаше натам, осъзна колко изолирани са и това разбиране го порази с цялата си сила. Сами в арктическа извънземна гора, без никаква естествена светлина или топлина, а наблизо вероятно се спотайваха неznайни същества. Това беше вечният детски кошмар, който не напускаше завинаги и възрастните, дори след триста и петдесет години живот.

Трепереше не само заради студa, докато се намърдваше с пълзене вътре и запечатваше входа. Орион почти церемониално издърпа

етикета на една от нагревателните тухли. Двамата бавно свалиха грамадните си кожени палта и горни панталони, след това връхните слоеве пуловери и обикновените панталони. Ози подръпна студената си, мокра от пот карирана риза и набърчи нос от отвращение. Веднага след като спряха да се движат, започна да му става студено много бързо, въпреки коженото палто.

— Бях забравил колко е зле през нощта — измърмори той.

— Мислех си, че вече ще сме далеч оттук — каза срамежливо Орион. — Вече пропътувахме толкова много.

Ози го стисна за рамото.

— Помниш ли как напредвахме, когато пристигнахме? Днес наистина се справи много добре. И без това вече мислех да спираме.

— Благодаря, Ози. Мислиш ли, че останалите са стигнали?

— Не знам. Повечето се задържаха със силфените.

— Надявам се, че са.

Ози отвори чантата, в която се намираше част от пакетите им храна.

— Какво искаш за вечеря?

Ози не искаше да се събужда, когато алармата на имплантите му се задейства. Лежеше сгушен удобно в меките топли гънки на спалния чувал, всеки от крайниците му го болеше ужасно, а що се отнасяше до коремните му мускули... В палатката беше пълен мрак, затова включи ретиналните си импланти на инфрачервен режим и затърси керосиновата лампа. Запримига от пламъка, докато той хвърляше мрачната си жълта светлина по стените на палатката. Скоро маслото от ледени китове, което използваша за гориво, заизпуска малък извит и смрадлив черен пушек.

— Какво не е наред? — закашля се Орион.

— Нищо. Сутрин е, време е да ставаме.

— Греша. Още е нощ. Тъкмо заспах.

— Опасявам се, че не, мой човек. — Ози разкопча горната половина на спалния си чувал. Термалното му бельо беше изсъхнало, както и карираната риза и пуловерите, които бяха натъпкани в торбата. Само че нагревателната тухла беше почти изтощена и постепенно охлаждащият се въздух беше позволил по вътрешната материя на

палатката да се натрупа кондензация. Той се опита да облече внимателно карираната си риза, но всеки път ръката му се закачаше в стената на палатката и от нея падаха малки капчици. Орион се оплака още няколко пъти, докато се размърдваше и също слагаше дрехите си.

Измъкнаха пръстените на пакетите с бъркани яйца и бекон. В продължение на няколко невероятни мига миризмата на храна надделя над отвратителното масло.

Когато бяха почти готови да излязат навън, Орион попита:

— Мислиш ли, че ще стигнем днес?

— Честно? Не знам, мой човек. Надявам се. Но ако не стане, просто ще продължим, вече не може да е далече. Дори силфените не могат да оцелеят дълго тук.

Постоянно го тормозеше мисълта за собствените им възможности. Имаха общо осем нагревателни тухли, което им гарантираше още три сигурни нощи. Можеше и да успеят да оцелеят в палатката без тях, но щеше да е ужасна нощ, а за Точий това щеше да е краят. Оттам насетне беше спорно дали изобщо щяха да успеят да носят палатката, храната и останалите неща.

От наситения с мирис на масло въздух се озоваха във вцепенияващия студ на тъмната гора. През нощта беше валило отново и върху коженото покривало, което пазеше шейната на Точий, се беше натрупал тънък слой. За пореден път, докато го издърпваха, за да проверят дали голямото извънземно беше оцеляло, Ози беше пронизан от тревога. Но Точий беше жив. Манипулиращата му плът им махна щастливо иззад предпазния прозорец.

Опаковаха палатката и торбите за половин час. За щастие, снеговалежът не беше достатъчно силен, за да затрупа съвсем следите, оставени от силфените. Точно преди да потеглят, Ози извади висулката за приятелство. Искрата ѝ не бе така силна като вчера, но във вътрешността ѝ все така пълзяха късчета синя светлина. Прие го като окуражителен знак и се оттласна напред.

Задуха вятър, който брули гората цяла сутрин. Със себе си носеше малки снежинки, които принудиха Ози да бърше очилата си на всеки няколко минути. Винаги когато спреше, за да отпие, трябваше да чисти солидни снежни люспи от прозореца на шейната. Не беше сигурен дали вали и над короните на дърветата или това бяха просто вихрушки от остатъчен сняг, който ветровете пренареждаха. Винаги го

беше обърквало как така земята тук не бе покрита от няколко стъпки сняг и лед. Сара му беше казала, че веднъж или два пъти годишно духал вихър в продължение на дни, който разчиствал снега и малките ледени висулки. Някак си това не го изненада или разтревожи, цялата планета беше изчанчена. Вътрешно подозираше, че може би е също толкова изкуствена като Силвъргалд.

Нарочно наложи по-бавно темпо тази сутрин. Предния ден беше решен да се опита да не изостава от силфените, беше се вкопчил в крехката възможност, че могат да го отведат надалеч от планетата преди падането на нощта. Все още пътуването им беше белязано от чувство за неотложност, но стабилното и реалистично темпо беше по-важно от скоростта. Новото му притеснение беше, че слабите ветрове неотклонно заличаваха следите от стъпки. Сякаш за да компенсират това, дърветата изглежда се бяха отдръпнали леко едни от други, оформяйки нещо като пътека през гората.

На обяд отново пиха супа, притаени в мижавия заслон на скупчените дървета, окичени със сфери. С дегизировката си от снежни палта можеха да минат за подути коледни борове. Както и преди, дори кратък престой смъкваше телесната им температура, а горещата супа явно не можеше да компенсира загубата. Ози мразеше чувството за студ, което поглъщаше пръстите на краката му, не можеше да спре да се тревожи да не измръзнат. Когато се показаха отново иззад дървото, падащият сняг беше по-плътен и изтриваше почти изцяло следите, които следваха. За да стане положението им още по-лошо, снегът започна да полепва по кожата на палтата им. Шейната приличаше на малка могила от сняг, качена на плъзгачи.

Ози чувстваше как малките частици обточват качулката му по края. Тънки ледени линии прогаряха кожата на бузите му. След няколко минути дърветата започнаха да се разреждат. Макар и това леко да улесняваше карането на ските, намаляваше защитата им от вятъра и ледените люспи. Не след дълго следите на силфените изчезнаха напълно. Той забави и спря, но след това трябваше отново да се оттласне и то бързо, защото шейната на Точий почти се заби в него.

От това се беше страхувал от самото начало, че климатът на този свят ще ги връхлети и ще загубят пътя си. Затърси несръчно с ръкавиците си и издърпа висулката за приятелство. Под повърхността все още се криеше малко синкаво мъждукане. Ози направи пълен кръг.

Помисли си — или му се стори — че светлината се усили съвсем леко за миг. Беше твърде несигурно предположение, за да рискува три живота с него, но нямаше друг избор.

Отиде до задната част на шейната и намери тънко въже. Завърза единия край на талията си, а другия за предницата на шейната и потегли отново. Поне вятърът сякаш беше поутихнал. За сметка на това снеговалежът беше по-обилен. Спираше постоянно, за да провери висулката, докато през цялото време една предателска мисъл напираше в съзнанието му — защо да си прави труда? Поне когато пристигнаха на този свят, живееше с блаженото невежество, че нищо лошо не може да се случи на пътник, потеглил по пътищата на силфените. Сега знаеше, че на везните беше заложен животът му, а той го доверяваше на парченце извънземен камък. Колко рисковано беше това?

Когато достигнаха началото на нова гора, таймерът му показва, че са се движели на открито в продължение на четиридесет минути, макар да се чувстваше така, сякаш бе минала по-голямата част от следобеда. Веднага щом влязоха под защитата на клоните, вихрещите се ледени люспи намаляха значително. Въпреки това Ози не размота въжето от шейната.

— Ще бивакуваме тук няколко часа — каза той на спътниците си. Наистина се бе надявал да продължат по-дълго, но за пореден път този свят ги бе спрял. Беше изтощен от двата дни битка с негостоприемния терен и знаеше, че Орион няма как да понесе още много от същото. Що се отнасяше до Точий... ами, кой знаеше? Тази вечер обаче щяха да починат дълго, което поне щеше да им позволи да продължат още един цял ден. За после вече нямаше смисъл да се тревожи.

Продължи да върви, движеше натежалите си ръце и болезнените си крака в бавен ритъм. Краката му вече бяха безчувствени, студът прерязваше всякакви усещания под колената му. Въображението призоваваше най-лошите образи, които можеше да види, след като вечерта свалеше ботушите си. Поне гората беше разположена върху лек спускащ се наклон. Имаше могили и била, разбира се, но като цяло напредваха лесно. Не беше сигурен дали ще издържи на още едно голямо изкачване. И снегът беше по-дълбок, покриваше неизбежните камъни и скрити скали. На няколко пъти изтръскваше коженото си палто, там, където снежинките бяха полепнали по него.

— Ози!

Той се обърна по посока на вика и видя Орион, който викаше лудо. Сега пък какво? Въпреки силно опънатите си нерви, сигнализира на Точий да спре и се плъзна със ските към момчето.

Орион издърпа очилата си.

— Мокро е — възкликна той.

Вместо да се развика на момчето да си сложи отново очилата, той се наведе по-ниско, за да види какво става.

— Снегът — каза Орион. — Топи се. Достатъчно топло е, за да се разтопи.

Без съмнение ледът върху очилата изглеждаше разкашкан, по-скоро суграшица вместо лед. Ози свали очилата си и погледна право нагоре. Милион тъмни петънца падаха от безупречното кораловорозово небе. Когато докосваха голата му кожа, не жилеха и не горяха както преди. Да, бяха мразовити, но бързо се превръщаха в каша и се разтапяха по кожата му.

Ози се отгласна до най-близкото дърво. Вдигна едната щека и я удари здраво в дънера. Снегът се разхлаби и падна от дървото. Той го удари отново и отново, докато кората не остана гола. Истинска, биологична кора. Нормално дърво. Той се засмя, в гласа му звучеше истинска истерия. Беше глупава ирония, че бе толкова измръзнал, та не можеше наистина да усети затоплянето наоколо. Беше едва десетина градуса под нулата.

Орион се бе домъкнал до него. Погледна с трепет оголеното парче от набръчкана кора.

— Успяхме! — извика Ози и обвини ръце около момчето. — По дяволите, успяхме! Махнахме се от онзи шибан свят. Няма ни, няма ни, няма ни. Отново съм свободен.

— Наистина ли е така? Наистина ли сме избягали?

— О, да, по дяволите! Можеш да заложиш задника си, че е така. Аз и ти, хлапе, успяхме. О, хей, и Точий също, разбира се. Хайде, да му кажем добрите новини.

— Но Ози... — Орион погледна нагоре. — Небето още е червено.

— Хм, да. — Той погледна внимателно нагоре, за да не повреди образа, макар че небето беше много бледорозово, особено за това време на деня — по-точно по времето на деня според дигиталния му

таймер. Ако бяха на друг свят... — Не знам, в Галактиката няма само една червена звезда.

Измъкна окъсания пергамент, докато се плъзгаше към предната част на шейната, и написа: „Мисля, че успяхме. Можеш ли да продължиш още малко?“

„ДОКАТО СЪМ ЖИВ.“

Когато Ози вдигна отново висулката за приятелство, искрата в нея почти беше изчезнала.

— Насам — каза несигурно и се оттласна отново, макар сега вече да не се тревожеше за посоката. Физическите условия се бяха променили незабележимо, но дори осъзнаването, че са се отървали от света на Ледената цитадела позволяваше на тялото му да използва някакви непознати преди източници на енергия. „Също както при ледените китове“ — помисли си Ози.

Разбира се, когато знаеше какво да търси, знаците бяха очевидни. Дебелият сняг, различните видове дървета с костеливи клони, очертани на фона на небето, самото небе, което беше с по-светъл цвят. С всеки метър, който изминаваха, нещата се променяха. Не след дълго той видя червеникави туфи трева, стърчащи изпод снега. После зърна и малки създания, подобни на гризачи, които се щураха около дървета. От клоните непрестанно падаха малки купчинки сняг около тях с мокри, тропаци звуци, докато температурата се покачваше. Сега се спускаха по доста стръмен склон, който бързо губеше височина.

Краят на гората дойде внезапно. Ози премина между последните дървета и се озова сред снежно поле, прекъсвано от огромни камънаци и големи кръпки оранжева трева. Бяха наскоро някаква огромна долина, създадена между алпийски на вид планини. Снежната покривка изчезна напълно след около половин миля, а тревата беше насечена от стотици малки сезонни поточета, докато линията на топене бавно се оттегляше нагоре. От едната страна линията на дърветата беше почти постоянна и очертаваше широка граница между ниските тревни склонове на планините и скалистите им върхове.

Искрящото слънце се издигаше над единия край на долината и Ози най-сетне разбра защо небето бе розово. От мрачния окаян сумрак се бяха пренесли право в жизненото утро.

Той бавно отметна качулката си и се усмихна на усиливащата се светлина, която сгряваше кожата му.

18.

Нито един от неподвижните Първи не притежаваше име. Имената възникваха в комуникационни системи, които бяха коренно различни от директните връзки чрез нервни импулси, характерни за техния вид. Разбира се, разполагаха с начини да се разпознават. Дори в собственото си групово обединение неподвижните бяха преди всичко индивидуални създания, последица от териториализма от ранната им история. Съюзите между тях се сключваха и разпадаха с изпитана регулярност по време на предмеханистичната ера на планетата им, когато дори най-близките партньорства можеха бързо да бъдат захвърлени, ако съюзът с друг позволяваше преследването на по-големи изгоди. През онези дни споровете се водеха за големината на териториите и наличните ресурси — най-вече прясна вода и обработваема земя. Малко се бе променило през хилядолетията.

След процъфтяването на механизацията природата на съюзите се промени според новите изисквания, които машините поставяха. Въпреки това маневрирането и постоянната игра на изменчива преданост продължиха по същите правила на измама и насилие.

Имаше един неподвижен, който винаги успяваше да запази превъзходството си над останалите от вида. Винаги сключваше най-силните съюзи, винаги напредваше за сметка на останалите, винаги пазеше границите си, винаги беше най-хитър. В по-късни времена се превърна в най-големия и могъщия от всички. Въпреки че нямаше име, можеше да бъде характеризиран с местоположението си — ПланинаНаЗората, огромен конус от камък и земна маса, израснал в средата на дълга долина, оградена от разкривени скали, които се издигаха на стотици метри над блатистата земя. Такава бе подредбата на високите стени, че плътните лъчи на слънцето, които неравните върхове пропускаха, огряваха централния връх само сутрин.

Беше идеалното място за установяване на нова територия на неподвижен от расата на Първите. По време на амалгамирането му, седем или осем хиляди години преди появата на Христос на Земята,

имаше хиляди, може би десетки хиляди неподвижни, защитавани и обслужвани от кланове им от подвижни, които заемаха екваториалната зона на планетата. Тогава бяха примитивни същества, чийто дълъг еволюционен път едва започваше да дава плодовете си. Застанали в центъра на ревностно защитаваните си частици земя, неподвижните упражняваха рудиментарните си мисли и крояха планове срещу съседите си. Стада от стандартни подвижни бяха заети с това да поглъщат собствените си базови клетки от мътните потоци и да се грижат за ядивните растения. С времето породата на войници се разви като по-силни и сръчни сред другите помощници и на тях се падна отговорността да разпиляват мозъците на вражеските слуги с дървените си тояги.

Малкото министадо от дванадесет подвижни беше изпратено от рождения си неподвижен, за да потърси място, подходящо за основаването на ново стадо. Подобна съседна територия щеше да е от полза на основателя неподвижен. Благодарение на общия им произход съюзът между тях щеше да е най-силният възможен, поне през първите години. След това щеше да настъпи разногласие, винаги ставаше така.

ПланинаНаЗората все още пазеше спомена за себе си преди обединението и началото на истинските мисли. Министадото с дни внимателно бе избирало пътя си надолу по стените на равнината, избягвайки скални свличания и катерейки се по остри оголени скали. Сега се бяха скупчили заедно и вървяха през дъждовната гора, израснала от блатистата земя на дъното на долината. С настъпването на всеки ден откъм тучната растителност се прокрадваше мъгла, наследство от нощните дъждове, която размътваше въздуха и превръщаше могъщите слънчеви лъчи в нежно оранжевозлатисто сияние.

Тогава те го видяха. Беше симетричен конус, който се издигаше от тъмната земя пред тях — единствената част от цялата долина, огряна от светлината — флуоресциращ в ослепително изумрудено на фона на розовото небе. Слънчевата светлина се отразяваше от малки ручейчета, които се процеждаха по склоновете му. Малки черни петънца кръжаха далеч напред. Крилете им бяха изпънати и те се бяха отпуснали върху топлите течения — една от малкото форми на живот в тропиците на планетата, различна от Първите.

Четири най-големи членове на стадото се притиснаха едни към други, позволявайки на нервните рецептори да влязат в контакт и мозъците им да се свържат. Индивидуалните им мисли бяха на практика еднакви — простите спомени и команди, дадени им от рождения им неподвижен — но обединени, способността им за взимане на решения се усилваше значително. Откакто бяха достигнали дъното на долината, не бяха срещали други подвижни или следи от друго стадо. Долината, благодарение на трудния достъп до нея, беше лесна за защита. Размерът ѝ можеше да поддържа три или четири стада. Един неподвижен заедно със стадото си щеше да разполага с изобилие от вода и земя, което да му осигури стратегическо преимущество срещу съседните неподвижни.

Що се отнася до точното място, на което трябваше да бъде разположен неподвижният... По две горни сензорни стъбълца върху всеки от подвижните се извиха, така че очите заедно огледаха коничната планина. При наличието на толкова много потоци, на върха не можеше да няма никакъв извор. Подобно място щеше да е идеално за неподвижен. Щеше винаги да разполага с чиста вода, за разлика от онези, които се скупчваха по реките и трябваше да се задоволяват със замърсената, идваща от горните течения.

В този миг постигнаха съгласие: планината, която беше окъпана в светлина. Временната им връзка се наруши, когато се раздвижиха настрана един от друг. Останалите осем членове на министадото бяха призовани. Горните сензорни стъбълца се извиха настрани, така че нервните рецептори се докоснаха. Инструкциите потекоха към всички членове. Те започнаха да маршируват като един към планината.

Когато изминаха две трети от пътя нагоре, откриха огромен вир, охранван от няколко от клокочещите потоци. Четирите огромни подвижни сляха отново мислите си и проучиха местността с увеличения си интелект. Един от тях засмука малко от водата и установи, че тя съдържа задоволително ниво на базови клетки, множащи се в нея. Присъствието им потвърждаваше, че мястото щеше да е подходящо за неподвижен. Трябваше да се извършат само няколко промени. Останалите членове на стадото получиха нови инструкции.

Видът подвижни, проникнали в долината, беше от най-простата разновидност, на която неподвижните вдъхваха живот заради по-голямата ѝ адаптивност към различните задачи. Имаха крушовиден

торс с восъчнобяла кожа, широк над метър в основата си, а отвесно по страните им се спускаха четири изтъняващи гънки от закалена кожа. Четворната симетрия беше константа в живота на Първите. Подвижните имаха четири крака, които се подаваха в краищата на кожните им гънки от края на долната част на торса им. Всеки от тях разполагаше със сгъваема опорна „кост“, която се спускаше в сърцевината им, загърната в ивици от мускулна тъкан и позволяваща значителна свобода на движение. Всеки крак завършваше с малко копито от здрав хрущял, оцветен в охра, който можеше да се забие надълбоко в почва или дори в дърво. Не че често се катереха по дървета.

От телата им стърчаха четири ръце, които излизаха на шестдесет сантиметра над бедрените стави. Бяха подобни на краката що се отнася до размерите им и възможността да се сгъват на всички страни. Различаваха се само в края, който се разделяше в добре оформени клещи от четири части, напълно способни да прерязват средноголеми клони. На върха на торса им имаше четири подобни на хриле отвора, разположени на равни разстояния от най-високата точка. Оттам поемаха въздух в дробовете. Между тях имаше входи за храна, малки стъбла от жилава плът, които можеха да се движат самостоятелно до известна степен. Подвижните пасяха специфична растителност заради химикалите, които съдържаше, но най-вече засмукваха вода, наситена с базови клетки. И двете се обработваха в двойния им стомах. Кашата можеше да бъде полусмляна преди да бъде повърната, за да нахрани неподвижен. След пълното смилане, останките се изхождаха от единичен отвор в основата на тялото.

Над хрилете и устите короната на тялото се разделяше на четири сензорни стъбълца, които бяха най-подвижните от всички крайници и можеха да се навеждат и огъват във всяка посока. На самия връх на всяко от тях имаше нежен нервен рецептор, тънка пропусклива на импулси мембрана, изпъната над оголени ганглиони. Малко над тях се намираха очите, а след тях чувствителен към налягане мехур, който можеше да засича звукови вълни; оперение от тънки, реагиращи на химикали фибри, които душеха въздуха; както и струпване на осезателни клетки, способни да преценят температура.

За тези създания преустройството на местността около вира, така че да отговаря на собствените им изисквания, беше сравнително

проста задача. Отдавна се бяха научили да боравят с рудиментарни инструменти и бързо пригодиха остри камъни и парчета здрава кора от близките дървета. Използвайки ги като лопати и гребла, дванадесетте изровиха плитко езерце малко по-нагоре по течението от главния вир, а след това го оградиха с камъни, измъкнати от обърнатата почва.

След като приключиха работата, четиримата най-големи подвижни влязоха в езерото и още веднъж свързаха нервните си рецептори. Този път съюзът им беше много по-дълбок от просто обединение на мислите. Телата им се притиснаха здраво едни към други, готови за сливане. Процесът беше задействан от вътрешен прилив на хормони, изпуснат от органа за сливане на съзнанията. В продължение на петте последвали седмици те преминаха през невероятна метаморфоза. Четирите им отделни тела бавно се сляха на клетъчно ниво, за да произведат единично същество. Там, където се докосваше, кожата им омекваше, разтапяше се и изтичаше, оформяйки огромна единична телесна кухня. В нея мозъците им се сляха и нараснаха. Повечето органи повториха същия план на трансформация. Мускулите просто бяха изхвърлени, послужиха единствено като източник на енергия за останалите промени. Краката се свиха, докато не се превърнаха в поредица от здрави кръгли буци плът, които поддържаха огромното ново тяло. Ръцете се съсухриха и окапаха, от тях вече нямаше нужда. Храносмилателните органи се изпънаха и обгърнаха новия единичен мозък като филизи бръшлян, които се увиват около ствола на дърво. Под мозъка също се извършваше растеж. Репродуктивната система, която досега беше в зачатъчна форма, започна да израства в напълно развити органи. Единствено сензорните стъбълца останаха същите и захранваха развиващия се мозък с дванадесетоъгълна представа за света около него.

В края на процеса новият неподвижен Първи, ПланинаНаЗората, започна да подсигурява територията си. Останалите осем подвижни непрекъснато идваха и се отдалечаваха, като го захранваха с повърнатата каша. Бяха инструктирани да се хранят с определени растения, които обогатяваха храната им със специфични видове витамини.

Задействани от хранителните вещества в храната му, репродуктивните органи на ПланинаНаЗората навлязоха в овулация. Първата партия от сто нуклеоплазми се отдели от тялото му във

водата и те се понесоха към по-големия вир. Базовите клетки започнаха да се тълпят около тях.

Самите базови клетки на Първите водеха живот, подобен на този на амебите. Абсорбираха храна през мембранните си стени и се размножаваха чрез делене, оцелявайки като едноклетъчна форма на живот, която населяваше по-голямата част от водните артерии на света. Освен това обаче те носеха ДНК с много повече информация. Именно нуклеоплазмите даваха начало на многоклетъчната фаза чрез изпускането на вещества, активиращи нови поредици ДНК, и изключването на поредиците, отговорни за амебийния стадий. Гроздът от клетки около нуклеоплазмата започваше да се променя, развиваше нови органели, които извършваха специфични функции. Като при всеки многоклетъчен организъм клетките започнаха да се специализират. Неподвижният разполагаше с известна степен на контрол над вида нуклеоплазми, които раждаше вътре в репродуктивната си система. Като контролираше съзнателно секрецията на хормони в нуклеоплазмата, можеше да определя размерите на различните органи и така да проектира структурата и композицията на мобилните. Ако се нуждаеше от работници за тежка работа, щеше да произведе партия от нуклеоплазми, от които да израснат най-големите и силни подвижни. В моменти, когато територията му беше заплашена, щеше да освободи нуклеоплазми, от които да се родят войници.

Първото стадо от подвижни на ПланинаНаЗората започна да излиза от водата след три седмици растеж. Вече съществуващите подвижни ги упътиха към неподвижния, който докосна нервните си рецептори до техните. Спомени и инструкции пламнаха през пропускливата на импулси мембрана и изпълниха девствените мозъци на подвижните със сбита версия на собствените му мисли. През първите три десетилетия ПланинаНаЗората започна да оформя и укрепва долината си. През онези дни в екваториалните земи бяха останали малко форми на живот, различни от Първите. Тези, които все още населяваха долината, като птиците и няколко подобни на гризачи същества, бяха бързо унищожени след целенасочен лов — никой неподвижен не толерираше конкуренция за собствените му ресурси. Дивата джунгла беше постепенно изсечена, блатата бяха пресушени в мрежа от канали, напояващи големите папрати, с които се хранеха

подвижните. Вадеха камъни от кариери и ги използваха за изграждането на прост купол иглу над неподвижния за защита от стихии и хищници, отклонили се от чуждите територии. Металните руди се претопяваха и с помощта на огънове подвижните ковяха груби върхове на оръжия. Изчистиха вира за развъждане и го оградиха с камъни.

След четиридесет и пет години на неограничен растеж ПланинаНаЗората стигна до пределните си възможности за управление. Над хиляда подвижни работеха в долината и наглеждането им ставаше трудна задача. Беше създаден втори неподвижен, който да компенсира недостига. Вирът на ПланинаНаЗората и куполът му бяха разширени и четирима подвижни се съединиха на няколко метра от него. Докато сливането им напредваше, ПланинаНаЗората свърза шест от нервните си рецептори към подвижните и вкара мислите си в израстващия нов мозък. Когато всичко свърши, двамата се свързаха постоянно чрез четири нервни рецептора и така образуваха двойка съзнания със силно увеличени умствени заложи и възможности да организират много стада от подвижни.

Започна нов стадий на продуктивност. При правилна земеделска обработка долината можеше да поддържа живота на хиляди подвижни. За разочарование на ПланинаНаЗората обаче му бяха нужни почти всички подвижни, за да поддържа долината. Тридесет и пет години по-късно до първоначалната двойка беше създаден трети неподвижен. Това стана някъде по времето, когато започна да търгува с неподвижните от съседните територии. Металните руди разменяше за стада от войници, които използваше, за да отблъсне териториалните набези към върха на долинните укрепления. Хранителните папрати разменяше за стволове на яки дървета, от които излизаха по-добри копия и тояги. Разменяше и идеи, най-значима от които беше тази за плуга и отглеждането на сезонни култури. Внесоха я неподвижни на хиляди километри разстояние. Това беше началото на истинския земеделски период на цивилизацията на Първите и последвалата революция, която винаги следваше новите идеи. Количествата, които един подвижен можеше да произведе, се удвоиха за десетилетие. Изправени пред възможностите, които идеята предлагаше, неподвижните започнаха да експериментират, да изучават как се развиват растенията и кои почви са най-добри. Самият

ПланинаНаЗората беше този, който изобрети кръстосаното опрашване като метод за повишаване на реколтата и развъждане на нови разновидности. Така се роди научният метод и всички последствия от него.

ПланинаНаЗората създаде двадесет и деветия си неподвижен десетилетие, след като започна да сее посеви. Двадесет години по-късно и хиляда, след като беше започнал живота си като единичен неподвижен, свързаните в група достигнаха четиридесет, нечувана досега експанзия. Свързаните му мозъци жужаха от идеи и мисли, докато той наблюдаваше Вселената с нарастващо внимание.

На края на тропиците неподвижните Първи проникваха все по-надълбоко в умерените земи, въоръжени с ново знание и разбиране за природата. Огънят им позволяваше да живеят все по-надалеч от климата, в който бяха възникнали. Сгради с отопление, култивирани поля, канали, мостове, триони и брадви им помагаха да пътуват все по-надалече и по-надалече, където да организират съюзени територии.

Когато започнаха да осъзнават принципите на строителството и силата на материалите, неизбежно развиха математически способности, които да подпомогнат производството. Като създания, които по същество представляваха гигантски мозък, математиката зае централна позиция в света им — тя беше ключът към разбирането на всичко. Те й се отдадоха с почти религиозна страст. Всички елементи вече бяха на местата си и механичната ера можеше да започне. Когато това се случи, скоростта на промяната беше много, много голяма.

След хиляда години ПланинаНаЗората вече беше групов неподвижен, който се състоеше от триста седемдесет и две отделни единици. Единици други бяха нараствали до такива размери преди това. Индивидуалните му тела бяха оформили жив пръстен около коничната планина. Водата от извора, който се пенеше на върха на планината, беше отклонена през глинени тръби и течеше в коронната сграда, която приютяваше цялата група неподвижни. Те живееха в единична огромна зала с куполен таван от стъкло, който пропускаше светлина надолу. През нощта железни мангали лумваха и поддържаха вътрешността на сградата осветена, за да могат групата неподвижни да продължи работата си, да дава инструкции на стадата подвижни, да произвежда нуклеоплазми и да надзирава експериментите и проектите си. Малки дюзи душове пръскаха неподвижните по няколко пъти на

ден и ги поддържаха чисти. Отпадъчните продукти биваха отнасяни през мрежа от дренажни тръби надолу по планината, а каналите пренасяха партидите неуклеоплазми в огърлицата от езера, изкопани под сградата.

Въздухът навън все още се насищаше с мъгла от нощните дъждове. Но тя вече се смесваше с пушека от пещите, които пламтяха безспир. ПланинаНаЗората внасяше въглища от няколко територии на юг, хълмиста местност, където храната се добиваше трудно. Той вече обработваше две от съседните долини, след като с няколко кратки поредни войни изтика от тях населението им от неподвижни и стадата им. Контролът над такава огромна местност беше труден. Подвижните се нуждаеха от постоянно обновяване на инструкциите, а и не притежаваха способността да реагират в неочаквани ситуации. ПланинаНаЗората знаеше, че скоро ще попадне под ударите на нашественици от запад, неподвижни, които бяха разтревожени от размерите на територията му и още повече от агресивността му. Начинът, по който използваше новоразработените химически експлозиви, за да разрушава сгради, язовири и стада от подвижни, будеше сериозно притеснение сред тях.

Това беше годината, в която Първите откриха как да използват електричеството. Докато някои неподвижни проучваха как да използват новата мощност, за да захранват осветление, двигатели и други индустриални приложения, ПланинаНаЗората изследваше възможностите му за пренос на сигнали и най-вече на невронните импулси, които нервните рецептори си разменяха. Отне му над десетилетие. Дори за толкова много концентрирана мозъчна сила изобретяването на цяла нова технология си беше трудна задача. През това време понасяше стратегически поражения, загуби две долини и се съгласи на неблагоприятни търговски условия за закупуване на въглищата и останалите сурови материали, които липсваха в долината. Това, което разработи в този период на затишие, представляваше основата на електрониката, от прости резистори и кондензатори до термионни клапи. След като разработи тези принципи, добави цяло ново помещение към коронната сграда на планината — първата електронна лаборатория на този свят. В нея осем неподвижни не правеха нищо друго, освен да инструктират подвижните, които сглобяваха нови системи и провеждаха експерименти с тях. На

ПланинаНаЗората му отне още три години, преди успешно да изпрати сигнали от нервен рецептор. Първо успя с примитивни осезателни импулси, индикиращи усещане за топло и студено, а след това последваха прости черни и бели образи от камера. Образите бяха нещо като провидение за него. Въпреки че можеше да вижда какво се случва навън, като призоваваше някой подвижен и получаваше достъп до зрителната му памет, това знание винаги беше втора ръка, винаги бе остаряло. Сега виждаше мигновено. За няколко месеца цялата долна беше оградена с камери, които постоянно сканираха пейзажа и му позволяваха да наблюдава цялото си владение във всеки един миг. След още пет години концентрирани изследвания той усъвършенства трансмисията на сигнали до ниво, на което най-накрая можеше да инструктира подвижните от разстояние. Щяха да минат десетилетия, преди електрониката да стане достатъчно изтънчена, за да може да пренася цялата гама от импулси на нервните рецептори, но тази първа възможност да комуникира от дистанция беше достатъчна, за да му даде огромно преимущество над останалите неподвижни.

ПланинаНаЗората започна отново да разширява териториите си. Стада от подвижни войници, въоръжени с експлозивни и примитивни оръдия, завзеха двете долини, които бе владял и преди. Благодарение на подвижните войници, които мъкнеха дълги многослойни кабели зад себе си, ПланинаНаЗората можеше мигновено да реагира на промяната в битките и лесно надхитряше съперниците си. Тези първи победи бяха последвани от поредица бързи набези през равнините, докато стадата му не установиха широк земен канал, който водеше право към южната умерена зона. Останалите неподвижни реагираха предпазливо, защото знаеха, че удържането на подобни огромни територии беше невъзможно. Минаха месеци, преди да осъзнаят грешката си, докато в това време ПланинаНаЗората затягаше хватката си около анексираните земи. С група, която вече наброяваше над три хиляди индивидуални неподвижни, ПланинаНаЗората лесно успяваше да създаде достатъчно стада от подвижни, които да окупират земите му. Те разработваха мини и обработваха земята също толкова организирано, колкото и в първоначалната долина. За първи път пленени индустриални съоръжения бяха впрегнати в работа, увеличавайки производствените му възможности в съответствие с размерите на растящата империя.

След като разполагаше с директен маршрут от долината си до богатите умерени земи, експанзионистките му амбиции можеха да бъдат реализирани. Потоп от подвижни и машини беше изпратен на юг, за да експлоатира тамошните ресурси, да разположи стълбовете и кабелите, които държаха цялата конструкция в едно цяло.

На останалите неподвижни им отне години, за да изградят могъщите съюзи, които най-накрая ограничиха растежа на ПланинаНаЗората, макар че вече никога нямаше да могат да го спрат напълно. По типично имперски маниер ПланинаНаЗората сформира свои собствени съюзи, за да уравни положението.

След още петдесет години всички неподвижни разполагаха с възможността да изпращат нервните си импулси по кабели и безжични връзки. Това развитие заедно с новите и мощни оръжия, родени от увеличаващите се познания по химия и физика на Първите, доведоха до ера на консолидация. По-малките територии на неподвижни бяха нападнати и превзети от по-могъщите им съседи. Умерените пусти земи бяха колонизирани, а минните и производствените операции стигнаха чак до полярните региони. Чак когато развиха ядрените оръжия, отново се възцари равновесие. Бомбите на принципа на ядреното деление и синтез позволиха на по-малките територии да удържат по-големите си събрата на разстояние, заплашвайки ги с абсолютно унищожение.

Космическите полети и колонизирането на други планети беше следващата логична стъпка, която Първите преследваха енергично. ПланинаНаЗората беше един от първите неподвижни, които изпратиха кораби към астероидите и планетите в системите, за да каталогизират ресурсите им. Предвид разстоянията, пред които бяха изправени, старият проблем със забавянето на сигнала се появи отново. Директните електронни връзки бяха трудни за поддръжка, контролът се изплъзваше и без него подвижните не можеха да реагират на какъвто и да е технологичен проблем. Просто не бяха достатъчно умни.

Едно от по-малките обединения на неподвижни изнамери решение. НосСредСтуденоЕзеро отчаяно се опитваше да осигури нови ресурси за себе си и стадата си, което му даде смелостта да се осланя на новаторски идеи в много по-голяма степен, отколкото по-големите консервативни обединения бяха склонни дори да обмислят. Той

създаде нов неподвижен, отделен от главната група, и използва електронни връзки, за да интегрира мислите си в него. На практика новият неподвижен беше по-малък близък на НосСредСамотноЕзеро. Дори предвид времевото закъснение мислите им бяха споделени и инакомислие не се появи.

НосСредСтуденоЕзеро2 беше поставен в космически кораб и отлетя към индустриален модул, прикрепен към астероид. Идеята за мобилен неподвижен предизвика шок у почти всички останали неподвижни. Те все пак наблюдаваха експеримента с натрапчив интерес. НосСредСтуденоЕзеро2 надзираваше процесите по изкопаване на минерали и последвалото строителство на обитаема станция. По-важно, той поддържаше връзката си с НосСредСамотноЕзеро на планетата и оставаше част от груповото съзнание. Минералите и металите от астероида потекоха към територията на НосСредСамотноЕзеро обратно на планетата.

Планетарните неподвижни пръснаха свои собствени единици из звездната система. Започна космическо състезание с колосални размери. Териториите се разгръщаха и погълнаха обширни части от другите две солидни планети, както и цели луни на газовите гиганти. Неизбежно се появиха отцепници, след като войни и конфликти прерязаха основните комуникационни връзки с планетата и някои неподвижни добиха независимост от първоначалните групи. В много случаи това предизвикваше конфликти, тъй като планетарните неподвижни се опитваха да си възвърнат контрола над загубените космически територии.

Скоростта на експанзия на цивилизацията на Първите в звездната система никога не се доближи до експоненциален растеж. Щеше да им отнеме хилядолетия, за да окупира и използват всички ресурси, орбитиращи около звездата. Но групата неподвижни на практика бяха същества, които можеха да живеят вечно и много от тях планираха далеч напред в бъдещето.

ПланинаНаЗората построи първия си междузвезден кораб на една от астероидните си бази във висока орбита. Беше съд, задвижван от ядрен синтез. Заради логичната по същността си мисъл и изследванията, основани на наблюдение, присъщи на Първите, те не разполагаха с умствените способности да правят такива налудничави предположения като например идеята за двигател със свръхсветлинна

скорост. ПланинаНаЗората8658 се качи на борда на звездния кораб и той потегли към най-близката звезда на три и половина светлинни години. Мисията беше планирана като разузнавателна. Той трябваше да изпрати информация относно наличните планети и възможностите за експлоатацията им. ПланинаНаЗората знаеше, че няма да може да контролира ПланинаНаЗората8658, след като корабът излезе извън звездната система на Първите. Въпреки това той нарочно беше ограничил машините на борда, за да не позволи на ПланинаНаЗората8658 да установи каквато и да е технологична колония. Така ПланинаНаЗората8658 щеше само да сканира системата и да се върне. ПланинаНаЗората не беше сигурен каква полза ще може да извлече от друга звездна система, но не можеше да си позволи да не обърне внимание на възможностите, които бъдещето предлагаше. Знанието за намиращото се там щеше да му помогне да реши как да постъпи с други звезди. Съществуваше малка възможност, ако ресурсите на собствената му звездна система се изчерпеха, той да се премести на изцяло нова планета, такава, на която нямаше съперническа група неподвижни.

Онова, което ПланинаНаЗората и никой друг от останалите неподвижни Първи никога не бе очаквал, бе да открие непознати видове. Всички останали форми на живот на родния свят на Първите бяха унищожени по време на последната експанзия през умерените пояси. Те не предвиждаха възможност за други интелигентни видове. Когато ПланинаНаЗората8658 започна да намалява скоростта в новата система, той откри обширна цивилизация, която заемаше четвъртата твърда планета. За нещастие на местните във втората звездна система, те бяха миролюбив вид, който напредваше по принципите на взаимната помощ. Физически се характеризираха от тройна симетрия, бяха по-малки и слаби от подвижните Първи. Освен това бяха индивидуалистични създания.

Звездният кораб може и да не разполагаше със системи за производство на борда, но несъмнено притежаваше оръжия. ПланинаНаЗората8658 подчини обширна част от новата планета с ядрени и кинетични бомбардировки от орбита и си присвои останките от индустриалните мощности на чуждия вид. Той започна подробно изследване на самите трисиметрични същества. Имаше много, което можеше да научи от тях, идеи и понятия, които едновременно го

плашеха и интригуваха. Комуникация чрез звук. Размножаване чрез оплодени яйца. Най-общо биология и по-конкретно генетика — гюле, което предлагаше невероятни разкрития в собствените им граници. Първите никога не бяха провеждали изследвания на собствената си физиология. Никога не се бяха нуждаели от такова. Изкуства. Развлечения. Всичко това бяха безсмислени неща за един Първи, само отвлечаха вниманието.

ПланинаНаЗората8658 започна да изгражда новата си територия около мястото, където бе кацнал кораба му, като въвеждаше полезни идеи, привнесени от чуждия вид, в собствените си традиционни разбирания. Оцелелите от непознатия вид бяха тренирани като подвижни и впрегнати, за да помогнат в разработването на територията.

Три години по-късно пристигна следващият кораб, изпратен от друг Първи. Сблъсъкът, който последва, опустоши половината континент, на който се бе разположил ПланинаНаЗората8658. Нито един от подвижните не бе засегнат. Те сключиха съюз и си поделиха планетата.

ПланинаНаЗората не се изненада, когато първият му звезден кораб не се завърна. Междувъзвездното пътуване криеше огромни неизвестни, той очакваше многобройни пречки. Вече се строяха още звездни кораби. От корабите, изпратени от останалите неподвижни, също нямаше завърнали се. Звездните кораби бяха усъвършенствани, изстреляни бяха нови мисии. Всички бяха погълнати от междувъзвездната бездна.

След почти столетие на звездни полети и двадесет и осем кораба, изпратени към близката звезда, най-сетне един се завърна при Първите. Беше най-тежко въоръженият кораб, който бяха построили и първият, който разполагаше със защитно силово поле. ПланинаНаЗората беше организиран съюз между тримата най-могъщи неподвижни, за да създаде това чудовище. Единствено унищожителната му огнева мощ го бе спасила, когато при пристигането си бил атакуван от рояк бойни кораби. Беше успял да плени голям къс развалина от един от нападателите си. Знанието, което се съдържаше в него, беше ужасяващо за цялата родна система на Първите. Неподвижните, които контролираха по-ранните звездни кораби, не само се бяха сдобили със самостоятелност, но и очевидно

бяха въвели чужди идеи в собствената им технология. Най-тревожно от всичко беше употребата на новата наука генетика. Те модифицираха телата си, смесваха чуждите черти със собствените си, за да се „усъвършенстват“. Подвижните им бяха по-умни и по-силни, способни бяха да взимат сложни решения, докато неподвижните постоянно пренареждаха и подобряваха нервната си система и така увеличаваха мисловните си способности далеч от естественото им състояние. Освен това използваха машини, за да извършват телесни функции, кибернетични добавки, които позволяваха на неподвижните да се движат и дори да се отделят от груповия дом. Те еволюираха по изкуствен път и се отделяха от чистите Първи. Щяха да са техни врагове и новата им природа щеше да ги дари с недостижими за първоначалните Първи преимущества.

Откритието обедини цялата звездна система на Първите в един съюз. Флотилия от бойни кораби беше построена и изпратена през бездната, за да унищожи враговете им. Последва я втора, по-голяма. След нея имаше и трета, най-голямата от всички.

В отговор на това кораби на чуждите Първи нахълтаха в родната система на Първите, въоръжени с ужасяващи оръжия. Преди да успеят да унищожат корабите, обитаемите територии на най-външните твърди планети бяха напълно опустошени заедно с индустриалните колонии около първия газов гигант. Стотици кораби на Първите бяха жертвувани по време на защитата.

И тогава се случи: беше използвано най-странното оръжие от всички. Вражеските чужди Първи издигнаха силово поле около цялата звездна система. Нищо не можеше да проникне през него. Нито атомни оръжия, нито намеса в квантовото поле. Беше непреодолимо за всичко, с което го атакуваше науката на Първите. ПланинаНаЗората и всички останали неподвижни бяха хванати в капан отвъд бариерата, докато чуждите Първи бяха на свобода и можеха да се разпространяват и да пръскат заразата си във Вселената. Първоначалните Първи не можеха да направят нищо освен да възстановят пораженията, които цивилизацията им беше понесла, да разширят териториите си към замръзналите планетоиди, да развият нови оръжия и да чакат.

Единадесет века и осемдесет и три години по-късно силовото поле изчезна също толкова рязко, колкото се беше появило. Външните сензорни сателити на ПланинаНаЗората уловиха флуктуации в квантовата му структура, които набраздяваха повърхността му почти час, преди полето най-накрая да се разпадне. Почти моментално всички неподвижни изстреляха космически кораби от астероидните и планетните си територии из цялата система на Първите. Те ускориха мощно и се устремиха, за да преминат през предишната граница, преди полето отново да се появи. Осемте, които ПланинаНаЗората бе поддържал в готовност за точно такава ситуация, бяха сред първите преминали.

След като изпълниха тази задача, ПланинаНаЗората и съюзниците му започнаха подробно сензорно претърсване на космоса отвъд бариерата. Веднага откриха огромна въртяща се сферична структура с диаметър от двадесет и пет хиляди километра, орбитираща по еклиптиката. Структурата беше по-голяма от родния им свят, но масата ѝ беше съвсем малка, така че не може да беше планета. И все пак излъчваше във всеки от доловимите спектри и квантовите ѝ емисии бяха напълно чужди и непознати. Бяха пратени четири кораба да я проучат.

Най-странното от всичко беше, че нямаше и знак от чужди Първи. Защитите около всяка планетарна и космическа територия бяха повишени до пълните им възможности, в готовност за неминуемата атака, която щеше да последва всеки момент. Но никакви оръжия от какъвто и да е вид не ги изпитаха. Не последва нищо. Всички съюзи обединиха сензорната си информация. Никой не бе засякъл нищо.

ПланинаНаЗората не беше сигурен как да продължи с действията си. Беше планирал, както си мислеше, всеки възможен сценарий при премахването на силовото поле. Можеше да се бори и да избяга. Разполагаше с могъщ съюз, готов да построи флотилия и да изстреби до последно чуждите Първи около втората звезда и навсякъде другаде, където бяха посели заразата си. Бездействието на чуждите Първи объркваше значително плановете му.

Най-мощните му телескопи бяха трескаво насочени към съседната звезда, за да отгатнат какво се случва там. Те поднесоха най-голямата изненада. Системата на чуждите Първи беше обградена от силово поле, също като тяхната.

Нито един от неподвижните не бе допускал някога, че може да съществува втора по-могъща форма на живот от Първите. Приемането на тази идея беше плашещо. Те наблюдаваха новооткритите звезди с неприкрито нетърпение. Още кораби бяха изпратени навън в трескав опит да установят колонии на Първите на нови светове, където бариерите нямаше да отнемат свободата им.

Четири дни, след изчезването на силовото поле, най-изтънчените космически сензори, които ПланинаНаЗората притежаваше, докладваха за извънредно необичайна квантова аномалия, преминаващата през системата. Ефектът се придвижваше със скорост по-голяма от светлинната. ПланинаНаЗората реши, че подобно събитие може да сигнализира появата на чуждия вид, който беше създал силовото поле. Ефектът не се повтори, което го остави в размисъл как да реагира: дали да предупреди останалите и да създаде Велик съюз, за да се бори срещу нападателите, или да направи опит за собственото си спасение и евакуация.

ПланинаНаЗората все още обмисляше възможностите си, когато обикновените му сензори му показа схватка между кораби на ОстровВУмереноМоре и ЮжноСкалистоПлато близо до струпване на астероидни бази. Дори сега, когато съюзите сред Първите знаеха, че трябва да си сътрудничат пред опасността от врага, старите конфликти все още бушуваха. Експанзията през последните хиляда години беше огромна и сега ресурсите в системата на Първите вече бяха значително намалели. Натискът върху отделни територии беше по-голям, отколкото когато и да е преди. През последните два века ПланинаНаЗората беше изключително загрижен, че най-накрая неподвижните ще поведат война помежду си, която ще ги изличи. Това беше широкоразпространено притеснение. Като последица от него, неподвижните влагаха все повече и повече усилия в изграждането и складирането на оръжия.

Почти ден по-късно хиляди сензори, орбитиращи около родния им свят, доловиха микровълнова емисия от точка зад втория газов гигант. Сигналът беше груб и използваше матрици, разработени за комуникация много преди появата на силовото поле. Кратка идентификационна проверка установи, че подателят беше ПланинаНаЗората¹⁷ 735, който беше летял на борда на един от ранните звездни кораби, посетили системата на чуждите Първи и

който никога не се бе завърнал. Съдържанието на съобщението беше кратко и просто: „На кораба има извънземни. Много са и са опасни. Унищожете ги.“

Съобщението се повтори десет пъти и спря. ПланинаНаЗората беше объркан. Как така ПланинаНаЗората 17 735 бе оцелял толкова дълго? Какво правеше на извънземен кораб? Защо съобщението беше толкова кратко? Не че му оставаха много възможности за избор. Сканиране на тази част от космоса, от която произхождаше съобщението, разкри почти незабележим проблясък в инфрачервения спектър до малък къс студена скала. ПланинаНаЗората не знаеше за поселение на Първите на тези координати. Други неподвижни вече раздаваха нареждания на кораби да изследват точката на произход на съобщението. ПланинаНаЗората изпрати инструкции на подчинените си групи на луните около втория газов гигант. Четири от най-могъщите му кораба бяха изстреляни по пресичащ курс.

Съюзите се разпаднаха и се създадоха нови, когато първите осем кораба се приближиха към непознатите. Неподвижните не стигнаха до консенсус как да се справят със ситуацията. Някои искаха да пленят представителите на чуждия вид и кораба им, други бяха решени да последват съвета на ПланинаНаЗората 17 735 и да унищожат нашественика.

Чуждият кораб започна да праща сигнали към корабите на Първите, които се приближаваха към него, но те бяха неразбираеми. Нито един неподвижен не беше в състояние да ги проумее. Съюзите влязоха в остри противоречия относно следващите си действия. Изстреляни бяха снаряди.

Когато челният кораб на Първите се приближи с голяма скорост и изстреля залп от снаряди, чуждият кораб изчезна сред огромна експлозия от пространствено изкривяване.

Транспортният кораб за преход между повърхност и орбита се спусна вертикално през долния слой на атмосферата на родния свят на Първите. Формата му беше на огромен смачкан конус, макар при приземяването си да не се възползваше кой знае колко от законите на аеродинамиката. Осем ракети с ядрен синтез бяха наредени по края на основата му и от тях с рев излизаха двукилометрови струи от

нажежена до бяло плазма. Между тях се пораждаше гравитация с размер нула цяло и девет от тази на света на Първите и нежно приземяваше кораба на брега под него.

От повърхността на морето на вихри започна да се издига пара, когато трепкащите върхове на плазмените струи го пронизаха. За секунди полусферична вихрушка от сияйни изпарения се издигна нагоре и навън от епицентъра, като смачкан облак от ядрена гъба. Докато корабът потъваше в свръхзвуковия буреносен фронт, силовите полета се включиха, за да го защитят от водовъртежа, който сам предизвикваше. Ракетите с ядрен синтез замлъкнаха, когато корабът беше само на няколко метра от врящата повърхност и основата на конуса плисна с мек удар във врящата вода.

Лодки влекачи се приближиха и издърпаха кораба обратно на кейовете и заливите за разтоварване, които се простираха над сто километра по крайбрежието. Това беше основното космическо пристанище, което ПланинаНаЗората беше построил, за да се справя с товарите, които летяха между планетата и далечните му територии. Хиляди полети пристигаха и излитаха от него всяка година, изливайки нажежени и умерено радиоактивни замърсители в местната околна среда. Вече нищо не растеше на сто километра от космическото пристанище. Нито посеви, нито диви растения от какъвто и да е вид, земята отвъд брега се бе превърнала в пустиня от влажна и мъртва почва. Дори морето беше мъртво, представляваше вълниста шир от сива вода, покрита с тънка кожа от отпадъци в охрени цветове.

След като корабът беше закотвен, министадо от войници подвижни се качи на борда. Бяха малко по-дребни от обичайните подвижни, чуваха и виждаха по-добре от останалите. Освен това можеха да се движат по-бързо, бяха много по-сръчни, макар да им липсваше голяма издръжливост. Облечени в тъмните си брони, те бяха високи два метра и половина, електронни сензори допълваха естествените им, а силата на крайниците им беше увеличена механично. Всяка ръка стискаше някакво оръжие. Свързани директно чрез микровълни към ПланинаНаЗората, те се приближиха към двамата двукраки чуждоземни подвижни пленници с голяма доза предпазливост. Неподвижният не беше сигурен във възможностите им, затова вземаше всички възможни предпазни мерки. Отделението, в което стояха затворени, беше изолирано с мощен щит. Намираха се под

постоянно наблюдение по време на целия обратен полет от астероидния къс, където се бе укривал корабът им. Физически не бяха направили нищо и през повечето време бяха останали неподвижни. Костюмите им обаче почти постоянно излъчваха онези странни микровълнови импулси.

Когато подвижните войници влязоха в отделението, двете същества се изправиха. ПланинаНаЗората наблюдаваше действията им със значителен интерес. Краката им се изкривиха в средата, докато избутваха основната част от телата им нагоре. Изглежда не изпитваха трудности да поддържат равновесие върху двата си крака. Костюмите им отново излъчваха широка гама от електромагнитни емисии, обикновените кратки и бързи импулси. ПланинаНаЗората ги пренебрегна и каза на войниците да натоварят и двамата чуждоземни подвижни на чакащото на повърхността превозно средство. Когато министадото тръгна напред, за да ги сграбчи, по-високият от двамата завъртя крайниците в горната част на торса си, отблъсна щипците им и се опита да премине покрай тях. Движеше се изненадващо бързо, но войниците бяха готови за това. Вдигнаха извиващото му се тяло над повърхността и го отнесоха по рампата към чакащото долу возило. Вторият, малко по-дребен чуждоземен подвижен не се съпротивлява, докато го влачеха зад първия. Пуснаха и двамата в клетката. Около решетката проблесна силово поле.

ПланинаНаЗората подкара возилото по пътя, който свързваше космическото пристанище с родната му долина. Издължени черни облаци бушуваха над земята — нещо, което се случваше непрекъснато в последно време. По камъните и металната повърхност на пътя се забиваха капки дъжд, топла вода, наситена с частици прах. Пътят беше заграден от двете страни със сгради от подсилена пластмаса, които предпазваха производствените машини от киселинния дъжд. Големи превозни средства преминаваха между тях и разнасяха нужните части наоколо. Стадо след стадо подвижни работеха около огромните блокове индустриални машини, управляваха ги и ги поправяха. Не живееха толкова дълго колкото преди две хиляди години, особено във и около космическото пристанище. Кожата на много от тях беше покрита с рани и струпеи от изгаряния от студената радиация. Крайниците им трепереха заради пораженията, които отравянето с тежки метали нанасяше на нервната им система. Ядяха от корита, пълни с подобна

на меласа хранителна каша, която се произвеждаше в хранителни фабрики, пръснати сред обработваемите земи на територията му. Сензорните им стъбълца трепкаха непрестанно и им подаваха некачествени зрителни данни, влошени от летливите дразнители, които се изливаха от рафинериите.

В планините зад индустриалния пейзаж, където радиоактивността беше значително намалена, полета обгръщаха всеки склон в скучна еднообразна сиво-зелена патина. От плитката песъчлива почва с мъка се подаваха растения, чието свръхактивно развитие беше предизвикано от химически торове, пръснати по терасите от фермери подвижни и машини. Всички диви растения вече бяха изличени от планетата, сдавайки ценната си обител за интензивна земеделска култивация от жизненоважно значение за изхранването на милиардите подвижни.

Возилото, което носеше чуждоземните подвижни по стръмния извит път, водещ към първата долина на ПланинаНаЗората, премина през най-мощното силово поле на планетата, способно да отрази ядрени атаки и лазерни удари. Дъждът барабанеше по искрящата енергийна повърхност и се събираше в ручейчета, които изтичаха надолу по скалистите гранитни укрепления. Светлината все още огряваше долината сутрин, но сега вече властваше притъмнял сивкав здрач, който се процеждаше през загърналите цялата планета слоеве от смог. През нощта смогът флуоресцираше в погребално жълтеникавокафяво през обширната решетка от ядрени струи, която затваряше планетата.

Пред возилото коничната планина се издигаше над дъното на долината. Тя приютяваше над петдесет хиляди неподвижни и все още беше истинското сърце на ПланинаНаЗората, макар и да разполагаше с групи, пръснати по цялата планета, свързани чрез подсигурени наземни връзки. Самата планина беше трансформирана в една огромна сграда и всеки неподвижен се намираше в центъра на собственото си помещение. Нито един от тях вече не влизаше във физически неврологичен контакт с подвижните. Сензорните им стъбълца до едно бяха свързани с електронна мрежа, която им даваше пряк достъп до всички стада, както и до всеки механичен сегмент на територията им. Батарея от мазерни установки върху укрепленията на долината разпръсваше присъствието на групата неподвижни из цялата звездна

система. Под пода на сградата планината беше надупчена от тръби и канали. Неподвижните се къпеха под нежен душ от чиста вода, произведена във фабрики за дестилация на север от космическото летище и докарана по тръби в долината. Отходната вода с телесни отпадъци се изливаше право в морето, а водата, наситена с партиди нуклеоплазми, се насочваше в рова от езера за развъждане около основата на планината.

Возилото премина през шесткилометров път между езерата. Чуждоземните подвижни стояха прави в клетката си. Дебелите сензорни стъбла в прозрачния балон на върха на костюмите им бяха обърнати, така че двете им очи наблюдаваха излизащите стада. Под тях повърхността на езерата агонизираше, докато десетки хиляди израстващи подвижни се гърчеха едни до други. Все още не бяха узрели и телата им прозираха частично, а големи капки от трансформиращи се базови клетки се бяха струпали около крайниците и торсовете, сякаш покрити с желе на буци. Големи тръби изливаха потоп от мудна течност във всяко езеро — вода, наситена с базови клетки, развъждани в огромни редици от резервоари в източната част на долината. В края на езерата подвижни помагаха на новооформените да излязат от водата. Прикрепяха предавателни модули към нервните им рецептори, което позволяваше на ПланинаНаЗората да запълни мозъците им с мисловните си команди. Върху широката бетонна покривка, която ограждаше езерата, стадата оформяха дълги редици, които се качваха на превозни средства и потегляха за работните си дестинации. Всеки ден над милион от тях биваха транспортирани до различни краища на територията на ПланинаНаЗората.

В основата на планинската сграда, в подобната на скала каменнобетонна стена се отвори висока врата и возилото влезе през нея. Това беше централна зона за проучвания, където неподвижните бяха построили лаборатории, за да изследват всяка научна дисциплина. Чуждоземните подвижни бяха оставени в лабораторията за химически оръжия и запечатани в клетка с независима поддръжка на въздуха. Около нея се включиха силови полета, способни да устоят на мегатонни взривове.

Клетката представляваше просторна четириъгълна стая с дължина около петдесет метра, направена от пластмаса с висока плътност и напълно изолирана. Вътре ПланинаНаЗората бе монтирал

голямо количество изследователска екипировка: от скенери, които можеха да прегледат целите същества до анализиращи молекулни машини, които бяха способни да преминат през клетъчната им структура частица по частица. Имаше кошари, където можеха да бъдат държани между прегледите, прозрачни кубове със страна от три метра, в които имаше вода, бали с разнообразна храна и съдове за изхождане. Имаше осветление в пълния звезден спектър.

Една от стените на клетката беше направена от лист прозрачен кристал. От другата ѝ страна в локви от тъмна вода се намираха три неподвижни, а върху кожата им падаше нежен дъждец. Към един от тях се беше притиснал подвижен и се захранваше. Всички можеха да наблюдават чуждоземците със собствените си очи, докато надзираваха процеса на изследване.

ПланинаНаЗората наклони сензорните си стъбълца напред, така че да може да следи чуждоземните подвижни, докато влизаха в лабораторията. Като че ли те направиха същото. Чуждоземните подвижни се отправиха с наклонената си походка към кристалната стена и се вторачиха в неподвижните.

Най-важната цел на ПланинаНаЗората беше да установи неврален интерфейс с чуждоземните подвижни, за да разбере каква заплаха представляваха техните неподвижни за Първите. За да осъществи това, трябваше да разбере природата на нервните им рецептори. След това можеше да произведе изкуствено интерфейсно устройство и да ги командва директно, както бе сторил с милионите подвижни, пленени в териториите на други Първи. Спомените им щяха да бъдат източени в ПланинаНаЗората, за да може да разбере с какво точно си има работа.

Осем напълно бронирани войници подвижни се намираха в клетката при чуждоземните заедно с осем обикновени подвижни. ПланинаНаЗората нареди на войниците да задържат мирно чуждоземните подвижни, докато другите им слагаха разнообразни сензори. Чуждоземците се съпротивляваха кратко. Електромагнитните емисии от костюмите се възобновиха. ПланинаНаЗората опита трансмисия на същите честоти и им нареди да не мърдат. Нямаше ефект.

Въпреки сериозните смущения сензорите успяха да снимат основния план на костюмите. Бяха изградени от високотехнологичен

изменящ се полимер с разнообразни нишки, вшити в него, за да контролират температурата. Атмосферата в горния балон беше кислородно-азотна и се регенерираше от няколко малки модула с интересен дизайн. Най-изненадващи бяха сложните електронни схеми, които покриваха цялата повърхност и предполагаха огромен брой части. ПланинаНаЗората не можеше да разбере защо нещо толкова просто като защитен костюм срещу налягане ще изисква толкова много вериги.

Той нареди на подвижните да махнат костюмите. Под напътствията им те обработиха повърхността с режещи инструменти и започнаха да разкъсват материята на парчета. Когато чуждоземците се показаха, ПланинаНаЗората чу странни звуци, които се разнесоха от тях. С разбиването на горните балони звукът се усили до невероятни нива и подвижните започнаха да размахват сензорните си стъбълца в опит да го намалят. Източник на шума беше единичното дебело сензорно стъбло на върха на чуждоземните подвижни. По-точно определено отверстие, което се отваряше и затваряше.

Освен това изпускаха толкова силна воня, че подвижните потръпнаха. ПланинаНаЗората прегледа бързо сензорите за токсини на клетката, за да провери дали става дума за химическа атака. От чуждите подвижни се отделяха някакви странни нитрати, но нямаше нищо смъртоносно. Той започна да каталогизира профила им. Макар да знаеше, че идват от другаде, това не можеше да го подготви адекватно за толкова странни неща. Кожата им беше оцветена в блед бяло-розов цвят, а под повърхността ѝ се виждаха тънки сини линийки. Сякаш безразборно, от нея се подаваха тънки фибри в различни цветове от кафяво до бяло. Имаше два големи участъка от тази материя: на върха на сензорното стъбло, както и по-малък между краката. Единият имаше туфи от нея, там, където ръцете му бяха свързани към торса, както и по-фин сивкав мъх върху предната част на тялото. Върху втория тези белези липсваха. Физически имаха различия. Странни увиснали придатъци, които се поклащаха като полупълни торби. По-едрият имаше малък хобот между краката си, разположен до нещо подобно на външни торбички. ПланинаНаЗората не виждаше никакво практическо приложение за нито един от комплектите.

Линии от червена течност течаха от кожата им на местата, където бяха работили режещите инструменти. По-малкият чуждоземен подвижен бе спрял да използва краката си, за да се поддържа прав, и висеше отпуснато в хватката на войниците. Другият се тресеше бурно. Продължаваше да издава странните звуци, докато през малкия му хоботест придатък се изливаше жълта течност.

Подвижните събраха проби от червената течност и жълтата вода на пода на клетката. Чуждоземният подвижен, който бе спрял да се движи, беше поставен в огромен сканиращ костюм. Образът, който постъпи в ПланинаНаЗората беше невероятно сложен. Чуждоземният подвижен беше плътно запълнен с органи. Дробовете, сърцето и стомахът се различаваха веднага, но той не можеше да си представи за какво служеха половината от останалите. Костната структура беше странна и оставяше части от торса незащитени, но пък ставната система беше оригинална. Най-интересно бе местоположението на мозъка, който всъщност се намираше в сензорното стъбълце. ПланинаНаЗората придвижи фокуса на скенера и се опита да проследи нервните връзки до рецепторна мембрана. Колкото и да се опитваше, не успя да открие такава. По-голямата част от нервите напускаха мозъка и пътуваха по дебела сегментирана кост, която се спускаше надолу по торса, но всички се разклоняваха в зависима мрежа, разпределена в мускулните влакна и тънката кожа. Можеше ли цялата кожа да е нервен рецептор? Тогава ПланинаНаЗората забеляза нишките органични проводници, които се извиваха през нея. Много от тях бях свързани към нервните връзки, особено около петсегментните хващачи на края на ръцете. След като вече знаеше какво да търси, ПланинаНаЗората направи по-подробно проучване на мозъка. В тялото, в основата на мозъка се намираше струпване на миниатюрни електронни компоненти, които бяха скрепени чрез множество свързващи нишки към голямата нервна връзка.

Неподвижният чуждоземен подвижен беше изведен от скенера и вътре беше въведен активният. Там, където под кожата нямаше кости, плътта му се вдлъбваше навътре под натиска на опипващите върхове. Започна отново да вдига шум, висок изблик на високочестотни звуци при всяко покачване на налягането във върха. ПланинаНаЗората оттегли върха и след това отново го притисна напред. Чуждоземният

отново произведе звук. Беше интересна причинно-следствена връзка, но ПланинаНаЗората не можеше да разбере защо го прави.

По-големият чуждоземен подвижен имаше подобна мрежа от органични проводници и електронни компоненти, вложени в тялото му. ПланинаНаЗората си спомни, че кибернетиците на чуждите Първи сливаха машини с тела. Но всичко това се правеше с цел да се засилят физически функции. Тези като че ли нямаха външна цел. Бяха свързани с мозъка и нищо повече, не бяха брънки във верига. Проблемите на ПланинаНаЗората произтичаха от факта, че му липсваше опит с микроелектронни системи. Произвеждаше микропроцесори, за да може по-лесно да контролира собствените си технологии, но собственото му съзнание винаги напътстваше всяка сложна машина през нервните си връзки чрез необходимите мисловни процедури. Автоматизацията не му беше позната като идея. Седемдесет процента от мозъчния капацитет на групата му бяха заети да контролират технологиите: от простото шофиране на превозно средство до регулирането на потока на плазмата в реакторите за ядрен синтез. На териториите му имаше малко независими машини. Най-напреднали бяха ракетите, носени от космическите кораби, чието управление беше недостъпно за неподвижни. Те използваха процесори с гъвкави алгоритмични инструктори, снабдени със специфични заповеди точно преди изстрелването. Във всички останали случаи ПланинаНаЗората управляваше всичко. Машините служеха на живота, не можеше да бъде друго.

ПланинаНаЗората нареди на войниците да освободят чуждоземния подвижен. Не разполагаше с устройства, способни да анализират процесорите вътре в чуждия вид, но разполагаше с всичко нужно във физичните лаборатории. Даде инструкции на подвижните. Те започнаха да снемат съответните уреди и да ги подготвят за монтиране в подсигурената клетка. През това време неподвижните инструктираха подвижните да извадят процесорите от костюмите против налягане, докато той наблюдаваше чужденците.

Войниците бяха поставили и двамата в кошарите им. По-големият беше свил краката си и се бе отпуснал на пода. Удряше с хващаща си по стената между него и по-малкия чужденец, който бе все така неподвижен. От него върху пода се стичаше червена течност. На всеки няколко минути издаваше шумове. Дебелото сензорно стъбло се

тресеше без видима причина. По някое време започна да разглежда балите с храна. Отчупи малки трохи с хващача си и ги придвижи към малките двойни отвори в предната част на сензорното си стъбло. ПланинаНаЗората реши, че в малките кухни има обонятелни сензори. Изхвърли няколко от трохите, а няколко други задържа пред по-голямото отворие. Ивица от гъвкава мокра материя се подаде и докосна трохите една след друга. Пусна всички на пода. След това се обърна към пластмасовия цилиндър, пълен с дестилирана вода. След като потопа хващача си вътре, вкара един от сегментите в по-голямото отворие. Последва кратка пауза и след това чужденецът вдигна пластмасовия цилиндър и изля почти половината вода в отвора си.

ПланинаНаЗората завърши анализа си на червената течност. Както и подозираше, веществото беше хранително, с високо съдържание на протеини и кислород. Жълтата вода изглежда беше отходен материал.

Час по-късно чуждоземният подвижен започна да се раздвижва. Последва незабавна реакция от страна на по-големия. Той бързо се придвижи до стената помежду им и започна да произвежда рязка поредица от кратки и високи шумове. По-малкият издаваше продължителен непрекъснат звук. Той оформи плоскост с хващача си и го притисна към страничния разрез, откъдето все още се процеждаше червена течност.

ПланинаНаЗората се зачуди дали беше зле наранен. Върху всеки Първи подобна резка щеше да се затвори, а плътта да се сплете бързо. Това изглежда не се получава с чуждоземния подвижен. Вместо това червената течност претърпяваше двойна трансформация, съсирваше се и по-късно кристализираше в тъмни петна. Това не му се стори като важна възстановителна функция.

Малкият чуждоземец застана успоредно на пода и използва ръцете и краката си, за да се придвижи до цилиндъра с вода. Погълна малко и след това падна отново на пода. Ставите му омекнаха.

Уредите за анализ на процесорите пристигна. Подвижните на ПланинаНаЗората започнаха да ги сглобяват. След няколко часа през тях вече течеше хранене и първият процесор беше поставен под резонантен усилвател на полето. ПланинаНаЗората се удиви от сложността на устройството, което едва се побираше в разделителната способност на усилвателя. Имаше милиони съединения, подредени в

триизмерна матрица от квантови жички, всяка нишка с големина едва колкото да пренесе единичен електрон. Изчислителната мощ, която съдържаше, беше огромна. Един-единствен от тези беше достатъчен да управлява цял залп от ракети.

ПланинаНаЗората изпитваше трудности да създаде карта на всички връзки в съзнанието си. Усилието изискваше мозъците на дузина неподвижни единици. Дори само това беше достатъчна причина за тревога. Чуждоземците очевидно разполагаха с много мощна технология в лицето на подобни устройства. Заинтересува се от причината за разработката им. Очевидно в този случай полимерите на костюма изискваха изключителен контрол, за да запазят формата си, вероятно абсолютно непосилен за капацитета на мозъка на подвижния.

В друга част от сградата електронната работилница на ПланинаНаЗората започна да сглобява адаптер, който можеше да бъде включен към чуждоземния процесор. Имаше няколко точки на оптичен интерфейс, нуждаеше се само от модул, който да е в състояние да превежда изходящите импулси в пригодни към неговите собствени.

Макар и полезен, той не предоставяше на неподвижния метод, с който да се свърже към мозъка на чуждоземците. Спомените за странното тяло и нервна система бяха постоянно в съзнанието му, където можеха да бъдат непрекъснато проучвани и анализирани. Просто не можеше да открие естествен начин да получи достъп до мозъка. Предвид това и очевидната липса на мисловни способности (което си личеше от липсата на контрол върху костюма) ПланинаНаЗората започна да се чуди колко ли надолу в йерархията на чуждоземните подвижни се намираха точно тези индивиди. Може и да бяха много по-глупави от собствените му подвижни, макар че сходните размери и мозъкът им говореха за друго. А и хващачите им показваха засилена употреба на инструменти, за която цел щяха да се нуждаят от необходимата сръчност.

Чуждоземците, призна той, бяха парадоксални същества по много показатели.

Предвид неотложната нужда да установи директен контрол над мозъка на чуждоземните подвижни и единствената връзка, която бе открил към него, нямаше голям избор. Малкият чуждоземен подвижен очевидно бе тежко повреден, загубата му в даден момент беше неизбежна. ПланинаНаЗората трябваше да анализира електронните

процесори, свързани към нервната му система. Ако някак си успееше да се свърже към тях, щеше да получи достъп до спомените на чуждоземния мозък.

Двама войници подвижни пренесоха чуждоземния подвижен до работна маса, върху която бяха фокусирани сканиращи уреди. Около съществото бяха стегнати скоби, които да го държат неподвижно. Високи пискащи звуци заизлизаха от отворената му пролука. По-едрият чуждоземен подвижен удряше със свитите си хващачи по стената на кошарата си и също вдигаше много шум.

Скенерите се фокусираха върху горната част на чуждоземния подвижен и ПланинаНаЗората определи позицията на електронните системи, събрани около върха на главния му нервен канал. Един подвижен с малък фин режещ инструмент започна да разрязва пречещата тъкан. Емисиите на чуждоземния подвижен веднага се покачиха до много по-високо ниво. Червената му хранителна течност запръска от разреза. Макар и триизмерната карта с биологичните функции на чуждоземното да беше съвсем ясна в съзнанието на ПланинаНаЗората, той не бе преценил колко силно налягане може да окаже циркулационната му система благодарение на мощните ритмични удари на органа, който изпомпваше червеното хранително вещество. Режещият инструмент се накваси с червената течност, която продължи да пръска и покри кожата на подвижния. Топлината ѝ беше некомфортна. Подвижният трябваше да се оттегли, да застане под малка дюза и да отмие течността. Друг подвижен отиде до масата, за да продължи операцията.

Чуждоземното същество бе спряло да писка, сега отворът му издаваше звук като от пукането на старо дърво. Тялото му бе изпънало скобите. От разреза продължаваше да пръска червена течност. През скенера ПланинаНаЗората видя поредица от импулси да припламват между електронните компоненти. Цялата активност между тях спря. Миг по-късно помпата, която отговаряше за циркулацията на хранителната течност, се разтресе и също спря. Електрическата активност в мозъка замря.

ПланинаНаЗората инструктира подвижните да продължат операцията. Със спирането на червената течност беше много по-лесно да придвижва режещия инструмент навътре и да оголи дебелия нервен канал. Вкара микроманипулиращи хващачи в отвора и внимателно

разкачи компонентите, разкъсвайки миниатюрните и удивително крехки нишки, които го свързваха с нервните окончания.

Един по един те бяха подложени на подробен анализ. Три от устройствата служеха за пренасочване на нервни импулси навън към сложна система от органични вериги, вложени в кожата на чуждоземния подвижен. Едно от тях представляваше вграден електромагнитен предавател-получател, работещ с много ниско хранване. ПланинаНаЗората със задоволство откри, че може да елиминира изцяло нуждата от физическа връзка с другия чуждоземен подвижен. Последното устройство беше странно, представляваше изкуствена система, изключително сложна версия на онези, които бе използвал, за да вложи командни инструкции в ракетите си. В този случай товарът теоретична информация беше огромен. Можеше да съдържа почти толкова спомени, колкото мозъкът на неподвижен. За нещастие устройството беше напълно празно. Със смъртта си чуждоземният подвижен трябва да беше изтрил информацията.

Пристигна и адаптерът. ПланинаНаЗората заработи бързо, свърза се към процесора за предаване-получаване и захрана енергия в малкото устройство. В съзнанието му постъпи поток от двоични импулси. Използва мисловните рутинни модели, които бе разработил, за да контролира собствените си процесори, прекара поредиците през тях, модифицира ги, за да се справят с новите математически конструкции. В същото време наблюдаваше устройството с резонантния усилвател на полето. Низът от числа, които се получиха от двоичните поредици, не беше особено смислен, но можеше да види откъде произлизаха те и от кои връзки идваха. Започна внимателно да връща поредиците и да следи какви ще са резултатите. Повечето не дадоха такива, но от време на време някой отрез от поредиците активираше част от процесора. Той бавно започна да събира комплект от груби управляващи инструкции. В дизайна на процесора изглежда бяха интегрирани много правила за опериране. Когато неподвижният най-накрая успя да включи получател-предавателя, в полуактивен режим се включи списък с възможни поредици на трансмисии. По метода на опита и грешката ПланинаНаЗората се научи как да им нарежда да преливат в участъка за излъчване на предавател-получателя. Макар че самите двоични поредици бяха ужасно дълги и

сложни, в устройството се криеше елегантна логика, която истински възхити неподвижния.

Използва друг адаптер, за да се свърже към втори процесор. Този разполагаше с още повече вградени операционни правила. Още веднъж ПланинаНаЗората внимателно заработи с комбинациите и започна да превключва функциите. Беше награден с огромно количество изходяща информация. Най-основната представляваше постоянен сигнал, който се повтаряше по петстотин пъти в секунда. Други функции променяха съвсем малко сигнала, макар че основните му параметри оставаха постоянни.

Неподвижният изключи допълнителните сигнални функции и дълго разглежда основния сигнал. Претегляше възможностите, за да разбере какво може да представлява. Създаде мисловни рутини, които можеха да работят във всякакви предвидими формати и за награда получи протичък куб от дванадесет милиарда определени точки. В този миг мозъците на над хиляда неподвижни се заеха да преведат чуждоземната електроника и двоичните последователности, които използваше. В цялата си история неподвижният не бе влагал толкова голяма част от себе си в един-единствен проблем. Включи първата допълнителна функция и получи низ от символи, които се появиха в куба.

Другият чуждоземен подвижен бе спрял да се движи и лежеше на пода на кошарата си. Докато ПланинаНаЗората работеше с последователностите на трансмисията, една от тях го накара да размърда и да повдигне дебелото си сензорно стъбло. Клетката засече отговор, предаден от вградения му процесор за получаване-предаване, който вече скаченото към ПланинаНаЗората създание прие автоматично. Чуждоземният се изправи и се загледа в екипировката, с която работеха подвижните. Издаде кратки звуци и се обърна към неподвижните. Предавател-получателният му процесор излъчи дълга двоична поредица, която продължи няколко милисекунди. Цяла поредица от вградените правила в устройството на ПланинаНаЗората изведнъж се активира, отвори нови връзки и затвори други. Неподвижният наблюдаваше безпомощно през резонансния усилвател, докато процесорната единица на практика се изключваше. Всички основни маршрути от квантови жички, които изграждаха мрежата от връзки, бяха блокирани. Още по-лошо, двоичните поредици, които

бяха използвани за изпълнение на инструкцията, бяха с основа прости числа — тези, които бяха достатъчно къси, за да успее да ги изчисли. Повечето превъзхождаха мисловните му способности за преценка. Не можа да активира инструкцията отново.

В кошарата си чуждоземният подвижен вдигна хоризонтално ръка към неподвижните единици отвъд кристалната стена и изпъна отвесно единия си хващач. ПланинаНаЗората можеше да познае неподчинението, когато го видеше, независимо с колко чужд вид си имаше работа. Използва собствения си предавател в клетката и повтори поредицата, която бе накарала чуждоземното да помръдне и да се събуди. Не последва реакция.

Във визуализирания куб продължиха да се появяват нови и различни символи, докато ПланинаНаЗората включваше допълнителни сигнални функции. Поне тези бяха останали незасегнати от трансмисията на чуждоземния подвижен. Но без да разбира истинските функции, които символите изобразяваха, неподвижния не можеше да започне превода. Шансовете му да установи комуникация с чуждоземното бяха намалели значително.

Неподвижният преразглежда намаляващите си възможности. Бяха останали само два източника на знание за чуждоземните неподвижни и случващото се извън звездната система на Първите: мозъкът на чуждоземния неподвижен и електронния му информационен склад. ПланинаНаЗората разполагаше с красноречиви доказателства, че чуждоземният подвижен щеше да се противопостави на всеки опит да установи контакт и да изтегли информация от мозъка му. А по-малкият чуждоземен подвижен веднага бе изтрил информационния си склад, когато осъзна какво се случва. Логичното заключение беше, че информацията, която се съдържаше в складиращото устройство, бе ценна.

Един войник подвижен вдигна ръката си и простреля чуждоземния подвижен през върха на дебелото му сензорно стъбло с високоскоростен кинетичен снаряд. В кошарата пръсна червена течност, лепкави нишки мозъчна тъкан и трески от кост и оцапаха прозрачните стени.

Постави второто мъртво извънземно на работната маса под фокуса на сканиращите уреди. Скобите го придържаха на място, докато ПланинаНаЗората търсеше местоположението на електронните системи, вградени под мозъка му. Всички бяха непокътнати. Изстрелът на войника подвижен беше насочен идеално. Подвижните започнаха операцията по изваждане.

Този път електронно-информационното хранилище беше почти пълно.

Предварителните проучвания на ПланинаНаЗората му разкриха, че информацията беше защитена от достъп от вградени правила, които изискваха активиращи поредици по-сложни дори от онези, които бе използвал, за да включи процесора на предаване-приемане.

Миниатюрното устройство беше прехвърлено в лабораторията по електроника и поставено в квантов интерфейсен детектор. Отне му дълго време да прочете складираната информация към по-късно. Но седмици по-късно цялата поредица беше вградена в паметта на ПланинаНаЗората. По време на самото четене той експериментираше с вградените канали на изтритото устройство на по-малкия чуждоземен подвижен. Основната му цел беше съвсем проста — нервните импулси от главния мозък на чуждоземното бяха преведени в двоични поредици, компресирани чрез поредица от алгоритми и вградени в складираща матрица. Той съдържаше записи на всичко, което чуждоземното бе възприемало някога.

ПланинаНаЗората разработи сложна мисловна рутинна процедура, която щеше да обърне компресията и процеса на превод и щеше да превърне складираната информация обратно в аналогови нервни импулси. Приложи процедурата върху информацията от чуждоземното и позволи на последвалия поток да се влее в мозъка на един-единствен неподвижен. Единицата беше изолирана от групата на ПланинаНаЗората чрез поредица от предпазни ограничения, в случай че нещо се объркаше и чуждоземните мисловни процедури изтичаха и започнеха да заразяват групата.

Дъдли Боуз се мятеше в хватката на бронирани чудовища, докато трептящото острие пронизваше космическия костюм и пробиваше дупки едновременно в модифицираната пластмаса и дясното му бедро. Върхът се спусна надолу и отвори в плътта му ивица от огнена агония. Болка. БОЛКА!

На ПланинаНаЗората му се искаше да отметне глава назад и да извика, когато непознатият нервен импулс удари петдесет хиляди свързани мозъка с мощта на мълния. Шокът прониза групата неподвижни, докато голите, обвити в лига чудовища разкъсваха и отмятаха покритието му, нанасяйки ужасни рани по корема и краката му. Искеше да се извие и да се освободи, но краката му не го слушаха. Споменът бе избутан настрани от съзнателните мисли, сви се в миналото и стана поносим, когато предпазните системи намалиха интензитета на импулсите, получавани от главната група. Хрилете на ПланинаНаЗората потрепнаха едновременно във всичките му кръгли помещения, докато той с мъка си поемаше въздух. Милиарди замръзнали подвижни из територията му се осъзнаха и продължиха със задачите си. В орбита над родния свят на Първите корабите на ПланинаНаЗората се върнаха към правилните курсове на полет, индустриалните машини, които смелваха астероидните камънаци, избълваха странни звуци и пренастроиха рафиниращите си модули.

Болка. Какво невероятно понятие. Подвижните и неподвижните на Първите разполагаха с основни сетивни възприятия, които индикираха натиск и допир до кожата. Но това, това беше физическо предупреждение, което отнемаше всякаква рационалност.

Само че в същото време в него се криеше логика. Хората бяха индивидуалности. Колкото и да бе удивително, те не разполагаха с части на подвижни и неподвижни. Цивилизацията им беше изградена от милиарди напълно съзнателни същества, всички в умерени конфликти с останалите. В някои случаи, не толкова умерени.

>памет<

Чистият несклоним идиотизъм на университетския борд. Всеки месец Дъдли прекарваше — губеше! — часове от ценното си време в срещи, които не постигаха нищо, освен че консолидираха бюрокрацията и статуквото. Катедрата му винаги биваше

пренебрегвана, винаги получаваше по-малко средства, винаги беше гледана снизходително от по-големите научни катедри. Копелета.

>обясни<

Защото си струва. Това е традиция на обогатяване на познанието, която датира чак до зората на човешкото време. Това е чиста наука, която не се развива заради алчността, а заради благородството.

>мотивацията неясна / памет<

Заместник ректорът говори надълго и нашироко.

>озвучаване / чуждоземните общуват чрез звук / собствена памет<

„Вървете по дяволите!“ крещеше чуждоземецът Боуз в кошарата си, докато Емануел Фербеке лежеше завързана към масата за вивисекция и от каротидната ѝ артерия бликаше кръв. „Дано изгниете в ада, шибани копелета! Ще ви размажем с атомни бомби и ще убиваме бебетата ви, като ги видим да светят в мрака! Ще ви изтрием от цялата шибана Вселена. Дори Бог няма да помни, че сте съществували!“

>бог / човешки съюзник / памет<

Писмени текстове, стотици текстове, хиляди, произлизащи от няколко древни свещени текста. Истории за началото на Вселената, за това как създателят ѝ изпратил частици от себе си на родния свят на хората, за да обещае спасение. Божествена митология, която Дъдли Боуз като учен знаеше, че представлява измислица. Като елфите от гората, които се бяха оказали истински. Силфените. Каква ирония.

>още чуждоземни / класификации / памет<

Стотици светове, на всички от които има десетки хиляди несъзнаващи чуждоземни. Няколко разумни вида бяха открити от Федерацията по време на експанзията ѝ, така и не успяха да установят със сигурност дали се отнасяха враждебно или благосклонно към хората. Както и планетата, на която липсва живот, планетата на СИ.

>СИ / човешки неподвижен / обясни<

Не е човешки неподвижен. Еволюирал е на базата на сложни програми. Изкуствен е.

>трансфер на човешки мисли към СИ / функции на неподвижен / потвърди<

Не, не е като теб. Някои хора свалят спомените си в СИ, когато не искат повече да се подмладяват, когато им е писнало от

живота.

>парадокс/ обясни<

Не мога. Нещо, на което никога няма да съм способен. Хората не са същите, мотивациите ни са различни.

>връзката на СИ с полета на звездния кораб / памет<

Далечни спомени за новинарски репортажи, които се разливаха в едно цяло. Политици, които спореха за финансирането на полета. Интервюираха Найджъл Шелдън. Вицепрезидент Илейн Дой твърдеше, че СИ подкрепя начинанието и иска да знае повече за бариерите. Никога не беше потвърдено директно, тъй като СИ не общуваше с отделни хора, поне не и с Дъдли Боуз.

>изясняване на статуса / включване в полета / памет<

От никой до някой само в рамките на мига, в който зърна забулването. Триумф, последван от месеци хаотични мисли и амбиции, борбата да бъде избран в екипажа на „Втори шанс“. Изненада себе си с решимостта и политическото маневриране, което постигна, с потискането на всякакви предразсъдъци.

>връзка с чуждите Първи / обясни<

Никога не съм чувал за тях. Никога не сме чували за вас преди падането на бариерата. Бяхме изследователски полет. Целта ни беше изцяло научна.

>съобщение от ПланинаНаЗората17 735 / обясни<

Грешиш, нямаше извънземно на борда. Сканирането на хисрадара ни показва, че бариерата е все още непокътната около тяхната звезда.

>построяване на бариерата / памет<

Няма. Бариерите са били издигнати, преди хората да се научат как да прекосяват космоса. Хората не са построили бариерата.

>човешка федерация / памет<

Стотици светове, свързани заедно от червееви дупки. Светове на земя и вода, и атмосфера, топли светове с чисти небеса. Светове, които могат да поддържат живота на Първите. Толкова много светове, че ужасното напрежение и конфликтите между териториите на неподвижните ще престанат мигновено, ако те станат достъпни за Първите.

>червееви дупки / памет<

Изкривявания на пространство-време, които могат да премахнат разстоянията. Могат да бъдат направени огромни или малки. Най-добрият начин на транспорт. Най-добрият метод на комуникация. С възможността за свързване на неподвижни през цялото междупланетно и междузвездно пространство чрез червееви дупки, никога няма да се появят разногласия. Чрез червеевите дупки ПланинаНаЗората може да се разрасне из цялата Галактика, членовете му могат да окупира всяка звездна система. Никога няма да умре, никой няма да оспори подобно върховенство.

>конструкция на червеева дупка / обясни<

Не знам техническите детайли за създаване на екзотична материя, но уравненията са фундаментални.

>местоположение на федерацията / памет<

В сърцевината на знанието, което представляваше останките от университетския астроном от Гралмънд — Дъдли Боуз, като скъпоценни камъни заблестяха имената, спектралните типове и звездните координати на всяка звезда на Федерацията.

19.

Благодарение на твърде близкото слънце от клас G1, което пламтеше в нажеженото небе, температурата по протежение на целите сто и петдесет километра на Венис Коуст се покачваше неумолимо през деня. Фактът, че красивият островен град се намираше досами района, който технически се водеше северния полюс на Анакона, не помагаше особено. Нито това, че планетата наближаваше средата на лятото. Комбинацията от географията и календара даряваше града с над шестнадесет часа интензивна жегата всеки ден. През дълбоката зима, разбира се, сценарият се обръщаше и слънцето се виждаше само около шест часа на ден. Дори тогава климатът се охлаждаше до нещо подобно на земните средиземноморски температури. Близостта на Анакона до основната ѝ звезда правеше планетата необитаема от екватора до петдесет градуса ширина на север и на юг. По-голямата част от тази земя представляваше скалиста пустиня.

Гледана от космоса, Анакона притежаваше същите ивици като газов гигант, с широките територии от пясъци с цвят на кафе, завити около центъра и обградени от черни и кестеняви планински вериги. Планетата бе предизвикала огромен и все още нестихващ дебат сред планетолозите на Федерацията, които се питаха дали климатът бе способен да повлияе на топографията или симетрията беше просто щастлива тектонична случайност. Тя не се срещаше само в централните райони. Отвъд върховете, които граничеха с всеки край на пустинята, сините като метличина води на пръстеновидните морета искряха под лъчите на силното слънце на север и на юг. И двете полярни зони имаха континенти, макар че южният беше по-малък и бреговете им бяха напълно различни. Споделяха обаче изобилие от еднаква смарагдова растителност. Дъждовните гори и пампасите им бяха подхранвани от жегата и ежедневните дъждове. И двете морета изместваха дълги ивици от бели като лебеди облаци над континентите, които образуваха бавно въртящи се спирални вихри над полюсите.

Морето придаваше на Венис Коуст нетърпима влажност. До средата на следобед сиестата вече беше в разгара си, а по улиците не се мяркаха нито туристи, нито местни. Магазините затваряха за по четири или пет часа и изчакваха ниското златно слънце, преди отново да отворят врати. Хората си почиваха дълго в сенчестите градини, каквито имаше в центъра на всеки квартал. Единствената услуга, която се извършваше без почивка, беше движението по еднорелсовата линия, свързваща всеки квартал в сто и петдесет километровия град. Дори повечето от гондолите, водните таксита и малките снабдителни лодки, пръснати на групи из каналите, оставаха завързани по кейовете и се поклащаха празни, докато капитаните им отмаряха в баровете.

Тези всекидневни интервали на безлюдност бяха най-сериозните поводи за тревога у Паула Майо. Операцията по наблюдението щеше да бъде изпълнена много по-добре, ако агентите ѝ можеха да разчитат на тълпите и дневните им занимания за прикритие. Така трябваше да предъвкват дълго ястия около масите и да се размотават с питиета, седнали по верандите на съседните кафенета и ресторанти. Това ставаше все по-популярно сред екипите, а Паула не го одобряваше. След толкова много лежерни периоди щяха да се отпуснат.

Обектът на вниманието им беше галерията „Нистол“ — голяма триетажна сграда край канала в квартала Цесена — която специализираше в ЕК изкуство, електрокинетични машини със стотици и дори хиляди подвижни части. Паула бе прегледала каталога на галерията, преминавайки виртуално през телесензорния конструкт. Както всеки, който не беше любител на изкуството, се удиви от поразителната, безцелна сплав между изкуство и машинария. Някои от екземплярите приличаха на движещи се скулптури на животни, извънземни и митични създания. Микроустройствата и буталата им извършваха безочлива мимикрия на биологични функции, докато други представляваха безразборни сбирки на механични компоненти, сглобени във фантастични асиметрични форми, които не би трябвало да работят и все пак успяваха да жужат, да пърхат, да се въртят и да се поклащат с конвулсивна елегантност. Други пък представляваха вариации на старата игра на домино. Имаха модули от огън, вода, въздух, гума, протоплазма и обикновени, сглобени без никаква логика, части от домашни или индустриални машини. Всяка реагираше

спрямо другите, активираше следващото парче и след това някак си отново се връщаше в равновесие в невероятно нестихващо движение.

„Нистол“ беше добро прикритие за собственика си, някой си господин Валтар Ригин, чиято друга специалност бе продажба на оръжия на черния пазар. Като за начало, Венис Коуст не беше град, където се извършваха подобни дейности. Не разполагаше с индустрия, различна от изкуствата, риболова, лодките и туризма. В началото на съществуването му, през 2200 година, не бе предвиден мащабен граждански културен план, липсваха съперничесвата, познати от славните древни градове на Земята или динамичните, гладни за богатства нови полиси на територията на космоса от етап две, където се водеха ожесточени финансови борби и предприемачите изникваха навсякъде. Този град беше построен без големи изгледи да процъфти. Бе започнал върху една песъчлива вдадена в морето ивица, наречена Прато, близо до центъра на осемстотинкилометровото блатисто крайбрежие на континента Калитри и защитена от морето от извиващите се линии на малки мочурливи острови. Местният морски живот бе привлякъл няколко семейства, пристигнали от Италия и вече уморени от Сан Марино, столицата на новата планета. Във водите имаше голямо разнообразие от ядивни риби, изключително подходящи за италианската кухня. Няколко от семействата, които се бяха заселили на ивицата, бяха от стара Венеция, така че лодкарската култура беше привнесена още от самото начало.

Огромните драгери, внесени от гигантски пристанища на Верона, бяха изчистили големи канали за рибарските лодки и след това се бяха заели с по-малките канали около Прато. Върху по-високата, отвоювана от водата земя започнал строеж на по-солидни къщи, а директно до тях били изкопани малки канали, така че лодките да разполагат с лесен достъп до домовете. Тогава жителите на нарастващия град осъзнали с какъв потенциал разполагат. Първоначалната вдадена ивица започнала да се разраства с натрупването на прясно извадената блатна кал върху източните и западните страни. След няколко години Прато се превърнал в издължен остров с широка и добре оформена лагуна, която го отделяла от основния бряг, където някога се намирало мочурището. Имало един-единствен път за железопътните линии. Така бил поставен бъдещият модел на развитие.

Работата на драгите и строителните работи продължили сто и осемдесет години. Дългият остров се извивал като змия много пъти, за да запази сравнителна успоредност с контурите на брега, а от двете му страни постоянно се добавяли квартали. Архитекти, занаятчии и дизайнери си сътрудничели с общината, за да запазят италианския дух на новите проекти, както и да подсилят духа на водния град. Сред Великите фамилии, Междувездните династии и независимите свръхбогати станало модерно да притежават вила някъде по протежението на Венис Коуст. Хилядите острови в близост до брега се оказали дори по-доходоносна недвижима собственост.

Кварталът Цесена, където се помещаваше галерията „Нистол“, се намирал на тридесет километра от Прато, на три спирки разстояние с експресната еднорелсова линия. След четири дни Паула го познаваше като дланта на ръката си: всяка улица, канал, мост, покрита алея и площад. Хотелът ѝ беше на седем и половина минути пеша от местната гара, на пет моста разстояние по каналите, три от които бяха от дялан камък, един от дърво и един от метал. „Нистол“ беше на четири минути и половина в същата посока. Местното полицейско управление се намирало само на две минути или четири моста. Бе пристигнала във Венис Коуст с екип от осем души от офиса си, още петима, отговарящи за техническата поддръжка и тридесет детектива от Отдела за акции с тактическо оръжие. Дванадесет от старшите детективи на Анакона ѝ бяха отпуснати от ентузиазирания вътрешен министър на планетата. Помощта им за ориентирането по тесните водни пътища и лабиринти от улици беше изключително ценна и истински нужна. Присъствието им показваше колко сериозно възприемаха правителствата новата Федерална планетарна агенция по сигурността, тихия близък на Федералната агенция за звездни полети.

След изстрелването на новите разузнавателни кораби към Дайсън Алфа общественият интерес се фокусира изцяло върху Агенцията за звездни полети. Сега Планетарната агенция по сигурността получаваше петдесет процента от цялостния бюджет. За президент, който едва бе оцелял с жалките петдесет и осем процента от междувездния вот, Дой демонстрираше необяснима твърдост, когато новата агенция се нуждеше от нови средства. В предаванията из унисферата се говореше, че нарасналите нужди на агенциите могат да предизвикат ново вдигане на данъците.

Повечето ресурси трябваше да направят прехода по-лесен за Паула. Само че цялата тази работа изобщо не ѝ допаднаше. Агенцията не беше дирекцията, към която се бе присъединила тя, дори реорганизацията ѝ да ѝ беше донесла повече пари и по-голям персонал. Този персонал, за нещастие, включваше Алик Хоугън, новият ѝ заместник, който Колумбия бе назначил от собствения си правен отдел. Хоугън беше самото олицетворение на политически парашутист. Постоянните му искания за подробни брифинги от всички следователи и настоятелността му всички процедури да се провеждат по учебник пораждаха силна нетърпимост в парижкия офис. Той едва знаеше как да води разследване, но знаеше всичко за това как да надзърта иззад рамената на хората ѝ.

През последните няколко месеца бе започнала да се чуди дали с напредването на възрастта не става консервативна, дали не намразва промяната, просто защото е промяна. Отказваше да признае, че обществото около нея се променя. Това я изненадваше. Ако не друго, поне се смяташе за реалист. Полицейските сили винаги се пригаждаха, за да са в крак с цивилизацията, чийто ред поддържаха. По-скоро обаче се чувстваше некомфортно заради нарастващата степен на политически контрол над Агенцията. Ненавиждаше идеята, че върху работата ѝ могат да бъдат наложени ограничения. След толкова много години служба, които ѝ бяха донесли на практика полуавтономна позиция, щеше да е отвратително да бъде завлечена обратно в общата счетоводна система.

— Като всички останали.

— Моля? — попита Тарло.

Паула изглежда заместника си с леко раздразнена усмивка. Не бе осъзнала, че говори на глас.

— Нищо. Мисля на глас.

— Ясно — каза Тарло и отново се съсредоточи върху менюто.

Калифорнийското му отношение към живота беше нещо, което Паула най-накрая можеше да оцени тук. Тарло се сливаше идеално с освободения и спокоен начин на живот във Венис Коуст. Двамата седяха в едно кафене под широк чадър край канала „Клейд“. На триста метра от тях, от обратната страна, се намираше гърбът на галерията „Нистол“. Високата ѝ стена от червени тухли се издигаше отвесно от спокойната вода. Имаше една-единствена врата за разтоварване на по-

ниския етаж, на около метър над черната приливна линия. До всяка от страните ѝ имаше няколко дървени вързала. Сините и белите ивици по тях почти се бяха слели под избелващото действие на слънцето. Широки прозорци с каменни очертания обозначаваха втория и третия етаж под надвисналия покрив от червени глинени плочки. Точно под улука се беше закрепила редица от дебели полуорганични листа за абсорбиране на влажността, сякаш от мертеците израстваше гигантска лозница. Прясната вода беше скъпа стока във Венис Коуст, само кладенците сита, изкопани през мазетата на повечето квартали, не можеха да удовлетворят нуждите на жителите.

Мястото на Паула беше така подбрано, че тя се намираше срещу наблюдаваната сграда, докато Тарло беше под прав ъгъл спрямо нея, което му даваше изглед към канала. С бялата си шапка и широката оранжево-черна ленена риза изглеждаше неуязвим за жегата. Паула свали сакото на костюма си и го закачи на гърба на стола, преди да седне. Бялата ѝ блуза лепнеше за кожата ѝ. Косата под перуката ѝ завираше. Усещаше избилата по челото ѝ пот, но устояваше на импулса да я размести. От стола си точно до вратата във вътрешността на кафето им се намръщи един сервитьор. Когато се видя, че нямат намерение да се махнат, се довлече при тях.

— Ah, uno, aqua, minérale, er natu... — започна Паула.

Сервитьорът въздъхна съжалително.

— Чиста или газирана?

— О. Чиста, моля, изстудена и с лед.

Келнерите във Венис Коуст обикновено се отнасяха презрително към всеки, който не владееше поне малко италиански.

Тарло си поръча безалкохолна бира и купичка разолови ядки.

Двамата бяха удостоени с още един подигравателен поглед, преди келнерът да отпусне рамене и да се прибере вътре.

— Винаги е приятно да се слееш с обстановката — каза Тарло. Той качи сандалите си върху ръждивото желязно перило, което отделяше настлания с гранит тротоар до канала.

Паула провери таймера си.

— Ще поръчаме отново питиета след половин час и закуска след това. Искам да останем тук поне два часа.

— Шефе, цялото място се следи от сензори, нали знаеш. Никой не може да вкара тук и пощенски гълъб, без да го пипнем.

— Знам. Наблюдението на целта е важно за мен. Искам да почувствам операцията.

— Да. — Тарло се ухили. — Все това ми повтаряш.

Ако от промяната на Дирекцията в Агенция по сигурността бе излязло нещо добро, това беше нарасналата им разузнавателна база. За първи път новините за покупката на няколко изтънчени и много редки технологични обекта от страна на Валтар Ригин не бяха достигнали до Паула от някой от нелегалните ѝ източници. Вместо това, Бюрото за особени престъпления на Анакона бе провело операция по наблюдение на местните производители, които произвеждаха продукти с двойно предназначение. Бяха извършили финансови проверки на компания за индустриални доставки, която закупила няколко резонансни молекулярни стабилизатора с много голяма мощност от вида, годен за използване в генератори на огромни силови полета. Компанията за доставки се оказала куха черупка, а кредитът ѝ идвал от еднократна банкова сметка на СвЛинкълн.

Бюрото проследило пратката, чийто път включвал престой в няколко тайника, преди да бъде взета от куриер и доставена на галерията. Тогава уведомили агенцията.

След извършено наблюдение, проследяване на финанси обратно във времето и надзор на комуникациите установиха, че Ригин печели много от двойната употреба на определени компоненти. Нямаше истински оръжия, но схемата пасваше напълно на маниера на Адам Елвин.

— Избрал си е добро прикритие — каза Паула, докато отпиваше от минералната си вода. — Обзалагам се, че адвокатът на Ригин твърди, че компонентите са част от някой от електрокинетичните му експонати.

— Защо тогава ще му трябва да си ги набавя по този начин?

Паула се усмихна под сянката на чадъра. По канала се разнесе лек бриз.

— Радикално изкуство, предполагам.

— Мислиш, че ще се опита да прати всичко наведнъж?

— Най-вероятно. Рискът се корени в сглобяването на частите. След като вече е на етап износ, те ще са просто няколко големи сандъка с легитимна дестинация.

— Право през задната врата, а?

— Да.

Издад големите си слънчеви очила Паула се взираше в тежката, боядисана в сиво дървена врата на склада на галерията, представяше си как завързват товарната лодка до нея и как работниците свалят контейнерите на палубата ѝ. Щяха да го направят посред бял ден, разбира се. Просто една законна пратка, нямаше нищо за криене. Накъдето и да тръгнеше — към доковете срещу квартал Акри, където пристигаха големите морски кораби, или към товарния склад до гарата на еднорелсовата линия — тя щеше да я последва. Някъде по линията щеше да чака БRADЛИ Йохансон.

Адам Елвин се облегна на лилавите кадифени възглавници в задната част на гондолата, докато тя се плъзгаше грациозно по тесния канал. Беше един от малките водни пътища, които пресичаха зигзагообразно големите квартали и свързваха по-широките канали. Страничните стени тук бяха високи и покрити със слузести водорасли и мръсотия. Водата се плискаше по напуканата зидария и бавно разяждаше хоросана — имаше цели участъци, поправени с нови тухли и здрав цимент, които изглеждаха съвсем не на място. Над канала като миниатюрни тунели се извиваха мостове. Във всеки квартал имаше редица от почти идентични небоядисани дървени врати на метър над приливната линия, заключени с тежки железни катинари. Преминаха през няколко подобни отворени порти. Отстрани бяха завързани малки товарни лодки и екипажът им наместваше сандъци и кутии в тъмните им вътрешности.

Всяка доставка във Венис Коуст се извършваше с лодка, а тази услуга добавяше доста към цената на тукашния живот. Преди да дойде, Адам не бе наясно, че във всеки квартал човек може да се придвижи само пеша или с лодка. Еднорелсовият влак се движеше между кварталите и нищо повече.

Преминаха в известния канал Ровиго, един от основните канали през квартала Цесена. От двете си страни беше ограден от дървета вентури, посадени преди век, чиито стволове приличаха на набръчкани медни колони, достигащи до двадесет и пет метра височина, а от арковидните им клони се спускаха дълги огърлици от жълто-златни листа, тънки като носни кърпички. Всеки разполагаше със свой

собствен кладенец сито, пробит под паважа в бластистия подпочвен слой, който позволяваше на корените да всмукват прясна вода. Адам имаше късмета да посети града през двуседмичния период, когато дърветата цъфтяха. Всеки клон завършваше с тройка прекрасни разрошени аметистови цвята, големи колкото футболни топки. Венчелистчетата обаче вече започваха да увяхват и да падат надолу като снежец от уханни конфети върху главите на радостните туристи в гондолите.

Адам се усмихна доволно, когато гондолиерът намали и му позволи да попие гледката и аромата на невероятните местни дървета. Бутиците и галериите от всяка страна на Ровиго бяха сред най-скъпите във Венис Коуст. Прозорците с тъмни стъкла показваха отделни мостри от скъпите им престижни продукти. Недалеч от тях странната и прекрасна неоготическа кула на катедралата „СвПетър“ се издигаше над червените плочки на градските покриви като сребърна космическа ракета от времената преди Федерацията.

Ровиго свършваше на кръстопът с канала „Клейд“. Те изчакаха между последните дървета вентури, докато край тях с пухтене преминаваше голяма, покрита със стъкло и обзаведена с климатик туристическа лодка. Изтласканата от големия съд вода удари гондолата и предизвика възмущението на гондолиера. Половината от репликите му по време на пътуването се изчерпваха с тиради по адрес на всяка лодка, оборудвана с мотор. Адам погледна по протежението на „Клейд“. Широкият воден път бавно се извиваше надалеч от него, а гърбът на галерията „Нистол“ се виждаше едва-едва. В онзи район имаше само десетина други лодки, няколко гондоли, няколко товарни лодки, едно такси. Страничният паваж беше също толкова празен, наоколо се мотаеха само няколко туристи. Дори кафенетата бяха почти пуси...

— Спри! — изсъска Адам на гондолиера.

Мъжът погледна изненадано назад, колът му беше приготвен да ги избута в „Клейд“ след преминаването на водния бус.

— Вече е чисто — оплака се той.

— Върни се. Не влизай в „Клейд“. Разбра ли? Не ме води там. Заведи ме до еднорелсовата гара.

Той извади дебела пачка банкноти от джоба си и издърпа сто анаконски долара от нея.

Лицето на гондолиера се разведри при вида на парите.

— Разбира се. Добре. Ти си капитанът, аз съм само двигателят.

Той промени ъгъла на кола и го плъзна в мътната вода. Носът на гондолата се обърна бавно и те се отправиха обратно по Ровиго. Трошливите сухи виолетови венчелистчета продължаваха да падат по дрехите на Адам, докато лодката се оттегляше със скорост едва надвишаваща тази на пешеходец. Не погледна назад. Щеше да е глупава слабост. Знаеше много добре кой бе зърнал на столовете извън кафето. След толкова много време можеше да разпознае профила на главен следовател Майо от почти всеки ъгъл и разстояние. Носеше руса перука и огромни слънчеви очила, но това не можеше да я скрие от него. Позата ѝ, жестовете. Онзи костюм! Кой, по дяволите, носеше бизнес костюм посред сиестата на Венис Коуст?

Крайниците му започваха да треперят, докато бавно осъзнаваше колко близо се бе оказал до края на... на всичко. Сигурно беше изхабил всяко късче от късмета си до края на живота си. Ако бе гледал в другата посока... Ако Майо не беше на пост по това време на деня... Беше преминал през клетъчно препрофилиране, разбира се, имаше нов външен вид, изпито лице с тъмна кожа. Знаеше обаче, че това нямаше да му помогне пред главния следовател. Щеше да го познае също толкова лесно, колкото я позна и той. Никога не можеха да се скрият един от друг.

Влезе в галерията „Нистол“ през централния вход, беше наясно, че екипът на Агенцията ще снее образа му. Но това не го притесняваше.

Приемната зала беше с извит покрив от боядисани в бяло тухли и настлан с плочи под. Преди да бъде превърната в галерия, сградата представляваше склад, оказал се идеалното място да приюти ЕК-експонатите. Рецепционистката седеше на бюрото пред затъмненото стъкло на входа, който водеше към изложбените зали на галерията. Беше замайващо красива, с тяло на приказен дух, нордическа бяла кожа и червеникавозлатиста коса, която падаше до средата на гърба ѝ. Тънката ѝ дреха в кафяво и смарагдово прилягаше повече на подиума на някоя модна къща. На лицето ѝ се появи автоматична усмивка с намек за лек флирт, докато той крачеше към нея.

— Здравейте, мога ли да ви помогна?

— Не.

Простреля я през слепоочието с микростреличка от тайника в ръкава си. Н-пулсът им парализира мускулите ѝ мигновено. Те се вкочаниха и тя се задържа права на стола си. Всеки, който погледнеше от улицата, щеше да я види в обичайната ѝ поза зад бюрото.

Е-кономът му отвори канал към системата на бюрото. Последва кратка софтуерна битка, преди да овладее контрола върху електронната мрежа на сградата. С напредването ѝ оръжията и защитните системи, вградени в тялото му, се задействаха и той премина в пълен боен режим. Разкачи мрежата на галерията от планетарната киберсфера и след това обезвреди всички вътрешни аларми. Заклучи предната врата. Където беше възможно, тихо запечата противопожарните врати и затвори херметически галерията. Към виртуалното му зрение директно се включиха сензори, които му показаха позицията на няколко души в сградата. Въпреки това знаеше, че има поне три стаи без сензори.

Първата стая приютяваше триметров ЕК грифон, направен от тънки листа от обковано със скъпоценни камъни олово, които се движеха с плавна грация, манипулирани от стотици скрити малки зъбчета и микробутала. Все едно Леонардо да Винчи беше вдъхнал живот на скулптура с помощта на диференциален двигател. Около него се разхождаше възрастна двойка. Двамата издаваха звуци на възхищение, докато изтъкваха стойностите му един на друг. Той ги застреля с йонни заряди. Грифонът замря бързо, още докато преминаваше към следващата стая.

Цялата дължина на петата стая на втория етаж беше заета от непрекъснатата ивица машинарии. Всеки компонент произлизаше от някакъв въздушен съд и беше отчупен по някакъв начин. Вследствие на това, вместо да се движат плавно, както апаратите от аерокосмическата индустрия, тези се свиваха в конвулсии като наранена птица, поразявана многократно с електричество. От едната страна на експоната към него вървеше гид от галерията. Лицето му беше намръщено, насочил се бе към четвъртата стая, за да провери странните звуци, долетели оттам.

Йонният снаряд изпари върха на черепа му. Кървава пара опръска електрохидравличния активатор на едно от крилата и забави

движенията му. По цялата дължина на ЕК експоната се понесоха високи тракащи шумове в резултат на нарушената синхронизация и натрупаното напрежение в структурата.

Той се качи на третия етаж. Вратата към офиса на Валтар Ригин беше втората в коридора. Също като помещенията долу, таванът представляваше извит тухлен купол. В далечния край арковиден прозорец откриваше прекрасна гледка към квартала Цесена, в чийто почти идеалния център се намираше огледалното хромирано покритие на „СвПетър“. Ригин погледна изненадано иззад бюрото си, където се бореше със забилия мрежови интерфейс.

— Кой по дяволите сте вие?

— Вие ли сте Валтар Ригин?

Ригин се усмихна тънко.

— Роберто — обади се тихо той.

От лявата страна на вратата имаше огромно черно кожено канапе, разположено така, че да остане незабелязано от всеки, чак докато не се озове доста навътре в самата стая. Той, разбира се, бе усетил човека, който седеше в него. Мъжът, очевидно Роберто, вече повдигаше седемфутовото си туловище върху огромните си крака.

Той вдигна лявата си ръка и изстреля йонен импулс право през вратата в главата на едрия човек.

Като добър телохранител, под скъпия си ръчно ушит костюм, Роберто носеше лека броня, която го обгръщаше в отразително поле. Йонният заряд изсъска шумно, отскачайки от тухлите. На мястото на удара запуши изгоряла глина. Роберто заби двете си ръце във вратата и я откъсна от пантите й.

Едва усети сблъсъка, когато вратата се разби в него. Нанесе тежък сечащ удар с ръката си и пръсна дебелата три инча дървесина на хвърчащи трески.

Роберто изсумтя изненадано и посегна към оръжието в кобура на рамото си. Плавното му високоскоростно движение беше постижимо само за хора с нервна система, пренастроена за ускорени реакции. Големият пистолет „Магнум“, който извади, изстреля по натрапника два куршума с обеднен уран. Блестящото му силово поле спря и двата. Това беше единственият шанс, който Роберто получи.

Метна се право върху големия мъж, десният му крак замахна нагоре и настрани и го изрита в ребрата. Роберто извика, когато ударът

премина право през бронята му. Три ребра се счупиха и се вгънаха назад, пробивайки белите му дробове.

Телохранителят не обърна внимание на болката и контрира с ляв страничен, посягайки към врата на противника си с плоското на дясната си длан. Електрошоковата функция на бронята му беше включена и прицелена да разбие силовото поле на другия. От сблъсъка пламна енергия като разцъфтялото цвете на сливането на атоми. Ослепителният взрив запрати електрически отломки, които се забиха в двете бореци се фигури. Електрошоковата функция така и не успя да претовари силовото поле. Юмрук като локомотива на експресен влак се вряза в страната на Роберто и го запрати назад. Тялото му се залепи върху извитата тухлена стена. Докато се плъзгаше отпуснато надолу към полираните дървени дъски на пода, по бялата боя се размазаха кървави следи.

Той подскочи грациозно през празното пространство между тях и стовари пета върху крака на Роберто. Коленната става се прекърши с отвратително хрущене под удара му. Роберто повърна. В същото време ръцете на нападателя сграбчиха реверите на съсипания му костюм и го изправиха на крака. На Роберто му беше трудно да фокусира през мъглата от болка, но той някак успя да премигне срещу плашещо спокойните черти на натрапника. Главата на непознатия се стовари върху лицето му и натъпка няколко натрошени частици от смачкания череп право в мозъка му.

Той пусна мъртвия бодигард на пода и се обърна с лице към ужасения мъж зад бюрото.

— Вие ли сте Валтар Ригин?

— Да.

Ригин се прекръсти, а очите му се напълниха със сълзи, докато се подготвяше за смъртта си.

— Нямам време да ви измъчвам за информация. Ако не ми сътрудничите, ще унищожа импланта с клетката ви памет, когато убия тялото ви. След това ще проникна в клиниката ви за подмладяване и ще изтрия трезора ви за съхранение. Ще бъдете истински мъртъв. Можем да направим това. Вярвате ли ми?

Ригин закима трескаво.

— Пресвета Майко Господня, кой сте вие? — Очите му трепнаха към изпотрошеното тяло на телохранителя му. — Как...?

— Местоположението на оборудването, което купувате за Адам Елвин?

— Аз... Това не беше точното име, което ми даде, но всичко, свързано със сделката, по която работя в момента, се намира във втората стая-склад в края на коридора. Всичко, заклевам се.

— Дайте ми файла, съдържащ списъка с части и методите на плащане към кодираните ви банкови сметки. Искam и маршрута на износа.

Той нареди на е-конома си да отвори канал към ужасения търговец на оръжие. Информацията потече в паметта му. Йонният снаряд отвори широка дупка в гърдите на Ригин. Отиде бързо до трупа и се наведе надолу. Изпод десния му показалец се плъзна тънко хармонично острие и той бързо разреза врата и издърпа кървавата топка от плът и кост, която съдържаеше всички импланти на Ригин.

Пъхна клетката памет на оръжейния търговец на сигурно място в джоба си и закрачи към втория склад по коридора. С един ритник разби подсилената полититанова врата. В лишената от прозорци стая имаше три сандъка. Всички бяха разпечатани, а около тях беше пръсната опаковъчна пяна. Отиде до първия, провери дали наистина съдържа високотехнологични предмети и пусна супертермалния експлозив вътре.

За да излезе от галерията, се върна обратно в офиса на Ригин. Застана пред прозореца и активира фокусирано разкъсващо поле. Целият прозорец от закалено въглеродно стъкло се пръсна пред него. Каскадата от отломки заблещука под сияйните лъчи на слънцето, докато се сипеше навън. Той ги последва в топлия въздух извън галерията. Понесе се с безупречно лебедово гмуркане и се потопи право в канала „Клейд“, разпръсквайки незначително количество вода. Под водата събра краката си заедно, а ръцете си прилепи към торса. Тялото му трепна вълнообразно и той се устреми през мътната вода с лекотата на делфин. Изострените му сетива му показваха стените на канала от всяка страна, както и лодките над него.

Супертермалният експлозив се взриви някъде в сградата.

Обучението му беше тежко. Не само физически, Казимир бе подготвен за това, но и психически. Какви неща трябваше да научи!

Историята на Федерацията, сегашните ѝ дела, множеството планети и техните култури, технологии, програми, безкрайните програми и как те управляваха новите му импланти. През последните две години имаше толкова много мигове, в които му се искаше просто да извика „Отказвам се!“ на Стик и останалите му учители мъчителни. Но мисълта за Брус беше с него през всичките онези месеци, прекарани между тайните села на клановите от планините Десо. Той се съревноваваше с този спомен и си мислеше как Брус никога не би се отказал, никога не би подвил опашка.

Сега, най-сетне, Казимир стоеше на пясъчния плаж на Санта Моника с лице към водата, докато сутрешното слънце се издигаше бавно над Лос Анджелис, и признаваше пред себе си, че всичко си бе струвало. Откъм Тихия океан духаше приятен вятър и разрошваше вълните, а първите лимузини и двуместни автомобили на сутрешния трафик от работещи хора се плъзгаше тихо и безпроблемно по магистралата на тихоокеанския бряг. От лявата му страна беше кеят „Санта Моника“, вдаден с цял километър в океана. Древната му оригинална структура, платформа от дърво, метал и бетон, постепенно се сливаше с първото от трите продължения, пристроени върху нея по време на четиривековния ѝ живот. В морето по-новите части от силикатен въглерод, стъкло и хипернишкови греди бяха подредени в подобни на органични форми, на места дискретни, на места умишлено крещящи, особено от източната страна, където разполагаха атракциите на увеселителния парк.

Когато пристигна предния ден, се изкушаваше изключително много да повърви по него, може би да се качи на няколко от атракционите. Щеше да пасне на профила му на турист. В крайна сметка, беше именно такъв. Това, че устоя на изкушението, беше свидетелство за обучението на Стик. Макар да подозираше, че ако Брус беше тук, щеше да се измъкне и да го стори, заради старите времена.

Вместо това бе направил каквото бе предвидено по план. Регистрира се в хотела зад Третата променада и стилните ѝ древни магазини, които привличаха местните, също както и посетителите. Проучи местността, запозна се с уличната мрежа. Запомни точките на достъп до обществения транспорт, от които можеше да избяга. Запомни отворените хотелски фойета и изходите на сградите. Позициите на обществените сгради. Направи груби изчисления на

разписанията, по които патрулираха полицейските коли по главните пътища. Позициите на обществените противопрестъпни наблюдателни сензори.

Разузнаването му даде добра ориентировка в града. Това, което видя, го впечатли — богатството му, подредеността и стила. Вече бе виждал няколко от световите на Федерацията, достатъчно, за да не се изплаши от стотиците квадратни километри урбанизирана площ. Само че точно тази част на Лос Анджелис почти бе успяла да изтрие ефекта на аклиматизация. Не беше подготвен за блясъка и чистотата на всичко. Все пак, повечето от градовете на новите светове имаха огромни квартали, които пропадаха до състояние на гета. Тук, където времето бе разполагало с най-големи възможности да поразии ентропия и упадък цели квартали, жителите бяха устояли на натиска. Разбира се, парите се бяха оказали от съществено значение, а в кооперациите срещу Оушън авеню и богаташките къщи между булевард „Сан Винсенти“ и Монтана авеню такива имаше много, но това не беше всичко. Сякаш Санта Моника бе открила начин да се подмладява непрекъснато точно като хората, които я бяха построили и живееха в нея. Въпреки възрастта си, беше преизпълнена с жизнерадостна атмосфера, беше забавно и приятно място. За изненада на Казимир той си помисли, че може би е способен да живее тук — ако му се наложеше да живее някъде на Земята, естествено.

Големите трактороботи, собственост на града, бавно се мъкнеха по плажа точно над водата, разбиваха плътния пясък и го подравняваха, за да е готов за деня. По пътя, който се извиваше зад плажа, започваха да се появяват велосипедисти, бегачи, практикуващи спортно ходене, обикновени пешеходци, хора с кучета, скейтъри, пед-плъзгачи и н-скуутъри. Казимир започваше да свиква с гражданите на Федерацията и постоянната им мания за добър външен вид, но най-голямата концентрация на обсесивни личности със сигурност трябваше да е на Земята. Всички навън бяха облечени в скъпи модни спортни дрехи, независимо от възрастта, от хора в средата на двадесетте до приближаващите петдесетте в настоящите си тела. Струваше му цяло усилие да им се усмихва, докато те се потяха със съсредоточени и смръщени лица.

Докато ги наблюдаваше безцелно, осъзна колко малко младежи използваша пътеката. Но това беше характерно за Земята като цяло.

Децата, които беше виждал досега, бяха много малко.

Един от пешеходците излезе от пътеката и се насочи през пясъка към него. Беше необичайно висок мъж около трийсетте, имаше руса коса, която изглеждаше почти чисто бяла под калифорнийското слънце. За разлика от нея очите му бяха много тъмни. Лицето му по-скоро изпъкваше, вместо да бъде привлекателно по класическия начин. Носеше проста жилетка с V-образно деколте, дълги до коленете шорти и черни като нощта маратонки.

— Казимир Макфостър, предполагам?

Той подаде ръката си. Нямаше и миг колебание, нито капка предпазливост, да не би да бе объркал човека.

— Да. — Наложих цялата си воля, за да не запелтечи или да не зяпне невярващо. — Вие сте Бродли Йохансон?

— Някой друг ли очаквахте?

— Около половината ченгета на планетата.

Бродли кимна одобрително.

— Благодаря ти, че дойде.

— Благодаря ви, че ми дадохте този шанс. Все още е малко трудно да повярвам, че сте истински. Жив, имам предвид. Прекарах толкова много години, учейки какво сте направили за нас, за битката, която сте водили, какво ви е коствало. — Той махна с ръка към града над скалата. — Възмутително е, че не ви вярват.

— Нека се разходим — каза Бродли. — Трябва да опитаме да се слеем с останалите.

Казимир не беше сигурен дали не е обидил великия човек. По-вероятно беше отегчен от него. Колко ли пъти бе чувал нещо подобно от глупави, благоговеещи младежи?

— Разбира се.

— Винаги забравям колко са шокиращи места като това за хора, които са израснали сред клановите на Далечината. Как се справяш? — попита Бродли.

— Добре, предполагам. Стремежът да изглеждам свикнал с всичко това постоянно ми е в главата.

— Това е добре. Когато спреш да полагаш усилия, всичко ще започне да идва от само себе си, в движение. Сега, след като си виждал Федерацията или част от нея, какво мислиш? Прави ли сме да се опитваме да я спасим?

— Дори да не беше достойна за спасение, сме прави. Имам предвид хората. Човешките същества, нашата раса.

Брадли се усмихна към океана, пое дълбок дъх от свежия бриз.

— Прави или не. — Той сви рамене. — Извинявай, това е не съвсем точен цитат от времена преди твоето. Всъщност и преди моето също. Значи мислиш, че наистина си струва да я спасим.

— Да. Не е идеална. Мисля, че са могли да се справят много по-добре с цялото знание и ресурси, с които разполагат. Толкова много неща тежат ужасно много в живота на хората, а не се налага да е така.

— А, идеалист. — Брадли се засмя меко. — Опитай се да не позволиш на Адам да те поквари твърде много с идеите си за формата на обществото след победата ни. Той е един безочлив стар мошеник и революционер. Макар и много полезен.

— С какво се занимава?

— Ще разбереш, когато се запознаеш с него. Сега той ще поеме обучението ти от Стик.

Казимир спря. Все още бяха на триста метра от кея. Хората слизаха да се разходят по плажа от пешеходния мост, който го свързваше с континента. Точно пред него имаше цял участък, заграден с въжета. Градски спасител стоеше до входната врата. Вътре нямаше никой.

— Знаеш ли за кого е това? — попита Брадли.

— Не.

— Направено е за децата, за да могат да се радват на плажа заедно, без да се налага да го делят с цяла тълпа възрастни около тях, които развалят всичко. Тези дни няма много деца на Земята. Поне в средните класи, които повече не могат да си ги позволят. Макар че все още ги правят, разбира се, това е в човешката природа. Никога не спирам да се изумявам през какво преминаваме, какво жертваме, за да могат децата ни да се радват на детството си. Това е част от живота, която технологията не може да копира. И все пак, след порното, това е най-популярният телесензорен жанр. Предполагам, че никой от нас не може наистина да забрави чудото и радостта, което ни носи невинността. Психолозите винаги казват, че жадуваме за убежището на утробата — шайка свръхобразовани идиоти, мен ако питаш. Това искаме всъщност. Времената, когато всеки ден е бил свеж и вълнуващ

и единственото ни притеснение е било, че сладоледът ще вземе да свърши. Той не разбира това, нали знаеш?

— Звездния странник?

— Въпреки огромната си интелигентност — а той е много умен, Казимир, — не може да схване тази част от нас. Никога не е разбирал колко важни са децата за нас, не разбира връзката на любов и обожание, която съществува между нас. Отчасти, защото цикълът му на живот не включва потомство, както при нас, затова той ги пренебрегва. Истински вярвам, че това може да го обрече на провал — нашата природа. Единственото нещо, което вярва, че може да контролира, защото разбира алчността и страха ни. Но ние сме повече от това, Казимир, по-сложни сме, отколкото си мисли.

— Ще помогна с каквото мога. Знаете това, сър.

— Знам. Показвал си предаността си към каузата вече много пъти.

— Споменахте, че този Адам ще ме поеме от Стик. Това означава ли, че съм преминал?

Брадли обърна гръб на океана и дари Казимир с широка приятелска усмивка.

— Преминал? Какво?

— Теста. Вашето одобрение, сър.

Брадли прегърна Казимир през раменете с дългата си ръка и го побутна да заобиколи отделената с въжета зона от задния ѝ край.

— Повярвай ми, скъпо момче, ако не те бях одобрил, все още щеше да стоиш на този плаж и да се чудиш къде по дяволите съм се запилял. Или по-лошо.

Казимир отклони погледа си, след като зърна преценяващия пламък в очите на стария мъж. Беше по-смустващ от всяка тирада от заплахи или подигравки.

— Нуждая се от най-силните хора, които израстват в клановете, за задачата, която предстои — каза Брадли. — Знаеш това, нали, Казимир? От теб ще се иска да направиш много неприятни неща. Ако го сметна за наложително, ще поискам от теб да умреш, за да можем да завършим отмъщението, което дължим на Далечината.

Въпреки влажния въздух, който духаше от океана, устата на Казимир беше суха.

— Знам.

Ръката на Брадли го стисна силно.

— Не се чувствам виновен. Това, през което съм преминал, всичко, което изтърпях като роб на онова чудовище, ме остави твърде уверен, за да мога някога да се почувствам слаб. След като това свърши, вероятно ще скърбя за всичко, което съм направил, за животите, които сме пожертвали. Но ще си струва, защото отново ще сме истински свободни.

— Как изглеждаше, сър? Как изглеждаше Звездния странник?

— Не помня. — Брадли поклати глава и мъка засенчи гласа му. — Вече не помня. Силфените отнеха това от мен, когато ме изцериха. Предполагам, че са имали собствените си причини.

Съжалението изчезна от лицето му.

— Когато това приключи, трябва да опиташ да поемеш по пътищата, които са построили между световите. Там има една невероятна галактика, Казимир.

— Да. Би ми харесало.

Брадли му подаде ръката си.

— Довиждане, Казимир. Благодаря ти отново за възможността да се срещна с теб. За мен е чест, че ти и твоят род продължавате да се борите за каузата.

Казимир разтърси ръката му енергично, усмихна се малко нервно и се върна отново на плажа. Брадли го наблюдава няколко мига и след това изкачи широките стъпала отстрани на кея. Върна се обратно по Оушън авеню през тясната ивица сочна зеленина на Палисейдс парк, през вековните му евкалиптови дървета и пищните му цветни градини. Градинарски работи наглеждаха растенията, махаха мъртвите цветя и подрязваха отклонените филизи, които заплашваха симетрията. По жилавата трева лъщяха капчици вода от пръскането преди изгрева. От другата страна на широката улица дръзкият геометричен хоризонт от кооперации откриваше редиците си от напълно успоредни балкони към плажа далеч под тях. Право в средата на бляскавата нова архитектура хоризонтът се спускаше внезапно надолу и позволяваше на слънцето да огрее малък хотел от тридесетте години на двадесети век — „Джорджианецът“ — и артистичната му декоративна фасада, боядисана в цвят на слонова кост. Разнообразни месингови плакати отвън рекламираха компаниите и градските власти, които през вековете бяха помагали за запазването на сградата,

безспорно най-старата в града. Пред нея беше издигната бетонна веранда, под чийто навес на розови и жълти ивици бяха разположени няколко маси. Адам Елвин седеше на една от тях и ядеше закуската си, докато съзерцаваше парка и океана отвъд него. Брамбли изкачи стълбите и се присъедини към него.

— Е, как е? — попита Адам.

— Депресиращо млад, надежден и честен, както и невероятно предан на каузата.

— Страхотно, още един фанатичен робот. Точно от каквото се нужда.

— Умен е. Ще се разбирате добре. Между другото, харесвам новото ти лице. Достойно, но с намек за минало на уличен побойник. Много в твой стил.

Адам изръмжа пренебрежително.

Пристигна келнер и попита Брамбли какво ще желае.

— Същото като приятеля ми, моля. — Брамбли посочи чинията с палачинки, бекон и сироп, която Адам опустошаваше. — Заедно с чаша пресен сок от портокал и маракуя и малко английски чай, благодаря ви.

— Да, сър.

Келнерът се усмихна и се прибра обратно.

Брамбли се опита да разпознае акцента му — някой от балтийските светове от етап две? Несъмнено беше чужденец от друг свят, дошъл на служба по договор, както почти целия човешки персонал на Земята в днешно време. В крайна сметка, земните местни се нуждаеха от много по-доходоносни работи, за да могат да си позволят да живеят на планетата си.

— Хей, това сигурно е невероятно изживяване за теб — каза Брамбли. — Последният социалист във Вселената на първата си бизнес закуска в ЕлЕй.

— Ходи на майната си.

— Какво, по дяволите, стана на Венис Коуст?

Адам постави вилицата си на масата и попи устни с ленена кърпичка.

— Нямам представа. Чист късмет е, че в момента не се намирам в някое подземие на Агенцията по сигурността и не четат спомените ми. Исусе, тя беше на петдесет метра от мен, Брамбли. Можех да й

прошепна едно „здравей“. Никога не съм бил толкова близко. Никога. Защо не успя да ме предупредиш? Винаги си ме прикривал прекрасно, това е една от причините да продължавам да работя с теб.

— Не знам. Обичайният ми... източник... не се е свързвал с мен от известно време. Намирам това за доста смущаващо. Не е някой, който лесно може да бъде елиминиран от живота във Федерацията.

— Звездния странник ги е премахнал?

— Казваш това с толкова скептицизъм, дори сега. Но не, ако беше толкова могъщ, щях да съм мъртъв, а каузата щеше да е изгубена.

— Не бързай толкова да ме поставяш в групата на скептиците. Спомни си какво се случи с горкия стар Ригин два дни след като избягах от Паула Майо? Това беше шибан супертермален експлозив, който отнесе галерията „Нистол“. Колкото и да го мразя и да не му вярвам, не виждам как правителството ни би направило това. В съседните сгради имаше регистрирани петнадесет телесни смърти след взрива в галерията. Това беше някой друг.

— Не е в стила на Звездния странник да действа толкова открито — каза Брадли. — Какъв е смисълът? Пратката беше провалена в мига, в който агенцията я откри. Никога нямаше да получим тези части.

— Каза ми, че плановете му навлизат в последния си стадий. Може би е искал да се увери, че няма как да се сдобием с компонентите. Не може да рискува всичко да се обърка сега.

Брадли се усмихна на келнера, който се появи с чаша сок и чайник.

— Радвам се, че ти предложи това, от твоята гледна точка добавя нов пласт на правдоподобност — каза той на Адам. — Обмислям възможността, откакто стана инцидентът. Имаш много връзки сред агентите на наемници, някой от тях знае ли нещо за мъжа, който е атакувал галерията?

— Не, няма дори слух за него. Който и да е, оръжейните системи, които трябва да са били имплантирани в него, са били много усъвършенствани. Дори аз бих имал проблеми да доставя такива за теб. Всичките са били последна технология, правителствата са много докачливи на кого се продават такива неща. Някой е вложил огромни усилия в тази операция.

— Ако Звездния странник наистина започва да действа по-явно, това наистина е смущаващо развитие. Трябва да внесем още много

материали на Далечината, ако искаме да осъществим отмъщението на планетата. Благодарение на разрасналата се агенция Паула Майо става дразнещо ефикасна в опитите си да открие и спре пратките ни. Не можем да си позволим да ни ударят едновременно от две различни посоки. Мога да предвидя момента, в който всяка стока, насочена към Далечината, ще бъде спирана и проверявана на Буунгейт. — Той млъкна и си наля чай. — Доколкото си спомням, и преди сме обсъждали вариант за работа при наличие на активна блокада.

— Като краен вариант.

— Предвид сегашната ни ситуация, мисля, че малко стратегическо планиране в тази насока би било удачно.

— По дяволите. Добре, ще го проуча.

— Благодаря ти. Имам още две малки молби към теб.

— Да?

— Информацията, която очакваме от Марс — не искам да бъде пренасочена към Далечината през унисферата. Съществуват твърде много възможности да бъде засечена или изменена, особено ако Звездния странник бди за нас.

— Добре, това е съвсем лесно. Ще я качим на клетка памет и ще използваме куриер, ще я внесем физически.

— Добре. Например с някой като Казимир.

— Нека първо да видим как се справя с обикновена поръчка, какво ще кажеш? Какъв е вторият ти проблем?

— От известно време се опитвам да се свържа с Уилсън Кайм. Не е лесно. Добре охраняван е, физически и електронно.

— Той е на „Конуей“. Те вече трябва да са на Дайсън Алфа.

— Въпреки това, когато се върне, бих се радвал да се свържа по някакъв начин с него.

— Какво точно искаш да си приказвате? Мислех, че го третираш като агент на Звездния странник.

— Не, не вярвам, че е такъв. Затова искам да пробвам да го привлека на наша страна.

На Адам му се наложи да преглътне много бързо кафето си, преди да се задави с него.

— Да привлечеш командир Кайм на наша страна? Главата на Агенцията за звездни полети? Сигурно се шегуваш.

— Съдбата обича смелите.

— Да, смелите, не побърканите.

— Гледах интервютата му. Той знае, че е имало нещо нередно, свързано с изоставянето на Боуз и Фербеке. Това ни дава шанс.

— Шанс за какво?

— Да изобличим Звездния странник. Кайм трябва да е способен да открие доказателства за предателството му на борда на „Втори шанс“.

— Какво предателство?

— Очевидно е, че „Втори шанс“ е свалил бариерата.

— Не може да го е направил. Дори не можем да предвидим времето, когато ще започнем да разбираме физическия апарат на тази бариера. Господи, човече, не отвори ли изображенията на Крепостта на мрака?

— Да. Но не хората са изключили бариерата, направил го е Звездния странник.

— Как, по дяволите, е знаел как да го направи?

— Той е стар. Пътувал е дълго. Предполагам, че двойката Дайсън е част от историята му.

— Ти и твоите предположения. Неговият вид ли е вдигнал бариерата?

— Не знам, Адам. Искане ми се да знаех. Искане ми се да знаех какво причинява на нас. И защо. Но не знам. Всичко, което мога да сторя, е да противодействам на схемите му и да предупредя хората.

— Хора като Кайм.

— Да.

— Защо? Имам предвид, от всички хора, които можеше да се опиташ да убедиш, защото точно Кайм?

— Заради позицията му. Може да нареди нов анализ на информацията на „Втори шанс“. Прегледал съм всичко, публикувано от ТСП, дузина пъти, но това, което дадох на медиите, са визуални записи. Имам нужда от системните дневници на кораба.

— Какво мислиш, че има там?

— Доказателство, че „Втори шанс“ е изключил бариерата. Доказателство, че загубата на Боуз и Фербеке не е била случайна. Кайм знае, че нещо не е наред. Готов е да повярва, просто се нуждае от малко побутване в правилната посока.

— ТСП прегледа всяка секунда от полета дузина пъти, да не споменаваме всичките медийни компании и правителствените отдели. Информацията е анализирана от най-добрите експерти на Федерацията. Не откриха нищо. Никакви нередности. Никакви аномалии. Никакви тайни пътници.

— Те не знаят какво да търсят. Мога да им кажа къде да търсят. При наличието на това доказателство — нещо, в което съм сигурен — можем да го накараме да осъзнае истинската заплаха за човечеството. Цялата истина за Звездния странник може най-накрая да бъде изведена в обществената сфера. Лидерите на Федерацията ще са принудени да признаят, че сме били прави от самото начало. Ти и аз вече няма да се налага да се промъкваме сред сенките. Далечината ще може да получи отмъщението си, без ние да...

— Добре! Добре! — Адам вдигна ръце. — Спри с проповедите, картината ми е ясна. Съмнявам се обаче, че ще се успее да се добера по-близо до Кайм, отколкото теб. Дори и да успея, не съм аз откачалката с кауза, който може да посее семето на съмнението в съзнанието му. Аз съм просто търсен от властите убиец, който се е заел с контрабанда на оръжие и случайно е организиран нападение срещу „Втори шанс“, докато командирът му е бил в него. Не е точно репутацията, която би приковала вниманието му.

— Това ми е ясно. Трябва да подходим индивидуално спрямо него. За щастие, в Агенцията за звездни полети има друг човек, който би те послушал. Някой, който разполага с пълен достъп до Кайм.

Погледът, с който го прониза Адам от другата страна на масата, съдържаше повече възмущение, отколкото изненада.

— Няма начин! Няма да говоря с него. Няма да се свързвам с него. Няма да му пращам файл със съобщение. Няма дори да посетя планетата, на която се намира. Няма да го направя. Не за теб, не и за пари, не и за тъпата ти кауза, не и ако Карл Маркс дойде при мен и лично ме помоли. Разбираш ли? Това е минало. Той направи избора си, аз направих моя. Край на историята. Точка. Финито. Свършено е.

— Ах. — Бродли отпи от чая си. — Колко жалко.

След като се нахрани добре в един бар за морска храна, Казимир повървя няколко пресечки обратно до хотела си. Нощта беше топла и

приятна, затова се отби за малко през Палисейдс парк. В мрака през парка минаваха осветени ивици, които подчертаваха растенията и дърветата и ги окъпваха в мехури от цветна светлина, която контрастираше със собствените им сенки. Откъм морето увеселителният парк на кея пламтеше неспирно в многоцветните си огньове, отразени в черната вода. Оушън авеню беше претъпкано с хора, чийто път се извиваше между барове, ресторанти и клубове и които се наслаждаваха на нощния живот, отпускаха се и почиваха след работния ден.

Пред клубовете имаше безупречно облечени портиери, които прилагаха стриктна политика на допускане на гости. Малки групички от обнадеждени желаещи да влязат се тълпяха отвън. През това време лимузините идваха и си отиваха, след като оставеха онези, които се бяха промъкнали в списъците. Казимир постоя край няколко от клубовете, следейки с небрежен интерес за някоя забележителност. Онова, което Лос Анджелис никога не бе изпуснал от решителната си хватка с течение на вековете, беше позицията му на развлекателна столица на света. Не видя нито едно лице, познато му от краткото време, което бе прекарал в досег с унисферата. Все пак беше доста рано вечерта.

Увиснала над града, луната светеше достатъчно ярко с три четвърти от светлината си, за да предизвика лека мъгла около себе си. Той спря, за да я погледа, очарован от широкия абаносовочерен екваториален пояс, който разрязваше глобуса, сякаш пръстен от самия космос беше увит около лебедово-сребристата повърхност от лунни камъни. Основана през 2190, Глобалната слънчева електроцентрала бе израснала от три полета слънчеви панели, разположени на равни разстояния около екватора на Луната, така че едно от тях винаги беше обляно в слънчева светлина. Колекторите вече обгръщаха цялата обиколка на спътника. Централата се беше превърнала в основния източник на електричество за Земята. В ера, в която законите за околната среда имаха върховна тежест и наследството от замърсяванията през двадесети и двадесет и първи век беше почти изличено, строежът на каквато и да е горивна електроцентрала на Земята беше немислим. Вместо това електроенергия се добиваше по чист и ефективен начин извън планетата. Захранването, което пръстенът генерираше, се пренасяше на Земята чрез микрочервееви

дупки и след това се пръскаше по континенталните свръхпроводникови мрежи. Казимир се наслаждаваше на елегантността на идеята. Беше забавно да си помислиш, че цялото електричество, което осветяваше редицата от жилищни блокове, издигащи се над другата страна на парка, както и увеселителния парк, бе дошло от Луната. Хубаво беше, че нищо не трябваше да бъде изгаряно, синтезирано или разпадано, за да могат да бъдат поддържани нуждите на планетата. Разноските бяха феноменални, но всичко беше въпрос на приоритети. След основаването на лунните фабрики те просто продължаваха да произвеждат още и още слънчеви клетки от лунните скали.

Адам Елвин бе коментирал електроцентралата, едновременно възхитен от постижението и ядосан, че нито една друга планета не бе направила подобна инвестиция. Казимир трябваше да седи и да слуша, докато ядеше прекрасния си обяд, защо корпоративната икономика, злите Велики фамилии и Междузвездния борсов пазар не позволяваха на остатъка от човешката раса да сподели облагите на цивилизацията по честен и почтен начин. Адам Елвин разполагаше с безкраен списък от възражения срещу икономическото потискане, което се практикуваше във Федерацията.

Казимир знаеше, че никога няма да хареса новия си колега. Можеше да работи с него — старият мъж можеше много да го научи за техниките на контрабандата и измамата, които щяха да са от помощ на Пазителите — но не си представяше, че двамата могат да излязат заедно и да се отбият като приятели в някой и друг бар.

В края на обяда Адам му бе подал кристален диск с памет.

— Съдържа списък с неща, от които Брадли се нуждае за своето отмищение. Всичките са високотехнологични предмети, каквито на Земята има в изобилие. Дал съм ти имената на възможни снабдители, както и прикритията, които искам да създадеш, за да осъществиш контакт. Там са установени и методи на плащане.

— Разбирам.

— Искам да се върнеш в хотела си. Проучи го и измисли предложения как да се справиш с всяка от задачите. Помисли за всичко, от което ще се нуждаеш: от дрехите до туристически телесензорен запис, купен от района, от който се предполага, че идваш. Ще се срещнем пак след два дни и ще прегледам какво си свършил.

— Добре. На живо ли ще се срещнем?

— Да. Нещо против да ми кажеш защо те интересува това?

— Киберсферата е податлива на наблюдение, дори когато шифрираме съобщенията си — всъщност, особено когато го правим. Срещите могат да бъдат забелязани и проследени, но всичко опира до баланса. Ти очевидно смяташ, че това е по-малко рисковия избор предвид местоположението и ситуацията.

— Много добре. Хубаво е да знам, че Стик наистина ме е слушал. Още можем да те направим таен оперативен кадър, Казимир Макфостър.

Казимир бе прекарал следобеда, в преглеждане на списъка и водене на бележки. Стараеше се предложенията му да са конкретни. При подобна операция прекалената сложност можеше да е пречка. Беше сигурен, че ключът се крие в простотата. Щеше да е интересно да чуе какво има да му каже Елвин за тънкостите на собствения му търговски занаят.

По-голямата част от времето беше прекарал в правене на проучвания през унисферата. Стотиците различни запитвания бяха върнали дузини отговори. Трябваше просто да ги пресее и да реши как могат да бъдат приложени. Стик винаги го бе предупреждавал, че работата му ще бъде скучна през деветдесет и девет процента от времето.

Той тръгна отново през парка, нащрек за евентуалните признаци за наблюдателен екип, движещ се като кутия около него. Разбира се, съществуваше едно запитване, което стоически бе отбягвал да зареди в унисферата, откакто получи първия си имплант. Никога нямаше да може да наруши прикритието си, за да се свърже с цивилен, докато работеше по толкова важна мисия като тази. Просто не можеше.

Стигна до края на Палисейдс парк и прекоси към Колорадо авеню. Пет минути по-късно беше обратно в хотелската си стая. Климатикът смъкна температурата до приятно ниво. Затъмненото стъкло на прозореца пропускаше няколко точки светлина и загатваше за градската решетка навън. Трафикът почти не се чуваше. Той изтърси маратонките от краката си и се просна обратно на гел-матракта на леглото. Беше твърде рано за сън. Всеки добър, надежден член на Пазителите щеше да продължи да планира как да се сдобие с предметите, нужни у дома на Далечината.

Казимир затвори очи и в мрака след падането на нощта видя палатката на Маунт Херкуланум. Звездната светлина очертаваше ангелското лице, докато тя се надигаше над него. Усмихна му се, горда с него и възбудена от него, от нещата, които признаваше с нисък шепот и които искаше той да направи.

Нищо в живота му не се бе доближило до чудото на онзи момент. Никое момиче не бе — не можеше — някога да се сравни с нея, в никое отношение. Бе продължил да живее, очаквайки, че нищо вече няма да е така хубаво, знаейки, че трябва да го остави зад гърба си, защото повече никога нямаше да я види. Тя беше на Земята, той беше на Далечината, на цели четиристотин светлинни години. Така щеше да бъде. Завинаги.

— По дяволите! — извика той на стаята. Изправи се рязко, изпитваше желание да си удари шамар. Вместо това си пое дъх и, седнал на края на леглото, нареди на е-конома си да отвори връзка към планетарната киберсфера.

— Искam проверка на личността на гражданин на Земята — каза той на е-конома си. — Виж дали има налични връзки към Жюстин Бърнели.

„Би трябвало вече да свиквам с това“, помисли си Паула. Само че не свикваше. А това беше далеч по-болезнено от всяка ирония.

Веднъж и тя да отиде до офиса на Мел Рийз. Въпросът беше политически. Това си беше нейната каша, нейна отговорност. За пореден път.

Не че беше някаква утеха, но Мел Рийз изглеждаше също толкова нещастен заради срещата. Офисът му беше незначително по-голям от нейния, макар че гледката му към Айфеловата кула беше доста по-добра. Вратата зад нея се затвори и той седна зад голямото орехово бюро, върху което липсваше какъвто и да е порядък.

— Е, какво се случи? — попита той.

— Не знам.

— За Бога, Паула. Някакъв психопат взривява половин квартал във Венис Коуст и заедно с това убива деветнадесет души и ти не знаеш? Това не е добро начало за Агенцията. Колумбия настоява за резултати, а молбите му не са отличават с особено учтив език.

— Наясно съм със ситуацията, в която се намира Агенцията. Това, което се случи там, засяга мен много повече.

— Разбирам колко си загрижена. — Той се поколеба, за миг се напегна, като доктор, който се подготвя да съобщи лошите новини. — Задържа се върху този случай много дълго. Може би...

— Не — каза безстрастно тя. — Не е дошло времето да се откажа и да предам отговорността на някой друг.

Рийз не се опита да спори с нея. Сякаш се сви още повече зад бюрото си.

— Добре. Но искам да си наясно, Паула, че някои хора започват да се съмняват колко си подходяща. Нещата тук вече са различни и ще се променят все повече. Ако получа заповеди да те преместя, няма да мога да те предпазя. Ако не бяха резултатите ти извън случая с Пазителите...

— Наясно съм как ме защитава репутацията ми. А ти знаеш, че никой от останалите ти следователи няма да е способен да залови Йохансон.

— Да. — Мисълта явно го тормозеше. — В такъв случай, какво можеш да ми кажеш за Венис Коуст?

— Наблюдавах работата на криминалистите, опитвах се да възстановя последователността на събитията. Успях да прибавя съвсем малко към информацията, с която вече разполагаме.

Тя нареди на е-конома си да стартира файл върху качения на стената портал на заместник-директора. Върху него се появи голямо изображение от един от сензорите на наблюдателния екип. Показваше мъжа прав в натрошения офис на Ригин, миг преди да се гмурне в канала.

— Лицето не фигурира в коя да е база данни. Няма визуален сензорен образ, който да показва пристигането или напускането му на Анакона на гарата на ТСП.

— Може би е местен?

— Малко вероятно, но не сме изключили тази възможност. Доколкото можем да преценим, оръжейните му системи са били свързани директно с нервната система, с изключение на прост автомат за изстрелване върху ръката му. Възстановихме клетката памет на рецепционистката и прочетохме последните десет минути. Качих ги върху себе си.

Споменът вече беше също толкова ясен като всеки от собствените й. Можеше да си припомни мъжа, който влезе в галерията. Изправи се малко повече зад бюрото си и се усмихна, когато видя колко млад и красив беше. Тогава ръката му се вдигна, нещо се раздвижи под ръкава на сакото му...

Не последва нищо друго, никакво време да изпита болка, ужас или страх. Смъртта беше мигновена.

— Късметлии сме, че разполагаме с това — каза тя. — Конструкцията на галерията е осигурила някаква защита от плазмения пожар след взрива. Там долу имаше и други трупове, но всички бяха изпарени на деветдесет процента. Бодигардът — Роберто — също е извадил късмет. Бронята му не е била проектирана да предпазва от супертермална експлозия, но отразителното му поле донякъде го е защитило. Процесорите на бронята съдържаха някои интересни записи. Точно преди взрива полето е успяло да отрази йонен изстрел, след това бронята е понесла ужасни физически удари. Някой е използвал Роберто за боксова круша. Нашият нарушител е бил доста изтънчено момче. Попитах новите ни колеги в Дирекцията за операции с тактическо въоръжение какво е нужно, за да бъде изграден такъв боец. Те всъщност не можаха да ми дадат подробности. Свързаните към нервната система силови полета са последна технология.

Мел погледна дълго и неодобрително към изображението в портала.

— Мислиш ли, че Йохансон разполага с много от тях?

— Изобщо не мисля, че той е човек на Йохансон. Елвин не се е сдобил с чак такива възможности. Освен това, той съсипа операцията на Елвин. Не, бил е изпратен от друг.

— Някакви предположения?

— Логиката ни дава три възможности. Някой засекретен отдел на Федерацията го е изпратил на мисия, до знанието за която нямаме достъп. Винаги е имало слухове, че правителството разполага със собствен разузнавателен сектор. Не знам защо биха използвали оперативен кадър в този случай, освен ако не искат да изпратят много ясно съобщение до Йохансон, че повече няма да толерираме действията му. Същото се отнася до ТСП. Те със сигурност могат да сглобят нещо подобно, а и не е много вероятно да простят или забравят опита за саботаж на „Втори шанс“.

— А третата възможност?

— Изпратил го е Звездния странник.

— О, хайде де!

— Възможно е, трябва да признаеш.

— Не, няма. Ами враговете на Ригин? Той беше търговец на оръжия, за Бога. Хората като него не си разчистват сметките на вечеря с бутилка вино.

— Някой от враговете му няма да си губи времето да унищожава екипировката, която Ригин е събирал, те дори няма да знаят за нея. Не, времето на нападението показва, че някой е разполагал със същата информация като нашата. Това съвпада с първите две възможности. Операциите ни са достъпни за изпълнителната власт. Може дори да пасне и на третата.

— Не. Паула, не! Няма трета възможност. Звездния странник е окултна теория на конспирацията. Няма да включваш това в официалния си доклад. Ако го направиш, дори няма да се опитам да ти пазя задника. Не виждаш ли колко политически е този въпрос? Трябва да е бил президентът или ТСП. Можем да разследваме много неща, но не и тях.

— Никой не е над закона.

— По дяволите. Ако правителството го е разпоредило, значи е законно. Същото важи за ТСП. За Бога, Шелдън и Ози са собственици на планети, включително една от Големите¹⁵, те са правителства.

— Това не прави случилото се правилно. Убили са хора.

— Не прави това, Паула. — Мел почти я умоляваше. — Нека да говоря с Колумбия, нека да разбере дали е безопасно. Никога не знаеш, може и да се окажа прав. Може да е бил някой от враговете на Ригин.

Тя обмисли предложението му.

— Много добре. Ще завърша разследването по самия взрив в галерията. Как ще продължи след това и от кого ще бъде продължено, е твой избор.

— Наистина ли?

— Да.

— Защо? — попита подозрително той.

— Ако разследването бъде блокирано по политически канали, това ще означава, че или ТСП, или правителството са разпоредили атаката, в който случай не съм заинтересувана. Не че не искам да видя

възмездяването на справедливостта, но при тези обстоятелства постигането на подобна справедливост няма да е възможно. Ще е загуба на време, което мога да използвам, за да преследвам Йохансон и Елвин. Ако Колумбия поиска да продължим, тогава картинката ще бъде съвсем друга.

— Ако получим зелена светлина, тя ще бъде да открием с кого е воювал Ригин. Наистина ли искаш да си губиш времето с това? Вече разполагаш с ресурсите да проследиш Йохансон.

— Ако получим зелена светлина, ще трябва да разберем кой от двамата ни е прав.

— Значи искаш случая?

— Ще те уведомя, когато получиш отговор от Колумбия. Дотогава ще работя с екипа по откриването на Йохансон.

— Добре. Мога да го преживея.

— Има нещо, което искам да повдигнеш пред Колумбия.

— Да?

— Елвин се опитваше да получи доста изтънчена екипировка. Мисля, че е време всички пратки до Далечината да бъдат претърсвани. Сегашната ни политика на случайни проверки вече просто не е допустима. Не че някога съм я намирала за такава.

— Ще си го добавя в списъка.

— Добре.

Хоше Фин тъкмо седнаше да вечеря, когато сензорите на апартамента му показаха кой приближава. Той прошепна едно „Пресвета Дево“ и скочи на крака. Жена му, Инима, го погледна изненадано и след това отмести поглед към малкия екран, който показваше картината от камерата.

— Това не е ли...?

— Да.

Хоше мина през дневната и стигна до вратата едновременно с Паула Майо.

— Нещо не е наред ли? — попита той, след като я покани вътре.

— Не, всичко е наред, благодаря ти. — Тя го огледа отгоре до долу. — Изгубил си няколко килограма.

— Време беше — каза Инима и я погледна срамежливо. — Обмисляме да имаме дете.

Паула се усмихна искрено.

— Поздравления. Ти ли ще го износиш?

— Небеса, не! — отвърна Инима. — Ще бъде бременност във външна утроба.

— Ясно.

Това изглежда изчерпа разговора от страна на следователя. Хоше и Инима си размениха объркани погледи.

— Искаш ли да вечеряш с нас? — попита Инима.

— Не, благодаря ти, в Париж е средата на следобеда. Трябва да наваксам с работата.

— Можем да поговорим на терасата, ако искаш — каза Хоше, след като жена му го прониза с отчаян поглед.

— Ако нямаш нищо против — съгласи се Паула.

— Аз ще си довърша моята работа — увери я Инима.

На терасата на малкия апартамент едва имаше място за кръглата масичка и двата стола, притиснати към парапета. Хоше се провря край масата и седна. Паула застана до перилото и отдели миг на гледката. Апартаментът на тридесетия етаж се намираше в квартал Маликой на Дарклеик Сити, далеч от брега. Паула виждаше парковете и изисканите сгради, които се виеха покрай бреговата линия, можеше дори да различи кулата зад голямото пристанище, където бе живял Мортън.

— Имаш хубав дом, Хоше.

— Защо си тук?

Тя се отдръпна от парапета и седна срещу него.

— Нуждая се някой да ми свърши малко детективска работа. Това не е официална молба, а...

— Услуга — помогна и учтиво той.

— Да.

— Не обичаш да работиш извън официалните канали нали, Паула?

— В този случай нямам особено голям избор. Мисля, че Агенцията ми е компрометирана. Затова се обърнах към теб и още неколцина, с които работех извън рамките на старата Дирекция. Вие можете да направите проверки, които няма да бъдат регистрирани в нашия офис.

— Компрометирана от кого?

— Не съм сигурна. Но трябва да са много високо поставени в управлението на Федерацията, може би дори в изпълнителната власт. Да речем, че ако открият това, няма да помогне особено на кариерата ти.

— Какво са направили?

— Каквото правят винаги — играят си на политика и маневрират сред собствения си вид. Но този път резултатът са мъртви хора.

— Добре. От какво се нуждаеш?

— Виждал ли си записи от взрива на Венис Коуст?

— Да, по дяволите. Мелани ги върти почти постоянно.

— Мелани? — каза колебливо Паула. — Мелани Рескорай?

— Същата. Понякога си мисля, че постъпих грешно, като пуснах дявола от бутилката.

— От бутилката излизат джинове, Хоше, не дяволи.

— Не и в този случай, повярвай ми. След съдебното дело тя направи някаква телесензорна софт биодрама, „Смъртоносно прелъстяване“. Видя ли я?

— Не.

— Рейтингът ѝ беше огромен. Актьорът, който играеше моята роля, приличаше на сумо борец, за Бога. Теб обаче са те изпипали сравнително добре. Както и да е, Мелани спечели доста внимание от страна на медиите. Доста, на местно равнище, затова и Алесандра Барон я взе в шоуто си като репортер от Дъбов лес. Всъщност е доста добра. Мисля, че си има собствена модна линия. Всичките глупости, бански костюми, холограми, месечни телесензорни епизоди, аромати, храна, има дори коктейл „Смъртоносно прелъстяване“. Фенклубът ѝ вече е доста сериозен.

— Странно, не ми изглеждаше такъв тип момиче. Обикновено не подценявам толкова хората.

— Да, някои от политиците, които интервюира в началото, направиха тази грешка. Вече не го правят.

— А сега показва записите от Венис Коуст?

— Всички новинарски предавания го правят. Аз просто гледах нея, защото взема добри интервюта. Мисля, че беше с един от заместниците на Рафаел Колумбия. — Той погледна предпазливо

Паула. — Мелани доста настойчиво поддържаше темата как непрестанно оплескваш случая „Йохансон“. Думите са нейни.

— Не се и съмнявам.

— Къде се вписвам аз в случилото се във Венис Коуст?

— Това не е обществено достояние, но не цялата екипировка, събрана от Ригин, бе унищожена в експлозията. Няколко от устройствата са били складирани на долния етаж. Успяхме да ги възстановим.

— Какви устройства?

— Едно от тях беше изключително мощен свръхпроводим микрофазен модулатор. Регулиращият му софтуер беше модифициран с програма, която очевидно произхожда от „Партньори Шансорел“ — фирма, специализираща в софтуер тук, в Дарклейк Сити. Елвин не може да я е поръчал по нормалните канали, това е много сложна техническа работа. Нуждаели са се от експертни инструкции. Освен това, Хоше, те щяха да знаят, че това не е легитимна сделка.

— Какво е било предназначението на модулатора?

Челото на Паула се смръщи леко.

— Не сме сигурни. Най-доброто предположение на криминалистите ни, предвид частите, за които знаем, че са били доставени, е нещо като специално настроено силово поле. Макар това да не обяснява и половината от тях.

— Добре, значи искаш да проуча „Партньорство Шансорел“?

— Да, моля те.

— Какво точно трябва да търся? И колко натиск искаш да окажа на тези хора?

— Искам да знам колко дълбока е връзката им с Елвин. Дали е дългосрочна или просто не са им достигали пари и са се съгласили на еднократен договор, без да задават въпроси, за да се отърват от банката. Разбира се, надявам се да се окаже дългосрочна, така ще мога да внедря агент в канала им за връзка с екипа на Елвин. На теб оставям да решиш как искаш да изиграеш ситуацията, във всяка група от хора има слаба брънка. Виж дали ще успееш да я откриеш в „Шансорел“ и ги накарай да се поизпотят.

— Добре. Само че това ме обърква. По този начин преследваш Елвин. Как ти помогна това по въпроса с вътрешното изтичане на информация от Агенцията?

— Стандартен капан с елиминация. На всеки заподозрян се дава различно парче информация, а аз просто се облягам назад и следя кой ще реагира.

Преди десетилетия Томпсън Бърнели беше допуснал огромна грешка. Бе предположил, че бидейки мъж и в нелоша форма, а и заради преимуществото, което му даваха дължината на ръцете и силата му, щеше да победи Паула Майо на скуош. Беше добър на скуош, нямаше нужда от фалшива скромност. Винаги когато се намираше във Вашингтон, посещаваше „Клинтън“, ултраскъп спортен клуб на хайлайфа, където се провеждаше немалка част от правителствения междувъзден бизнес. Два или три пъти седмично играеше срещу колегите си сенатори или помощниците им, или някой председател на комитет, или представител на Велика фамилия. Стандартите бяха високи, а професионалният инструктор на клуба беше страхотен треньор, така че винаги можеше да разчита на помощта му, ако нещо в играта му куцаше.

Благодарение на Паула Майо научи, че позицията и прецизността са всичко в тази игра. Тя едва напускаше центъра на корта, откъдето мощно запращаше топката на места, където него го нямаше — всеки път. След играта едва бе излязъл, олюлявайки се, със зачервено лице, хлъзгав от потта и разтревожен за бумтящото си сърце. Минаха единадесет години преди най-сетне да спечели мач срещу нея. Две години след подмладяване, когато се намираше в абсолютния връх на физическите си способности, а на нея ѝ предстоеше процедура след три. И така продължиха през десет години.

Точно сега още не бяха минали и десет години от подмладяването ѝ, а на него не му пукаше за точките. Единственото му притеснение беше да не си докара инфаркт, преди да загуби, стрелкайки се от единия край на игрището към другия в преследване на спокойните ѝ изстрели. Другите му противници, които не бяха с неговия ранг или положение — помощници, лобисти, нови сенатори — щяха да му позволят да спечели някой друг гейм. Не всеки, но достатъчно, за да се чувства добре. Беше проста политика. Това обаче, не важеше за Паула. Отне му време, но най-накрая се досети защо. Да

му подари гейм щеше да е нечестно, единственото, което тя никога не можеше да направи.

Когато мъчението приключи, той грабна хавлия и избърза реките пот от лицето си. Болката в крака му даваше ясно да разбере, че ще има треска в продължение на седмица.

— Ще се видим в бара — изстена и бавно се отправи към убежището на мъжката съблекалня.

Четиридесет минути по-късно, когато поне част от болката беше облекчена от горещия масажиращ душ, Томас Бърнели влезе в бара. Клуб „Клинтън“ беше на едва два века и половина, но съдейки по потъмнелите дъбови тапицерии и високите кожени столове, барът можеше и да е от късния деветнадесети век. Дори персоналът се вживяваше в ролята и членовете му се обличаха в алени сака и бели ръкавици.

Паула вече се бе настанила в голям кожен стол със странични облегалки на една от еркерните тераси, от които се откриваше панорамна гледка към официалните градини на клуба. Официалният ѝ костюм и идеално сресаната ѝ коса, която стигаше точно под раменете ѝ, добавяха към осанката ѝ онази увереност, която жените от Великите фамилии се опитваха да постигнат с десетилетия.

— Бърбън — поръча Томпсън на келнера, докато се отпускате в стола срещу нея.

Паула се усмихна леко на тона, с който бе направена поръчката, сякаш отбелязваше нова точка.

— Рафаел много ли те измъчи след Венис Коуст? — попита той.

— Нека просто да кажем, че бях уведомена за недоволството му. Хората виждат в това нова победа за Елвин и Йохансон над мен. Слепи са за истинското значение на случилото се.

— Че в града се появи нов играч.

— Не нов. Такъв, който се разкрива за първи път.

— Още ли вярваш, че в изпълнителната власт има къртица?

— Или в някоя Велика фамилия, или Междувъздушна династия. Все пак, вие сте тези с неразрушимите връзки във властта.

— Според слухове в залата за вечеря на Сената си казала на Мел Рийз, че може и да е Звездния странник.

— Възможно е.

— Сигурен съм, че е логично, но, Паула, това не е популярно мнение. Просто искам да го знаеш. Има някои планетарни парламенти, които са избрали хора, подкрепящи Пазителите. Но не са много и то след пропорционално разпределение на гласовете. Самият факт, че някой като тях може да събере подкрепа е притеснителен.

— О, знам, че не е популярно. Не е възможност, която проучвам активно.

— Това не е в твой стил.

— Не мога да си върша работата, ако нямам работа.

Томпсън посрещна появата на бърбъна си с усмивка на удовлетворение.

— Всички се озоваваме в трудни ситуации. Съжалявам. Сигурно ти е много трудно.

— Споменах активно проучване. Както казва старата затворническа поговорка: могат да затворят зад решетките само тялото ти.

— Разбирам. Как мога да ти помогна?

— Искам да знам дали наистина съществува таен отдел по сигурността, който отговаря само пред правителството.

— Не, няма. Аз щях да знам, фамилията ни съществува отпреди Федерацията. Мога да се консултирам с баща ми, за да съм напълно сигурен.

— Моля те. Важно е.

Томпсън не очакваше подобна молба, но именно поради тази причина намираше Паула за толкова ободрителна. Бяха започнали отношенията си преди много години с кратка размяна на информация. Тя разработваше човек от екипа на премиера на Зарин, а той се опитваше да прекара през Сената закон за инфраструктурните данъчни кредити, чийто опонент беше именно светът на Зарин. Оттогава си разменяха факти и клюки за политика и престъпници. Томпсън не беше съвсем сигурен дали са приятели, но тези взаимоотношения определено бяха печеливши и за двамата. Знаеше, че може да се доверява безусловно на Паула, нещо, което не беше типично за неговите кръгове.

— Добре. Ами ако има? Ще се опиташ ли да арестуваш президента? Горката Дой едва се класира и то с такива жалки резултати.

— Фактът, че Колумбия не е блокирал разследването на случая Венис Коуст предполага, че няма да се стигне до подобна ситуация. На този етап просто елиминирам възможности, това е всичко.

— Тогава нека ти кажа, че не знам за която и да е Велика фамилия, която би извършила нещо подобно. Нямаме причина да го правим. Далечината и терористите Пазители нямат никакво отражение върху дейността и парите ни.

— Тогава остава само Найджъл Шелдън.

— Когато ти никога няма да арестуващ.

— Знам.

— Не че тази заповед би дошла от самия Шелдън. Някой семеен администратор от пета линия сигурно се опитва да набере точки.

— Няма да ме изненада. Макар че ние дори не разполагаме с надеждни доказателства, че Ригин изобщо е работил за Адам Елвин.

— Нямате ли?

— Не. Това, което наблюдавахме, приличаше на поредния му контрабанден внос на пратки. Макар едно нещо да се различаваше генерално — типът оборудване, който Ригин събираше.

— Прегледах набързо доклада. Всички устройства ли бяха високотехнологични?

— Да. И нямаше оръжия. Ако наистина е било пратка на Елвин, това подсказва, че Йохансон навлиза в нова фаза на активност. Нямам представа каква, но има много прост начин да я предотвратим.

— Какъв е той?

— Пълен преглед на всеки товар, който пристига на Далечината. Опитвам се да прокарам това предложение от години — всъщност, десетилетия. Всеки път получавам същия отговор — струва повече и закъсненията правят транспортния график истински ад, особено що се отнася до цикъла на Междинна станция.

— Какво каза Рафаел?

— Че ще се застъпи за предложението. Но още няма никакво развитие. Нуждая се от истинско влияние, за да наложа тази политика. От теб.

— Рафаел има истинско влияние, повярвай ми. Някои от нас дори се тревожат за размерите му.

— Тогава мога само да кажа, че не го използва, за да подкрепи молбата ми.

— Може да ти е ядосан заради Венис Коуст. Лъскавата му нова агенция не се прояви в добра светлина след случая. Гледа ли някое от новинарските предавания? Редакторските изявления не бяха дружелюбни. Алесандра Барон дори лично се прицели в теб.

— И аз така чух — каза сухо Паула. — Но това не трябва да се отразява на преценката на Колумбия за проблема. Ще ме подкрепиш ли пред президента, Томпсън?

— Това ще подразни Халгарт, те са единствената Междузвездна династия, която е истински обвързана с Далечината. Но ако настояваш, че е наложително, тогава разбира се ще използвам влиянието, с което разполагаме. Точно сега Дой е задължняла на фамилията ми, с радост ще ни подари подобна услуга.

— Благодаря ти.

20.

След като напуснаха Аншун, на „Конуей“ и братята му разузнавателни кораби — „СвАсаф“ и „Лангхарн“ — им отне само седемдесет и два дни, за да стигнат до Дайсън Алфа. Командир Уилсън Кайм беше доволен от скъсеното време на полет. Въпреки голямата си скорост, „Конуей“ беше едва наполовина на размерите на „Втори шанс“. Съответно и съоръженията за екипажа бяха драстично намалени. Най-явната промяна беше липсата на животоподдържащо колело. Новият модел разузнавателен кораб имаше екипаж от двадесет и пет души, чиито жилищни помещения бяха вградени в основния корпус. Макар суперструктурата на „Конуей“ все така да беше цилиндрична и затъпена в двата края, корабът беше много по-икономичен от своя предшественик пионер, чиито размери достигаха двеста и петдесет метра на дължина и осемдесет метра в диаметър. Намаляването на дължината и обема се дължеше главно на намаляването на плазмените ракети до три, както и на съответните промени в криогенните резервоари. Също така, предвид профила на мисията, нуждата от помощен персонал, хангарите и системите им за поддръжка беше отпаднала.

Кайм знаеше, че ТСП проектира второ поколение звездни кораби преди заминаването на „Втори шанс“, но дори той бе изненадан, че построяването им отне само седем месеца. Още по-впечатляващ беше фактът, че успяха да спазят крайния срок при целия хаос сред оборудването и персонала при преместването на Висшия ангел. Още не бе преодолял гнева си, предизвикан от този изключително глупав акт. Беше предполагал, че след три и половина века правителството се е научило как да свежда бюрократичната намеса в големите проекти до минимум. Разбира се, знаеше, че всичко е пазарлъци между Великите фамилии и Междузвездните династии — все пак самият той бе участвал в достатъчно заседания и сделки — но не знаеха ли хората от изпълнителната власт колко важно беше да защитят такъв значим проект от дребни маневри и политически услуги? Очевидно не.

Настроението му не се подобри ни най-малко, когато откри до каква степен Найджъл Шелдън се бе обвързал с борда на „Фарндейл“ и че самият Уилсън е лицето на това сътрудничество. Така, след като напълно загуби битката с комитетите и беше повишен в командир на новата Агенция за звездните полети, не му остана нищо друго освен да се оплаква на Оскар и Ана колко важни хора бяха загубили в критични периоди заради нуждата от установяване на идентична база на Висшия ангел. Неговата собствена работа, свързана с новите корабни площадки, беше ограничена до няколко административни посещения и една официална среща с вдъхващата страхопочитание председателка Гал. Никога не се бяха харесвали и срещата не промени това.

Както и преди, влагаше времето и таланта си в напредването на строежа на разузнавателните кораби. Разработките на Висшия ангел и управлението на Агенцията за звездни полети можеха да изчакат до завръщането му. За разлика от правителството на Федерацията той осъзнаваше, че най-високият им приоритет беше да открият какво се бе случило на Дайсън Алфа след падането на бариерата. Поне новата му, престижна позиция му даваше право да си самовъзложи командирското място на разузнавателната мисия.

Сега отново му се налагаше да понася физическия и, за съжаление, биологичен дискомфорт на продължителното свободно падане. Намалването на жилищните помещения на персонала включваше и загубата на по-люксовите удоволствия, на които се бяха наслаждавали по време на първия им полет. Отделенията на „Конуей“ представляваха грозд от свързани сфери, увит около оста на корпуса, зад сензорното отделение и над захранващата палуба. Стените на всяка сфера бяха омекотени и цялата вътрешна екипировка беше изработена със закръглени ръбове, които правеха синините от най-тежките удари по-поносими. Въпреки това, също като едно време на „Одисей“, прекарваше часове на ден в тренировки с остроумни гимнастически уреди, за да предпази сърцето и мускулите си от атрофия. Веднъж седмично посещаваше доктора за преглед и впоследствие получаваше подборка от биохимикали, които да предотвратят упадъка на органните функции. По време на ядене пък трябваше да се насили да погълне определената му доза храна, макар да не чувстваше и намек за глад. Е-кономът му го подсещаше многократно през деня да отпива от бутилката си с вода, за да предотврати дехидратацията, която тялото му

вече не можеше да усети. Черешката на тортата и голямото зло в списъка с гадости на всички бяха посещенията на тоалетното помещение. Не само политиката не беше напреднала особено през последните сто и петдесет години. Да се изходиш в космоса все така включваше смущаващи процедури с каиши и изсмукващи помпи. Поне уринирането беше сравнително просто — ако си мъж. Жените на борда бяха преминали през дребно клетъчно препрофилиране, след което изсмукващата туба вече беше по-удобна и не се изплъзваше така лесно. Да игнорираш промяната по време на секс беше тест за характера от най-високо ниво.

„Конуей“ спря на половин светлинна година от Дайсън Алфа, макар да не излезе от червеевата дупка. „СвАсаф“ и „Лангхарн“ се подредиха от двете му страни. От ТСП бяха решили проблема с комуникациите между кораби в режим на хиперпространствено пътуване с прибавянето на обработени импулси на хисрадарната функция. Предвид трудността, свързана с произвеждането на хиспулс в генератора на червееви дупки, процесът беше доста груб. Определено не беше фокусиран сигнал. Излъчваха за всеки, който се намираше достатъчно близо, а и импулсът не беше способен да пренася количества, дори близки до тези, постижими с микровълни. С гласовия трафик обаче се справяха сравнително лесно.

Уилсън се вмъкна на мостика и се закрепил в едно от ускорителните кресла. От всяка страна на креслото върху основите си се разгърнаха екрани и холограмни портали. Той изучи дисплеите и помоли Ана да претърси около кораба с хисрадара.

— Нека да е в радиус до четвърт светлинна година — каза ѝ.

— Да, сър — отговори тя от собственото си кресло. Изпълняваше ролята на негов помощник-командир по време на полета и това, че всички знаеха за връзката им я тормозеше значително. Придържаше се по-стриктно към протокола и постоянно доказваше на екипажа, че постът ѝ е напълно заслужен. Не един от членовете на екипажа го питаха дали може да я убеди да поохлаби рутинните дейности. От тази гледна точка донякъде очакваше с нетърпение края на полета. Романтиците спестяваха доста подробности за секса в условия на свободното падане. С много от синините си се бе сдобил именно в кабината им.

Хисрадарното сканиране показва, че са заобиколени от чисто пространство. Нямаше и следа от ускоряващи обекти. Е-кономът му отвори канали към другите два разузнавателните кораба и шифрира трансмисията.

— Оскар, какво виждаш? — попита той.

— В обсега на видимост няма нищо — отговори капитанът на „СвАсаф“. — Предполагам, че са спрели да пращат кораби извън системата си. Поне в тази посока.

— Така изглежда. Антония, ти засичаш ли нещо?

— Абсолютно нищо — каза Антония Кларк от мостика на „Лангхарн“. — Тук е чисто.

— Добре, продължаваме според плана. Антония, следвай ни, докато не се приближим на десет астрономически единици от старото местоположение на бариерата. Остани в хиперпространството и събери колкото можеш информация. При появата на каквото и да е агресивно поведение срещу нас или вас, вие се прибирате право към Федерацията.

— Разбрано.

По време на заседанията на Аншун, когато планираха мисията, бе прекарала дни наред в спорове, че нейният кораб трябва да придружава „Конуей“. Сега обаче в гласа ѝ нямаше и следа от негодувание.

— Ту Лий, изведи ни от хиперпространството — нареди Уилсън.
— Ана, включи сензорите в пасивен режим, моля.

— Вече са включени, сър.

Уилсън се опита да не върти раздражено очи.

Разузнавателните кораби се приближиха до Дайсън Алфа. Профилът на мисията им беше изключително лесен. „Конуей“ и „СвАсаф“ трябваше да влязат във вътрешната част на системата и да сканират за следи от червееви дупки. Ако откриеха такива, трябваше да се доближат до източника, да излязат от хиперпространството и да се опитат да осъществят комуникация. Ако нямаше следи от извънземни експерименти с червееви дупки, щяха да отлетят до Алфа Майор и да опитат да установят комуникация там.

Все още бяха на четвърт светлинна година от звездата, когато Ана каза:

— Засичае квантови флуктуации, съвпадащи с активност на червеева дупка.

— От толкова далеч? — попита Тънди Сътън.

— Да, каквото и да са построили, е дяволски мощно.

ПланинаНаЗората започна да работи по проблема, веднага щом новите спомени на Боуз му разкриха теорията и практическото приложение на червеевите дупки. Отне му само неколкостотин неподвижни, за да определи и измери фундаменталните принципи, подкрепен от основните познания по човешка физика и математика, извлечени от спомените на Боуз. Успя лесно да пригоди уравненията към собственото си разбиране за квантовата физика, просто разшири познанието си по начин, за който може би нямаше да се досети сам. След това се изправи пред по-голямото предизвикателство да проектира хардуерната част. Спомените на Боуз съдържаха съвсем малко информация за този елемент.

След месец, по време на който съзнанията на хиляди неподвижни бяха съчетани, за да анализират новия проблем, няколко високотехнологични производствени района започнаха да произвеждат части по проекта, първият генератор на червееви дупки беше построен и вече работеше. ПланинаНаЗората го използва, за да отвори малки комуникационни връзки с най-многобройната си колония на големия газов гигант. ПланинаНаЗората23957, който надзираваше селището там, беше свързан в реално време към групата на първоначалните неподвижни. През следващите няколко седмици беше отворена поредица от червееви дупки към останалите колонии на ПланинаНаЗората. Така все повече подчинени местности бяха свързани към основната група неподвижни на родния им свят и всички образуваха единно гигантско групиране.

В този момент всички мощности за производство на космически кораби, с които ПланинаНаЗората разполагаше в звездната система, преминаха в режим на производство на части за по-големи генератори на червееви дупки. С отварянето на все повече тунели и свързването на планети, малки луни и далечни астероидни колонии, космическите кораби станаха излишни. Той ги разглоби и вложи ресурсите в новата транспортна система. Отвори нови електроцентрали около слънцето,

огромни въртящи се структури, защитени от силови полета, които улавяха енергията и я прехвърляха (през червееви дупки) към втория газов гигант, където в процес на строеж беше най-голямата червеева дупка. Именно тя щеше да се пресегне към междузвездното пространство. Отне му пълните мисловни способности на дванадесет хиляди неподвижни мозъци, за да управлява междузвездната червеева дупка. Трябваше да наглежда толкова много компоненти, да контролира толкова много фини енергийни манипулации вътре в машините. ПланинаНаЗората сля неподвижните специално за сформирането на командна група. Те нямаха други функции, не вземаха участие в обединения мисловен процес на ПланинаНаЗората. Дори тогава, при наличието на толкова много мисловна мощ, вложена в управлението на устройството, му се наложи да използва повече електронни процесори от всякога, за да поддържа помощното оборудване.

Междузвездната червеева дупка работеше едва от три седмици, когато няколко помощни орбитиращи детектори на квантови вълни засякоха точки на изкривяване от няколко приближаващи звездни кораба. Бяха по-малки от предишния човешки звезден кораб, „Втори шанс“, но идваха от посоката, в която се намираше Федерацията. Освен това бяха и доста по-бързи.

>корабна мисия / обясни<

Не знам със сигурност. Очаквам нов опит за установяване на комуникация. Те със сигурност ще искат да знаят какво е станало с мен и Фербеке.

>вероятност за сблъсък / екстраполирай<

Те не искат да се сражават. Въпреки това корабите им ще имат мощни щитове. Видяха няколко сражения по време на предишното си посещение. Знаят от каква защита ще се нуждаят този път.

>отговор / обясни<

О, с моите невероятни тактически умения...

>тактическо познание / памет<

Нямаше такава. Спомените на Боуз лъжеха — не, не лъжеха, държаха се саркастично.

>сарказъм / обясни<

Това е индивидуална човешка черта. Културно обоснована е, или я имаш, или не. Често я използвах, за да унижавам надутите студенти. Не мисля, че е приложима в твоята култура, ти по-скоро би използвал ядрен взрив.

Не за пръв път ПланинаНаЗората се замисли дали просто да не изтрие спомените на Боуз. Често чуждоземните мисли му се струваха някаква форма на лудост. Въпреки че бяха оградени с предпазна клетка в единичен неподвижен, се наблюдаваше явно изтичане. Напоследък често го спохождаха странни идеи и понятия — различен начин за възприемане на живота. В крайна сметка, трябваше да признае, че беше в известна степен нелогично да пръсне такива количества замърсяване върху родния си свят и да причини смъртта на толкова много подвижни — части от него самия — чрез болести или отрова. Убиваше себе си заради настоящето, без да планира правилно бъдещето. Не беше сигурен как идеята за „заболяването“ се бе прокраднала в мислите му.

Подобни новаторски мисли можеха да го превърна в чужд Първи, заразен отвътре. Макар да знаеше, че присъщата му за Първи рационалност все още доминира, все пак прахосването на толкова много подвижни си беше разхищение на ресурси. Затова засега толерираше спомените на Боуз, тъй като знаеше, че скоро няма да се нуждае от тях.

Трите човешки звездни кораба забавиха приближаването си и след това отново полетяха напред. Един се спря точно на мястото на бариерата и остана в червеевата дупка, която генерираше. Другите два се насочиха към втория газов гигант, където ПланинаНаЗората бе построил междузвездната червеева дупка. Той започна да подготвя кораби в близост, които да пресекат пътя на новодошлите.

Един от човешките кораби излезе от червеевата си дупка сред взрив от синя радиация. Намираше се на пет милиона километра от междузвездната червеева дупка. От него се понесоха електромагнитни лъчи и започнаха да опипват пространството наоколо, докато генераторът му на червееви дупки излъчваше изкривяващи импулси, които спомените на Боуз разпознаха като хисрадар. Щитове с висока плътност обгръщаха човешкия кораб и отразяваха сензорните сканирания на ПланинаНаЗората. Трябваше да признае, че пробиването им щеше да е трудно, но не и невъзможно.

Прати шестнадесет кораба с високо ускорение с цел да пресекат пътя на врага. Няколко секунди след като двигателите им с ядрен синтез се включиха, човешкият кораб насочи микровълнови и лазерни лъчи към тях. Този път ПланинаНаЗората разбра двоичните им импулси, простите математически константи, пикселовите матрици с основни образи и символи, периодични таблици. Той насочи комуникационен мазер към човешкия кораб.

Спомените на Боуз бяха подготвени, за да установят контакт, бяха подбрани подходящи „говорни“ последователности.

— Здравейте, приятели, Дъдли Боуз е. Доста време ви отне да се върнете, а? Само че, Бога ми, радвам се да ви видя.

Човешките лазери се изключиха. Върху кораба, който бе изпратил съобщението остана фокусиран единичен микровълнов лъч.

— Дъдли? Тук е командир Кайм. Как... Добре ли си? Исусе, Дъдли, никога не сме се надявали на толкова много.

Гласът беше изкривен от влияния, които спомените на Боуз идентифицираха като емоции на недоверие и надежда.

— Успях, капитане. Добре съм. А заедно с мен има толкова много приятели, които нямат търпение да се срещнете. Би трябвало да успеем да се скачим с вас след малко.

— Дъдли, ти на кораба, който праща сигнала ти, ли се намираш?

— Да. Страшно съвпадение, а? Тук съм от месеци и помагам на Първите в разработването на червеевата им дупка.

— Дъдли, този кораб се движи с ускорение от десет же.

Гласът се промени. Спомените на Боуз в ПланинаНаЗората идентифицираха промяната като объркване.

— Да, питаш ли ме какво е. Гръбнакът ми страда адски.

— Можете да намалите — каза Уилсън Кайм. — Няма да избягаме.

— Да, разбира се. Ще кажа на капитана.

ПланинаНаЗората намали ускорението на ескадрилата до три же. Не искаше да подплаши хората — още едно ново понятие. Толкова много нови неща, откакто бариерата бе паднала.

— Къде е Емануел, Дъдли? С теб ли е?

— Не, тя е на родния им свят. МЪРТВА БЯГАЙ ТЪП ГЛУПАКО БЯГАЙ УБИХА НИ ЩЕ УБИЯТ ВСИЧКИ ЖЕСТОКИ СА БЯГАЙТЕ КОПЕЛЕТА...

На ПланинаНаЗората му се прииска да *крещи* в изблик на чиста *ярост*, когато предателството пламна в съзнанието му. Той смачка спомените на Боуз, които разцъфваха от мозъка на неподвижния, където бяха складирани, и грубо ги подчини отново. Размаза ги. Изличи ги.

Лудешки, непокорен човешки смях се разнесе във вътрешностите на гигантската сграда, която подслоняваше централната група неподвижни в сърцевината на съществото му. Споменът за смях, който му се присмиваше, докато избледняваше.

Уилсън се блещеше зяпнал в говорителите, които само до преди минута му бяха донесли такава радост, че почти се беше разплакал. Викът бе увиснал в мъртвешката тишина на мостика.

Дълбоко, дълбоко вътре в себе си, той вече бе разбрал истината в мига, в който гласът на Дъдли заяви, че се намира на кораб с ускорение десет же, а разговаряше все едно бяха в бар и пиеха питиетата си. „Ако е твърде хубаво да е истина, вероятно подозренията ти са правилни.“

— Извънземните кораби започнаха да ускоряват отново — обади се Ана. — Осем же. Девет.

— Ту Лий, изведи ни оттук веднага — нареди Уилсън. Загложди го чувство за дежа вю, чието ужасяващо сходство беше почти успокоително. — Оскар, Антония, план за разпръскване едно. Чухте човека: бягайте.

Екраните, които показваха спектрални образи от космоса навън, засияха в синьо, сякаш се бяха плъзнали в участък от небето на някоя планета. Ту Лий изпрати „Конуюей“ извън системата Дайсън с половин светлинна година в час.

— По дяволите, какво се случи? — каза Ана. — Какво говореше с нас?

— Каквото е останало от Дъдли Боуз — каза мрачно Уилсън. „Мамка му, а аз винаги съм имал лошо мнение за него.“ — Някакви следи от преследвачи?

— Нищо не ни преследва в хиперпространството, капитане — каза Тънди. — „СвАсаф“ и „Лангхарн“ са пред нас и се разгръщат.

Уилсън започна да изучава дисплеите около креслото си, докато дишаше дълбоко и се опитваше да успокои препускащото си сърце.

Гледаше как другите два кораба се гмуркат дълбоко в бездните на междузвездното пространство, като по този начин правеха още по-трудно проследяването им от страна на потенциални врагове. „Доста жалка маневра всъщност. Ако извънземните бяха построили звездни кораби със свръхсветлинна скорост, можеха да изпратят хиляди след всеки от нас.“

— Бяхме извън хиперпространството в продължение на шест минути и една четвърт — каза Ана, когато екипажът на мостика започна да се отпуска. — Мисиите ни там стават все по-кратки, а ние все така нямаме никаква представа как изглеждат.

Уилсън даде инструкции на е-конома си и той разгъна един от дисплеите около креслото му. Капитанът се обърна към Тънди Сътън.

— Каква информация събраха сензорите ни?

— Почти нищо, капитане — каза навъсено физикът. — Престоят ни не беше достатъчно дълъг, за да се сдобием с качествени образи.

— Ами онази гигантска червеева дупка?

— А, да — Тънди процеждаше думите със странна неохота. — Знаете, че никога не сме опитвали да изградим нещо с такива мащаби. Количеството квантова активност, която успяхме да засечем, говори за значителен брой червееви дупки, които са били отворени в системата Дайсън. Всички бяха много по-малки от онази над външния газов гигант. Това потвърждава предишните ни заключения за индустриалните им възможности. Преди година и половина те нямаха нито един генератор на червееви дупки.

— Колко точно е голяма онази над газовия гигант?

Тънди започна да извиква записите на хисрадара, съсредоточи се върху най-външния газов гигант и трите му огромни луни. Извика малкото на брой визуални изображения, които бяха откраднали със себе си. Фокусира образа върху третата луна, която орбитираще на седемстотин и деветдесет хиляди километра над турбулентните екваториални буреносни облаци. Представляваше скалист планетоид, наполовина покрит от ледени пластове със средна дълбочина от по пет километра. Стотици куполи от силови полета покриваха почти четвърт от цялата повърхност. Пет кораба с ядрени двигатели замъгляваха пространството около нея, образувайки ярък пръстен на двеста и петдесет километра над екватора. От него се точеше искряща река от синьо-бяла плазма, изпъната до най-външната точка на Лагранж на

луната, на петнадесет хиляди километра разстояние. Извънземните бяха поставили червеевата дупка в центъра на гравитационната нулева точка, където можеше да запази позицията си с минимална употреба на тръстери. Нямаше визуална информация. Самата структура на генератора беше много тъмна, макар в инфрачервения спектър да сияеше като проблясваща пурпурна искра.

Хисрадарът разкри тороид с централен отвор, чиито диаметър беше два километра и половина. На всеки пет или шест минути през центъра прелиташе по един кораб. Огромен кораб.

— Копеле — прошепна Уилсън. — Има ли начин да разберем накъде води?

— Не, сър — каза Тънди. — Но, съдейки по силата на квантовите изкривявания, които причинява, бих казал на няколко стотици светлинни години. Не знам откъде получават такова голямо хранване, няма неутринови емисии, които да съответстват на ядрен синтез в подобни мащаби.

— Достигнали ли са във вътрешността на Федерацията? — попита рязко Уилсън.

— Не би стигнала чак толкова надалече. Четиристотин светлинни години, може би пет.

На Уилсън му се искаше да изпита облекчение. Трябваше да го почувства, щом извънземните не бяха стигнали до дома преди него. Само че чувството му избяга съвсем. Това, което видяха, беше твърде обезпокоително. Дори за цивилизация с такива размери онази гигантска червеева дупка беше свръхрискован проект — дело на отчаяние. Сигурен беше къде щеше да ги отведе най-накрая това. Не можеше обаче да проумее защо. Какво можеха да искат от Федерацията?

Пейзажът беше удивителен. Имаше всичко, което човек може да открие на стандартен животоподдържащ свят, но двадесеткратно увеличено. По-високи планини. По-дълбоки долини. По-широки реки. По-обширни равнини. Дори небето изглеждаше по-голямо, макар че може би се дължеше на липсата на облаци през дългия ден.

Всичко това караше Ози да се тревожи за животните, които можеха да срещнат. Плъхове с размерите на кучета? Кучета с размери

на коне? Какви ли щяха да са слоновете или динозаврите?

Само че вече бяха тук от осем дни и не бяха мярнали и мушица. Растенията не подхождаха съвсем на гледката. Всички бяха невзрачни. Тревата приличаше на килим от мъх. Храстите бяха глобуси с нежни малки листенца, сплетени толкова плътно, че от разстояние приличаха на непрекъсната мембрана. Дърветата имаха проста конична симетрия с тъмни, големи колкото пръсти листа. Поне на ботаническите дадености им липсваше приключенски дух. В интерес на истината, откакто бяха пристигнали, не бе видял и едно цвете. Може би еволюцията беше подминала изцяло идеята за опрашване. Или пък нямаше насекоми, които да опрашват.

Това правеше Точий най-цветното нещо на планетата. Голямото извънземно се бе възстановило бързо от измръзването си, докато скитаха по пътеките след бягството от планетата на Ледената цитадела. Жилавите му двигателни гънки се бяха излекували почти напълно след седмици плъзгане по умерени тревисти поляни и рохката почва в горите. Една от пътеките на трите планети, през които бяха преминали, се намираше в тропически пояс. На Точий това истински му хареса. Малките съсухрени филизи, които се подаваха от бръчките по кафявата му кожа, се бяха разлистили и разцъфнали в жизнени цветове. Сега приличаха на перести папрати, чиято ярка пигментация потрепваше като копринените гънки на наметало. Вълни от алено, мандаринено, тюркоазено и смарагдово се поклащаха по дължината на тялото му при всяко движение и повей на вятъра.

— Прилича на дъга от козина — беше казал Орион, когато клончетата започнаха да растат отново.

Момчето също беше много по-щастливо. Голяма част от шумната му самоувереност се беше завърнала и се засилваше с всяка стъпка, която ги разделяше от Ледената цитадела.

Ози почти очакваше да започне да пита: „Пристигнахме ли вече?“, на който въпрос беше почти невъзможно да даде отговор предвид обстоятелствата. Пътищата на силфените бяха подобни на световете, които бяха посетили досега, а малката висулка за приятелство им бе помогнала в няколкото случая, когато Ози не беше съвсем сигурен. Само че досега винаги бяха попадали в местности, където горите бяха гъсти и само тук-там долини и хълмове служеха за граници помежду им.

Този голям свят беше различен. Когато излязоха от края на гората, погледите им срещнаха обширна вълнообразна равнина, проснала се пред тях. Гората зад гърбовете им изпълваше V-образна долина. През нея имаше само една пътека, която водеше право навън по течението на бързо поточе, ромолящо по дъното на долината. Затова просто продължиха да вървят, като се придържаха близо до потока. Беше един от многото притоци, които захранваха реката, разрязала равнината.

През петте дни непрекъснато скитане бяха попаднали на много подобни гори, които се притискаха към стръмни долини, и нито една, в която пътеките на силфените водеха навън. Плодовете на дърветата бяха ядивни — топки с размерите на пъпеша, чиято влакнеста каша на вкус беше подобна на безвкусни ябълки. Това изглежда беше неизменно правило на световите, свързани от пътеките на силфените — нищо ядивно нямаше силен вкус.

Орион събаряше плодовете с голяма пръчка, понякога Точий го вдигаше с пипалата си, за да стигне до онези, които се поклащаха на по-високите клони. Всеки път, когато Ози наблюдаваше засмяното момче да налага плодовете, се замисляше за къри и бургери с чили.

Реката ги водеше напред към верига от заснежени планини, които обозначаваха края на равнината. С приближаването на хълмовете в полите им вездесъщият килим от трева изтъня и оголи пространства от тънък слой песъчлива почва. Скоро само в широката клисура, през която течеше реката, можеше да се види някаква зеленина. Те подбираха пътя си по осеяните с големи камънаци брегове, като проверяваха внимателно мочурливата повърхност. И Ози, и Орион носеха тежки раници, а на гърба на Точий бяха преметнали два големи стари коша. Клисурата започна да се спуска надолу и течението на реката се забърза, а тя самата се разпени около камъните, които се подаваха от коритото ѝ.

— Още ли искаш да си бяхме направили лодка? — попита весело Орион, когато минаха покрай група скали, около които пръскаха огромни пенливи струи.

Ози го беше предложил по-рано, някъде около третата гора, в която бяха търсили пътища. Макар и да беше добра идея, острието му с диамантен връх не беше идеалният инструмент за рязането и оформянето на толкова много дърво. Във всеки случай, не разполагаха

с въже, с което да сглобят дори груб сал. Тогава вече просто искаше да се измъкне от равнината. Дните, прекарани под тихата небесна шир бяха достатъчно неприятни. През нощта обаче бързаше да се прибере в палатката, за да се скрие от смущаващата празнота около тях. Някаква интуиция, заровена дълбоко в съзнанието му, не се доверяваше на тази планета.

— Минавал съм и по по-опасни бързеи от тези — защити се Ози.

След половин ден влачене край клисурата, тя зави рязко и се разтвори в огромен каньон. Реката нахлу в него, заотскача от върволица стръмни стъпала, всяко по-високо от предишното. Най-накрая се превърна във водопад, който громолеше над отвесна скала, висока триста ярда. След толкова много дни, потопени в пълната тишина, която обгръщаше празната равнина, ревът на падащата вода беше шокиращ.

— Е, какво сега? — попита Орион. Гледаше към гигантския каньон, който отнасяше водата от водопада. Изглежда преминаваше право през планинската верига.

— Зад нас няма път, който да води извън този свят — заразсъждава на глас Ози. — Или продължаваме да следваме реката, или ще потърсим друг път покрай планините.

Той извади доста опърпан пергамент. Последното му късче въглен беше станало на малка бучица. Откри най-острия ръб и написа: „Мисля, че трябва да продължим. Изглежда това е пътеката.“

„СЪГЛАСЕН СЪМ“, припламна предният очен сегмент на Точий.

През целия дълъг следобед подбираха пътя си надолу край водопада. Скалите бяха хлъзгави от пръските, затова се спускаха бавно и внимателно. Ако тук им се случеше някакъв инцидент, шансовете да намерят помощ на практика бяха нулеви. Самотното им пътуване ги беше заредило с предпазливост. Дори Орион не се оплакваше колко дълго им отнема слизането. Точий водеше. Върху този рискован наклон двигателните му гънки го правеха най-сръчния от тримата.

Когато достигнаха дъното, слънцето отдавна се бе скрило зад стените на каньона. Според таймера във виртуалното зрение на Ози им оставаха още два часа слънчева светлина. Мъглата, която водопадът създаваше, го бе заблудила за миг, когато стигнаха в основата на

водопада, където имаше хладен, влажен въздух. Но дори скрит от пряката слънчева светлина, се чувстваше по-добре с тъмните си очила.

Те преминаха покрай дълбокия скалист вир, образуван от пенестите удари на водопада, и продължиха покрай реката, която отново течеше спокойно и клокочеше по широкото пясъчно корито, осеяно с малки камъчета. Ози застана на брега, за да се огледа добре. Почти отвесните стени от червени скали около тях бяха високи километър, а пред него, там, където каньонът нежно се извиваше на изток, сякаш бавно нарастваха все повече. На най-широкото място дъното на каньона достигаше пет мили. Нищо не растеше във вътрешността му, нито трева, нито храсталаци. Дъното бе застлано с дребни камъчета и пясък от същия червен варовик като стените. Виждаше огромните конични могили от назъбени скали, натрупани до основите на всеки вертикален зъбер, където огромни участъци се бяха отчупили отвисоко и се бяха превърнали в разбит на прах сипей.

Една от манипулаторните ръце на Точий се подаде нагоре в поразително човешки жест, който бе усвоил, за да привлича вниманието им. Когато Ози се обърна, за да погледне към извънземното, в предния му очен сегмент проблясваха бледоморави шарки. „НЕЩО ПРИ ПЪРВАТА ИЗВИВКА. ВЕРОЯТНО ДЪРВО.“

Ози приближи гледката с помощта на ретиналните импланти. Въздухът потреперваше заради нажежените скали и собствената си температура, но до реката, точно преди да изчезне от погледа му, се виждаше някакво тъмно петно. „Може би“, написа той.

Тръгнаха отново по протежение на каньона и почти веднага се натъкнаха на древно огнище. Беше прост кръг от камъни, чиито вътрешни страни бяха очернени. Пепелта отдавна беше отнесена от вятъра, вътре беше останал само потъмнял пясък.

— Виж! — извика Орион и се затича. Спря на няколко ярда от кръга и вдигна нещо от пясъка. Усмихна се триумфално, вдигнал нависоко трофея си.

— Дявол да го вземе — изръмжа Ози. Момчето бе открило кутия от сода. Цветовете ѝ бяха силно избледнели с годините, но познатото лого все още си личеше.

— На Земята ли сме? — попита въодушевено момчето.

— Съжалявам, мой човек, няма начин.

— Това обаче трябва да е някъде във Федерацията. Дори на Силвъргалд имаме сода.

Ози почеса огромната си мъхеста брада.

— Мисля, че е просто боклук. Знаеш какви са хората, най-големите хулигани на Вселената. Но, хей! Това доказва, че сме на прав път.

Не искаше да прекършва крехката надежда на момчето.

Орион го погледна раздразнено и хвърли кутията обратно на пясъка.

Час по-късно спряха и установиха бивак за през нощта. Ози и Орион разпънаха палатката си върху малък склон на неколкостотин ярда от реката и се заеха да перат чорапи и ризи, преди и последната светлина да изчезне. Ози щеше с удоволствие да се гмурне и да се измие като хората, но макар все още да не бяха мярнали и едно живо същество на този свят, просто не можеше да се довери на водата. Тези мисли трябва да бяха резултат от твърде многото студентски нощи, прекарани с пица, няколко опаковки бирени кутии, трева и скапани научнофантастични филми. Бог знае какво се криеше по дъното на реката. Може би нищо, но той определено нямаше да жертва задника си, за да може някое извънземно да го ползва за люпилня на яйцата си, не, благодаря. Изведнъж дългите вечери, прекарани в горещите басейни на Ледената цитадела вече не му се струваха толкова неприятни.

Връщаха се обратно към палатката, когато Орион спря и каза:

— Там има светлина.

Ози погледна надолу към каньона, накъдето сочеше момчето. Далече по течението сияеше малка златна искрица. Не беше сигурен дали се намира от тяхната страна на реката. Приближаващата функция на ретиналния му имплант не успя да му даде ясен образ. Независимо колко силно беше увеличението, светлината си оставаше трепкаща и размазана. Когато премина в инфрачервения спектър, едва се виждаше. Значи не беше огън.

— Вероятно някой друг, който пътува по пътеката — каза той успокоително, макар и изобщо да не се чувстваше спокоен.

Точий също бе видял светлината, въпреки че и окото на извънземното не можеше да се фокусира върху нея. Продължиха да наблюдават, докато вечеряха с безвкусните плодове и студена вода, но

тя не се движеше. Ози и Точий решиха да бдят на смени през нощта, за да са сигурни, че нещото не се приближава към тях. На Ози се падна смяната от полунощ до сутринта. Той седеше на плоската скала до палатката, облечен в панталоните и карираната си риза, загърнал спалния си чувал като одеяло около раменете. Реката шепнеше тихо в далечината и от време на време откъм Точий се разнасяше нисък тракащ звук, който той определи като извънземно хъркане. Освен това не се чуваше нищо друго, само дълбоката тишина, която винаги щеше да свързва с този свят. От безоблачното, безлунно небе грееше ослепително множество от звезди. Никога не бе виждал толкова много преди, дори когато се разхождаше сред дивите земи на новите светове на Федерацията, преди да бъдат заразени от ниските степени на замърсяване. Една неясна мъглявина, четири или пет пъти по-голяма от земната луна, непрекъснато привличаше вниманието му. В единия си край се извиваше рязко, а от главната ѝ част стърчеше червеникаво копие. Не можеше да си спомни за какъвто и да е подобен астрономически феномен, дори смътно напomniaщ на този, в близост до Федерацията. Нарече го Опащата на дявола. Какъв срам, че никой никога нямаше да го види.

В застиналите часове преди изгрева чу гласове. Изправи се мигновено, несигурен дали не се беше унесъл. Може и да ги беше чул в началото на съня си. Само че това не бяха човешки гласове или поне езикът им не беше нито един от тези, които той познаваше.

Искрата светлина не беше помръднала. Той превключи имплантите си на инфрачервен режим и бавно започна да сканира в пълен кръг наоколо.

Гласовете се чува отново. Определено не бяха сън. Преминаха покрай ушите му и той се извърна толкова бързо, че почти загуби равновесие. Няколко от тях дърдореха едновременно на нечовешки език. Звучаха разтревожено. Уплашено.

Само че освен гласовете нямаше нищо. Нищо не помръдваше в каньона. Нищо с физическа форма.

За малко да попита: „Кой е тук?“ Само дето наистина щеше да прозвучи като реплика, излязла от хорър филм, предназначен за гледане късно през нощта. Тъпо.

Покрай него се плъзна шепот. Някой — нещо — скимтеше в далечината. Ози пусна спалния чувал и изпъна ръцете си напред,

концентрира се върху дланите си и се опита да почувства дали въздуха се движи, да долови и най-малкия признак за движение. Затвори очи, знаеше, че зрението няма да му помогне. Слушаше, галеше въздуха. Звукът дойде отново и призова в съзнанието му старата фраза за „гласовете на вятъра“. Чу какво казваха и го повтори тихо. Нищо не се промени. Преминаха покрай него и не му обърнаха никакво внимание.

Орион го откри така, когато първата вълна на бледата зора се надигна иззад стената на каньона — застанал с изпънати ръце като някаква религиозна статуя, която нашепваше думи на чужд език. Момчето си проправи път извън палатката, прозявайки се и търкайки очите си, за да прогони съня.

— Какво правиш?

Ози въздъхна и отпусна ръцете си с плавно движение, което подозрително напомняше на нещо, научено в клас по йога. Ухили се неразгадаемо на Орион.

— Говоря с духове.

Орион заобръща глава около себе си, опитваше се да намери... нещо.

— Добре ли си? Да не си си ударил главата или нещо такова?

— Не и откакто бях в онзи бар на Лотиан, а това беше преди доста години. Това е свят обитаван от духове.

— О, хайде де, Ози, не е смешно. Не и тук. От цялата планета ме побиват тръпки.

— Знам, мой човек. Съжалявам. Но аз наистина чух нещо, все едно бяха група от хора или извънземни.

— Силфените?

— Не, познавам техния език. Не знам какво казваха тези, но по интонацията им можеш да добиеш някаква представа за съдържанието. Тъжни са, или пък уплашени. Може би и двете.

— Ей, стига. Това не ми харесва.

— Да. Знам. Мисля, че това е целта.

— Целта на кое?

— На каквото и да беше това, което преживях. — Той се навъси. — Какво преживях? Ако приемем, че няма такива неща като призраци, тогава... някакъв вид проекция? Малко е детинско просто да стряскаш пътниците. Имам предвид, защо да не изиграеш майтапа докрай, да наденеш бял чаршаф на главата си и да им скочиш иззад някой камък?

— Ти каза, че силфените живеят след смъртта — каза тихо Орион.

Ози го погледна замислено.

— Значи всъщност ме слушаш, а?

— Понякога. — Момчето сви рамене, усмихвайки се малко глупаво.

— Добре тогава, да помислим за това. Нищо от електрониката ни не работи, значи духовете не може да са някакъв вид нормална проекция, холограми, фокусиране на звука, този сорт глупости. Силфените са активни тук, което означава, че всичко това трябва да става с тяхното знание и съгласие.

— Освен ако те самите не го правят — каза Орион с внезапно въодушевление. — Тук няма нищо живо. Не сме видели никакви животни или насекоми. Може това да е техният отвъден свят, където живеят всички духове на силфените.

Ози направи гримаса и огледа могъщия, огромен каньон.

— По някаква причина си мисля, че надали е така. Очаквам да е нещо малко по-внушително. Но може и да греша. — Той млъкна и погледна по протежение на каньона. — Йо, вече не виждам и онази светлина.

Точий се плъзна между двамата и вдигна един от манипулаторните си крайници. „КАКВО СТАВА?“, питаха шарките в окото му.

— Това май ще се окаже голямо предизвикателство за речника ни — промърмори Ози.

До средата на сутринта можеха да видят ясно, че черните колонии пред тях наистина бяха дървета. Дори по стандартите на този свят бяха гиганти, идеални, тънки конуси, които се протягаха на над сто и петдесет ярда във въздуха. Бяха посадени в двойна редица на половин миля от речния бряг и образуваха впечатляваща алея надолу по каньона.

— Значи някой наистина живее тук — каза Орион, когато приближиха началото на алеята.

— Така изглежда. — Ози наклони глава назад, за да зърне върховете на първите дървета. — Или дървесината им е по-твърда от

стомана, или тук няма почти никакви ветрове.

— Това важно ли е?

— Не знам, пич. Само дето определено се намира на изродски голяма височина в графиката за изчанченост.

Орион се изкикоти.

— Цялото това място е изродско.

— Няма да споря.

След час, когато стените на каньона вече бяха прави и им позволяваха да гледат с цели мили напред, различиха група силуети, които вървяха по алеята. Седем души далеч пред тях. Движеха се с постоянно темпо.

„ДВУКРАКИ КАТО ВАС, обявиха шарките на Точий. ТЕ СА НАПРАВИЛИ СВЕТЛИНАТА МИНАЛАТА НОЩ.“

„Може и така да е“, написа Ози.

„ДВИЖАТ СЕ ПО-БАВНО ОТ НАС. МОЖЕМ ДА ГИ НАСТИГНЕМ ДНЕС, АКО УВЕЛИЧИМ СКОРОСТТА СИ.“

Ози си мислеше за същото. Разбира се, ако наистина искаше да привлече вниманието им, разполагаше с няколко сигнални ракети в раницата си, макар че не желаше да ги използва освен в случаи на истинска нужда. А и групата пред тях трябваше да се обърне в правилния миг. Изведнъж се изненада, че още не ги бяха видели, особено предвид впечатляващия контраст между пищното ярко наметало на Точий и скучните скали с цвят на желязо.

„Ще ни е трудно да ускорим. Все някога ще ги настигнем.“

„СЪГЛАСЕН.“

Следобед, когато вече бяха вървели в продължение на часове по пустата алея, се натъкнаха на първата руина. Малко поточе се виеше през каньона, простираше се от основата на скалната стена до реката, като по пътя си пресичаше под прав ъгъл алеята. Преди много време пътеката беше минавала по простичък каменен мост над него. Сега единствените останки бяха здравите основи от всяка страна, които стърчаха от песъчливата земя като изпотрошено чене.

В зидарията имаше бледи извивки, напомнящи на следи от змии в пясъка. Ози не можеше да прецени дали бяха естествено ерозирали от вятъра или представляваха древни гравюри. Като се замисли отново за дърветата, реши, че по-скоро са второто. Нямаше представа колко време е нужно, за да избледнеят до такава степен. Поне векове.

— Искан ми се системите ми да работеха — въздъхна той. — Можеха да датират с въглерод останките до самия следобед, когато са били построени.

— Наистина ли?

— Да, доста близо.

Винаги малко се стряскаше с колко малко технологични познания разполагаше Орион. Трябваше да внимава какво казва, особено когато се шегуваше, а това не беше характерно за Ози. Но момчето обикновено приемаше всичко, излязло от устата му, като неоспорима истина.

Прецапаха през малкото поточе и продължиха да вървят. Ози устоя на подтика да издълбае името си на моста. Малко го изненадваше, че никой не го беше направил, особено онези, които бяха оставили кутията от сода.

Когато опънаха бивака, вече бяха подминали още един разрушен мост, както и голяма кръгла вдлъбнатина в земята, чиито краища бяха направени от плътно подредени каменни блокове. Нито една от археологическите останки не подсказваше каквото и да е за строителите им. Мостовите имаха доста сходно оформление при всички видове. Същото се отнасяше и за яките основи. Ози подозираше, че кръгът представлява точно това. През деня успяха да съкратят разстоянието до съществата пред тях до около миля. След като разпънаха палатката, в сгъстяващия се мрак блесна златна светлина.

— Те се намират на абсолютно същото място — каза Орион. — Трябва да запалиш сигнален огън, Ози. Сега няма начин да не го видят. Ози се загледа в постоянния източник на светлина.

— Те знаят, че сме тук. Ако не искат да говорят с нас, няма смисъл да ги насилваме.

Орион кимна весело и заби ножа в един от по-едриите плодове.

— Вече знам нещо за хората — не можеш да накараш някого да бърза, ако той сам не иска, нали така?

— Напредваш.

— Затова трябва да оставя момичето да определи колко бързо да напредваме.

— Да, така е.

— А тя със сигурност ще намери как да ми каже, когато е готова да си легнем, нали? Сигурен ли си в това?

— Ъ, да. — Ози започваше да се плаши от тези нощи около огъня. Съзнанието на момчето се движеше изумително праволинейно. — Само че, виж, мой човек, ще бъде елегантно. Трябва да си внимателен и винаги да си готов.

— Какво точно имаш предвид?

— Ами, ако на нея ѝ е хубаво срещата да продължи колкото време поискаш, това е добър знак.

— Мислех, че каза да не се опитвам да я вкарвам в леглото още на първата среща?

— Да, да, така е. Говоря за втората или за по-нататък.

— Добре. Значи срещата продължава цяла вечер. Аз ли да я поканя вкъщи, или тя ще го направи?

— Не знам, мой човек. Зависи от момичето, окей? Довери се на собствената си преценка.

— Ама, Ози, аз нямам такава, затова те питам.

— Искаш ли още една реплика, която можеш да ползваш?

Беше открил, че това е добър начин да накара Орион да спре, макар че собственото му достойнство винаги плащаше висока цена.

— Да!

— Добре. За тази обаче, ти трябва цял тон самоувереност, окей, не трябва да показваш никакъв страх. „На мен ли ми има нещо, или винаги си толкова красива?“

— Може — каза колебливо Орион. — Но трябва да я подкрепиш с добра реплика след нея.

— Хей, аз само ти казвам как да отвориш вратата. След като се озовеш в стаята, се оправяш сам.

Гласовете се завърнаха късно през нощта. Този път бяха малко по-силни и се чуваха по-начесто.

Орион се събуди стреснат, когато преминаха право покрай палатката. Ози вече седеше в чувала си, заслушан в казаното и в начина, по който беше изречено.

— Духове са, нали? — каза сериозно Орион.

— Изглеждат като такива. Изплашен ли си, мой човек?

— Ози! Това са духове!

— Правилно. Да знаеш, че и аз съм уплашен.

Той се измъкна от спалния си чувал и разкопча палатката. Нощният въздух беше изпълнен със звуци, стотици гласове се вихреха хаотично около лагера им. Той навлезе право в средата им и се озова сред дневна светлина. Краката му се намираха върху тучен килим от синьо-зелена трева, която покриваше повърхността на каньона заедно с дървета и гъсти храсти. Алеята от дървета беше заменена от път, построен от каменни павета. Странни петкраки, подобни на волове, животни теглеха дървени каруци. Върху тях бяха високо натрупани бъчви и някакъв местен вид сено. Водачите бяха извънземни, които приличаха на медузи с формата на круши. От долната им половина се подаваха стотици тънки и нежни пипала, които им служеха едновременно за крака и ръце. Макар и поотделно да бяха слаби, белите като восък пипала се преплитаха едни с други и образуваха по-силни крайници, когато им потрябваха такива. По пътя се плъзгаха дузини от тях. Връхчетата на пипалата им се извиваха и дращеа като набити на колове червеи, за да ги придвижат напред. Обръщаха се едни към други с ниски бълбукащи гласове.

Една от каруците се носеше право към Ози. Той заразмахва трескаво ръцете си.

— Хей, внимавай...

Водачът очевидно не можеше да види нито него, нито палатката или Орион, който стоеше от едната му страна. Той грабна вкамененото момче и го издърпа настрана. Двамата изпаднаха извън пътя — обратно в нощта.

— Мамка му! — изсумтя Ози. Вдигна глава и се огледа. Нищо не се бе променило, звездите блестяха в нощното небе и спускаха слабата си светлина върху тях. Алеята между дърветата си стоеше спокойно до тихата река и маркираше посоката на стария път.

— Уау! — възкликна Орион. — Яко.

— Ъ?

Усмивката на момчето блесна на звездната светлина.

— Не схващаш ли? Каньонът е машина на времето, както пътищата на силфените са червееви дупки. Колко стилно е това, а?

— Това беше просто образ, мой човек — каза Ози малко троснато, докато се изправяше на крака и изтупваше пясъка от шортите си. — Показва ни как е изглеждало преди.

— Подуших ги, Ози, все едно имах оцет под носа. Това беше истинско, не просто образ. Бяхме там, в миналото. А и освен това, ти също си помисли, че сме там, защото иначе ме избута от пътя?

— Бях изненадан, това е всичко, не знаеш до каква степен се простира образът. Да знаеш, мой човек, някои хора са били наранявани по време на телесензорни предавания.

— Беше уплашен. — Ози разпери широко ръцете си и се разсмя бурно срещу стената на каньона. — Хей, ти се уплаши, Ози. Лоша машина на времето.

— Това не е... — Ози се овладя, макар че и той беше усетил миризмата. Погледна напред към алеята и провери златната светлина на другата група. Беше си все така там и не помръдваше. Призрачните гласове се завърнаха и се плъзнаха като змии през въздуха. — По дяволите, това място е шантаво.

— Ози! — ахна Орион.

Едно от медузестите извънземни премина покрай тях, загърнато в собствения си ореол от слънчеви лъчи. Точий отметна настрана одеялото си от кожа на леден кит и се надигна на двигателните си гънки, шокирано от солидно изглеждащото привидение, което се носеше покрай него.

„КАКВО БЕШЕ ТОВА?“

Шарките в окото на Точий грееха толкова ярко, че Ози за миг си помисли, че Орион ще ги види. Той сви рамене — със сигурност не разполагаха с речник за неща като пътуващи във времето призраци. Когато се обърна, самотното медузесто извънземно беше изчезнало.

— Мисля, че по-добре да се махнем от алеята. Има няколко часа до съмване. Трябва да се опитаме да починем.

— О, Ози, това е прекрасно. Може да се озовем в края на това пътуване, преди да сме започнали. Мога да отида на Силвъргалд и да попреча на родителите ми да си тръгнат.

— Виж, мой човек, знам, че си мислиш, че машината на времето е нещо страхотно, но повярвай ми — съществуват фундаментални квантови аксиоми, които не позволяват това да се случи. Окей? Знам как ти изглежда, но това не е истинско.

Орион тъкмо щеше да отговори, когато се появи малка механична кола, в чиято кабина седяха две извънземни. Късите дебели

комини в задната ѝ част яростно бълваха пушек и пара. Момчето си пое рязко въздух и отстъпи назад.

— Май си прав. Тук ще ни прегазят.

Ози беше силно изкушен просто да застане на пътя и да позволи на някое от привиденията да мине право през него. Само че те изглеждаха толкова шибано истински!

Тримата събраха багажите си и се отдалечиха бързешком от алеята. Веднага щом минаха от другата страна на дърветата, гласовете утихнаха, макар така и да не замлъкнаха съвсем. Ози и Орион седнаха срещу една голяма канара и увиха спалните чували около себе си. От време на време върху алеята пламваха опалесцентни светлини и очертаваха ниските части на дърветата, докато отдавна умрелите извънземни вървяха по собствените си пътища. След известно време Ози спря да се опитва да проумее станалото и затвори очи.

— Имам теория — каза нетърпеливо Орион, докато дъвчеха безвкусната си закуска. — Мисля, че Сара е минала през този каньон. Затова е жива след толкова време. Каньонът я е отвел в бъдещето.

— Не е машина на времето — каза Ози за може би десети път. — Времето не може да тече на обратно, не можеш да се движиш назад във времето. Течението е едностранно. Точка, пич.

— Тя е отишла напред.

— Добре, това не е толкова трудно. Дори и ние можем да го направим.

— Можем ли? — Орион беше възхитен.

— Ами... да, поне на теория. Вътрешната структура на червеевата дупка може да бъде пригодена така, че времевата ѝ рамка да бъде разсинхронизирана. С други думи, влизаш през единия край и седмица по-късно излизаш през другия. Но за теб ще е минала само една секунда. Почти съм сигурен, че точно това се случва по пътеките на силфените. Несъмнено звучи смислено, особено що се отнася до хора като Сара.

— Правил ли си го с твоите червееви дупки?

— Не. Много е сложно. Все още не разполагаме с технологията, която съответства на математическите уравнения. — Той изръмжа

неодобрително. — Когато двамата с теб се върнем, може вече и да я имаме.

Тази сутрин вървяха успоредно на алеята от дървета и пазеха разстояние от триста ярда. Постоянно забелязваха движение по пътя. Усещането беше невероятно. Между стволите се поклащаха сенки и изчезваха, когато съсредоточаха погледа си върху тях. Привиденията определено не бяха толкова живи през деня.

Няколко часа, след като тръгнаха, осъзнаха, че най-накрая са настигнали останалите пътници. Групата бе продължила по алеята. Сега изглеждаха така, сякаш се движеха срещу силен вятър. Бяха приведени напред и продължаваха упорито. Плащовете им се вееха зад тях.

— Силфени са — каза Орион. — Сигурен съм.

Ози увеличи изображението. Момчето беше право.

— Нова аномалия в графиката — прошепна.

— Ще ги заговорим ли?

— Не знам. — Ози беше силно разколебан. Не бяха мяркали живо разумно същество от напускането си на света на Ледената цитадела. От друга страна, даже и в най-силните си моменти силфените не говореха особено смислено.

— Да изчакаме да видим къде ще са, когато ги настигнем.

Продължиха да вървят и по някое време в края на алеята се отвори голямо празно пространство. Виждаше се, че дърветата продължаваха от другата страна, но в продължение на няколко мили дъното на каньона беше празно.

— Не виждам паднали дървета — каза Ози, докато оглеждаше повърхността. — Изглежда, че хората, които са ги засадили, са искали да прекъснат поредицата.

— Там има ли построено нещо? — попита Орион.

— Не виждам руини.

Приближаваха се доста бързо до групата на силфените. Ози прецени, че ще се изравнят с тях точно преди прекъсването на алеята. Тъмните призрачни сенки все още прелитаха над пътеката, придружавани от спорадичното тъжно ломотене. Беше почти сигурен, че е на същия език, който бе чул да използват извънземните, докато се намираще вътре в проекцията.

Когато се намираха само на неколкостотин ярда зад силфените, Точий вдигна пипало. „ТОВА НЕ Е ЕСТЕСТВЕНО“, казваха шарките в окото му. Пипалото вече сочеше право към стената на каньона зад дългото празно пространство.

Ози изучи скалата, опитвайки се открие какво му сочеше Точий. Няколко от отвесните процепи изглеждаха малко по-правилни от нормалното... Той промени мащаба на зрение и ахна от удивление. Сградата беше толкова огромна, че той не я бе разпознал като такава.

В скалата личаха профилите на медузестите извънземни, издълбани преди хилядолетия. Виждаше две от тях. Всяко трябва да беше високо по почти половин миля. Ентропията ги беше гложгала бавно, скалните свличания бяха откъснали огромни части, изкривявайки очертанията. Сипейните купчини в основата на скалите под тях бяха изключително високи. Но дори след вандализма на природата формите все още бяха достатъчно отчетливи, за да ги разпознае. Между тях се намираше дворец, който се бе простирал по почти цялата височина на скалата. Предположи, че е дворец, макар че също толкова лесно можеше да се окаже и вертикален град или храм, може би дори крепост. Архитектурата напомняше смътно на баварските замъци, които бе виждал върху назъбените алпийски върхове, макар и точно този да изглеждаше като постройка на термити. Извитите кули и балконите с форма на полумесец сякаш бяха израснали от скалата. Не че бяха много и нито един от тях не беше завършен. Като цяло от двореца бе останало дори по-малко, отколкото от гигантските статуи, които пазеха двете му страни. От отвесната повърхност стърчаха издадени контрафорси, които се извиваха нагоре и завършваха в назъбени копия, там, където структурите, някога поддържани от тях, се бяха отчупили и сгромолясали върху широките хълмове от камънаци, разпилени в основите. По цялата гола повърхност в зигзази се извиваха стълбища и пътеки. Виждаха се стотици стаи — малки кухни, чиито предни половини липсваха. Хиляди отворени черни пещери, зад които имаше проходи, прокопани назад в скалите, свързващи стаи и зали.

— Какво се е случило тук? — попита Орион. Гласът му беше почти благоговееен.

Ози поклати глава, смирен, като никога, пред мащаба на трагедията. Беше дълбоко обезпокоително, че вид с толкова очевидни

способности и интелект можеше да позволи на цивилизацията си да залезе по такъв начин.

— Мисля, че трябва да попитаме силфените.

Веднага щом отклониха пътя си обратно към алеята, разбраха защо силфените напредват толкова бавно. Не вятърът ги забавяше, а спомените за стария път ставаха по-силни. Всички пътешественици от миналото, които бяха използвали древната магистрала, изминаваха отново пътуването си, всеки от тях използваше каньона по едно и също време. Не бяха така солидни като привиденията от предишната нощ, но компенсираха многократно с огромния си брой.

Първоначално Ози само потрепваше, когато фантомите прелитаха спорадично срещу него. Стягаше се, когато го удряха, само за да открие, че бяха преминали право през него, без да го докоснат. Някои от извънземните, по-голямата част от тях, бяха просто пешеходци. Други караха раздрънкани каруци или пък яздеха животни. Няколко се возеха на механични апарати.

Гъстотата на призрачните пътешественици се увеличаваше, колкото повече се приближаваха до алеята. С тях се носеше и шумът, който произвеждаха, виковете на стотици извънземни, които говореха и крещяха едновременно. Числеността им най-накрая започна да оказва лек натиск. Ози сведе глава, когато навлязоха сред тях. Почувства докосване върху китката си и подскочи от изненада. Когато погледна надолу, видя манипулаторното пипало на Точий увито около ръката му. Извънземното се държеше и за китката на Орион. Свързани заедно, тримата продължиха да напредват към силфените.

Между линиите от дървета извънземните от миналото се сливаха в един-единствен размит поток от цветове. Гласовете им се превърнаха в неразграничим безкраен вой. Срещу себе си вече усещаха вихър. Ози се наведе срещу него, чувстваше се благодарен на Точий за уравнивяващата хватка върху ръката му. Ризата и пуловера му плющяха диво около него. Лицето му се изкриви в гримаса на мрачна решимост и той насили краката си да продължат напред.

Силфените се виждаха достатъчно лесно, бяха взел от мрак сред потопа от цветове, светлина и шум, който се стичаше по алеята. Когато с мъка наближиха, той осъзна, че всички бяха стари. Дългата им коса беше изтъняла и сива. Плоските им лица бяха набраздени от дълбоки бръчки, които придаваха достолепие на чертите им. Никога

преди не бе виждал следи от старост сред тях — разбира се, никога не бе виждал и деца силфени преди, ако изобщо съществуваха такива. Възрастта им обаче ги правеше елегантни по начин, който остаряващите хора не притежаваха. Дори сега, докато напредваха срещу древната история на пътя, дългите им крайници никога не потръпваха.

— Здравейте — извика Ози на езика на силфените.

Една женска от силфените се обърна, тъмните ѝ широки очи го изгледаха с любопитството на баба, забравила името на любимия си внук.

— Аз съм, Ози. Помните ли ме?

— Никога не можем да не те помним, най-скъпи Ози, най-малко на това място на спомените. Радостни сме да те заварим тук, където искаше да бъдеш.

— Извинявам се, но никога не съм искал да бъда тук.

Веселият ѝ смях изглежда успокои виковете на призраците.

— Настояваше ти, че всички чудеса ще бъдат разкрити и узнати на места далеч от дома. Колко бързо прескача съзнанието ти и променя се непостоянното ти настроение, доволство и мъка горят зад очите ти с красотата на двойни звезди, които танцуват вечно около идеалния си кръг.

— Това чудеса ли са за вас? Аз мисля, че са отдавна отминали времена.

— Чуй знаещите, Ози, докато тъпчеш пътищата през изгубени светове. Изпълнен с разбиране, ще станеш за радост на опърничавия си аз. Чудеса поражда не само радостта, но и мъката. И двете трябва да бъдат, за да живеят, защото всъщност те са преплетени в едно. Тук идваш ти, където малко са били, толкова дълбока е нуждата ти, толкова силна е песента ти. Все още те обичаме, макар да не си готов да паднеш в кръга от светлина и въздух, където песента ще бъде изпята до край, независимо дали е тъжна или сладка.

— Това? Това ли е вашият отговор за бариерата на Дайсън? Кажете ми за затворените звезди, искам да знам за тях.

— Ще узнаеш, когато извървиш тази долина на смъртта до сенките, които не си отиват и скърбят.

— Сигурно ме будалкате — промърмори той на английски. — Библията ли ми цитирате?

Дългият език на жената силфен потръпна в центъра на устата ѝ.

— Там ли исках да бъда? Това в затвора около звездите ли е? Пътищата ви достигат ли през стените от мрак?

— Захвърли цифрите си и грубия си глас и се научи да пееш, скъпи Ози. Песента е съдбата на всички, които живеят и се учат да живеят.

— Не разбирам — изсумтя той през стиснатите си зъби. — Не знам дали това е отговорът. Какво е това шибано място? — Той погледна измъчено към силфените и премина отново на техния език. — Защо сте тук, в тази мъртва долина? Защо търпите това?

— Тук идваме, за да завършим песента си, малки и крехки сме и търсим мястото си сред това, що ще дойде. Дълго беше пътуването ни, ярка беше светлината, която ни огряваше, шумни бяха песните, които изпяхме на себе си, твърда и мека беше земята, по която крачеха краката ни. Скоро вече няма да крачим.

— Това е то? Това е краят на пътеката на силфените? Краката ви ще спрат хода си в края на тази долина?

— Ози! — извика Орион. — Ози, духовете си тръгват.

Ози се обърна. Бяха стигнали до последните две дървета и натискът отслабваше стремително. Духовете избледняваха и позволяваха цели слънчеви лъчи да преминат по строшената скала на дъното на долината. Докато се оглеждаше объркан, чуруликащите им гласове утихнаха и изчезнаха. Той се запрепъва напред, напрягайки мускулите си срещу несъществуващ натиск. Пред него, по цялата височина на стената на каньона, се простираше извънземният дворецов град.

— Пътеката, която крачим и обичаме, се върти и върти, и така никога не свършва, Ози — каза жената силфен. Звучеше неизмеримо тъжна, сякаш му разказваше за смъртта. — Тя започва, където започваш ти. Свършва с края ти.

— А по средата? Какво става тогава? Тогава ли пеем?

— Докато вървим по пътищата, чуваме много песни. Песни, които да пазим. Песни, от които да се страхуваме. Ела, Ози, ела и послушай съкрушената песен на този свят. Тук лежи мелодията, по която искаш да вървиш по-напред сред плетеницата, която е всичкото ни аз.

Силфените бяха хванали ръцете си. Високата жена му подаде своята ръка. Орион го гледаше нервно. Шарките в очите на Точий питаха: „СЕГА КАКВО?“

— Кажи на приятеля ни, че не знам — каза Ози на Орион. — Но ще открия.

— Ози?

— Всичко ще е наред.

Той подаде ръката си на жената силфен. Четирите ѝ пръста се увиха ловко около ръката му. Кожата ѝ беше топла и суха. По някакъв необясним начин това му се стори успокоително.

Тръгнаха заедно към отвесните руини. В основата на огромната купчина от строшени скали имаше черен глобус без отличителни черти. Беше висок колкото силфените. Ози не можеше да каже със сигурност дали всъщност стоеше върху червеникавия пясък или беше увиснал във въздуха над него.

— Сега ще узнаеш песента на тази планета — каза тя, когато се доближиха до сферата. — Всичко, което някога е пяла, идва от последния ѝ спомен.

Ози почти се разколеба. Тогава видя планетата, която се въртеше в центъра на сферата. Втренчи се напред като нетърпеливо дете.

Не беше самата планета, беше дух, също като извънземните, които населяваха пътя по протежението на каньона. Много отдавна се бе носила блажено в космоса. Беше позната на силфените, които крачели по пътеките си през спокойните ѝ гори. Жителите ѝ, медузестите извънземни, били изградили за себе си мирна цивилизация и обогатявали познанието си като повечето видове. Дори били започнали да изследват звездната си система, като изпращали груби кораби върху планети и луни.

Тогава пристигнали имперските колонизатори. Огромни звездни кораби се гмурнали в звездната система, понесени върху пламъците на сливащи се атоми, и се увили около орбитата на този тих щастлив свят. Било им отнело десетилетия да прекосят междузвездното пространство и били жадни за плячка, за нов свят, на който да основат отново старата си империя.

Завоевателната война била толкова кратка, колкото и безсмислена. Обитателите на планетата се отбранявали по най-добрия начин, модифицирали носещите инструменти ракети, за да атакуват

огромните нашественици над красивата си планета. Големите кораби понесли някакви щети, което подтикнало нашествениците към жесток отведен удар.

В горите и поляните под тях силфените бързали да се върнат към мира и свободата, които били отказани на този свят. Но дори елфическите люде, чийто живот бил живот на щастие и странен интерес към световите, през които преминавали, се разтревожили от ужасното насилие, изригнало около тях. За да се покаят, те наблюдавали.

Ози видя тъмните бронирани звездни кораби, които пращаха ракетите и кинетичните си снаряди с огромна скорост към планетата под себе си. Спящите облаци бяха разкъсвани от експлозии, които изкривиха въздуха на света. Пръснаха се унищожителни вълни. Твърдата земя се накъдри като вода. Океаните се надигнаха гневно. Градове и мегаполиси бяха взривени на парчета. Извънземните умираха с десетки хиляди през първите секунди. Ози ги познаваше. Усети смъртта им. Мъката им. Страхата им. Загубата им. Съжалението, когато домовете им бяха унищожени. Горчилката, когато децата им бяха разкъсани пред тях. Можеше да разпознае всеки един от тях и да преживее чувствата му. А смъртите се умножаваха, оръжията на империята обричаха света на пушеща, радиоактивна забрава, преди звездните кораби да се оттеглят в търсене на нови, по-лесно подчиними светове.

Ози беше изхвърлен от глобуса. Сви се на топка като неродено дете, по бузите му потекоха сълзи и напоиха сухата песъчлива почва на мъртвия свят.

Плака с часове, докато ужасната болка от безбройните смърти се процеждаше през него. Мразеше я, както не бе мразил нищо в досегашния си живот. Мразеше стореното. Мразеше сляпата глупост на завоевателите. Мразеше силфените за това, че бяха гледали безучастно. Мразеше загубата на толкова много живот, на толкова много обещания. Мразеше, че знае колко по-добра можеше да е Вселената, ако светът на тихите извънземни бе оцелял и най-накрая се бе срещнал с глупавата несъвършена човешка раса, чиято Федерация не спираше да напредва. Мразеше факта, че срещата между тези толкова различни съзнания никога нямаше да се случи.

Късно следобед, когато сълзите му отдавна бяха пресъхнали, той спря жалкия си скръбен хленч и се обърна по гръб, мигайки срещу безоблачното небе. Орион и Точий се взираха разтревожено в него.

— Ози — примоли му се Орион, който сам бе на прага да зарони сълзи. — Моля те, не плачи повече.

— Трудно е да не плача — изграчи той. — Бях тук. Бях всеки един от тези, които умряха.

Той започна отново да трепери.

— Ози! Ози, моля те!

Той усети как ръката на Орион стиска неговата собствена в отчаяна нужда от успокоение. Момче, загубено на светлинни години от дома си, зарязано от родителите си, тръгнало на приключение, което се бе оказало кошмар, продължаващ много месеци. Крехкият допир до човек беше това, от което се нуждаеше, за да не пропадне в черния безкрай на ужаса. Колко ирония се криеше в това — свръхнезависимият Ози се нуждаеше от някого?

— Добре — каза слабо Ози и стисна грубо ръката на момчето. — Добре, дай ми един момент, пич.

Опита се да седне, но откри, че тялото едва му се подчинява. Манипулаторната плът на Точий се плъзна под него и му помогна да се изправи. Той огледа каньона, почти се страхуваше от това, което ще види.

— Къде са силфените?

— Не знам — каза Орион. — Тръгнаха си много отдавна.

— Хм. Най-накрая са свършили нещо, както трябва. Щях да убия копелетата, ако бяха останали.

— Ози, какво стана? Какво видя?

Той сложи ръка на челото си, изненадан от горещината на кожата си. Все едно гореше от треска.

— Видях какво се е случило с този свят. Някакви извънземни пристигнаха със звездни кораби и... го разсипаха с ядрени бомби.

Орион се огледа колебливо.

— Тук?

— Да. Само че преди много време, предполагам.

Той погледна към съсипания дворецов град и почувства нова вълна на мъка.

— Защо ти го показах?

— Не знам, мой човек, наистина не знам. Мислеха си, че го искам за песента си. Песен, по дяволите! — От устата му излезе презрително сумтене. — Мисля, че налице имаме сериозен преводачески проблем. Мисля да съдя някой от културното ведомство, когато се приберем. Да речем за един трилион долара. Никога няма да се възстановя от това.

Ози млъкна, осъзнал колко верни бяха думите му.

— Но пък, предполагам, че в това се крие смисълът. Това е спомен, който принадлежи на силфените. Те са тези, които са наблюдавали всичко. И не са направили нищо. — Той загреба малко от пясъчливата почва и я остави да изтече през пръстите си, хипнотизиран от падащите зърна. — Цялата работа е за тях, това е тяхната мъка, не моята, не на хората, чиито свят е било това. Става дума за тях. Никой друг не знае или му пука, вече не.

— Какво ще правим сега тогава?

Ози погледна уморено към черния глобус.

— Ще си тръгнем. За нас тук вече няма нищо.

21.

Дори сега, след толкова години Илейн Дой все още чувстваше вълнение, когато се изкачваше на трибуната. От низините на залата на Сената това изглеждаше внушително — широк издигнат подиум пред седящите места, върху който беше качено голямо извито бюро от вековен дъб. По време на дебатите там седеше първия министър. Всъщност, когато човек се изкачеше по стъпалата отзад, светлините от купола на залата грееха толкова ярко, че беше трудно да види последното стъпало. Лилавият килим беше изхабен и протъркан. Огромното бюро беше опропастено от инструментите, пробили дупки за монтиране на модерни системи, портали и и-точки.

В миналото беше имало безбройни случаи по време на работни заседания, когато ѝ се бе налагало да излезе там и да направи политическо изявление или да прочете доклад на хазната. Плътните редици от сенатори я апострофираха безмилостно, виковете им „срам“ и „оставка“ отекваха в залата, а репортерите в галерията, вдясно от трибуната, се хилеха като вълци, докато записваха объркването ѝ, немошните ѝ възражения и напудрените реплики. Въпреки всичко това, тя беше човек, когото в крайна сметка всички слушаха с внимание. Този, който контролираше дебатите, твореше закони и сключваше сделките, които позволяваха на правителството да работи; тя бележеше точки за сметка на опонентите си.

Днес, разбира се, седемстотинте сенатори, които присъстваха, замълчаха с уважение и се изправиха за поздрав, както повеляваше традицията, когато президентът се качваше, за да се обърне към тях. Щяха да покажат същия такт, дори да ставаше дума само за месечното ѝ обръщение преглед, но този път тя наистина усещаше искрения трепет, който вълнуваше залата. Днес те се обръщаха към нея в търсене на водач.

Церемониалният ѝ ескорт от кралски бийфийтъри^[1] я поздравиха отривисто и се отдръпнаха, за да застанат на стража зад трибуната. Макар технически да бяха назначени към президентството

като жест на крал Уилям по време на основаването на Федерацията, Отделът по сигурността на правителството отдавна бе поел финансирането и организацията им.

— Сенатори и граждани на Федерацията, моля запазете мълчание пред вашия уважаем президент Илейн Дой, която желае да се обърне към вас в този ден — обяви първият министър. Той се поклони на Илейн и се върна на мястото зад бюрото си.

— Сенатори и съграждани — започна тя. — Благодаря ви за отделеното време. Сигурна съм, че ви е известно от медийните репортажи, че корабите на нашата агенция за звездни полети — „Конуей“, „СвАсаф“ и „Лангхарн“ — се завърнаха от Дайсън Алфа. Това, което те откриха, се доближава неприятно много до най-лошите ни сценарии на развитие. Командир Уилсън Кайм потвърди, че извънземните от Дайсън — Първите, както явно се наричат — са враждебно настроени. И, което е по-обезпокоително, той е открил, че тези Първи са пренасочили огромната си индустриална мощ към конструкцията на гигантски червееви дупки, които могат да достигат на огромни разстояния в мирната Галактика.

— Днес ние благодарим и изразяваме задължението си към него и екипажите му за опасния полет, който извършиха заради нас. Действията им в такива условия говорят за огромен кураж, който сигурно ще накара Първите да се замислят дълго, преди да изпробват решимостта ни. Въпреки това, не трябва да забравяме, че те са получили помощ от най-неочакван източник.

— След като е изтърпял ужаси, които не можем и да си представим, д-р Дъдли Боуз е пожертвал останалото от себе си, за да ни предупреди за истинските намерения на Първите. Думите не могат да ни послужат, за да изразим дълга и признателността, които всяко живо човешко същество трябва да посвети днес на този велик човек и спътницата му Емануел Фербеке. Информираха ме, че процедурата по съживяването им напредва добре и можем само да благодарим на боговете, които почитаме, че те скоро ще се присъединят отново към обществото ни и ние ще можем да ги приветстваме с посрещането, което така заслужават.

— Дотогава трябва да се свърши много, ако искаме да опазим нашата прекрасна Федерация. Скъпи съграждани, след векове на мирна експанзия сега живеем във време, когато цивилизацията ни се

изпраща пред възможността за среща с несравнима по рода си враждебност. Ако това се случи, не можем да разчитаме други да ни се притекат на помощ: нито на приятелите ни силфените, нито на Висшия ангел. Човечеството трябва да направи това, което винаги сме правили във времена на мрак, и да посрещнем предизвикателството със смелостта и решимостта, които сме показвали многократно в хода на историята като своя изконна черта.

— За тази цел днес подписах правителствен указ хиляда осемдесет и едно, който възлага нова отговорност на Агенцията за звездни полети, тази за физическата защита на планетите и звездите, които са част от Федерацията, с всички нужни средства. Отсега нататък тя ще бъде известна като Флота на Федерацията. В това велико начинание ще вложим своето доверие и надежди за бъдещето. Вярвам, че тези мъже и жени, които служат в нея, ще донесат бърза и решителна победа над заплахата, която се надига сред далечните звезди. Някоя от техните задачи няма да бъде по-трудна, нито по-славна. Затова имам честта да повиша Уилсън Кайм в пост адмирал и да го назнача за водач на нашия флот. Бремето е тежко, но аз съм сигурна, че той ще го носи непоколебимо благодарение на волята и лидерските качества, които вече е доказал толкова добре.

— На Първите обаче бих казала това: каквито и злини да смятате да извършите, колкото и да желаете красивите ни светове, ние ще възтържествуваме. Ние, всички ние, несъвършените хора, притежаваме сърца, изпитани в ужаса и болката на битката. Знаем, че имаме волята, знаем, че имаме правото и знаем, че имаме решимостта да спрем всяка сила, устремена към зло или тирания. В името на това вричам себе си и президентството си.

Тя се поклони на сенаторите и бързо отстъпи от трибуната. Бийфийтърите ѝ се подредиха след нея и я последваха надолу по стъпалата. Аплодисментите и окуражителните възгласи, които я последваха, бяха зашеметяващи, както с единодушието, така и с въодушевлението, което показваха.

Патриша Кантил чакаше в края на стълбището и ръкопляскаше бурно, широко усмихната.

— Идеално — каза тя и продължи заедно с Дой към изхода на залата. — Напила точно правилното звучене. Достатъчно уверена, без

да си самоуверена, а това, което каза, накара хората да се почувстват сигурни.

Дой й се усмихна притеснено.

— Радвам се, че е така.

Веднага щом преминаха през вратата, бийфийтърите отстъпиха грижата за безопасността им на агенти, облечени в обикновени костюми. Членовете на екипа и помощниците заеха обичайните си позиции след шефа си надолу по широкия коридор, като опашката на малка комета. Всички изглеждаха неприлично весели и все още аплодираха речта й. След единадесет месеца от мандата, описан щедро от самата нея като невпечатляващ, президентството й най-накрая бе получило внимание на тази трибуна.

Когато се върнаха обратно в офисите й на третия етаж на Сената, добрите новини вече прииждаха бързо и то в големи количества. Поздравителни и одобрителни съобщения ги заливаха от унисферата. Помощниците се върнаха на бюрата си, за да се погрижат за тях.

— Хубава реч, благодаря ти — каза Дой на Дейвид Кърт, минавайки покрай бюрото му. Младият мъж погледна нагоре и се усмихна благодарно. Допреди изборите беше главен помощник на Патриша, а сега се превръщаше в един от най-добрите писатели на речи в екипа й.

— Удоволствието беше мое, мадам. Попреписах малко от лунната реч на Кенеди, реших, че паралелът би бил уместен.

— Така беше.

Дой продължи към стъкленото фоайе. То представляваше балон, който се подаваше от сградата на Сената, напълно прозрачен от вътрешната страна и лъскаво черен за всеки, който се опитваше да погледне отвън. Освен това беше защитен от силови полета, в случай че някой снайперист решеше да потренира уменията си. Тя се тръшна на един от широките дивани и издиша дълго и облекчено.

— Искаш ли нещо? — попита Патриша, отправяйки се към античен тиков шкаф за коктейли.

— Дали искам — да. Дали ще го имам — не. Донеси ми един портокалов ок. Ще бъде дълъг ден.

Патриша отвори вратата и взе от полицата кутия със сок от портокали и трифенови плодове. Мрежата от сребристи линии около очите й пулсираше, докато виртуалното й зрение се задръстваше с

информация от статистически проучвания. Съществуваха индикатори, на които винаги можеше да разчита и които сканираше с обичайната си ефективност.

— Според унисферното проучване на Хил-Колинс се радваш на седемдесет и два процента персонално одобрение — каза тя, когато резултатите потекоха към нея. Кутията със сок се охлади, след като издърпа етикета. — Петдесет и три процента все още са разтревожени за Първите — с четири по-малко от вчера. Осемдесет и осем процента одобряват създаването на флота. Акциите на пазара се покачват. Анализаторите прогнозираят рязко увеличение на правителствените вложения в строежа на флота, което е съвсем вярно. Финансовият сектор е изнервен заради данъците, които ще трябва да плати заради него. В цялостен план положението е благоприятно. Вторият мандат е осигурен.

— Няма шанс — каза Илейн и пое кутията от Патриша. — Има още много време. А какво ще стане, ако Първите наистина ни нападнат?

Патриша изсумтя.

— Хайде, стига. Проучвах ситуацията. По време на война населението се тълпи зад водача си. Исторически факт. Трябва да се тревожиш за времето след войната. Чърчил, Буш, Долвен, всички са били захвърлени след победите си.

— Винаги ми е било нервно заради това, че подкрепях Агенцията за звездни полети толкова открито, макар и това да беше цената за вота на Шелдън. Но, Бога ми, днес всичко това се изплати.

Тя отпи малко от сока.

— Не намесвай Бог в това — каза бързо Патриша. — Твърде много гласоподаватели са атеисти в наши дни.

Президентът я изглежда разочаровано.

— Винаги си подкрепяла агенцията и напредъка по нея. Мислиш ли, че ще има война?

— Честно ли? Не знам, Илейн. За теб мога да се справя със Сената и медиите. Но това... твърде далече е от мен. Знам само, че откритието на гигантската дупка, която Първите строят, изкара всички ангели на половината от тактическите ни анализатори. Видя ли доклада на Леополдович? Няма логическа причина да строят нещо с такъв мащаб. Следователно мотивите им са неизвестни. Това не са

добри новини, защото всичко, което знаем за тях, се изчерпва с казаното от Боуз. Трябва да приемем най-лошият вариант. Който и да е издигнал онази бариера, изглежда е имал добри причини за това.

Илейн Дой си позволи да се отпусне в меките възглавници.

— От самото начало тази работа не се връзва. Всеки експерт твърди, че усилията, вложени в конструкцията на бариерата, са били колосални. Въпреки това, тя се изключи, веднага щом започнахме да душим около нея.

— Казах ти — ако питаш мен, избрала си грешния човек. Никой не е измислил причина за това. Всичко, с което разполагаме, са един куп шантани теории и недомислени теории на конспирацията като тази на Йохансон. Дори СИ е объркан, или поне така твърди.

— Твърди?

— Знаеш, че никога не му се доверявам.

— Ти си ксенофоб.

Патриша сви рамене.

— Все някой трябва да бъде.

— Добре — каза Илейн. — Нямам представа защо, но знаем, че сме изправени пред потенциално военно положение...

— Това е още една дума, която бих искала да не използваш, моля те. Към понятието война има прикачен твърде много исторически багаж. „Конфликт“ или „ситуацията с Първите“ са за предпочитане.

— Развиваш гаден навик. Хората гледат одобрително на някоя друга естествена черта на характера.

— Чертите на характера мога да ги преживея, но не и забранените думи.

Илейн прокара ръка през косата си, жест, който изплуваше винаги, когато беше раздразнена — както Патриша винаги изтъкваше.

— Добре, ще внимавам какво говоря.

— Благодаря ти.

— Има нещо, което Леополдович и всички останали сякаш избягват.

— Какво?

— Висшия ангел. Знам, че идеята да ситуираме Първа база на него беше част от договорката за създаването на агенцията, но ако има някаква възможност за конфликт, дали той ще остане тук?

— Всъщност някой от екипа на Леополдович вече анализира тази възможност, в едно от приложенията към проучването си. Винаги ни е уверявал, че ще ни уведоми предварително, преди да си замине, така че преместването на Първа база на Керенск няма да е проблем. Все още могат да стигат до платформите през червееви дупки. Използването на Висшия ангел за спалня на персонала беше политически ход, който да привлече председателката Гал на наша страна, а с нея и африканската фракция. От физическа гледна точка той не е от значение. Освен това има предложение от екипа на Колумбия да го използваме като спасителна лодка за вида ни.

— Какво?

Патриша сви рамене.

— Накратко, ако се появят изгледи да загубим, слагаме колкото се може повече от културата и генетичните ни матрици на борда, както и няколко милиона живи хора и молим Висшия ангел да отведе оцелелите към някоя по-миролюбива част от Вселената. Почти сме сигурни, че разполага с възможности за пътуване между галактиките.

— Господи, ти говориш сериозно.

— От Отдела по сигурността на Колумбия наистина говорех сериозно. Президентът ще бъде сметната за един от най-важните приоритети при спешната евакуация. Ти ще бъдеш включена.

— Не, в никакъв случай. Искам лично ти да се увериш, че тази смахната идея никога няма да изтече в медиите. Ще ни разпънат на кръст, ако разберат, че сме планирали да избягаме.

— Много добре, ще се погрижа.

Илейн изпусна дълга въздишка.

— Ти наистина четеш всички приложения, а?

— Затова съм тук.

— Добре тогава. Какво следва?

— Среща с Томпсън Бърнели и Криспин Голдрайх. Трябва да избистрите първата бюджетна презентация пред Сената. Видя ли исканията на Кайм?

— Да. А си мислех, че фентъзито вече не е на мода! Още пет разузнавателни кораба, двадесет нови кораба с пълни атакуващи функции, система за засичане на червееви дупки на територията на цялата Федерация, цялостно активиране на Дирекцията на онази Наташа Кърсли, включването на още дузина правителствени научни

дирекции. Това ще доведе до процентно увеличение на данъците. Вече си представям каква ще е реакцията на планетарните правителства.

— Може и да е била подписана от Кайм, но исканията са изготвени от Шелдън и Халгарт. Вече работят за одобрението ѝ в Сената. Предвид сътрудничеството на Междувездните династии и Великите фамилии, ще премине. Косвените негативни ефекти върху теб ще са минимални.

— Предполагам. Срещата тук ли е?

— Да. Но за обяд трябва да се приберем вкъщи.

— Добре.

Илейн погледна през прозрачната извита стена на фоайето към стария Капитол на Вашингтон. Сенатът на Федерацията беше построен тук и платен с данъците на ОФН от членове на комисии, които бяха решени да запазят Земята център на федеративната политика. Само че президентският дворец се намираше на Ново Рио като жест към новите светове, също като многобройните дирекции и отдели, пръснати сред космоса от етап едно в съгласие с политиката за планово включване на Федерацията. Винаги се чувстваше по-сигурна в двореца на Ново Рио, като животно на собствената си територия. Погледна към дъжда, който заливаше стария град и виртуалното ѝ зрение показва проста звездна система. Ново Рио се намираше от другата страна на Земята спрямо двойката Дайсън, на повече от хиляда светлинни години от Първите. Това също беше утешително.

Хоше паркира във Феърфакс и повървя една пресечка до „Ачая“. Беше средата на деня и почти всички пешеходци се бяха изпокрили заради жегата. Докато вървеше, той свали сакото си и попи потта от челото си. „Ачая“ беше една от онези тесни улички в градската решетка, които сякаш продължаваха вечно, а маранята над напукания бетон замъгляваше далечния ѝ край там, където се сливаше с търговския квартал. Къщите от двете страни бяха главно триетажни блокове, пред които имаше малки дворове с избуяли декоративни храсти и дървета почти до вторите етажи. Климатици жужаха без почивка над всички тесни балкони, а перките им излъчваха допълнителна температура. Пред него влизаха и излизаха коли, изскачаха на пътя от рампи, водещи към подземни гаражи.

Когато стигна до първата алея, спря и се огледа. И от двете страни имаше високи огради, от които като разрошени цветни килими се спускаха цъфтящи храсти и увивни растения. Под краката му ензимно подсиленият бетон отстъпи пред здраво отъпкана повърхност от каменни късчета и пръст. Няколко кучета залаяха, когато премина край портите им. Дори чу отчетливия металически крясък на катрак и се замоли да е здраво завързан на веригата си.

Беше изминал около стотина метра по алеята, когато стигна до заден двор 3573. Ниска двойна порта се отваряше към къс бетонен участък, който водеше към голям гараж, направен от предварително произведени каменно-стоманени части, пристегнати заедно една към друга. Зад него имаше дървено бунгало със затъмнени и затворени прозорци, от чиито дъски се лющеше жълта боя. Лози с оклюмали сапфирени цветчета бяха погълнали всяка от колоните, които поддържаха надвисналия покрив. Изглеждаха като плътни издължени храсти, толкова нагъсто бяха сплетени нишките им.

Хоше мина право през портата. Една от вратите на гаража беше отворена. Някой се движеше вътре.

— Здравейте.

Млад мъж подскочи при звука от гласа му и се забърза към вратата.

— Хей, кой, по дяволите, си ти, мой човек? — изстреля той. Черните му дънки трябва да бяха прани многократно, за да придобият сегашния си сив цвят, а лилавата тениска над тях беше подобаващо износена. На носа му се крепяха очила със златни рамки, а върху розовите им лещи се нижеха движещи се графики и колони текст — Хоше не беше виждал нищо подобно от ранните години на първия си живот, когато бяха модерни за кратко. За сметка на това допълваха добре образа му — беше трудно да си го представиш като нещо друго освен писач на софтуер.

— Аз съм Хоше, търся Карим.

— Никога не съм го чувал, човече. Виж, малко съм зает.

— Жискар ме прати. Жискар Лекс. Каза ми, че Карим живее тук. Трябва да го видя, спешно е. — Той извади дебела пачка местни долари от джоба си. — Наистина е спешно.

Младият мъж облиза устните си и погледна алчно парите. Паула се бе оказала права, винаги съществуваше слаба брънка. На Хоше не

му бе отнело много усилия, за да я открие. Извърши просто търсене на всеки регистриран партньор в „Партньорство Шансорел“. След като установи, че никой от тях няма криминално досие, от едно паралелно търсене получи списък със стари приятели и колеги, които имаха такива. А именно Жискар Лекс, състудент на Карим от колежа, чиято академична кариера била прекъсната от незаконни експерименти с наркоуер. Няколко седмици на небрежно наблюдение потвърдиха, че двамата все още се срещат.

Една вечер Хоше се отби у Жискар Лекс и получи предложения за всичко — от променящ измеренията сензорен морфуер до няколко момичета, които щели да се отнесат мило с него. Хоше му върна услугата, като му предложи да го представи на местния сержант. На Жискар Лекс почти му олекна, когато се оказа, че трябва само да го представи на Карим.

— Добре, човече — каза Карим и погледна назад към алеята. Малките линии на ОВ-татусите се оцветиха в смарагдово, докато проверяваше дали някой не дебне навън. — Влез вътре.

Гаражът беше пълен с кашони. Пейката, сложена до задната стена, беше отрупана с инструменти в процес на разчистване. Бяха изключително старомодни. Хоше не можеше да види дори един със хранване. Вдигна една отвертка и я огледа отблизо, докато Карим активираше вратата на гаража. Модифицираната пластмаса се затвори с тих мляскаш звук.

— Колекционер на антики ли си? Дори не знаех, че още правят ръчни отвертки.

— Не, човече — Карим се ухили нервно. — Това е оборудването ми за оцеляване. Там, където отивам, няма електричество.

— И къде точно е това?

— Силвъргалд, човече. Ще живея с елфите, аз и момичето ми. Те ще защитят своята планета от Първите. Това шибано правителство няма да го направи, дори не разполагаме със силово поле да покрием Дарклеик Сити.

— Ясно.

Хората като Карим напоследък получаваха все повече медийно време. Някои въодушевени репортери раздухваха тенденцията с гръмкото заглавие „Изхода“, макар всъщност тези ентусиасти да бяха толкова малко, че правителствата дори не ги регистрираха. Бяха не

повече от няколко хиляди от всяка планета, повечето — в първия си живот. Заедно обаче бяха достатъчно, за да се наложи ТСП да увеличи тройно влаковете, пътуващи за Силвъргалд.

— Ами флота?

— Ха! Кой флот, двата кораба ли? От голяма полза ще са ни, когато Портите на Ада се отворят над Земята и демоните слязат от десет хиляди летящи чинии, за да ни изколят. Не наричат гигантската червеева дупка така без причина, нали знаеш. Пазителите на Йохансон са прави, нагазили сме дълбоко в лайна и от корумпираните ни политици няма никаква полза.

„Съвпадение“, каза си непоколебимо Хоше, макар да беше притеснително.

— Добре, значи напускаш тази вечер или можеш да ми помогнеш? Карим махна с ръка към кашоните.

— Още не съм събрал всичко. Има много лекарства и боклуци, от които се нуждае. Както и книги. Трудно е да намериш хартиени книги тези дни, а са и скъпи. Знаеш ли, че Ози има библиотека с цялото човешко познание, отпечатано и скрито някъде на планетата му? Това е единственият човек, който е готов за Апокалипсиса.

— Значи можеш да ми помогнеш?

— Зависи какво искаш, човече.

— Жискар ми каза, че ти ми трябваш, ако искам да си разбъзикам софтуера.

— Да. Може би. Знам някои трикове. Там, където работя, имаме частни екипи за разрешаване на частни проблеми, чаткаш ли?

— Чат съм. Плащам твърде много данъци.

— Йо, брат ми, всички сме така.

— Притежавам компания, която внася резервни части за търговия с автомобили и правителството направо ме убива. Просто се опитвам да преживея, да изхраня семейството, но тези копелета...

— Да бе, верно!

— Нуждая се от промяна, която да скрие част от търговията ми. Ако мога да отклоня десет или петнадесет процента от стоката, без да ме накажат за това, ще се задържа. Трябва ми някакво защитно кодиране, което да устои на одитните търсачки на отдела по приходите, за да мога да прекарвам парите си през сметки на други светове.

— Ясно, мога да го направя. Дявол да го вземе, даже не се налага да викам момчетата. Какъв счетоводен софтуер използваш?

Хоше вдигна кристален диск памет.

— Системата и мрежата са заредени тук.

— Идеално. Уважавам подготвени хора. — Карим взе кристала памет и се усмихна. — Ще ти струва един бон за цялата модификация, плащане в аванс.

— Двеста сега. — Хоше залепи банкнотите върху кристала в дланта си. — Останалите, когато видя инсталираната поправка в действие.

— Добре, човече. Така е добре. — Мъжът натъпка банкнотите в задния джоб на дънките си. — Това трябва да е щастливата ми седмица. Това е втората частна сделка, която сключвам.

— О, наистина?

В очите на обществото новият флот сякаш се бе появил като по магия. Един ден президент Дой обяви създаването му, а след седмица той бе станал реалност. Корабите вече се сглобяваха на Висшия ангел. Планетарни екипи по сигурността започнаха да асемблират детектори на червееви дупки на световите, които се намираха най-близо до Първите. Нещата бяха под контрол. Дори Алесандра Барон изказа умерени комплименти, макар евентуалните покачвания на данъците да бяха анализирани в подробности в предаването ѝ.

Адмирал Кайм се изненада колко плавно се извършваше преходът. Разбира се, от помощ се оказа фактът, че персоналът и оборудването бяха изцяло преместени от Аншун на Висшия ангел, докато той летеше с разузнавателната мисия към двойката Дайсън. Това му даде време да концентрира усилията на екипите си върху огромното разширение на ресурси и функции, които последваха от превръщането на агенцията във флот. Всъщност точно управлението на подобни мащабни операции бе запълнило около деветдесет процента от зрелия му живот.

Флотската Първа база по същината си представляваше сбор от свободно движещи се монтажни платформи на звездни кораби, които се намираха на тридесет до четиридесет километра от Висшия ангел в свой собствен малък архипелаг. Бяха запазили основния дизайн на

глобуса от квазиметал, който бяха използвали над Аншун. Тези платформи обаче не бяха свързани с червееви дупки. Флотилия от нови товарни совалки се рееше между тях и сериозно разширената и усъвършенствана станция с червеева дупка, свързана директно към Керенск. Съдовете извозваха всички части, които щяха да изградят новото поколение звездни кораби. Пътнически линии транспортираха работната сила между монтажните платформи до Висшия ангел, където флотът бе заел значителна част от новоизрасналия купол Бабуян Атол. Младите сгради на купола приютяваха също и офиса на Кайм заедно с основната част на флотската администрация, проектантските екипи, тренировъчните терени и изследователските отделения. В центъра на парковия район имаше тридесететажна кула с пет вдлъбнати и извити страни, около които се виеше ДНК спирала от водещи към небето релси — наречена от Алесандра Барон Пентагон II. Името бързо добиваше популярност сред медийните предавания и репортерите.

Офисът на Уилсън беше на най-горния етаж. Не му харесваше. Докато летеше с разузнавателната мисия, дизайнерът беше работил в ретромодерен стил: лъскава мебелировка с плавни извивки от бяло трагово дърво от Ниска, монохромни осветителни подове и стени. Все едно беше в операционна. Единственото, което си струваше, бе гледката, откриваща се към компактната екология на новото му царство. Само една трета от Бабуян Атол беше заета от градски структури, останалата част беше процъфтяващ парк. Фиданки и млади храстчета си пробиваха нетърпеливо път през избуялата трева. Между зелените площи и езерата имаше равни участъци, подобни на бетонни площадки с перлен цвят, които един ден щяха да израснат в сгради. Панорамата му доставяше удоволствие най-малкото заради нощната гледка към Икаланайз и неговите бързодвижещи се ивици от жълтеникавокафяви облаци, когато гигантът преминаваше над кристала на купола. Изненадващо беше колко силно се бе разпалила жаждата му за чудеса през последните няколко години. Всеки път, когато погледнеше навън и зърнеше екзотичния гигант, все повече се съмняваше, че може някога да се върне на старата си работа във „Фарндейл“.

Ана дойде първа за конферентната среща, насрочена, за да очертаят плана за действие на флота, но пък тя трябваше да покрие

най-малко разстояние от всички. Благодарение на повишението ѝ в лейтенант-командир и поста ѝ на главен помощник-офицер бе получила офиса до неговия, откъдето организираше дните му и играеше ролята на филтър срещу всеки, който желаеше Уилсън да обърне лично внимание на собствения му проект или кауза. Дойде заедно с Оскар. Уилсън ги чу да се смеят заедно, докато влизаха през вратата.

— Пътническата совалка на Кантил влезе в док преди няколко минути — каза му Ана. — Скоро ще бъде тук.

— Добре.

Той отмени информацията, която запълваше виртуалното му зрение. Ана му се усмихна топло и Уилсън ѝ отговори със същото. Тя му махна закачливо и годежният ѝ пръстен проблесна ярко. Беше ѝ предложил, когато „Конуей“ влезе в док и тя каза „да“. Оскар изкоментира, че е било крайно време. Още не бяха определили дата за церемонията. Класически случай — работата ги притискаше твърде много. Но пък си бяха взели богат апартамент в квартал близо до края на купола.

Пристигна Рафаел Колумбия, облечен в безупречната си черна униформа. Бързо попита дали са се спрели на дата.

— Моят рекорд за годеж беше петнадесет години — каза той. — Сигурен съм, че можете да го подобрите, ако си наумите.

Уилсън го погледна с мъченическа усмивка. Липсата на точна дата се превръщаше в постоянна тема за шеги в Първа база.

Колумбия бе станал вицеадмирал на Уилсън и негов първи заместник, когато президент Дой създаде флота. Негова беше отговорността за защитните аспекти на операцията. Той беше установил офиса на отдела си на Керенск и бързо усвояваше разнообразните дирекции и агенции на Федерацията, които в момента оформяха основата на растящата му империя. Оказването на натиск върху планетарните правителства с цел издигане или усъвършенстване на силови полета около главните им центрове на население беше най-вече политическа задача и като такава му подходеше добре. Единственото истинско разногласие между него и Уилсън засега беше кой да поеме контрол върху проекта на Наташа Кърсли в Сиатъл.

Колумбия бе поискал екипът ѝ да бъде включен в отдела му за планетарна сигурност, а проектът да бъде преместен на Керенск. В

крайна сметка Уилсън наложи мнението си, изтъквайки, че системите на Кърсли ще бъдат носени от звездни кораби и следователно трябва да са част от операциите на Първа база. Едно бързо обаждане до Шелдън беше осигурило правителствена подкрепа и така решението беше потвърдено. Колумбия не бе спорил повече.

Даниъл Алстър влезе в офиса заедно с Дмитри Леополдович.

Уилсън беше малко изненадан. Очакваше Алстър да пътува на една совалка заедно с Патриша Кантил. Двамата представляваха надзорния комитет на тази среща, а Леополдович беше академик със специалност „Тактически анализ“ в Института за стратегически науки в Санкт Петербург. В тази област работеха малко изследователи, чиито услуги Федерацията използваше най-вече, когато сепаратистките и националистки движения започнеха да използват физическа сила срещу законните планетарни правителства. По време на работата си на борда на „Фарндейл“ Уилсън често бе чувал опитни политици и екипите им да се изказват пренебрежително за тактическите анализатори като манияци на тема военни игри с научна степен по история. Но пък, замисли се весело той, и астрономията беше незначителна наука преди да се случи всичко това.

Дмитри бе преминал третото си подмладяване преди няколко години. Тялото му беше в средата на двадесетте, а правата му руса коса вече бе започнала да изтънява. Кожата му беше бледа, почти бяла, като на албинос. Всичко това, комбинирано с диета от нездравословни храни и пълна липса на физически упражнения, му придаваше вид на тлъст вампир. Той кимна на Уилсън и зае обичайното си място с лице към широкия прозорец.

— Как беше Боуз? — попита Ана Даниъл Алстър.

— Процедурата по съживяване винаги ме подлудява — призна Даниъл. — Тези клонинги, подложени на усилен растеж, не изглеждат като хора.

— Но личността му е непокътната, нали? — попита настоятелно Уилсън.

— О, да. Свалянето на спомените му от защитения трезор е било напълно успешно. Последното, което си спомня, е, че е направил кратко обновяване на „Втори шанс“, преди да отиде на Наблюдателната кула.

— А Емануел?

— Същото. Макар тя да е доста по-спокойна от Боуз.

— Какво имаш предвид?

— С Боуз се бях срещал само веднъж преди това и тогава изглеждаше нервен. Тази черта се е... усилила малко. Докторите казаха, че информацията, която е научил след съживяването, не е помогнала.

— Имаш предвид предупреждението, което получихме по време на разузнавателната мисия?

— Да, отчасти. Жалко, че не знаем какво точно ви е изпратило това предупреждение. Съживените винаги се тревожат, че предишното им аз все още е живо някъде. В този случай тази възможност добавя някои уникални проблеми от шизофреничен характер.

— В предупреждението съвсем ясно се каза, че Първите са ги убили.

— Знам. Но Боуз е обсебен от въпроса какво точно го е излъчило. Подозира, че предишното му аз все още е живо там, под каквато и да е форма, което е достатъчно разумно предположение. Фактът, че жена му го е уведомила, че се развежда с него, също не му се е отразил особено добре. Психологът казва, че Боуз е интерпретирал това, като отхвърляне на новото му аз, а това засилва фокуса върху старото му.

Уилсън и Ана се спогледаха.

— Накрая винаги се чувстваме виновни заради него, не е ли така? — каза тя.

— Да — отвърна той с неудобство. — Какво още казаха докторите за него?

— Клиниката ще го изпише след няколко месеца. Дотогава физически ще се намира в отлична форма. Умствено — ами, твърдят, че всяко съживяване отнема още един живот, докато травмата бъде преодоляна. Боуз не прави изключение. Ще го натъпчат с антидепресанти и ще го оставят да се оправя.

— Спомена ли с какво иска да се занимава след това?

— Не. Има много предложения от медийни компании, не просто за живота му като биографична драма, искат да коментира „ситуацията с Първите“. Предполагам, че университетът му би го приветствал обратно. Можем да им намекнем сериозно за това. На Гралмънд няма да може да стори нищо лошо.

— Значи не иска да се присъедини към флота?

Даниъл се ухили.

— Не. Този път сте в пълна безопасност.

Оскар се засмя, когато видя облекченото изражение на лицето на Уилсън.

Патриша Кантил влезе в офиса.

— Благодаря, че ме изчакахте — каза любезно тя с неизменния си професионализъм.

— Не си закъсняла — каза Даниъл. — Тъкмо свършвахме с обсъждането на Боуз. Когато с Фербеке излязат от клиниката, ще има някаква церемония. Патриша, това по предложение на твоя офис ли е?

— Да. Предвид случилото се, особено с Боуз, решихме, че някакво официално посрещане във Федерацията, ще е уместно. В момента те са най-близкото нещо до герои, с което разполагаме. Вицепрезидентът ще е там, а също така ще е хубаво и някои от корабните им колеги да присъстват.

Уилсън почти изстена.

— Добре — каза той. — Ще изпратим някой, когато трябва. Сега, ако може, да започваме.

— Докладът ми е съвсем прост — каза Оскар. — Още не сме установили контакт с разузнавателните кораби.

— Кога трябва да докладва първият? — попита Даниъл.

— „СвАсаф“ трябва да се върне на Аншун до десет дни, при положение че не са открили нищо.

— А ако са? Претърсват петнадесет звездни системи на триста светлинни години от края на космоса от етап три. Накратко, курсът им представлява голяма крива, която ще ги отведе в хисрадарен обсег до всяка звезда. Ако Първите са отворили гигантската си червеева дупка до която и да е от тези системи, ще успеят да засекат изкривяванията ѝ. Но предвид естеството на полета им, ще пътуват дълго. Тъй като все още не са се завърнали, знаем, че не са открили нищо около първите единадесет звезди.

— Или са открили и Първите са ги пленили — каза Рафаел. Настъпи тишина. Той сви рамене. — Просто гледам реалистично.

— Останалите шест разузнавателни кораба, които сме пратили, трябва да се върнат през следващите два месеца — каза Оскар. — Заедно ще са покрили над сто звездни системи. Признавам, че това не

е много, предвид разстоянията и броя звезди от нас до Дайсън Алфа. Но ако Първите идват насам, тогава една от онези звезди ще бъде тяхна спирка. Трябва да я открием. Най-малкото това ще ни позволи да започнем да разработваме реалистични тактически сценарии.

— Тези разузнавателни патрули постоянни ли ще бъдат? — попита Патриша.

— Да — потвърди Уилсън. — Трябва да разполагаме с предварително предупреждение, ако Първите се приближават към нас. Стратегията ни разчита на три опорни точки. Рафаел отговаря за мрежата от детектори на къси разстояния, която ще може да открие всяка червеева дупка, отворена във Федерацията. Флотът ще провежда постоянни наблюдателни полети около звездите на разстояние от сто светлинни години по посока на Дайсън Алфа. Ако Първите се появят в която и да е звездна система, ще знаем за това най-много след три дни. Освен това ще провеждаме редовни патрули до по-далечни звезди, но те ще са разредени по-скоро с месеци, отколкото с дни.

— Откога започва това?

— Вече започнахме да разполагаме първите елементи от граничните мрежови детектори — каза Рафаел. — Ако ни нападнат пряко, ще го разберем. Предвижданията ни за завършването на простиращата се из цялата Федерация мрежа са до осемнадесет месеца.

— Разбирам. Адмирале, а разузнавателните полети?

— Зависи от броя на корабите, естествено. След като завърши сегашната предварителна операция, ще наредя на корабите да се изтеглят и да започнат да патрулират около по-близките звезди. Разполагаме с още два кораба, които преминават изпитателни полети, а останалите три от партида пет ще излязат от монтажните си платформи през следващите четири месеца. С тях ще разполагам с петнадесет съда, които ще са достатъчни за патрулите близо до границата. За далечните ще ни трябват още десет кораба, макар да предпочитам бройката да е между петнадесет и двадесет.

— Всеки от тях струва по три милиарда земни долара — каза отсечено Патриша.

— Наясно съм с това. Работата и поддръжката им също са скъпи. Правителството знаеше, че бюджетът ще трябва да нараства почти

експоненциално през първите три до пет години от съществуването на флота.

— Ще отнеса тези предварителни изчисления със себе си. Ами останалите бойни кораби?

— Първата партида от три трябва да бъде приключена след четири месеца. След това ще строим по един на всеки три седмици. Колко точно ще ни трябват зависи от самата заплаха, която представляват Първите.

Всички се обърнаха към Дмитри Леополдович. След завръщането на „Втори шанс“ правителството на Федерацията, а и Сената се консултираше изключително често с него. Опитът му бе дал известна степен на увереност да се изправя срещу разпитващи го от високите властови етажи, което беше видно и сега.

— Общо взето, единственото нещо, което знаем за Първите е, че не можем да очакваме човешка мотивация от тяхна страна — каза той с лек акцент. — Дори такава огромна цивилизация, затворена в една-единствена звездна система, трябва да пренасочи огромна част от ресурсите си за построяването на гигантската червеева дупка, която беше наречена от екипа ми Портата на Ада.

Устните му потрепнаха, сякаш очакваше критика.

— Не разбираме напълно защо е построена в такива мащаби. Една от най-очевидните възможности е, че е без оглед на икономическите условия, понеже е спасителна пътека за вида им. Първите се страхуват от завръщането на ограждащата ги бариера и се опитват да посеят семената си сред Галактиката. През нея ще пътуват кораби ковчези, натоварени с генетичен материал и достатъчно машини, които да поддържат колония. Ако преместват крайната точка на червеевата дупка към нова звездна система всяка седмица или дори всеки ден, ще се разпръснат по такъв начин, че на строителите на бариерата ще им бъде много трудно да ги затворят отново. Това е нещо като ускорена версия на развитието на нашата Федерация.

— Почакай — каза Патриша. — Искаш да кажеш, че дори не са заплаха за нас?

— В никакъв случай, екипът ми просто работи върху теоретични възможности. Втора такава е, че знаят местоположението на строителите на бариерата и са прекосили междוזвездното пространство, за да им се опълчат и най-накрая да проведат войната,

която е била предотвратена от затварянето им. Трета възможност е, че са я построили, за да достигнат до Федерацията. Това е единствената възможност, която е от значение за нас. Тук трябва да наблегнем, че не можем да открием задоволителни мотиви зад това действие, но трябва да имаме предвид, че сме обременени от човешката перспектива. Както силфените и Висшия ангел вече ни демонстрираха, логиката и поведението ни не са универсални. Самото съществуване на Висшия ангел е доказателство за истинността на това съждение. Оттам насетне, за тази среща не е от значение защо идват тук, а само че го правят. Трябва да предвидим бъдещите им действия на базата на тези условия. Вече разполагаха с две възможности да установят мирен контакт с нас и двата пъти избраха да не го направят. Изхождайки от това, заключението на екипа ми е, че ако Портата на Ада е била построена, за да даде достъп на Първите до Федерацията, то намеренията им са вражески. Ако Първите отворят червеева дупка в близост или във Федерацията, препоръчваме флотът да отвърне с максимална мощ.

— Това няма ли да е равнозначно да им обявим война? — попита Патриша. — Не съм сигурна, че правителството, или дори Сенатът ще одобрят този план за военни действия.

— Ще използвам една стара аналогия — вие ще играете крикет, а те кикбокс. Ако Първите наистина са успели да измъкнат информация от Боуз и Фербеке, каквито доказателства имаме към този момент, тогава знаят всичко за нас. Знаят, че опитите ни да се свържем с тях са били мирни. Знаят как да ни отвърнат, като отворят комуникационни канали и се държат неввраждебно и избягват заплахите. Това, че не са се опитали поне да изследват състоянието на Галактиката около себе си след хиляда години на изолация, говори много неща. От тактическа гледна точка в момента те маневрират, за да заемат позиция, които им носи значителни преимущества.

— Но защо им трябва да изминават целия този път? — попита Оскар. — Ако им трябва просто материални ресурси, има стотици звездни системи близо до тяхната, към които могат да се насочат и да експлоатират.

— Броят на неизвестните, с които си имаме работа, означава, че наистина трябва да се концентрираме върху малкото факти, с които разполагаме, вместо да се впускаме в нескончаеми догадки — каза

малко укорително Дмитри Леополдович. — Все още не знаем защо са били издигнати бариерите на Дайсън, нито от кого. Не знаем защо едната беше изключена. Ако сведем всичко до основното, приятели, знаем, само че дайсъните са открито враждебни, че имат десетки хиляди бойни кораби и строят червееви дупки, които могат да стигнат до нас. Трябва да върнем цивилизования си начин на мислене в изходна позиция — стреляй, преди да са стреляли по теб. В този случай не разполагаме с друга алтернатива, освен да се подготвим за най-лошия възможен сценарий. По-скоро бих похарчил трилион долара за флота, за да доживея да съжалявам за пропилените пари от данъци, отколкото да не ги вложа и да открия, че наистина сме се нуждаели от тях. Спомнете си Пърл Харбър.

Уилсън наблюдава с тихо задоволство как Патриша сдържа насила коментарите си относно флота за трилион долара на Леополдович.

— Не съм убеден, че паралелът е съвсем уместен — каза той. — Но разбирам какво искате да кажете.

— Ще разполагаме с едно стратегическо преимущество — каза Дмитри Леополдович. Усмихна се сковано, за да подчертае думите си и още повече заприлича на вампир. — Едно-единствено. Трябва да го използваме, независимо от цената, защото ще бъде единственият ни шанс да оцелеем. Първите ще изградят изключително дълга снабдителна линия. Без нея няма да има враждебни действия. Затова екипът ми прави неотложното предложение червеевата дупка да бъде атакувана, веднага щом се отвори в границите на федеративния космос. Атакувана и унищена. Не съм способен да натъртя достатъчно на значението на тази стратегия. След като започнат да преминават, няма да съществуват готови планове. Изучавали сме записите от „Конуей“. Те са изпращали дузини кораби през Портата на Ада на всеки час, а това е било преди месеци. През това време вие тук обсъждате строежа на един кораб на всеки три седмици, като първия дори не е завършен. Ако впрегнем цялата си индустрия в корабостроене, ще ни отнеме десетилетия, за да достигнем броя, който Първите могат да изпатят срещу нас още сега.

— Този сценарий възможен ли е? — попита Патриша. — Можем ли да изстреляме нещо през червеевата дупка, което ще унищожи генериращия механизъм от другата страна?

— Можеш да изкараш генератор на червеева дупка от строя с метален лост или дори с прашка, ако знаеш кои части да разбиеш — каза Уилсън. — Ключът е да се доближиш достатъчно близо, за да нанесеш нужните поражения. Можеш да си сигурна, че от този край отвора ще бъде защитен от ескадрила кораби и най-мощните силови полета, които могат да издигнат. Ще трябва да ги пробием, за да достигнем до станцията от другата страна. В момента във въоръженията, с които оборудваме бойните кораби, не присъстват системи, способни на това.

— Тогава трябва да проектираме и инсталираме такива — каза енергично Дмитри Леополдович. — Незабавно.

Патриша и Даниъл се спогледаха. Даниъл наклони глава почти незабележимо.

— Много добре — каза Патриша. — Ако това е официалната препоръка на екипа ти, академик. Адмирале, ще помоля екипът ви да прегледа предложението и да изчисли стойността му, за да може да бъде обсъдено от Надзорния комитет.

— Непременно — каза Уилсън.

През лятото Паула истински се наслаждаваше да седи в уличните кафенета на Париж. Кафето в силно националистическия град беше все още горчиво и естествено, в разрез с много наредби за обработка на ОФН, а съпровождащите го сладкиши съдържаха твърде много калории. Слънцето и хората бяха ободрителна промяна в сравнение със стерилната обстановка на офиса ѝ. За този разговор излезе до едно малко бистро на неколкостотин метра от работното си място и нае празно сепаре. Беше използвала това място в продължение на петнадесет години. Сервитьорката ѝ посочи сепарето в дъното, без дори да пита. Паула си поръча горещ шоколад и парче сладкиш с бадеми и череши.

Е-кономът ѝ я уведоми, че обаждането е било прието. Тя постави малка портативна система на масата и зачака екранът да се разгърне. Не че не можеше да приеме обаждането в офиса си, просто ѝ се струваше по-уместно да го направи в собственото си време. Лицето на Томпсън Бърнели се появи върху тънката пластмаса. Заради фона от размито златисто и бяло реши, че се намира в офиса си в Сената.

— Паула — той ѝ се усмихна небрежно, — не носиш униформа.

Всеки друг би си спечелил унищожителен поглед при подобна шега, сенаторът получи само вдигната вежда.

— Сигурно се пере — каза тя. Създаването на федеративния флот изненада Паула. Не беше готова за преминаването на съвсем новата планетарна Агенция по сигурността към флотско финансиране и поредна промяна. Независимо дали ѝ харесваше, или не, обаче сега работеше във флотското разузнаване с чин на командир. Ден след като промените бяха обявени в парижкия офис, Тарло ѝ отдаде почести, идвайки на работа. Никой повече нямаше да направи това. Също така никой в парижкия офис не носеше униформи, макар че технически имаха право. Според слуховите в офиса няколко от членовете на екипите ги бяха облекли, преди да излязат по нощни клубове в града, за да проверят древната теория, че всяко момиче обича моряците.

Униформите бяха най-малкото от притесненията ѝ. За начало Мел Рийз им бе казал, че целият офис се мести на Керенск, където вицеадмирал Колумбия установяваше администрацията си. Това доведе до открит конфликт между нея и Рийз, по време на който звъняха на политическите си съюзници със скоростта на залпове, изстреляни от Първите. Мел Рийз отчаяно искаше да премести отдела в щаба на флотската планетарна защита, където шансовете му за повишение в новия флот бяха значителни. Паула заплаши да подаде оставка, ако бъдеше извършено някакво преместване или промяна на екипите.

Рафаел Колумбия реши проблема с обичайната си политическа сръчност. Паула бе назначена за командир на проекта „Йохансон“, който оставаше в Париж по стратегически причини. Мел Рийз също беше повишен и щеше да отговаря за нов отдел на Керенск, който щеше да работи по разгръщането на мрежата от детектори на червееви дупки. Тя установи със солидна доза задоволство, че нейните контакти се оказаха с по-голяма тежест от неговите фамилни връзки.

— Съжалявам, че ми отне толкова време преди да се свържа отново с теб по този въпрос — каза Томпсън. — Животът в Сената не е бил толкова вълнуващ от... ами, дори не си спомням заседание като това. Вторият полет на Кайм наистина оживи нещата. Никога не съм мислел истински, че ще ни се наложи да създадем флот и бях сериозно зает в ранната подготвителна работа.

— Знаеше ли, че старата Дирекция за тежки престъпления ще свърши като флотско разузнаване?

— Не, Паула, никога не съм осъзнавал колко амбициозен ще се окаже Рафаел. Чух за спора ти с Рийз. Радвам се, че сте стигнали до компромис, който ти позволява да останеш. По дяволите, та ние едва успяхме да задържим Отдела по сигурността на Сената. Можеш ли да си представиш, че Колумбия искаше и него?

— Това не може да продължава дълго, Томпсън. Все още се нуждаем от междузвезден отдел, който да преследва престъпниците. Като изключим „Йохансон“, флотското разузнаване няма други задачи. Бившите ми колеги все още работят по старите си случаи. Само дето носят униформи.

Томпсън се усмихна тъжно.

— Не съвсем. Съществува слаба опозиция срещу зараждането на флота. Засега са просто недоволни избухливци, но някой трябва да ги следи, поне тези, които останат и не се присъединят към Изхода.

— Местните полиции могат да се справят с това.

— Няма да споря с теб, Паула. Обаждам се, защото имам новини.

— Съжалявам, продължавай.

— Добре. Първо, няма никакъв таен отдел, управляван от правителството. Това е сигурно. Консултирах се с баща ми. Който и да е изпълнил удара на Венис Бийч, не е бил пратен от президента или Отдела по сигурността на Сената.

— Благодаря ти. А относно Буунгейт и товарите към Далечината?

— А! — Томпсън се занамества некомфортно на стола си. — Ето тук става интересно. Говорих лично с Патриша Кантил за това, изтъкнах нуждата да инспектираме всичко, което се случва на Далечината. Тя каза, че е съгласна и ще внесе въпроса в плановите на Дой. Оттогава получавах единствено съобщения, че предложението е в процес на активна оценка. Дори преди да чуя твоите подозрения, това щеше да възбуди любопитството ми. Нещо толкова тривиално би трябвало да може да се уреди съвсем лесно. Обикновено, просто бих възложил задачата на някой от помощниците си. Фактът, че не мога да наклоня везните в този случай, говори много неща.

По гръдния кош на Паула полазиха студени тръпки, въпреки топлия шоколад, от който отпиваше. Беше изпращала молби за

предприемане на това конкретно действие с десетилетия, до всеки нов шеф на Дирекцията, и никога не бе постигнала успех. Сигурно всички бяха спрени от правителството.

— Кой ти се противопоставя? Не може да е Дой?

— Не. Това е Нютоновият закон за всяко действие в политиката... Някой лобира пред правителството, така че товарите да минават непроверени.

— Кой?

— Не знам. Имаме си работа с арената на приглушените разговори и политическите подхвърляния. На този етап от играта опонентите ти обикновено не се разкриват, това е част от правилата. Но аз ще разбера, Паула. Успя да ме разтревожиш, а това не е лесно.

През кръглите прозорци над главата на Марк Върнън се стичаше топла слънчева светлина, която се разпръскваше равномерно в полусферичния кабинет. Осветлението беше по-ярко от това, което си представяше, когато с Лиз планираха заедно новия си дом. Не че не искаше кабинетът му да бъде добре осветен, но винаги си бе представял малко по-тъмна стая, може би и малко разхвърляна. Стая, каквато един мъж можеше да използва щастливо, за да се отдалечи от време на време от семейството си. Само че тази беше толкова проветрива, а стените от сух корал бяха толкова перленобели, че не се чувстваше добре, ако позволеше да се появи неразбория. Така че бюрото му беше чисто, а всичките му неща бяха прилежно подредени в големите шкафове от алва дърво. Тъй като Бари и Сенди тичаха из всичките останали стаи, кабинетът беше най-подреденото място в къщата.

Той застана точно под рамката на матираната стъклена врата и се огледа объркано. Късото палто, което търсеше, не беше там.

— Татко! Хайде! — извика Сенди в главния коридор зад него.

— Не е тук — извика той, като се надяваше, че Лиз ще се смили над него.

— Твоето палто е — обади се Лиз от коридора.

Той огледа объркано още веднъж кабинета. В този миг Панда, белият лабрадор на семейството, влезе, влачейки любимото му

вълнено палто заедно със себе си. Опашката ѝ се поклащаше щастливо, докато го гледаше втренчено отдолу.

— Добро момиче. — Той се приближи към нея. — Пусни го. Пусни го, момичето ми.

Опашката на Панда започна да се размахва все по-бързо в очакване на играта. Тя започна да се извърща.

— Не! — извика Марк. — Стой!

Панда скочи в коридора и издърпа палтото със себе си. Марк изтича след нея.

— Върни се! Стой! Пусни го! — Опита се да се сети за други команди, които бяха тренирали заедно по време на училищните часове. — До мен!

Пред входната врата Лиз навличаше якето на Сенди през главата. И двете се обърнаха към него.

— Стой! Спри! Ела тук!

Марк стигна до средата на коридора, когато Бари се подаде от кухнята и каза:

— Тук, момичето ми! — Той потупа коленете си, Панда изтича до него и пусна палтото в краката му. — Добро момиче.

Бари се заигра с нея и ѝ позволи да оближе лицето ѝ ръцете му.

Марк вдигна палтото с цялото достойнство, което успя да призове на помощ. Върху рамото на дрехата имаше голямо влажно петно от челюстта на кучето. Бяха взели Панда почти преди година, когато най-накрая се преместиха в къщата от сух корал. Семейно куче. Винаги правеше само каквото ѝ кажеше Бари.

— Това е, защото все още е малко кученце — твърдеше Марк през последните три месеца. — Ще го надрасне.

Лиз само му отвърна:

— Да, скъпи.

Макар и никога да не бе имал куче преди, Марк винаги бе харесвал идеята да си имат в семейството. Представяше си дълги разходки из долината Улон, докато домашният им любимец подтичва до тях. Животното щеше да е вярно, послушно, любящо, идеален приятел на децата. А и повечето от домовете в долината Улон си имаха кучета. Беше част от идеала, който Рандтаун представляваше.

Собственикът на магазина за домашни любимци на главната улица бе уверил семейство Върнън, че белите лабрадори са надарени с

характерния за породата приятелски характер, но и с по-висока интелигентност, записана в генома им заедно с белоснежната козина. Идеята се стори идеална на Марк. Тогава Сенди видя пухкавото бяло кученце с очертани в черно очи и решението беше взето, преди Лиз и Бари да получат думата.

Марк уви палтото около ръката си.

— Всички готови ли са?

— Ще вземем ли Панда? — попита Бари.

— Да.

— Ти отговаряш за нея — каза строго Лиз. — Не трябва да я пускаш от каишката.

Бари се усмихна широко и издърпа кучето през входната врата. Лиз се увери, че е сложила правилно якето на Сенди и побутна момичето след брат му.

— Бари трябва да работи по домашните си, нали знаеш — каза Лиз. — А в разсадника липсва персонал, дори без да си взимам почивни следобеди.

— Ако искаш да си върши работата, не е нужно да идва — каза Марк. — Обаче знаеш, че аз трябва да го направя.

Тя въздъхна и огледа коридора с изражение, в което може би се четеше носталгия.

— Да, знам.

— Защитаваме своя начин на живот, Лиз. Трябва да покажем на флота, че не може да си играе с хората така.

Лиз му се усмихна нежно и спусна галъвно пръст по бузата му.

— Изобщо не осъзнах, че се омъжвам за човек с толкова много принципи.

— Съжалявам.

— Недей. Мисля, че е похвално.

— Дали трябва да вземем децата? — попита той, изведнъж усетил несигурност. — Имам предвид, това са нашите възгледи, а ние ги принуждаваме да вземат участие. Не мога да спра да си мисля за деца, които са вегетарианци или религиозни само защото и родителите им са такива. Винаги съм мразил това.

— Това е по-различно, скъпи. Като отидем на блокадата, за да протестираме, няма да им повлияем за цял живот. А и на тях ще им хареса много, знаеш, че е така.

— Да. — Опитва се да удържи широката си усмивка, но се провали напълно. — Знам.

Пикапът „Ейбълс“ беше паркиран до малкия джип на Лиз върху участъка от сбита варовикова скала на мястото на старата временна къща. Макар сградата отдавна да я нямаше, Марк така и не се зае да програмира роботите да изчистят скалата.

Децата вече бяха на задната седалка и се караха. Панда лаеше щастливо, докато се опитваше да се покатери при тях.

— Сложете коланите — каза Лиз, след като се качи отпред.

Марк хвана здраво кучето, заведе го отзад и го натика в покритата каросерия, преди да се качи на шофьорското място.

— Всички ли са готови?

— Да! — извикаха в хор децата.

— Да тръгваме.

Минаха по продължение на долината Улон, след това през Хаймарш и свиха по магистралата, насочвайки се на север, надалеч от Рандтаун. След няколко километра долините започнаха да се стесняват и четирилентовата магистрала се заизкачва по склона на планината, където минаваше по широко било, изсечено в камъка. На тридесет километра извън града минаха през първия тунел. От другата посока нямаше никакво движение. Когато пътят се изправи, Марк от време на време забелязваше различни превозни средства пред тях.

Беше ранно лято, така че многобройните поточета, които се стичаха по склона на планините, още не бяха пресъхнали, макар че течението беше значително намалено в сравнение с пролетните дъждовни периоди. Планините Дау'синг се издигаха високо от всяка страна, докато магистралата се извиваше на север. Често до самия път ги дебнеше бездна от неколкостотин метра, от която ги предпазваше единствено каменна стена. По ниските склонове стрелотревата променяше своето обичайното металическо жълто в по-богат меден цвят с приближаването на едноседмичния сезон, в който пръскаше спорите си.

На петдесет километра извън града преминаха покрай една от чудовищните изоставени машини за пътно строителство, които Саймън Ранд бе използвал, за да издълбае магистралата през планините. Тя почиваше върху широк участък от натрошена скала, същата, в която някоя от братовчедките ѝ бе забивала ноктите си по

склона край пътя. След десетилетия свирепи южноконтинентални зими металните ѝ части приличаха на разтопени бучки ръжда, а тялото ѝ от сплави беше избеляло и напукано. Огромните метални вериги висяха върху движещите колела и така коремът на машината лежеше опрян на земята, където се бе огънал и смачкал. Ловци на сувенири бяха отнесли повечето дребни части, а стъклото на кабината, която толкова приличаше на око на насекомо, беше разбито.

И двете деца се развълнуваха от гледката и на Марк му се наложи да обещае, че ще ги доведе пак, за да огледат по-добре.

На осем километра след пътостроителя върху високото рамо на връх Зуелеа магистралата беше задръстена от неподвижни превозни средства. Напо Лангсал им помаха. Той беше собственик на една от петте туристически лодки в Рандтаун. Марк никога не го бе виждал другаде освен на лодката му в града. Дори не беше сигурен дали Напо има собствена кола.

— Здравейте, приятели — каза Напо. — Колийн ще се връща в града, така че ако можете да запълните мястото на камиона, ще сме ви благодарни.

— Няма проблеми — каза Марк. — Донесохме обяд, но децата трябва да са си вкъщи до вечерта.

— Мисля, че има коли, които ще дойдат около седем часа и ще поемат нощната смяна.

— Добре тогава.

Марк подкара бавно пикапа по зигзагообразната алея между возилата, спрени под прави ъгли върху лентите. Повечето бяха камиони или джипове, колите, които жителите на Рандтаун обикновено караха. Хората, които вървяха по пътя, видяха семейство Върнън и им помахаха или вдигнаха окуражително палци. Част от централната бариера беше махната и той премина върху южните ленти. Големият камион на Колийн се забелязваше лесно. Страните му бяха боядисани в яркорозовото и смарагдово лого на фирмата ѝ за листа за абсорбиране на влага. Откакто бяха пристигнали, Марк бе провел няколко спора с нея относно полуорганичното оборудване, което предоставяше, но сега на разминаване двамата се усмихнаха весело.

— Духът на общността е много висок днес — прошепна лукаво Лиз, така че децата да не я чуят. Двамата се усмихнаха един на друг.

Марк паркира на освободеното от Колийн място. Извървяха пеша разстоянието до началото на блокадата, където плътно един до друг като парченца от мозайка бяха паркирани големи камиони от гражданските служби, булдозери, трактори, снегорини, машини за пътно почистване и двуетажни автобуси. Самият Саймън Ранд дойде да ги поздрави. Беше висок човек в кайсиева тога в стила на Ганди, направена от полуорганична материя, която се въртеше около крайниците му, когато се движеше. Покриваше непрекъснато кожата му и го пазеше топъл от свежия планински въздух. Очевидната му възраст наближаваше шейсетте — години, които бяха докарали дълги ясно забележими бръчки върху абаносовото му лице. Изпълняваше идеално ролята си на природен гуру. Харизмата и пасивната му упоритост бяха подействали еднакво убедително на всички, които споделяха идеалите му.

Зад него се виеше тълпа от хора. Свита, която не отстъпваше на екипа на който и да е от големите политици, въпреки че тези тук приличаха повече на последователи. Някои изглеждаха сериозни и съсредоточени, а други се движеха сякаш сънуваха наяве. Над половината бяха жени и всички бяха привлекателни, както подмладените, така и тези в първия си живот. Отдадеността на Саймън на собствените му идеали привличаше много почитатели сред хората, които идваха да живеят в Рандтаун. А и, както не спираше да повтаря, той беше просто човек.

— Марк, колко хубаво от твоя страна, че дойде — каза топло Саймън. Той стисна здраво ръката на Марк.

„Без съмнение се ръкостиска като политик“, помисли си Марк.

— И ти Лиз. Толкова мило. Знам колко е трудно за хората, които трябва да заработват прехраната си, да допринесат с времето си към каузата, особено онези, които току-що са се присъединили към нас и трябва да изплащат ипотеки. Думите не са достатъчни да ви се отблагодаря, но оценявам, че сте тук днес.

— Можем да си позволим да отделим няколко следобеда — каза наперено Лиз. Тя беше от хората с имунитет срещу обаянието му, макар да оценяваше решителността на характера му.

— Да се надяваме, че ситуацията няма да изиска повече от това — каза Саймън. — Вече чух — от неофициален източник, разбира се

— че са склонни да обмислят алтернативен източник на хранване вместо онзи ужасен плутоний, който са донесли със себе си.

— Звучи добре — каза Марк. — Къде искаш да застанем?

— Има голяма неутрална зона между тях и нас, много семейства са се събрали там. Децата ще могат да поиграят с приятелите си.

— Може ли да взема Панда? — попита Бари.

— Кучето ти? — Саймън намигна на двете деца на семейство Върнън. — Разбира се, че можеш да вземеш Панда, всеки е добре дошъл на протеста. Сигурен съм, че той ще се забавлява. Гледай да не изпонахапе твърде много полицаи. Те просто си вършат работата, а нашият спор не е с тях.

— Тя — каза недоволно Сенди и потупа Панда. — Панда е женско куче, да знаете.

— Извинявам се. Тя е красиво женско куче.

— Благодаря ти. Панда казва, че ти също си добър.

— Е, ще тръгваме натам — каза Марк и закопча палтото си. Вече му се искаше да бе взел ръкавиците си.

— Останете само толкова, колкото ви е удобно — каза Саймън. — Важен е фактът, че дойдохте. Не измерваме отдадеността според часовете, които влагате в каузата.

— Изглежда, че спите в някой от автобусите — каза Лиз.

— Да. Не искаме да даваме шанс на флота да разбие блокадата, затова най-близките ми поддръжници и аз самият бдим през нощта. Не мога да напусна, Лиз, това е моят дом, сега и завинаги. Корените ми са тук. Душата ми е в мир с постигнатото. Затова трябва да разбереш защо не мога да не заста на решително на този път и да попреча на всяко посегателство върху живота, който толкова много хора са избрали за себе си.

— Разбирам.

Той вдиша дълбоко и по лицето му се разля спокойствие.

— Бях забравил аромата на планинския въздух. Свежестта и чистотата му са облагородяващи. Тук нависоко всички можем да подсилим обещанията, които сме дали сами на себе си. Пътят, който построих, не е просто физически. Оттук можеш да направиш много избори накъде да тръгнеш.

— Мисля, че просто ще си отидем вкъщи след смяната, но благодаря — каза му Лиз.

Саймън наклони глава и се усмихна благосклонно като всеки мистик, сблъскал се със солиден факт.

— Това беше грубо — каза Марк, след като продължиха по пътя си към началото на блокадата. Саймън и близките му лични последователи си бяха тръгнали по някаква си тяхна тайна задача.

— Помпозните стари превземки трябва да бъдат усмирявани от време на време. — Тя съедини ръцете си в будистки жест и събра очи. — Така се докосват до Същността си.

Ръката му се уви около рамото и той я гушна галювно.

— Кажи това на тълпата, като дойде да те линчува посред нощ.

Първите неколкостотин метра от пътя, отвъд големите камиони в началото на блокадата, бяха празни. Неколкостотин жители на Рандтаун обикаляха върху ензимно подсиления бетон. Възрастните се бяха събрали на групички, за да говорят едни с други, и потропваха на място наред хладния въздух, който духаше от по-високите върхове на изток, където снегът оставаше целогодишно. Децата се бяха разделили на свои собствени групи и се гонеха, увлечени в различни игри. Над тях прехвърчаха бръмботи. Машинките бяха последната всеобща мания — малки летящи съдове във формата на чинии с контравъртящи се перки в центъра, контролирани от в-ръкавици. Беше странна гледка, децата стояха напълно неподвижно и мърдаха пръстите си, сякаш свиреха на невидимо пиано. След всяко от движенията им миниатюрните летящи апарати се гмуркаха или рееха над пътя. От време на време някоя от чиниите се устремяваше към линията от отегчени полицаи от другата страна на празното пространство. Остра забележка на родител скоро след това я връщаше обратно.

Зад полицията върху лентите, които водеха на юг, имаше дълъг конвой от камиони „СААБ Витан“ на по двадесет и шест колела. Всички бяха дизелови в пряк разрез с правилата за движение по магистралата, които позволяваха само захранвани с електроенергия возила. Това обаче беше почти незначително притеснение в сравнение с товара им. Те превозваха цялото оборудване, нужно за строежа на станцията за засичане на червееви дупки на планетарния отдел на флотската сигурност, която трябваше да бъде издигната в планините Дау'синг точно над Рандтаун. Това оборудване включваше три микробатерии с ядрен разпад, които да захранят детекторите.

Когато конвоят пристигнал, се бе разразил голям спор на портата за такса в северния край на магистралата. Само че командващият флотски офицер повикал местната полиция, която отменила забраната на оператора и го пропуснала. Саймън Ранд бил информиран мигновено и излязъл, за да ги спре на южния край, съпроводен от последователите си, които подкарали всяка машина за цивилни услуги, която успели да открият. Когато стигнали до най-високата точка на връх Зуелеа, спрели, изключили колите и зачакали. Патовата ситуация продължаваше вече втори ден.

Марк и Лиз скоро откриха семейство Конант и Дунбаванд — Дейвид и Лидия — които стопанисваха лозовия разсадник, в който работеше Лиз. И те също бяха довели децата си за този следобед.

— Някой останал ли е в Рандтаун? — зачуди се Лиз.

Прекараха още няколко часа в разговори с останалите, най-вече за това какво щеше да причини протестът на икономиката им. Автобусите, които водеха групи към хотелите, вече дори не чакаха зад спряния флотски конвой, а туроператорите вдигаха олелия до небето и обсъждаха съдебни искове. Наоколо се подаваха манерки с топли питиета. Хората се връщаха до колите си, за да си вземат по-дебели дрехи. Трябваше да заведат децата до тоалетните в един от автобусите. Целият протест приличаше повече на огромен пикник, отколкото на политическо мероприятие.

След няколко часа Марк се върна до пикапа, за да вземе кутията с обяда им. Между колите блеснаха оранжевите краски на робата на Саймън Ранд, който се бе отправил целенасочено към някаква задача, а след него преминаха верните му царедворци. Марк беше почти до края на паркираните возила и надигаше главата си в търсене на пикапа, когато я видя.

Не я взе за турист, нещо в нея го караше да се съмнява, че изобщо може да бъде част от стадата, организирани от туристическите компании. Имаше искрица на независимост или самоувереност, разпознаваше я толкова добре. Точно типът момичета в своя първи живот, които идваха на Рандтаун, за да се присъединят към купоните и да прекарат свободното си време в екстремни спортове по всички терени наоколо. Макар че не я бе виждал преди да сервира в някое заведение или да помага в магазин.

Беше божествена. Това го изнервяше, защото точно тази красота го караше да се чуди каква ли жена би искал след Лиз. И двамата знаеха, че бракът им няма да продължи вечно, макар и сега да им беше хубаво. Беше реалист, също както и Лиз. Това означаваше, че е нормално да обмислят подобни неща. Нали така?

Момичето забеляза, че я зяпа и му се усмихна предизвикателно.

— Здравсти — каза провлачено.

Гласът ѝ беше дрезгав, подканващ и си отиваше прекрасно с издълженото ѝ младо лице и чипия ѝ нос. Кожата ѝ имаше здрав, бронзов тен, който преливаше с дългата ѝ къдрава кестенява коса.

— Здравейте — отговори той. Гласът му вече беше изопнат, а мускулите на стомаха му се бяха стегнали и изпъваха корема му така, както бе изглеждал само преди няколко години. — Търсите ли някого?

— Всъщност не, просто разглеждам.

— О, ами, хм, основните действия са там, отпред. Не че има кой знае какви действия. Като изключим децата, които играят футбол. Ха!

— Аха.

Тя дойде право пред него, все така усмихната. Всички останали бяха облечени подобаващо за студа, но тя изглежда се чувстваше добре в бялата си тениска и велурената пола, която свършваше над коленете ѝ. Точно над подгъва на полата имаше малко сребърно лого със знак „М“. Дрехите ѝ откриваха широки рамене и стегнат корем на фитнес маниак. Каубойските ѝ ботуши бяха с равни токове, но дори така очите ѝ се намираха право срещу тези на Марк. Подаде ръката си.

— Аз съм Мел.

— Марк.

Опита се да не отдава особено значение на физическия контакт. Беше много по-уверена и изискана от повечето младежи в Рандтаун.

— Значи си дошъл чак дотук само за да гледаш мача? — попита тя.

Той се изчерви заради закачливия ѝ тон, заради съсредоточения ѝ поглед, който не се отместваше от лицето му, заради близостта — още не беше пуснал ръката ѝ.

— О, Бога ми, не. Тук съм, за да подкрепя Саймън Ранд и останалата част от града.

— Разбирам. — Тя нежно отдръпна ръката си от неговата. — Повечето хора от града ли поддържат блокадата?

— Да, напълно. Това, което искат да направят, е престъпление. Трябва да бъдат спрени.

— Да построят станцията за детектора на червееви дупки?

— Точно така. И ние ще ги спрем. Идеалът ни ще бъде опазен, ако действаме заедно.

Прекрасното ѝ лице се понамръщи.

— Отскоро съм тук, но разбирам защо простият живот привлича хората. Какъв точно е вашият идеал?

— Просто това, отдали сме се на прост, чист, зелен начин на живот.

— Но флотът със сигурност няма да унищожи това. Станцията ще бъде разположена на километри извън града, нависоко в планините, където няма да навреди на никого. А Федерацията наистина трябва да знае, ако Първите отворят червеева дупка в границите ни.

— Става дума за принципа, който те потъпкват. Станцията ще разполага с ядрени системи за хранване, което е в пълен разрез с всичко, в което вярваме ние. А те не ни попитаха за това, просто нахлуха по магистралата и тръгнаха да строят станцията си без разрешението ни.

— Нуждае ли се от разрешението ви?

— Искане ли. Цялата верига Дау'синг е включена в картата на Основаването и ядреното хранване е изрично забранено на територията ѝ.

— Разбирам, но флотът наистина се нуждае от верига станции за засичане на червееви дупки на южния континент, които да осигурят на мрежата пълно покритие. Без съмнение, в такъв случай позицията ви е античовешка.

— Ако това е античовешка постъпка, нека да ме предизвикат и ще им дам още — изрепчи се той, което му спечели окуражителна усмивка. — Разбира се, че не е. Решението за разполагането на станцията в планините Дау'синг е било взето от шайка бюрократи, които са забили игла на картата. Не им е пукало за желанията и принципите на хората, които живеят тук. Сигурно дори не са си направили труда да проучат който и да е от обичаите ни. Всичко, което искаме да постигнем с тази блокада, е да ги накараме да вземат предвид нашите изисквания. Очевидно вече са започнали да преговарят по въпроса за източника на хранване.

— Не знаех за това.

— Ами, информацията не е официална, но, да.

— Няма ли това да струва повече?

— Бюджетът на флота е толкова голям, че никой няма да забележи. Във всеки случай, предполага се, че те пазят начина ни на живот. За това си струва да платим малко повече, нали така?

— Предполагам, че е така.

— Е, въъ, от колко време си в града? Не съм те виждал наоколо преди.

— Тъкмо пристигнах.

— Ами, ако се задържиш, може да пробваш някой от екстремните спортове. Знам няколко места, където още набират участници.

— Много мило, Марк, но мога да се справя и сама, благодаря ти.

— Ясно, хм, добре. — Изведнъж си спомни, че трябваше да вземе обяда на семейството си. — Ами, предполагам, че ще се виждаме наоколо.

Устните ѝ се нацупиха предизвикателно.

— Нямам търпение.

Успяха да оставят Бари и Сенди да преспят при децата на Бакстър в Хаймарш, за да могат да прекарат времето си в града. Първо влязоха в бар „Феникс“ на улица „Литън“, която беше разположена успоредно на главната. Като всяка сграда в Рандтаун, и тя излъчваше свежест с вида си, имаше покрив от слънчеви колектори и изолирани стени от сплави. Вътре обаче собствениците бяха построили каменни стени върху скелета от въглеродни греди, а над тях бяха подредили ясенови трупи, които поддържаха дървения таван и правеха стаята притъмнена и уютна. Самият бар заемаше по-голямата част от едната стена и на него се сервираха няколко вида бира, както и всеки вид вино, който се произвеждаше в долините зад Рандтаун, включително и от лозята на Върнън. Далечният край бе доминиран от голяма камина, достатъчно широка, за да ѝ трябват два комина. Желязната решетка събираше огромни парчета дърво, чиито пламъци грееха жежко през зимните месеци. Сега през лятото беше пълна с керамични съдини с прясно откъснати цветя. Пред нея бяха наредени няколко канапета,

заети дори в този ранен час на вечерта, но като цяло блокадата беше разредила обичайната тълпа в бара.

— Не е само тук — каза Юри, докато се настаняваше с чаша вино ноар от Шапел, едно от лозята в Хаймарш. — Повечето от кафетата в града страдат от ситуацията, дори „Кебапите на Баб“ продават по-зле.

— Тъкмо беше време за новата вълна туристически групи, когато започна блокадата — каза Лиз. — Цяла тълпа си тръгна, а новите не пристигнаха. Повечето хотели са полупразни.

— А всички, които са в капана на града, вдигат адска олелия — каза Оза. — Не мога да ги виня.

— Има и по-лоши места, където можеш да се окажеш в капан — каза Марк.

— Всъщност не, не и в този случай. Повечето туристи са дошли просто за да завършват ваканцията си. Искат само да се върнат по домовете и работите си. Как ще се чувстваш ти, ако някой не ти позволява да си изкарваш прехраната?

— Ще продължи най-много още няколко дни.

— Да, но беше зле замислено.

— Нямахме голям избор. Да се зачудиш защо флотът не ни предупреди, че смята да построи станция тук.

— Проектът е спешен — каза Олга. — Сигурно даже не са знаели няколко дни преди оборудването да пристигне на Елан.

— Добре, защо тогава първият говорител на парламента на Райсил не каза нищо?

— Защото е знаел какъв ще е отговорът на Ранд.

— Именно, било е заговор да ни натресат това нещо, преди да се усетим какво става. Искали са да ни изправят пред свършен факт.

Е-кономът на Марк го информира, че го търси Керис Пантър. Той премигна изненадано и каза на програмата да пусне повикването.

— Следиш ли Алесандра Барон? — попита Керис.

— И на мен ми е приятно — отвърна той. — Сигурно минаха шест месеца.

— Не се прави на идиот, веднага я пусни. Ще ти се обадя, като свърши.

Тя прекрати връзката.

— Какво? — попита Лиз.

— Не съм сигурен. — Марк се обърна и викна на бармана. — Чайна, можеш ли да ни пуснеш предаването на Алесандра Барон?

Обикновено отбягваше Алесандра и надутото ѝ предаване, което винаги критикуваше и никога не заемаше конструктивна позиция. Караше го да се чувства все едно сноби, специализирали сатира, му изнасят лекции.

Древният малък човек зад бара изпълни молбата му и пусна предаването на големия портал.

— О, по дяволите — прошепна Марк. Собственото му лице, увеличено до един метър, изпълваше екрана.

„... отдали сме се на прост, чист, зелен живот“, казваше той.

— Била е репортерка — каза той на жена си. — Не знаех, така и не ми каза.

— Кога стана това? — попита Лиз.

— Този следобед. Дойде при мен, докато взимах обяда. Мислех, че е от града.

Образът превключи обратно към студиото, където Алесандра Барон седеше в средата на голям диван. Върху красивите класически черти на лицето ѝ беше изписан интерес, какъвто преждевременно развитите деца предизвикват у възрастните. До нея седеше Мелани Рескорай и изглеждаше дори по-изискана, отколкото на връх Зуелеа. Носеше проста прилепнала алена рокля и черно сако с малко сребърно лого „М“ на ревера. Косата ѝ беше разрошена в изискана прическа.

Лиз извърна очи настрани и изгледа дълго Марк. Веждата ѝ се повдигна с няколко милиметра.

— Това ли беше репортерката?

— Аха.

Марк ѝ махна да мълчи.

Юри и Олга се спогледаха съучастнически.

— И какво каза след това? — попита Алесандра.

— По това време вече се канеше да каже: „Искаш ли да отседнем в мотел до края на деня?“ — засмя се Мелани. — Но успях да се опазя от горещите му малки ръчички, като му казах, че флотът няма намерение да проваля ограничения му живот. Можеш ли да се досетиш какво ми отговори?

— Беше ти благодарен? — предположи иронично Алесандра.

— О, да. Виж.

Образът отново превключи, на записа с Марк от мястото на блокадата.

Седнал на дивана пред камината с чаша вино в ръка и знаейки за какво да гледа, беше сравнително лесно да види, че усмивката, която беше надянал заради момичето следобеда, беше малко насилена. Дори нетърпелива. Като тази, която мъжете използват, когато се опитват да направят впечатление. Когато са нетърпеливи да направят впечатление, може би.

— Става дума за принципа, който те потъпкват — каза образът. — А те не ни попитаха за това, просто нахлуха по магистралата и тръгнаха да строят станцията си без разрешението ни.

— Нуждаеха ли се от разрешението ви?

— Искате ли питане.

Предаването отново превключи в студиото.

— Невероятно — каза Алесандра и поклати главата си, натъжена и озадачена. — Колко точно назадничава са в Рандтаун?!

— Това е било редактирано! — обърна се протестиращо Марк към всички на бара. — Аз... Нямах това предвид. Казах и други неща. Казах й за ядрените микробатерии. Защо това не е включено? Тя превръща това в... Господи, изглеждам нелепо.

Усети, че Лиз пое ръката му и я стисна окуражително. Погледна отчаяно към нея.

— Всичко е наред — прошепна тя.

— Все едно че са потомци на три поколения бракове между братовчеди — сподели Мелани с Алесандра.

Барът вече беше изцяло притихнал.

— Според неговата гледна точка ние, Федерацията, нямаме право да разполагаме жизненоважно защитно оборудване сред една необитаема планина — каза Мелани. — Почакай само да видиш следващата част.

— О, Господи — каза Марк. Искаше предаването да свърши. Сега. Всъщност искаше цялата Вселена да свърши.

На екрана по-рано през деня на блокадата Мелани го питаше:

— Без съмнение, в такъв случай позицията ви е античовешка.

— Ако това е античовешка постъпка, нека да ме предизвикат и ще им дам още.

Отново в студиото Мелани сви рамене към Алесандра, все едно казваше „какво да ги правиш.“

— Кучка! — извика бясно Марк. Скочи на крака, чашата му с вино се прекатури на каменните плочи на пода. — Шибана кучка. Не беше така.

Всички в бара бяха спрели да пият и да разговарят и гледаха към него. Предаването на Алесандра Барон изчезна от портала и на негово място се появи поканата за отворения шампионат по голф на Ню Оксфорд.

— Стига толкова остроумни кучки — изръмжа Чайна, върху чиято плешива глава блестяха няколко алени завъртулки. — Ти си седни обратно, Марк. Всички видяхме, че работата е нагласена. Ще ти напълним пак чашата за сметка на заведението.

Лиз докосна китката му с ръка и го дръпна надолу.

— Това не може да е законно, нали?

Гневът му отстъпваше на шока.

— Зависи какво можеш да докажеш — каза разпалено Юри. — Ако повторят спомените ти за събитието в съда, можеш да покажеш, че са извършили зложелателно редактиране.

Той млъкна под резкия поглед на Олга.

— Не се тревожи за това — каза успокоително Лиз. — Всички тук те познават, могат да видят, че интервюто е лъжливо. Това е отговорът на флота срещу блокадата. Подлагат Саймън Ранд на натиск, за да пропусне конвоя. Нютоновият закон в политиката.

Марк стисна глава между ръцете си. В това време е-кономът му го уведомяваше, че Керис Пантър го търси отново. Както и Саймън Ранд. От унисферата пристигаха съобщения със скорост от няколко хиляди в секунда, насочени към обществения му код. Изглежда всички, които бяха гледали Алесандра и Мелани, искаха да му споделят какво мислят за него. Не бяха особено мили.

Жегата сякаш ставаше все по-голяма с всяка стъпка, както и влажността. Това изненадваше Ози. Вече бе извървял достатъчно пътеки на силфените, за да познае кога следите ще го преведат през прага. Знаците бяха фини и се появяваха постепенно. Не и този път.

Вървяха през широколистна гора на втория свят след призрачната планета. Беше средата на лятото, дивите цветя бяха пръснали нежен килим в пастелни тонове по горската повърхност. Палмови дървета и огромните папрати започнаха да се примесват към яките стволоче на гората. Освен това се появи усилващ се аромат, чието разпознаване отне известно време на Ози. Морето. От много време не бе виждал морето. Някоя пътека на силфените не ги беше превеждала близо до море.

Също така светлината ставаше по-ярка. Силни слънчеви лъчи с индигов нюанс. Той бръкна в горния си джоб и извади слънчевите си очила.

— Някъде другаде сме, нали? — попита нетърпеливо Орион. Оглеждаше като хипнотизиран дебелие палмови листа в короните на дърветата. Дори ниските растения се бяха сгъстили, тревата бе станала по-висока и по-тъмнозелена. Пълзящи лози се издигаха и обгръщаха дърветата, а върху тях цъфтяха бели и лимоновожълти цветове.

— Така изглежда — каза той окуражително. Обърна се да погледне към момчето и видя, че пътеката се извиа рязко зад тях. Вървяха по относително права линия с часове. Орион не бе забелязал това. Той държеше висулката си за приятелство и я изучаваше съсредоточено. След преживяването на призрачния свят я беше поискал обратно от Ози. Случилото се отново бе променило мнението му за силфените. Вече никога нямаше да бъдат непогрешимите му идоли, но той започваше да ги възприема като истински извънземни. Ози предполагаше, че това е знак за съзряването му.

— Има ли някой от тях наблизо? — попита той.

— Не знам — каза притеснено Орион. — Никога не се е държало така преди. Стана зелено.

Той го вдигна, за да може Ози да го види. Малкият екзотичен камък блестеше с ярка смарагдова светлина, поклащайки се на края на верижката си.

— Мислиш ли, че означава, че тук има нещо друго?

— Нямам представа какво означава — каза искрено Ози.

Палмовите дървета се разреждаха, гъстата трева вече стигаше до колената им. На Точий му се налагаше да образува огромни извивки с двигателните си гънки, за да провере тялото си през лепнещите стръкове. Ози объркано забави ход. Вече нямаше пътека, само тревата,

която бяха отъпкали зад себе си. При липсата на отпускните се над главата му палмови листа той чувстваше горещината на звездата върху голата си кожа. Под ботушите на краката му земята се накланяше надолу. С напредването им по склона пред тях се появяваха много неравности, но на няколко километра в далечината се виждаха неповторимите сини проблясъци на морето.

„СЕГА НАКЪДЕ“, запитаха шарките в окото на Точий.

Ози се обърна към извънземния им приятел и сви рамене — жест, който Точий вече бе усвоил твърде добре.

— Никога не сме вървели през такива местности — каза рязко Орион. Гледаше назад към пътя, по който бяха дошли. Зад тях се издигаше закръгленият връх на скромна планина, чиято корона беше неравномерно покрита от джунгла от палми и големи папрати, както и няколко източени сиви дървета, приличащи на кръстоска между борове и евкалипти. Надали цялата местност надхвърляше и километър на дължина.

Ози се чудеше какво да каже, когато някъде дълбоко от раницата му избипка електронен сигнал. Звукът, който бе толкова типичен за обществото на Федерацията, беше шокиращ из основи тук. Той и Орион се спогледаха изненадано.

— Свържи се със системата на китката ми — каза Ози на е-конома си. Във виртуалното му зрение започнаха да се появяват икони, които отсъстваха още от деня, когато напусна Лидингтън. Имплантите му възстановяваха пълните си възможности. Отърси се от раницата, сякаш гореше. Е-кономът му потвърди, че имплантите му получават сигнал от системата на китката му. Ози изтърси вещите от раницата си на земята, без да обръща внимание на бъркотията. Една съвсем малка червена диодна светлина блестеше отстрани на полираната му система за китка. Той я плъзна около ръката си и квазиметалът се сви удобно около нея. ОВ-татусът на предмишницата му се свърза с и-точката на устройството. Сред купчината дрехи и пакети, които бе изсипал навън, се намираше и портативна ръчна система. Той я вдигна и я включи. Виртуалното му зрение веднага се напълни с иконите ѝ.

— Дявол да го вземе — измърмори. Е-кономът започна да записва помощни файлове за имплантите в двете системи. Той му позволи да продължи, докато виртуалните му ръце пренареждаха

иконите на портативната система. Екранът ѝ се разви докрай, беше широк половин метър.

— Моля те — замоли се той и кехлибарените му пръсти започнаха да изваждат символи от лингвистичните файлове, които толкова усърдно бе съставял през последните месеци.

На екрана се появиха цветните шарки, които използваше Точий, оцветени в най-плътното лилаво, с което резолюцията на дисплея можеше да се справи.

Точий застана напълно неподвижно.

„ЗДРАВЕЙ“, проектира предният му очен сегмент.

— Електронните ни системи работят отново — каза на висок глас Ози. Портативната система преведе думите му в поредица от шарки, които припламваха на екрана.

„РАЗБИРАМ.“

— Това картините думи на Точий ли са? — попита заплепен Орион, който се взираше в екрана. Системата преведе казаното.

— Така е, малки човеко — каза системата. — Не са в правилния визуален спектър, но въпреки това мога да ги разчитам.

Орион нададе канонада от радостни възгласи и подскочи победоносно нависоко, нанасяйки удари из въздуха.

— Аз съм, аз съм, Точий. Аз си говоря с теб!

Той се усмихна със светнало лице на Ози и двамата удариха лапи.

— Разбирам комуникацията — преведе системата думите на Точий. — Желая този момент от много време. Първата ми истинска реч е за теб, големи човеко и за теб, малки човеко, заради това, че сте мои спътници. Без вас щях да остана в студената къща. Това нямаше да ми хареса.

Ози се поклони леко.

— Удоволствието е наше, Точий. Но не само ние ти помогнахме. Щеше да ни е много трудно да напуснем Ледената цитадела без теб.

Орион се завтече към Точий, който подаде пипало от манипулаторна плът. Момчето го стисна щастливо.

— Това е чудесно, Точий. Искам да ти кажа толкова много неща. И да те попитам също така.

— Ти си добър, малки човеко. Големите хора две, три, пет, петнадесет, двадесет и три и тридесет също се отнесоха добре към

моето положение, както и други видове в студената къща. Надявам се те да са добре.

— Кой са те, Ози?

— Не знам, мой човек. Предполагам, че Сара е голям човек две, а Джордж също трябва да е някой от тях. — Виртуалната му ръка издърпа преводните процедури от стазиса им и ги зареди в големия процесор на портативната система. — Точий, трябва да подобрим способностите си за превод. Искам да поговориш на машината ми, ето тук.

— Съгласен съм. Имам собствени електронни уреди, които искам да включа.

— Добре, да го направим.

Голямото извънземно се пресегна с манипулаторната си плът и свали една от тежките чанти, които носеше. В това време Ози вдигна няколко сензорни инструмента от собствената си купчина и започна да ги включва един по един.

— Мой човек, за малко да оставя тези в Ледената цитадела — изсумтя той.

— Какво имаш?

— Стандартна екипировка за първоначални контакти. Минерални анализатори, резонантни скенери, монитори за ЕМ спектри, микрорадар, магнитометри. Неща, които ще ми дадат много информация за околната среда.

— Как ще ни помогнат?

— Не съм сигурен, мой човек. Зависи от това какво ще открием. Но това място е различно от останалите, през които преминахме. Трябва да има причина силфените да спрат да прецакват електрониката.

— Мислиш ли... — Орион млъкна и се огледа внимателно. — Дали това е краят на пътя, Ози?

За малко да каже на момчето да не говори глупости. Спря го собствената му нарастваща несигурност.

— Не знам. Ако е така, очаквах нещо повече. — Той махна към пресечения терен. — Това ми прилича повече на задънена улица.

— Това си помислих и аз — каза кротко Орион.

Резултатите от сензорите се натрупваха в мрежи във виртуалното зрение на Ози. Той ги пренебрегна и прегърна успокоително момчето.

— Няма начин, мой човек.

— Добре.

Ози се съсредоточи отново върху резултатите от сензорите. Забеляза, че Точий бе включил няколко електронни устройства. Собственото му сканиране показваше, че системите на извънземното са сензори и изчислителни устройства, които не се различават много от неговите. С изключение на това, че собствените му уреди можеха да му кажат много малко. Колкото и да бе странно, тази планета изглежда нямаше магнитно поле. Въпреки това общото ниво на неутрино беше по-високо от нормалното. Локалните квантови показатели показваха малки разлики в сравнение с нормите, макар да нямаше нищо, достатъчно да произведе усукването, нужно за отварянето на червеева дупка — реши, че може и да е остатъчен ефект от заглушаването на електрическата активност.

— Странно, но не достатъчно странно — каза тихо той.

— Ози, какво има в небето?

Портативната система преведе същия въпрос от страна на Точий. Извънземното остави настрана собствените си джаджи и се обърна по посока на сочещата ръка на Орион. Ози проследи погледа на момчето и сви очи, мигайки право срещу ярката слънчева светлина. Сякаш в най-високата част на небето имаше някакъв сребърен облак, тънка извивка, която прорязваше слънцето. Когато включи филтрите с висока интензивност на ретиналните импланти и увеличи приближението, осъзна грешката си. Планетата имаше пръстен. Той го проследи, използвайки паметта на двете системи, за да запише образа. Светлините, които излизаха от облака, всъщност бяха миниатюрни точки. Сигурно бяха хиляди. Зачуди се как се различаваше подредбата им от останалата част от пръстена. Тогава стигна до мястото, където пръстенът преминаваше пред слънцето. Не, той всъщност не преминаваше оттам. Мащабът се промени отново до ужасяваща степен на далечност.

— На Исус шибаната патка — каза тихо Ози.

Виждаше ореол от газ, който минаваше около звездата. Това означаваше, че планетата, на която стоеше, орбитира във вътрешността на самия пръстен.

— Знам кое е това място — каза той удивен.

— Какво? — изстреля Орион. — Как така?

Ози се засмя нервно.

— Един човек, който също е вървял по пътищата на силфените, ми каза за него. Каза, че е посетил артефакти, наречени дървесни рифове. Носят се в мъглявина от атмосферен газ. Уау, можеш ли да предположиш. А пък аз си мислех, че историите му са предимно измислици. Предполагам, че му дължа извинение.

— Кой беше това, Ози? Кой е бил тук?

— Някакъв пич на име Брадли Йохансон.

След петминутно пътуване влакът от Дъбов лес спря на перон двадесет и девет на третия пътнически терминал на гарата на ТСП в Сиатъл. Стик Максоубъл пристъпи навън и накара е-конома си да открие перона, от който можеше да хване кръгов влак от стандартен пътнически клас за Лос Анджелис, тоест, следващата спирка по трансглобалната линия. Програмата му каза, че всички кръгови влакове тръгват от втори терминал, така че той се качи на малката еднорелсова кола, която превозваше хора между терминалите. Плъзнаха се неусетно по издигнатата релса, докато пътуваха над обширните сортировъчни дворове, разстлани върху цялата земя на изток от Сиатъл. През това време под него преминаваха два километрични влака със стоки, теглени от огромни електрически машини „Дамцунг T5V6B“, които се извиваха заедно с товара си към Байовар, светът от Големите 15, свързан директно със Сиатъл. Едновременно с това трансфедералните експреси свистяха върху мегарелсите си като въздушни кораби, летящи ниско над земята. На юг можеше да се види дълга линия от портални арки, чиято бледа синя светлина хвърляше дълги сенки върху колонизираната от плевели бетонна повърхност. Гарата на ТСП на Сиатъл беше кръстопът на над двадесет и седем свята от космоса от етап едно без Байовар и свързваше всички товарни и пътнически потоци, които минаваха през тях. Колелата на хиляди влакове минаваха всеки ден през гарата и изплитаха огромна мрежа от търговски връзки, благодарение на които Сиатъл поддържаше високотехнологичните си изследвания и индустриалната си база.

Стик седеше в единия край на цилиндричната еднорелсова кола и бързо сканираше придружаващите го пътници, като прехвърляше

образите им във файлове. Системата на китката му ги сравняваше с хилядите визуални файлове, които бе натрупал, откакто започна да работи в самата Федерация. Седем от хората в еднорелсовата кола бяха пътували на влака от Дъбов лес, което беше съвсем нормално. Ако някой от тях го следеше, бяха препрофилирали лицето му след последния път, когато бяха пътували заедно в еднакъв влак.

Вторият терминал беше огромен купол от метал и бетон, половината от който се намираше под земята. Многобройните му перони бяха подредени радиално на две нива: по-ниско за пристигащите и по-високо за заминаващите. Стик плати в брой за билета си стандартен клас, който можеше да го отведе по релсовия кръг чак до Калкута. Качи се на движеща се пътека до перон А-седемнадесет, където тъкмо пристигаше един от двадесетвагонните кръгови влакове. Застана небрежно до една от отворените врати на втория вагон, загледан в пристигащите пътници, които бързаха по перона. Никой от еднорелсовата кола не го последва на кръговия влак. Доволен, той се качи и отиде до петия вагон. Чак тогава си избра място.

Хоше Фин чакаше на опашката пред магазинчето на „Бийн Хиър“ на перона А-седемнадесет и следеше с поглед как мишената му се качва на местния влак.

— Хората ти прихванаха ли го? — попита той Паула, която стоеше до него.

— Да, благодаря ти. Екип Б го ограда в подвижна кутия. Току-що седна в петия вагон.

Той купи кафе за себе си и чай за Паула.

— Подозираш ли някой от Екип Б?

— За съжаление нямам заподозрени — отвърна тя и духна чая си. — Това означава, че трябва да се отнасям към всички като потенциални канали на изтичане.

— Това включва ли и мен?

Тя отпи от чая си и го погледна замислено.

— Ако работиш за агенция по сигурността на правителство или за някой корпоративен таен отдел, тогава, който и да те е внедрил, разполага с ресурси и възможности за планиране, които са отвъд способностите ми за предвиждане.

— Ще приема това за комплимент.

— Благодаря ти, че правиш това, Хоше.

— Удоволствието е мое. Само се надявам всичко да завърши така, както предвиждаш.

— И аз също.

Той застана до щанда на „Бийн Хиър“ и проследи потеглящия от гарата влак. С две думи, работата беше странна и какъвто и да бе крайният резултат, той знаеше, че няма да му хареса. Или президентът избиваше безнаказано хора, или онзи лунатик Брадли Йохансон беше прав от самото начало. Не беше сигурен кой е по-лошият вариант.

На кръговия влак му отне десет минути, за да стигне до ЕлЕй Галактик. През повечето време се влачеше бавно през гарата на Сиатъл, докато изчакваше своя ред заедно с товарните влакове на входа към трансглобалния обръч. Преди векове, в началото на всичко, дори ТСП не можели да си позволят терен в ЕлЕй с размерите, нужни да приютят планетарна гара. Затова я преместили на юг от Сан Клементе и получили право да ползват под наем от правителството на САЩ част от лагера „Пенделтън“, в замяна на което осигурили директен достъп на Пентагона до червеевите дупки. Това дало възможност на военните да разгръщат силите си навсякъде на планетата (а и извън нея). Техните изисквания обаче бавно изтънявали, тъй като все по-голяма част от населението на Земята напускало, за да открие собствените си разбирания за свобода и национализъм някъде сред звездите. Така зад тях оставали все по-малко военни водачи и фанатици, докато най-накрая не били създадени Обединените федерални нации. С отмирането на старите армии ТСП продължили неумолимата си експанзия. От ЕлЕй Галактик били открити и проучени над половината от животоподдържащите планети от етап едно. Когато ТСП най-накрая преместили изследователския си отдел на Големите15, търговският отдел излязъл на сцената, за да запълни вакуума. С размерите и сложността си ЕлЕй беше достойна конкуренция на всяка от гарите на Големите15.

Стиг слезе от кръговия влак на перон три на терминал „Каралво“, огромна мултисегментна модернистична сграда от бял бетон, обезкървен допълнително от безмилостното калифорнийско слънце. Въпреки огромните размери на сградата, тя подрънкваше и

трепереше заради преминаващите влакове, които се вмъкваха или измъкваха от нея, като змии върху елегантните извити виадукти, които на места бяха издигнати на височината на дървета върху изящни извити подпори. Можеше да се оправи в „Каралво“ дори и в пълен мрак и то не само в обществените участъци. Сервизните коридори, мениджърските офиси, отделенията на персонала, всичко беше заредено във файловете на имплантите му. Не че наистина се нуждаеше от тях. Останалите седем пътнически терминала бяха напълно идентични.

Беше работил тук с години. Ако Пазителите имаха някаква база за операциите си във Федерацията, то тя беше ЕлЕй Галактик. Беше идеалното място, което им осигуряваше всичко нужно. Стотици хиляди тонове индустриални и потребителски продукти минаваха през входовете ѝ всеки ден. Хранителният внос надвишаваше един милион тона, а преминаващите суровини обслужваха още по-голям пазар. Хиляди компании за внос-износ — от междузвездни до виртуални гиганти, които не бяха нищо повече от кодирано системно пространство и номер на банкова сметка — разполагаха с офиси, складове и транспортни депа в голямата колкото град сграда на гарата. Всяка от тях беше свързана в огромната мрежа от релси и машини за обработка на товари, както физически, така и електронно. Всяка имаше многобройни сметки във финансовата мрежа. Всяка беше свързана към Дирекцията за регулиране на стоките. Всяка имаше офиси, от цели небостъргачи до няколко наети стаи. Растяха, свиваха се, банкрутираха, сменяха персонала си, сливаха се, водеха тежки битки за договори. Това беше форма на свръхкапитализъм в ограниченото пространство на тенджера под налягане. Средата се отнасяше безмилостно към всяка слабост.

През десетилетията Адам Елвин беше създал и разформировал дузини компании в ЕлЕй Галактик. Не беше единствен. Броят компании, които възникваха и изчезваха в рамките на месец, много често можеше да се измери със стотици. Неговите бяха скрити сред потока, не се различаваха от всички останали, решили да изпробват късмета си и да захванат пазарите, които познаваха или в които вярваха. Създаваше си нови личности заедно с цялата съпровождаща база данни и използваше името, за да регистрира компания, която

щеше да дреме с години. Когато заработеше, щеше да представлява напълно законен бизнес, състезаващ се заедно с останалите.

Процесът бе служил добре на Пазителите. Всяка операция за доставка на оръжия и екипировка за Далечината включваше компания прикритие на ЕлЕй Галактик. Това позволяваше на Елвин да следи пасивно пратките си. В даден момент всички предмети минаваха оттам, за да бъдат проверени, разменени или дегизирани. За Паула Майо и Дирекцията за тежки престъпления те бяха просто поредният склад под наем във веригата.

Сега обаче, когато Йохансон се готвеше да започне своя проект за отмъщение на планетата и флотът ставаше опасно ефективен в преследването им, мащабът на операцията беше по-голям от всякога и фокусът ѝ се увеличаваше. След Венис Коуст параноята на Адам достигаше до нови висоти.

„Макс Транзит Лемюл“ бе наела цял етаж от кулата „Хенли“, скучна тридесет и пет етажна сграда от стъкло и въглерод в ЕлЕй Галактик от страната на Сан Диего. Намираще се сред гора от подобни офис кули, които съставляваха един от търговско-административните паркове на гарата. В офисите ѝ работеха двадесет Пазители. Четирима бяха заети с пратките от незаконни стоки за Далечината, а останалите следяха за сигурността.

Веднага щом Стиг купи билета си за кръговия влак, той изпрати съобщение до адрес за еднократно ползване в унисферата. Киеран

Максоубъл, който беше на смяна в офиса на „Лемюл“, го прие и според процедурата зареди комплект от наблюдаващ софтуер в планетарната киберсфера. Програмите се инсталираха във възлите, които обслужваха кръговия влак на Стиг и започнаха да анализират информацията, която течеше през тях.

Резултатите се появиха във виртуалното зрение на Киеран.

— По дяволите. Мариса, във влака на Стиг има вътрешен кодиран трафик от пет източника, един е във вагона му.

В другия край на неразделения от стени офис Мариса Макфостър се включи към информацията на наблюдателния софтуер.

— Това не изглежда добре. Стандартна ограждаща формация. Флотът го е проследил, изгърмял е. Мамка му!

Тя се обади на Адам.

— Нуждаем се от софтуера, който носи — каза Адам. — Можем ли да опитаме да заровим пратката и да я съберем впоследствие?

— Роботите са на местата си — каза Мариса. Проведе диагностика на малките машини и ги активира. — Имаме време. Гарет покрива „Каралво“. Може да мине оттам.

— Направете го.

— Ами Стик?

Адам запази хладнокръвното си изражение, за да не видят хлапетата колко беше разтревожен. Как, по дяволите, ги бяха открили от флота?

— Не можем да разбием кутията, това ще предупреди флота и ще издаде собствените ни позиции. Ще трябва да се оправи сам. Изпрати му заповед за преустановяване, след като потвърдим получаването на пратката. И активирайте обезопасената къща във Венис. Ще трябва да премине през клетъчно препрофилиране, ако се добере до там.

— Да, сър — каза Мариса.

— Не се притеснявайте, той е добър, ще се справи.

Стик слезе по дългата извита рампа в края на перона. Беше една от десетте, които свързваха пероните с централния площад, където потопът от хора бе достигнал гъстотата на тълпа от фенове, втурнали се към местата си на бейзболен стадион. Преброи три аварийни изхода, докато се движеше по рампата. Стигна до площада, оставаха му още три минути и половина до стоянката на такситата. От там до офиса щеше да му отнеме поне десет минути в зависимост колко беше натоварен трафикът по вътрешните магистрали на гарата.

Гарет пристъпи върху рампата и се отправи към него. Носеше официално сиво сако върху жълта риза.

Благодарение на обучението си Стик не извърна глава, когато двамата се разминаха. Само че този път беше много трудно да се удържи. Сиво върху жълто. Заповед да зарови пратката. Можеше да има само една причина за това — беше под наблюдение.

Бяха добри, трябваше да им го признае. Проверяваше постоянно през цялото време от Дъбов лес дотук и не бе видял никого. Разбира се, можеше да го наблюдават виртуално. Екип заедно с ОИ, които го следяха през обществени камери и сензори. От такава опашка щеше да се отърве още по-трудно.

Когато слезе от рампата, планът на площада изникна в съзнанието му в едър план. Насочи се наляво към четните перони, след това се качи на един от тройните ескалатори надолу към мола на пониското ниво. През цялото време наблюдаваше. Вече беше трудно. Поколеба се дали да погледне нагоре, когато стигна до средното ниво и се качи на следващия ескалатор. Това щеше да е сигурен признак, че се опитва да открие кутията си. Дали щяха да се усетят? От друга страна, ако го следяха, сигурно бяха видели рутинната проверка, която направи. Ако не погледнеше, можеше да стане и по-лошо. Реши се на бегъл, небрежен поглед нагоре и запечата изображението във файл в имплантите си.

Ескалаторът се спусна плавно надолу, докато той изучаваше призрачния образ във виртуалното си зрение. Там имаше един човек, типичен сърфист от западното крайбрежие, застанал близо до перилото на балкона, който също беше от кръговия влак от Сиатъл. Не бяха пътували в едно купе. Стик увеличи образа и започна да изучава мъжа. Гъста руса коса, вързана на опашка, остър нос, квадратна челюст, ежедневна синя риза и дънки. Не можеше да прецени. Изображението обаче вече беше в базата му данни.

Ескалаторът го закара до мола от мрамор и неон и той се отправи към обществените тоалетни. Повечето кабинки бяха празни. Няколко мъже използваха писоарите. До мивката имаше баща и син.

Стик влезе във втората празна кабинка, заключи вратата и свали панталоните си. Ако от кутията бяха покрили тоалетната срещу него, нямаше защо да го подозират. Използва портативната си система, за да прехвърли софтуера, който бе взел от Карим, върху външен носител, и извади малкия черен диск от устройството. Постави го в стандартна на вид пластмасова опаковка, загърна я в тоалетна хартия и я пусна в улея. Водата без проблеми я повлече надолу. Той излезе от кабинката, за да умие ръцете си.

Когато се върна обратно в мола, блондинът в синята риза гледаше през прозорците на някакъв магазин на двадесет метра от него.

Стик отиде до най-близкия спортен магазин и си купи чифт нови маратонки. Плати в брой. Екипът, който го ограждаше, щеше да провери това. След това се отби в универсален магазин за чифт очила. Върна се на главния площад и спря пред една от малките сергии,

където се продаваха туристически тениски и си избра съвсем прилична шапка срещу слънце. Продължи към отделенията за багаж и допря кредитната си татуировка към шкафчето, което бе наел преди три дни. То се отвори и Стик извади черната раница, в която се намираше комплектът за неочаквани ситуации.

Запъти се право към стоянката на такситата, без да поглежда назад или да прави други проверки. Мина през въртящата се врата и се усмихна под топлите слънчеви лъчи на Калифорния. Да изгърми си беше сериозна работа, но въпреки това щеше да се наслади на следващите няколко часа.

Складовете не изнервяха Адам толкова, колкото кварталите от кули с офиси, които бяха свили гнезда в южната част на ЕлЕй Галактик. Мразеше множеството от компании за пренос и обработка на товари, които оцеляваха в паразитна симбиоза с релсовата мрежа на ТСП. Бяха истински капиталистически единици, не произвеждаха нищо, таксуваха хората, за да им доставят продукти и увеличаваха цената на живот на стотици светове, живеейки на гърба на тези, които работеха в производствената сфера. Не че в днешно време тези в производството бяха като старата работническа класа, отговаряща на старата марксистка дефиниция. Бяха инженери, които обикаляха и се грижеха за нормалната работа на кибернетичните устройства. Само че въпреки всички промени и безспорни подобрения, които автоматизацията и консумеризмът бяха привнесли в стандартите на живот на пролетариата, те не бяха променили финансовата властова структура, която управляваше човешката раса. Нищожно малцинство контролираше богатството на стотици светове, като пренебрегваше, купуваше или корумпираше правителства, за да поддържа господството си. Ето го и него, живееше сред тях, ревностен консуматор на продуктите им, обезкуражен от размерите на властта им, целта на живота му бе почти загубена, докато продаваше все повече от себе си на каузата на Йохансон. Кауза, която бавно го изпълваше със сериозни притеснения. Не беше нещо, което щеше да сподели с някого — в крайна сметка, на кого можеше да каже? — но трябваше да се изправи пред страховития, ужасяващ шанс Бродли Йохансон да се окаже прав за Звездния странник. Цялата ситуация,

свързана с Първите, беше твърде необичайна. Натрупваха се прекалено много съвпадения: мисията на „Втори шанс“, изчезването на бариерата, Портата към Ада, нападението на Венис Коуст. Адам беше сигурен, че ще последва война, но не беше сигурен на коя страна щеше да застане правителството на Федерацията. Затова най-съвестно се зае да събира екипировката на Йохансон без обичайния си цинизъм. Отбягваше Партията от много време, не подкрепяше клоновете на нито една планета. Пазителите получаваха цялото му внимание. Откачени, възторжени, отдадени хлапета от Далечината, които препускаха щастливо в кръстоносния си поход и си нямаха и най-малката идея как функционира Федерацията. Тях защитаваше той, насочваше ги като стар мистик, обещаващ им нирвана в края на пътя. Само дето днес изглежда Стик нямаше да успее да се изплъзне.

Колата на гарата го откара внимателно по вътрешните магистрали в квартал Арлий — двеста и петдесет квадратни километра складове от източната страна на ЕлЕй Галактик. Безучастните къщи от комбинирани материали бяха разположени в идеална мрежа. Някои бяха толкова огромни, че заемаха цяла права от пътя, а на други имаше по двадесет отделни постройки. Всички бяха със светли стени и черни покриви със слънчеви колектори. Едрогабаритни климатици бяха израснали по стените и ръбовете на сградите като механични тумори, а перките им бяха нажежени до матовооранжево под суровата слънчева светлина. Нямаше тротоари, колите също бяха рядкост по тези пътища. Навсякъде се движеха ванове и огромни камиони. Шофьорските им системи ги управляваха по простите пътеки между товарителниците и двора за обработка на товари за железницата по двадесет и четири часа на ден, седем дни в седмицата. Поне в този квартал се извършваше физически пренос на стоки, не тук ставаха сделките и трупането пари, с които се занимаваха в офисите. Заради това обикновено не се чувстваше чак толкова зле тук.

Вкара колата в товарителницата в склада на „Макс Транзит Лемюл“, средно голяма сграда, чиито стени заграждаха четири акра. Вътре работеха Бжу Максоубъл и Джени Макновак. „Лемюл“ обслужваше голяма поръчка за доставка на пакетиращи модули на верига супермаркети на пет свята от етап две и половината от подобния на пещера интериор беше затрупан със сандъци, които чакаха да бъдат изпратени. Кари с плоски платформи и повдигащи

вилици се плъзгаха нагоре-надолу по алеите между високите метални рафтове, местеха фермерско оборудване, дърводелски пособия, работи за обща употреба, домашни холограмни портали и стотици други предмети, които бяха част от законния бизнес на компанията, и ги опаковаха за пътуването им през планетите. Сама по себе си „Макс Транзит Лемюл“ беше от жизненоважно начинание. Всяка сутрин, когато напускаше хотела си на крайбрежието и подкарваше колата си към ЕлЕй Галактик, Адам си даваше сметка за иронията, че след толкова години управление на успоредни начинания е способен да управлява компания за превоз много по-добре от предприемачите и опортюнистите, които желяеха отчаяно успеха на собствените си фирми.

Бжу затвори тежката плъзгаща се врата в края на товарителния отсек, когато той слезе от колата.

— Как се справяте? — попита Адам.

— Джени отвори люка за достъп. Сервизният робот трябва да пристигне след четиридесет минути.

— Значи е взел пратката?

— Да, сър.

— Е, това поне са някакви добри новини.

Отидоха до далечния край на склада, където Пазителите бяха обезопасили района. Бжу и Джени бяха прекарвали времето си в подготовка на пратка за Далечината, прикривайки компонентите в стандартно индустриално оборудване и потребителска електроника, на които им предстоеше изпращане към Армстронг Сити. От другата страна на отворените сандъци и разглобените машини в ензимно подсиления бетон беше зейнала тайна капандура. Под нея имаше малка кръгла шахта, която водеше пет метра по-надолу към една от канализационните тръби, обслужващи ЕлЕй Галактик. Тя също беше пробита, а дупката бе запечатана отново с идеално пасващ люк. Джени седеше на края на шахтата. Лицето ѝ беше угрижено, докато следеше напредването на сервизния им робот през лабиринта от канализационни тръби под ЕлЕй Галактик.

— Няма проблеми, сър — каза тя. — Скенерите ни не са уловили нищо, което да следи работа.

— Добре, Джени, продължавай все така.

Бжу издърпа няколко стола и Адам седна признателно. Е-кономът му докладва за кодирано обаждане от Киеран.

— Сър, решихме, че трябва да знаете. Паула Майо току-що пристигна с кръгов влак от Сиатъл. Придружава я персонал от отдела по сигурността на ТСП, изглежда, че се насочват към операционния център.

По гръбнака на Адам полазиха малки студени тръпки. Ако операцията по проследяването на Стик беше привлякла личното ѝ присъствие, значи тя знаеше, че той е важна фигура.

— Искате ли да влезем във вътрешната им мрежа? — попита Киеран. — Може и да успеем да разберем какво са замислили.

— Не — каза незабавно Адам. — Не можем да сме сигурни, че ще успеем да проникнем чисто, не и в системите на ТСП. Не искам да разберат, че знаем за тях, в момента това е единственото преимущество на Стик.

— Да, сър.

Адам устоя на изкушението да хване главата си в ръце. Седеше на твърдия пластмасов стол и се взираше в тайника на пода, докато извикваше файлове и ги отваряше във виртуалното си зрение. Някъде трябваше да има слабо звено, през което Паула беше инфилтрирала куриерите му. Когато бледата кехлибарена светлина увисна пред него, се прокле, че бе допуснал такава елементарна грешка. Стик беше взел софтуер от вътрешен човек в „Партньорство Шансорел“, същият, който ги беше снабдил с регулиран софтуер за комплекта микрофазни модулатори, осигурени от Валтар Ригин. В подрутинните му програми неизменно щеше да присъства подписа на партньорството, чието проследяване беше съвсем лесна задача.

— По дяволите — изсумтя той.

„Остарявам. И оглупявам.“

— Всичко наред ли е, сър? — попита Бжу.

— Да, мисля, че да.

Тарло чакаше в оперативното помещение на отдела по сигурността на ТСП в ЕлЕй Галактик, когато вътре влезе Паула Майо.

— Извинявай, шефе — каза той. — Мисля, че ме разкри, когато излезе от тоалетната.

Тя кимна.

— Не се тревожи.

Той погледна към служителя по сигурността на ТСП, който я придружаваше. Целият отдел се беше вдигнал да им помага безрезервно само при споменаването на името ѝ.

— Трябваше да изберем виртуално наблюдение.

— Имам подозрения за техническите им възможности. Определено откриха кутията ти твърде бързо. Ако са толкова добри, щяха да усетят виртуалното наблюдение, веднага след като го бяхме започнали. — Тя се обърна към служителя по сигурността. — Искam незаеt офис, който можем да използваме за щаб на операцията, моля.

— Да, мадам.

Той ги преведе по коридора до празен офис и активира системите, давайки ѝ пълен достъп.

— На път от Париж е помощен екип. Ще са тук след половин час — каза Паула на Тарло, когато отново останаха сами. — Те ще служат за резерви на останалата част от твоя екип.

— От самото начало трябваше да използваме повече хора.

— Знам. Имахме твърде малко време.

Паула се изненада колко лесно ѝ се удаде да излъже. Нямаше практика в тази област. Помощният екип вече беше задължителен. Това, върху което трябваше да се съсредоточи сега, бяха хората, които разполагаха с информация, преди целта да се подплаши. Оттам трябва да бе дошла пробойната.

— Сигурна ли си, че е открил кутията? — попита тя Тарло. Знанието, че той също бе част от операцията на Венис Коуст, я човъркаше.

— Изпълнява куриерска задача, нали така? — каза той. — Това ни каза ти. Само че направи малката си рутинна проверка за опашка, а след това отиде до шкафчето и взе нещо оттам. Не се прави така. Изминаваш маршрута възможно най-бързо, не взимаш други предмети с теб, това удвоява риска. Освен това го наблюдавах, той знае, че го следим. — Следователят сви вяло рамене. — Мое мнение, не знам колко тежи.

— Не се притеснявай, все още го ценя. Остава да отгатнем какъв ще е следващият му ход.

— Единственото, което може да се опита да направи, е да ни заблуди.

— Как се справяме с това?

— Каръл и останалите са в четири таксита, пред и зад него. Поеха контрол над шофьорския системен софтуер. Пътната полиция на ЕлЕй е информирана, че това е флотска операция. Имаме правомощия за всички маршрути. Няма да ни избяга в такси.

— Хмм, притеснява ме какво има в раницата, която взе със себе си.

— Сигурно е тъпкана с оръжия, подготвени за мига, в който направи опит да се отскубне.

— Може и да си прав. Във всички случаи, не можем да рискуваме. Свържи се с полицейското управление на ЕлЕй, кажи им, че ми трябва готов взвод с тактическо въоръжение.

От терминала „Каралво“ до склада на „Макс Транзит Лемюл“ в квартала Арлий бяха тринадесет километра по права линия. По канализационните тръби беше доста повече. Самият маршрут не беше директен. Роботът за сервиз и инспекция трябваше да премине през няколко кръстовища, да отваря и затваря клапи за пропускане на течението като въздушни шлюзове, за да може да се прехвърля по различните тръби. Четиридесет и три минути след като Адам пристигна в склада, той най-накрая изпълзя изпод люка. Джени се спусна в шахтата и отвори люка на дъното ѝ. Бжу и Адам стояха над нея и светеха с мощните си фенери надолу, за да може да вижда какво прави.

Адам направи гримаса, когато люкът се отвори и миризмата го облъхна. Джени се пресягаше надолу към мръсния сервизен робот, който бяха изкопирали от компанията, която обслужваше ЕлЕй Галактик. Взе пластмасовата пратка от електромускулния му крайник и бързо затвори люка.

След като излезе, Бжу затвори тайника и започна да го запечатва, в случай че ги подложеха на рутинна проверка. Джени подаде пратката на Адам, който я отвори и пхна кристала памет в портативната си система.

— Работи — каза той, когато менюто на програмата се разгъна върху екрана на устройството. Джени въздъхна щастливо.

Адам веднага се обади на Киеран.

— Прати на Стик кода за прекъсване и бягство.

Отделът по сигурността на ТСП се пълнеше с хора. Освен помощния екип от Париж вече имаше и детектив-лейтенант от лосанджелиското управление, който служеше за свързка. Два часа след като бе напуснал ЕлЕй Галактик, преследваният не бе направил почти нищо. Просто караше из ЕлЕй, спря на Уоугроув авеню и започна да върви. Приблжи се бавно до бреговата линия, тръгна по улиците и в момента се намираше на булевард „Вашингтон“, близо до пристанището „Дел Рей“.

Тарло нареди на градския ОИ да се свърже с няколко обществени камери в района. Образите им се появиха на екраните в офиса. Паула не им позволяваше да се съсредоточат върху целта, в случай че Пазителите наблюдаваха потока на информация, затова действаха на интервали, улавяйки го спорадично, когато преминаваше покрай тях.

— Насочил се е към пристанището — каза Тарло. — Мислиш ли, че го чака лодка?

— Кой знае — отвърна тя. — Сдобийте се със списък на всички закотвени съдове от тамошния началник на пристанището.

— Заемам се — каза Рене.

Е-кономът на Паула й каза, че сенатор Бърнели я търси по кодирана линия. Тя се върна в офиса и прие обаждането.

— Паула, как си?

Една от уличните камери улови обекта им, докато той влизаше в пристанище „Дел Рей“. Двама членове на кутията бяха избързали пред него.

— Заета — отвърна тя. Офицерът за свързка от лосанджелиското управление нареждаше на взвода с тактическо снаряжение да заеме нови позиции.

— Няма да отнема много от времето ти, но реших, че ще искаш да чуеш това. Имам добри и не толкова добри новини.

— Кажи ми добрите.

— Приех доста лично това, че молбата ми относно Далечината беше блокирана, затова попитах Дой направо. Хубаво е да знам, че още разполагам с някакво влияние. Един век на обществена работа не е отишъл изцяло на вятъра. От следващата седмица всички товари за планетата ще бъдат проверявани на Буунгейт. Без изключения. Тя ще нареди на Колумбия да сформира отдел от специалисти, които да се погрижат за задачата.

— Благодаря ви много, сенаторе.

Камера над един от кейовете показва обекта, който вървеше по дървените греди към края на пристана, загледан в красивите, скъпи лодки, завързани от двете му страни. Паола се намръщи.

— Разполагаме ли с лодка, с която да го преследваме? — попита тя офицера за свръзка.

— Мога да намеря.

— Моля ви. — Тя върна обратно връзката със сенатора. — Какви са другите новини?

— Не съм сигурен как ще го приемеш — каза Томпсън. — Самият аз бях изненадан. Откакто говорихме последно, задавах въпроси в някои тъмни кътчета. Хората, които лобират срещу проверката на товарите на Далечината, работят за Найджъл Шелдън.

— Повтори, моля.

— Найджъл Шелдън е човекът, който е блокирал молбата ти.

— Сигурен ли си?

— Сто процента, Паула.

— Трябва да те видя.

— Съгласен съм. Възможно най-скоро. Мисля, че може и да е добра идея да включим в разговорите ни и баща ми.

Обектът стигна до края на кея, прескочи заграждащата верига и се хвърли във водата.

— Мамицата му! — извика Тарло. — Видя ли това?

— Тактическият взвод разполага ли с гмурци? — попита Рене офицера за свръзка.

Той се взираше невярващо в екрана.

— Аз... Ще проверя.

— Тарло — занарежда Паула, — съсредоточи всички налични камери върху водите на пристанището.

— Няма проблеми.

— Разгърнете взвода с тактическо снаряжение веднага — каза тя.
— Нито една лодка да не напуска пристанището. Искam на мястото всеки свободен полицаи във Венис. Всяка лодка да бъде проверена индивидуално. Пратете хеликоптер над пристанището веднага, нека да претърсят водите. Искam лодка на бреговата охрана или нещо със сонар на изхода на пристанището, веднага!

Изведнъж офиcът се оживи, всеки раздаваше инструкции.

— Ще трябва да ти се обадя по-късно — каза Паула на сенатора.
— Тук нещата позагрубяха.

Казимир беше в малката задна градина на къщата, когато слънцето слезе зад хоризонта. По цялото протежение на канала откъм задните стени на къщите се включиха светлини. На половин километър оттам ярки старомодни улични лампи осветиха малкия мост и белите му перила. Нощните шумове на града полазиха по него, понесени от топлия муден въздух. Сирените звучаха отчетливо в съзнанието му, но все още нито една не звучеше отблизо. Таймерът във виртуалното му зрение не спираше да добавя минути, откакто Стик бе скочил във водата. Твърде много. Твърде, твърде много.

В единадесет часа хеликоптерите все още кръжаха високо над пристанището. Седнал на стола си на верандата, Казимир разполагаше с гледка през процепа между двете ниски къщи. Право срещу него бяха мощните им светлини, които се движеха напред-назад и осветяваха такелажа на завързаните лодки. Напрежението от чакането не се отразяваше добре на стомаха му. Да изчаква знака за щурм на гърба на боен кон от породата Карл Велики, си беше детска игра в сравнение с това.

— Каз?

Гласът беше слаб и изпълнен с болка. Казимир се стрелна през няколкото метра от стола си до края на водата. Лицето на Стик гледаше към него.

— Ти успя! — ахна Казимир.

— Едва. Не съм сигурен, че мога да изляза, Каз.

Казимир цопна във водата и хвана здраво стария си учител. Стик на практика бе останал без всякакви сили, така че той го вдигна в пожарникарска хватка и го дотътри до къщата.

Стиг лежеше на канапето, докато Казимир заключваше прозорците и вратите и активираше системата за сигурност. Включи осветлението едва след като дръпна и завесите.

— Мразя това шибано плуване — изпъшка Стиг. От връзката около врата му висеше маска с хриле. Малката лампичка, сигнализираща падащата батерия, светеше в меко червено.

— Аз също — каза Казимир. — Но помня кой ме учи.

Уви одеяло около треперещите рамена на Стиг и започна да сваля окаляните му панталони.

Стиг погледна надолу и изсумтя с насмешка.

— Колко гейско. Да се надяваме, че екипът на Майо няма да нахлуе през прозореца точно сега.

— Искаш ли нещо за пиене.

— Бога ми, не. Не сега, никога повече. Трябва да съм погълнал половината канална мрежа. Мислех си, че на Земята има стриктни закони срещу замърсяването. Съдейки по вкуса, вече не съм убеден. Кълна се, че там плувах през пресни лайна.

Казимир свали панталоните и уви още едно одеяло около краката на Стиг. Изглеждаше като спасен от Северния полюс.

— Нямаше ли плавници?

— Само в началото. Загубих ги заедно с всичко останало... — Той се засмя немощно. — Включително ризата на гърба ми. Запомни това, Каз. Няма значение колко добри джаджи и аварийни планове имаш, истинският живот няма да ти съдейства. Сега, за Бога, кажи ми, че програмите, които донесох с мен, са у Адам.

— У него са.

Казимир пое дъх, готов да каже „Но“ и спря.

Колебанието му не остана незабелязано.

— Какво? — попита Стиг.

— Тази вечер новинарските предавания излъчиха обявление: от сега нататък всички товари за Далечината ще бъдат проверявани. Елвин и Йохансон не са казали нищо, но изглежда сме прецакани.

Членовете на персонала по сигурността на гарата бяха оградили голямо полукръгло пространство около шкафчета за багаж отляво на терминала „Каралво“. Любопитни пътници, тръгнали към влаковете

си, се застояваха наоколо, за да видят за какво е цялата суетня. По някое време бяха възнаградени с появата на Паула Майо. Разнесоха се откъслечни ръкопляскания, някой дори подсвирна одобрително. Тя ги пренебрегна, наблюдаваше безстрастно, докато екипът криминалисти се заемаше с шкафчето. Тарло и Рене стояха зад нея и отбиваха въпросите на появилите се репортери, както и вниманието на служителя по сигурността на ТСП. Знаеха колко е важен за шефката им необезпокояваният оглед на всяко местопрестъпление.

— Е, съвпадение ли е? — попита Тарло. — Или вече е стандартната им оперативна политика, как мислиш?

— Кое да е съвпадение? — каза Рене.

— Подводното бягство. Хей, ако започнат да го правят всеки път, може би флотът ще ни плаща за модификации. Ще е яко. Бих могъл да свикна, ако ми присадят делфински сонар.

— Наистина ли? Сещам се за нещо непотребно по теб, което може да се замени.

— Това, за което се сещаш, е редовно употребявано, не, мерси.

— Не е стандартна оперативна практика — обади се Паула. — Днешният ни обект беше Пазител. Нападателят от Венис Коуст работеше за друг.

За Найджъл Шелдън. Но какво печелеше той от всичко това? Защо позволяваше на Пазителите да внасят контрабандно оръжия на Далечината, а след това атакуваше търговеца, с който работеха? Нямаше логика.

— Сигурна ли си, че днешният беше Пазител? — попита Тарло.

Рене го стрелна предупредително, но Паула не реагира.

— Проблемът ни е, че не знаем какъв ще е следващият им ход — каза тя. — Този нов етап е объркващ. Рене, искам да сформиращ нов екип със задача да проучи екипировката, която Валтар Ригин събираше.

— Според доклада на оръжейния отдел са налице твърде много неизвестни — каза предпазливо Рене. — Не могат да определят конкретната употреба.

— Знам. Техният проблем е, че всички разсъждават твърде рационално. Искам този път да подходим по-мощно. Вече сме част от флота, не би трябвало да имаме проблеми с откриването и набирането на специалисти по физика на оръжията, особено такива

със свръхактивно въображение. Искам списък с възможни употреби, независимо колко далечни са предположенията.

— Да, шефе.

Лейтенантът от флота, който бе начело на криминалистите, се приближи до Паула и отдаде чест. Тарло и Рене се опитаха да сдържат усмивките си.

— Имаме съвпадение с възстановената ДНК, мадам — каза лейтенантът. — Бяхте права, от клановете на Далечината е. Събрали сме достатъчно проби с времето, за да можем да потвърдим връзката. Той е седми или осми потомък на Робърт и Минет Максоубъл. Предвид броя на вътрешни бракове в клановете е трудно да определим със сигурност.

— Благодаря ви.

Паула се обърна към Тарло и повдигна вежда. Той сви извинително рамене.

— Съжалявам, шефе.

— Добре тогава, знаем, че има още една активна контрабандистка операция, вероятно ръководена от Адам Елвин. Започнете да мислите как да я проследим.

В малкия офис на професионалния играч имаше бюро със система, свързана директно към мрежата на имението Клинтън. Той премести трупа на една страна, избърса кръвта, която бе пръснала от врата на мъжа при извиването му назад, и сложи ръка върху и-точката на системата, отваряйки директен канал към нея. Софтуерът в имплантите му инфилтрира мрежата на имението. Клубът разполагаше с изключително сложни защитни програми, граничещи с прага на интелигентност на ОИ. Предвид клиентелата му, беше неизбежно мерките за сигурност да са от най-високо ниво. Именно това правеше мястото идеално за убийството. Тук хората се чувстваха достатъчно добре и отпускаха гарда.

Софтуерът му откри възлите, които обслужваха клубните игрища за скуош, и се вмъкна в управляващите им програми, дегизиран като диагностични сонди. Не можеше да разбие възлите, това щеше да бъде засечено на мига от регулатора на мрежата. Нуждаеше се от способността да отклонява сигналите в случай на аварийна ситуация.

Когато със задоволство се увери, че малкото му изменение е внедрено и работи, той смени дрехите си. Вмъкна се в бялата риза и шортите, официалното облекло на спортния персонал на клуба. Изчака в офиса четиридесет и една минути, след това взе една ракета за скуош и се отправи по коридора към корта, който сенатор Бърнели бе запазил за урока си.

Сенаторът вече беше вътре и загреваше с топката.

— Къде е Дитер? — попита той.

— Съжалявам, сенаторе, Дитер не е добре и днес не е на работа — каза той и затвори вратата. — Аз поех уроците му за деня.

— Добре, синко. — Сенаторът се усмихна дружелюбно. — Очаква те тежка задача. Тази седмица ме победи помощникът на Голдрайх. Беше унижително. Искam реванш.

— Разбира се. — Той се насочи към сенатора.

— Как се казваш, синко?

Ръката му нанесе бърз страничен удар, врязвайки се във врата на сенатора. Гръбнакът на мъжа се пречупи с шумно пукане. Тялото на сенатора се вдърви и падна на пода, а имплантите му запищяха.

Той замръзна за секунда, докато проверяваше със софтуера си дали някой от възлите на мрежата не разтръбвява сигнала. Отклоненията работеха и пренасочваха виковете за помощ на умирация човек към адрес за еднократно ползване. Той сви ръката си в юмрук и с цялата ѝ усилена мощ разби лицето на сенатора. Ударът пръсна черепа на Томпсън Бърнели.

[1] Традиционните стражи на лондонския Тауър. — Бел.прев. ↑

22.

— Сред народа ми имаше истории за малки странни животни, които не били животни и понякога можело да бъдат видени в горите ни — каза Точий през превеждащата програма на системата. — Също така сме имали истории за гори, в които има други гори, скрити от обикновените пътешественици. Но когато сме навлезли в ерата на мисълта и науката, тези истории са избледнели и са се превърнали в легенди. Никой в модерните времена не е преживявал, което и да е от двете. Дори аз се отнасях към тях като към истории, родени в примитивното ни минало и използвани за обяснение на някакъв аспект от природата ни, или просто като предупреждение към по-младите семейни членове. Моят многоуважаван старши семеен родител беше този, който пося семето на съмнението в съзнанието ми. Точно преди да умре, ми каза, че е виждал малки не-животни и дори е пътувал по пътека към вътрешна гора преди много години, когато е бил съвсем млад, преди технологията да се разпространи повсеместно. Идеята, че легендите не са легенди и всъщност могат да бъдат преживяни, беше нещо, което не можех да пренебрегна. Скришно направих план, без да казвам на колегите си, и тръгнах към гората, откъдето старшият ми родител каза, че е посетил вътрешната гора. Прекарах много дни в проучване и най-накрая осъзнах, че не само съм се загубил, но и вече не съм в собствения си свят. И сега имам свои истории за разказване, които са по-велики от всички, събрани в архивите ни.

— Чакай — прекъсна го Орион. Върху обсипаното му с лунички лице цъфна усмивка. — Ти библиотекар ли си?

Системата избипка и каза:

— Подаден е нееквивалентен превод.

Точий продължи:

— Аз съм попечител на историята на нашата култура. Предавам историите за това, което е било и за това, което е могло да бъде, на младежите от много семейства. По този начин знанието не само се поддържа, но и бива оценено.

— Библиотекар! — ухили се Орион на Ози.

— Супер — каза Ози малко раздражено. След като преводачът вече превеждаше всичко, което казваха на Точий, му беше все по-трудно и смущаващо да обяснява изблиците на смях у Орион. Момчето изглежда намираше голяма част от културата на Точий за удивителна. Ози трябваше да признае, че животът на извънземното изглежда доста, ами... морален и подреден.

— Как разбра, че си на друга планета? — попита Орион. — Твоят народ може ли да пътува в космоса?

— Осъзнах, че планетата е различна от моята чак когато видях слънце с различен цвят в небето и различни съзвездия през нощта — каза Точий. — Ние не можем да пътуваме в космоса.

— Защо не? — Орион махна към уредите, които Точий държеше в манипулаторната си тъкан. — Очевидно сте достатъчно напреднали технологично.

— Не изпитваме нужда да го правим. За нас е нелогично да изследваме без причина.

— Искал си да откриеш легендите — каза Ози. — Това не е ли безпричинно търсене?

— Да. И с това си желание демонстрирах огромно отклонение от моя вид. Ако беше нужно потвърждение на историята на старшия ми родител, тогава с колегите ми щяхме да започнем системно изследване. Аз влязох сам, защото вярвах, че колегите ми няма да проявят интерес.

— Диво! — Орион се кикотеше отново. Ози отново го стрелна с предупредителен поглед.

— Интересно ми е, че народът ти не намира космическите полети за нужни — каза той. — Ако сте достигнали високо технологично ниво, не сте ли се сблъскали с проблема на намаляващите ресурси?

— Не. Не строим нищо, което не можем да поддържаме.

— Това е похвално. Нашият вид далеч не е толкова рационален.

— От това, на което станах свидетел по време на пътешествията ми, подобно отношение изглежда преобладаващо.

— Да, но има различни нива. Иска ми се да мисля, че сме си поставили разумни граници, но по твоите стандарти вероятно не сме.

— Това не прави никой от нас прав или неправ.

— Надявам се да е така. Все пак всички трябва да делим една и съща Галактика.

— Вярвам, че интелигентността и рационалността винаги ще бъдат по-важни от формата, които разумните същества приемат. Да не мислиш по този начин, би означавало да се съмняваш в стойността на самия живот.

Ози вдигна палеца си към голямото извънземно. Наближаваха нов стръмен наклон, който беше наполовина скала. Точий можеше да изкатерва подобни препятствия с лекота, но той и Орион трябваше да лазят и да се потят от усилие. Ози погледна към морето отляво. Вървяха по билото на крайбрежната скала вече от два дни. Височината му се менеше, но сега бяха поне на двадесет метра, а на дъното не се виждаше плаж. Не че изобщо имаше лесна пътека надолу.

— Нагоре тогава — каза той на Орион. Момчето направи физиономия и отново завърза лентата избелял син план, която придържаше дългата му коса над очите. Двамата се закатериха. Забиваха краката си в тесни процепи и се държаха за яки туфи трева, за да не загубят баланс под тежестта на раниците. Точий се движеше като поток по наклона, плътта на двигателните му ивици улавяше скалите и растителността, докато извънземното напредваше нагоре. Ози не бе попитал, но предполагаше, че е способен да се движи и по отвесна скала.

След като се качиха на върха, отново тръгнаха по ръба на скалата. Сега земята отново се накланяше надолу. Знаеше, че са на остров. Малкият хълм в центъра и джунглата, която го увенчаваше, така и не изчезнаха от дясната му страна през двата дни на пътуването им. Насочващото устройство на системата му чертаеше широкия им кръгов маршрут около него. Още не беше казал на Орион, но след миля и половина щяха да се озоват там, откъдето бяха тръгнали.

— Това там остров ли е? — каза Орион.

Право на хоризонта имаше малко тъмно петно. Ози увеличи картината върху него и то се превърна в солиден малък връх, който се издигаше над морето. Беше доста подобен на този, на който се намираха.

— Да, този е петият. Това е нещо като архипелаг.

— Не сме видели никакви кораби — каза Орион.

— Потърпи, минаха само два дни.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Откакто пристигнаха на този свят, не бе падала нощ. Всъщност позицията на яркото слънце изобщо не се беше променила. Планетата беше застопорена на едно място, едната ѝ част сочеше неизменно към слънцето. Ози не беше сигурен как е възможно климатът да функционира нормално при такива условия. Но онзи газов ореол определено не беше естествен феномен. Двамата с Точий бяха използвали всеки сензор, с който разполагаха, за да сканират многобройните блещукащи петънца, които орбитираха през газа заедно с планетата. Останалите петънца не бяха планети, това беше сигурно, макар да не успяха да открият кой знае колко повече. Не излъчваха никакви радио или микровълнови пулсации, или поне не достатъчно силни, за да могат да ги засекат от каквото и да е разстояние. Така можеше да се ослани само на краткото описание на Йохансон. Гигантски дължини от някаква разновидност на корал, които приютяваха растителност. Зачуди се дали силфените ги използват за градове, гнезда, дали изобщо им обръщат някакво внимание. Може би бяха там само за да поддържат газа в ореола свеж и годен за дишане, както горите на планетите.

Що се отнася до размерите на самия ореол, най-добрите изчисления, които успяха да направят, показваха диаметър около два милиона километра и орбита на сто и петдесет милиона километра от звездата. Не знаеха какво удържа газа, но трябва да беше някакво силово поле. Идеята, че може да бъде построена прозрачна тръба с такива размери беше умопомрачителна и загатваше за неизчерпаеми проблеми, свързани с поддръжката и инженерните тънкости. Не беше ясно и от къде идваше енергията, генерираща подобно силово поле, макар Ози да беше почти сигурен, че строителите черпеха от енергията на звездата. Честно казано, нямаше много други възможности, които да осигурят нужната енергия. Защо изобщо някой би искал да създаде подобен артефакт, беше непосилен за него въпрос. Не можеше да открие практическа цел като при Дайсъновата сфера или пък на Нивъновия пръстен. Но пък, ако някой разполагаше със способностите да построи това нещо, надали щеше да го направи, защото го е сметнал за наложително. Глождеха го натрапчиви подозрения, че ако това беше родната система на силфените, отговорът на подобен въпрос щеше да е

по-скоро: а защо не. Наистина не го интересувахе, просто беше щастлив, че някой го бе направил и той го бе видял.

— Ози, Точий, вижте!

Орион тичаше напред през тревата. Тук нямаше скала, земята се беше спуснала почти на едно ниво с морето. Пред тях се извиваше голям пясъчен плаж. Момчето затича по пясъка. На върха на една ниска дюна в задната част на плажа като кафяв флаг стърчеше мъртво папратово листо. Ози го бе забил там, когато започнаха изследователската си разходка.

Радостта на момчето угасна, когато издърпа листото от пясъка.

— Това е остров.

— Опасявам се, че е така, мой човек — каза Ози.

— Но... — Орион се обърна и погледна към малката планина. — Как ще се махнем от него.

— Мога да доплувам до другия остров — каза Точий. — За да дойдете с мен, трябва да построим лодка.

Орион погледна недоверчиво към морето.

— Не можем ли да повикаме някого на помощ?

— Никой не слуша — отвърна Ози и вдигна портативната си система. Откакто функционираше отново, устройството излъчваше стандартни сигнали за първоначален контакт, както и човешкия 308. Засега целият електромагнитен спектър мълчеше.

— Ако силфените живеят тук, къде са тогава? — настоя момчето.

— Някъде на основния континент предполагам — каза Ози. Загледа се в морето. При пълно увеличение на ретиналните му импланти се виждаха три острова, макар да не бе сигурен за разстоянието. Ако бяха големи колкото този, трябва да бяха на около петдесет мили. И предвид, че в момента се намираше само на няколко ярда над морското равнище, те трябва да бяха много отвъд хоризонта на която и да е планета с размерите на Земята. Зачуди се дали и тази беше голяма колкото Силвъргалд.

— Къде е това? — попита намусено Орион.

— Не знам. Може би в онова струпване на облаци, което видяхме от другата страна на острова.

— Не знаеш дали е така.

— Не, не знам — сопна се Ози. — Не разбирам това място, ясно?

— Извинявай, Ози — каза послушно Орион. — Просто си помислих... обикновено знаеш разни неща, това е всичко.

— Да, но този път не знам, така че ще трябва да открием истината заедно.

Каза на е-конома си да зареди всички документи за строене на лодки от паметта на системата му.

Дори в средата на лятото водите на Трине'ба бяха студени. Изпълнено от стопения през пролетта сняг и достатъчно дълбоко, за да се опази от слънчевите лъчи, то ревностно поддържаше ниски температури. Марк беше облечен в костюм грейка, докато се носеше между невероятните дендрити, перки и арки от корал, израснали от главния риф. Досега морските биолози бяха идентифицирали триста седемдесет и два вида корал и добавяха нови всяка година. Варираха от преобладаващия драконов гръб с неговите дълги аметистови и кехлибарени могили, до бежови коркови ядки с големината на речни камъчета. Групи спираловидни рогове с остри върхове се подаваха от петната ярки мандаринови коралови рифове. Радваше се, че Бари се отнася с внимание към тях. На толкова много хора им се искаше да проверят дали наистина са толкова остри, колкото изглеждат. Платът на костюмите грейки не осигуряваше защита за пръстите и дланите. Всяка година многопрофилната болница на Рандтаун лекуваше дузини случаи на набучени туристи.

Бари видя, че го наблюдава и направи с дясната си ръка знака за „Окей“. Марк му махна обратно. Навитите кобалтови змии потракваха питащо в нишите си, докато те плуваха над тях. По рифа се плъзгаха шипести килими, чиито стотици очи стъбълца се завъртаха, сякаш бяха сноп мека зелена пшеница, която се поклащаше на нежния бриз. Риби блокираха водата около тях като песъчлив калейдоскопски облак. Рояха се като хиляди частици от звезден взрив, оцветени в бляскави цветове, а иглите и вретената им пулсираха рязко и ги тласкаха по непредвидими зигзагообразни траектории. От месинговите афромрежички, дълги колкото половината му пръст, до тежкоподвижните огромни кафяви и златни риби великани, по-едри от хора, които се носеха като пияни мързеливци около по-долните рифове. Пасаж от странни млечнобели платноходки се заизвива право

пред очилата на Марк и той посегна бавно с ръцете си към тях. Дългите колкото длани създания огънаха шиповете си назад, телата им приеха формата на обтекаеми сълзи и се изстреляха надалеч.

Бари се въртеше бавно около оста си, плавниците му се движеха в прецизен ритъм. И двете му ръце стискаха люспите на изсъхнали местни насекоми, които той бавно търкаше и разделяше на парчета. Рибите го следваха и се хранеха с малките късчета. Оформяха двойни спирали след него, като два пресичащи се винта. Докато се хранеха, уникалните бактерии на храносмилателния им тракт засияха и те засветиха отвътре. Ако някой погледнеше надолу към мътното дъно, щеше да види опашката на комета с цветовете на дъгата, която се въртеше бавно в мрака.

Тъй като храната бе почти свършила, Бари плесна с ръце и около него започна да се разширява сфера от натрошени люспи. Рибите на Трине'ба се нароиха и създадоха галактика от опалесцентни звезди.

Марк се усмихна гордо иззад маската си с хриле. Момчето беше син мечта: щастлив, дързък, уверен. В тази среда растеше прекрасно. Вече ставаше все по-трудно да си спомни Августа. Никое от децата не говореше за онези дни, дори Лиз се обаждаше на тамошните си приятели все по-рядко, а той не бе говорил с баща си от месеци.

Изрита с крака и се приближи към сина си, докато облакът от светещи риби потъмняваше и се отдалечаваше в търсене на още храна. Според таймера във виртуалното му зрение бяха изследвали подводните рифове в продължение на четиридесет минути. Той посочи към повърхността. Бари му отговори с колеблив „Окей“ сигнал.

Показаха се под ярката слънчева светлина и замигаха през сълзи, докато се оглеждаха за лодката. Катамаранът се намираще на сто и петдесет метра от тях. Лиз седеше на носа и им махаше. Марк освободи маската от устата си.

— Има да плуваме доста до там. По-добре си надуй жилетката.

— Добре съм, татко.

— Аз не съм. Пропусни малко въздух, а? Зарадвай майка си.

— Добре тогава.

Марк натисна клапата на помпата на рамото си и почувства стягането на жилетката, докато материята поемаше въздух и се издуваше около него. Обърнаха се по гръб и заритаха равномерно.

Сенди все още плуваше с шнорхел около яхтата заедно с Ел, едно от децата на Дунбаванд. Лидия и двете ѝ момчета, Уил и Ед, вече се бяха върнали на яхтата и чистеха екипировката си за гмуркане. Дейвид и Лиз тъкмо се бяха заели да приготвят обяд на средната палуба.

Панда излая радостно, когато Бари доплува до малката платформа за гмуркане на гърба на яхтата.

— Стой! — извика Лиз. Кучето сякаш отново се канеше да скочи във водата.

Бари се изкатери на платформата и свали плавниците си.

— Липсвах ли ти? — попита той Панда. — А?

Кучето още лаеше възбудено и махаше яростно с опашка. Бари се заигра с нея, докато се катереше на главната палуба по малката стълба от хром. Понечи да се протегне към едно от варените яйца в салатата, която Лиз приготвяше.

— Първо се измий и подсуши — предупреди го майка му.

Марк помогна на Сенди да се качи на платформата за гмуркане. Тя свали маската си и се усмихна щастливо на баща си.

— Видях грог там долу, татко. Беше невероятно голям.

Ръцете и се разпънаха, за да покажат точно колко.

— Това е прекрасно, скъпа — каза той и свали собствените си плавници. — Сложи ли си плажното масло, преди да влезеш във водата.

— Аха. — Тя закима енергично.

Макар кожата на Сенди да беше много по-тъмна от неговата, тилът и ръцете ѝ малко го притесняваха. Струваше му се, че са леко изгорели.

— Хм, хайде да сложим малко мехлем за след слънце, става ли?

Радостна от оказаното ѝ внимание, тя се съгласи с готовност.

— Не трябваше да се гмуркаш с него толкова дълго — укори го Лиз, когато той седна и започна да маже гърба на Сенди с мехлем. — Започнах да се тревожа. А и виж колко надалеч от лодката бяхте.

— Но, мамо, там долу беше толкова чисто днес — запротестира Бари. — Виждаше се на километри. Никога не е било толкова хубаво.

Марк погледна безпомощно жена си. Как да отнемеш такова забавление на дете? Тя изгледа раздразнено двамата и продължи да приготвя салатата.

Катамаранът беше на Дейвид и Лидия, които го използваха през летните месеци, за да изследват малките заливчета и протоци по крайбрежието на Трини'ба. През зимата го издърпваха върху хелинга на яхтеното пристанище на Рандтаун. През уикендите Дейвид прекарваше часове в хангара, където рисуваше корпуса и поправяше такелаж за следващия сезон. Марк се влюби в яхтата и вече бе започнал сериозно да се замисля да си купи собствена. Не че още можеха да си я позволят. Това си беше като да имаш куче и джип, беше неизменна част от живота в Рандтаун.

Когато всички най-накрая бяха чисти, сухи и седнали около храната, електромускулният такелаж на катамарана разгърна платната си и се отправи към един от малките конусовидни атоли, които стърчаха от най-дълбоките части на езерото. Бяха обещали на децата да посетят някой от тях следобеда, за да видят дали цветята балони вече са започнали да се надуват. Вече почти беше дошло време за ежегодното събитие, което Рандтаун отбелязваше с паради и огромни вечерни барбекюта по брега на езерото.

— От Асоциацията на лозарите казаха, че не се наблюдава спад на поръчките — каза Дейвид, когато всички деца вече бяха насядали на кърмата и ядяха лилинови плодове и сладолед. — Бях на срещата снощи. Трябваше да дойдеш и ти, Марк.

— Не съм сигурен, че щях да бъда добре дошъл.

— Не бъди такъв параноик — каза му Лидия. — Та ти не получи и петнадесет минути слава, беше просто едноминутното чудо на онази вечер. В момента медиите се интересуват единствено от убийството на Бърнели.

— Онази Барон още използва фразата — каза Марк. — Според предаването ѝ всичко в Рандтаун е античовешко.

Всички в района бяха разтревожени от ефекта, който пропагандата на Барон щеше да окаже върху малката им икономика. Засега ситуацията не беше тежка. След пет дни на патова ситуация камионите на флота най-накрая се бяха върнали по магистралата и автобусите с туристи ги бяха заменили. Разбира се, летните резервации бяха направени преди месеци и беше твърде късно да бъдат отменени. Истинското изпитание щеше да дойде следващия сезон. Изненадващо голям брой от туристите бяха поздравили жителите, затова че отстояват позициите си — интервюто на Марк беше учтиво избягвана

тема. В това време хората наблюдаваха какво ще се случи с малката им износна търговия на вина и органични храни.

— Никой на Елан няма да организира бойкот, за Бога — каза Лиз. — Каквото и да става, половината от виното, което произвеждаме, се продава в самия район. А хората, които купуват органични храни, така или иначе, подкрепят действията ни.

Марк кимна унило и си наля още вино „Шапел“.

— Може и да ми се е разминало.

Дейвид се наведе и докосна чашата си до неговата.

— Ще пия за това. Хайде, бъдещето изглежда хубаво. Лиз почти разгада ризомната поредица на сорта „Кина“. Ако успеем да го накараме сам да фиксира азот, можем да го продаваме за култивиране в долината. Хората ще изтръгват старите си лози и ще ги засаждат наново. Няма да има нито едно лозе на Райсил, което да може да се състезава с това вино, когато започнем да добиваме реколта.

— Ще отнеме още известно време — каза Лиз.

Марк я прегърна.

— Ще се справиш — каза ѝ тихо.

Тя му се усмихна.

— Какви, за Бога, са тези неща? — попита Лидия. Тя пазеше сянка на очите си с една ръка, а с другата сочеше назад към Рандтаун.

Скалата Блекуотър изпълваше небето зад града, а малко по на запад от нея, където магистралата през долината се насочваше обратно към планините Дау'синг, имаше малко празно пространство. След него назъбените върхове се издигаха отново като стражи над брега на Трине'ба. Един от най-високите върхове на западната страна беше Гой'ал, най-южният от групата, която хората наричаха Регентите и където бяха базите на спортовете и състезанията със снежни колела. Чак сега посред лято, когато ледът най-сетне се бе оттеглил от закътаните висини, малките машини бяха прибрани за няколко месеца.

Около Гой'ал бавно обикаляха черни петънца. Трябва да бяха огромни, щом се виждаха от такова разстояние.

— По дяволите — промърмори Дейвид. Отпрати се директно към кабината и донесе със себе си бинокъл, изваден от шкафчето. Електромускулните макари започнаха да свиват платната, намалявайки скоростта и придавайки стабилност на катамарана.

— Хеликоптери — каза той. — Мръсници, големи зверове са. Никога не съм виждал такива като тях, имат двойни витла. Трябва да са някакви тежкотоварни машини. Виждам поне петнадесет там горе, може да има и повече.

Той предложи бинокъла на останалите. Лиз го взе. Марк не си направи труда, просто се отпусна назад в полукръглото канапе на средната палуба.

— Това е станцията на детектора — каза невярващо той. — След всичко, което направихме и всичко, което казахме, те все пак я докараха. Копелета.

Лиз подаде бинокъла на Лидия.

— Знаеше, че в крайна сметка ще се случи, Марк. Нещо толкова голямо не може да бъде спряно от група хора, застанали на средата на пътя.

— Мислех, че живеем в демокрация.

— Така е. Ние използвахме демократичното си право да гласуваме и те не ни обърнаха внимание. В крайна сметка, флотът е правителствена институция, какво очакваше от тях?

— Не знам. Малко повече разбиране твърде много ли щеше да е? Тя се приближи и седна до него.

— Наистина съжалявам, бебчо. Не ги искам тук, също като теб. Но ще трябва да се примирим и да живеем така известно време. Това са особени времена, трябва да се съобразим с тях. След като това нещо с Първите приключи и войнотворците и печалбарите спрат да изкарват ангелите на всички, станцията ще се махне. Ще направим всичко, за да се уверим, че ще вземат боклуците си със себе си, обещавам ти.

— Да — въздъхна той, осъзнавайки, че в очите на Дунбаванд сигурно прилича на капризно хлапе. — Да, предполагам, че е така. Но не е нужно това да ми харесва.

— Никой не те моли за това.

Той пресуши последната глътка „Шапел“ от чашата и погледна обратно към спокойните води на Трине'ба. Хеликоптерите вече кацаха върху обратната страна на Гой'ал.

— Най-лошите ни страхове се оказаха истина — каза говорителят на Пазителите със спокоен и сериозен глас. —

Извънземните от Дайсън се подготвят да нападнат Федерацията. Съкрушителните им сили ще се излеят през Портата на Ада и ще бъдат освободени срещу нас всеки момент. Ние ви предупредихме какво ще стане и сега, за съжаление, милиони, ако не и милиарди ще бъдат избити, за да потвърдят, че всичко, което винаги сме твърдели, е било трагичната истина. Знаем, че всеки служител във флота ще даде всичко от себе си, когато нашествието започне — ние ги подкрепяме с целите си сърца в ужасната им задача — но те са твърде малко и корабите не са достатъчно. Ако можехме да им помогнем, щяхме, но не в това е нашата сила.

— Ние ще продължим самотния си двубой със съществото, известно като Звездния странник, причинителя на това бедствие. Рядко успяваме да изобличим някой от агентите му, защото обикновено те са добре скрити и защитени. В този случай обаче доказателствата са неопровержими. Един човек предложи изстрелването на звезден кораб, който да изследва Дайсън Алфа. Един човек в момента управлява бюджета на флота. Един човек изпраща убиеца си, за да елиминира опонентите му. Този човек е най-могъщата кукла на конци, която Звездния странник някога е използвал срещу нас. Това е самият президент Дой.

— Бъдете предупредени и помнете, че истинската криза, срещу която сме изправени, не е физическата заплаха от страна на извънземните от Дайсън. Тя е покварата отвътре. Винаги сме били честни с вас. Сега, в най-тъмния час на човечеството, ви приканваме да повярвате в нас за последен път. Дой и господарят ѝ са нашият враг, тя ще ни унищожи, ако никой не ѝ се противопостави.

— Направете го. — Говорителят сведе глава. — Благодаря ви за отделеното време.

Тази сутрин целият офис беше увлечен в попълване на доклади и финансови формуляри, които да покрият разходите по акцията в ЕлЕй. За щастие, Паула трябваше само да прегледа набързо обобщените описания и да прикрепи пълномощния си код. Това ѝ оставяше някакво време да помисли над случилото се, макар всичко, за което бе способна да мисли, да беше убийството на Томпсън Бърнели. Тарло и Рене бяха заети с пресяването на отчайващо малкото следи, които бяха останали

след преследването и можеха да послужат за изготвянето на нов план за действие. Алик Хоугън бе предпочел да проучи образите от камерите в ЕлЕй Галактик във виртуална проекция, за да открие дали софтуерът не беше предаден някъде в терминала на гарата. Тя не възрази. Макар и да бе спуснат от Колумбия, Хоугън вършеше сравнително ефективно работата си и това щеше да го държи настрана от нея през по-голямата част от деня.

Както обикновено се случваше със случая „Йохансон“, ЕлЕй се бе превърнал в проблем, който се разклоняваше неочаквано и то винаги в най-неприятните посоки. Въпреки това от цялата работа имаше и една добра новина — най-сетне знаеше, че Елвин организира нова контрабандна операция.

В единадесет часа в офиса се появи Рафаел Колумбия. Беше облечен в пълната си адмиралска униформа и водеше със себе си няколко от помощник-офицерите си. Всички в офиса спряха работата си и се вторачиха в него.

Паула стана, точно когато той стигна до вратата ѝ.

— Изчакайте ме — каза той на офицерите си и затвори вратата зад себе си.

— Адмирале — каза Паула.

Затвори файла във виртуалното си зрение. В него бяха имената на всички, които бе информирала за пристигането на обекта в Сиатъл, както и времето за действие, с което бе разполагал всеки от тях.

Той седна в стола за гости и се усмихна безрадостно.

— Командир.

— Какво мога да направя за Вас?

— Обикновено бих ви помолил да обясните последната си издънка. Но честно казано, мисля, че вече сме отвъд това, не сте ли съгласна?

— В Лос Анджелис нямахме късмет, макар да научихме, че...

— Не ме интересува. От самото начало операцията беше недомислена. А това е показателно за начина, по който се справяте с нещата. Някакъв обект се появява от нищото и без планиране или предварително предупреждение пращате екип с недостатъчно ресурси да го преследва. Не само това, но когато нещата се объркват, повличате половината управление на Лос Анджелис в операцията, тъкмо за да

могат да наблюдават как всичко отива на вятъра под носа ви. Станахме за посмешище, командир. А аз няма да толерирам това.

Паула виждаше колко много гняв се крие зад стоманеното изражение на Колумбия и осъзна, че трябва да му се подчини.

— Съжалявам за негативния ефект сред обществото, но мога да ви уверя, че операцията беше планирана доста по-рано. Използвах малък екип с причина.

— И каква беше тя?

— Вярвам, че във флотското разузнаване има изтичане на информация. От известно време провеждам операции на изолация и идентификация, за да се опитам да открия източника.

Лицето на Рафаел Колумбия потъмня.

— Изтичане? — каза той с престорено спокойствие.

— Трябва да е така.

— И не си направихте труда да информирате лейтенант Хоугън за това?

— Първо изчаквах конкретните резултати.

— Значи още нямате заподозрян?

— Не, сър, все още не.

— Като оставим настрана подозренията ви, има ли дори късче доказателство, което да подкрепи обвиненията ви срещу вашите колеги офицери?

— Мисля, че на Венис Коуст...

— А! Другият ви публичен саботаж срещу нас.

— Както казвах — натърти тя, — на Венис Коуст имаше изтичане на информация. Неизвестният нападател трябва да е получил информация от източник във флота.

— И този неизвестен нападател, към чиято нервна система беше свързано най-изтънченото въоръжение, произвеждано в цялата Федерация, работи за Звездния странник на Йохансон?

— Това е възможен вариант.

— Вариант, който напоследък повтаряте твърде шумно пред политическите си съюзници.

— Някой блокира разследването ми в продължение на десетилетия. Трябва да започна да разширявам подхода си.

Едва се въздържа да не му каже какво й бе споделил Томпсън Бърнели.

Рафаел Колумбия извади от джоба си малък хартиен екран. Вдигна го, докато уредът се разгъваше.

— Познат ли ви е?

Паула се загледа в образа на екрана.

— Това е нападателят от Венис Коуст.

Изображението беше направено отвисоко и мъжът носеше бели спортни дрехи, но тя никога не можеше да сбърка лицето.

— Радвам се, че сме съгласни поне за едно нещо. От Отдела по сигурността на Сената ми дадоха това изображение. Било е снето от камера в имението Клинтън. Това е мъжът, който е излязъл от корта на Томас Бърнели, след като сенаторът е бил убит.

— Не би го направил — прошепна ужасено тя. „Шелдън елиминира политическите си врагове? Не мога да го повярвам. Великите фамилии и Междув звездните династии не действат така. Нещо тук не е наред. Изобщо не е наред.“

— Кой не би го направил? — попита настоятелно Рафаел.

— Убиецът. Защо ще го използват, за да убие сенатор?

— Не знам, по дяволите. Но според вас той се разхожда на свобода и сее разруха по заповедите на някой офицер от флота.

— Не съм казала това и сте глупак, ако мислите така.

Рафаел Колумбия се облегна назад в стола си и съсредоточи погледа си върху нея.

— Когато станах началник на Дирекцията, бях също толкова впечатлен от вас, колкото и всички онези медийни идиоти, на които се умилквате по време на делата си. Легендарната Паула Майо, която разрешава всичките си случаи освен един и все още работи по него след толкова десетилетия — но никога не се предава. Затова, като всичките началници преди мен, ви дадох достатъчно пространство и никога не поставях методите ви под съмнение. В крайна сметка, Йохансон и другарчето му са само двама лунатици, фанатици на тема конспирации, които пръскат параноичната си пропаганда. Даже е някак си романтично, като пирати, които плават с кораби. Защото единствената физическа вреда, която Пазителите причиняват, е на Далечината, където никога никой не отива и със сигурност на никого не би му пукало освен на Халгарт, а те така или иначе могат да си го позволят. Само дето пиратите всъщност са били най-озверелите психопати, които са изколвали екипажите на цели кораби и са

съсипвали икономики, затваряйки търговските артерии. Виждате ли паралела? Наложила се е решителна флотска намеса, за да бъде елиминирано пиратството. Сега поставих в ръцете ви цял отдел и неограничени правителствени ресурси с една-единствена задача. Дадох ви това и ви имах доверие, защото сте Паула Майо и всички вярват, че сте единственият човек във Федерацията, който може да издири Брадли Йохансон.

— Така е, мога.

— Но не го направихте. Причината, поради която още го преследвате — и съжалявам, ако това ви обижда, но случайно е истина — е защото сте обсебена от импулсите си. Това е единствената причина, командир Майо.

— Аз съм, каквато съм. Това ме прави идеална за тази работа.

— Не съм съгласен. Лидерските ви умения са слаби. Противопоставяте се и отчуждавате колегите си офицери. Не спазвате процедурите. Не вярвате, че другите са способни да се справят също толкова добре като вас. С други думи ги унижавате и не им се доверявате и затова се оказвате в тази каша с течовете. Трябва да е изтичане, нали така, защото няма шанс вината да е ваша, да сте се издънили вие.

— Ще кажете ли, каквото сте дошли да казвате.

— Несъмнено. От сега нататък назначавам Алик Хоугън начело на операцията Йохансон.

— Не.

— Вие, разбира се, ще продължите да бъдете част от операцията, но ролята ви ще бъде само консултантска. Хоугън ще управлява ежедневната работа в този офис и ще улесни политиката и стратегията на работа.

— Това не е приемливо.

— Вие сте флотски офицер и ще се подчините на заповедите ми.

— Не съм флотски офицер, не съм част от този бюрократичен фарс. Аз съм полицейски служител.

— Вече не. Ако откажете да се подчините на заповедта ми, ще бъдете освободена от служба.

— Това е моето разследване.

— Не, не е.

Е-кономът на Паула я уведоми, че току-що е бил изолиран от мрежата на офиса. Тя се вторачи през бюрото към Рафел Колумбия. Единствено шокът поддържаше тялото ѝ неподвижно, чувстваше как кожата ѝ се смразява. Някакво отвратително чувство — подозираше, че е нещо близо до паника — бе започнало да блокира мислите ѝ. Беше очевидно, че Рафаел няма да приеме компромисно решение, той искаше неговият човек да управлява операцията. ЕлЕй беше просто оправдание. Едно нещо беше кристално ясно, тя не можеше да продължи разследването като част от флота.

— Добре. Подавам оставка.

Паула се изправи. Колумбия трепна. Тя вдигна кварцовия холограмен куб от бюрото си и го сложи в дамската си чанта, а след това взе и рабакасовото растение от перваза на прозореца.

— Един съвет — каза Колумбия. — Следващия път, когато се подмладявате, нека отстранят доминиращите ви гени, поставени от Фондацията. Клиниките могат да направят всеки нормален в наши дни.

Тя повдигна заинтересовано вежда.

— Значи и за вас все пак има надежда.

Когато излезе, всички в офиса седяха зад бюрата си, в същата поза, както и при идването на Колумбия. Единствената разлика беше изненадата по лицата им.

— Довиждане — каза им тя. — Благодаря на всички за здравата работа, която свършихте под мое ръководство.

Тарло се изправи от стола си.

— Паула...

Тя поклати почти незабележимо глава и той млъкна. Без да поглежда наляво или надясно, излезе от офиса.

Когато се озова на улицата, по навик се отправи обратно към апартамента си, на един километър оттам. Беше на втория етаж на столетен блок. Над централния му двор, покрит с павеа, се бяха надвесили прозорци с капаци. Тясно каменно стълбище се извиваше нагоре като централен кладенец, който изглеждаше по-скоро оформен от ерозията на водата, отколкото построен от хора. Солидната дъбова врата с електрическа ключалка, монтирана над древната механична, беше единствената видима жертва, която бе направила в името на сигурността.

Вътре имаше три стаи: спалня, баня и всекидневна с малка кухненска ниша. Не се нуждаеше от нищо повече, не използваше повече. Беше удобно място за сън близо до офиса, просто адрес, на който да носят изпраните ѝ дрехи.

Когато Паула влезе вътре, роботът камериерка стоеше неподвижно в ъгъла на всекидневната. Вече беше извършил дневните си рутинни задължения, полирал беше потъмнелите с годините дъски на пода, избърсал бе всяка плоска повърхност, а съдомиялната беше заредена с приборите от закуската ѝ. Тя отвори прозореца към двора и остави рабакасовото растение на малкото шкафче до него, където можеше да пие от слънчевата светлина всеки следобед. Не ѝ остана нищо друго за вършене. Седна на края на дивана срещу окачения на стената портал.

В съзнанието ѝ изплуваха спомени. Спомени, които никога не бе изтрила или прехвърлила в трезор по време на подмладяванията си. Спомени, които смяташе за дълбоко погребани. Веднага след процеса на родителите си се бе върнала в хотела заедно с полицейския ескорт. Беше висока нова кула в столицата на Миранда, с кубични стаи, чисти, нови мебели и климатична система. Ескортът я бе оставил сама, давайки ѝ време за почивка, преди правителственият служител на Хъксли Хейвън да дойде да я прибере „вкъщи“. След като процесът приключи, тя не знаеше какво да прави. Нямахме с какво да запълни времето си, нямаше училище, нямаше я Койа, с която можеше да се размотава, нямаше момчета, които да заглежда. Тя седна на края на леглото, загледа се през големия панорамен прозорец към хоризонта от сгради на столицата и зачака. В главата ѝ се случваха странни неща — истеричният плач и молбите на Койа все още отекваха в нея — и докато очите ѝ гледаха през прозореца, тя виждаше единствено извеждането на родителите ѝ от съдебната зала. Баща ѝ беше увесил ниско глава, сякаш всичките му мечти и надежди лежаха разбити около него. Майка ѝ изглеждаше също толкова измъчена. Ребека обаче се обърна и огледа съдебната зала. Очите ѝ срещнаха погледа на откраднатата им дъщеря и тя промълви: „Обичам те.“

В малкия си празен апартамент в Париж Паула прошепна: „И аз те обичам, мамо.“ В този миг, също като в онази хотелска стая преди сто и шейсет години, Паула Майо заплака.

Подготовката бе отнела много месеци, огромни ресурси и индустриални мощности бяха отклонени от експедицията по разрастване, която течеше от другия край на червеевата дупка, но ПланинаНаЗората най-накрая беше готов. Останалите неподвижни бяха сформирали съюзи, които евентуално можеха да отправят предизвикателство към неговото господство. Бяха разтревожени от новата му технология. Той знаеше, че правят експериментални конструкции на червееви дупки. Квантовите му детектори бяха уловили издайнически флуктуации от много поселения сред системата на Първите. Ако не действаше сега, скоро силите щяха да бъдат изравнени и щеше да загуби преимуществото си завинаги.

Отвори едновременно триста двадесет и осем червееви дупки. Бяха малки, всяка от тях бе широка по метър и половина. Но това беше достатъчно оттам да преминат десетмегатоновы бойни глави. Червеевите дупки се затвориха.

ПланинаНаЗората ги беше отворил до главните струпвания на всички останали неподвижни на планетата, във вътрешността на ултрасилните защитни силови полета, които ги пазеха от небесата, до обширните сгради, които ги приютяваха и захранваха. Бойните глави се взривиха незабавно и изличиха всеки подвижен и неподвижен в радиус от двадесет и пет километра. Още докато първият залп от ядрени снаряди експлодираше, ПланинаНаЗората вече отваряше червеевите дупки отново, този път към следващата поредица от цели — филиалните неподвижни, които орбитираща около родния свят на Първите. След това се прицели към първата от двете твърди планети, после към втората. Последваха ги вътрешният газов гигант, луните му, астероидните хабитати, най-външният газов гигант, индустриалните центрове. Само за ден вълната на унищожението се разпростря сред цялата система. Не че много от останалите неподвижни изобщо разбраха, че са в състояние на война. Разполагаха със съвсем закъснели или съвсем никакви предупреждения за гибелта си. Вълната от атаки на ПланинаНаЗората пропътува през звездната система по-бързо от светлината.

Когато приключи и всяко струпване на неподвижни беше превърнато в езеро от радиоактивна лава, ПланинаНаЗората използва червеевите дупки отново. Този път през тях изпрати връзки чрез

микровълни или фиброоптични кабели, включвайки се към останалите без сърца комуникационни мрежи на победените си врагове. Мислите и заповедите му заляха съзнанията на оцелелите подвижни и стъпкаха наследените им инструкции, превръщайки ПланинаНаЗората в единственото разумно същество в звездната система. Всеки подвижен беше свързан към мислите му, когато пое контрол над останалите инфраструктури и космически кораби. Повече от седмица той пращаше милиардите си нови подвижни да изследват руините и да съставят списъци на системите, избегнали унищожителните атаки. Повечето от фермите и заводите за производство на храна бяха останали невредими след сблъсъка, както и много индустриални мощности. Използва информацията, за да подготви стратегия за интеграция и свързване на всеки производствен център в единна однородна организация. Започна да произвежда хиляди подвижни в нови филиални групи, за да се справи с огромните изисквания, които поставяше управлението на цяла звездна система. В отсъствието на вражди и благодарение на обединеното действие, общата производителност на всеки завод беше по-голяма от когато и да е било.

Спомените на Боуз нарекоха това *синергия*. Понятията и думите на чуждоземеца все още се спотайваха в мислите на ПланинаНаЗората, макар вместилището им отдавна да беше изтрито. Той дори се бе застраховал, унищожавайки физически неподвижната единица, в която някога бяха запазени спомените на Боуз. Останали бяха само спомени за спомени, разпръсната информация, чиято манифестация беше странната чуждоземна фраза. Не се тревожеше от възможно замърсяване. Вече бе чист, единична форма на живот, която живееше в цялата звездна система и вече се разгръщаше във втора.

Продължи с усилията си да достигне до Федерацията. Всеки ден през междузвездната червеева дупка към междинната станция излитаха стотици кораби, носещи оборудване, с което щеше да построи новата поредица от червееви дупки.

От всичките стотици милиарди подвижни, които вършеха забързано заръчаните им задачи, един не се подчини на инструкциите на ПланинаНаЗората. Тъй като подобна индивидуалност беше немислима за Първите, той се движеше където си поиска и виждаше

каквото му беше нужно. Никой друг подвижен не притежаваше съответната индивидуална мисловна структура, за да се усъмни в действията му. Докато избягваше вниманието на главните мисловни процеси на ПланинаНаЗората, разполагаше с пълната свободна да ходи където и както си поиска.

Повече от ден той вървя около основата на гигантската планинска сграда, в която се помещаваше колосалното сърце на невъобразимото същество от взаимни връзки, което беше ПланинаНаЗората. Не се движеше така отработено като останалите подвижни, не беше привикнал с четирите крака, нито със странния начин, по който те се извиваха и огъваха. Въпреки това напредваше.

На заден план в съзнанието му бяха заповедите и мислите на ПланинаНаЗората, които излизаха от малкото комуникационно устройство, закрепено към едно от рецепторните му стъбълца. Той ги пренебрегваше, защото такова беше желанието му — способност на съзнанието, която другите подвижни не притежаваха. Въпреки това изображенията и информацията, които постъпваха от комуникационното устройство, бяха полезен ориентир за случващото се в системата на Първите.

Високо над него ослепителни светкавици се сипеха безспир по защитното силово поле и се заземяваха с прашене през върха на древната долина. Около тях бушуваха облаци с невиждана досега скорост. Бяха плътни и черни, и мусонните порои, които се изсипваха неколkokратно в рамките на час, заличаваха небето. Дъждът беше толкова тежък и неестествен, че по силовото поле се оформяха потоци, които отнасяха водата в наквазената земя отвъд него. Цели приливи от кал се плъзгаха по защитената свещена долина.

Подвижният наблюдаваше съсредоточено новото време, а една мисъл започваше да взема връх в съзнанието му: ядрена зима.

Паула Майо взе директния експрес от Париж за Уесекс. Чака дълго на тамошната планетарна гара на ТСП. Влакът за Хъксли Хейвън пътуваше само веднъж дневно. Навън беше тъмно, когато най-накрая стигна на перон 87Б в малка допълнителна зона на края на терминала. Композицията, която откри там, се състоеше от четири вагона без купета, теглени от парен локомотив, който може и да беше

излязъл право от музея. Беше забравила, че това пътуване си е чисто потапяне в миналото. На всеки друг свят подобно приспособление, което бълваше плътен черен дим и изгаряше въглища, щеше да бъде забранено от няколко закона против замърсяването. Тук, на един от Големите¹⁵, на никого не му пукаше.

Тя се качи на първия вагон и седна на едно от покритите с кадифе места. Качиха се още няколко души, които не ѝ обърнаха внимание. Точно преди предвидения час на заминаване във вагона влезе пазач. Беше облечен в тъмносиня униформа със сребърни копчета до края на жилетката и висока заострена шапка с червени ширити.

— Билета ви моля, мадам — каза учтиво той.

Тя му подаде малкото розово копие, което машината на края на перона бе отпечатала. Той извади перфоратор и проби малка Z-образна дупка в тъгла.

— Скоро ще сме там — каза и докосна върха на шапката си.

Сто и петдесетте години на цинизъм и културно усъвършенстване, които изграждаха обичайната ѝ защитна черупка, повехнаха.

— Благодаря ви много — каза искрено тя. Чувстваше се толкова по-спокойно в среда, която беше толкова честна и пряма.

Задържа билета в ръката си и се загледа в него, докато парният локомотив свиреше шумно и излизаше от гарата наред облак от чисто бяла пара и тракащи бутала. На теория Хъкли Хейвън представляваше домът ѝ, макар тя да не чувстваше каквато и да е привързаност към планетата и обитателите ѝ. Връщането ѝ щеше да се стори на всеки наблюдател (а тя беше сигурна, че Хоугън я следеше с виртуалното си око) като опит да се покрие, да се завърне към единственото място, където би паснала.

Последва обичайното бавно пълзене през парка на планетарната гара. Другите влакове сякаш препускаха покрай тях, а светлините от прозорците на вагоните им образуваха размазани ярки петна. В тъмната далечина като рядко населен град се беше изпънала линия от яркочервени и зелени сигнални точки. От време на време силните предни светлини на някой тежък товарен влак се понасяха по сребърните релси, последвани от тъмното туловище на вагоните, които затъмняваха парка.

Постепенното им напредване ги отведе към бледа кехлибарена светлина, която се бе разтекла върху тази част от парка като силно лунно сияние. Когато долепи лицето си към прозореца, Паула видя наредените портали. Над две трети бяха осветени от слънцата на световите, към които водеха. Пред тях релсите гъмжаха от влакове. Беше си притеснително да видиш колко малко разстояние има между машините във върволицата, в която ги подреждаше контролната система на трафика на гарата. Само единичната релса, по която се движеше парният локомотив, беше празна и отпред, и отзад. Завиха леко, за да се озоват срещу портала, който сияеше с размазана розова светлина.

Паула почувства обичайното изтръпване на кожата, докато минаваха през завесата на портала, разделяща различните степени на налягане. След миг вече се намираха на друг свят в разгара на деня му и набираха скорост през хълмист провинциален терен, състоящ се от зелени полета, разграфени като квадрати на шахматна дъска. Плътни, добре оформени плетове разделяха парцелите, а тук-там някоя каменна ограда представляваше по-сериозна преграда. Местни дървета с червеникави листа бяха примесени със земен дъб, ясен, смокини и букове. Короните на всички бяха подкастрирани, от дебелиите им стволоче излизаха дълги отвесни клони. Фермите използваха окастрината дървесина за подпалки през зимните месеци и така намаляваха зависимостта си от запасите изкопаеми горива. Една от добрите страни при употребата на подобна проста механична технология беше ниският разход на ресурси. Язовирните електроцентрали задоволяваха безпроблемно всичките нужди от захранване на планетата.

Виждаше фермерските къщи сред гънките на земята, големи тухлени сгради със сини покриви от плочки, сгушени сред големи навеси за сено, свински кочини, конюшни и складове. Някои от тях имаха зърнени силози, високи сгради, покрити със застъпващи се дъски, боядисани в гълъбовосиво. Знаеше, че бяха сред най-високите сгради на цялата планета. Единични жп линии се разклоняваха от основната и се извиваха към дворовете на силозите през тесни просеки и насипи. Релсите по това време вече бяха ръждиви. Беше рано през лятото, когато зърното все още не беше по полята. Само че по-късно през годината, когато реколтата вече беше прибрана и вагоните започнеха да събират ежедневно зърно, линиите отново щяха да

блестят, а тревите между дървените траверси щяха да се свият и да умрат, задушени от жегата на локомотивите и парния им дъх. Паула трябваше да признае, това беше абсолютната пасторална идилия. Сега приемаше това, което бе отрекла категорично като объркана и потресена тийнейджърка — че смисълът на това общество беше в непроменящия му се облик, че обитателите му бяха проектирани именно с тази цел. „Фондацията за изследване на човешката структура“ бе избрала технологично ниво, идентично на това от началото на двадесети век преди електронната революция. Това включваше инженерни приспособления и механика, които бяха лесни за поддържане. Нищо на планетата не се нуждаеше от компютърна диагностика при евентуална повреда. Инженерите можеха да открият повредата сред зъбците и кабелите на машината. Същото се отнасяше и до информацията, нямаше системи, бази данни, мрежи. В офисите си счетоводителите и чиновниците пазеха книги, папки и въртящи се картотеки. Фондацията бе проектирала хората, така че да работят специфични професии, които нямаше да метаморфозират с настъпването на прогреса — такъв просто не се случваше. Хъксли Хейвън осигуряваше на жителите си най-сигурното стабилно общество, което можеше да съществува. Тя все още не можеше да прецени дали Фондацията имаше моралното право да започне проекта, но сега, гледайки спретнатите поля и приличните на рисунки ферми, трябваше да признае, че той работи.

Влакът навлезе в покрайнините на Фордсвил, столицата на планетата. Вече се изкачваха по широк насип и тя можеше да гледа към улиците на външните квартали. Дълги редици от спретнати къщи с тераси се точеха в прави линии. Имаха ръждивочервени тухли и широки прозорци, боядисани във всички цветове на дъгата. Сред тях имаше по-големи обществени сгради, някои бяха четири- или пететажни и направени от тъмен сив камък. Нямаше никакви църкви, но тук нямаша религии — това беше свят, в който всеки знаеше, че е бил създаден от човека, не от Господ.

Дори когато влакът мина през центъра на града, сградите все още бяха със същите размери. Между приятните къщи се издигаха търговски офиси и много огромни паркове, които прекъсваха градското застрояване. Не приличаше на останалите градове на Федерацията,

където парите и политическата власт се натрупваха в центъра и архитектурата отразяваше тази концентрация. Тук всички бяха равни.

„Алфауей“, централната гара, вероятно беше най-голямата постройка в града след клиниката на Фондацията, построена в самото начало. Имаше три дълги извити като арки покриви от желязо и стъкло, достатъчно високи, че облаците пушек от парните локомотиви да се разсейват нависоко през комините на билото. Тя извървя перона и излезе на площад „Ричмънд“. Пътищата бяха изпълнени с тривагонни електрически трамваи, които се движеха върху релси по централните улици. По-многобройни бяха автобусите, чиито двигатели с метан ръмжаха високо, докато преминаваха из града с висока скорост. Таксите и товарни микробуси се опитваха да спечелят пространство между тях. Единственият личен транспорт бяха колелата, за които бяха отделени две самостоятелни ленти на всяка улица.

Хората я подминаваха забързано по тротоара. Много от тях поглеждаха потайно към Паула, докато преминаваха, и това ѝ се струваше забавно. Не славата ѝ печелеше тези погледи, никой тук не знаеше за нея. Беше заради непретенциозния бизнес костюм, който я издаваше като чуждоземец. За разлика от комиците на Федерацията, според чиито традиционни шеги всички на планетата бяха облечени в еднакви работнически комбинезони, хората тук носеха дрехи от всякакви модни течения, възниквали в историята на човешката раса. Единственото, което липсваше, бяха изкуствените материали.

Тя прекоси площада и влезе в главната трамвайна гара. Липсваше киберсфера, с която да се консултира е-кономът ѝ, нямаше складирана полезна информация за маршрути и спирки. Вместо това трябваше да застане пред голяма карта, върху която бяха наложени трамвайните линии, обозначени с основните цветове, и сама да разгадае коя ѝ е нужна.

Десет минути по-късно седеше в трамвая, който, както се надяваше, щеше да я отведе в квартала Ърлсфийлд. Приличаше много на превозното средство, което бе използвала последния път, когато напусна Хъксли Хейвън, макар да не можеше да си спомни номера на линията. Колкото повече се отдалечаваха от центъра, толкова повече намаляваха големите магазини и складовете, улиците придобиваха по-жилищен вид, тук-там скупчени заедно се издигаха сгради на фабрики. Докато ги гледаше да се изнизват, усети, че е все така

убедена в решението си да напусне мястото, взето преди толкова много десетилетия. След като бе израснала във Федерацията, този свят щеше да ѝ се стори твърде тих.

Не за първи път се замисли за най-радикалната възможност — да се подмлади и да изтрие всички спомени, свързани с живота ѝ във Федерацията. Без опита и богатите културни примеси, толкова любими на доведените ѝ родители, щеше да успее да се слее с това място. Само че това не беше нещо, което можеше да се принуди да извърши, поне не още. Все още трябваше да затвори първия си истински случай, макар да бе станал твърде труден и сложен.

Всичко започна през 2243 година, две седмици след като Паула премина изпитите си в Дирекцията за позицията на старши следовател. Това се случи девет месеца, след като Брадли Йохансон заяви завръщането си във Федерацията след пътешествие по пътеките на силфените и се зае с основаването на Пазителите на себесъщността. Като всеки водач на ново политическо движение, и особено такъв, който водеше въоръжени конфликти, му трябваха пари, за да подкрепи делото си. Тъй като вече нямаше директен достъп до фамилните финанси на Халгарт, той бе скроил прост план, за да открадне нужните му ресурси.

През една топла априлска нощ Йохансон и четирима негови колеги нахлули в Калифорнийския музей на технологичното наследство. Не обърнали никакво внимание на мраморните зали, пълни с огромни летящи апарати и дори по-големи космически самолети, промъкнали се покрай клетките, пълни с компютри от двадесети век, дори не погледнали към първите G5 персонални компютри очила, заобиколили първите подвижни роботи, свръхплътните лазери, микроподводницата със стелт покритие, прототипа на свръхпроводима клетъчна батерия и се отправили право към генератора на червееви дупки, който Ози Фернандес Айзъкс и Найджъл Шелдън бяха построили и използвали, за да стигнат до Марс. След много преговори и политическо маневриране музеят накрая бе придобил правата да изложи експоната.

Когато Йохансон и малкият му екип взривили главната врата към централния купол, се включили алармите и силовите полета. Пазачите на смяна реагирали бързо и обградили купола за по-малко от минута.

За да предотврати кражби, музеят бе свършил похвална работа, инсталирайки различни силови полета, които да изолират различни части от вътрешността, веднага щом се установеше някаква форма на престъпна дейност. Тъй като в централния купол се намираше най-важната, а следователно и най-ценната машина, някога построена от човечеството, неговото силово поле го затваряше напълно. Когато се беше включило, то бе пленило натрапниците във вътрешността си. Дотук всичко вървяло по план.

При наличието на над петдесет въоръжени пазачи извън купола началникът на охраната използвал музейната система за съобщения, за да нареди, според тогавашната традиция, на крадците вътре да хвърлят оръжията си и да излязат с вдигнати ръце и деактивирани импланти. След това се опитал да изключи силовото поле. Тогава разбрали, че по пътя си към вътрешността Йохансон бил прогорил главния захранващ кабел на генератора на силовото поле, както и командните връзки. Силовото поле се било включило автоматично заедно с алармата, захранвано от аварийните си резерви, но сега пазачите не можели да го изключат.

Това не било истински проблем. Трябвало просто да изчакаят пет часа, за да се изтощят аварийните резерви. Само че никой от музея не се бил замислил сериозно за естеството на машината, която силовото поле на купола защитавало. Надзъртайки през малък процеп в съсипаната врата, пазачите гледали как натрапниците работят трескаво по историческото устройство вътре. Йохансон включил към него нилинговата д-яма, която екипът му бил донесъл със себе си, и бавно активирал стария генератор на червееви дупки. Може и да бил на почти двеста години, но компонентите му били в добро състояние. А и Найджъл и Ози го били построили така, че да работи дори при евентуални отклонения. След час Йохансон успял да отвори червеева дупка. Не достигала надалече, не и в сравнение с огромните си комерсиални наследници, използвани от ТСП. Това не го притеснило, той не искал да ходи на Марс или даже на Луната. Искал да стигне само на четиристотин километра от музея, в Лас Вегас. По-точно, в купола с най-затегнатата охрана, който обслужвал осемте най-големи казина на Земята.

След като отворили дупката в купола, екипът преминал през нея. Отново писнала батарея от аларми, задействани от присъствието им, и

отново от външната страна се спуснали силови полета, проектирани да затворят всеки крадец, успял да стигне толкова далеч, до идването на пазачите. Един от членовете на екипа на Йохансон използвал микротермални експлозиви около вратата на купола, за да я запечата отвътре. След това в продължение на четиридесет и пет минути те прехвърляли торби, пълни с банкноти, през червеевата дупка обратно в музея. Казината приемали валути от всяка планета на Федерацията и всяка торба съдържала банкноти на стойност от пет милиона земни долара. На всеки член от екипа му отнемало средно по минута да вдигне торба, да я пренесе през червеевата дупка и да се върне за друга.

Паула Майо беше пристигнала деветдесет минути след задействането на алармата на калифорнийския музей на технологичното наследство. През последната седмица беше работила над странен случай на открадната нилингова д-яма от фабрика извън Портланд. Никой от Дирекцията за тежки престъпления не можеше да измисли защо на някой би му притрябвало подобно нещо. Всяка компания, която имаше нужда от такова, можеше да си позволи закупуването му. Сега вече знаеха. Тя се пребори с възбудената тълпа от репортери, а след това ѝ се наложи да преодолее малката армия от лосанджелиски полицаи и музейни пазачи, които бяха обградили престъпниците. Притисна се право към съсипаната врата и пред нея се откри тясна и неудобна гледка към купола, от която едва се виждаше една от страните на древния генератор на червееви дупки. Можеше да различи движещи се наоколо фигури, докато премигваше срещу замъглени от силовото поле въздух.

Само две седмици след назначението си и вече наблюдаваше на живо най-голямата кражба в историята на човечеството.

След като и последната торба беше хвърлена в помещението под купола, Йохансон отново премести изхода на червеевата дупка, този път до неизвестна дестинация. Екипът се труди още петдесет минути, за да пренесе торбите през дупката. След това си тръгнаха и прост софтуерен таймер започна да отброява времето до изключването на генератора.

Два часа по-късно силовото поле се изключи. Паула бе сред първите, които влязоха в купола, като ръководител на екипа криминалисти, който бе повикала. Естествено, Дирекцията нямаше да

й повери случая, тя живееше първия си живот и беше твърде млада (по-особеното й наследство никога не се споменаваше). Начело на случая бяха доведени старши следователи с по двадесет години опит, а тя получи второстепенна роля в работния екип.

На сутринта казината потвърдиха кражбата на милиард и седемстотин милиона долара. Медиите нарекоха това Великия червеев обир. Старши служители на Дирекцията започнаха да уверяват контактите си, че скоро следователите ще започнат да извършват арести. Просто не беше възможно извършителите да се отърват незабелязано от парите.

Йохансон обаче беше планирал добре. Харчеше парите си при хора, които не задаваха въпроси и със сигурност не отваряше огромни мистериозни депозити в банки. На Далечината Пазителите започнаха да увеличават броя и дейностите си, подемайки кампания срещу Звездния странник и главните му агенти. Ударите понасяха изследователския институт, както и фамилията Халгарт в ролята на второстепенна жертва.

Екипът на Дирекцията успя да разпознае ДНК-то на Йохансон от пробите коса, останали в купола. В началото това не означаваше нищо. Предвид множеството хора, които се разхождаха ежеседмично в музея, той беше просто едно име сред две хиляди и петстотин потвърдени проби. В досието му имаше повдигнати въпросителни предвид обстоятелствата около предишното му изчезване преди пет години, когато бе напуснал работата и семейството си. Чак когато започнаха саботажите на Далечината и Пазителите започнаха да обстрелват унисферата с пропагандата си, успяха да напаснат парчетата от пъзела. Залавянето на Йохансон беше съвсем различна и много по-трудна задача. Той винаги използваше посредници за закупуването на оръжия, и членове на Пазителите за разпространението на пропагандата. Всички направени арести бяха незначителни. Никога не се доближиха до него.

През годините, а след това и десетилетията, следователи напускаха екипа или биваха преназначавани, или просто се оттегляха от Дирекцията. Паула израстваше в йерархията, докато най-накрая не получи командването на разследващия екип. В крайна сметка обаче, той беше тихо разформирован и случаят с Великия червеев обир изостана в списъка с приоритетите. Дори тогава тя го поддържаше жив

като част от цялостното разследване на Пазителите. Не се бе отказала сто тридесет и девет години. Не можеше да го направи.

Трамваят спря на края на главната улица „Монтапо“ и Паула слезе от него. Градът не се бе променил, поне не спрямо смътните спомени от първия ѝ живот. Погледна по улицата с малките магазинчета и хотели и видя как се спуска към залива в дъното. От едната страна имаше каменно пристанище, спомни си тя. Върху скалистия нос бяха изтеглени рибарски лодки и се сушаха опънати мрежи. Ята от големи алени птици кръжаха над пристанището — тетрачайки, чиито мазни пера им позволяваха да плуват почти като риби.

Средата на следобеда не беше особено оживено време на „Монтапо“. Повечето хора бяха на работа и тротоарите бяха почти безлюдни, а автобусите — наполовина празни. Най-близкият магазин имаше две огромни витрини, зад които бяха изложени добре облечени манекени. На Хъксли Хейвън нямаше търговски вериги или запазени марки. Технически икономиката представляваше пазарен комунизъм, който позволяваше гъвкавост в разпространението и производството на неосновните стоки и така даваше възможност за свобода и иновативност от страна на дизайнерите. Роклите на манекените определено бяха красиви, както и шаловете, загърнати около тях.

Паула влезе вътре и беше поздравена от продавачката, млада жена, чиито дрехи бяха избрани все от полиците на магазина. Миг покъсно тя усети, че разглежда жената твърде съсредоточено, но как точно изглеждаше някой, проектиран за продавач в магазин? „Точно като теб, каза си ядосано. Като обикновен човек.“ Нямаше специална каста на продавачите в магазини, фиксираните доминиращи гени просто им даряваха подходящите поведенчески черти за обществена работа. Жената също толкова лесно можеше да е готвачка или библиотекарка, или пък градинарка. Чак след началното училище, което продължаваше до дванадесетгодишна възраст, хората на Хъксли Хейвън трябваше да изберат специалност от предварително зададената им сфера на интерес.

Продавачката се усмихна бегло, докато оглеждаше дрехите на Паула.

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

На Паула ѝ отне секунда, за да осъзнае, че все още изглежда помлада от нея, дори в официалния си костюм.

— Не се нуждая от дрехи, съжалявам. Искях да попитам как да стигна до къщата на Денкен.

— А, да. — Продавачката изглеждаше почти доволна от въпроса, сякаш бе очаквала от чужденката точно това. — Намира се на авеню „Семли“.

Тя даде поредица от указания на Паула и попита:

— Ако не възразявате, искам да ви попитам, защо искате да го посетите?

— Нуждая се от съвет.

— Наистина? Не знаех, че гражданите на Федерацията се допитват до нашите свободомислещи.

— Не го правят. Аз съм родена тук.

Тя се усмихна срещу обърканото лице на продавачката.

Авеню „Семли“ си беше същото, улица от бунгала с поддържани градини пред тях. Изключение правеха борове и другите иглолистни, засадени по края на тротоарите. След век и половина добра грижа бяха израснали в огромни яки дървета. Силният им аромат се смесваше със свежия бриз, който идваше от морето, и придаваше на авенюто спокойна атмосфера. Заприлича ѝ на селище за пенсионери.

Къщата на Денкен беше последното бунгало, преди авенюто да се влее в парковата зона, която продължаваше успоредно на скалите. Беше по-голяма от всички останали. Това беше новост на свят, където всички печелеха еднаква заплата, независимо от работата си. Някога някой бе добавил към нея странична тухлена пристройка с няколко прости високи тесни прозорци. Не отиваше на швейцарския стил на бунгалото.

Паула мина по малката пътека до предната врата и позвъни на потъмнелия месингов звънец. Градината се отличаваше недоловимо от всички съседски, където преобладаваха строго очертани морави, цветни лехи с ярки едногодишни растения и тук-таме по някой каменен басейн за птици или слънчев часовник. Тази градина беше оградена с вечнозелени храсти в разнообразие от пастелни цветове, а моравата не беше косена от седмица или повече.

Паула тъкмо щеше да натисне отново бутона на звънеца, когато някъде от къщата се обади мъжки глас.

— Идвам, идвам.

Миг след това вратата се отвори от висок мъж в средата на тридесетте, с несресана, дълга до раменете кафява коса, в която вече се бяха появили няколко сиви косъма. Носеше намачкана тюркоазеносиня тениска и чифт лимоненожълти шорти.

— Подранила си. — Погледна уморено към Паула. — Ох, не можа ли да дойдеш с майка ти?

— Нямам майка.

Можеше да различи лицето на предшественика му. Бузите му бяха по-закръглени и косата му беше по-тъмна, но носът беше същият, както и изразителните му зелени очи. Също и лекото объркване пред ежедневието.

Мъжът потърка лицето си, сякаш току-що се бе събудил и я погледна по-внимателно.

— О, чужденка. Какво правиш тук?

— Ти ли си Денкен?

— Ленард Денкен. Да?

— Аз съм Паула Майо и технически не съм от друг свят.

Ленард Денкен се намръщи, а миг по-късно на лицето му се появи стресната физиономия. Той се изправи, изведнъж напълно събуден.

— О, да, да, разбира се, последното откраднато бебе. Дядо ми! Не! Прадядо ми те е съветвал. Баща ми винаги говореше за това.

— Трябват ми още съвети.

Ленард въздъхна и се усмихна широко.

— Влез, моля. Съжалявам за бъркотията. Съзнанието ми не е толкова подредено, колкото очакват хората. Къщата е отражение на това. Матилда не престава да ме заплашва, че ще подреди, но все още не съм успял да съставя индекс. Някой ден. Да, някой ден.

И двете стени на дългия коридор бяха отрупани с книги, томове с твърди корици и с кожена подвързия. Някои от купчините стигаха до раменете на Паула и изглеждаха твърде нестабилни.

— Трябва да си купя още полици — заизвинява се Ленард, когато забеляза, че се оглежда наоколо. — На улицата има няколко дърводелци, но още не съм говорил с тях. Трябва ми и дървен материал.

Заведе я в голямата пристройка, която представляваше единична стая.

— Баща ми възнамеряваше това да е библиотеката — каза той. — Но изглежда малко съм се разпрострял.

Стените бяха заети от полици за книги, които се издигаха от пода до тавана, заемайки всеки инч. Ленард вече трупаше нови купчини по пода. Само на задната стена имаше високи тесни прозорци, отдавна покрити с още полици. Предният имаше две големи арковидни френски врати, които се отваряха към основната градина на бунгалото. От тях се откриваше прекрасна гледка към скалите и морето отвън. Пред другия имаше голямо старо бюро, затрупано със списания, вестници, книги и картонени папки.

— Моля, седнете — Ленард ѝ махна към хилав дървен стол пред бюрото. — Матилда! Матилда, имаме гост. Искаш ли чай? Или кафе? Опасявам се, че нямам от марките на Федерацията. Имам обаче нелошо шери.

Той се заоглежда, сякаш се намираше в непозната стая, докато не видя стария часовник на дядо си.

— Или може би е твърде рано?

— Чай, благодаря.

През вратата влезе момиче.

— Това е Матилда — каза Ленард. В гласа му имаше толкова много обожание, че чак ѝ стана малко неудобно.

Паула, която беше свикнала с генно модифицираните жени във Федерацията, се изненада от красотата на Матилда. Беше в началото на двадесетте си години, имаше нежни скули, които въпреки това правеха чертите ѝ силни, допълнени от широки леденосини очи, чийто нетрепващ поглед беше смуцаващо остър. Косата ѝ беше в най-светлите руси тонове. Беше много дълга, а точно сега беше сплетена в единична плитка, която се спускаше по цялата дължина на гръбнака ѝ, чак до тесните ѝ бедра. Беше висока, с дълги крака, чиято идеална форма се дължеше на мускулите, на които можеше да завиди всеки танцьор. На Паула не ѝ беше трудно да забележи всичко това. Матилда носеше само червени бикини и изрязана бяла тениска. Кожата ѝ имаше хубав тъмен тен.

Паула погледна отново през отворените френски врати и видя хавлиите в градината, където двамата явно се бяха пекли досега.

— Искам да те запозная с Паула Майо, наш забележителен гост от Федерацията — каза Ленард.

— Здравсти — каза Матилда. — Какво да ти донеса?

— Просто чай, благодаря — каза Паула.

— Добре.

Усмивката ѝ беше искрена и Паула усети, че ѝ отвърща.

— Не е ли прекрасна? — попита Ленард, когато момичето излезе от стаята. Беше срамежлив и нетърпелив като тийнейджър, който неочаквано се е озовал на среща с кралицата на бала. — Ще я помоля да се омъжи за мен. Така мисля. Няма друго, което да искам повече, но... Малко по-стар съм от нея. Не че някога е споменавала нещо по този въпрос.

— Не чакай прекалено дълго — каза Паула. — Ще се намерят още сто мъже, които да зададат същия въпрос, ако ти не го направиш. А тя е там, където иска да бъде. Това трябва да ти подсказва нещо.

— Да, о, да, много си права. — Той се поусмири и въздъхна. — Съжалявам. Не се предполага аз да искам съвет от теб.

— Няма нищо. Имам доста повече опит с тези неща. А и съм свикнала с разлики във възрастта от по век и повече. Обикновено любовта се оказва по-важна.

— Да, да, разбира се. Трябва да споделя, че е малко шокиращо, че идваш при мен, затова не се държа особено подобаващо. Писмата ти до прадядо ми са някъде тук. — Той махна към купчините в библиотеката. — Прочетох ги, когато поех работата на баща ми. Тъкмо си била получила квалификация като някакъв детектив в правителството на Федерацията.

Паула беше забравила за писмата си. Първоначално представляваха приятна връзка с единствения човек в Галактиката, който изглежда я разбираше. След това несигурността ѝ бавно отслабна и тя започна да пише само от учтивост. Естествено в един момент работата ѝ отнемаше толкова много време... Беше глупаво извинение. Трябваше да се досети, че Алексис ще запази писмата, взаимоотношенията им бяха много силни в краткия си период на съществуване.

— Да, стигнах до чин инспектор. Пожънах успехи. Без излишни скромности.

Той се усмихна по онзи горд начин, който събуди толкова много стари спомени.

— Разбира се, че си успяла. Несъмнено си била най-добрата за всички времена. Не че са щели да го признаят.

— Трябва да благодаря на праядо ти. Той ми каза да си тръгна. Знаеше, че няма да съм щастлива тук, не и след като бях видяла толкова много от Федерацията.

— Бих оспорил това, но аз не съм той, а ти очевидно си преуспяла там. Трябва да попитам, извинявам се, ако е твърде нахално, но някога изпитвала ли си колебания относно процеса на подмладяване? Очевидно си го преминавала няколко пъти. Мисля, че си била тийнейджър, когато си напуснала Хъксли Хейвън.

— Не, не съм имала колебания. Никога. На света има толкова много престъпления.

— И никой друг не може да свърши тази работа.

Тя направи изненадана физиономия. Толкова приличаше на Алексис.

— Неколцина може и да се справят — призна тя.

— Питам, защото подмладяването предизвиква постоянен спор сред моята каста. Просто не можем да решим дали трябва да го възприемем и тук.

— Бих казала, че е противоположно на цялата ви етика. Това общество е създадено, за да могат хората да живеят живота си и да бъдат доволни. Огромна част от това задоволство се корени в естествения цикъл, който никога не е бил нарушен и пренареден от Фондацията. Те просто са ви дали възможността да се наслаждавате на това, което съществува в сравнително проста рамка — поне в сравнение с преобладаващата част на Федерацията. За теб винаги ще има работа, независимо кой си. Работа, цел, която ще ти е приятна и за нея ще бъдеш възнаграден финансово с не повече и не по-малко от всеки друг. Ако възприемете подмладяването, ще трябва да се развиете отвъд това, което икономиката ви може да поддържа в момента. А сегашната ви технология е единствената, пригодена за фиксираните ви характерни касти. Най-доброто, което Фондацията е могла да зашифрова в гените ви, е поведение, подходящо за определена професия заедно с няколко допълнителни черти като например сръчност за докторите. Но вие просто не можете да произведете

техници по ядрен синтез или микробиолози, тези професии имат твърде много изисквания, при тях няма установен модел. За да поддържате модерна технология, ще трябва да оформите специализирани черти до степен, в която те на практика ще изчезнат. Ще се превърнете в нормални хора, живеещи в условия на икономика, която е идеологически задвижена вместо пазарно ориентирана. Няма да има какво да спре хората да си потърсят по-добре платена работа на друга планета, особено след няколко столетия работа в един и същ офис.

— Невероятно, а аз си мислех, че само свободомислещи като мен могат да построят здрави логически аргументи.

Матилда се върна с поднос с чаши чай.

— Не го оставяй да те забаламосва — каза тя и подаде чаша на Паула. — Той е много добър свободомислещ. Винаги задава въпроси, никога не им отговаря.

— За да мисля за нещата, първо трябва да ги познавам.

Матилда сви рамене към Паула, сякаш ѝ казваше „нали ти казах“, докато подаваше чашата на Ленард.

— С какво се занимаваш ти? — попита Паула.

— Сестра съм. Работя в майчинското отделение в местната болница. Обичам децата.

Тя погледна многозначително към Ленард. Той се изчерви.

На Паула ѝ се искаше да му се развика: „За Бога, помоли я.“ В тази къща имаше твърде много рециклирана история. Неподвижното, безбрежно общество беше едно, но то можеше да стигне до екстремни граници. По онова време, преди повече от столетие и половина, тя беше по-млада от Матилда, а Алексис беше по-възрастен от Ленард. Напускането ѝ разби сърцето на Алексис, а той беше този, който я отблъсна, наясно, че това беше единственият начин тя да получи бъдеще. Макар че ако имаше място, на което можеше да бъде щастлива на Хъксли Хейвън, щеше да е тук с него. Това беше проблемът със свободомислещите, имаха свръхактивно въображение, което ги правеше много несигурни. „Може би затова винаги са мъже, Фондацията просто усилва естествената им неспособност да се обвързват.“

Матилда премести поглед от любовника си към Паула.

— Ще ви оставя насаме, за да говорите. Извикайте ме, ако искате още нещо.

Тя целуна Ленард по челото и излезе отново в градината. Докато наблюдаваше как се измъква от дрехите си, за да легне на хавлията, Паула изведнъж си спомни за Мелани и Мортън, двойка, която много ѝ се искаше да забрави.

— Само че не си ли ти идеалното опровержение на собствения си аргумент? — каза Ленард.

— Един човек наскоро ми каза, че моята черта, заложенa от Фондацията, е маниакално-обсесивно разстройство. Беше идиот, но в думите му може и да е имало нещо вярно. Това е прекрасно качество за полицейски служител. Моят тип е може би единственият, който може да се нагоди към Федерацията — тя направи пауза, разтревожена от посоката, към която я водеха мислите ѝ — и вероятно свободомислещите.

Ленард хвана чашата си в две ръце и се вгледа в нея иззад ръба ѝ.

— Не сме толкова свободни, колкото си мислят хората. Ако трябва да ни опиша по някакъв начин, ще е като психиатрите на обществото. Фондацията сметнала за необходимо да помогне на този свят да се справи с въпросите и проблемите, които прекращват нормалното. Като група, на практика ние сме политици. Съветът ни трябва да предлага алтернативи, които да бъдат гласувани от всички. — Лицето му поомекна. — Има нещо като мит, че гените на всички са наредени така, че да ни се подчиняват. Макар да трябва да призная, че възможностите за диктатура са огромни.

— Не мисля, че от теб ще излезе добър диктатор, Ленард.

— Не, предполагам, че си права. Иронията е, че сме популярни по-скоро с работата си на микро- отколкото на макрониво. Наистина се отнасят с мен като с местния психолог, знаеш ли. Само да се появи някой малко по-необичаен проблем и къщата ми е първата им спирка.

— Същото важи и за мен.

— Разбирам. За какво си дошла тук в такъв случай?

— Може да се наложи да подготвите някакви решения за тази планета. Следите ли новините за двойката Дайсън и извънземните, които живеят там?

— О, да, това се появи във вестниците, макар да се опасявам, че нямаме много колонки, посветени на делата във Федерацията. Обаче

получих няколко доклада от отдела й тук, във Фордсвил. Свързана ли си с него?

— Бях. — Тя му заразказва какво се бе случило.

Два часа по-късно, когато приключи, по лицето на Ленард се четяха признаци на страх. Той притисна ръцете си към слепоочията и издиша шумно.

— Освен че искам да отида при този Рафаел Колумбия и да го ударя здраво в муцуната, не виждам как мога да ти помогна. Наистина ли работиш по това дело повече от сто и тридесет години?

— Да. Не е в природата ми да се отказвам.

— Не. Не, разбира се, че не. Съжалявам, просто не съм свикнал да работя с такива времеви отрязъци. И каква искаш да е следващата ти стъпка?

— Инстинктът ми подсказва да заловя Йохансон.

— Да, разбирам. Е, естествено, разполагам с някаква власт в ръцете си, записано е в хартата на Фондацията. Мога да уредя хазната да ти плаща месечна заплата. Няма да е много, но ще ти остава време да преследваш този дяволски човек, без да се тревожиш за пари.

Паула се засмя малко неучтиво. Започваше да си мисли, че бе направила голяма грешка, идвайки тук. Но и сега тя просто бе последвала инстинкта си. Ленард беше свободомислещ и последната връзка с Алексис, с която разполагаше. Остави погледа си да си рее из библиотеката, чудейки се как ли щеше да устрои бунгалото, ако беше останала. Замисли се за боята, мебелите, тапетите, които можеше да използва, за да прогони вехтата академична атмосфера.

— Ленард, за сто и петдесет години Федерацията ми плащаше добра заплата и още повече, за да си покривам разходите. Изплатих апартамента си преди сто и осем години. Ям предимно в столовата на работа. Купувам само по шест костюма на година и някои ежедневни дрехи. Също като пенсията ми за подмладяване и възстановяване, всичките ми пари отиват във фондова сметка, управлявана от СИ. Парите там не спират да се натрупват въпреки инфлацията. Не се нуждая от финансиране, но ти благодаря за предложението.

— Как тогава да ти помогна?

— Предполага се, че свободомислещите възприемат обективно по-голямата картина. Искah мнението ти за това как да постъпя. Макар и това да ми прилича обезпокоително на църковно опрощение.

— Какво общо има религията... не, забрави за това. Искаш да кажеш, че аз трябва да ти кажа какво да правиш сега?

— Може би да ме убедиш. Бих се радвала, ако се ограничиш до по-глобалните решения и не навлизаш в подробности.

— Дори не съм сигурен, че мога да обхвана цялостната картина в твоя случай. С какви избори разполагаш? В природата ти е да не се отказваш. Знаеш, че Йохансон трябва да бъде задържан. Използвай таланта си, Паула, залови го.

— Но дали трябва? — промърмори тя. Самите думи запратиха тръпки по ръцете ѝ.

— Защо да не трябва?

— Ами ако е прав? Ами ако има Звезден странник, зло извънземно, което влияе на човешките политики?

— О, възможно ли е това? На мен ми звучи много подозрително като теория на конспирацията.

— Знам. Но в случая се появява нарастващо количество несъответствия, които ме затрудняват. Досега наистина изглеждаше така, сякаш Йохансон е имал много проста мотивация, че Пазителите са били сформирани първоначално, за да му помогнат да открадне парите от Лас Вегас, а впоследствие да прикрият живота му, за да може той да живее от плячката. Но ако е прав и Звездния странник наистина някак ни е накарал да пратим кораба до Дайсън Алфа, това ще обясни много неща. Най-малкото той никога не е показвал колебание в разпространението на вярата си в Звездния странник. Единственият човек, когото познавам и който е способен да поддържа такава твърда позиция толкова дълго, съм аз.

— А, сега разбирам защо си дошла при мен. Това е морален въпрос. Интересува те дали трябва да прекратиш преследването на Йохансон, макар и да си сигурна, че е извършил престъпления, и да тръгнеш по следите на Звездния странник, чието съществуване все още не е доказано.

— Да, така е.

Тя не спомена, че няма с кого друго да обсъди ситуацията. Точно сега не беше сигурна на кого може да се довери.

— Колкото и да ме ласкае появата ти днес, не мисля, че мога да преценя правилно в тази ситуация. Нямам познания за политиката на

Федерацията и не я разбирам. А този проблем, струва ми се, опира точно до това.

— Не, не е така. Политиците и целите им са дълбоко преплетени в случая, особено що се отнася до Колумбия, но не техните борби за власт ме тревожат, а именно резултатите от тях. Дори и да се съмняваш в съществуването на Звездния странник, предлагам да проучиш името Найджъл Шелдън. Някак си той е забъркан в това. Както и да го погледна, Йохансон се противопоставя на някой с политическа власт. В този случай той може да работи заедно с друга малка политическа групировка. Това несъмнено ще обясни защо получава вътрешна помощ от правителството на Федерацията в продължение на толкова много време.

— Чакай малко. Останах с впечатление, че Шелдън е предотвратил инспекцията на товарите, пристигащи на Далечината.

— Така ми каза Томпсън Бърнели.

— Как тогава би могъл да е този, срещу когото действа Йохансон?

— Не знам. Да приемем, че не е. Ако Бърнели е прав. Ако Йохансон може да убеди Найджъл Шелдън, че Звездния странник е заплаха, нямаше да има нужда от Пазителите и Великия червеев обир. Старата ми Дирекция и всяка друга правителствена агенция щяха да насочат усилията си, за да открият извънземното. Но той не го е убедил, въпреки че Шелдън все пак блокира инспекцията.

— Колко надежден беше този сенатор?

— За нещо като това? Напълно надежден.

Ленард се облегна умислен назад.

— Това не е логично.

— Изглежда парадоксално, защото все още не разполагаме с цялата информация.

— Това обяснява и решеността ти да продължиш работата по случая, разбирам. Но по коя част от него? Хм, забавна дилема. Можеш ли да говориш директно с Шелдън?

— Предвид сегашното ми положение, вероятно мога да си издействам един разговор с един човек от властта. Затова трябва да избирам внимателно. Ако Шелдън е забъркан в това, просто ще отрече и може би аз ще споделя съдбата на сенатора.

— Да. Това трябва да се избегне. Разбира се, ако успееш да заловиш Йохансон, той ще може да отговори на много от въпросите ти.

— Ако открия Звездния странник, също ще сложа край на това.

— Как би го направила?

— Ще отида на Далечината. Ако Йохансон е прав, там ще има изобилие от доказателства в Института „Мария Селесте“.

— Това няма ли да е опасно?

— Рискът е приемлив. Никой няма да очаква да направя подобно нещо. А и ще стане бързо.

— Виждам предимствата на този подход. Звездния странник ще е по-голямото зло, което ще можеш да преследваш с чисто съзнание. В случай че си сигурна, че това не е просто реакция, предизвикана от шока след освобождаването ти от работа.

— Не е. Все някога ще заловя Йохансон. Въпреки това, трябва да имам предвид, че в условията на ситуацията с Първите, може и да не разполагам с много останало време. Особено ако Йохансон е прав и всичко е било оркестрирано в наша вреда. Ако Звездния странник бъде изобличен пред властите, това ще предотврати евентуален конфликт.

— Не обръщай внимание на фактора време, това е неизвестна, която не можеш да предвидиш. Трябва да тръгнеш след Йохансон. Знаеш как работи, познаваш почерка му. Освен това имаш огромно преимущество.

— Как така?

— Ако работиш сама, няма да има информация, която да изтича към него. Няма да знае, че си по петите му.

Тя се усмихна тънко.

— С Алексис си приличате повече, отколкото си мислех.

— Благодаря ти. Как ще процедираш в такъв случай?

— Ще пътувам до Далечината и ще се свържа с Пазителите. Те ще ме заведат до Йохансон. Както каза, той няма да ме очаква от тази посока.

— Ох, предполагам, че знаеш какво правиш, но моля те, бъди внимателна. Искане ми се да си представям, че праправнучето ми ще седи тук и ще слуша за следващия ти проблем.

Тя се изправи и му подаде ръка.

— Кажи му да се оглежда за мен.

— Наистина ли ще последваш съвета ми?

— Да, помогна ми да се съсредоточа върху това, което трябва да направя.

Той погледна през френските врати към Матилда, която все така се излежаваше върху хавлията.

— Тогава наистина и аз трябва да послушам твоя.

Пред входа на жилищната сграда на Паула беше паркирана огромна черна лимузина „Зил“, която блокираше улицата почти изцяло. Остана изненадана, че полицията не я бе извлякла. Най-малкото трябваше да глобят шофьора. Когато стигна до нея, една от страничните врати се отвори тихо като крило на чайка. Отвътре се показва глава на мъж, чиято кожа бе чисто злато.

— Трябва да поговорим — каза той на Паула.

23.

Имението Тюлип се намираше на съвсем малко разстояние извън Ню Йорк, в Рай Каунти. Самата сграда бе кацнала на върха на една от малките планини, от които се състоеше преобладаващата част от назъбения район. Беше обградена от борови гори, каквито имаше в изобилие по съседните хълмове. Сред високите дървета имаше огромни рододендронови храсти, които вирееха върху каменистата почва и разцъфтяваха в най-изящен цветен килим. Хората, чиито домове бяха наоколо, обикновено се задържаха тук в продължение на много животи и векове. Близостта на Рай Каунти до града правеше района идеален за тези, които можеха да си позволят цената на недвижимите имоти. Не беше толкова шикозно като Източен и Западен Хемптън, но беше изключително удобно.

Майлс Форан — милиардер, спечелил богатството си в Интернет, чиито акции постигнали почти балистична нарастваща траектория, — бе разсъждавал по същия начин, когато започнал да строи имението си в началото на двадесет и първи век. Целта му с проекта Тюлип била да построи „първия истински американски дом на великолепието през новото хилядолетие“. Не го устройвали обичайните модели на имения с дървено скеле, облечено в тухли и камък. Думата „имитация“ била изхвърлена от речника на наетите архитекти. Пищно украсените каменни стени имали сърцевина от бетон и стомана, предвидена да устои столетия. От целия свят със самолети били докарани всякакви занаятчии. Майстори дърводелци и масони задяляли и заизсичали материала, изработвайки истинско произведение на изкуството, пригодено за живот. Сключени били договори с дизайнери на аристократи, за да изградят класически интериор, пред който дворците на нефтените владетели да изглеждат евтини и кичозни. Земите наоколо били оформени и подредени в градини, които не отстъпвали на Версайските.

Проектът, продължил десетилетие, бил напреднал значително, когато Джеф Бейкър пуснал на световния пазар новата си кристална

памет — върхът сред носителите на електронна информация, който елиминирал всички останали системи, заличил авторското право и революционизирал Интернет, превръщайки го в инфосфера. Изведнъж гравитацията сграбчила здраво растежа на акциите на Форан и дори правото на Единадесета глава^[1] не успяло да го защити от бедствието.

Няколко години по-късно банките кредитори се зарадвали тихо, когато Гор Бърнели им отправил скромно предложение за имението и полузавършената скъпа и безполезна прищявка. Работата продължила. Тичинката на централната кула била завършена и тя била коронясана със златен прашник. Четирите крила били разположени около него като венчелистчетата на цвете. Издължените овали били покрити с извити алени и черни тавани, чийто дизайн бил откраднат направо от оперната зала в Сидни. В тях имало приемни, бална зала, огромна зала за банкети, петдесет спални за гости, библиотека, плувни басейни, солариуми, игрални зали и подобни на пещери подземни гаражи, запълнени с колекции от автомобили, за които всеки уредник на музей на моторната история би извършил престъпление.

Накратко, беше разточителство, граничещо с вулгарното, но Жюстин прекарваше повече време в имението Тюлип, отколкото в която и да е друга семейна резиденция. Ако изобщо имаше нещо като дом, той беше тук. А сега трябваше да приюти в градините му годишното парти на Мюриъл в момент, който беше чудовищно неподходящ.

Само че партито беше планирано преди месеци. Преговорите между адвокатските екипи, които представляваха Бърнели и Константин, бяха затворени. Съюзът им трябваше да се сключи под лупа заради движението на собственост между двете фамилии. Не че това щеше да се отрази на стопанската им сърцевина. Сравнително ниското положение на младоженците означаваше, че ще получат само няколко второстепенни пакета акции, няколко малки филиални компании, виртуална финансова къща и недвижими имоти в космоса от етап три. Макар и сливането да беше между преки наследници, адвокатите бяха оставили възможност за по-голямо сближаване между децата в следващите няколко века. Беше интересна динамика на взаимоотношения, чието избистряне бе отнело дълго време.

Мюриъл през сълзи, но смело бе предложила да отложат празненството. Все пак Томпсън беше неин предшественик. Жюстин

се усмихна на обърканото момиче, което още живееше първия си живот, и каза: „В никакъв случай, желанието на Томпсън щеше да е да не се отказваш.“

Затова по обяд тя стоеше под покрития с таван от рози белведер и посрещаше гостите, които прииждаха в модерни лимузини и невероятни антични коли. Не обръщаше внимание на возилата. Още преди векове се бе отегчила от постоянната надпревара в обществото. Въпреки това трябваше да признае, че обръщаше внимание на дрехите, които гостите носеха. Според етикета на празненството костюмите трябваше да са тематично подбрани от петдесетте години на двадесети век и павилионите, разположени из издигнатата морава на градината, отразяваха тази тенденция. Сервитьори в униформи от онзи период поднасяха коктейли от отминатата ера.

Жюстин бе избрала за себе си официална морскозелена вечерна рокля с пола, оформена като опашката на русалка. Дължината ѝ обаче стигаше само до токетата.

Наблизо паркира модел „Олдсмобил ’56“ и от задната му врата бавно се подаде Естела.

— Какво, за Бога, ти се е случило? — попита Жюстин, когато приятелката ѝ докуцука до белведера.

Естела носеше алена рокля на бели точки, както и розови слънчеви очила с огромни рамки. Вместо обувки имаше чифт електромускулни поддържащи ботуши.

Приятелката ѝ я целуна леко по двете бузи.

— Съжалявам, че ще проваля изгледа на събирането, скъпа, но си изкълчих и двата глезена. Болеше отвратително, изобщо не се шегувам.

— Как се случи?

— Стана невероятно глупаво. Танцувах на масичката за кафе на един купон. Когато скочих от нея, паднах лошо на краката си. Не разбирам, скъпа, танцувала съм на тази маса стотици пъти и нищо подобно не се е случвало.

Жюстин не я укори, щеше да прозвучи твърде родителски.

— Мен никога не ме канят на такива купони.

— Не би трябвало, сенаторе, вече трябва да мислите за репутацията си.

— О, благодаря. Трябва ми подкрепа именно от хора като теб.

— Знам, скъпа. — Естела докосна ръката на Жюстин. — Как вървят нещата? Толкова ли е ужасно?

— Екипът на Томпсън е отличен. Аз просто гласувам, както ми наредят те. Не съм започнала сама да сключвам договор. Все пак това е само временна работа, макар сенаторите единодушно да ми гласуваха доверие да продължа да го представям. Никога преди не е имало убийство на сенатор. Това уж трябва да бъде послание до убиеца — че не можеш да спреш политиците по този начин. Затова всичко, което правя, е просто да удържам крепостта, докато той излезе от клиниката.

— Бъди смела.

— Познаваш ме. — Тя се разсмя тихичко.

— Знаят ли вече кой го е извършил?

— Не. Нито защо. Толкова е глупаво. Кой в наши дни убива хора? Вече не сме във варварската епоха.

Естела подръпна роклята си.

— Този следобед сме.

— Да. Ще останеш ли за постановката тази вечер? Ще играят „Сън в лятна нощ“. Актьорите от Толторп уж са много добри, а градинарите построиха открита сцена пред буковите гори в по-ниската част.

— Миличка, няма да мърдам никъде. Едно силно питие и хубавичък сервитьор в първия си живот са всичко, от което имам нужда.

— Добре. Ще говорим по-късно, нали?

— Естествено. Това ли е Мюриъл?

— Разбира се.

Жюстин запозна приятелката си с момичето и годеника ѝ, които се намираха от другата страна на белведера. Мюриъл носеше копие на бялата рокля на Мерилин Монро от „Проклетите седем години“. Жюстин трябваше да признае, че ѝ стоеше много добре. Фигурата ѝ наистина беше невероятна. А и предвид прекрасното ѝ слънчево излъчване, тя си даваше сметка сама колко стара и уморена се чувства напоследък, въпреки младата плът на тялото. Младият Старал Константин очевидно бе силно влюбен, както си личеше от начина, по който двамата се държаха за ръце. Жюстин се уморяваше дори само от близостта до тях. От години споделяше радостта и наивния ентусиазъм на Мюриъл по отношение на годеника ѝ, брака, съвместното им

бъдеще и многото деца, на които искаше да вдъхне живот (и то с естествена бременност, за Бога) заедно с красивия си любим. Възможността да помогне на момичето да планира всичко беше нещо, което прекрасно отвлече вниманието ѝ. Мюриъл живееше в имението Тюлип през последните пет месеца, откакто бе завършила Йейл. Дори Първите и флотът за нея бяха просто случващите се по същото време неща.

И тогава някакъв луд уби Томпсън.

„Защо?“

Сега трябваше да бъде твърда и да покаже решителност, да се държи така, както всички очакваха от един старши Бърнели. А в същото време единственото, което искаше да направи, бе да прегърне малкия си брат и да го гушка, както когато тя беше на пет, а той беше бебе.

— Добре ли си, височайша? — попита Мюриъл.

За неин ужас Жюстин осъзна, че очите ѝ се бяха навлажнили. „Не сега, по дяволите.“

— Справям се — каза тя стоически. — Просто си спомням за него от време на време. Това е всичко.

Мюриъл прегърна Жюстин. Беше толкова детска постъпка, спонтанна и истинска, че тя почти се разхлипа на висок глас.

— Всичко е наред, Височайша — каза ѝ нежно тя. — Той ще се върне скоро.

— Да. Благодаря ти. — Жюстин кимна с благодарност, искаше да избяга от голямата, загрижена усмивка на Мюриъл. — Съжалявам, че съсипвам всичко.

— Ние сме семейство, Височайша. Това означава да приемаме тежките моменти заедно с приятните и да се държим заедно през всички трудности.

Жюстин посегна към презрамките на момичето и ги нагласи.

— В добро и лошо, а?

— В момента ми се пада доброто. — Тя погледна към Старал, който ѝ се усмихна разбиращо. — Той е доста добър в леглото, нали знаеш — каза с нисък поверителен глас.

— Да, скъпа, каза ми.

— Нямам нищо против, ако искаш да прекараш няколко нощи с него, Височайша. Преди да се оженим.

Жюстин се закикоти. Не можа да се въздържи. Мюриъл беше напълно сериозна. Какво чудо беше да си млад.

— Всичко е наред, мила. Наслаждавай му се сама, той наистина е страхотен улов, видно е за всеки. Води го в спалнята всяка нощ и се увери, че повече няма да може да го вдигне с друга.

— Ще направя всичко възможно да съм непослушна — каза примерно Мюриъл.

— Добре. Ние, момичетата Бърнели, трябва да поддържаме репутацията си, нали знаеш. Разчитам на теб да защитиш семейната чест. Ако все още могат да вървят на сутринта, значи не сме били достатъчно непослушни.

Сега Мюриъл се кикотеше. Старал погледна с леко подозрение и притеснение към малкия семеен конспиративен събор.

— О, невероятно — промърмори Жюстин. Току-що бе видяла как една дълга „Шкода“ паркира. — Виж кой е тук, а освен това за наша радост е довела новата си курва.

Двете Бърнели изправиха фигури и наложиха изкуствените си усмивки, докато Алесандра Барон се приближаваше към тях.

— Скъпа ми сенаторе, толкова съжалявам за брат ги — каза Алесандра. — Беше такова удоволствие, когато Томпсън гостуваше в предаването ми. Винаги съм го наричала добър политик. Един от последните.

Жюстин прати на знаменитостта претенциозна и преувеличена въздушна целувка.

— Благодаря ти. Той мислеше същото за теб.

— Веднага щом тялото му дойде в съзнание, кажи му, че съм питала за него. Би било страхотно, ако може да ми гостува отново.

— Ще му кажа. Благодаря ти.

— Искам да те запозная с най-новия и най-добрия си репортер съдружник — каза въодушевено Алесандра. — Това е Мелани Рескорай.

Жюстин се усмихна, докато се ръкуваше с младата жена. Живееше първия си живот, беше някъде на същата възраст като Мюриъл, но това беше единствената прилика между двете. Жюстин видя в това момиче суров уличен боец, изпълнен със заплашителна амбиция. Странно, че Алесандра не го бе забелязала. Може би сваляше гарда си, когато се оглеждаше в огледалото.

— За мен е чест, сенаторе — каза Мелани. — Домът ви тук е прекрасен.

— Благодаря ти. Няколко пъти съм се свързвала към репортажите ти. Изглежда градиш доста сериозно име, особено на Елан.

— Онези хора са ужасни в желанието си да се противопоставят на флота по този начин. Федерацията трябва да знае какво правят.

— Сигурна съм, че е така.

— Мелани, на празненство сме все пак — сгълчи я Алесандра. — А това трябва да е прекрасната булка.

Тя се ръкува с Мюриъл.

— Поздравления за годежа ти, скъпа. Изглеждаш невероятно. Засрамваш всички ни в тази рокля. И така трябва да бъде.

— Благодаря ви — каза мило Мюриъл.

— Да, поздравления — присъедини се Мелани. — Голяма щастливка си.

Последното прозвуча почти сякаш го казваше искрено.

Жюстин изчака репортерките да поздравят Старал и напусна белведера.

— Напомни ми пак, защо я поканих?

— Това е сватба в Обществото, Височайша. Такива са правилата.

— О, да, знаех, че е имало добра причина.

— Мислиш ли, че Гор ще дойде? Цялата фамилия на Старал е тук.

— Не се безпокой, ще дойде. Знае какво ще му причиня, ако не се появи.

Гор Бърнели наистина се появи с огромната си лимузина „Зил“, макар че това се случи чак след пет часа. Жюстин се отдели от групата Халгартови, с които говореше, и отиде да поздрави баща си. Той носеше идеално скроен смокинг, но дори и с него златното му лице и ръце не изглеждаха човешки. С него имаше жена, която Жюстин не разпозна в първия момент. Беше много привлекателна, младото ѝ лице имаше някои ориенталски черти, черната ѝ коса беше прилежно вързана. Носеше модерен бизнес костюм, който подразни Жюстин, все пак поканите включваха съвсем ясни инструкции.

— Не се мръщи — каза Гор. — Паула е мой гост.

— Радвам се да ви видя — каза Жюстин. Разпозна жената, без дори да се допитва до е-конома си. — Следовател, през годините съм следяла много от случаите ви.

— Ексследовател — каза Паула. — Бях освободена.

— И затова сме тук — каза Гор.

Жюстин не знаеше защо, но се бе надявала, че поне този път празненството няма да се окаже поредното прикритие за бизнес и сделки, че хората всъщност ще се отпуснат и ще се позабавляват.

Тя въздъхна.

— Ще използваме кабинета ти.

Също като Жюстин, Гор възприемаше имението Тюлип като генерален щаб за операциите им. Не само, че беше идеално подсигурано от физическа гледна точка, но и разполагаше с връзка към киберсферата, която беше по-голяма от тази на повечето корпоративни центрове. Централният достъп беше от кабинета му. Като самия Гор, и той представляваше абсолютния връх на интерфейсната технология. Когато се свържеха заедно, потъваха в дълбока синергия. Техниците от лабораториите на фамилията постоянно го престрояваха и модифицираха системите, въвеждаха подобрения, които нямаше да се появят на търговския пазар в продължение на години.

Визуално беше трудно да се прецени истинския му размер, нямаше точки, които да послужат за ориентир. Повърхността беше от твърда перленобяла пластмаса, която светеше отвътре. Жюстин винаги си представяше, че се намира в огромен фотонен процесор.

След като вратата се затвори, тримата сякаш бяха наложени върху празна холограмна проекция. От пода се издигаха извитите форми на столове, изваяни като скулптирани бобови торбички. Вътрешният им блясък се променяше от неутрален цвят до бледо медно, което ги правеше видими за окото. Тримата седнаха и отгънът избледня.

— Ще назнача Паула в Службата по сигурността на Сената — обяви Гор. — Ще има пост на началник на отдела, а ти трябва да уредиш това.

— Ясно — каза спокойно Жюстин. — Каква е причината?

— Убийството на брат ти беше извършено от някой, свързан със случая, по който работех — каза Паула.

— Имаш предвид Йохансон? Не искам да ставам критична, особено сега, но вече работиш по него от много време. Това беше причината Рафаел Колумбия да те освободи, нали така? Липса на резултати.

— Колумбия е шибан идиот — каза Гор. — Ще трябва да го наблюдаваме. Това малко лайно няма да се задоволи, докато не го коронясаме за император.

Жюстин погледна право към Паула.

— Въпреки това той има право. Разполагаше с почти сто и четиридесет години.

— Случаят включваше много повече от Великия червеев обир — каза Паула. — Винаги съм знаела, че Йохансон се ползва със защитата на някой в Сената или пък в правителството. Брат ти потвърди тази информация. След това беше убит.

— Кой го е убил?

— Не знам. Убиецът е неизвестен агент. Не знам и за кого работи, макар да имам подозрения.

— Кой? — каза през зъби Жюстин.

— Звездния странник.

След като бе натрупала толкова очакване в себе си, Жюстин се отпусна обратно в стола, изпълнена с отвращение.

— За Бога!

— Аз й вярвам — каза Гор.

— Татко! Не може да го казваш сериозно?

— Бяхме изиграни от завършен майстор. Знаех си, че има нещо подозрително във формирането на флота. Стана твърде лесно. Някой друг беше положил политическите основи.

— Глупости. Никой не знаеше, че се нуждаем от флот преди завръщането на „Втори шанс“. Аз самата все още не съм напълно убедена. Намесихме се само заради договорите.

— Абсолютно вярно. Това е нашата мотивация: чистата алчност, страхът да не обеднеем, да загубим защитни позиции, контрол. То ни познава много добре, не е ли така?

— Не. — Жюстин поклати глава. — Какво ти каза брат ми? — попита тя Паула.

— От десетилетия настоявам за проверка на всички внесени стоки на Далечината. Ако можех да пресека всички пратки на оръжия,

това щеше да ми помогне да разреши случая Йохансон веднъж завинаги. Брат ти откри, че Найджъл Шелдън предотвратява това.

— Това е... това е... — Жюстин се обърна към баща си с умолителен поглед. — Не може да вярваш на това!

— Защо да е невъзможно Звездния странник да съществува? — попита Гор на свой ред.

— Институтът на Далечината щеше да го е открил.

— Според Йохансон наистина са го открили — каза Паула. — Той е бил директорът, спомняш ли си?

— Знам, че е било така — каза тя недоволно. Мислите й се плъзнаха към слънчевата поляна в гората, където се бе приземил хиперплъзгачът й. Спомни си милия, сладък Казимир и безкомпромисната му вяра в откачената му кауза. — Добре, да приемем, че извънземното наистина съществува и Найджъл Шелдън работи за него, или е бил омагьосан от него, или каквото и да е. Как това ни води до убийството на Томпсън?

— Той най-накрая спечели борбата за инспекциите — каза Паула. — Аз самата осъзнах значението на това чак предната нощ, но поддържането на канала към Далечината отворен и недосегаем за официална намеса е било нещо като дяволски съюз между двете фракции. Пазителите на себесъщността искат това, за да могат да вмъкват контрабандно оръжията си. Звездния странник го иска, за да може да се завърне.

— Да се завърне? Имаш предвид на кораба си? — попита Жюстин.

— Да. В това вярват Пазителите — че когато съсипе Федерацията, той ще се върне.

— Защо. Корабът е развалина, планетата е наполовина мъртва. Знам го, била съм там.

Забеляза промяната: отклоняването на погледа, нарушаване на дишането, още дузина други дискретни знаци. Повечето хора нямаше да ги забележат, но Жюстин играеше играта повече от три и половина столетия, през които бе имала вземане-даване с корпоративни магнати и политици от най-висша класа. За нея езикът на тялото беше като телепатично излъчване с капацитет от милиони ватове. Последното й изказване я бе превърнало в най-новия заподозрян на Паула Майо.

— Никой не разбира мотивацията му — каза Паула. — Може би с изключение на Йохансон. А аз не бих разчитала на него, дори накрая да се окаже, че е бил прав. Можем да разчитаме единствено на пропагандата на Пазителите. Те твърдят, че той възнамерява да се завърне.

— И ти смяташ, че това е било причината за убийството на брат ми?

— Той се превърна в препятствие на пътя му.

Жюстин се втрени задълго в баща си, оглеждайки собствения си изкривен образ в гладкото златно огледало на лицето му. Мълчанието му ясно показваше на коя страна е.

— Как тогава назначаването ти в Отдела по сигурността на Сената ще ни помогне да намерим убиеца?

— Ще ми даде пълен достъп до всякакви разузнавателни данни по случая. Ще мога да наблюдавам какво вършат, но те няма да знаят, че надничам над рамото им. По този начин мога винаги да съм с един ход пред тях.

— Почакай малко — възрази Жюстин. — Кого се опитваш да заловиш?

— Крайната ми цел е Звездния странник. Но за да направя това, ще ми трябва Йохансон. Той е единственият експерт, с когото разполагаме. — Паула погледа към Гор. — Освен ако не отида на Далечината.

— Изключено — отвърна мигновено Гор. — Казах ти. Твърде ценна си, за да се пропилиеш в преследване сред непознат природен терен с партизани. Освен това не си подготвена за подобна операция. Публичният ти профил е твърде познат, трябва да те скрием зад някое бюро за известно време. След като вече знам какво всъщност се е случвало, мога да изпратя няколко тайни агенти от екипите по сигурността на фамилията, които да огледат под лупа и двете фракции на Далечината. Искам да знам какво точно става там.

— Много добре — каза Жюстин. — Ще се погрижа от офиса на Томпсън да уредят акредитациите ти. Би трябвало да можеш да започнеш от утре.

Не че беше съгласна с баща си. Просто за момента не виждаше друг възможен начин на действие.

Мелани беше сигурна, че Мортън щеше да хареса партито. Беше пълно с играчи от много по-висока лига в сравнение с тези, в които се бе движил той на Дъбов лес. Дори онази въздухарка Мюриъл имаше повече пари в тръста си от целия капитал на любимата на Мортън „Гансу Кънстракшън“. Той щеше да започне със сделките от момента, в който пристигнеха, и щеше да продължи, чак докато кетъринг роботите не започнеха да разчистват в малките часове на нощта.

Имението Тюлип ѝ действаше хипнотично. Толкова много богатство, древност и стил в една опаковка бяха смазващи за момиче от Дарклеик Сити. Всеки, израснал в подобно обкръжение, неизменно щеше да разполага с истинско самочувствие и хладнокръвие. Да прекараш детството си тук сигурно беше магическо изживяване. Можеше да си представи банди дечурлига, които тичаха по тревата, свободни и щастливи, играейки на гоненица, потопени в безвремието. Безучастната ѝ усмивка прикриваше завистта ѝ.

Докато наблюдаваше красивите хора, които си говореха на групички, пръснати из моравата, не можеше да се отърси от чувството, че живее в нечия друга телесензорна биодрама. Знаеше как да маневрира сред тях, как да се смее на глупавите им шеги. Кога да се усмихва разбиращо, докато си разменяха клюки. Знаеше имената на вина и храни, както и правилното им произношение. Изкуството все още ѝ създаваше затруднения. Великите фамилии и Междузвездните династии като че ли разполагаха с достъп до енциклопедична история на изкуството, заложен на генетично ниво. Е-кономът ѝ обаче пазеше нужните файлове в състояние на бързо повикване.

— А, ето го Кембъл Шелдън — каза Алесандра. Ръката ѝ махна дискретно към една от шатрите. — Виждаш ли го?

Мелани се обърна бавно и огледа групата около шатрата, чиито очертания бяха покрити от един от гигантските цветни аранжimenti. Виртуалното ѝ зрение показва снимката на Шелдън и тя я свърза с истинския човек.

— Видях го.

— Тази вечер ще изучааш Кембъл. Той е бил главният преговарящ от страна на тяхната фамилия по време на преговорите за флота, така че ще има достъп до подробностите. Как върви графикът на строежите, с колко е надвишен бюджетът. Знаеш какво ни трябва.

Мелани не каза нищо.

Алесандра я погледна неодобрително.

— Няма да ми омекнеш сега, нали? Има около милиард други момичета, които биха искали да заемат мястото ти.

— Знам. Но той е Шелдън, няма да ми издаде цифрите и друга подобна информация като тази. Не е глупав.

— Разбира се, че не. Той знае коя си и защо искаш да смучеш оная му работа. Той няма да ти даде цифрите, но ще ни покаже правилната посока. Всички са на война един срещу друг, млада ми Мелани. Всички се борят за надмощие и информацията е тяхното оръжие. Ако някой от враговете му не се справя добре, ще ти каже за това.

Мелани погледна отново към групата. Беше шест и половина, бе изпила твърде много коктейли и бе участвала в твърде много безсмислени разговори, в които всяко изречение започваше и завършваше със „скъпа“. В шатрите бяха включени лампи и пътеките из ливадите светеха в синьо, сякаш бяха фосфоресцентни потоци.

— Защо са им тези шатри? Това място трябва да разполага със силови полета. Ще ги включат, ако завали.

— Сигурна съм, че ще го направят — каза раздражено Алесандра.

— Щом няма да се измокрим, защо трябва да опъват шатри?

— Отиди и питай Кембъл. Шелдънови са скучни технолози, сигурна съм, че с удоволствие ще ти обясни всичко.

— Ти хареса ли си някой?

— Харесвам теб.

Алесандра се наведе и я целуна настоятелно. Мелани не ѝ отвърна веднага.

— Не бъди такава кучка — оплака се Алесандра.

Мелани се загледа в нея през алкохолната мараня. В следващия миг премигна и се втренчи през сгъстяващия се сумрак.

— Това е Майо.

— Паула Майо? — Алесандра не успя да скрие възбудата в гласа си.

— Да.

— Любопитно. — Тя все така гледаше към Мелани. — С кого е?

— С никого. Служител по сигурността. — Мелани беше доста доволна, че успя да го различи.

— Значи има вземане-даване с Бърнели.

— Нека аз се занимая с това.

— Трябва да спреш с манията си по тази жена.

— Историята е добра и ти го знаеш. Ще изчукам когото искаш, но ми дай това.

— Това е моята Мелани. Добре, мога да ти отпусна няколко дни. Ако откриеш каква е работата ѝ с Бърнели, ще бъда впечатлена. Но ако не успееш, те искам обратно на Елан до четиридесет и осем часа.

— Благодаря ти. — Мелани я целуна, този път, както трябва.

— Добре — каза накрая Алесандра, кикотейки се щастливо. — Кембъл! Помниш ли? Сега тръгвай.

Мелани хвърли коктейла си в розовите храсти, отметна разрошената си коса назад, навиря очици си и се отправи към мишената.

Годежното парти в крайна сметка се развиваше добре. Жюстин наблюдаваше гостите, докато те прииждаха вътре за вечерния бюфет. Група от двадесет музиканти се бе устроила пред големия басейн с фонтан и свиреше весели мелодии от петдесетте години на двадесети век. Чуваше се много смях сред жуженето на разговорите. През свежия нощен въздух се носеха плътни цветни аромати. Над моравата съзвездията горяха ярко. Надолу към буковата гора трупата от Толторп правеше последната си репетиция със сценичните техники.

Настроението ѝ се бе повдигнало значително, след като баща ѝ и Майо си бяха тръгнали. Предполагаше, че не трябва да се изненадва, задето баща ѝ възприема конспиративни теории в отчаяното си желание да хване убиеца. Само дето той винаги беше безмилостният логик. Убийството на Томпсън трябва да го бе разтърсило повече, отколкото си признаваше.

На сутринта щеше да отдели време и да говори с него както трябва за цялата ситуация. Междувременно обаче все още можеше да си прекара доста добре. В списъка с гости имаше няколко мъже, с които щеше с радост да прекара нощта. Когато започна да се оглежда, видя Кембъл Шелдън. На лицето му бе грейнала блажена усмивка,

докато говореше с Мелани Рескорай. Момичето очевидно бе решило, че той трябва да я заведе в леглото. Жюстин завъртя очи, раздразнена от глупавата мъжка психика. Добре де, той все пак беше голям, сигурно щеше да оцелее след преживяването.

Рамон ДБ беше под шатрата и оглеждаше дълго и виновно храната. Тя му се усмихна топло. В залата на Сената той беше като кула от мощ зад гърба ѝ, помагайки и през дългите трудни дни. Предстоеше му подмладяване след още една година. Щеше да ѝ липсва през това време. Но пък беше толкова красив на двадесет.

— Забравихте това, мадам.

Жюстин се обърна и се озова лице в лице с млад сервитьор, който ѝ подаваше сребърен поднос. На него нямаше чаши, само една раздърпана, избеляла слънчева шапка.

— Не мисля, че...

Тя млъкна. Втренчи се в слънчевата шапка. Изведнъж някаква странна сила я стисна за гърлото и ѝ стана трудно да диша. Заради същата тази сила недоверчиви сълзи запариха в очите ѝ, когато погледна нагоре към лицето на сервитьора.

— Ох. Боже мой. Казимир!

Краката ѝ почти я предадоха, но тя все пак успя да увие ръцете си около него. Беше по-голям. По-възрастен. С много по-широки рамене. Абаносовочерният му перчем се поклащаше върху челото на тъмното му красиво лице. Беше обзет от същия екстаз като нея.

— Всяка нощ мечтаех за теб, ангел мой — прошепна той в ухото ѝ, докато ръцете му галеха косата ѝ. Тя притисна здраво ръце към гърба му, още малко щеше да разкъса плата на келнерското му сако.

— Всяка нощ.

Той вече трепереше.

— Всяка нощ исках да бъдеш щастлива. Исках да обичаш красивия си живот. И дори когато ти пожелавах всичко това, копнеех да те погледам само още една минута.

— Шшшт.

Тя плъзна пръст по клепачите му и го целуна. Първоначално нежно, не вярваше, че е истински. След това се притисна към него по-силно, по-страстно, разтрепери се в прегръдката му.

Той се отдръпна и се втренчи съсредоточено в очите ѝ. Учудената му усмивка беше все така ярка, дори по-ярка, отколкото в

спомените ѝ.

— Ти си — каза екзалтирано тя. — Наистина си ти.

— Трябваше да дойда, ангел мой. Различни светове или различни галактики, не можех да бъда разделен от теб. Трябваше да открия път. Прости ми.

— О, Казимир.

Знаеше, че ще заплаче и не ѝ пукаше за това. Великолепният ѝ, романтичен, глупав любовник я бе последвал през звездите.

— Ела с мен — каза нежно тя и го придърпа умолително, с копнеж, към имението Тюлип.

В пълния среднощен мрак холограмните проектори обгръщаха откритата сцена в наметало от дебели щрихи в основните цветове. През буковите дървета се сипеше призрачно сух лед. Умно разположени силови полета позволяваха на Пък и феите да летят грациозно във въздуха. Монолозите се декламираха с увереност и величие и бяха приветствани с енергични аплодисменти от публиката.

Жюстин нито чу, нито видя каквото и да е било от най-добрия час на трупата от Толторп. В мрака и тишината на спалнята ѝ собственото ѝ тяло изпълняваше най-еротичните и чувствени действия, които можеше да постигне физически. Беше забравила какво е да я обожават толкова цялостно, толкова неегоистично. Тази вечер беше толкова по-отзивчив, доставяйки ѝ същото удоволствие, което тя му даваше с лекота, нетърпелив и желаещ да я задоволи. Бяха ту нежни и бавни и се движеха в чувствен ритъм, ту свирепи и почти се бореха, за да достигнат оргазъм. Нямаше значение, и двата вида любов бяха правилните за тях. Сред копринените сенки тя многократно наблюдаваше как напрегнатите му възторжени черти омекват в усмивка на непоносима радост само за да се изгуби сама в същия този делириум. Този път нямаше химикал или програми, които да ѝ помагат. Това беше истинско.

Когато зората нахлу в спалнята с вялата си сива светлина, Жюстин се усмихна, докато наблюдаваше телата им, все още преплетени заедно. Потта им се сливаше върху кожата, лицата им бяха на инчове едно от друго и те споделяха пълното си тайно задоволство.

— Обичам те — каза уплашено той.

— И аз те обичам.

— Няма да те пусна отново.

Тя се усмихна с възхищение на решителността в гласа му.

— Какво правиш на Земята?

Знаеше какъв отговор иска да получи: че беше тук заради нея и само заради нея.

— Имах шанс да те видя. Как можех да го пропусна?

— Моята прекрасна любов.

Докосна с пръст гръдния му кош и бавно прокара линия надолу по гръдната му кост, следвайки игриво ивиците яки мускули. Тялото му беше невероятно. Колко много време беше отнело на момче, родено в условия на ниска гравитация, да изгради такава физика и да успее да се справи със стандартната гравитация? Какви усилия трябва да беше положил, каква невероятна твърдост на духа. Беше доволна, че самата тя бе продължила с часовете си по аеробика и следваше диетата си, вследствие на което сега все още беше слаба и стегната.

— Ще бъде трудно да се измъквам, за да те виждам, но ще се справя.

Пръстът ѝ спря точно преди пъпа му. Знаеше, че ще последват лоши новини.

— Ще се измъкваш от кого?

— От Пазителите, разбира се. Тук съм на мисия.

— О, Исусе.

Тя се оттласна от тялото му и се плъзна по чаршафите, докато не се намери на една ръка разстояние, взирайки се смаяна в него. Младото му красиво лице вече гледаше объркано.

— Мисия — каза дрезгаво тя. — Тук си заради някаква мисия на Пазителите?

— Да.

— О, Казимир, не. Не можеш да правиш тези неща тук. Това тук не е Далечината. Трябва да спреш.

— Не мога да спра. Това е нашето време. Сега планетата ще си отмъсти на Звездния странник. Аз съм част от това, Жюстин. Брадли Йохансон ме избра.

Тя искаше да закрие главата си с ръце или пък да вкара с юмруци малко разум в неговата.

— Казимир, слушай ме. Вече разполагаме с флот, който има цял отдел, посветен на това да спре Йохансон. Стотици офицери работят по случая. Ще те хванат. Ще го направят.

Милата му усмивка беше просто неразбираема за нея.

— Няма. В пълна безопасност сме.

— Казимир, това не е игра.

— Винаги съм знаел, че не е. А сега и ти стана жертва на Звездния странник. Плаках, когато чух, че създанието му е убило брат ти. Колко е жестока съдбата — от всички хора във Федерацията да нарани единствения човек, когото обичам.

— Не, Господи, не, това не може да се случва. Казимир, моля те, няма Звезден странник. Брат ми беше убит от враговете си. Грозно е, жестоко е и никога не се е случвало в политиката на Федерацията преди. Но не е дело на някакво потайно извънземно.

— Политиците също са негови създания. Те са най-лесно покваримите хора.

— Чуй се. Ти просто повтаряш заучени лозунги. Йохансон е един зъл стар човек, който те използва, както и всички останали кланове на Далечината.

— Жюстин, съжалявам, но ти си човекът, който не може да прозре истината в този случай.

— Не мога да повярвам, че водим този спор. Трябва да спреш, Казимир, просто се оттегли. Ще се погрижа за всичките проблеми, свързани с участието ти. Господ е свидетел, ти си бил индоктриниран от самото си раждане. Никой няма да те обвини.

— Как можеш да ме молиш за това? — попита настоятелно той с болка в гласа. — Надявах се, че ще ни помогнеш. Отмъщението на планетата може да бъде и твоето отмъщение, ако позволиш това да се случи. Можеш да осигуриш победата на Звездния странник.

— Какво? За какво говориш?

— Направи така, че да премахнат инспекцията на товарите.

— Какво?

Нямаше да я отвори повече, дори да я беше шамаросал.

— Затова ли дойде? — попита тя.

— Не! — възпротиви се той. — Рискувах всичко, за да дойда при теб. Всичко. Обичам те, Жюстин, и се боря, за да спася твоя свят.

Тя се наведе напред и хвана ръцете му, беше наясно до степен на отчаяние колко млад беше и какъв идеалист, колко много трябваше да се доказва.

— Не искам да го правиш, не по този начин. Казимир, много по-смело и доблестно е да признаеш грешката си. Знам, налагало ми се е да го правя много пъти. Моля те, обмисли идеята да напуснеш Пазителите и да ги оставиш да се справят без теб за известно време. Заедно можем да го обсъдим.

— Искаш да ме сплашиш.

— Изобщо не искам това. Само искам да разбереш, че има и други гледни точки освен тази на Пазителите.

— Не мога да изоставя другарите си. Не трябва да ме молиш за това. Гледах как най-добрият ми приятел загива пред мен. Загубил съм и много други. А сега ти казваш, че всичко е било напразно.

— Какво ще правиш?

— Какво ще правиш ти? — контрира я той. — Ще се опиташ ли да ми попречиш да се върна при другарите си? Няма да позволя на вашите служители по сигурността да ме разпитват.

— Успокой се — каза припряно Жюстин. — Никой няма да те спре. Не искам да си тръгваш, но това е единствената верига около врата ти — огромната ми любов и желанието ми да не те виждам наранен.

— Минал съм през много битки. Не се страхувам от врага си.

— Господи! — изръмжа тя през стиснати зъби. — Мъже!

Той се усмихна неуверено и слезе от леглото.

— Къде отиваш? Няма да си тръгнеш сега, нали?

— Налага се. — Той сви рамене и почти се изчерви. — Не очаквах, че ще прекарам нощта тук.

Тя почувства, че бузите ѝ се изчервяват при тези думи.

— Искам да прекарваш всяка нощ тук, Казимир. Искам всяка нощ да е като предишната. Вече не ми се случва... По дяволите, мислех... не мислех, че някога отново ще ме е грижа за някого по този начин, вече не. Но ти...

— Когато това приключи, когато нищо не стои между нас, ще бъда твой колкото дълго искаш да ме имаш.

— По дяволите. — Очите ѝ се изпълваха със сълзи.

— Не плачи. Не искам красивото ми момиче да плаче заради мен. Не го заслужавам.

— Заслужаваш го. Толкова много го заслужаваш. Нямах представа.

Той приключи с обличането и я прегърна дълго.

— Ще се върна за теб — обеща той с цялата си сериозност. — Кълна се.

Тя кимна, твърде изцедена емоционално и физически, за да направи каквото и да е друго. След малко със стичащи се по бузите ѝ сълзи се обади на Алик Хоугън в офиса му в Париж.

Час преди зазоряване заваля, студени капки западаха по паветата, образуваха мръсни ручейчета и зашуртяха по улиците. Уморена, нещастна и гладна, Мелани стоеше под портала на три етажа под апартамента на Паула Майо в Париж. Слънцето изгряваше и изпод сивите сенки се показва тясна средновековна улица. От огънатата от времето носеща греда над нея капеше постоянно на главата ѝ и съсипваше скъпата ѝ прическа. Нямахше време да се приготви както трябва. Знаеше, че Алесандра няма да ѝ отпусне и секунда повече от тези два дни, освен ако не попаднеш на наистина добра история. Затова яката на сакото ѝ беше обърната нагоре в жалък опит да отблъсне част от студа, тъй като роклята ѝ от петдесетте години на двадесети век, която носеше на партито, определено не ставаше за това. И двата ѝ крака бяха прогизнали в ръчно шитите ѝ италиански кожени обувки, които вече бяха напълно съсипани.

Монотонността на ранната сутрин от време на време биваше прекъсната от преминаващите покрай нея обществени работи за общи дейности. До шест часа хората вече бяха излезли на улицата. На няколко пъти я изгледаха любопитно. Очите им се плъзгаха настрана, преценявайки я като проститутка, която чака сводника или дилъра си след кофти нощ.

„Близко сте“, казваше на гърбовете им, докато те се отдалечаваха.

В седем и половина Паула Майо излезе на улицата. Носеше дълъг незакопчан шлифер, под който се виждаше обичайният ѝ бизнес костюм. Краката ѝ бяха защитени от високи кожени ботуши. Тя

включи чадър от модифицирана пластмаса, който се разгъна в широка черна гъба.

Мелани изчака, докато жената не достигна почти до края на улицата, и напусна оскъдното прикритие на портала. Виртуалното ѝ зрение показваше малка карта на местността. Както и очакваше, Майо се бе отправила към най-близката метростанция. Поддържаше разстояние от двадесет метра зад нея и се опитваше да не бие на очи. По по-широките улици имаше някакво движение и пешеходци, които улесняваха прикритието ѝ. Фаровете прожектираха ярки отразени ивици върху черния тармак, а гумите им оставяха тънки пръски кал. Миризмата на прясно опечен хляб се понесе от сладкарниците, които отваряха врати. Стомахът ѝ заръмжа от изкушението.

Пред нея Майо сви зад ъгъла. Мелани забърза напред. Когато зави, знакът на метростанцията светеше ярко на петдесет метра напред. Майо беше изчезнала.

— Къде...

Огледа се наоколо. Жената не беше пресякла от другата страна на улицата. Нито един от магазините не беше отворен, така че не можеше да се е скрила някъде.

— По дяволите.

Беше скроила идеален план: щеше да проследи Майо до където и да работеше. Това щеше да ѝ подсказе каква работа върши за Бърнели и дори дали работеше за тях. Каквото и да се окажеше, щеше да даде достатъчно интересни въпроси на Алесандра, за да я остави да се занимава с Майо.

— От теб щеше да излезе ужасен оперативен агент.

— А. — Мелани се обърна стреснато.

Майо стоеше пред нея, държеше чадъра право над себе си и я гледаше насмешливо.

— Незаконно е да претърсваш с програми градските списъци с ограничен достъп. Пол Крамли, хакерът, когото си използвала, е достатъчно възрастен, за да знае това.

— Какво ще правиш, ще ни арестуваш?

— Не. Срещу него ще бъде отправено формално обвинение. Вероятно ще получи глоба и техниката му ще бъде конфискувана.

— Кучка!

— Нарушил е закона. Както и ти. Това, че си репортер, не те поставя по-високо от закона, мис Рескорай. Трябва да се съобразяваш с правилата като всеки друг гражданин, независимо колко неприятно е това за така наречената ти професия.

— Никога не съм чувала за Пол Крамли. Не можеш да докажеш нищо.

Погледът на Майо се концентрира върху нея.

— Не ми се налага. Пречиш на правителствен служител, което също е престъпление.

— Не си, ти си увол... — Мелани си пое дълбок дъх. — Съжалявам, отчаяно исках да взема интервю от теб.

— Не давам интервюта. Всеки в твоя бранш знае това.

— Но трябва да е възможно да ми кажеш, дали има заподозрени за убийството на Бърнели.

— Попитай флотското разузнаване за нова информация.

— Те не са толкова добри като теб. Ако заловят някого, ще е благодарение на работата, която си свършила ти. Искam цялата история.

— Освен това не се поддавам на ласкателства.

— Не те лаская. Презирам те. Но освен това съм и реалист.

Тъмна сива лимузина паркира до бордюра до тях. Задната ѝ врата се отвори.

— Губиш си времето да ме следиш — каза Майо. Чадърът ѝ от модифицирана пластмаса се сви обратно в обикновена дебела пръчка. — Дори и да можеше да свършиш работата както трябва, това, с което се занимавам, нямаше да ти е интересно по никакъв начин.

— Къде мога да намеря нещо, което да ми е интересно?

— В интерес на истината не съм сигурна. Може да опиташ космоса, дълбокия космос.

Тя влезе отзад в лимузината и вратата се затвори зад нея.

Мелани остана наред студа, разтреперана и загледана как алените задни светлини на луксозното возило се сливат с парижкия трафик.

— Вярно ли е, че тя никога не лъже? — попита тя СИ.

— Вярно е, че никога не казва директна лъжа. Въпреки това е способна да промени истината, ако това може да помогне на разследването ѝ.

„По дяволите. Дълбокият космос. Кой знае нещо за дълбокия космос?“

Предната нощ на Висшия ангел имаше голямо празненство. „СвАсаф“ се бе завърнал от още един полет след разузнаването на единадесет звезди. Капитан Макклеин Гилбърт докладва, че не са открили активност на червееви дупки, отворени от Първите. След това отиде заедно с адмирал Кайм и капитан Оскар Монро, за да наблюдава разкачването на „Неустрашим“ от монтажната му платформа. Дизайнът на бойния кораб се различаваше значително от „Втори шанс“ и по-ранните разузнавачи. Беше построен с единичен тристаметров корпус, оформен като издължена сълза, а в задната му част осем изтъпени термални радиаторни перки завършваха илюзията за аеродинамичност. На тридесетчленния екипаж беше поверен хипердвигател от клас капер 4 с максимална скорост от една светлинна година в час. Притежаваше седемслойно силово поле, допълвано от фиксирано молекулно поле на корпуса, петдесет ракети, съдържащи по петнадесет подглави с ускорение петнадесет же, които носеха заряди от стотици мегатонове, способни на аномални енергийни функции, както и тридесет насочени енергийни лъчеви оръжия. Бяха монтирани петнадесет нилингови д-ями с голяма вместимост, които да удовлетворяват енергийните нужни на хипердвигателя и бойните системи. Захранването им до готовност за полет вече беше отвъд възможностите на генератора на Керенск, който към този момент осигуряваше енергия за цялата флотилия от разузнавателни кораби. ТСПП полагаше свръхпроводими линии към други планети, за да захрани планираната флотилия. Построяването на нови генератори даваше началото на разрастващ се пазар от захранващи мрежи във Федерацията, а предприемачите и вече съществуващите компании се надпреварваха, за да доставят гигавати на флота.

„Неустрашим“ се разкачи точно по график. Малки сини йонни пламъци около основата му бавно го оттласнаха далеч от откритата монтажна платформа. Корабът се изви около „Висшия ангел“, така че хората в кристалния купол получиха добра гледка към пълните размери и формата му, докато той преминаваше пред Икаланайз. След

това включи хипердвигателя си и изчезна сред експлозия от виолетова светлина.

— Три са завършени, одобрена е работата по още десет — каза Уилсън, когато големият кораб се плъзна над Бабуян Атол. — „Защитник“ е следващият. Твой е, ако го искаш — каза той на Оскар.

— О, да. Да, определено го искам.

Мак се засмя радостно и поздрави стария си приятел. След това двамата се оттеглиха и се отправиха към града, доколкото имаше такъв в Бабуян Атол, за да пият за новото командване и успешното завръщане.

Оскар изпъшка нещастно, когато експресът се изстреля в силната лимоненожълта слънчева светлина, която нахлуваше през прозорците на купето първа класа. Посегна към слънчевите си очила.

— Е, къде приключихте снощи двамата? — попита Антония Кларк от мястото срещу тях.

— Нямам никаква идея — изсумтя Оскар. — Имаше някаква група. Така мисля. Може би джазова?

Той вдигна чашата черно кафе, която стюардът току-що му беше налял, погледна я, почувства размърдването на странни течности в стомаха си и припряно я свали обратно.

Антония се засмя. Вече ѝ се бе налагало да го наглежда като малко дете по време на пътнически полет при нулева гравитация от Висшия ангел до гарата на Керенск. В тези условия се бе оказало доста трудна задача да опазят униформата му чиста. Някои от останалите пътници се бяха оплакали.

— Подготви ли речта си? — попита тя.

— Майната ти.

— Искаш още една инжекция?

— Стига! Просто млъкни... О, Господи, да моля.

Ухилена, тя извади комплекта от тръбички и допря една до врата му. Чу се електрически вой, когато мембранната повърхност на единия край изстреля наркотика в кръвообращението му.

— Това е лимитът ти. Няма да получиш повече през следващите шест месеца.

Той допря внимателно върховете на пръстите си до покритото си с пот чело, за да провери дали болката отслабва.

— Печатат това само за да затворят устите на адвокатите. Можеш да поемеш поне двойна доза и нищо лошо няма да ти се случи.

— Винаги оптимист. Как си?

— Мисля, че всъщност може и да проработи.

— Браво.

Експресът премина през още един транспортен портал и светлината стана дори по-ярка, остро синьо-бяло сияние. Антония погледна през прозореца.

— Пристигнахме. Кръстопътният възел Нова Коста. Хайде.

Изправи се.

Оскар изгледа дълго чашата кафе и реши да не го пробва.

Един от старши управителите от клиниката беше на перона, за да ги посрещне. Беше им подготвил кола, която се плъзгаше плавно по магистрала 37.

— Дотам е десет минути — обеща им управителят. — В момента се обръщат смените, така че трафикът е лек.

Хотел „Надсис“ се намиреше зад магистралата. Беше двадесететажна сграда с Х-образна форма и пет отделни крила. Над хиляда репортери от медиите се бяха натъпкали в аудиторията „Битам“, където щеше да се проведе церемонията по посрещането. Двамата почетни гости и всички останали високопоставени особи се качиха вкупом на сцената, посрещнати от мощни ръкопляскания. Дъдли Боуз, дългурест юноша с червеникаворуса четина, която не поддаваше пред усилията на никой фризьор, спря да се мръщи и се усмихна на публиката, преди да вдигне палци, запазената му марка по време на интервюта. Емануел Фербеке изненада тези, които се бяха подготвили допълнително и бяха изчели досието ѝ. На „Втори шанс“ бе толкова разумна и стриктна, че чак изглеждаше скучна. Беше жена с по-скоро незабележими черти, която не се интересувахе от външния си вид. Днес бе почти неразличима от всяко друго осемнадесетгодишно момиче, живеещо първия си живот. Беше избрала лилава рокля с презрамки и къса пола, която разкриваше дългите ѝ крака, тонизирани до съвършенство от физиотерапевтите на клиниката. Тъмната ѝ коса, все още къса, въпреки ускорения растеж след клонирането, беше оформена в красиви къдрици, които подчертаваха младостта ѝ. Неизменната ѝ радостна усмивка и съвсем момичешкият

й кикот бяха рядък пример за човек, който бе цялостно податлив на процедурата по съживяването.

По план Оскар трябваше да изнесе първата реч. Той поздрави всички. След това трябваше да представи героите — нещо доста глупаво. Последва „личното“ му приветствие на бившите му другари от екипажа. Разказа една весела случка от мисията на „Втори шанс“, за да покаже колко добри приятели бяха всички, а в същото време му се искаше да разкаже как Боуз бе успял да прецака филтъра на душовете за цялата палуба.

След пет минути мъчение той си седна на мястото, съпроводен от учтивите аплодисменти и насмешливата усмивка на Антония. Следващ по ред беше вицепрезидент Биклу, който отправи официалната приветстваща реч. Беше висок мъж, с генно програмирани и профилирани черти. Беше красив, без да изпъква, с нордическа бяла кожа, контрастираща с африканския произход на Дой. Оскар трябваше да седи и да не сваля усмивката от лицето си, докато вицепрезидентът изнасяше изключително силната си реч, изпълнена с множество леки шеги, които разсмиваха медийните представители и караха останалите гости да се усмихват одобрително. В сравнение с него Оскар изглеждаше като подгриващ аматьор.

Когато дойде нейният ред, Емануел се изправи и мило целуна вицепрезидента по бузата. Усмихна се на голямата публика, каза колко е хубаво да е отново там, колко е впечатлена от напредването на флота, колко много иска да се присъедини към него, веднага щом навърши нужната възраст. Последваха ръкопляскания и няколко подсвирвания, а след това тя отправи голямо „здравей“ към всичките си приятели, както и благодарности за подкрепата, която ѝ бяха оказали, докато преминаваше през процедурата по съживяване.

Намигна окуражително на Дъдли Боуз и слезе от подиума.

— Този следобед чух много думи за отдадеността и приятелската атмосфера на „Втори шанс“ — каза Дъдли. Ръката му несъзнателно се вдигна и се заигра с ухото му. — Какъв велик кораб е, каква невероятна работа е свършил по време на мисията. Това ме обърква. Защото аз със сигурност не летях на него. Копелетата от екипажа ми ме ОСТАВИХА ТАМ. САМ! Така нареченият ни капитан дори не се увери, че сме още живи, беше толкова отчаян да спаси собствения си задник.

Ръката му се изстреля нагоре, изпънатият му пръст сочеше към тавана.

— Аз все още съм там, нали знаете. Някак си. Някакво извънземно ме поддържа жив, или поне части от мен. Защо тогава съм и тук? Какво правите с мен, лайна такива?

Той слезе с тежки стъпки от подиума и остави всички високопоставени гости зяпнали смутено едни в други.

— Направи нещо — каза Антония с ъгълчето на устата си.

— Защо аз? — измърмори й Оскар. Всички репортери в публиката гледаха очакващо към тях и предаваха образа им през унисферата. Много от тях се усмихваха. Не със симпатия.

— Ти си церемониалмайсторът.

— О, мамка му. — Оскар бавно се отправи към средата на сцената, където бяха фокусирани множество светлини. Прочисти гърлото си.

— Днес сме малко вдетинени, а? — Никога не се бе изправял пред толкова дълбока и ненарушима тишина. — Вижте. Добре. Съжалявам, че д-р Боуз се чувства така. Ако бяхме останали на Наблюдателната кула, всички щяхме да загинем. Толкова просто е. Първите стреляха по нас с ядрени оръжия. В такива условия нямаш право да се мотаеш и да философстваш.

Сред първите редове на публиката се изправи Алесандра Барон.

— Капитан Монро, „Втори шанс“ разполагаше със свръхсветлинен двигател. Първите нямаха такива възможности. Защо тогава не обърнахте и не се върнахте впоследствие, за да проверите какво се е случило с другарите от екипажа ви?

— Главната ни мисия беше да докладваме за откритията ни във Федерацията. Всички на борда знаеха това, включително д-р Боуз. Всички приемахме рисковете.

— Само че действията ви в този случай не повишиха ли рисковия фактор? Една проверка нямаше да застраши никого на борда. Не бяхте ли загрижени за другарите си.

— Те се издъниха — отвърна рязко Оскар, ядосан на обвинението. Спомняше си твърде ярко каква беше ситуацията на борда в онзи момент. Сега тази видиотена дива поставяше под съмнение решенията, защитени от изминалото време и разстояние. — Или поне Боуз се издъни. Не беше правилно обучен за

изследователския екип. Никой не искаше стария идиот на борда още от самото начало.

Този път тишината, която се отвори, за да го погълне, беше дори по-дълбока. В следващия миг срещу него вече се задаваха едновременно хиляда въпроси.

Ръката на Антония се уви защитно около рамото на Оскар.

— Благодаря ви за времето, дами и господа — извика тя през усилвателя, увеличавайки го докрай. — В момента в салона се сервират питиета и сандвичи. Забавлявайте се.

Издърпа със сила Оскар от подиума, сграбчила го в нещо подобно на борческа хватка. Той улови за миг дяволската победоносна усмивка на Барон, преди да достигнат кулисите.

Бялата кожа на вицепрезидент Биклу бе станала червеникавокафява.

— Защо никой не ме предупреди, че ще се държи враждебно? — викаше той на помощниците си. Забеляза Оскар. — Ти! Какво по дяволите беше това?

— По-късно — изчурулика весело Антония, докато все така дърпаше Оскар след себе си. Стигнаха до сервизните коридори на хотела и спряха.

Оскар сложи ръка на челото си. Беше горещо и потно. Главоболието му се беше завърнало с всичка сила. Когато отдръпна ръката си, почти очакваше влагата по нея да се окаже кръв.

— О, Господи, наистина ли казах това?

— Да — каза Антония с прекомерно задоволство. — Беше време някой най-сетне да го направи.

— О, Господи. Мисля, че току-що профуках капитанството си на „Защитник“.

— Не ставай глупак. Хайде. Това е хотел. Някъде наблизко трябва да има бар. Ще те черпя, за да ти оправим махмурлука, нуждаеш се от това.

Дъдли не обърна внимание на никого: на правителствените представители, на хотелския персонал, дори на сестрата от клиниката. Веднага щом напусна сцената, се затича, препъвайки се в лабиринта от коридори, докато не стигна до голяма пуста кухня. Чак тогава спря и

си пое разтреперано дъх. Притисна страната на главата си в големия хладилен шкаф и се порадва на хладната повърхност от неръждаема стомана върху кожата си. Сърцето му хлопаше и ръцете му се тресяха. Не само заради бягането.

— Направих го — прошепна той и се усмихна сам на себе си. Беше казал какво мисли пред всеки важен репортер във Федерацията, както и пред вицепрезидента. Самата мисъл запращаше тръпки по крайниците му.

Някой започна да ръкопляска почти подигравателно.

Дъдли се изпъна. Почти очакваше да се появят телохранителите на вицепрезидента и да размахат йонни пистолети срещу него.

Вместо това се оказа младо момиче с къдрава златиста коса, която падаше под раменете ѝ. Носеше блузка с деколте от някаква ръждиворозова прозрачна материя, изпъстрена с шарки на сребърни листенца, както и чифт стегнати избелели сини дънки. Върху една от халките за колана имаше малко сребърно М. Докато се приближаваше, върху устните ѝ играеше крива усмивка. Зъбите ѝ бяха изключително бели, забеляза Дъдли, наред с това, че блузата ѝ прозираше. Лицето му започна да поруменява.

— Искате много кураж, за да кажеш това — каза тя. — Имаш уважението ми.

— Благодаря ти.

Думите му не излязоха чак като заекване. Знаеше, че зяпа, но просто не можеше да се спре. Беше твърде привлекателна, тялото ѝ изглеждаше толкова здраво, че гледката го омайваше. Температурата на собственото му тяло нарастваше неконтролируемо. Още не беше правил секс, не и в това тяло. Само много нощи, прекарани в мастурбация, откакто стана физически способен. А и това не беше отдавна. Спомени за жените, с които бе преспал, постоянно се появяваха в съзнанието му, както и за всички останали, които никога не бе събрал смелостта да заговори. Знаеше, че старото му аз никога нямаше да покани на среща момиче като това.

— Трябва да е било отвратително да осъзнаеш какво са сторили — каза тя. — Да приемеш какво предателство са извършили спрямо теб.

— Да. Да, така беше.

— Без теб нищо от това нямаше да е възможно, нито един от звездните кораби нямаше да бъде построен. Бившите ти другари нямаше да заемат важните постове, които са си извоювали.

— Не мога да повярвам, че го направиха. Оставиха ни да умрем. — Дори сега след всичките тези месеци, през които бе премислял случилото се, опитвайки се да го приеме, днес горчилката беше също толкова силна, както в деня, когато му съобщиha новината. — На нито един от тях не му пукаше за мен.

— Знам — каза нежно тя. — Много от нас го знаят.

Усмивката ѝ беше омайваща.

— Спомням си, когато откри забулването. Тогава отварях репортажи за теб, все още бях в училище. Мислех си, че искам да стана астроном заради теб.

Той размърда некомфортно раменете си. Близостта ѝ беше опасна. Чувстваше как ерекцията му нараства. Страхуваше се, че ще я забележи. Искаше да я види гола. Искаше да я чука като демон до пълно изтощение.

— Така... така ли? Такава ли си? Астроном?

— Не. Опасявам се, че не съм от интелектуалния тип. В крайна сметка избрах спортна програма, бях в отбора по гмуркане.

— А.

— Знаеш ли, трудно ми е да повярвам, че говоря със стария си идол.

— Аз не съм ничий идол. Не съм сигурен дори, че съм себе си.

— Започна да удря юмрука си в хладилния шкаф, отново и отново. Дори когато говореше с нея, не можеше да отклони мислите си за дълго. — Нали знаеш, че истинският Дъдли Боуз още е някъде там. Още гледа към чуждите звезди, но вече от много по-близо.

Засмя се пискливо, почти загуби контрол над гласа си.

Ръката ѝ хвана юмрука му и го задържа.

— Аз съм Мелани.

— Радвам се да се запознаем.

Единственото, което чувстваше, беше хватката на пръстите ѝ върху китката му, силата и топлотата ѝ. Ухаеше едва доловимо на парфюм. Той вдиша дълбоко аромата, който беше толкова различен от филтрирания климатизиран въздух на клиниката. Аромат на човек.

— Навън има наета кола. Имам и стая в този хотел.

За Дъдли се оказа почти болезнено да каже каквото и да било.

— Да.

— Така. Мога да те закарам на най-близкия Тих свят. Или можем да се качим горе. Сега. Веднага.

Хотелската стая беше еднотипна и неразличима като всеки друг продукт на Августа. Беше дълга и L-образна, в единия ѝ край имаше тераса, а в другия — мраморна баня. Голямото двойно легло беше вдигнато по-високо от обичайното, а завесите около него можеха да го изолират от останалата част.

Навън беше тъмно, когато Оскар най-накрая отвори вратата и с препъване влезе вътре. Беше прекарал два часа заедно с Антония в малкия, ограничен за гости на хотела салон за коктейли на петия етаж, преди репортерите да ги открият. Така приключи купонът им.

Остави светлините включени и отиде до кухненската ниша. През широките стъклени врати на терасата влизаше достатъчно слънчева светлина, за да види бирените бутилки в хладилника. Избра си една и махна капачката. Антония беше права, алкохолът винаги беше подобър лек от инжекция. Махмурлукът му съвсем се беше изпарил. Хотелското меню беше на бара. Той го взе и излезе на тесния балкон. За вечерта имаше планиран официален банкет, който да завърши приветстващото събитие. Затова имаше и стая на свое име. Но вечерята беше отменена. Ако искаше да яде нещо, трябваше да ползва румсървиса.

Навън Нова Коста блещукаше ярко под нощното небе, сякаш беше увеличително огледало, което отразяваше съзвездията над себе си. В посока обратна на океана, на север хоризонтът сияеше с наситена кехлибарена отсянка там, където стоманолеярните се нижеха по протежение на хълмовете Корли. Истинска фалшива зора. Спомни си за малък свят с оранжево слънце, който бе изследвал преди осем-девет години. Короната на Нова Коста бе по-ярка от дребното светило. Магистралите бяха бавно движещи се пиротехнически реки, които се извиваха неуморно между искрящите решетки. Тесни ивици мрак прорязваха града. Това бяха железопътните релси, по които дълги проблясващи влакове се нижеха безкрайно между дворове, гари, и фабрики.

Оскар се усмихна безучастно на индустриалния мегаполис, както винаги зашеметен от невероятните му размери и енергия. Вятърът Ел Йопи духаше силно тази нощ и топлия му сух въздух помиташе магистралите и булевардите. Отпи от бирата. Някъде навън в обсипаната със скъпоценни камъни решетка от светлини се намираха заводите, в които ТСП строеше хиперпространствените си двигатели. В Първа база обикаляха слухове, че последните варианти са по-бързи от капер 4, много по-бързи. Ето това щеше да е страшен звезден кораб.

— Този следобед се справи много впечатляващо.

Оскар подскочи при звука на гласа. Бутилката бира се изплъзна от пръстите му и падна беззвучно към тъмния паркинг петнадесет етажа надолу.

— Мамка му.

Когато нахлу обратно в стаята, на дивана седеше мъж. Оскар така и не го бе усетил да влиза.

— Някои хора никога не се променят — каза мъжът. — Винаги си си падал малко повече по добрата стара пиячка.

— Кой? Какво?

Последва тихо подсмиване и мъжът запали лампата на масата. Оскар се загледа в натрапника. Беше доста стар, вероятно на около шейсет, не се бе беше подмладявал. Лицето му беше закръглено и издаваше добро здраве, бузите му бяха червени. Кожата му изглеждаше малко грапава — белег у хората, които използваша твърде често клетъчно препрофилиране. Тялото му беше по-едро от нормалното, но не беше в лоша форма, не и за човек на неговата възраст.

— Съжалявам, познавам ли ви?

— О, да, Оскар, познаваш ме.

Оскар се приближи до дивана и го погледна по-отблизо, опитвайки се да напасне лицето, което виждаше, към собственото си минало.

— Не...

— Не се опитвай да ме познаеш с паметта си. Нищо не е останало от начина, по който изглеждах. През десетилетията се препрофилирах стотици пъти, за да съм винаги на няколко крачки пред закона.

— О, по дяволите. — Силата напусна краката на Оскар. Той седна тежко на другия край на дивана. — Адам? Адам, ти ли си това?

— Аз и никой друг.

— О, Господи. Минаха четиридесет години.

— Тридесет и девет.

Оскар погледна с искрен страх мъжа, който някога беше негов приятел и другар.

— Какво искаш.

— Така ли поздравяваш стар другар?

— Недей.

— Какво? — изплю думите Адам. — Да не ти напомням какъв беше едно време? Да не ти напомням, че едно време имаше идеали? Принципи? Да не ти напомням какво правеше за каузата?

— Никога не съм забравял, по дяволите! — извика Оскар. — Мили Боже. Никой не би могъл да забрави. Не и това. Не и това, което направихме.

— Радвам се да го чуя. Не знам защо си мислих, че си постъпил на работа в най-голямата корпорация, позната на човешката раса, да ѝ помагаш да сее потисничеството и развалата си на нови светове.

— Четиридесет години и още не си измислил нова реч. Имаш ли представа колко изтъркани са тези глупости? Не забравяй да използваш думата „плутократ“, важни думи като тази винаги впечатляват невежите младежи, които примамваш да дадат живота си за каузата ти. Така си мислят, че си интелектуалец, някой, на когото могат да се доверят, някой, който знае какво прави.

— Това беше и твоята кауза, Оскар. Отказал ли си се от социалната справедливост? Това ли е цената на подмладяването тези дни? Това ли е валутата на новия Оскар Монро?

— О, спести ми го. Бях млад само веднъж и бях шибан първосигнален глупак, лесна мишена за копелета като професор Грайва, които можеха да ме експлоатират. По дяволите, бяхме деца. Просто деца, не знаехме нищо. Ти ми говориш за поквара, но не е нужно да погледнеш много надалеч, за да видиш откъде наистина тръгва всичко.

— Партията е права и ти го знаеш. Това общество не е справедливо.

— Давай, кажи го! — Оскар се наклони напред, пръстите му се свиха в юмруци. — Давай, нещастно копеле. Кажи го! Кажи го, дявол

да го вземе: целта оправдава средствата. Затова си тук, нали? Това искаше последния път.

Адам извърна поглед от гневните му очи.

— Нищо не оправдава това, което направихме — каза той толкова тихо, че Оскар едва го чу. — И двамата знаем това.

Седяха в двата края на дивана и не вдигаха поглед един към друг. След минута Адам изсумтя презрително.

— Колко жалко. Като женена двойка сме, винаги се караме.

— Защо си тук, Адам? Дойде, за да ме заличиш с величествения си пламък?

— О, не, няма да се измъкнеш толкова лесно.

— Какво искаш тогава? — Очите му се свиха, докато преценяваше стария си приятел. — Пари? Сигурно ще се нуждаеш от подмладяване доста скоро.

— Не съм сигурен, че мога да понеса да продължа да живея в тази Вселена.

— Дори ти не си толкова глупав. Не можеш да умреш. Това означава, че си пропилял целия си живот.

— Поне е живот, по време на който съм бил верен на себе си и на принципите си. Ти можеш ли да се похвалиш с това?

— Да. Помогнал съм за откриването на дузини нови светове. Дадох на вида ни многобройни шансове за ново начало. Космосът от етап три не е същият като етапи едно и две. Няма революции, не и такива с коктейли „Молотов“ и хора, които се пребиват до смърт на улицата, но разлика има.

— Хмм. — Адам кимна, все едно някакъв въпрос получи правилен отговор. — Същата кауза, различен ъгъл, а?

— Както и да е. Не съм тук, за да преживявам отново старите битки с теб. Всички те бяха водени и загубени и от двама ни. Какво, по дяволите, искаш, Адам?

— Бях изпратен, за да те помоля нещо, което няма да ти хареса.

Това, което стресна Оскар наистина, беше начинът, по който го каза. Сякаш почти се чувстваше засрамен. Само че Адам Елвин никога не се срамуваше от стореното. Никога. Това не беше негов проблем. Причината да обърнат гръб един на друг преди толкова много десетилетия. Наистина злъчно сбогуване.

— Съмнявам се, че нещата могат да продължат по-зле.

— Не бъди толкова убеден. Искам да прегледаш информацията за полета на „Втори шанс“.

— Да прегледам... — За малко да се задави. — Почакай. Каза, че някой те е изпратил. Кой те праща? Какво имаш предвид под „изпратен“?

— Мъжът, с когото работя понякога, вярва, че по време на полета ви до двойката Дайсън, на борда на „Втори шанс“ е имало извънземно влияние. Ако дневниците на полета преминат през професионален анализ, в тях може да има доказателства, които да потвърдят това.

Оскар се вгледа в стария мъж от ужасното му минало, а мислите му опипваха казаното дума по дума.

— Бродли Йохансон — каза той най-сетне. — Работиш с Бродли Йохансон? Присъединил си се към Пазителите на себесъщността? Към онази шайка луди? По дяволите, Адам. Кажи ми, че се шегуваш. Това е болна шега. Трябва да е така. Мамка му, не може да не е шега.

— Не съм се присъединил към Пазителите. Познавам Йохансон. Имаме взаимно удовлетворяваща ни уговорка.

— Ти — Оскар посочи към него с треперещ пръсти. — О, Господи, ти си атакувал „Втори шанс“. Ти си бил.

Адам се усмихна със зле прикритата гордост.

— И никой друг.

— Ти, побъркан, смахнат психопат! — Оскар сви юмрук, готов да удря, да мачка... — Терористичната атака почти уби половината ми приятели. Съсипа екипировка и база за милиони долари, забави изстрелването с месеци.

— Знам. Мисля, че губя форма. В старите времена щях да ви надхитря и да взривя звездния кораб.

— Ти си луд. Умряха хора, Адам.

— Всички са съживени. Също като приятеля ти д-р Боуз.

— Ще се обадя на флотското разузнаване.

— А, най-големият оксиморон на Вселената. Колко години прекъсване на живота мислиш, че ще получиш?

— Не ми пука за мен. Вече не. Ти трябва да бъдеш спрял.

Оскар почти го направи, почти нареди на е-конома си да се свърже. Щеше да го направи. Наистина щеше да го направи. Всеки миг.

— Не, Оскар. Ти и флотът бъркате, сега вие сте заплаха за човечеството. Виж до къде ни доведе скъпоценният ти „Втори шанс“.

— Какво ти има? Ти не вярваш в глупостите на Пазителите — президент Дой била агент на извънземно. Хайде де! Не и ти.

Той огледа закръгленото лице на стария мъж, търсейки белег на вина.

— Това, в което вярвам, няма значение, нали? — попита Адам.
— Важно е какво искам от теб. Искаме информацията от дневниците да бъде прегледана и ти си идеалният избор. Имаш неограничен достъп и това е специалността ти.

— О, сега разбирам. Ако проуча информацията и не открия доказателството ти, някой ще се обади на Рафаел Колумбия. Така ли?

— Не, Оскар, честен съм с теб. Искам да извършиш истинско, цялостно търсене.

Алкохолът, който течеше сладко през съзнанието му, спря Оскар да се изсмее на мига.

— Мили Боже, никога не съм си помислял, че ще стигнеш дотук. Имам предвид, винаги си представях, че продължаваш да изпълняваш плана на партията. Всеки път, когато някое от сепаратистките движения станеше център на внимание в унисферата, си мислех: „Обзалагам се, че Адам е там и работи зад кулисите, настървява войските, дава съвети на водачите им, независимо дали те ги искат, или не.“ Накрая щеше да се шмугнеш обратно във Федерацията, преди ТСП да затвори портала и да изградиш тайни мрежи от клетки на всеки свят. Щеше да разполагаш с хиляди верни активисти, готови за деня, когато цялата Федерация ще пропадне в гражданска война и революция. Представях си, че ще бъдеш като някой Ганди или Мандела, или може би просто някой Наполеон. Но със сигурност щеше да бъдеш някой. Не и това, обаче. Господи, виж се. Просто поредният дебел застаряваш бунтовник, който е изгубил каузата си преди десетилетия. Толкова отчаян, че се е присъединил към най-жалката шайка от загубеняци, която Вселената може да предложи.

Това не е истина, Адам, няма извънземно. Бях на борда на онзи звезден кораб повече от година, никога не се сблъсках с него под душовете, никога не го заварих да си краде закуска от столовата късно през нощта, на палуба тринадесет нямаше нито един призрак. Ето тук конспиративната ти теория се разбива с гръм и трясък в стената на

реалността. С Йохансон можете да си седите у дома, да пресявате всички слухове в унисферата и от тях да градите кулата на вашия Факт. Всичко това са глупости. Няма доказателства. Затова, преди да си тръгнеш, просто остави кристалната памет на масата, а аз учтиво ще я игнорирам. Когато те няма, а аз съм още по-пиян, ще вляза във файла, който приятелите ти са скалпили, и ще преценя дали да го включа в официалния запис за теб, за да се спася от прекъсване на живота. Защото съм твърде жалък страхливец, за да поема отговорност за това, което някога сторих.

— Трябва да посетиш психолог, за да се погрижи за тази себеомраза. Не е здравословна.

— Майната ти — каза Оскар. Болката, която чувстваше, вече беше близка до физическа. — Просто остави кристалната памет и си върви.

Адам го удари по бузата. Ударът беше толкова силен, че почти го събори от канапето.

— Мамка му. — Оскар докосна устата си и замига, за да прогони черните сълзи, предизвикани от парещата болка. Струйка кръв се процеждаше от ъгъла на устните му. Той погледна обезумяло Адам. — Какво ти става? Казах, че ще го направя. Какво още искаш?

— Това не е подправен файл, кучи син. По-истинско от това няма накъде. А аз ти казах, че на борда е имало чуждо влияние, не оцъклено чудовище. Звездния странник работи чрез хората. Някой на борда на „Втори шанс“ е изключил бариерата — дори не се опитвай да ми кажеш, че е било съвпадение. Същият този е направил така, че Боуз и Фербеке да бъдат оставени от кораба. Не мислиш ли, че е поне малко подозрително, че от всичките свръхтехнологични, многократно обезопасени играчки, с които разполагахте на борда, точно простото комуникаторно устройство да се развали в най-неподходящия миг? Защото аз мисля и още как.

— Някой? — попита цинично Оскар. — Член на екипажа?

— Да. Един от безценния ти екипаж. Един от приятелите ти. Може би повече от един. Кой знае? Това трябва да разбереш.

— Това е дори по-лошо от извънземен незаконен пътник. Знаеш ли през колко тренировки и проучвания преминаваха хората, за да се качат на борда? Някой дори мъничко подозрителен не беше допуснат близо до кораба.

— Имаш предвид хора като теб и Дъдли Боуз?

Оскар го изглежда в продължение на дълъг, смразяващ кръвта миг.

— Виж, Адам, това, за което ме молиш, не е възможно. Физически ми е непосилно. Осъзнаваш ли колко много данни има в тези дневници?

— Знам. Затова никога нямаше да успеем да ги откраднем и анализираме сами. Не е нужно лично да пресяваш всеки байт. Знаеш кои са най-важните части от полета. Ще търсиш там. Не в основните събития, случилото се на мостика и в инженерните отдели, там всичко ще е чисто. Важно е това, което е ставало на фона им. Кой е бродил по тринадесета палуба, когато е паднала бариерата? Открий ги, не просто заради мен или заради себе си, а заради всички. Трябва да знаем какво се е случило наистина.

— Това е... Не мога...

— Извънземното става все по-активно. Трябва да признаеш, че напоследък се случват странни неща. Онази експлозия на Венис Коуст, която отстрани снабдителя ни с оръжия, убития сенатор.

— Глупости. Това беше някаква тайна операция на правителството или на някоя Междוזвездна династия. Всички го знаят.

Адам се усмихна злобно.

— Звучи ми като теория на конспирацията.

— В голяма грешка си. Защо никога не можеш да си го признаеш?

— Тогава го докажи. Кой точно ще предадеш, ако прегледаш информацията? Ако бъркаме, няма да изгубиш нищо. Ако, Господ да ни опази, сме прави, трябва да го знаем. Ще бъдеш герой. Това е достатъчно, за да донесе опрощение за миналите ти грехове.

— Не ми трябва опрощение.

Адам се изправи.

— Знаеш, че съм прав. А аз знам, че никога не можеш да признаеш това в лицето ми. Затова нека да спрем с мачовските пози. Ще се свързвам с теб на всеки две седмици, за да следя напредъка ти.

— Няма да го направя.

— Да, и аз казах същото, когато Йохансон ме помоли да се свържа с теб. Само че ние с теб никога не сме имали избор, не е ли така? Не и след гарата „Абадан“. Пази се, Оскар, много хора разчитат на теб.

[1] Глава от кодекса, регулиращ банкрутите в САЩ, която позволява реорганизиране на дружества според законите за банкрута в страната. — Бел.прев. ↑

24.

Керис Пантър откара спортно-градския си модел „MG“, сив металик, до възела Нова Коста и веднага влезе в автомобиловозния влак за Елан. Вагонът беше напълно затворен, представляваше тръба от алуминий с ярка полисветлинна ивица по продължение на тавана и няколко тесни прозорци от всяка страна. Нейният „MG“ беше с толкова ниско окачване, че се намираха под зоната ѝ на зрение. Шофьорската система на колата я прокара точно до голямо BMW 6089 с предни и задни предавки, преди да активира напълно спирачката. Зад нея паркира „Форд Икон“.

Тя нареди на седалката да се отпусне назад и се настани за пътуването. Е-кономът ѝ изведе във виртуалното ѝ зрение цял чаршаф от сюжетни идеи и схеми. Тя започна да ги запълва и да ги снажда в сложни цикли. В момента имаше голямо търсене на саги с щипка фантастика, които бяха нейният предпочитан жанр. Ант, агентът ѝ, беше нетърпелив да се възползва от пазара. Каза, че точно сега несигурността около ситуацията с Първите отблъсква хората от суровия реализъм. Те искаха ескейпизъм. Той знаеше най-добре. Ант всъщност беше по-стар и от Найджъл Шелдън и се занимаваше с една и съща работа век след век. Беше станал свидетел на всяка творческа мода, докато модният цикъл постоянно въртеше жанр след жанр.

Минаха двадесет минути, преди влакът да започне да се движи напред, дърпан от електрическата машина „Фантом T5460“. От Августа се озоваха право в Ню Йорк. Оттам трансземната връзка ги отведе през Талахаси, Едмънтън, Сиатъл, ЕлЕй Галактик, Мексико Сити, Рио и Буенос Айрес, преди най-сетне да прекосят Тихия океан до Сидни, откъдето влакът беше пренасочен към Уесекс. Пътуването през Земята отне около час. Спряха на пет от гарите, за да могат още коли да се качат на автомобилоносача. След като стигнаха Уесекс, направиха по-дълъг престой, докато прикачваха още шест вагона, а разстоянието от парка на гарата до портала на Елан им отне още пет

минути. Минута по-късно вече намаляваха скорост успоредно на дългия перон на Рънуич, столицата на планетата.

Шофьорската система на нейния „MG“ я свърза към пътното пренасочване на града, плати местната автомобилна такса и я откара в покрайнините на летището. За свое учудване този път хвана връзката си по график. На плаца я чакаше голям шестструен самолет с перки, модел „Сидли-Локхийд СР-505“. Тя закара колата до задната рампа и я вкара в зяпналото товарно отделение, където електромускулните скоби хванаха здраво гумите ѝ. Вътре имаше още петнадесет коли, както и два автобуса. Самолетът можеше да носи общо до шейсет и пет тона товар в допълнение към сто и двадесетте пътници на горната палуба.

Керис прекара следващите три часа в удобно място в първа класа, а през това време красив стюард в първия си живот ѝ сервираше шампанско и самолетът се носеше над Екватора със скорост от 0,95 мах. Ант я потърси два пъти, за да се посъветва с нея относно няколко ръкописа и да поиска позволение да раздвижи преговорите по договорите ѝ. Беше си ласкаещо, че работеше с нея лично. Списъкът му с клиенти беше затворен вече от повече от век. Ако всичко минеше добре, последната ѝ сага щеше да излезе в унисферата след шест месеца.

Кацнаха на летището в Кингсклийр на Райсил и тя се прибра обратно в колата си. На излизане от столицата на южния континент, видя планините Дау'синг, които се извисяваха над хоризонта.

Върху предната част на високата кабина за пътни такси в началото на магистралата към Рандтаун имаше монтиран нов знак, който гласеше: „Не е позволено преминаването на военни превозни средства.“ Някой беше напръскал върху него в светец оранжев спрей: „СМЪРТ ЗА АНТИЧОВЕШКИТЕ ИДИОТИ ИЗМЕННИЦИ.“

— Това сигурно ще е забавно — измърмори тя, докато спираше до кабината и слагаше кредитната татуировка на палеца си върху четеца. Подсилената бариера се плъзна нагоре и тя потегли по магистралата. Широка ивица от ензимно подсилен бетон изглеждаше напълно пуста по цялото си протежение. Керис си помисли, че прилича на стартовата отсечка на огромна състезателна писта, което си беше интересно предизвикателство. Извика целия набор от програмни инструменти на шофьорската система във виртуалното си зрение и проследи нагаждането им към простата система за управление на

трафика на магистралата. Скоростният ограничител беше малка стара програма, лесно податлива на модификацията, която беше стандартен елемент от модерните агресорни кодове на „MG“. Отстрани неприятното софтуерно наблюдение на колата и натисна здраво с крак ръчния ускорител.

В осевите двигатели нахлу порой от мощ, която я притисна в седалката. Тя задържа скоростта, прехвърли радарната и навигационната функция на кормилната програма и остави пълния контрол на шофьорската система. Електромускулните ленти в стените на гумите реагираха на нарасналата скорост и промениха профила си, увеличавайки допирателната повърхност, за да осигурят още по-голяма тяга. На лицето ѝ изгря зла усмивка, когато колата връхлетя върху първия склон в полите на планините с триста километра в час.

— Останал съм бил верен — каза Дъдли Боуз. — Бил съм глупав. Чу ли какво казах? Видя ли записа? Предупредих ги, казах им да се махат. Тогава гласът ми прекъсна. Извънземните сигурно са ми затворили устата и са ме наказали, задето съм провалил плановете им. А през цялото време аз си рискувах задника за Уилсън Дагоеба Кайм. Копелето ме остави там да изгния, да умра под извънземното слънце. Жертва ме заради собствената си безопасност.

— Ти си съвсем жив, любов моя — каза му Мелани. Лежаха заедно на двойното легло в така наречения с тънък усет към сатирата „младоженски апартамент“ на хотела. Завесите бяха дръпнати и Дъдли виждаше безценните си съзвездия. Мелани трябваше да полага усилия, за да не започне да се прозява, отчаяно искаше да заспи. Нещо, на което на този нов Дъдли Боуз явно изобщо не беше способен без помощта на силни успокоителни. Тя се зачуди дали ще успее да пусне още едно от хапчетата в питието му. Беше почти три часът сутринта. Само че шампанското, от което толкова енергично бяха отпивали порано, вече беше изпито и дори „Пайн Харт Гардънс“, най-добрата марка на Рандтаун не предлагаше румсьорвис по това време. „Дяволите да го вземат това затънтено място.“

Не разполагаше с много други възможности, освен да се върне на Рандтаун, за да предаде продължението на репортажа си за блокадата. Алесандра искаше да знае дали местните се бяха отказали от

антихуманната си позиция, след като станцията от мрежата на детектора на червееви дупки беше монтирана принудително в планините Регенти над града. Искаха да покажат хора, изпълнени с угризения, обърнали гръб на тъпите селяци като Марк Върнън. За Мелани щеше да е лесно да уреди подходящи интервюта, колкото по-цветущи, толкова по-добре.

Не искаше да го прави, не просто, защото ненавиждаше Рандтаун и самодоволното провинциално мислене тук. Случаят Майо беше много по-важен за нея. Ако успееше да пробие там, вече дори нямаше да се нуждае от патрон в лицето на Алесандра. Само че работата се оказа трудна. След величественото фиаско с флотската церемония по посрещането бе прекарала ден и половина заключена в стаята си с Дъдли Боуз, потапяйки го в секс марафон, какъвто повечето мъже познаваха само от телесензорните порнопредавания или от сънищата си в кризата на средната възраст. Не й каза нищо. Не спираше да говори в паузите между сексуалните подвизи, които тя вършеше в негово име, но темата беше винаги една и съща: той и дали все още е жив на Дайсън Алфа. От време на време получаваше почивка под формата на гневни тиради срещу Уилсън Кайм, бившата му жена и флота като цяло. Спомените му все още бяха твърде хаотични, за да получи нещо полезно от тях.

Почти го беше зарязала в хотела на Августа, когато дойде времето да си хваща влака за Елан. Почти. Някакво натрапчиво съмнение, за което се надяваше да се окаже разцъфващата ѝ репортерска интуиция, ѝ каза да упорства. Беше сигурна, че той знае нещо, което може да ѝ помогне. Въпреки това започваше да се чуди дали не бе прочела твърде много в думите на Майо.

Най-накрая се обади на Алесандра и призна, че не е отбелязала никакъв напредък по случая с Майо и ѝ се наложи да изтърпи самодоволното жило на учителката си. Каза на Дъдли, че ще прекарат уикенда в уединен курортен град, в който щеше да изпълни най-горещите му и мръсни фантазии. Това щеше да е последният ѝ шанс да отгатне какво ѝ спестяваше Майо. Той я последва като послушно дете.

— Но жив ли съм там? — Дъдли посочи едва-едва към отворения прозорец на младоженския апартамент.

— Не. Само ти си. Ти си неповторим. Трябва да разбереш това и да спреш да се притесняваш за стария си живот. Той приключи. Това е

ново начало за теб. А аз съм тук, за да го направя възможно най-приятно.

— Богове, това е кръстовидната група Земплар.

Дъдли слезе от леглото и се отправи към прозореца. Отвори го и подаде глава навън. Свежият бриз от Трине'ба лъхна в стаята и Мелани се разтрепери върху леглото си.

— Така и не ми каза къде сме — каза Дъдли.

— Къде ли? Рандтаун. Казах ти.

— Не, Елан. Това трябва да е Елан. Прав съм, нали?

— Да, любов моя, това е Елан. — Беше впечатлена. Трансферът на спомени очевидно беше сработил идеално, единствено личността му не беше преживяла процедурата гладко. — Сега затвори прозореца, моля те. Замръзвам.

— Това е най-близкото място до Дайсън Алфа с изключение на Далечината. — Главата му все още беше навън и гласът му достигаше до нея приглушено.

— Да.

— Пазителите на себесъщността идват оттам, нали знаеш.

— Знам. — Тя се пресегна за юргана и спря. — Знаеш ли нещо за Пазителите?

— Малко. Стана само веднъж.

— Кое?

Той се извърна от прозореца и погледна засрамено надолу.

— У нас влезе крадец. В крайна сметка разбрахме, че са били Пазителите. Според главния следовател курвата, за която бях женен, се беше срещнала със самия Брадли Йохансон.

— Кой главен следовател? — попита Мелани, опитвайки да потисне вълнението си.

— Онази странната, от Кошера, Паула Майо.

Мелани се просна обратно по гръб и вдигна триумфално юмруците си във въздуха.

— Да!

— Какво има? — попита нервно той.

— Ела тук.

Изчука го. Както винаги, попадна изключително лесно под контрола ѝ. Ако му позволиеше, щеше да достигне оргазъм за секунди, затова беше строга, прикоткваше го, провокираше го и му отказваше,

за да продължи толкова дълго, колкото искаше тя. Този път беше различно поради една причина — тя също си позволи да свърши. Не се преструваше, нямаше звукови ефекти. Актът се превърна в нейното егоистично празненство, той беше тук заради нейното удоволствие.

Трябва да беше усетил, че нещо се е променило, сигурно беше усетил промяната в нея. Погледът му по-късно, докато лежеше на леглото, беше изпълнен с обожание.

— Не ме напускай — помоли я той. — Моля те, никога не ме напускай. Не бих го понесъл. Няма да мога.

— Не се тревожи, любов моя — каза му тя. — Още не съм свършила с теб. Сега бъди добър и вземи едно от хапчетата за сън.

Той кимна, нетърпелив да задоволи желанията ѝ. Глътна едно хапче и изпи остатъците от шампанското. Мелани разбухна възглавниците и потъна обратно в тях, усмихвайки се към тавана. За пръв път от четири дни се отпусна в дълбок, приятен сън.

Марк беше навън сред лозите и оправяше един от автоматичните берачи, който беше закъсал. Бари и Сенди бяха с него и изгаряха от желание да помогнат с поправките. Помощта им се изразяваше в препускане нагоре-надолу по лехите, докато кучето лаеше възбудено и се стрелкаше между тях. Голямата дълга машина беше стигнала до средата на третата леха и тогава контролиращият ѝ софтуер беше осъзнал, че гренчамовите плодове не се плъзгат през централния канал. Подобните му на октопод ръце бяха замръзнали в различни позиции, докато късаха гроздовете от лозите.

Това беше едва третият ден от прибирането на реколтата. В собственото му лозе се бяха разваляли машини вече на два пъти. Съседите му все по-често и отчаяно му се обаждаха, за да им помага с проблемните работи. Той се провря между машината и обсипаните с листа лози и отключи панела за проверка на товарния механизъм. Също като преди, през канала бяха минали лози, увивайки се около различни зъбчати и въртящи се механизми. Издърпваха ги ножиците и берящите ръце. Нищо по-различно от всичко в този живот, ако се замислиш — софтуерен проблем. На следващата година трябваше да напише поправка на програмата, която да различава лозите. Дотогава трябваше да прерязва жилавите лози с прост чифт градинарски

ножици, а след това да ги издърпа с ръце. Смачканите гренчамови плодове правеха цялата работа бавна и лепкава.

— Гледай, татко — извика Бари.

Марк извади последните късове лози от пълнещия механизъм и погледна нагоре. Някой шофираше с невероятна скорост по гъсто настлания каменен път на долината. Беше ниско сиво возило, зад което се издигаше завихрена опашка от прах.

— Идиот — изсумтя той. Панелът за проверка щракна обратно на мястото си. Той удари няколко пъти с върха на клещите си по заключващите игли, за да се подсигури. Е-кономът зададе на автоматичния берач инструкция да продължи работата си и ръцете отново се изпънаха бавно. Ножиците закълчаха гроздовете. Движенията започнаха да се ускоряват. Марк кимна доволно и извади слънчевите си очила от джоба на работния си комбинезон.

— Идват насам, тате — извика Сенди.

Колата беше намалила скорост, за да завие по алеята към лозето на Върнън. Изобщо не изглеждаше като нещо, чийто собственик можеше да е жител на Рандтаун.

— Хайде — каза Марк на децата. — Да отидем да ги посрещнем.

Те се прикриваха между лозите, докато тичаха към алеята, викайки Панда, запиляла се да лови уоби, местният еквивалент на полските мишки. Марк стигна до края на лехата, откъдето огледа добре луксозната кола, която се приближаваше към къщата. Елегантната ѝ пригладена форма му подсказа кой им беше дошъл на посещение.

Моделът „MG“ спря до пикапа на „Ейбълс“. Окачването се спусна обратно от високата позиция за шофиране по неравен терен и гумите се прибраха в шасито. Отстрани, като крило на чайка, се отвори врата и от нея излезе Керис Пантър. Носеше шикозна пола, ушита от различни парчета велур, скъпи ръчно измайсторени ботуши и бяла блуза. Държеше чантата си „Стетсън“ в една ръка.

Бари се провикна приветстващо и се втурна напред. Сенди се усмихваше щастливо, посещенията на леля им винаги бяха вълнуващи.

— Хубава железария — каза саркастично Марк.

— О, това ли? — Керис махна небрежно към модела „MG“. — Това е колата на жената на гаджето ми.

Марк обърна театрално поглед към небесата. Всеки път трябваше да се появи с гръм и трясък.

Нито една от двете камериерки, които донесоха закуска в стаята в единадесет часа, не срещнаха погледа на Мелани. Оставиха големите подноси на масата и си излязоха.

— Майната ви — каза Мелани, след като вратата се затвори след тях. Заповдига сребърните подноси от чиниите. Румсървисът може и да беше боклук, но кухнята без съмнение беше четиризвездна. — Намествай се — нареди тя на Дъдли.

Той седна срещу нея, нервен като ученик пред директор. Тя си спомняше усещането достатъчно добре.

— Какво искаш от мен? — попита той.

— Историята ти.

— Само това ли съм аз, просто история?

— Всички, в крайна сметка, сме истории. Искам да ти помогна, Дъдли, наистина е така. Ако някой успее да различи какво се е случило, ще се чувстваш много по-щастлив. Мисля, че мога да направя това за теб. Наистина.

— А ние? Какво ще стане с нас?

Тя се усмихна безсрамно, вдигна една ягода и я облиза по подобаващо покварен начин.

— Нали не смяташ, че се отдавам по този начин на някой, за когото не ми пука?

Усмивката му изразяваше предпазливо облекчение. Тя издърпа стола си около масата, докато не се притисна до него. Докато той я наблюдаваше в тих транс, вдигна още една ягода и я задържа нежно в зъбите си. Много бавно развърза халата си и го разтвори, след това се наведе към него и насочи ягодата към устата му. Той я захапа и устните им се докоснаха.

— О, Господи. — Трепереше и очите му бяха навлажнени.

— Сега ме нахрани.

Дъдли вдигна тънък резен палачинка, от която капеше кленов сироп. Тя се засмя, когато капките паднаха на гърдите ѝ, и сдъвка парчето. Дъдли ѝ се нахвърли и събори подносите със закуска по масата. Беше удивена, че досега бе показал такъв контрол и се засмя

отново, когато столът ѝ полетя назад. И двамата се затъркаляха на пода, докато Дъдли отчаяно се опитваше да свали собствения си халат.

Изчука я върху скъпия килим музак, докато върху тях капеше портокалов сок от обърнатите върху масата чаши. След това я пренесе на леглото и я изчука отново.

— Ще трябва да се изкъпя пак — каза тя, след като той най-накрая се изтощи. Въпреки че се бе постарал да оближе целия сироп и сладките зърна от гърдите и бедрата ѝ, все още беше ужасно лепкава.

— Ще се присъединя.

Тя се усмихна и се сгуши в него.

— Кога се срещна с Паула Майо?

— Преди полета — каза той с въздишка. — Изведоха ме от процедурата по подмладяване, за да ме разпитат.

— Какво са направили?

— Преди полета преминах през частично подмладяване. Нямаше време за цялостно, но бях доста стар физически и трябваше да смъкнат възрастта ми колкото се може, преди да започна обучението си. Паула Майо нареди да ме изкарат. Разпита мен и Уенди. Не мога да си спомня много от това, което казах, но беше доста объркващо, когато прекъснах процедурата. Затова и не бях толкова млад, колкото исках, когато тръгнахме. Не и толкова млад, колкото искаше Оскар Монро.

— Не започвай отново да обръщаш внимание на онзи стар пияница. Ти каза, че Майо те е разпитвала за някакъв обир.

— Да. Бившата ми говорила с Брадли Йохансон, който се бил дегизирал като репортер. Попитал я за организациите, които финансираха наблюденията ми. Веднага след това научихме, че в дома ни е влизал крадец и е копирал всеки файл от домашната система.

— Каква беше връзката според Майо?

— Онзи идиот Йохансон вярваше, че една от благотворителните организации, които финансираха наблюденията ми, е параван на Звездния странник. Това е извънземното...

— Знам какво е Звездния странник. Кога точно стана това?

— Точно след нападението срещу „Втори шанс“. Майо беше получила правомощия да прави общо взето каквото си поиска, когато ѝ дадоха онзи случай, включително и да ме извади от подмладяващата процедура.

— И беше проследила тази връзка. Защо?

— Нямам представа. Каза, че просто търсела аномалии. Всеки, свързан с „Втори шанс“, бил под лупа. Но най-странното беше, че Йохансон знаел, че тя ще открие връзката и казал на Уенди да ѝ предаде съобщение.

— Наистина ли? Какво беше то?

— Спри да се съсредоточаваш върху подробностите, важна е голямата картина.

— Странно. Спомняш ли си коя благотворителна компания е заподозрял Йохансон?

— Да, Благотворителност за образование „Кокс“.

— Никога не съм чувала за тях. — Тя потупа ръката му и се изправи. — Знаеш ли какво направи току-що?

— Какво?

— Говореше за това какво се е случило с предишното ти тяло, сякаш говореше за себе си. Започваш да свързваш телесните си животи. Браво. Казах ти, че ти се отразявам добре.

Тя го целуна по сепнатото младежко лице и влезе в банята.

Голямата дълбока вана беше пълна до ръба, а по повърхността на водата плаваше айсберг от сапунени мехурчета. Мелани се потопи и с удоволствие почувства нежния поток на въздушни мехури, който отнемаше болките, около тялото си. Дъдли не беше нежен през цялото време. Отчаянието и ожесточеността му бяха направили обичайното му монотонно изпълнение доста по-интересно.

Тя увеличи музиката и облегна глава на възглавниците на ръба. Виртуалната ѝ ръка докосна иконата на СИ.

— Трябва ми финансова информация — каза тя.

— Знаеш, че не можем да ти дадем достъп до поверителни записи. Мелани.

— Трябва ми само информация от обществените записи. Просто е възможно проследяването ѝ да се окаже малко трудно, а не искам да използвам търсачите на предаването.

„А и вече не мога да използвам горкия стар Пол Крамли.“

— Добре.

— Благотворителност за образование „Кокс“ е помогнала с финансиране за наблюденията на д-р Боуз. Колко са му дали?

— Цялата сума е равна на едно цяло и три милиона земни долара в продължение на единадесет години.

— От къде идват парите им?

— Частни дарения.

— Какво означава това?

— Източникът на парите не е достъпен.

— Добре тогава, кой я управлява?

— Регистрираните правоносители са трима адвокати: г-н Далтра, г-н Помански и г-н Сийтън. И тримата работят за „Бромли, Уотърфорд и Гранку“, нюйоркска правна фирма.

— Хмм. — Тя прокара гъбата по краката си. — Какво друго подкрепят от „Кокс“?

— Допринесли са за работата на над сто университета и колежа във Федерацията. Искаш ли списъка?

— Не точно сега.

— Искаш ли общата сума, дадена на други институции?

Тя отвори очи и изведнъж се заинтересува — за СИ не беше обичайно сам да предлага информация.

— Да, моля.

— Седемдесет земни долара.

— На всеки?

— Не. Това са всичките им плащания.

— Дявол да го вземе. Колко време е продължавало това.

— Четиринадесет години. Прекъснали са дейността си две години, след като Дъдли Боуз е наблюдавал забулването и шест месеца, след като Паула Майо го е разпитала.

— Е, най-омразни човеко във Федерацията — каза Керис, подкачайки го с усмивка. — Страхотна титла. Все едно че марксистите са го гласували в анкета в унисферата. Никога не съм подозирала, че малкият ми племенник ще стане толкова известен.

Марк просто изсумтя в отговор и потъна още по-дълбоко в любимия си стол. Седяха заедно в дневната, а Керис опитваше от миналогодишното вино на долината Улон преди обяда.

— На никой тук не му пука — каза той. — Това не е важно.

— О, да. Отнася се само до нас, нали. Ние, упадъчните типове от метрополисите, които упражняваме интелектуалното си снобарство върху вас, горките провинциални глупаци.

Марк сви рамене и се усмихна.

— Ти го каза.

— Събуди се и подуши въздуха — тросна му се тя. — Медиите ще направят така, че красивия ви малък град да потъне в земята. Знам от познатите си, че Алесандра Барон планира продължение на репортажа. Опитал ли си да запазиш ски ваканция тук за следващия сезон? Аз пробвах. Вече предлагат петдесетпроцентни намаления. Никой не иска да дойде.

— И ти можеш да оправиш това, така ли?

Керис размени погледи с Лиз.

— Нуждаете се от сериозен пиар, Марк. А аз съм единственият експерт, с когото разполагате.

— Ти си я повикала! — обвини Марк Лиз.

— Трябва се вслушаш в някого, бебчо. Всички наоколо внимават да не те обвиняват. Лично.

Той се обърна умолително към Керис.

— Изобщо не казах нещата по този начин, по който бяха представени в интервюто. Редактирали са думите ми, за да прозвучи зле.

— Техническият термин е вулгаризиране — каза Керис. — Можем да го използваме, за да отвърнем на удара.

— Как? — попита подозрително той.

— Мога да уредя да те интервюират в други предавания. Студийни интервюта на живо, за да не могат да си играят с думите ти. Ще трябва да те обучим, преди да те пуснем да приказваш и освен това ще трябва да развиеш прилично чувство за хумор. Можем да го направим.

— Аз имам чувство за хумор — възрази възмутено той.

Керис отвори устата си, за да му отговори. Навън присветна ярка светлина. Марк и Лиз се намръщиха едновременно. Никъде не се виждаха буреносни облаци.

В градината Сенди пищеше, като че ли от болка. И двамата родители скочиха от столовете си и се втурнаха през отворените врати на вътрешния двор.

— Какво има, кукло? — попита Марк.

Панда беше подивяла, лаеше, скачаше нагоре-надолу. Сенди изтича при майка си с широко разтворени ръце.

— В небето — изстена тя. — Очите ме болят. Виждам в лилаво. Системата на китката на Марк блокира. Небето на югоизток бе станало ослепително бяло.

— Какво по дяволите...

Всички автоматични берачи бяха спрели работа, както и тракторите. Всеки робот, който виждаше, беше застинал и тих.

Петното от копринена светлина над планините се оцеляваше и оставяше след себе си обикновеното синьо небе. Тогава иззад върховете в синевата се покатери розово-златно слънце, върху чиято повърхност се гърчеха мрежи от черен пламък. Хвърляше дълги движещи се сенки по земята.

— О, Господи — прошепна Лиз.

Новото слънце се издигаше върху стъбло от ослепителни бушуващи пламъци. Целият останал сняг на Регентите се изпари в една-единствена мощна бяла експлозия. Върховете сякаш вибрираха. Започнаха да се ронят, веднага щом хищният облак от изпарения се завихри около тях и ги скри от поглед.

Писъците на Сенди достигнаха кресчендо.

— Взривиха я — извика изумен Марк. — Взривиха станцията на детектора.

Гледаше как гъбестият облак набъбва, как цветовете му потъмняват и стават все по-плътни, докато синкавата му повърхност се разстиляше по чистото небе. В този миг ги застигна звуковата експлозия.

Мелани си поръча лека салата от румсървиса, преди да облече джинсите и черния като въглен пуловер на любимата си марка. Завърза косата си и пусна съвсем обикновената опашка назад. Не си сложи грим, само овлажнител за лице. Беше важно да изглежда сериозна по време на обаждането.

Една от намръщените камериерки донесе салатата, докато Дъдли радостно се плацикаше в банята. Тя прекара няколко минути в чистене на бъркотията от сутрешните подноси. Мелани ѝ даде двадесетдоларов бакшиш. Когато си отиваше, се мръщеше още повече.

— Да ти го начукам двойно — каза Мелани на вратата.

За кратко се порови в салатата, избистрайки наум репликите си, а след това седна на бюрото и използва настолната система на стаята, за да се обади на Алесандра.

Образът на Алесандра се появи на екрана на системата. Седеше в гримьорския стол на зелената стая. Около врата ѝ имаше хартиен лигавник, за да предпази прекрасната ѝ рокля.

— Къде, по дяволите, беше? — попита я настоятелно тя.

— На Елан съм.

— Добре, в такъв случай ще те оставя да живееш. В този момент си ей толкова близо до уволнение. — Тя вдигна ръката си. Показалецът и палецът ѝ почти се докосваха. — Никога повече не блокирай кода на адреса си в унисферата. Сега, трябва ми продължение на интервюто ти до час. Постарай се да е достойно за награда или мъничкият ти задник ще се озове в орбита.

— Попаднах на нещо.

— Какво?

Мелани си пое дъх.

— Паула Майо смята, че Звездния странник е истински.

— Направо не мога да повярвам, знаеш ли? Давам ти всякакви шансове, повече, отколкото съм давала на когото и да било, и не само защото си добра в леглото. И в крайна сметка какво, измисляш този боклук?

— Слушай! Тя ме насочи по следите на Дъдли Боуз.

— Знаеш ли къде е той? Всички в шоубизнеса са станали на маймуни да го търсят.

— Да, чуках го за информация. — Тя отметна глава и запази каменно изражение, докато гледаше образа на Алесандра. — А както каза, съм много добра в това. Открих нещо.

— Добре, скъпа, имаш своите петнадесет секунди на слава. Какво е то?

— Една от благотворителните компании, които са финансирали наблюдението на двойката Дайсън, което Боуз е извършвал, е параван. Звездния странник е манипулирал събитията, така че да видим забулването. Искал е да изследваме бариерата.

— Доказателства? — каза рязко Алесандра.

— Благотворителната организация е била финансирана от тайна банкова сметка — каза тя, молейки се на Господ да е поне близо до

истината. Просто нямаше друг начин, трябваше да привлече Алесандра в разследването. — Проверих всичките ѝ останали дарения. Символични са, колкото да отчетат дейност, ако някой направи бърза проверка. А след откритието е била затворена. Но важното е, че Майо е знаела още преди години. Не разбираш ли какво означава това? През всички тези години, в които не успяваше да залови Йохансон и Елвин, е знаела. Може дори да работи с Пазителите!

— Това е твоя лична вендета — каза Алесандра.

Мелани забеляза несигурността ѝ и я притисна упорито.

— Само че ще е твоята история. Дай ми екип за разследване, позволи ми да я разработя. По дяволите, сама оглави разследващия екип. Това е посланието на Майо. Към нас, медиите. Това е информация от публичен източник, потвърдима е, ако знаеш къде да търсиш. Можем да докажем, че Звездния странник съществува. За Бога, Уенди Боуз всъщност е срещнала Бродли Йохансон! Това някога появявало ли се е в някое интервю? Това е истина, Алесандра, имаш думата ми.

— Искам да говоря с Боуз.

— Добре.

Иконата на СИ изскочи във виртуалното зрение на Мелани.

— Легни на пода зад леглото — каза ѝ той.

— Какво?

— Флотската мрежа от генератори засича червееви дупки, отварящи се във Федерацията — каза СИ. — Станцията на детектора на върха на Регентите е подложена на атака. Залегни зад леглото, ще ти осигури някаква защита.

— Мелани? — попита Алесандра намръщено.

— Трябва да тръгвам — каза колебливо тя, без наистина да вярва на случващото се. Виртуалното ѝ зрение изведнъж започна да ѝ показва включващи се импланти, активирани от СИ. Появяваха се системи, които тя нито можеше да разпознае, нито да разбере.

— Ще се опитаме да поддържаме контакт с теб — каза СИ.

— Мелани, има някакъв аварийен сигнал — каза Алесандра, а гласът ѝ беше изпълнен с притеснение. Мелани се хвърли към леглото. В небето навън проблесна ослепителна светлина.

Уилсън беше сам в ужасния си, блестящ в бяло офис и чакаше хората да пристигнат за втората организационна среща за сутринта, тази, която касаше графика на производство на кораби и контрола над доставките на подчастите. Приоритетното обаждане, което дойде от Отдела по планетарна защита, го накара да се изправи в стола си, докато то извеждаше големи аварийни икони във виртуалното му зрение. Мрежата от детектори на червееви дупки засичаше непознати квантови сигнатури в космоса на Федерацията. Червеевите дупки се отваряха в няколко звездни системи.

Офисът започна да притъмнява, алени и сапфирени цифри плъзнаха по тавана и надолу по стените, а в същото време по пода разцъфтяваха смарагдови графики. Проекциите се стабилизираха и оформиха арки, поставяйки Уилсън в центъра на тактическата звездна карта. Той беше близо до границата на Федерацията, където космосът от етап три изтъняваше в галактическата нощ. Двадесет и три звездни системи бяха оградени от кехлибарени икони, а малките текстови прозорци бяха пълни с цифри и икони.

— Двадесет и три червееви дупки! — прошепна смаяно той. Флотът разполагаше едва с три функциониращи бойни кораба и осем разузнавача, пригодени за носене на бойни глави. В този момент потокът от информация се увеличи, хвърляйки светлина върху информацията, постъпила от детекторната мрежа. Във всяка от двадесет и трите звездни системи бяха отворени по четиридесет и осем отделни червееви дупки, което правеше общо над хиляда и сто. Приблизително толкова, колкото бяха порталите на ТСП.

— Копелета.

Не можеше да повярва на цифрите — той, който беше стигнал до Дайсън Алфа и сам беше видял мащабите на цивилизацията на Първите.

Започна да получава още информация, която допълваше мрежата на флота. Киберсферите на Аншун, Белеме, Мартабан, Балкаш и Самар вече страдаха от сериозни повреди и локални засечки. Сигнали за експлозии идваха от правителствените системи на тези планети, като в почти всички случаи съвпадаха със зоните на електронни повреди. Двадесет и три полупрозрачни сфери се разшириха в образа около Уилсън, обозначавайки атакуваните планети. Трудно му беше да намери подробни изображения от която и да е от тях. Сателитите за

наземно наблюдение, геосинхронните предавателни платформи, индустриалните гари и високо разположените метеорологични сензори биваха систематично взривявани в орбита. Червеевите дупки представляваха ярки алени диаманти, обградили планетите. Проблясваха и изчезваха, и се появяваха отново, променяйки с минути позициите си, така че сензорите не можеха да се прицелят в тях. Радарите проследяваха високоскоростните снаряди, които излитаха от тях при всяко появяване.

Флотът губеше контакт със станциите на детекторите на Елан, Уолтън, Помона и Натаваара, всички планети в космоса от етап три с относително малко население. Една по една станциите изчезваха от мрежата и разделителната способност на изображението отслабваше. На Молина, Оливенза, Козани, Баляя нямаше нито една оцеляла станция. Все светове, което още дори не бяха отворени за свободно заселване.

До него като призрачно сиво очертание се материализира Ана. Сякаш двамата отново бяха на антиускорителните си столове на „Втори шанс“.

— Започнаха с ядрени оръжия! — каза изумено тя.

— Знаем как водят битките си — каза той. Умишлено говореше сурово, за да се подготви за истинското значение на графиките върху дисплеите. Когато тя беше до него, му беше по-лесно да възпре собствените си емоции. Той беше командирът, трябваше да бъде спокоен и аналитичен, да потисне тази малка част от себе си, която искаше да избяга от офиса и да се втурне към хълмовете.

— Включи Колумбия в командния кръг. И ми дай позициите на корабите.

— Всички ли? — Във въпроса се усещаше силна горчивина.

— Направи го! — Собствените му ръце бяха заети да издърпват планетарна правителствена информация за гражданската защита от унисферата. Малки сини светлинки се появиха върху моделите на двадесет и трите планети — градовете със силови полета. Върху четирите новоразработени свята бяха защитени единствено гарите на ТСП.

Рафаел Колумбия се появи онлайн от другата страна на Уилсън спрямо Ана.

— Толкова са много — каза той и за първи път прозвуча сплашен и несигурен. — В момента изстрелваме бойни аероботи. Трябва да прихванат някои от снарядите, но само около главните населени центрове. По дяволите, трябваше да построим десет пъти повече.

— Вдигни всяко работещо силово поле — каза му Уилсън. — И не просто тези на двадесет и трите свята. Нямаме гаранция, че инвазията им ще се ограничи с това. Използвай планетарните сфери, за да отправиш масово предупреждение, искам хората да намерят прикритие. Това като за начало.

— А после?

— Когато разполагам с повече информация, ще ти кажа. Трябва да знаем какво се готвят да направят след първоначалната бомбардировка. Ана, свържи ни с останалата част от стратегическия и командния екип, моля те. Днес ще се нуждаем от много помощ.

— Да, сър. В момента засичам звездните кораби.

В звездното поле се появиха бели индикатори, етикетирани с разпознавателна информация. В обсега на мрежата от детектори разполагаха със седем кораба. Два разузнавача бяха на дни път извън Федерацията. Бойните кораби и останалите разузнавателни кораби бяха пръснати по неясната граница на космоса от етап три. Уилсън взе решение.

— Свържи се с капитаните — каза той на Ана. — Искam да се срещнат на една светлинна година от Аншун.

Старата им база беше възловата планета на ТСП за сектора и като такава беше най-гъсто заселена.

— Ще започнем контраатаката си оттам.

Поне никой не се изсмя открито на думите му.

— О, по дяволите! — изсумтя Рафаел.

В тактическия дисплей присветваше нов рояк от кехлибарени предупредителни икони, много по-дълбоко в космоса на Федерацията, около планета четиридесет и две — Уесекс.

— Направи каквото можеш за тях — каза Уилсън на Рафаел. Искаше му се да не бе прозвучало като лоша шега. „Можехме ли да знаем, че атаката ще е толкова масирана?“ В съзнанието му се промъкна ужасна мисъл: „Пазителите знаеха.“

— Сър! — възкликна Ана. — Разполагам с директна връзка с капитан Ту Лий. Те все още са в базата на Аншун.

— Какво?

— Тя е на „Втори шанс“.

Виртуалната ръка на Уилсън се разфокусира, докато мушкаше комуникационната икона.

— Как е ситуацията при вас? — попита той, когато загриженото лице на Ту Лий се появи във виртуалното му зрение.

— Разкачихме се от дока. — Ту Лий трепна. През образа ѝ премина вълна на смущение. — Посрещаме вражески огън. Силовото поле се държи. Какви са заповедите ви?

Уилсън почти извика на висок глас: „Най-накрая добри новини“.

— Елиминирайте колкото можете от снарядите, насочени към планетата. Не опитвайте, повтарям, не опитвайте да стреляте по червеева дупка. Все още не. Трябва ми информация за тях.

— Да, сър.

— Успех, капитане.

Голямото животоподдържащо колело на „Втори шанс“ завърши аварийната процедура по спиране на въртенето, която объркваше маневрите им и създаваше проблеми с напредването.

— Пълно ускорение — нареди Ту Лий на пилота. Вече беше капитан от седмица. Беше заела поста, когато корабът влезе в док след последната си мисия. Флотът го беше изпратил на далечна разузнавателна мисия на триста светлинни години от Федерацията. Скоростта му не можеше да се сравнява с тази на новите разузнавателни кораби, но пък ги превъзхождаше по издръжливост. Също така разполагаше с количества делта-V, каквито имаха само новите бойни кораби.

Плазмените им ракети откликнаха плавно на инструкциите на пилота и произведоха ускорение от едно и половина же. Бяха на хиляда километра над нощната страна на Аншун и завиваха над втория най-голям океан. Големите портали в предната част на мостика показваха ослепителните бели пламъци на ядрени бомби, които избухваха под тях. Ту Лий стисна гневно зъби пред гледката на унищожение. За нея цветовете на светлината бяха внимателно програмирани, а интензитетът — намален, но за всеки на повърхността тя означаваше почти мигновена смърт.

— Ларох, разполагаме ли с модел на поредицата на появяване на дупките? — попита тя.

— Потвърждавам четиридесет и осем червееви дупки — каза Ларох, който управляваше конзолата със сензорите. — Но те не спират да подскачат безразборно наоколо. Единствената постоянна величина е височината им, на около хиляда и петстотин клика.

— Добре, нека да летим под това ниво и да проследим снарядите в обсега ни. Оръжия, стреляйте, винаги когато прихванем мишена. Пилот, ако се натъкнем на група, приближи ни до нея.

— Атакувани сме — каза Ларош.

Осем извънземни ракети свистяха към „Втори шанс“. Пилотът обработи векторите на плазмените двигатели и промени траекторията. В средната част на кораба изгряха плазмени копия и прорязаха космоса, преди да се разпаднат в силовите полета на ракетите. Лазерите ги прихванаха и заизточваха гигавати енергия, омаломощавайки сериозно силовите полета. Плазмените копия стреляха отново и най-накрая претовариха щитовете на ракетите. Над планетата разцъфнаха многобройни детонации. Плазмените им облаци се сляха във врящо петно от чиста светлина, широко над петдесет километра.

— Появи се група от шестнадесет снаряда — обади се Ларош. — Насочени са към планетата.

В порталите на мостика върху тях се появиха етикети, зелени игли с векторни цифри, които прескачаха с голяма скорост. Ту Лий повика корабната команда за изстрелване на снаряди и прати залп от прихващащи ракети. Те се хвърлиха с ускорение от петдесет же, а през това време тя активира поредицата от променени енергийни функции в бойните им глави. Прихващащите се разделиха в каскада от независимо насочени носители, чиито ракетни дири растяха като експлозии на светкавици, докато се пръскаха в преследване на извънземните снаряди. Взривяваха се мегатонни бойни глави, верига от ослепителни светлинни петна изкриви йоносферата на планетата в огромни извивки, вследствие на мощните електромагнитни влияния, пръснати като вълни от променените енергийни функции.

Няколко от оръжията на извънземните моментално излязоха от строя и дирите им избледняха, докато те се запремятаха по инерция към тъмната повърхност на хиляди километра под тях. Взриви се втора

вълна от бойни глави. Този път изменената енергия беше канализирана през единични изстрели на рентгенови лазери, пренасочвайки седемдесет процента от мощта на експлозията в единствен тънък лъч от ултрасилна радиация. Всички оцелели снаряди се разпаднаха и греещите останки от тях полетяха настрани в зловеща имитация на метеоритен дъжд.

Още четири червееви дупки се отвориха в близост до „Втори шанс“. От всяка излетяха по тридесет и две ракети. Нежни ветрила от сензорна радиация погалиха звездния кораб. Посоката на ускорение на мостика се промени и притисна Ту Лий странично към стола. Коланите се затегнаха около раменете и талията ѝ, придържайки я на място.

— Може и да са много — каза Ларош, — но софтуерът им е безполезен. Засичам голямо количество на микровълнови емисии от червеевите дупки. На ракетите постоянно се подава нова информация и насочващи инструкции.

„Втори шанс“ заизстрелва залп след зали от плазмени копия по новите нападатели, докато те се приближаваха със скорост от двадесет же. Мощна поредица от ядрени експлозии превърна космоса извън звездния кораб в ослепителна равномерна белота. Вълни от изтъняла плазма се плъзнаха по външното силово поле и разтресоха суперструктурата. Ту Лий чу шумните металически пышкания на корпуса, който се извиваше и огъваше под ударите. Сякаш летяха през короната на звезда, заслепени от горещия радиационен блясък и подмятани от релативистични течения от частици. Звездният кораб се изплъзна от енергийната буря като проблясващо алено балонче, зад което се извиваха дълги водопади от водородна плазма. Двадесет и четири извънземни ракети го преследваха, за да пресекат пътя му.

От всяка конзола на мостика запищяха аларми. На екраните заизскачаха схеми, докато екипажът и ОИ се опитваха да възстановят функциите.

— Направи скок — нареди Ту Лий.

На хиперпространствената конзола Линдзи Сансън активира генератора на червееви дупки. „Втори шанс“ изчезна от космоса около планетата.

— Колко скапан е този софтуер? — попита Ту Лий.

— Странен е — каза Ларош. — Липсва му всякаква гъвкавост, изобщо не е толкова напреднал като нашия. Изглежда така, сякаш

изобщо не разполагат с интелигентни програми.

— Можем да се възползваме от това — каза Ту Лий. Тя погледна към дисплея с основните показатели на кораба. Системите не бяха понесли никакви критични щети. С изключение на малко драскотини по корпуса и няколко пробива в резервоарите, по-голямата част от щетите бяха усвоени от периферните части на животоподдържащото колело. При отсъствието на научноизследователските екипи разполагаха само с четиридесет души на борда, никой не се намираше в непосредствена опасност.

— Всички да облекат костюмите — каза тя, докато извикваше дисплей, показващ резервите им от ракети. — След това ни върни там.

На осемстотин километра от столицата на Аншун, Трелоар, от нищото изникна трепкащо петно тюркоазена светлина. От центъра му изскочи „Втори шанс“, докато нимбът се свиваше. Звездният кораб изстреля петнадесет ракети, след което генераторът на червееви дупки изкриви отново космоса и той изчезна обратно в хиперпространството. Почти мигновено се появи отново на около пет хиляди километра, този път над Бромрайн, крайбрежен град, чието население от двеста хиляди души се беше свило под защитния силов купол. Още петнадесет ракети бяха изстреляни, преди корабът да се върне отново в хиперпространството.

Направиха още девет скока около планетата, изстрелвайки всички сто седемдесет и три останали ракети. Веднага щом ги освобождаваха, снарядите от всеки залп активираха за кратко ракетите си, пръскайки се от точката на изстрелване, и след това ги спираха. Сензорите им сканираха наоколо и търсеха червееви дупки. Когато такава се появеше, ракетите се активираха отново и се впускаха към нея с ускорение от петдесет же. Извънземните снаряди едва успяваха да се подадат извън очертанията на червеевата дупка, преди да бъдат подложени на атака с електромагнитни полета, електронни оръжия, рентгенови лазерни импулси, кинетични удари и ядрени взривове. Много малко от тях успяваха да преминат и да се разбият на планетата.

„Втори шанс“ отново се появи внезапно от хиперпространството и започна кратка трансмисия на информация към подложения на бомбардировка свят под себе си, уведомявайки флота как бяха минирали космоса в близост до орбита.

Появиха се осем червееви дупки, които обградиха звездния кораб на разстояние от петстотин километра. Линдзи Сансън активира хиперпространствения двигател.

— По дяволите!

— Какво? — попита Ту Лий. Порталите на мостика все още показваха Аншун под тях. Някога пасивните му облачни форми се вихреха, възбудени от експлозиите.

— Интерференция. Пространството е толкова изкривено от червееви дупки, че не можем да отворим своя. Нарочно търсен ефект е, модифицирали са квантовите флуктуации, за да ни блокират.

— Придвижи ни — извика Ту Лий на пилота.

Плазменият двигател на „Втори шанс“ се включи. Корабът започна да ускорява с над три же. Още осем червееви дупки изникнаха около него.

— Мамка ви! — извика Ту Лий по адрес на Първите.

От всяка червеева дупка излетяха по деветдесет и шест снаряда.

Найджъл Шелдън закусваше в имението си в Нова Коста, когато аварийният сигнал от детекторната мрежа го достигна. Не се бе прибирал на Кресат, семейния свят на фамилията му, през последните пет месеца. Прекарваше времето си между Августа и Земята. Чувстваше, че е разумно да не стои твърде далеч, в случай че нещо се случи, въпреки благословията на модерните комуникации. Сега предположенията му се бяха оказали плашещо верни.

Около имението се активираха силови полета, комуникацията премина в режим на защитени връзки. Той затвори очи и се отпусна в стола си, докато вътрешните полета се включваха и изолираха стаите. Пълният спектър на интерфейсите му импланти се включи, позволявайки на сетивата му да усвояват дигитална информация в ускорен режим. От точки, разположени по покрайнините на Нова Коста бяха изстреляни аероботи. Стреснатите жители се заляпаха в яркото сутрешно небе към тъмните фигури, които се понесоха нагоре към патрулните постове на големи височини. Силови щитове затвориха небето зад тях.

След като активира защитите на Августа, Найджъл се съсредоточи отново върху атаката. Модифицираният му дисплей

показваше двадесет и три планети на Федерацията, където се бяха отворили извънземните червееви дупки. Усещаше червеевите дупки като убождания от иглички по кожата си. СИ отвърна на молбата му и се присъедини към него в тактическата репродукция — малка топка от сплетени мандаринени и тюркоазени линии, които флукутираха ритмично, докато се носеха в нищото до него.

— Това са много червееви дупки — каза той.

— Димитри Леополдович през цялото време твърдеше, че нападението ще бъде в огромен мащаб. Това вероятно не е показателно за пълната им мощ.

В невъобразимо разширените възприятия на Найджъл се появи фонов шепот, докато регистрираше суматоката от заповеди от главния щаб на флота на Висшия ангел, които координираха сензорната информация и поддържаха наличните ресурси.

— Горкият стар Уилсън — промърмори той.

Съсредоточи се върху няколко икони в малката галактика от символи, които се носеха на заден план. Те се задвижиха послушно. Основан на дълбоки невронни връзки в мозъка му, този интерфейс създаваше чувство по-скоро за телепатия, отколкото за простите виртуално свързани с мозъка системи на домашните интерфейсни програми.

Около всяка планетарна гара на ТСП във Федерацията се вдигнаха силови полета. На двадесет и трите свята, подложени на атака, не беше дадено почти никакво предупреждение. Местните влакове, които влизаха в гарите, набиха рязко спирачки, машините им се плъзнаха по релсите, докато се приближаваха към непоклатимите полупрозрачни бариери, които се бяха издигнали пред тях. Не всички успяха да спрат навреме. Няколко машини удариха силовите полета, изскочиха от релсите и се преобърнаха. Товарните и пътническите вагони се огънаха като сгъваемо ножче, смачкаха се едни в други и се разкъсаха. Нагънаха се и захвърлиха пътници и стоки по насипите и изкопите. Колите и камионите, които се движеха по магистралите, получиха инструкции да спрат от управляващия пътен софтуер. Челните превозни средства се набиха в силовите полета. Назад по пътищата колите се удрияха една в друга като домино.

В съзнанието на Найджъл се появи информация за пораженията и жертвите. Бяха нищо в сравнение с унищожението, което се сипеше

от небето около тях. Той пренебрегна цифрите. Нямаха избор. Без гарите и безценните им портали, повече нямаше да има Федерация.

Оцелелите гари във Федерацията поне дадоха достъп на пристигащите влакове, преди да вдигнат силовите си полета. По магистралите навън по всяко шосе се оформяха огромни опашки, километри наред. Хората, пленени във вътрешната част, се подготвиха задълго чакане, тайно благодарни, задето се бяха озовали от тази страна на силовото поле.

Найджъл видя как Рафаел задейства щитовете на градовете. Беше активирал новата планетарна защитна мрежа с по-висок приоритет от местните цивилни власти. Той запрати аероботи като ракети в небето. Те стреляха в полет — големи машини, чиято грозота веднага ги отличаваше като военна собственост. Взривяваха спускащите се снаряди на Първите още в стратосферата, но поради огромните количества няколко успяха да преминат през препятствията и да се ударят в силовите полета. Огромни райони от околните територии бяха засегнати и сведени до езера от стъкло, но силовите полета удържаха.

Гарата на ТСП на Уесекс дори изпревари мрежата от детектори на флота и първа уведоми Найджъл за отварящите се над планетата червееви дупки. Когато пренасочи вниманието си натам, веднага усети командните програми на Алан Хътчинсън, които наводниха киберсферата на Уесекс. Основателят на света от Големите¹⁵ бе поел командването на собствените си защити. Многобройни силови полета се активираха около Нараби, местния мегаград. Малката тактическа защитна бригада на планетата получи заповеди да се разгърне около периметъра и да активира прихващащите си батареи земя-въздух. Взводове от бойни аероботи бяха изстреляни от силовите си, за да патрулират небесата над силовите полета.

Лицето на Алан Хътчинсън прехвърча през съзнанието на Найджъл, дивашки ухилено. Три от аероботите му стреляха с атомните си лазери, сваляйки прииждащите снаряди на Първите, докато последните навлизаха в горния слой на атмосферата.

— Добра стрелба — каза Найджъл.

— Приятно разнообразяване на финансовите доклади — беше грубият, но сърцат коментар на австралиеца.

Нов залп от снаряди излетя от четири червееви дупки. Отговори им стена от огън от повърхността на планетата.

— Благодарности на Господ за това — каза Алан, когато стопените радиоактивни останки се посипаха надолу към океана. — Можем да ударим копелдаците.

Информацията, постъпваща от останалите нападнати светове на Федерацията, беше потискаща. Освен градовете, защитени от силови полета и аероботи, планетите бяха съвсем неподготвени.

— Можеш да извадиш от строя някой друг снаряд — каза Найджъл. — Но с тези темпове ще загубиш. Те разполагат с хилядократно превъзхождащи те ресурси.

— Кажете ми тогава добрите новини, няма ли да го направите най-сетне?

И двамата мълкнаха, за да наблюдават как „Втори шанс“ полита над Аншун.

— Давай, Ту Лий, давай — прошепна високо Найджъл. Опита се да не се притеснява за младата си потомка. Емоционалното разсейване беше последното, което можеше да си позволи точно сега.

Още стотици снаряди бяха изстреляни към Уесекс. Алан не разполагаше с достатъчно аероботи, за да покрие по-отдалечените местности. Градовете, пръснати из земеделските земи, опасващи континентите, бяха изтрети от падащите свободно снаряди.

— Кучи синове — изръмжа Алан. — С какво тези хора някога са ги застрашили?

— Можеш ли да различиш някакъв модел на атака във всичко това? — попита Найджъл СИ. — Имат ли стратегия? Или просто се опитват да ни заличат?

— Изборът им на планети подсказва, че имат двойна цел — каза СИ. — Двадесет и трите външни свята са силна опора за Федерацията. Завземането на Уесекс и порталите му към планетите от етап две ще им позволи да окупира огромна част от територията ни и на практика да прекъснат съществуването на Федерацията като обединен субект. Особено ако успеят да превземат и Земята.

— Никога няма да получат гарата Нараби — каза рязко Найджъл. — Лично ще се постарая това да не се случи.

— Не могат да знаят как точно ще реагираме — каза СИ. — За тях тази атака е със също толкова изследователски характер, колкото е

и за нас. Целта да си осигурят Уесекс е логична. Могат да си позволят да претърпят поражение, но ако все пак се сдобият с порталите в гарата Нараби, ще получат ключ към задния двор на шейсет развити свята.

— За какво по дяволите им е това? Какво искат от нас?

— Съдейки по целите на снарядите, трябва да заключим, че желаят да придобият колкото се може повече човешка инфраструктура с практически цели. С радост биха елиминирали по-малките градски местности, за да спечелят по-големите. Дори и да ги отблъснем веднага, по-голямата част от оцелялото население на двадесет и трите свята ще трябва да бъде евакуирано. Земята около градовете е радиоактивна сгурия, посевите са опропадени, климатът е разстроен. Заплашени са да загубят статуса си на животоподдържащи планети, ако не бъде приложено изключително скъпо ретрооформяне.

— Копелета — изсумтя Найджъл. — Ти ми описваш геноцид.

— Вероятно.

— О, Господи — възкликна Алан. — Пипнаха я.

Найджъл наблюдаваше през радара и оптичните сензори как „Втори шанс“ храбро ускорява извън орбита, борейки се да се отърси от обкръжаващите го червееви дупки на Първите. В следващия миг ослепителните плазмени ракети угаснаха в ядрена пещ от елементарни частици, която се разпростря на разстояние от петстотин километра.

— Копелета! — излая Найджъл. „Ту Лий, справи се прекрасно, толкова се гордея с теб. Ще чуя смеха ти отново.“

— Дявол да го вземе — каза Алан. — Съжалявам, Найджъл.

— Не можем просто да си седим тук и да търпим тази саморазправа — каза Найджъл. — Трябва да им покажем, че сме способни да им отвърнем.

— Адмирал Кайм нареди на корабите да се съберат заедно — каза СИ.

— Обзалагам се, че тези извънземни копелдаци треперят в ботушите си. Уау, три кораба са се отправили към тях.

Аероботите на Уесекс унищожиха още един залп снаряди. Първите изглежда бяха спрели да обстрелват малките градове, пръснати по останалата част на планетата. Нараби и външните му квартали вече обираха цялата мощ на повсеместната атака.

— Няма да получите гарата ми — каза им решително Найджъл. Отвори многобройни командни връзки право към генераторите на червеевите дупки на трите портала на гарата на Нараби. Установи достъп до защитения трезор със спомени. Старите спомени се надигнаха и се наместиха в изкуствена невронна мрежа, давайки му достъп до цялото познание, което някога бе притежавал за екзотичните материи, енергийните преобразуватели, супергеометрията, квантовата математика. Започна да черпи от всички налични спомени и да качва нови нареждания в машините, които генерираха червеевите дупки, водещи към Луизиада, Ламайта и Тубуай. Около него засвяткаха предупреждения от защитните механизми за обратна връзка. Дори неговата контролна система не можеше да се справи самостоятелно с три червееви дупки.

— Малко помощ би била добре дошла — каза той на СИ.

— Много добре.

Найджъл въздъхна тихо и облекчено. Нямаше как да отгатнеш дали СИ ще благоволи да помогне, или ще се прави на голяма работа. Помисли си, че нашествието бе объркало дори великия изкуствен интелект. Все пак Винмар физически се намираше в космоса на Федерацията.

След като СИ се зае да превежда и да задвижва машините, за Найджъл остана единствено да управлява процеса. Под неговото ръководство СИ преформатира вътрешната квантова структура на трите червееви дупки, които беше избрал. Той прибра отворите на далечните им портали и ги превърна в отворени процепи, извиващи се през време-пространството.

Една от червеевите дупки на Първите се появи отново над Уесекс и Найджъл нанесе удар. Псевдотелекинетичният му контрол започна да движи иконите със свръхзвукова скорост. Трите изхода на червеевите дупки на ТСП се материализираха във вътрешността на натрапника в транспространствено сечение и създадоха масивно изкривяване, което предизвика огромни колебания в енергийната тъкан на извънземната червеева дупка. Електрическата мощ на осем от ядрените електроцентрали на Нараби беше изпомпена през механизмите на портала, за да бъде подсилена нестабилността и насочена обратно към Първите.

Натрапилата се червеева дупка изчезна наред с страховитата гравитационна имплозия, която освободи взрив от ултрасилна радиация. Найджъл зачака, а хисрадарът му сканираше космоса над Уесекс. Първите вече разполагаха само с четиридесет и седем червееви дупки, които се появяваха и изчезваха. От портала Малайта идваха шумни предупреждения, които го информираха, че цялата машина намаляваше притока на хранване, за да предотврати допълнителни поражения. Прекомерното натоварване, което беше стоварил върху нея, бе изгорило много от компонентите ѝ.

— Проработи — заяви той.

— Разбира се — отвърна безстрастно СИ.

— Можеш ли да отстраниш и останалите? — попита Алан.

— Нека да видим.

Доколкото подобно нещо беше възможно, ПланинаНаЗората изпита кратко чувство на възбуда, докато подреждаше мислите си, преди да даде старт на нашествието. Чуждоземната Федерация беше огромно неизвестно, независимо от спомените на Боуз. Спомняше си живота там, спомняше си какво беше обществото, но разполагаше само с неясни представи за истинските ѝ индустриални и военни възможности. Това му даваше поводи за притеснение.

Близо до родната му система имаше няколко други звезди, около които имаше планети, годни да поддържат животоформи на Първите. Вече бе отворил червееви дупки до осем от тях и изпрати стотици милиони подвижни, за да започнат заселването. Беше много по-лесно да се разпростре върху животоподдържащите планети, отколкото върху студените, безвъздушни луни и мъртви астероиди на родната му система. Нямаше нужда от машини, които да обгръщат в защитни какавиди новите поселения. Установяването на тях беше по-лесно. Групите неподвижни вече се образуваха на новите планети и възприемаха основните мисловни процеси на ПланинаНаЗората. Вдъхвайки упойващата наслада от бъдещето, той вече се бе разпрострял на разстояния от стотици светлинни години.

Някога това щеше да му бъде достатъчно. Дори първият велик враг, неизвестният, щеше да се затрудни да построи бариери около толкова много звезди. Само че в Галактиката имаше повече от един

враг. Можеше да предвиди какво щеше да се случи, когато експанзията му срещне препятствието, поставено от хората и техните територии. Две несъвместими форми на живот щяха да се съревновават за едни и същи планети и звезди.

ПланинаНаЗората знаеше, че мирното съвместно съществуване не е възможно. Всъщност не можеше да си представи как би позволил на друго чуждоземно да споделя Галактиката с него. В крайна сметка звездите бяха само краен брой. След като вече знаеше как и можеше да присъедини към себе си всяка от тях с помощта на червееви дупки, щеше да ги присъедини всичките. По този начин можеше да си гарантира безсмъртие. Нямаше значение колко звезди щяха да умрат или да се превърнат в нови, той все още щеше да е жив. И първото препятствие по пътя му беше Федерацията, пълна с опасни независими хора и техните превъзходно развити машини.

ПланинаНаЗората отвори хиляда сто и четири червееви дупки на координатите, които бяха дошли заедно със спомените на Боуз. Някои се отвориха съвсем до целите си, други бяха наблизко, а трети се намираха на половин светлинна година или повече. Прекара през тях сензори и събра информация относно позициите им, използва я, за да усъвършенства звездната си карта. Определи точните местоположения на звездите на Федерацията. Изходите на червеевите дупки бяха пренаредени около първоначалните цели. ПланинаНаЗората с интерес установи, че спомените на Боуз бяха точни за методите на колонизация на хората. Видът им използваше чудовищно малка част от потенциала на световите, които заселваше. Общият им брой едва стигаше, за да запълни един-единствен свят, камо ли стотици. Индивидуалността беше ужасна слабост.

Изпрати снаряди през дупките, прицелвайки ги към по-малките обитаеми зони и по периметрите на по-големите. Откри и други цели — човешки квантови сензори, комуникационни мрежи, сателити, хранващи мрежи — и насочи снарядите си към тях. Намерението му беше да елиминира самите хора, като запази индустриалните им центрове в сравнително добро състояние. Възнамеряваше да изкара от сградите тези, които не успееше да порази, и да ги пръсне из неизползваемата земя, правейки ги безполезни.

Над градовете се активираха силови полета. ПланинаНаЗората не беше очаквал това. В спомените на Боуз нямаше познание за такива

неща. Не можеше да отвори червеевите си дупки във вътрешността им. Предвид огромните разстояния, с които работеше, най-доброто, на което беше способен, бе да ги разположи на разстояние до две хиляди километра от планетата. За да установи прецизни изходи, му трябваха портали, които да служат за котва на червеевите дупки.

Малки летящи машини, аероботи, се издигнаха над градовете и започнаха да изстрелват снаряди. ПланинаНаЗората нямаше избор и увеличи броя снаряди, които пращаше през отворите, насочвайки ги така, че да предизвика най-голямо опустошение.

Когато отвори червееви дупки над основния свят, Уесекс, се сблъска с още по-силна съпротива. Виждаше мегаграда под себе си. Две трети от него представляваха индустриални мощности. Мащабите надхвърляха повечето от планетарните му поселения, а ефективността на човешките системи, снабдени с електронен контрол, надхвърляше всичко, което той беше постигнал.

Над Аншун полетя човешки звезден кораб и обезвреди дузини снаряди. Отговорът на ПланинаНаЗората беше стандартен, изпрати още. Когато човешкият кораб започна да се появява и скрива в собствената си червеева дупка, ПланинаНаЗората отклони още групи неподвижни, които се концентрираха върху механизмите на собствения му генератор на червееви дупки и промениха енергията, така че действието ѝ да е възпиращо. Десетки хиляди неподвижни се съсредоточиха върху проблема, което го доведе до границите на възможностите му. След като приклеци звездния кораб в истинското пространство, изстреля умопомрачителен залп от снаряди.

Нещо се случи с една от червеевите му дупки над Уесекс. По разпадащата се материя на пространственото изкривяване премина вълна от енергия. Претовари генериращия механизъм, който бе построил на един от четирите гигантски астероида в орбитата на междוזвездната червеева дупка на междинния му пост. Последвалата експлозия разби кулата, в която складираше снарядите, и достигна до ескадрилата от кораби, които чакаха над нея.

ПланинаНаЗората започна трескаво да претърсва спомена си за събитието. Докато се занимаваше с това, още две червееви дупки се разпаднаха и енергийните експлозии съсипаха генераторите. ПланинаНаЗората осъзна, че всъщност бяха претоварени от външна сила. Пренасочи още групи неподвижни към решението на проблема и

увеличи захранването към останалите генератори, за да блокира петте следващи опита за дестабилизиране.

Борбата прерасна в съревнование на енергийна мощ. ПланинаНаЗората захранваше червеевите си дупки през мегапоточни изсмукващи дискове, пуснати в короната на звездата до междинния пост, които прехвърляха захранване към астероидите през малка червеева дупка. Дори когато пренасочваха максимални количества, съществуваше граница, с която самите генератори на червееви дупки можеха да се справят. А хората променяха нападателните си подходи със скорост, която той не можеше да достигне, модифицираха моделите на интерферентно и резонантно усилване за наносекунди. Освен това сякаш също разполагаха с неизчерпаеми източници на захранване.

Нови двадесет и седем генератори на червееви дупки или експлодираха, или се свиха в разтопени развалини. ПланинаНаЗората прекрати опита си да плени Уесекс и отклони останалите червееви дупки към планети, на които тази намеса липсваше. На повечето от тях резултатите от бомбардировките бяха разочароващи. Човешките защити обаче бавно биваха избутвани назад от огромното количество снаряди, които изстрелваше. Той спря стрелбата и прати първите кораби във Федерацията.

Беше събрал флота от четиридесет и осем хиляди за първоначалния етап на експанзията.

В средата на тактическия дисплей на Уилсън вече ставаше доста пренаселено. Призрачният образ на самата Илейн Дой се бе присъединил към него заедно с Найджъл Шелдън. Ефирното им присъствие придаваше на заповедите му върховна изпълнителна тежест. За съветници по тактическите и технологичните въпроси разполагаше със сенките на Дмитри Леополдович и Тънди Сътън зад себе си.

Точно сега с радост щеше да приветства някой истински дух, който да му каже какво се задава в следващите мигове или поне да направи сносно предположение. Наблюдаваха как последните снаряди на Първите се устремяват надолу към двадесет и един обсадени свята — на него това му се виждаше страховита картина, а останалите

изглеждаха преизпълнени с радост. Уесекс успешно беше отблъснал извънземните червееви дупки, но Оливенза и Балия бяха откъснати от унисферата при пробива на силовите им полета. Планетарната гара на ТСП на Аншун беше изключила свързващите ги портали.

— Не можеш ли да претовариш и останалите червееви дупки на извънземните? — попита Дой Найджъл. Беше нетърпелива за нови победи.

— Изгорих осемнадесет от нашите генератори, за да премахна тридесет от техните — каза Найджъл. — Направи сметката сама. При всички случаи се съмнявам, че разполагаме с достатъчно енергийни резерви точно сега.

Уилсън остана безмълвен. Бе наблюдавал безпомощно как Шелдън изсмуква още и още енергия от захранващата мрежа на Федерацията. Всички светове от Големите¹⁵ бяха включили резервните си нилингови д-ями, след като ядрените им генератори бяха мобилизирани. Земята претърпя безпрецедентна пълна загуба на цивилно захранване, когато Шелдън пренасочи цялото производство на лунните клетки, за да продължи огъващата пространството битка над Уесекс. Всички останали светове от етап едно и две претърпяха частична или пълна загуба на захранването, когато местните им генератори бяха призовани на фронта. За кратко всичко висеше на косъм: няколко от силовите полета на градовете бяха запремигали заплашително след енергийните загуби. В момента всички бяха заети да презареждат резервите си.

Беше отчаяно действие, макар Уилсън да признаваше, че не разполагаха с друга алтернатива. Ако Първите бяха избрали този момент, за да пратят нова вълна от атаки, резултатите щяха да са катастрофални. На Уилсън му оставаше само да се моли.

— Искаш да кажеш, че ще останат тук? — попита Дой.

— Засега да — каза Уилсън.

— Господи, имайки предвид парите, които ти дадохме...

— Достатъчно, за да подготвя три бойни кораба — отвърна ѝ язвително Уилсън. — Не съм сигурен дали дори треста биха свършили работа днес.

— Аероботите и силовите полета свършиха много добра работа — каза Рафаел. — Без тях щетите щяха да са многократно по-големи.

— Само че какви жертви понесохме — каза президентът. — Мили Господи, загубихме два милиона души.

— Повече — каза мрачно Ана. — Много повече.

— И ще стават още — каза Уилсън с умишлена суровост. — Димитри, можеш ли да ни предложиш някакви възможности за следващия им ход?

— Силата на атаките им отслабна — каза руският академик. — Логичното следствие са мащабни окупационни действия.

— Тънди, какви са екологичните щети на нападателите светове?

— С една дума — лоши. Аншун е поела най-тежки поражения. Бурите там едва започват и ще разпрострат радиоактивния прах по цялата планета. Бомбите на Първите са с доста високо ниво на радиоактивност. Очистването ще струва цяло състояние, дори да беше практически изгодно, което ме съмнява. По-евтино би било да евакуираме всички и да ги пратим на нов свят от етап три. Останалите светове са в различни етапи на климатичен разпад и ядрено замърсяване. Предвид обичайното отношение на населението към ядрените и екологичните въпроси, не вярвам някой да иска да остане и без това.

— Съгласен съм — каза Уилсън. — Искам да започнем да ги евакуираме днес.

— Всички ли? — попита Дой. — Не мога да дам съгласието си за това. Къде, по дяволите, ще отидат?

— При приятели, роднини, в хотели и правителствени лагери. На кого му пука. Това не е мой проблем. Трябва да съберем всички на тези планети под силовите полета, а след това да ги махнем оттам. Искам военните ни резерви да бъдат пратени там и да помагат. Всеки правителствен офицер, всеки полицейски взвод с тактическо въоръжение. Всичките аероботи, които можем да отпуснем. Самите планетарни правителства разполагат с достатъчно боен персонал, за да сглобят прилично големи армии. Мадам президент, искам да подпишете заповед, с която да ги поставите под командването на адмирал Колумбия.

— Аз... Не съм сигурна.

— Ще те подкрепя — каза Найджъл. — Както и Междузвездните династии. Уилсън е прав, трябва да се задействаме.

— Можеш ли да отвориш червееви дупки в другите градове на тези планети? — попита Уилсън. — Никога няма да успеем да превозим всички до столиците.

— Порталите на гарата в Нараби не са в цветуща форма точно сега — каза Найджъл. — Но ще се справим, така или иначе цялата влакова мрежа е спряна. Можем да отклоним порталите, които са останали на Уесекс, но няма да ползваме влакове. Хората ще трябва да преминават пеша или с автобуси.

— Ами Оливенза и Балия?

— Можем да използваме червеевата дупка на изследователското поделение на Аншун, за да установим нов контакт, да проверим дали има някакви живи хора.

— Червеевите дупки на Първите спряха да се движат наоколо — каза Рафаел. — О, Господи, ето ги.

Радарът и визуалните сензори показаха излитащите от червеевите дупки кораби на Първите над всеки от обсадените светове.

— Ако започнат да кацат, можем да забравим за всеобщата евакуация — каза Димитри. — Няма време. Трябва да извадим от строя операционните им центрове, да ударим червеевите им дупки от другата страна, където са уязвими.

— След колко време корабите ще стигнат до Аншун? — попита Уилсън.

— Два вече са до точката на среща — каза Ана. — Още осем часа, докато пристигне и последният.

— Кучи синове! Рафаел, започни незабавно евакуацията във всички столици. Ще изчистим поне тях.

— Ще отворя червееви дупки в защитените градове — каза Найджъл.

— Ами хората навън? — каза Дой. — В името на Бога, трябва да направим нещо за тях.

— Ще видим как можем да помогнем — каза СИ.

На Марк му отне четиридесет минути, но най-накрая успя да подкара пикапа на „Ейбълс“. Много от веригите бяха изгорели. Той импровизира на места, а на други съши системите, заобикаляйки повредите. Лиз и Керис прекараха времето в приготвяне на багаж.

Изкараха няколко куфара с дрехи и цялата екипировка за бивакуване на семейството.

— Мисля, че киберсферата се връща към активност — каза Лиз, след като хвърли последната чанта в задната част на пикапа. — Системата на къщата изведе основно комуникационно меню.

— Системата на къщата работи? — попита изненадано той. Беше понесла много повече от прости електронни повреди. Повечето от прозорците бяха строшени, дори трислойните. Всички стаи бяха покрити с парчета стъкло. Да види пораженията, нанесени върху дома му, беше също толкова голям шок, като това да бъде свидетел на самата експлозия. Освен това беше многократно по-разстройващо. Сякаш всяка стая беше умишлено и злостно нападната от вандали.

Въпреки това според Марк вероятно се бяха отървали много по-леко от повечето хора. Поне къщата им от сух корал се състоеше само от куполи и вълната от взрива се беше плъзнала по тях. Плоските вертикални стени сигурно бяха отнесли тежки удари. Не можеше да понесе гледката към лозята. Почти всяка леха беше изравнена със земята. Навсякъде по долината Улон, докъдето стигаше погледът му, беше така.

— Не мога да се свържа с нея — каза Лиз, — но резервният екран в стаята за сервизни дейности е оцелял, така че ще въведе ръчно няколко команди. Деветдесет процента от системата е забила и не мога да включа програмите за презареждане и поправка. Протоколът за работа на мрежата общо взето е единственото останало там. Със сигурност е свързан с възела на долината. Кабелът е фиброоптичен, може да оцелее след доста по-тежки неща.

— Опитва ли се да се обадиш на някого?

— Разбира се. Първо опитях с Дунбаванд и Конант. Никакъв резултат. След това пробвах с общината. Пробвах дори Черната къща. Няма никой.

— Или пък не са осъзнали, че системата се изгражда наново. Ще отнеме време, преди генетичните алгоритми да възстановят щетите.

— Вероятно никога няма и да разберат, ако имплантите им са прецакани. Кой ли знае как се работи с клавиатура в наши дни.

— Аз знам — каза Бари.

Марк прегърна сина си. Лицето на момчето още беше омазано с кал и сълзи. Изглежда обаче се възстановяваше от шока.

— Това е защото си гений — каза му Марк.

— Задават се облаци — каза Керис. Гледаше на север, където дълги серпантини от бели изпарения се плъзгаха ниско и бързо над планините Дау'синг. Приличаха на пухкави копия, насочили се към задушените от смог останки на Регентите.

Лиз го погледна уморено.

— Ще вали дълго. И силно. — Обърна се към Марк. — Накъде ще тръгнем?

— До магистралата има много път — каза той.

— Ако още е там — каза Керис. — Използваха ядрена бомба, за да се справят с отдалечена станция от детекторната мрежа, Господ знае с какво са ударили гарата на ТСП. А магистралата е много дълга, ще трябва да изминем много дълъг открит път. След това трябва да прекосим океан.

— Няма друг път навън — каза той.

— Знаеш, че трябва да проверим и останалите — каза Лиз. — Искаме да заведем децата на сигурно място преди всичко, но трябва да знаем къде е това, А точно сега не съм убедена, че сигурността се намира от другата страна на Дау'синг.

Марк погледна към небето, внезапно уплашен от гледката. Никога не бе съзнавал колко голямо беше.

— Ако предположим... че дойдат?

— Тук? — каза язвително Керис. — Съжалявам, но Рандтаун трудно може да се нарече стратегическият център на Вселената. Без детекторната станция е нищо.

— Вероятно си права — каза Марк. — Добре, ще се насочим към града и ще проверим няколко от съседите ни по пътя.

— Хубав план — каза Лиз. — Трябва да разберем какво се случва в останалата част от Елан и във Федерацията. Ако правителството прави някакви опити да се свърже с нас, трябва да идем в града.

— Ако има правителство — каза Керис.

Лиз я погледна остро.

— Ще има.

— В пикапа! — каза Марк на децата. Те се покатериха на задната седалка, без да кажат и дума. Панда скочи след тях също толкова примирено. За малко да нареди на кучето да излезе, но след това се

смили. Точно сега се нуждаеха от всяко зрънце утеха, която можеха да си позволят.

— Ще ви последвам — каза Керис.

— Добре. Дръж портативната си система включена.

Бяха изровили три стари модела от къщата, които бяха изключени, когато електромагнитното поле бе покрило долината. За Марк беше съвсем проста задача да измени програмите им, така че да могат да ги използват като прости комуникационни устройства с обseg от пет мили.

Керис му махна насърчително, докато вървеше към своята кола. За пълна изненада на Марк системите на спортната кола бяха оцелели без никакви повреди след електромагнитната атака. Това спечели уважението му, макар и да си го призна доста неохотно.

— По-добре вземи това — каза Лиз. Подаде му ловната му пушка, мощен лазер с мерник. — Проверих я, все още работи.

— Господи, Лиз. — Той я грабна бързо и погледна гузно към децата. — За какво ми е?

— Хората могат да се държат зле в моменти на стрес. А и не съм убедена, че извънземните ще ни оставят на мира, както смята Керис.

Тя отвори якето си и му показва йонния пистолет в раменния кобур.

— Мамка му. Откъде взе това?

— От един приятел. Марк, живеем на километри от всички населени места, а теб те нямаше през деня.

— Но... пистолет!

— Просто мисля практично, бебчо, момичетата трябва да могат да се грижат за себе си.

— Добре — каза глуповато той.

Днес някак си това не изглеждаше важно. Всъщност по-скоро се радваше, че го бе взела. Качи се на предната седалка на пикапа и подкара колата по дългата пътека към главния път на долината.

Рандтаун все още се държеше. До известна степен. Регентите бяха насочили основната сила на експлозията нагоре, но страховитите вълни от огромно налягане, спуснали се от планините, бяха достигнали града с лекота.

Металните и бетонните панели на всяка сграда бяха огънати и откъснати. Навсякъде лежаха смачканите им правоъгълници: по тротоарите или забити в други сгради, а по-леките плаваха върху Трине'ба. Дебелите изолиращи листове се развяваха върху оголените носещи греди. Покривите представляваха очертания на скелети, почти напълно лишени от слънчевите си панели. Най-странното от всичко беше сиянието. Целият град блестеше под завивка от призматични дъги. Всеки прозорец в Рандтаун беше строшен. По тротоарите и улиците се бяха разпилели късове и зърна стъкло, изхвърлени като дълги пера от взрива и нападали като разпилени торби с диаманти.

Марк спря пикапа на улица „Лоу Уест“, само на неколкостотин метра от магистралата.

— Господи, не знаех, че има толкова много стъкло на цялата планета, камо ли тук.

— Гумите ще издържат ли? — попита Лиз. Тя гледаше по улицата и се опитваше да види дали наоколо има някой. Няколко колони пушек се извисяваха над разрушените покриви в по-централната част на града.

— Трябва да се справят. От гелопяна са.

— Добре тогава. — Лиз вдигна портативната система към устата си. — Керис, влизаме. Твоят „MG“ ще се справи ли?

— „MG“ ще проведе неприятен разговор с адвокатите ми, ако не се справи.

Марк се подаде от страничния прозорец. Дейвид и Лидия Дунбаванд бяха на задната седалка, седнали върху торбите с екипировката за бивак. И трите им деца се бяха натъпкали в колата на Керис. Зад нея джипът на Конант играеше роля на ариергард. Юри тъкмо го беше оправил, когато пристигнаха в тяхното имение.

— Влизам — викна им той.

Дейвид вдигна мазерния си жезъл.

— Разбрано, ще си държим очите на четири.

Марк поклати глава, докато натискаше ускорителя с крак. Какво толкова им ставаше на хората с оръжие по време на бедствие? Пикапът тръгна бавно, а големите му гуми хрускаха непрекъснато по кристалното покритие на пътя.

Откриха жителите, когато се приближиха до центъра. Почти всички, които се бяха озовали навън по време на взрива, имаха рани.

Хората, които се бяха разхождали по тротоара, бяха тежко пострадали от паднали стенни панели. Тези, които бяха избегнали срутващите се части, бяха попаднали сред картечната стрелба със стъкло. Мнозина бяха пострадали и от двете.

Когато наближиха края на главната улица, пътят беше изцяло блокиран от паркирани превозни средства. Марк спря пикапа, всички заедно излязоха навън и тръгнаха пеша.

— Оставете Панда вътре — каза Лиз на децата. — Не може да върви по стъклото, ще си нареже лапите.

Кучето залая жално, докато те се отдалечаваха от колите.

Половината от сградите на главната улица бяха изкривени под заплашителни ъгли. Носещите им греди бяха извити прекомерно от подивелия въздух, който се бе спуснал върху тях. Търговското сърце на града беше оживено по всяко време, кафетата бяха пълни с хора, които спокойно обядваха, масите по тротоарите бяха пълни, по улиците се тълпяха зяпачи.

— О, Исусе — изпъшка Марк, докато очите му обхождаха гледката. Почувства се слаб и изтощен, трябваше да се хване за най-близката огъната стена, за да не рухне.

Не го ужасиха хората, чиито тела все още лежаха на земята. Нито спасителите, които все още се бореха да освободят пленените жертви. Нито импровизираните болнични екипи, които превързваха порязвания и разкъсвания. Щеше да издържи дори и смразяващите стонове и хлипания. Но не и кръвта. Кръвта покриваше всичко. Плочите на тротоара дори не се виждаха през съсирващата се алена течност, която течеше по цялото продължение на склона. Могилките трева лепнеха от нея. Изкривените стени бяха покрити с кървава глазура от ужасяващи пръски, които вече придобиваха черен цвят.

Марк се сви на две и повърна върху ботушите си.

— Обратно — нареди на Лиз на децата. — Хайде, връщаме се в пикапа.

Тя забра децата и ги поведе към колата. Лидия и Дейвид се притекоха на помощ. Сенди, Ели и Ед плачеха. Бари и Уил сякаш всеки момент щяха да се присъединят към тях. Възрастните оформиха защитна завеса и нежно ги насочиха назад.

— Ще проверим дали някой е измислил някакъв план — извика Керис след тях.

— Добре — каза Лиз. Бореше се със собственото си отвращение.
— Поддържай връзка.

— Ами ти? — попита Керис Марк. — Добре ли си?

— Не, по дяволите, не съм. — Той избърса уста с ръкава си. — Исусе!

Шокът бе смразил кръвта му. Не беше очаквал това. Краят на света трябваше да бъде окончателен, безкрайност от нищо. Щяха да получат благословия. Вместо това трябва да се справят с последиците в свят на болка, кървища и страдание.

— Ще се справиш — каза сурово Керис. — Налага се. Хайде, да видим дали можем да помогнем.

Юри Конант помогна на Марк да се изправи. Той също не изглеждаше особено добре. Олга бе притиснала парче плат плътно към устата си. Очите ѝ бяха навлажнени.

Четиримата тръгнаха по главната улица, ботушите им жвакаха отблъскващо на всяка стъпка. За подметките им залепваха разни неща. Марк извади парцал от работните си дрехи и го завърза около носа и устата си.

— Марк? — обади се някакво момиче.

Беше Манди от „Чай за двама“. Тя и още няколко души бяха наобиколили мъж на средна възраст, чийто крак беше понесъл тежко разкъсване. Около раните бяха увити импровизирани превръзки, вече пропити с кръв. От плата се подаваше грапаво копие от ръждясал метал. Очевидно беше проникнало дълбоко в плътта му. Една от жените се опитваше да го накара да погълне обезболяващи.

— Ранена ли си? — попита я Марк. Лицето ѝ беше изцапано със сажди и петънца засъхнала кръв. Там, където сълзите бяха текли по бузите ѝ, се виждаха ивици чиста кожа. Ръцете и престилката ѝ бяха покрити с кръв.

— Няколко порязвания — каза тя. — Нищо сериозно. Откакто се случи, се опитвам да помогна на хората.

Гласът ѝ почти ѝ изневери.

— Бари и Сенди добре ли са?

— Да, добре са. В долината не беше толкова тежко.

— Какво направихме, Марк? Защо ни сториха това? С нищо не сме им навредили. — Тя започна да хлипа. Той я прегърна и я притисна нежно към себе си.

— Нищо не сме направили — зауспокоява я.
— Тогава защо?
— Не знам. Съжалявам.
— Мразя ги.
— Бихте ли ни помогнали? — каза един от останалите, които се грижеха за ранения мъж. — Вече можем да го пренесем.
— Къде? — попита Керис.
— Болницата работи, успяха да възстановят част от захранването. Саймън командва там.
— Къде е тя?
— На две преки — каза автоматично Марк.
— Ще го пренесем — каза Юри.

Дори и с импровизираната носилка работата беше трудна. Трябваше да отбягват толкова много отломки, а китайският ресторант на ъгъла на Матюс и втора улица гореше. В отсъствието на пожарникарските работи и доброволните пожарни отряди пламъците заплашваха да обхванат и другите сгради. Трябваше да направят голямо отклонение по една от страничните улички. Докато вървяха, светлината постепенно избледняваше. Облаци покриха небето и се завихриха бавно в циклонна формация, фокусирана около Регентите. По-плътни и тъмни облаци прииждаха от хоризонта. В далечния край на Трине'ба вече валеше. Широка завеса напредваше към града. Поне щеше да угаси огньовете, помисли си Марк.

Голяма тълпа от хора обикаляше около моравите пред главната болница. Множеството се разтвори неохотно, за да пропусне групата на Марк и носилката. Вътре светеше и част от медицинското оборудване все още работеше. Спешното отделение беше пълно с деца и най-тежко ранените възрастни. Рецепцията беше пълна със случаи на дълбоки рани и загуба на кръв. Сестрата на входа хвърли бърз преценяващ поглед към мъжа, който бяха внесли, обяви го за некритичен случай и им каза да му намерят място в коридора. Екип с метли и лопати разчистваше строшеното стъкло по полирания под. Марк спря на участък, който току-що бяха изчистили, и постави ранения на земята.

Когато се изправи, видя Саймън Ранд, който крачеше в средата на коридора. Оранжевата му роба висеше като обикновен плат. Дори той беше пострадал от стъклото. На ръката му имаше голяма лечебна

лепенка и друга — в долната част на врата му. Кортетът му беше по-малък от обикновено. До него вървеше млада жена, облечена в черна блуза и дънки. Беше Мелани Рескорай, все така омагьосващо красива, въпреки сериозното решително изражение на лицето ѝ. Марк изобщо не се изненада, че на лицето ѝ нямаше и драскотина.

Тя забеляза, че я е зяпнал и му се усмихна тъжно.

— Я виж ти! — каза Керис. — Точно когато си мислиш, че денят не може да се влоши повече.

Марк последва Саймън и Мелани заедно с Керис, Юри и Олга. Саймън стигна до напукания и хлътнал портал на входа на многопрофилната болница и вдигна ръце.

— Хора, моля ви, съберете се около мен.

Тълпата по поляните се приближи към тях. Към Мелани бяха отправени много ядосани погледи.

Тя се изправи пред тълпата, без да трепне.

— Знам, че не съм най-обичаният човек в града точно сега — каза им тя. — Но разполагам с връзка към унисферата. Накратко казано, двадесет и четири планети на Федерацията бяха атакувани.

Докато тя говореше, Марк вдигна портативната система, която носеше със себе си. Не можеше да открие нито една мрежова връзка към планетарната киберсфера, камо ли унисферата.

— Не, не разполагаш — прошепна той.

Мелани погледна към него. Току-що беше приключила с разказа си как Уесекс е отблъснал атаката. Ръката ѝ махна ненатрапчиво, пръстите ѝ трепнаха в слабо ехо на виртуалния ѝ интерфейс. Портативната система на Марк внезапно се свърза с унисферен възел в Рънуич. Беше с много ниско качество, достатъчно само колкото да задейства основните информационни функции.

— Репортер съм — каза тихо тя. — Имам някои широкообсежни импланти.

Тук имаше нещо гнило. Марк знаеше как работят мрежите и това, което твърдеше тя, бе глупост. Не можеше да проумее как му бе осигурила връзката.

— Точно сега флотът организира евакуации на всяка нападната планета — каза Мелани на тълпата. — Гарата на ТСП на Уесекс е започнала отварянето на червееви дупки към всяка изолирана общност.

Включително и към нас. Ще е трудна операция при липсата на портал в единия край, но СИ им помага в управлението на процеса.

Саймън пристъпи напред.

— Ще бъде мъчително да напуснем, знам го. Но трябва да се изправим срещу реалността тук и днес, хора. Болницата не може да поеме всички ранени. Останалата част от планетата все още е подложена на атаки от различен мащаб. Не мислете за това като за евакуация, просто се прегрупираме, това е всичко. Аз ще се върна. Ще построя къщата си наново. Надявам се, че всички вие ще се върнете с мен.

— Кога тръгваме? — попита Юри. — С колко време разполагаме?

— Флотът изготвя списък — каза Мелани. — Трябва да се уверим, че когато червеевата дупка се отвори, всички от околните области са тук и са готови да напуснат. Ще преминем заедно.

— Къде се намираме в списъка? — чу се вик от тълпата.

Мелани погледна напрегнато Саймън.

— Ние сме номер сто седемдесет и шест — каза Саймън.

Тълпата млъкна. Дори Марк почувства разочарование, но поне имаше изход. Накара портативната си система да провери дали това е истина, дали наистина бяха толкова надолу в списъка.

— Погледни към малката си приятелка — каза Керис. Погледът ѝ беше прикован върху Мелани. — Получава лоши новини.

Марк вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как Мелани се извързва наполовина от тълпата и скрива лицето си от тях. Очите ѝ се бяха разширили от тревога. Устните ѝ оформиха някаква псувня. Тя подръпна робата на Саймън. Двамата заговориха скришом от останалите.

Марк нареди на системата да проследи цялата официална информация, касаеща сегашната ситуация на Елан.

— Няма налична информация — каза му безстрастно машината.

Саймън отново вдигна ръце към тълпата, която наблюдаваше тревожно двамата с Мелани.

— Малка промяна в плана — провикна се той над нервния шепот. — Трябва веднага да излезем от града. Ако имате кола, която работи, моля ви, откарайте я на автобусната гара. Трябва да се отправим към Хаймарш в конвой. Червеевата дупка ще бъде отворена

там. Искам да помоля тези, които са в състояние, да отнесат ранените на гарата. Всеки с технически познания ще ни е нужен, за да подкараме автобусите. Отидете в инженерния офис на гарата, когато пристигнете там.

Хората се развикаха.

— Защо?

— Какво става?

— Кажете ни, Саймън.

— Кажете ни.

Мелани застана до него.

— Извънземните идват — каза простиичко тя и посочи към небето над тях.

Тълпата се обърна и се вгледа в тъмните дъждовни облаци над Трине'ба. Там, във висините, се открояваха две бели флуоресцентни петна, сякаш през облаците сияеха двойка слънца. Ставаха все по-големи и по-ярки.

Беше предаването на живота ѝ. Алесандра Барон знаеше, че никога нищо няма да може да се сравни с отразяването на извънземната атака. За щастие, имаше достатъчно здрав разум да смени пищната си рокля със спретнат сив костюм, какъвто от гардеробната пазеха в готовност за случаи на бедствия и неприятни ситуации. Сега седеше зад студийното си бюро и с отработено умение ръководеше и насочваше предаването, докато холограми на аналитици, политици и младши флотски офицери се включваха и изчезваха от шоуто, за да отговорят на въпросите ѝ. Между тях пускаха преки предавания от атакуваните планети, всеки път, когато Бъни, продуцентът на шоуто, успее да се добере до прилична връзка. Фактът, че унисферата можеше да пострада, че комуникациите, които бе приемала като даденост през всичките си животи, изведнъж не бяха повсеместни и гарантирани, притесняваше Алесандра почти толкова, колкото ядрените експлозии, макар изражението ѝ да запази професионално спокойствие през цялото време. Що се отнася до шокиращите енергийни загуби, докато Уесекс отблъскваше червеевите дупки на Първите, те приближиха битката до всички и ги накараха да се почувстват част от ставащото.

В продуцентския офис на студиото Бъни поддържаше многобройни паралелни информационни потоци, достъпни за зрителите. Данните даваха резюме на състоянието на събитията на всяка от двадесет и четирите планети. Потоците от Оливенза и Балия бяха заплашително празни от известно време. Виртуалното зрение на Алесандра ѝ подаваше решетка от висококачествени изображения, дошли от различни репортери, които бяха извадили лошия късмет да се озоват близо до фронтовата линия. Силовите полета над градовете непрекъснато припламваха в блещукаща опалесценция, докато отблъскваха отломки или виещи радиоактивни урагани. Репортерите, които бяха достатъчно смели и глупави да застанат в близост до тях, разкриха гледки към пустините навън: плашещо гладки кратери със сияещи дъна, обградени от равна земя, превърнала се в пустош от черен като нощта въглен. Освен това имаше и истории, проследяващи човешката гледна точка. Интервюта с ужасени, плачещи и почти загубили разсъдъка си жители на градовете. С онези от външните градове, които се бяха добрали под силовите полета навреме. Онези, чиито семейства и приятели все още бяха някъде навън. Цялото им страдание, мъка и ярост бяха умело вплетени в гоблен от истории, от който зрителите нямаше как отвърнат очи.

Бъни и Алесандра наблягаха сериозно на една тема и непрекъснато повдигаха един и същ въпрос: „Къде е флотът?“ Отново и отново повтаряха ярката експлозия на „Втори шанс“ и смъртта на кораба в битката над Аншун.

Информацията от обсадените планети караше Алесандра да се чувства благодарна, че се намира в сигурността на Августа, на стотици светлинни години зад фронтовата линия. Зададе свързан с това въпрос на Ейндж, аналитик от Института за стратегически науки в Санкт Петербург, чиято холограма седеше до нея.

— Смятам за показателно, че нападат само световите ни, които са най-близо до Дайсън Алфа — каза Ейндж. — Това подсказва за обсега на техните генератори на червееви дупки.

— Само че Уесекс се намира на сто светлинни години от границата на космоса от етап три — каза Алесандра.

— Да, но от тактическа гледна точка, рискът да се опитат да го пленят си е струвал. Ако бяха успели, щяхме да загубим значителна част от космоса от етап две. Това почти сигурно щеше да гарантира

евентуалното ни поражение. Дори сега ще ни е трудно да отвърнем на удара. Знаем с какви ресурси разполагат те. Много е възможно никога да не успеем да си върнем тези двадесет и три планети.

— Какво е мнението ти на професионалист, можем ли да спечелим тази война?

— Не и днес. Трябва да преосмислим стратегията си радикално. Трябва ни и време, а това е фактор, който до голяма степен се определя от Първите.

— Според флота бойните ни кораби пътуват, за да се притекат на помощ на атакуваните планети. Как оценявате шансовете им?

— Трябва ми още информация, преди да мога да дам реалистична оценка. Всичко зависи от това колко добре са защитени червеевите дупки на Първите. Адмирал Кайм трябва да успее да изпрати боен кораб през тях и да атакува междинния им пост. Това е единственият начин да ги забавим.

Бъни уведоми Алесандра, че имат връзка с Мелани.

— Мислех, че Рандтаун е откъснат от киберсферата на Елан — каза Алесандра.

— Така е, но тя е намерила някакъв начин да се свърже.

— Добро момиче. Разполага ли с нещо интересно?

— О, да. Пускам я на живо. Бъди готова.

Във виртуалното зрение на Алесандра се появи нова решетка от изображения и премина в позиция на живо излъчване.

Мелани се намираше на нещо като открита автобусна гара, голямо квадратно пространство, покрито с тармак. От всяка страна имаше чакални за пътници. Всеки прозорец от фасадата на сградата беше строшен, а поддържащите колони бяха изкривени и половината от покрива със слънчеви колектори липсваше. Въпреки че навън беше изключително ярко, от забуленото в облаци небе се сипеше плътен дъжд. Неумолимият потоп стъжняваше още повече живота на хората, които се тълпяха на гарата. Осъществяваше се масово преселение. До скупчените неподвижни автобуси се извиваха опашки. Здравите се движеха по двойки с леко ранените и им помагаха. Четири автобуса бяха преустроени в импровизирани линейки. Седалките им бяха махнати и натрупани на купчини до съсипаната чакалня. Тежко ранените отнасяха в автобусите върху груби носилки. Много от тях

бяха зле, раните им бяха обработени по най-примитивен начин, обвити в платнени превръзки вместо в лечебни лепенки.

Инженерите се бяха скупчили около отворени отделения отстрани на автобусите и снаждаха наново свръхпроводниковите батерии. Мелани обаче не отдели време за въвеждащи образи. Пътищата около гарата бяха задръстени от джипове и пикапи, пълни с деца и здрави родители.

— Мелани — каза Алесандра. — Радвам се да видя, че още си с нас. Каква е ситуацията в Рандтаун?

— Погледни това — каза безстрастно Мелани.

Визуалната панорама, която постъпваше от имплантите ѝ, продължи да се движи, докато не се спря върху разрушения град. Автобусната гара очевидно се намираше в дъното на Рандтаун, където от земята започваха да изникват хълмове. От позицията ѝ се виждаха разбитите покриви и Трине'ба отвъд тях. Тя вдигна глава към грамадата черни облаци, покрили като таван огромното езеро. Най-накрая Алесандра разбра защо бе толкова светло.

На петдесет километра от надиплените буреносни облаци се подаваше двойка сияйни тумори, огромни гърчеци се подутини, които се спускаха надолу. Видя как основата на най-големия се пръсна, когато осем тънки линии непроницаема светлина я прорязаха и докоснаха повърхността на езерото. Ударът предизвика експлозия от пара и около него в кръгове се пръснаха каскади от пламтяща мъгла, понесена над разбушуваните води. Светлината беше толкова силна, че градът и природата около него се очертаха в ярки контрастни черно-бели краски. Ретиналните импланти на Мелани включиха най-силните си филтри, но дори така едва издържаха. По-голямата част от гражданите се криеха от експлозията и вдигаха ръце, за да покрият очите си. Викове и писъци на паника идваха от всички посоки. Всички те бързо замлъкнаха, когато пронизителният рев достигна града и разтърси оцелелите сгради. Усилваше се неумолимо, докато целият скелет на Мелани не запулсира болезнено. Образите, които ретиналните ѝ импланти пращаха в студиото на Алесандра, бяха сведени до размити черно-бели щрихи. Над самия Рандтаун облаците страдаха, изтезавани от борещите се високоскоростни фронтове на налягане. Спокойният дъжд се промени за секунди, извивайки се почти

хоризонтално заедно с вятъра. Всяка капка жилеше болезнено, когато се забиеше в незащитена кожа.

— Плазмени двигатели — надвика Мелани непрекъснатите гръмотевици. — Корабите слизат долу.

Вторият тумор в облаците се разкъса, пронизан от още осем нажежени до бяло копия. На Мелани най-сетне ѝ се наложи да покрие очи. Образът се превърна в еднообразна кървавочервена мъгла, тъй като ръката ѝ бе станала почти полупрозрачна. Дори през жулещия дъжд жегата, която прииждаше от плазмата, беше по-силна от тази на което и да е обедно пустинно слънце. Капките дъжд вдигаха пара, сипейки се като куршуми през атмосферата.

Усети се малко отслабване на светлината. Мелани свали ръката си. От облаците се бе спуснал кораб — тъмна конична форма, яхнала яркото сияние на неумолимите си плазмени опашки. В следващия миг изчезна зад непроницаема стена от сияеща пара, която извираше от езерото.

— Видя ли това? — извика Мелани с прегракналото си гърло. — Идват.

— Махай се от там. — Осем милиарда зрители видяха как самообладанието на Алесандра се пропуква. — Не рискувай сигурността си, бягай.

— Не можем...

Образът изчезна наред хаос от лилави смущения.

Алесандра се скова зад бюрото си. После прочисти гърло.

— Това беше репортаж на Мелани Рескорай, един от най-обещаващите и талантиливи нови членове на предаването през последните години. Молитвите на всички ни в студиото са отправени към нея. А сега, обратно при Гарт Уест, който отразяваше цветарския фестивал на Слиго. Какво е положението там, Гарт, има ли някакви следи от кораби на Първите?

— Корабите приближават горната атмосфера на Аншун, Елан, Уолтън, Помона и Натаваара — докладва Ана със спокоен глас.

Когато корабите на Първите достигнаха стратосферата, аероботите откриха стрелба. Всички, които споделяха пространството в тактическия дисплей на Уилсън, наблюдаваха съсредоточено, когато

енергийните оръжия набелязаха целите си и пронизаха пространството над себе си. Ефект нямаше. Уилсън чу няколко изумени ругатни. Силовите полета, които защитаваха спускащите се кораби, бяха твърде мощни и непробиваеми за оръжията от среден калибър, носени от аероботите. Тогава Първите започнаха да се прицелват в дребните нападатели под тях.

— Махнете ги оттам — каза Уилсън. — Прегрупирайте ги около защитените градове. Ще се нуждаем от тях по-късно.

— Заемам се — каза Рафаел.

— Уцелихме ли някой от тях? — попита Найджъл.

— Не, сър — каза Ана. — Нито един. Силовите им полета са твърде силни.

— Начало на атмосферно навлизане на Белембе, Мартабан, Слиго, Балкаш, Самар, Молина и Козани. Излизат през червеевите дупки със скорост един на всеки четиридесет секунди. Траекториите им са различни, не се съсредоточават върху столиците. Изглежда се насочват към бреговете.

— Бреговете?

— Получавам визуални образи.

На огромния тактически дисплей се появиха различни визуални предавания. Във всяка от картините ослепителни серпантини прорязваха небеса с различни цветове.

— Копелетата са големи — обади се Рафаел. — Тежат хиляди тонове.

— Това са отходни материали от ядрен синтез — каза Тънди Сътън. — Температурните показатели и спектралните излъчвания предполагат деутериева реакция.

— Потвърждавам, насочват се към водните площи — каза Ана.

— Има логика — каза Найджъл. — Дори със силови полета не бих искал да приземявам някое от тези чудовища върху твърда земя.

— Това ни дава някакво пространство на свобода — каза Уилсън. — Ще трябва да се придвижат до брега. При това в по-малки съдове. Може и да успеем да пратим подкрепления до столиците и по-големите градове.

— Последните ескадрили от аероботи се изтеглят от обсега им — каза Ана.

— Ще ни отнеме твърде много време да пратим подкрепления — каза Рафаел. — Всеки, който разполага с каквато и да е военна мощ, не изгаря от желание да се откаже от нея.

— Мобилизирайте офиса си да разреши този проблем — каза Уилсън на президента. — Трябва да покажем на хората, че сме способни да се защитаваме адекватно.

— Ще говоря с Патриша.

— Ще се наложи да искате лично услуги от водачите на световите — каза Найджъл.

— Така да бъде.

Ако Дой се подразни от назиданието, не го показва.

— Какво става с евакуацията? — попита Уилсън.

— Вече пътуват влакове от Аншун, Мартабан, Слиго, Натаваара и Козани — каза Найджъл. — Отклонявам ги от Уесекс право към Земята. След това ще бъдат пренасочени към окончателна дестинация, грижата ми е единствено да ги разкарам от местата, от които идват. Ще се опитаме да затворим портала към Трусбал на Уесекс и да го отворим наново на Битран или Слиго. Там има много пленени туристи, отишли за цветния фестивал.

— Има ли кораби на Първите в близост до тези места? — попита Уилсън.

— Дванадесет се приближават — каза Ана. — Но Битран е на сто и тридесет километра от брега. Това трябва да отнеме време.

През следващите тридесет минути Уилсън наблюдаваше изменящата се информация на дисплея, който му показваше потока от военна екипировка и персонал, натрупващи се на Уесекс. Персоналът на ТСП и СИ най-накрая успяха да отворят червеева дупка и да я стабилизират зад силовите полета на Битран. Бегълците се впуснаха през него пеша и във всяка кола, с която разполагаше градът. В следващия миг вече бяха проблем за работниците на гарата на Нараби, които трябваше да ги качат на пътнически влакове и да ги придвижат. Подобно огромно струпване на хора толкова далеч от който и да е пътнически терминал беше извън всякакви аварийни планетарни предвиждания. В крайна сметка освободиха една жп линия, заградиха я с предупредителни холограми и наториха хората по шескилометровия път до най-близкия перон. От всяка от страните им свистяха влакове. Празните вагони заминаваха за нападателите светове.

Претъпканите вагони се връщаха от тях. Товарни влакове, заредени с аероботи и въоръжени сили от цялата Федерация, бързаха, за да подсилят изолираните градове.

Мениджърите на ТСП успяха да отклонят още транспортни портали за евакуационни цели, а паркът за сортировка се превърна в импровизиран междинен пост. Товарни влакове спираха до него. Аероботите, които носеха, излитаха от отделенията им и преминаваха през червеевите дупки над главите на бежанците. Взводове от войници в тежки брони маршируваха из парка, предизвиквайки одобрителни възгласи и ръкопляскане.

Първото основно усилие беше насочено към столицата на Аншун, Трелоар. Уилсън искаше да я запази цяла и с функционираща гара, за да могат да канализират потока от аероботи през нея и да го разгърнат около останалите защитени градове на планетата. Ескадрили от тридесет и пет свята бяха насочени натам. Пристигането им трябваше да е факт, веднага щом измъчената железопътна мрежа на ТСП успееше да ги достави.

Когато първите пристигнаха на Трелоар, прелетяха през временни процепи в силовото поле и започнаха да разгръщат формациите си по посока на брега. Двеста кораба на Първите вече се бяха потопили във водите на Аншун, а над хиляда бяха в различни етапи на спускане. На Уилсън не му се искаше да мисли какъв ефект ще има това върху вече измъчената околна среда на планетата. Той обаче бе виждал единствения обитаем свят на Дайсън Алфа, а там корабите непрекъснато кръжаха над него. Приоритетите на Първите бяха доста по-различни от тези на хората.

— Изстрелваме скаути от Трелоар — каза Ана. — Първите са кацнали точно до крайморски град, наречен Скраптофт. Намира се на шейсет километра. Всеки миг трябва да получим картина.

Уилсън се обърна към видеодисплея, който показваше напредването на челния скаут след напускането му на Трелоар. Летеше с девет маха, пилотиращата му система го държеше на постоянна дистанция от двадесет метра над земята. Зад него яростната му опашка разравяше стометров разтег от пръст. Разкъсаният въздух смилаше на прах дървета, храсти, растения, а и сгради, докато машината прелиташе над тях. Когато приближи бреговата линия, изхвърли от

корпуса си стотици малки облечени в стелт покритие сензорни сонди и засне много по-широкообхватно изображение.

Когато се изстреля над скалите към Скраптофт, камерите му показаха тридесет кораба на Първите, които плаваха сред плътни вихри от пара. Големите конуси бяха почти напълно черни и обкръжени от искрящи силови полета. В средата на всяка суперструктура навън се бяха разтворили врати и оформяха хоризонтални платформи. От отворите излизаха по-малки съдове. Представляваха тумбести сиви цилиндри с метални насекомоидни крака, свити под тях. Три енергийни лъча удариха скаута и образът изчезна на мига.

Защитените под стелт покритие сензори, пръснати зад скаута, следяха как летящите апарати на Първите се плъзгат над морето и изучаваха електрическата, термалната, магнетичната и механичната им структура, както и оръжейните и защитните им параметри. Бяха няколко вида, от които някои бяха просто летящи оръженосни платформи, докато по-големите носеха някакви малки единици, защитени от индивидуални силови полета.

— Това трябва да са те — промърмори Найджъл. Дори сега беше любопитен как изглеждаха. Бойните аероботи засвистяха към Скраптофт с дванадесет маха. Летящите съдове на Първите се обърнаха в дъги, за да ги пресрещнат. Небето помежду им беше надупчено от енергийни лъчи и експлозии, превръщайки се в огромно петно от електрически зареден газ. Посипаха се светкавици и задраха земята на километри от сблъсъка.

Осем от големите кораби на Първите, които слизаха през атмосферата, промениха леко траекторията си. Опашките им облизаха бреговата линия и мигновено я унищожиха. Пръстта и скалата се разтопиха и се оттекоха от свръхгорещите лъчи плазма. Вълни от плътни нажежени изпарения се изстреляха нагоре и завряха високо над облаците, докато не бяха разкъсани от струите на корабите. На метри над повърхността аероботите и летящите апарати на Първите предприеха високоускорителни маневри в опит да избегнат облаците от огнени частици. Осемте кацащи кораба на Първите спряха над Скраптофт, балансирайки върху опашките на двигателите си. Започнаха да стрелят с оръжията си и да изтриват аероботите от небето.

Найджъл наблюдаваше как върху земята се премята цунами от мръсни газове. Намираше се на над двадесет километра над повърхността и се разстилаше, докато осемте гигантски кораба продължаваха да висят във въздуха, а ядрените им двигатели изпепеляваха земята. Фронтът погълна силовото поле на Трелоар и спусна внезапна нощ над града.

Защитени от замърсения въздух, летателните съдове на Първите започнаха да се спускат в покрайнините на Скарптофт. Скрытите сензори продължиха тихите си предавания, показвайки каквото можеха през тъмните тежки изпарения, които задушаваша земята. Сензор, предаващ във визуалния спектър, се съсредоточи върху един от летящите апарати, които бяха кацнали сред тлеещите руини на туристически комплекс. В цилиндричния корпус се бяха отворили отделения, от които се протягаха рампи. По тях слязоха извънземни, чиито тела бяха покрити в черни брони, подсилени от силови полета.

— По-високи са от нас — отбеляза безстрастно Найджъл.

— Ходят странно — отвърна Уилсън. Наблюдаваше четирите крака на създаването, начина, по който бяха извити, и кривите им пръсти, оформени като изтъпени нокти. Погледът му се плъзна нагоре по торса и четирите ръце. Всяка държеше оръжие. Върхът на костюма представляваше тумбеста полусфера, разделена на четири части, върху всяка от които имаше еднаква концентрация на сензори.

— Около тях се наблюдава голямо количество електромагнитна активност — каза Рафаел. — Общуват непрекъснато едни с други и с летателния апарат. Съдовете са свързани с кацналите кораби, същото важи и за корабите, които се настаняват в орбита. Сигналите напомнят силно на онези, които записахте в Дайсън Алфа.

— Ту Лий докладва, че снарядите са изисквали постоянно подновяване на насочващата информация — каза Тънди Сътън.

— Какво означава това? — попита Рафаел.

— Възможно е командирите на Първите да не позволяват много свобода на бойния фронт.

— Добре — каза Уилсън. — Ана, разполагаме ли със системи за електронна война, които можем да разгърнем?

— В централния регистър се водят на отчет няколко аеробота за електронни атаки.

— Добре. Бързо ги прати там. Разрушете връзките. Нека да видим какъв ще е резултатът.

Рандтаун най-накрая се бе поддал на паниката. Веднага щом извънземните кораби се потопиха в Трине'ба, семействата с коли, паркирани около автобусната гара, се насочиха към долините зад града, където смятаха, че ще бъдат в по-голяма безопасност. Клаксона запищяха яростно, общата гюрултия беше почти толкова силна, колкото и ревът на корабите. По протежение на пътя се сблъскваха возила, докато правеха обратни завои или слизаха от бордюрите, върху които чакаха.

Погледът на Марк непрестанно се стрелкаше сред хаоса наоколо, докато заедно с Напо Лангсал поправяха захранването на един от автобусите. Двамата почти бяха успели да монтират байпас около регулатора на свръхпроводимата батерия.

— Съвсем полудяват — изсумтя Марк.

Опашката за автобуса се бе превърнала в истинска схватка около отворената врата. Бутането бе прераснало в размяна на юмруци. Хората викаха и заплашваха него и Напо, настояваха да оправят автобуса на всяка цена.

В средата на автобусната гара някой стреля с пушка. Всички замръзнаха за миг. Марк се бе свил инстинктивно и сега предпазливо вдигна глава. Самият Саймън Ранд бе стрелял с древна помпа право нагоре във въздуха.

— Благодаря ви за вниманието, дами и господа — каза Саймън. Високият му басов глас стигна до всички краища на гарата, след като мъжът описа пълен кръг. Дори хората, боричкащи се около возилата навън, спряха, за да го чуят. — Нищо не е променило спешната ситуация, затова ще се придържате към плана, който начертахме.

Той презареди пушката и употребената гилза падна настрани.

— Има достатъчно автобуси, които да откарат всички, и те ще тръгнат скоро, така че, моля ви, спрете да тормозите инженерите. Сега, за да сме сигурни, че ще стигнем в безопасност Хаймарш, ще помоля екип от доброволци да остане с мен тук, в града и заедно да изиграем ролята на ариергард, за да може конвойт да набере преднина. Всеки с оръжие, моля да се отчете в чакалнята, за да получи инструкции.

Той отпусна пушката.

— Господи! — изръмжа Напо.

Марк затвори кутията с кабелите и стартира отново машината.

— Как е сега? — извика на шофьора. Жената вдигна палци.

— Отивай при следващия автобус — каза той на Напо.

Напо погледна колебливо ловния лазер на Марк.

— Не може да те принуди, нали знаеш.

— Знам. — Марк погледна към двата обширни мъгляви облака, които се бяха настанали над Трине'ба и скриваха очертанията на корабите. Повърхността на водата все още се вихреше след сблъсъка с машините. Големите вълни се сгромолясваха на брега и покриваха успоредната на променадата стена. — Въпреки това е прав. Хората се нуждаят от време, за да се изтеглят.

Дъдли Боуз погледна паникьосано Мелани, докато двамата се приближаваха към автобуса. Тълпата ги притискаше плътно и ги избутваше напред.

— Мислиш ли, че ще има място? — попита той. Автобусът вече изглеждаше пълен. Хората бяха изпълнили седалките. Между тях се тълпяха още.

— Ако не на този, на следващия — каза му тя. — Нищо лошо няма да ти се случи.

— Аз...? Ами ти?

— Аз ще се кача на някой от следващите.

Едва виждаше Дъдли, виртуалното ѝ зрение показваше толкова много символи и икони. Много малка част от информационния поток беше смислен. Беше доловила частици стандартна информация сред лудешките многоцветни вихри, които изглежда представляваха някаква сензорна информация. Новоактивираните ѝ импланти сканираха облаците от пара над Трине'ба и анализираха скритите в тях кораби. Опитваше се да наблюдава всичко отдалеч, да бъде безстрастен репортер, но адреналинът, който препускаше в кръвта ѝ, караше сърцето ѝ да бумти и тялото ѝ да се тресе. СИ непрекъснато ѝ повтаряше да се успокои. Беше трудно. Определено не бе очаквала това, когато сключи сделка с него.

— Не! — извика Дъдли. — Не, не можеш да ме оставиш. Не сега. Моля те, обеща ми.

— Дъдли. — Тя постави длани около главата му и го задържа мирно, а след това го целуна наред буталката се тълпа. Като се съсредоточаваше върху това да го успокои, усмиряваше собствените си страхове. — Няма да те оставя. Обещах ти го и ще изпълня обещанието си. Само че има неща, които трябва да свърша тук и които никой друг не е способен да направи. Сега, качвай се на автобуса, а аз ще последвам конвоя.

Бяха стигнали вратата. Тя го пусна и му се усмихна окуражително. Беше искрена усмивка. Нямаше начин да го изпусне точно сега. Той беше нейният коз, той я правеше истински играч. Предвид плашещите възможности, които имплантите на СИ ѝ предоставяха, даже започваше да си мисли, че вече няма нужда от предаването на Алесандра. Не знаеше дали може да ги контролира самостоятелно, но самият факт, че ги притежаваше, ѝ даваше непознат до преди кураж. Преди време щеше първа да се покатери на автобуса, избутвайки деца и дребни стари дами от пътя си.

Тълпата избухна Дъдли по стълбите и тя се изниза от множеството. Той хвърляше трескави погледи назад, докато напредваше по пътеката между седалките.

— Обичам те! — извика с цяло гърло.

Мелани се усмихна и му прати въздушна целувка.

Лиз и Керис чакаха до пикапа. Марк се усмихна и помахна на Бари и Сенди, които стояха на задната седалка заедно с Панда.

— Ще помогна на Ранд — каза той. — Закарайте Бари и Сенди в Хаймарш.

— Оставам с теб — каза Лиз.

— Но...

— Марк, искрено се надявам да не ми излезеш с никакви глупави аргументи, че това е мъжка работа.

— Те се нуждаят от майка.

— Както и от баща.

— Не мога да изоставя Ранд. Те унищожават живота ни. Най-малкото дължа това на хората. Някои от нас трябва да се спасят, това е единственият начин да възстановим загубеното.

— Съгласна съм. Затова ще ти помогна.

— Керис? — примоли се той.

— Не си и помисляй да ме вълличаш в този спор. Ако вие, кукувици, се присъедините към партизанската армия на Ранд, аз ще взема децата и ще се измъкна с колата. — Тя потупа едра издутина върху сакото си. — С мен ще са в безопасност, обещавам. А и освен това разполагаме със системите, ще поддържаме връзка.

Марк почти започна да пита кога семейството му се е превърнало в група въоръжени бойци, бореци се за оцеляването си, но вместо това целуна бързо Керис.

— Благодаря.

На двамата с Лиз им беше изключително трудно да прилъжат децата да се качат в колата ѝ. Обещаха им, че мама и татко ще ги следват плътно.

Тъмни петна изхвърчаха със свистене от облака, който беше покрил половината от Трине'ба. Насочиха се с голямо ускорение към Рандтаун.

— Идват — извика Лиз.

Марк вкарваше пикапа на заден ход в гаража на „Ейбълс Моторс“, където нямаше да се вижда. Дейвид Дунбаванд стоеше зад автомобила и му помагаше с викове и трескави жестове на ръцете. Марк никога досега не бе осъзнавал колко е трудно да шофира без микрорадара, който сканираше за близки предмети.

— Достатъчно — каза Дейвид. — Да тръгваме.

Спусна предпазителя на мазерния си жезъл, докато излизаха от задния вход на гаража. Също като повече сгради, и тази бе пострадала от взривовете. Всичките прозорци на офиса в предната част липсваха, а външните стени бяха разкъсани. Основният скелет обаче не беше повреден. Щяха лесно да я построят наново, ако разполагаха с малко пари и време.

Именно този начин на мислене — да си представя едно напълно нормално бъдеще — позволяваше на Марк да продължава напред. Той клекна до Лиз зад една дебела каменна стена, която граничеше с бирената градина на „Либра бар“. Взривът беше запратил дървените маси и столове из моравата. Бяха се изпотрошили в стената на съседната фирма за коли под наем — „Заню“. Двамата с Лиз бяха идвали много пъти тук в летните нощи, за да хапнат и да пийнат.

Седяха заедно с приятели в градината, откъдето можеха да наблюдават как лодките идват и напускат кейовете по брега.

Сега се откриваше същата чиста гледка към брега през мерниците на оръжията. Дъждът беше стихнал до леко ръмене, преплетено с няколко тънки следи сив пушек от гаснещите огньове. Марк виждаше извънземните летящи съдове, които се плъзгаха към него само на няколко метра над вълничките.

— Стойте в готовност — разнесе се гласът на Саймън от портативната система. — Изглежда забавят ход. Може и да приложим план А.

Имаше много викове, докато Саймън събираше шарената си банда от две дузини партизани в пътническата чакалня. План А предвиждаше, че извънземните ще кацнат в града, което щеше да позволи на партизаните да стрелят от прикритие по тях и да забавят напредването им. Според план Б, най-лошия сценарий, щяха да прелетят над града, за да атакуват директно конвоя, в който случай трябваше да засипят корабите със залп от изстрели, докато преминаваха над тях и да се надяват да улучат някоя жизненоважна част. Всички знаеха, че това щеше да е почти безполезно. Както винаги, Саймън надделя.

Марк погледна зад рамото си. Последните автобуси се виждаха по магистралата в основата на скалата Блекуотър. Движеха се твърде бързо за машини, които не разполагат с работещи програми и системи за сигурност. Нужни им бяха само още няколко минути и щяха да се доберат до Хаймарш.

Сега, когато виждаше извънземните летателни машини, Марк изобщо не беше убеден, че долината ще се окаже убежището, за което говореше Саймън. В личната си картина на бъдещето той си представяше, че извънземните ще дойдат на брега с лодки и ще им отнеме дни да стигнат до Хаймарш.

— Керис, къде си? — попита Лиз.

— Тръгнахме по пътя през Хаймарш преди няколко минути.

— Имат въздушни кораби. Изглежда обаче, че ще кацнат тук.

— Добре, уведомете ме, ако тръгнат към нас. Трябва бързо да се махна от пътя.

— Ще ти се обадя.

Марк погледна към екрана на машината. Сигналът им преминаваше през все още функционалните части на кварталната мрежа. Няколко възела по протежение на Хаймарш все още работеха и им позволяваха да поддържат крехката си връзка около планините. Беше почти сигурен, че няма да издържат дълго, след като извънземните кацнеха и започнеха да сканират със сензорите си.

Първата летяща машина стигна до брега. Носеше се съвсем близо над водата. Изпод цилиндричния ѝ корпус се разгънаха източени метални крака. След миг на колебание кацна върху широката променада, до кея на небесните разходки. Задната ѝ част се удари в стената и срути петметров участък, отваряйки дупка в дългия романтичен кей.

— Чакайте. — Гласът на Саймън ги успокои с тихата си увереност. — Трябва първо да кацнат възможно най-много от тях и тогава ще започнем атаката си.

Марк се зачуди от къде Саймън имаше толкова опит във воденето на битки. Звучеше, сякаш разбираше за какво говори. Най-вероятно беше от телесензорните драми. Погледна отново към езерото и се стресна колко много машини идваха към тях.

— Майко мила — прошепна Дейвид.

Летателният апарат до кея на небесните разходки бе отворил врати и през тях тежко и бавно се спускаха извънземни.

Личните предположения на Марк засега не се изпълняваха. В никакъв случай не бе очаквал нещо толкова... подобно на робот. „А може би наистина са роботи?“ Докато наблюдаваше как се разгръщат, бързо размисли. Движеха се бързо и веднага търсеха прикритие. За секунди проникнаха в къщите, обърнати към променадата.

Дванадесет машини кацнаха на брега. Тези от втората вълна прелетяха над тях и заобиколиха градския парк зад главната болница, преди да удължат краката си и да ги забият в земята. Някои се отправяха към скалата Блекуотър и началото на магистралата.

— Бъдете готови — каза Саймън. — Не очаквайте оръжията ни да проникнат през силовите им полета, старайте се да причините възможно най-голямо разрушение около тях. След това се изтеглете незабавно.

Марк погледна към Лиз. Тя разтегли широко устните си, опитвайки да се усмихне.

— Добре.

Той внимателно подаде глава над стената и вдигна лазерната си пушка. Няколко извънземни чевръсто прекосяваха откритото пространство на променадата и се насочваха към първата линия от сгради. Подозираше, че Саймън бе прав, пушката му нямаше да премине през бронята им. Вместо това премести мерника към сградите и се зачуди дали няма да успее да разбие част от някое скеле и да срути покрива.

Някой друг стреля. Дори успя да види въздушната искра около извънземното, когато енергийният лъч бе отразен от силовото му поле. Отговорът им беше ужасяващо бърз. Сградата на „Кебапите на Баб“ на улица „Суифт“ експлодира.

Марк се сниши, за да избегне тлеещите отломки, които се премятаха из въздуха.

— По дяволите!

Четири от летателните апарати, които се бяха отправили към скалата Блекуотър, свърнаха рязко и прелетяха обратно ниско над града. Мазерите им се впиха в повърхността и начертаха дълги линии от огън и пара по покривите.

— Ударете ги — извика някой от портативната система. — Ударете ги. Отвърнете на стрелбата.

Още две сгради се взривиха и запратиха строшени носещи греди във въздуха. Бетонни панели се запремятаха по улицата като търкалящи се храсти. Лазерни изстрели, йонни снаряди и дори куршуми се изсипаха от сградите по брега. Върху силовите полета около две от машините над тях за кратко трепнаха смущения.

— Ще ни изколят.

— Застреляйте ги, избийте ги, претрепете копелетата.

Въздухът около Марк съскаше и цвърчеше. Проблесна линия в бледовиолетово. От всеки празен прозорец на ресторанта „Вавилонска градина“ зад него избухнаха пламъци.

— Изтеглете се. Махайте се оттук, по дяволите.

— Не! Ще ни видят. Свалете машините.

— Къде е конвойт? Измъкнаха ли се?

— Хей, йе! Ударих един, видях как върху него пада стена. О, мамка му...

Сигурно вече двадесет сгради горяха. Още три се взривиха бързо една след друга.

— Господи, не. Какво направихме?

— Саймън, кучи сине. Всичко това стана заради теб.

— Запазете спокойствие. Стойте под прикритие.

Марк погледна към Дейвид, който се беше притиснал плътно към стената. Очите му бяха затворени, докато се молеше, хлипайки.

— Искаш ли да пробваме да се измъкнем? — попита Марк Лиз.

— Не и с пикапа — каза тя. — Ще го видят.

— Добре. — Той вдигна портативната система до устата си. — Керис?

Ръката на Лиз се уви около ръката му.

— Не може да е истина.

Марк се изви и проследи невярващия поглед на Лиз.

— Какво, в Божието име...?

Мелани вървеше по улицата покрай гаража на „Ейбълс Моторс“, устремена към брега. Придържаше се към средата на пътя и избягваше най-едрите отломки. Косата и раменете ѝ бяха влажни от падналия дъжд. С изключение на това външният ѝ вид беше безукорен, както винаги. Плътни мрежи от сребристи ОВ-татуси проблясваха по лицето и ръцете ѝ. Сякаш това беше истинската ѝ кожа, която сияеше и прозираше изпод старата.

— Залегни! — извика ѝ Марк.

Тя се обърна към него и му се усмихна благо. Около очите ѝ като спирала се изви почти сублимната форма на златен фрактал.

— Стой там — каза му спокойно. — Това не е по силите ти.

— Мелани!

Тя направи още няколко крачки, преди четири извънземни да разбият оцелелите алуминиеви стенни панели и да изскочат с гръм и трясък от магазина за плетки на Кейт. Ръцете им се вдигнаха, за да насочат оръжия към нея. Движенията им се забавиха и спряха. И четиримата застанаха напълно неподвижно в средата на пътя.

Марк осъзна, че всички летателни апарати във въздуха постепенно се спускат към повърхността. Над Трине'ба машините, устремени към Рандтаун, се наклониха леко и след това се забиха рязко във водата. Големи струи вода се изстреляха нагоре и след падането си закриваха поклащащите се на повърхността кораби.

— Мелани? — изграчи Марк. — Ти ли правиш това?

— Да, с малко помощ.

Той се изправи бавно, опитвайки се да успокои треперещите си крака. Лиз застана до него и се втренчи уморено в младото момиче. Дейвид подаде глава над стената.

— Исусе!

— Вземете оръжията им — каза Мелани. Лицето ѝ вече беше почти изцяло сребърно, бяха останали само няколко ивички кожа около скулите и челото.

— Шегуваш се — каза Марк.

Четиримата извънземни изпуснаха оръжията си на пътя.

— Не се шегуваш.

— Трябва да успеете да пробиеите силовите им полета с тях — каза Мелани. — Вероятно ще са ви нужни, когато ви подгонят отново.

Тя си пое дълбок дъх и затвори хромовите си клепачи.

— А сега тръгвайте.

Марк погледна надолу. Гласът ѝ се беше разнесъл и от портативната система.

— Всички, качвайте се на колите си и се изтеглете — нареди тя. — Присъединете се към конвоя.

— Какво става? — попита Саймън.

Марк вдигна системата до устата си.

— Просто го направи Саймън, Тя ги спря.

— Как ги спря?

— Марк е прав — каза някой друг. — Виждам цяла група извънземни. Те просто си стоят там.

— Тръгвайте — каза Мелани. — Нямате много време. Давайте!

Марк погледна към оръжията, които лежаха върху покритието от тармак, сякаш беше изправен пред някакво училищно предизвикателство. Извънземните все така не помръдваха.

— Хайде — каза Лиз и се втурна напред.

Марк побърза след нея. Оръжията бяха грамадни, твърде тежки, за да ги носят лесно, камо ли да се прицелят с тях. Той издърпа две. Докато дращеше около краката им, хвърли предпазлив поглед към високите, тихи и неподвижни извънземни, сякаш това можеше най-сетне да развали магията и да предизвика отмъщението им. Дейвид дойде до него и вдигна един от обемистите цилиндри.

— Да се махаме оттук, за Бога — каза Лиз.

Марк успя да хване трето оръжие и офейка с всички сили от странната застинала картина.

— Сега какво? — попита Лиз Мелани.

— Тръгвайте.

— А ти? Ще се справиш ли?

— Да. — Тя прати на Марк една от застрашително еротичните си усмивки. — Квит ли сме?

— Да — каза той. — Квит сме.

— Благодаря ти — каза Лиз.

Тримата се втурнаха към пикапа. Метнаха задигнатите извънземни оръжия отзад и Марк натисна ускорителния педал до пода на колата. Хвърли един последен поглед на Мелани в страничното огледало. Видя силуета на малко момиче, застанало непокорно пред четирите големи бронирани извънземни. Тя чакаше и наблюдаваше, също толкова тихо, като армията, която беше замразила.

Имплантите на Мелани я захранваха с обновена представа за света. Вече не под формата на информация, а като продължение на собствените ѝ сетива. Беше способна да види електромагнитните емисии, които извираха от извънземните, когато те атакуваха крайбрежието. Всеки пламтеше ярко в черния спектър. Дълги, сложни и бавни сигнали се плъзнаха помежду им през проводник от плътно насложени аналогови синусоиди, които танцуваха и пращяха една около друга. Оформяха мрежи, кратки, ефимерни схеми, които постоянно се преобразуваха и свързваха отделните извънземни, а след това прескачаха назад-напред между летателните апарати, които ги препращаха в нови комбинации към големите конични кораби по повърхността на Трине'ба. Огромни колони от информация се точеха и от двата кораба, извираха се през атмосферата и изчезваха в транспространствения вихър на червеевите дупки високо горе.

Контрастът с ограничената електронна мрежа на Рандтаун, чиито фини нишки от внимателно пакетирани двоични импулси препускаха целенасочено около нея, беше стряскащ. Докато човешките системи бяха подредени и ефективни, тези извънземни пороци бяха груби. Въпреки това, трябваше да признае, че притежаваха известна

интегрална елегантност. Както всички органични форми. Мелани се съсредоточи върху прилива на странни вълнови форми, които един от летателните апарати на Първите излъчваше, докато маневрираше над променадата, готов за кацане. Новосъбудена група от импланти зажука с електрически вибрации вътре в плътта ѝ. Наясно беше с присъствието на СИ вътре в тях. Той анализираше данните, които бе открила за него, и разплиташе изменчивите сигнали, за да открие смисъла им. Докато емисиите на машината протичаха през имплантите, тя чу суров неразбираем глас в дъното на съзнанието си. Той се усили до хор от шепоти. Последваха образи, които изтичаха от сигналите като някакъв отдавна забравен сън. Получи объркана множествена гледна точка на подвижни, които изплуваха от езерото на растежа, милиони, натикани нагъсто, които се хлъзгаха и падаха, докато газеха към брега. До тях се издигаше огромната планина, надупчена като пчелен кошер от стаи и зали, там, където беше съсредоточен целият живот на звездната система. Планина, където някога, много отдавна светлината бе греела сутрин. Сега небето бе тъмно под тежките облаци и вечната нощ, прекъсвана единствено от непрестанните проблясъци на светкавици, на чиято светлина се виждаше мръсният дъжд и суграшицата, изсипващи се върху силовите полета. Черно небе, което виждаше и от астероидите високо в орбита, небе, което обгръщаше цялата планета. Бушуващата му повърхност изсветляваше до невзрачно сиво под лъчите на слънцето и пламтящите струи на ядрените пламъци. Животът все още мъждукаше под булото, вплетен неразделимо в отделни групи. Гъмжеше и оцеляваше навсякъде, на малки студени планети, на луни, които обикаляха около планетите си, и на далечни астероидни селища. Живот, който вече се бе разпрострял до други звезди и планетите им. Живот, който бе прелетял през червеевите дупки, за да достигне Елан, където се разстиляше над езерото, за да докосне земята.

Животът шепнеше сам на себе си, насочваше подвижните си войници да се движат напред в крехките кутийки сгради. Търсеше хора и машините им, но не откриваше нищо. Въпреки това забелязваше движение. Присвяткваха издайнически инфрачервени сигнали и войниците подвижни умело се насочваха към тях. В дъното на индустриалната зона дълги превозни средства препускаха надалеч от града. Летателни кораби се отклониха, за да разследват ситуацията.

Някой стреля по един от войниците. Той отвърна веднага и стреля обратно, разрушавайки района, от където бе дошъл изстрелът. Летящите машини се спуснаха нетърпеливо и разореха сградите с кохерентни радиационни гама-лъчи.

— Ще унищожат всичко — каза Мелани.

— То — поправи я СИ. — То е едно-единствено. Интересен модел. Животът е постигнал единство, не просто със себе си, но и с машините си.

— Не ме интересува, то ще убие хората.

— Знаем.

В имплантите на Мелани нахлуха програми и мощ, които активираха още повече функции. Не ѝ оставаше друго освен да добави към тях собствените си желания. Невероятно сложни ОВ-татуси запълзяха по кожата ѝ и се сляха в единична верига. От нея потекоха сигнали и се насложиха върху тези, които обединяваха подвижните. Моделите на интерференция се сборичкаха и разкъсаха гладката мисловна последователност на стадото воители. В разкъсването нахлуха нови инструкции.

Мелани излезе от убежището си и бавно се отправи към Тринейба, откъдето можеше да наблюдава по-добре. Горкият Марк Върнън се опита да я предупреди, затова тя им даде няколко от оръжията на Първите и се увери, че ще напуснат заедно с всички смели и безполезни защитници на Рандтаун.

— Осъзна, че нещо не е наред — каза СИ. — Усещаш ли го?

Сигналите, които се изливаха през червевите дупки, се променяха. Вместо заповеди, във войниците подвижни се опитваха да проникнат запитвания. Първият искаше да разбере каква болест беше поразила единиците му.

СИ запази модела на интерференция сред подвижните воители в Рандтаун и оформи един-единствен фокусиран отговор, който изправи през имплантите на Мелани.

— Ще те спрем — каза интелектът на ПланинаНаЗората.

Мелани осъзна вълната от шок, която плъзна през опасващата планети мисъл, отстояща на стотици светлинни години.

— Кой си ти? — попита извънземният.

— Ние сме СИ, съюзник на хората.

— Спомените на Боуз те познават. Ти си човешкият неподвижен. Крайната точка на тяхната индивидуалност. Те са те създали, защото знаят, че не са свършени без теб.

„Спомените на Боуз, помисли си Мелани. О, по дяволите, това не е хубаво. Макар че може би така Дъдли ще получи някакво чувство за завършеност.“

— Прочитът ти на спомените на Боуз е неправилен — каза СИ. — Но ние няма да оспорваме дефинициите ти. Свързахме се с теб, за да те помолим да спреш атаките си срещу хората. Безсмислени са. Ти нямаш нужда от тези планети.

— Нито пък хората.

— Въпреки това те живеят на тях. Ти ги избиваш. Това трябва да спре.

— Защо?

— Грешно е и ти го знаеш.

— Животът трябва да оцелява. Аз съм жив. Не трябва да умирам.

— Не си заплашен. Ако продължиш агресията си, ще бъдеш.

— Останалият живот е заплахата за мен със съществуването си. Само когато постигна абсолюта, ще осигуря своето безсмъртие.

— Дай ми определение на този абсолют.

— Един живот навсякъде.

— Това никога няма да се случи.

— Ти ме заплашваш. Ще бъдеш унищожен.

— Излагам факти. Няма да успееш да ни разрушиш. Нито ще успееш да разрушиш множеството други цивилизации, които живеят в тази Галактика. Трябва да се научиш да съжителстваш с нас.

— Това е противоречие на условията. Има само една Вселена и тя може да съдържа само един живот.

— Това не е противоречие. Просто нямаш опит с подобни понятия. Уверяваме те, че е възможно.

— Предаваш себе си, като вярваш в това. Животът расте, границите му също. Това е неизбежно. Това съм аз.

— Истинският живот еволюира. Можеш да се промениш.

— Не.

— Трябва да се промениш.

— Няма. Ще раста. Ще се уча. Ще ви надмина. Ще ви унищожа, и двама ви.

Мелани усети, че естеството на сигналите, които идваха през червеевите дупки и се сипеха върху планетата, се променя. ПланинаНаЗората даваше ясни заповеди на войниците подвижни в кацналите кораби и след това ги разкачваше от комуникационната си мрежа. Макар и да не разполагаха с кой знае какви възможности да се оправят сами, войниците можеха да изпълняват прости инструкции и да използват собствените си бойни системи без директно реалновремево управление.

От двата кацнали кораба излетяха шестнадесет летателни апарата и започнаха да ускоряват с пет же. Прицелващите им сензори започнаха да сканират Рандтаун. Бяха ярки като търсеци прожектори за усилените възприятия на Мелани.

— Дядо! — извика тя.

Зад нея се отвори кръгла червеева дупка, малка точка на изкривяване, която се носеше на метър над пътя и произвеждаше интересен увеличителен ефект във въздуха. Тя бързо се разшири до неутрален сив кръг, широк два метра. Мелани скочи през него.

Две секунди по-късно шестнадесет атомни лазери разрязаха празния въздух, където беше стояла.

Мелани се изправи върху тревата и премигна срещу топлата светлина, потръпвайки заради болката в коляното. Беше го наранила, когато падна лошо на земята. Кожата ѝ се охлаждаше, платиненият блясък отстъпваше бавно на здравословния тен, който поддържаше благодарение на скъпия си салон на Августа. Дотук с чувството за неуязвимост, което ѝ даваха имплантите.

Порталът зад нея беше построен в гладка висока скала. Над скалата беше изпънат някакъв триъгълен навес от зебло. Отпред... Мелани забрави за насинените си колена и за малко да падне. Имаше нещо много сбъркано в чувството ѝ за равновесие. Земята се изви над главата ѝ. Световъртеж, напомнящ за морска болест, я връхлетя безмилостно.

— Къде по дяволите се намирам? — изписка тя.

— Не се стряскай — каза СИ. — Това е единственият генератор на червееви дупки във Федерацията, който беше способен да достигне до теб.

— Хм...

Някой наистина си беше поиграл с обширните пейзажи във вътрешността на цилиндъра. Навсякъде около нея се издигаха грамадни планини с водопади, които се пенеха върху дълги скалисти отсечки. Големи езера и реки изпълваха дъната на долините. Светлината идваше от увито по продължение на оста вретено.

— Това не е Висшият ангел — каза тя.

— Разбира се, че не.

— Но пък има изкуствена гравитация. Ние не сме способни на това. Да не е извънземна космическа станция?

— Това е човешка структура, чийто собственик разполага с огромно богатство. Гравитационният ефект е резултат на просто въртене, като животоподдържащото колело на „Втори шанс“.

— О, да, ясно. В училище не се занимавах с наука.

— Ти не се занимаваше с училище, бебчо Мел.

— Благодаря ти, добър момент избра да ми го припомниш, дядо. Кой живее тук в такъв случай?

— Собственикът пази уединението си. Но предвид обстоятелствата не мисля, че ще има нещо против посещението ти. Вече препрограмирах червеевата дупка да те върне на Августа. Моля те, премини през нея.

Мелани все още оглеждаше вътрешността на цилиндъра.

— Фантастично е. И има своя частна червеева дупка? — Тя се усмихна щастливо. — Ози.

— Ще трябва да уважиш уединението му.

— Да, да.

Тя млъкна. Напливът на адреналин, който я бе поддържал по време на сблъсъка в Рандтаун, най-накрая беше секнал. Вдигна ръка и не видя никакви ОВ-татуси по нея.

— Ами конвойт?

— Всички стигнаха до долината Хаймарш.

— Но... флотът няма да ги евакуира в продължение на дни. Извънземното чудовище ще избие всички.

— Да, ще опита да го направи.

— Отвори червеева дупка обратно към Хаймарш. Трябва да ги измъкнем оттам.

— Това не е практично предложение. Тази червеева дупка е малка. Бегълците от Рандтаун ще трябва да пристъпват един по един.

Процесът ще отнеме часове и ще предостави идеална възможност на ПланинаНаЗората да ги вземе на мушка.

— Отвори я!

Тактическият дисплей на Уилсън показваше аероботите за електронна война, които излитаха от Трелоар. Пет от тях прелетяха в подобна на клещи формация през смога, за да обградят войските на Първите, които се разгръщаха от Скраптофт. Върху позициите на извънземните се движеха мрежи, оцветени в оранжево и нефритено, докато странните им комуникации проблясваха помежду им. Непостоянните им, на пръв поглед случайни изблици, напомняха на Уилсън за синаптичните електрически размени между отделни неврони.

Скритите със стелт сензори му показваха изображения на бронирани Първи, които се движеха измежду останките на сградите на Скраптофт. От начина, по който се движеха, Уилсън заключи, че имат значителен опит в градски войни. Вече бяха убили няколко души, които бяха останали в малкия крайбрежен град. Използваха оръжия с достатъчна мощ да отнесат половин сграда с един-единствен изстрел. Медийните репортажи от други нападнати светове показваха подобни зверства. Първите не се интересуваха от заложници.

Над петнадесет хиляди бронирани извънземни бяха слезли от големите кораби, за да овладеят Скраптофт. Бяха заети да установят защитен периметър с десеткилометров радиус около града. Товарни летящи машини доставиха няколко генератора на силови полета заедно с оръжия, способни да свалят всеки аеробот, който се осмелеше да се приближи твърде много. Поне това означаваше, че осемте кораба в защитна формация най-сетне се бяха потопили във водата. Горещият мътен смог, който бяха създали, се разнасяше бавно.

Четири кораба, които се потопиха първи, бяха излетели отново, обратно към червеевите дупки над планетата. Уилсън не искаше и да си помисля какво ли щяха да донесат, когато се завърнеха.

— Аероботите за електронна война преминават в активен режим — каза Ана.

Стройната машина се появи на хоризонта и започна да блокира сензорите на оръжията в защитения периметър. Нищо не стреля по

тях. Те се приближиха по-близо и започнаха да саботират многобройните предавания на Първите.

— Кучи син — каза Уилсън. Усмиваше за пръв път днес. Стелт-сензорите показваха как бронираните Първи забавят движенията си и започват да се движат некоординирано, като войници с часовников механизъм, чиято енергия се изчерпва.

— Върни бойните аероботи — каза Уилсън на Рафаел. — Удари копелетата.

Аероботите за електронна война разшириха обсега на атаката си и взеха на мушка комуникационните връзки между летателните апарати и корабите в морето. Получи се същият ефект. Машините продължиха да летят напред или се запремятаха лениво във въздуха.

На хиляда километра над Аншун осем кораба на Първите промениха траекторията си на спускане, така че да прелетят на Скраптофт. Промяната запремигва на тактическия дисплей.

— Виж дали можем да поразим и тях — каза Уилсън. — С колко системи за ЕВ разполагаме?

— Откривам само още седемдесет и три в правителствения регистър — каза Ана.

— Искам всичките да бъдат разгърнати.

— Да, сър.

— Искаме да предложим нещо — каза СИ. — Може би ще е възможно да използваме оцелелите елементи на планетарните киберсфери, за да произведете подобен ефект. Сигналите на Първите са извънредно податливи на интерференция. Дори невоенни системи трябва да са достатъчни, за да създадат значително объркване.

— Ще ни помогнеш ли с това?

— Разбира се.

— Адмирале — каза Ана, — звездните кораби пристигнаха.

Първият говорител на Аншун, Гилда Принцес Мардън, и кабинетът се намираха в центъра за цивилни извънредни ситуации на двадесет метра под двореца на Регентството и се опитваха да координират евакуацията на столицата и изискванията на флота за разгръщането на войници и аероботи. Вследствие на това не виждаха небето. Не че имаше някакво значение. Отвратителните изпарения,

които все още се вихреха около силовото поле на града, ограничаваха видимостта. Други градове на Аншун обаче не страдаха от подобно забулване, както и милиони хора, озовали се извън защитните градски силови полета, които все още се опитваха да стигнат до тях. Дори от слънчевата страна на планетата все още се виждаха опашките на корабите на Първите, които прорязваха космоса, издигайки се и спускайки се от червеевите дупки. Появиха се нови светлини, яркият тюркоаз на радиацията на Черенков пламтеше надолу, сякаш в орбитата на планетата изведнъж бяха пламнали малки звезди. Бяха пет, разположени на равни разстояния от три хиляди километра над екватора на планетата. Бойните кораби „Неустрашим“, „Непреклонен“ и „Десперадо“ се плъзнаха в истинското пространство заедно с разузнавателните кораби „Конуей“ и „Галиби“. Вече беше невъзможно да се гледа право към небето. Ядрените двигатели начертаха огромни линии от ослепителен огън върху съзвездията, докато ускоряваха рязко кораби и снаряди. Тихо разцъфнаха ядрени експлозии, които набъбнаха, сливайки се в по-ярка от слънчевата светлина мъглявина, която ограждаше целия свят. От време на време енергийни лъчи пронизваха атмосферата и се превръщаха в ослепителни искрящи колони от виолетова светлина, високи десетки километри за цяла секунда или повече. Там, където докоснеха повърхността, земята изплюваше нагоре смъртоносни пръски от разтопена скала и подхранваше подивелия огън, който бликаше навън от точката на удара. Огромни радиационни експлозии подпалваха йоносферата и запращаха ураганни бури около глобуса на планетата.

Битката продължи над час, след което мъглявината се разсея, йоните ѝ се понесоха към вътрешнопланетарното пространство, охладиха се и започнаха да се разелектризират с разпръскването си. След нея от червеевите дупки се показаха още кораби на Първите и отново изпълниха ниската орбита със стройните си ярки опашки. В продължение на часове големи пасажи от пламтящи метеорити падаха върху земята, а зад тях се нижеха дълги ивици от черен пушек.

Всички, които все още се намираха на открито, следяха с изплашен поглед небето над себе си и отбягваха падащите късове, докато с удвоени усилия се опитваха да се доберат до убежище.

Пикапът на „Ейбълс“ подскачаше лудешки, докато Марк го пришпорваше по пътя от каменни стружки, който минаваше по дължината на долината Хаймарш. Той беше начело на малката група от коли, които превозваха оцелелите членове на ариергарда на Саймън Ранд. На няколко километра пред тях автобусният конвой също препускаше напред. Не можеше да види колата на сестра си, макар да знаеше, че е там, доста пред автобусите. Разполагаше с комуникационна връзка с Керис. Мрежата по протежение на Хаймарш се беше самовъзстановила до цели тридесет процента от първоначалния си капацитет.

— Стигнахме до кръстопът — каза им Керис. Гласът ѝ, идващ от портативната система, беше слаб и измъчен. — Бари казва, че това е пътят, който води към Улон.

— Какво да правят? — Марк попита Лиз. — Да се върнат въкъщи ли?

— Един Господ знае. — Тя натисна една от иконите на системата. — Саймън, имаш ли някаква представа накъде трябва да тръгнем?

— Мисля, че трябва да спрем в долината Турквино — каза Саймън. — Относително тясна е, има високи стени, които ще затруднят полета на извънземните.

— Само че е задънена — възпротиви се Юри Конант.

— Има пътека, която води към Сончин — каза Лидия Дунбаванд.

— Пешеходна пътека — каза Марк. — За планински кози. Дори и джиповете не могат да минат по нея.

— Въпреки това, ще тръгнем натам — каза Саймън. — Просто трябва да оцелеем, докато флотът отвори червеева дупка и ни евакуира.

Лиз удари по таблото.

— Осемстотин седемдесет и шесто място в списъка, по дяволите — изсумтя. — Дотогава от нас ще са останали само няколко въгленчета.

На системата запремигва икона, която обозначаваше сигнал по общия канал.

— Отворих червеева дупка в долината Турквино — каза Мелани. — Не е голяма. Опасявам се, че ще отнеме много време, преди да

преминат всички. Ако извадим късмет, може и да успеем, преди Първите да открият какво се случва. Саймън?

— Небесата да те благословят, Мелани — каза Саймън. — Добре, хора, чухте я. Нека конвойт да продължи към Турквино.

— Оставихме Мелани зад нас — каза безстрастно Марк. Едва бяха стигнали до скалата Блекуотър, когато огромна, могъща експлозия изравни почти една трета от града. Изглежда беше концентрирана върху гаража на „Ейбълс Моторс“, където бяха изоставили Мелани. Когато станаха свидетели на това, той си каза, че тя щеше да намери начин да се измъкне. Не че имаше някаква представа как щеше да стане това. Сега, вместо да изпита облекчение, започваше малко да се тревожи заради Мелани Рескорай и нейните способности.

— Тя каза, че някой ѝ помага — отбеляза Лиз.

— Кой, по дяволите, може да осигурява помощ с такива мащаби?

— Или някой като Шелдън, или дори самият СИ. Не мога да се сетя за друг начин да сътвори подобни неща.

— Боже всемогъщи, защо тя?

— Не знам, бебчо — каза Лиз. — Може би Бог все пак има чувство за хумор? Така или иначе, радвам се, че е на наша страна.

— По дяволите.

Той стисна здраво кормилото и се загледа кисело през напуканото, мръсно предно стъкло. Дълга линия от пикапи, джипове и автобуси се отклоняваше от пътя Хаймарш точно преди главния кръстопът и поемаше по по-малко шосе, което се низеше успоредно на високите тъмnoneфритени лийтополи, които обозначаваха границата на чифлика Калсор.

— Керис? — попита Лиз.

— На пътя към нищото сме. Надявам се малката ви приятелка да знае какво върши.

— Аз също.

Долината Турквино беше тясна дори по стандартите на северните стени на Хаймарш. Представляваше почти симетрична V-образна форма, която започваше на двеста метра над дъното на Хаймарш. Стрелотревата се катереше по ниските склонове на стените ѝ и малко над тях, но след около петдесет метра растителността и каменистата почва отстъпваха на гола скала. От назъбените върхове се

процеждаха ручейчета, които захранваха бързотечащия поток, пенещ се в дъното, преди да се разлее в Хаймарш.

Там, където стигаше до входа на Турквино, пътят вече едва се различаваше от пътечка отъпкана стрелотрева. Само най-смелите и глупави овце и кози оставаха в тази долина.

Юри Конат водеше конвоя с джипа си. Пътят вече се катереше под стръмен ъгъл, когато стигна до леденостуден поток, извиращ от Турквино. През предния прозорец виждаше издигащите се над тях внушителни планини, които пазеха входа. Колата на Юри трудно щеше да стигне по-далеч. Автобусите със сигурност нямаше да успеят да прекосят потока. Той мина през водата и наби спирачки.

Когато излезе навън, осъзна, че никога няма да забрави гледката на конвоя, който се клатушкаше нагоре по склона. Широкият слънчев лъчи си пробиваха път през сивите облаци над тях и се заиграваха върху мръсните окаяни коли. Пикапите бяха пълни до пръсване. Всички автобуси бяха отворили врати, за да се проветряват, тъй като климатиците бяха повредени. Хората седяха по редиците между седалките. Шумът на уплашените деца и ранени възрастни го достигна много преди самите превозни средства. Най-очебийна беше красивата металическа сива спортна кола на Керис, чиито широки колела се бяха смъкнали под шасито върху телескопични носещи опори. Автомобилът се катереше по набръчкания терен не по-зле от който и да е джип.

Мина без затруднения през потока и спря до него. Страничният прозорец се смъкна.

— Някакви следи от червеевата дупка? — попита Керис. Бари и Сенди се бяха свили във втората предна седалка, а Панда лежеше отзад.

— Не, не и оттук.

— Добре, ще продължа колко се може по-бързо.

Той махна унило, докато тя продължаваше надолу по долината успоредно на потока. Няколко джипа я последваха. След това пристигна първият автобус и той се зае да помага с пренасянето на ранените.

Когато Марк спря на импровизирания паркинг, сцената вече напомняше на тази от автобусната гара. Множество от хора се катереха по покрития със стрелотрева склон, за да влязат в долината, мъкнейки

децата си след себе си. Още дузини обикаляха четирите автобуса, които носеха ранените, и изкарваха носилките от вратите.

— Намерих я — възкликна ликуващо Керис по портативната система. — На петстотин метра от началото на долината сме. Мелани е тук и чака. Не се е шегувала. Никога преди не съм виждала толкова малка червеева дупка.

— Прекарай ги през нея! — възкликна Марк. Усети здравата хватка на ръката на Лиз в своята собствена.

— Излизайте от колата — каза Керис. — Още пет метра. Мелани казва здрасти. Да, здрасти. Добре, Бари, хайде, миличък. Браво. Дръж се за ръката ми, Сенди. Марк, в безопасност сме.

Той изхлипа. До него Лиз се усмихваше, въпреки че очите ѝ бяха мокри. Те се изгледаха дълго.

— Май е най-добре да отидем и да помогнем — каза тя.

Саймън събираше малката си група от последователи от едната страна на пенливия поток. Подаде ръка, докато Марк, Лиз и Дейвид преминаваха.

— Хората с оръжия трябва да се окопаят тук, при входа на долината, и да прикриват приятелите и семействата ни. Ще мине известно време, преди всички да преминат, а извънземните вероятно ще ни подгонят.

Марк погледна отчаяно към Лиз.

— Мисля, че отново има предвид нас — каза той, останал без дъх.

— Да. Е, поне вече имаме сериозни оръжия.

Лиз вдигна един от големите цилиндри, които беше взела от Първите.

— Не знаем какво представляват или как работят.

Тя му се усмихна хищно.

— Какъв късмет, че с нас е най-големият техничар на Рандтаун, нали така, бебчо?

В обсега на тактическия дисплей в продължение на няколко минути тегнеше тишина, след като „Десперадо“ активира отново хиперпространствения си двигател и се оттегли от битката над Аншун. Уилсън прокара ръце през иконите и издърпа на преден план

сензорните дисплеи. Аншун бе останала с малко работещи сензори, но аероботите осигуряваха пресекливо сканиране на космоса право над бушуващата йоносфера. Четиридесет и осем червееви дупки все така оформяха ефимерна огърлица на две хиляди километра над екватора. Докато наблюдаваше, няколко вида кораби на Първите заизлитаха от тях и започнаха да ускоряват към радиоактивния ад на облака от космически прах и отломки, който кипеше около планетата.

— Още са там — промърмори ужасено Илейн Дой. — Не успяхме да затворим дори една от тях. Дори една!

— Трябва да се доберете до генераторите — каза Димитри Леополдович. — Ако просто ги удряте с груби енергийни изстрели от тази страна, няма да има никакъв ефект, те самите са възплъщение на организирана енергия.

— Благодаря ти, академик — каза Рафаел. — Току-що видяхме как четири от корабите ни умират в опит да ни защитят, така че, освен ако не можеш да добавиш нещо конструктивно, млъкни, по дяволите.

— Петдесет и два унищожени или нефункционални извънземни кораба — каза Ана. — Снарядите ни се справиха по-добре от техните във всички случаи. Но те са твърде много. Това е неизбежното им предимство.

— Какво ще правим? — попита президентът.

Уилсън беше отвлечен колко хленчещо прозвучаха думите й.

— Аероботите ни успяха да нанесат удари по всички приземени сили, докато звездните кораби бяха вкопчени в битка над планетата — каза Рафаел. — Изтрихме деветдесет процента от тях. Ще трябва да започнат окупацията наново.

— За която цел не се съмнявам, че разполагат с достатъчно ресурси — каза президентът. — Отново числено превъзходство.

— Вероятно през това време можем да завършим евакуацията.

— Вече разполагаме с осем свободни червееви дупки, които можем да отворим във вътрешността на силовите полета — каза Найджъл Шелдън. — Още три часа и евакуацията на Аншун трябва да е приключила.

— А останалите планети? — попита хладно Дой. Успешно възвръщаше самообладанието си след загубата на звездните кораби.

— Стратегията ни за провеждане на електронна война дава добри резултати — каза СИ. — Определено забавя напредъка им, след

като стигнат до повърхността на планетата. Ще трябва физически да премахнат всички киберсферни възли един по един, докато продължават експанзията си. Въпреки това, последните кацания дават поводи за притеснения.

— Какви? — попита Уилсън.

— Използвахме стелт-сензори, за да проучим товарите, които в момента свалят на няколко свята. Изглежда са машини за изграждане на портали. Те биха им позволили да закотвят червеевите си дупки на повърхността на планетата.

— Ако започнат да прииждат на самите планети, никога няма да можем да спрем нашествието им — каза Найджъл.

— Ако трябва да сме реалисти, така или иначе никога няма да успеем да ги спрем — каза Уилсън. — Не и до степен, че да си върнем планетите. Погледнете състоянието на нападнатите светове.

— Да не би да ги отписваш от сметките? — попита Дой.

— Като цяло, да — каза Уилсън.

— Те ще ни разпънат на кръст — каза тя. — Сенатът ще свали всички от постовете ни и най-вероятно ще ни вкара в затвора.

Във виртуалното зрение на Уилсън се изписа: „НЕДЕЙ, ТЯ НЕ СИ СТРУВА УСИЛИЯТА.“ Оригиналният код на текста обозначи подателя като Ана.

— Не знаехме, че ще е толкова тежко — каза кротко той.

— Да, знаехме — възрази Димитри.

Уилсън се обърна към полупрозрачните модели на планетите. Киберсферите на всички тях бяха обозначени с бледи златни линии. Имаше черни зони, които ограждаха всяко от местата на кацане на Първите — тъмнина, която бавно изяждаше все повече и повече от златото.

— Нямаме с какво повече да ги ударим — каза Уилсън. — Всичко, на което сме способни, е да се оттеглим и да се прегрупираме.

Той си пое дълбок дъх няколко пъти. Дори приливът на кислород обаче не можеше да спре черната умора. В човешката история не бе имало война, по време на която толкова много да е изгубено за толкова кратко. „А аз съм командващият. Димитри е прав, наистина знаехме, просто не искахме да го признаем.“

Капитан Жан Дювоа чуваше бръмченето на работещите вентилатори зад решетките, докато те изсмукваха парещия пушек от мостика на „Десперадо“. Бойният кораб бе извадил късмет. Последният насочен енергиен изстрел почти бе проникнал през полето на корпуса, след като няколко локални пробива бяха пратили по дяволите хранващите вериги. Стабилизаторите бяха свършили възможно най-добра работа, но дори свръхпроводниците не можеха да се справят с приливи на енергия от мегатонни взривове. С опасно отслабени защити той бе прибрал „Десперадо“ обратно в хиперпространството, за да избегне снарядите, които се носеха срещу тях.

— По дяволите — изсумтя той, когато се появи извън ореола на системата на Аншун. Според виртуалното му зрение електронните системи на кораба се самовъзстановяваха. Вече разполагаха с много малко резерви. Нямаха шанс да преживеят нова атака. А именно това ги чакаше, ако се върнеха. Корабите и снарядите на Първите бяха неизчерпаеми.

Върху комуникационните икони, които представляваха останалите четири звездни кораба, присвяха червени знаци „нефункциониращ“.

— Какво е положението там? — попита той Дон Лантра, който работеше със сензорите.

Дон го погледна уморено.

— Току-що загубих „Неустрашим“. Не остана никой от тях, шефе.

На Жан му се искаше да заби юмрука си в конзолата. Безполезно и доста трудно изпълнимо действие в условия на свободно падане. Познаваше по-голямата част от екипажите. На Висшия ангел се бяха размотавали заедно, бяха като едно голямо братство. Сега щеше да ги види чак след процедурите по съживяването им. Дори това не правеше шока по-поносим. Щяха да минат години. Ако приемеха, че Федерацията щеше да просъществува толкова дълго.

Във виртуалното му зрение запремигва комуникационната икона на адмирал Кайм.

— Какво е състоянието ви, Жан? — попита Уилсън.

— Стабилизираме нещата. Скоро ще можем да нанесем нов удар.

— Не. Връщайте се на Висшия ангел.

— Имаме още седем ракети.

— Жан, вече пристигнаха още петдесет кораба. Всички вие се справихте страхотно, но евакуацията почти приключи.

— Ще изоставите Аншун?

— Налага се. Евакуираме всички атакувани светове.

— Не! Всички? Но ние трябва да направим нещо. Не можем да им позволим да победят. Ако днес им позволим да ни отнемат двадесет и три свята, утре ще бъдат сто. Трябва да отвърнем на удара.

— Борихме се, Жан, спечелихме някои победи. Вие и останалите спечелихте ценно време на Аншун. Но вашият е последният останал боен кораб, така че се връщайте в базата, за да можете да се сражавате отново друг ден.

— Победи? Не мисля така. Димитри беше прав, трябваше да минем през червеевите дупки и да ги блокираме от другата страна.

— Знаеш, че не можехме, бяха твърде добре защитени. Ще открием звездата, която използват за междинна станция, Жан. Ще ги ударим там. Ти ще командваш ударната част.

— А колко дълго ще ни отнеме да построим толкова много кораби, адмирале?

— Колкото трябва. Сега се връщайте в базата.

— Да, сър.

Дювоа нареди на коланите от модифицирана пластмаса на ускорителното си кресло да се отпуснат и сви мускулите на стомаха си, принуждавайки тялото си да заеме седнала позиция. Всички на мостика го наблюдаваха.

— Не съм готов да приема поражението днес — каза им той. — Обнових защитения си трезор със спомени, преди да напуснем Висшия ангел и ще се присъединя към другарите си в новия им живот. Ще отведе този кораб обратно на Аншун, където той ще заслужи името си. Ако някой иска да напусне сега, използвайте аварийните совалки, флотът ще ви прибере.

Видя единствено усмивки, както и няколко мрачни изражения. Никой не прие предложението му.

— Много добре, дами и господа, за мен беше удоволствие и чест да служа заедно с вас. По волята на Господ ще служим отново заедно, след като бъдем съживени. А сега трябва да препрограмираме

хипердвигателя. Ще трябва да премахнем огромно количество предпазни ограничители.

С края на деня облаците най-накрая започнаха да се разнасят и през пролуките в Хаймарш се промъкна розов сумрак. Приведен ниско зад струпване на канари на тридесет метра по склона на долината Турквино, Марк Върнън наблюдаваше как земята пред него попива светлината и придобива бледи оранжечервеникави краски. Не можеше да види долината Улон оттук, за което беше благодарен. Възможността да види дома си, докато чакаха да напуснат планетата, щеше да е непоносима.

— Още малко остана, бебчо — каза Лиз.

Той ѝ се усмихна, удивен колко добре познаваше настроенията му. Тя си почиваше, седнала с гръб към канарите. Около раменете си беше загърнала дебела вълнена дреха, за да се предпази от мразовития въздух, които планините Дау'синг канализираха по протежение на Турквино.

— Май да.

Виждаше края на опашката под него, бяха останали едва хиляда души, които се примъкваха по брега на малкото поточе и ледената му вода. Дори червеевата дупка се виждаше от позицията му — малък сив кръг, който бавно се разтваряше в дълбоките сенки, обгърнали основата на долината. Колата на Керис беше паркирана от едната ѝ страна, първият от няколко автомобила, които бяха изоставени върху жалката пътека. Не беше далече. За пореден път Марк отброи в съзнанието си колко щеше да му отнеме, за да изтича долу по неравния склон. Не че щеше да има някаква полза да тича. Първо всички останали трябваше да преминат. Дори сега, когато оставаха само здрави възрастни, те като че ли се мотаеха. Не осъзнаваха ли колко важно беше да бързат?

— Стигнаха Хаймарш — каза Мелани.

Марк погледна раздражено към портативната система. От къде по дяволите знаеше това? В този миг на дисплея на системата му един възъл в далечния край на Хаймарш изгасна. „Ясно.“

Лиз вдигна несъразмерното извънземно оръжие и приклепна до Марк.

— Двадесет минути — каза тя и погледна крадешком към линията от хора. — Това е. Може би по-малко.

— Може би.

Помисли си, че тълпата започна да се забързва — малко. Екранът на портативната система показва как още два възела изгасват по протежение на Хаймарш. Чу се слаб звук, който може и да беше резултат на експлозия.

— Готови ли сме? — попита Саймън. Намираше се на обратната страна на долината спрямо Марк и държеше друго от големите оръжия на извънземните. На Марк не му бе отнело много време да пригоди спусъците, така че да могат да бъдат употребявани от човешки ръце. Представляваха странна подредба на два бутона, които трябваше да бъдат натиснати в трудна за човешките пръсти последователност. Едно от тях изстрелваше експлозивни микроснаряди, а останалите три бяха изключително мощни лъчеви оръжия.

— Предполагам — каза кисело Марк.

Лиз вдигна портативната система до устата си.

— В готовност.

— Запомнете, веднага щом стреляте с оръжията си, се изтеглете.

Тя завъртя отегчено очи и се усмихна на Марк.

— Да, ще го запомним.

Марк се наклони напред и я целуна.

— Не мисля, че имаме време — каза игриво тя.

— За всеки случай — каза той малко смутено. — Искам да знаеш, в случай че стане нещо. Наистина те обичам.

— О, бебчо. — Тя го целуна. — Когато минем през онази червеева дупка, първата ти работа ще е да си свалиш панталоните, господине.

Той се ухили. Още един възел в Хаймарш угасна. По неговите сметки този се намираше в близост до чифлика на Марли. Може би на километър от входа на Турквино.

— Ще се върнем ли обратно тук? Имам предвид, за да живеем.

— Не знам, бебчо. Саймън смята, че ще го направим.

— Искаш ли, ако е възможно?

— Разбира се, че искам. Тук прекарах най-хубавото време от всичките си животи. Ще продължим да живеем така.

Още три възела изчезнаха.

— Ето ги — промърмори Марк.

След два часа, прекарани в модифициране на различни системи, „Десперадо“ отново се вмъкна в хиперпространството. Ако поддържаха най-високата скорост на движение, от Аншун ги дяляха две минути. Жан Дювоа беше напълно погълнат от хисрадарния дисплей, който показваше червеевите дупки, оградили планетата като ярки диаманти петънца. Той си избра една и насочи бойния кораб право върху нея.

Когато се намираха на тридесет секунди полетно време от червеевата дупка, той нареди на ОИ на кораба да изчисли точката им на излизане. Обикновено ОИ програмираше защитни механизми, които подsigуряваха отделянето от хиперпространството, като ограничаваха относителната скорост на отвора. Ако излизаха в планетарна орбита, траекторията на отвора щеше да съвпада с местната скорост на откъсване и по този начин щеше да гарантира безопасно навлизане в истинското пространство. След като ограничителите бяха премахнати, Жан зададе на отвора една пета от скоростта на светлината.

Радиация на Черенков нахлу в процепа в пространство-времето на петстотин километра от червеевата дупка на Първите. „Десперадо“ проблесна в центъра на виолетовото сияние, устремен с една пета от светлинната скорост, когато се удари в силовото поле, покрило червеевата дупка. Взривът беше мигновен и веднага преобразува огромен процент от масата му в енергия под формата на ултрасилна радиация, която проби силовото поле, сякаш беше просто мехур крехко древно стъкло. Червеевата дупка зейна отворена пред пълната мощ на новото ефимерно слънце, което бе изгряло над Аншун.

Един от цилиндричните летателни апарати на извънземните бе прехвърчал в края на долината Турквино. Марк се опита да го проследи с дулото на оръжието си, но той се скри зад стръмния склон от другата страна, преди дори да доближи мерника до него. Откъм Хаймарш се разнесе продължителното боботене на разбеснял се въздух.

Появиха се още две летателни машини, които се движеха много по-бавно от първата. Марк успя да прихване една от тях в центъра на мерника си и натисна спусъка. Силовото ѝ поле пламна в неясна тюркоазена светлина. Тънки пипала от статично електричество удариха многократно земята под нея. Лиз стреля с лъчевата си пушка и короната се сгъсти още повече. От другата страна на долината Саймън изстреля снаряда си. От разколебаното поле излезе хоризонтално опашка от син огън и около тресящия се съд закапаха пламтящи огнени топки. Той зави рязко и се скри от взора им. Другият също се оттегли.

— Движи се! — извика Марк.

Бягаше надалеч от канарите, приведен ниско, а оръжието тежеше в ръцете му. На петдесет метра напред и малко по-нависоко по склона се намираше друга скална група. Краката му тупкаха по еластичната стрелотрева, сърцето му бумтеше, а Лиз крещеше лудешки до него. Той почувства, че се усмихва глуповато. Сякаш почти се забавляваше.

Бяха на пет метра от укритието, когато мощен изстрел разкъса камънаците, които бяха ползвали до преди малко. Той се хвърли по лице на земята. Настроението му мигновено се смени с неподправен страх.

— Добре ли си? — извика, докато ревът на летателния апарат разтърсваше въздуха.

Лиз вдигна глава.

— По дяволите! Да, бебчо. Хайде, движи се.

Навсякъде около тях чаткаха късчета гореща скала и пушеща пръст. Зад тях широк кръг от стрелотревата гореше. От него се носеше гъст, неприятен на миризма пушек.

Той наполовина пропълзя, наполовина се изкатери върху следващата група канари и се просна, пъшкайки тежко. Краката му трепереха. Рискува да погледне нагоре и видя един от летателните апарати, който беше увиснал неподвижно над входа на долината. Знаеше, че трябва да стреля отново, но просто не можеше да се накара да насочи оръжието. Докато наблюдаваше, машината стреля по втори съд, който се виеше около първата планина. Последвалата експлозия беше невероятно мощна и освети цялата долина Турквино, а парчетиите се разхвърчаха из въздуха.

— Какво...

— Мелани — каза Лиз. — Поела е контрол над него.

— Дявол да го вземе.

Машината се стрелна настрани. След секунди тясната долина беше разтърсена от шума на експлозии.

Марк погледна към опашката пред червеевата дупка. Всички бяха залегнали.

— Хайде — изръмжа към тях. — Ставайте, жалки задници. Ставайте! Движете се.

Нямаше как да са го чули, но онези, които бяха най-близо до червеевата дупка, се изправиха с мъка и се затичаха към нея. Отчаянието им отключи вълна от паника и всички се впуснаха към входа ѝ. Около спокойния сив кръг се заоформя боричкане.

— О, страхотно — процеди през зъби Марк. — Точно от това имаме нужда.

— Впечатляващо е, че толкова дълго удържаха реда — каза Лиз.

След няколко минути бутането се поуспокои, макар че всякакви опити да се поддържа опашка бяха преустановени. Всички се тълпяха около червеевата дупка. Здрачът притъмняваше и дъното на долината беше почти черно, а те приличаха на пчели, роящи се около кошера си.

— Движение отпред — изпраща гласът на Саймън по портативната система.

Облечени в броня извънземни притичваха сред изоставените автобуси и коли. Виждаха се трудно сред сенките. Нямаше следа от летящи машини. Марк погледна отново към гъмжилото около червеевата дупка. Оставаха поне четиристотин души.

— Марк? — попита Саймън. — Готов ли си?

— Предполагам.

Марк вдигна ловната си пушка и включи мерника. Зигзагообразната бариера от автобуси се открояваше като неоновосин разрез на фона на сивата като стрида повърхност. Вече виждаше извънземните с лекота. Бяха повече, отколкото си мислеше, много повече. Плъзгаха се сръчно край човешките превозни средства, където сенките бяха най-плътни. Завираха оръжията си през отворените врати или през прозорците на камионите, докато търсеха признаци на живот. Ако стигнеха до началото на потока, всички, скупчени около червеевата дупка, щяха да бъдат детински мишени. Щеше да настане клане.

Марк върна мерника към челния автобус и проследи корпуса му, докато не откри отворен люк. Бе му отнело над час да подготви свръхпроводниковите батерии. Производителите използваха толкова много защитни системи, че беше трудно да ги разкачи. Най-накрая обаче ги бе свързал в една-единствена гигантска захранваща верига. Батерията изпълни мерника на пушката. Марк стреля.

Свръхпроводимата батерия се пропука и изпусна единичен мощен енергиен взрив. Последва верижна реакция. Всяка батерия се взриви в пламък от електрони и нагreti до бяло части. Извънземните изхвърчаха във въздуха или се забиха в земята, шрапнели и пращящи електрически пламъци претовариха силовите полета на костюмите им. Няколко от собствените им оръжия също се взривиха и допринесоха за касапницата.

Марк и Лиз се затичаха, веднага щом взривовите започнаха. Насочиха се надолу по склона, по-близо до безценната червеева дупка. Оставаха само двеста души, всички се бяха снишили инстинктивно след последния трясък.

— Това трябва да ги забави — извика Марк. — Да се махаме веднага.

Те притичаха покрай последното струпване на скали, които си бяха избрали за прикритие. Прецапаха през потока и стигнаха до края на трескавата тълпа хора, които се притискаха към червеевата дупка. Когато погледна назад, виждаше само червеното сияние на горящата стрелотрева около входа на долината.

— Саймън? Саймън, какво става?

— Добра работа, Марк — обади се Саймън, спокоен както винаги. — Спряха. Ще им отнеме няколко минути да се регрупираат. Всички ще успеете да преминете.

Марк се опря на ръката на Лиз, докато се надигаше на пръсти, за да погледне над главите на хората пред него. Надали имаше повече от стотина. Може би две минути, ако всяка секунда преминаваше по един. Не, със сигурност можеха да се промушват и по двама заедно. В такъв случай, само минута. Най-много минута и половина.

Долината Турквино бе заляна от слънчева светлина. Марк наклони главата си назад и се зазяпа в небесата. Високо над тях пет малки синьо-бели звезди блестяха с болезнено сияние, което растеше

ли растеше. Той гледаше втрещено в новия феномен, а изненадата му отстъпи място на гняв.

— О, стига! — извика към ужасните светлини. Краката му поддадоха и той падна на колене. Въпреки това вдигна юмруци към новата заплаха. — Не можете да сторите това, копелета. Остава само една минута. Една проклета минута и щях да се махна оттук.

По бузите му се застичаха сълзи.

— Копелета. Копелета.

— Марк. — Лиз стоеше върху влажната почва до него, ръцете ѝ прегръщаха тресящите се рамене. — Марк, хайде, бебчо, почти стигнахме.

— Не, не сме, никога няма да ни пуснат, никога.

— Това не са те — каза Мелани.

— А?

Марк погледна нагоре. Момичето стоеше над него и гледаше към петте ослепителни светлини.

— Това сме ние — каза тя. — Ние направихме това.

— Изправи се — каза Лиз по-строго. — Веднага, Марк.

Тя хвана здраво едното му рамо и го задърпа. Мелани го хвана от другата страна. Двете заедно го вдигнаха на краката му. Последните жители на Рандтаун притичваха през червеевата дупка. Над него новите звезди се смаляваха. Мракът отново нахлуваше в долината. Марк се запрепъва напред към червеевата дупка. Все още не вярваше, очакваше жестоката лазерна експлозия да го удари в плещите.

— Чакаме те, Саймън — каза Мелани.

— Не мога да си тръгна. Това е домът ми. Ще направя каквото е по силите ми, за да спра чудовищата.

— Саймън!

— Вървете. Пазете се. Върнете се, ако можете.

Марк стигна до червеевата дупка. Последният му спомен от Елан беше изоставеният спортен модел „МО“ и Мелани, която гледаше яростно към дивата малка долина. След това премина отвъд. В безопасност.

Многобройните машинни сетива на ПланинаНаЗората наблюдаваха квантовите изкривявания около последния звезден кораб,

който се връщаше на бойното поле над Аншун. Подготви корабите за стрелба с ракети и лъчеви оръжия. Хората приближаваха бързо. Бяха близо. Опасно близо...

Нямаше предупреждение. Нямаше никакво време. Сурова енергия проби право през червеевата дупка и разцъфна от другата ѝ страна, където се намираше астероидът с генератора. Дупката в пространство-времето се затвори мигновено с унищожението на генератора, но не преди целият внушителен потоп от енергия, освободен от умиращия кораб, да се излее през нея. Хиляди кораби над астероида пламнаха мигновено, когато корпусите им се изпариха в огромния радиационен гейзер. Генератори на червееви дупки имплодираха сред спазми от гравитонични огъвания. Астероидът се разтресе под влиянието на двеста осемдесет и седем разпадащи се червееви дупки, а след това се пръсна на парчета. Енергията, която се съдържаше в генераторите и червеевите дупки, се освободи в един-единствен внезапен удар, който засили вече смъртоносния потоп, огрял междузвездната червеева дупка.

ПланинаНаЗората наблюдаваше с ужас как масивният портал, който свързваше междинната станция с родната му система, потрепна и се разколеба. Той отклони стотици, а след това хиляди групи неподвижни, за да произведат правилните командни поредици, които щяха да успокоят и удържат нестабилността. Дивите енергийни трусове бяха постепенно укротени и получиха нов фокус. Дейността на оцелелите сегменти на генератора бяха пренастроени, за да компенсират повредите.

Той проучи разрушенията на междинната станция. Един астероид и цялата екипировка на него бяха безвъзвратно изгубени. Хиляди кораби бяха съсипани или нефункционални. Цели групи от товарни единици се превъртаха в празнотата, разтопени късове екипировка се пенеха по всяка повърхност. Над три хиляди групирания на неподвижни с различни размери бяха облъчени и умираха. Почти сто хиляди подвижни бяха мъртви или умираха.

Всичко можеше да бъде заменено и построено наново, макар че подобно усилие щеше да му отнеме много време. Загубата на четвърт от червеевите дупки несъмнено щеше да забави първоначалния му план за експанзия сред човешките светове. В родната му система

много групирания на неподвижни започнаха да планират защити срещу друга самоубийствена атака.

През това време ПланинаНаЗората започва да насочва наново оцелелите червееви дупки към всеки от двадесет и трите нови свята, които бе присъединил към владенията си. След известно време корабите полетяха отново и понесоха останалите запаси към планетите. Докато хората бягаха през червеевите дупки в защитените си градове, подвижните почти не срещнаха съпротива, напредвайки през новите земи.

25.

Колкото повече време минаваше, толкова по-объркан се чувстваше Ози. Просто не разбираше планетата, на която се намираха. Като за начало, климатът не се променяше, задушливата топлина беше постоянна, а бавният бриз духаше в една и съща посока. На планета без приливи беше логично да има силни ветрове, които да пренасят топлината от слънчевата страна към студената тъмна част. Големи циркулационни течения, които трябваше да духат непрекъснато около глобуса, а не този немоощен зефир. Разбира се, островът може би се намираше в центъра на мъртва зона, което означаваше, че ветровете наистина са някъде там отвъд смущаващо далечния хоризонт.

Ози бе конструирал малки метеорологични модели в портативната система, които като цяло потвърждаваха теорията му. Моделът обаче не взимаше предвид факта, че планетата орбитираще във вътрешността на газов ореол. Беше пълна неизвестна как това се отразяваше на атмосферата в близост до повърхността. Системата определено не разполагаше с алгоритмите, нужни за разрешаването на проблем от подобен характер.

Освен това го глождеше и далечният сив облачен фронт, който едва се виждаше над хоризонта. Всеки път, когато отиваха до централния хълм, за да съберат още дърва, проверяваше позицията му. Изобщо не се помръдваше. А това беше посоката, от която се носеше бризът. Опита се да изчисли разстоянието до близките острови. Използва функцията за инерционна навигация на системата, за да премери ъгъла на наблюдение от двете страни на острова, на който се намираше. Грубите тригонометрични сметки определиха разстоянието до най-близкия на около четиридесет и пет мили, а според тези данни планетата беше невъзможно голяма.

Самият газов ореол беше още по-голяма енигма. Не можеше да определи какво представляваха ярките петънца, които се носеха във вътрешността му. Спектрографският сензорен анализ показва, че са съставени от вода.

— Има ли наистина значение? — попита Орион, когато Ози отново замърмори по адрес на последните резултати от сензорите. — Знаем, че трябва да се доберем до друг остров и да намерим пътека, която да ни изведе оттук. На кого му пука какво има в небето?

— Да, има значение — процеди раздразнено през зъби Ози. — Не разбирам как е възможно да се оформят подобни водни сфери. Не може да е резултат на капкови сблъсъци, твърде големи са. Някои от тях са широки стотици мили.

— Е, и? Сам каза, че газът на ореола става за дишане. Защо да не може в него да има вода?

— Няма смисъл, мой човек. Въпросът трябва да е друг — защо е там?

— Защо тогава е там?

— Не знам, по дяволите!

— Била е поставена там — каза Точий. — Ако приемем, че ореолът е изкуствен, строителите му трябва да са вградили водата в него с някаква цел.

— Благодаря ти, Точий — каза Ози и се обърна към Орион. — А аз бих искал да разбера каква е тази причина. За да го направя, ми трябва малко базова информация.

— Като например? — попита момчето.

— Съдържанието на водни изпарения в газовия ореол. Налягането на газовия ореол. Какво е количеството изпарения на водните сфери. Температурата им. Такива неща. Но с това оборудване дори не мога да започна.

Ози махна раздразнено към малката си колекция от сензори.

— Но защо това е толкова важно? — продължи да настоява Орион.

— Защото на това място са активни много сили, които не можем да видим. Ако разбера повече за газовия ореол, може би ще успея да си обясня доста неща за тази странна планета.

— Тя просто е голяма, сам го каза. По-голяма от Силвъргалд.

Ози се предаде.

— Да, мой човек, така изглежда, няма спор. — Той се загледа предизвикателно в небето и множеството проблясващи петънца върху него. — Е, да върви по дяволите, трябва да се оправяме с по-належащи проблеми, нали така?

— Приготовленията са към края си — каза извънземното. — Трябва да направим още една обиколка за събиране на плодове.

— Разбира се.

Ози погледна недоверчиво към готовия им съд. Когато решиха да построят лодка, си бе представял нещо като скиф с гладък корпус от плътно наредени греди и извито платно, в който той самият щеше да наглежда руля и да ги насочва към следващия остров. Все пак, след като хармоничното острие работеше отново, дърводелската работа трябваше да е лесна задача. Документите от енциклопедията на системата обаче даваха доста оскъдни инструкции за самите корабостроителни техники. Резултатът беше сал, който изглеждаше годен за плаване, колкото тухла.

Първия ден прекараха в сечене на дърва — по едно от всеки от петте вида, които растяха на хълма. Точий ги извлачи на плажа. Един по един ги избутаха в морето. Повечето от палмовите стволоче потъваха все по-надълбоко, след като попиеха от водата. Само един се задържа стабилно над повърхността — върлинестата разновидност с дългите разперени сиви папрати. Разбира се, това беше най-редкият вид на острова.

През следващите пет дни отсякоха почти цялата популация, която растеше на хълма. Ози и Орион се редуваха с хармоничното острие. Режеха клоните на повалените дървета, за да останат сравнително равни стволоче, които Точий извличаше надолу по хълма.

След този етап дойде време да сплетат въжета. Файловете на енциклопедията предоставяха малко повече подробности по този въпрос. Изсушените палмови листа, които използваша, бяха яки и остри и пръстите на Ози и Орион започнаха да кървят минути след началото на работата. Трябваше да извадят шивашкия комплект и да попроменят старите си ръкавици, за да се справят с папратите. Дори манипулаторната плът на Точий беше уязвима за остриите като бръснари листа. В крайна сметка обаче се сдобиха с достатъчно въжета, за да привържат дънерите едни към други. Три дебели снопа, дълги по пет и половина ярда, осигуряваха плавателността, а палуба от още стволоче, поставена под прав ъгъл, ги държеше заедно. Платното беше направено от вездесъщите палмови листа, сплетени в квадрат, който приличаше по-скоро на парче ракитен килим, отколкото на някакъв плат.

Според Орион салът беше фантастичен, истинско приключение, което се канеше да им се случи. Точий, както обикновено, тихо одобри резултата от усилията им. Ози се чувстваше като човека, на когото се пада да им съобщи, че Дядо Коледа не съществува. Не можеше да спре да мисли за сала като за нещо, което шайка осемгодишни хлапетии биха построили през някое дълго скучно лято.

Ози вдигна раницата си и тримата се отправиха към вътрешността на острова, за да потърсят още плодове. Бяха открили няколко вида. Всичките растяха по храсти и минипалми близо до брега. Той прерязваше стъблата им с джобното си ножче и пълнеше раницата. Орион и Точий шумоляха сред гъстата растителност от двете му страни. И двамата бяха развълнувани от перспективата да напуснат острова. На Ози му се искаше да може да сподели настроението им. Всеки път, когато погледнеше към газовия ореол, знаеше, че нещо в цялата картинка не се връзваше. Защо ще строят такъв феноменален артефакт и ще забучат нещо толкова тривиално като планета в самия му център? Газовият ореол несъмнено бе предвиден да може да поддържа живот и да лети. Птичарникът на самия Господ. Водните сфери и плаващите във въздуха коралови рифове на Йохансон представляваха пътни станции за същества, които не се нуждаеха от гравитация, които живееха възможно най-освободено физически. Мислеше си, че ако истинската сърцевина на цивилизацията на силфените беше физически съсредоточена на определено място, подходящ дом за нея просто не съществуваше.

„Цяла вселена, която е толкова малка и въпреки това толкова огромна във вътрешността си, че никога не може да бъде изцяло позната, му я бе описал Йохансон. Пристан на мистерии, забулени от най-напредналата наука. Колко време само съм се дивил на този парадокс.“

Ози се мъчеше да си спомни какво още бе казал мъжът. Да измъкне поне нещо, което можеха да приложат на практика. Йохансон обаче не беше от хората, които говореха конкретно. Въпреки това в думите му имаше нещо като намек, че се бе завърнал във Федерацията право оттук.

На Ози му отне около четиридесет минути, за да напълни раницата си.

— Това трябва да е достатъчно — каза той.

— Супер — каза с широка усмивка Орион и захапа един от тъмнолилавите плодове с умерено изразен вкус на малина. Гъстият сок прокапа през устните му и той го обърса с опакото на ръката си.

Ози погледна за миг момчето. Орион носеше само чифт прокъсани шорти, изрязани от стари панталони. Вече изобщо не беше толкова кльощав, както когато потеглиха по пътищата преди толкова много месеци. Вървенето и физическата работа бяха добавили доста мускули по тялото му. Бледата му кожа беше плътно покрита с лунички, тук-таме беше изгоряла, тук-таме — почерняла, а напоследък — почти постоянно покрита с мръсотия. Първите редки косъмчета на брадата му се къдреха около брадичката му. Червеникавата му коса избуяваше в оплетени кичури, които скоро щяха да конкурират по непокорност афроприческата на самия Ози. Накратко, момчето се превръщаше в истински малък дивак. Трябваше му само копие и препаска и трите хилядолетия човешка цивилизация съвсем щяха да са го подминали.

„Вината е моя, помисли си гузно Ози. Трябваше да бъде по-твърд от самото начало, да го изпратя обратно в Лидингтън. Или поне да настоявам за някаква форма на образование.“

— Какво? — попита Орион, докато се оглеждаше, за да види в какво се бе втренчил Ози.

— Кога се изми последно?

— Тази сутрин плувах.

— Със сапун и вода.

— Нямаме, каза, че тежат твърде много, за да ги мъкнем с нас от Ледената цитадела.

— О, да, вярно. Ами гелът за зъби? Използвал ли си го напоследък?

— Има само още една туба, а тя е твоя. Зъбите ми са си добре. Какво искаш?

— Трябва да се погрижим някак за косата ти. В нея живеят разни неща, мой човек.

— Говори за себе си.

Ози подръпна брадата си. Изведнъж си даде сериозна сметка за примера, който даваше.

— Добре тогава, от утре и двамата ще започнем да наваксваме с личната хигиена. Дадено?

— Както кажеш. — Орион сви равнодушно рамене.

Ози си помисли, че жестът беше почти идеална имитация на собственото му изразяване на непукизъм.

— Добре. В такъв случай на портативната система има няколко файла, които искам да прегледаме заедно.

— За какво става дума?

— Малко основна информация — каза мъгляво Ози. — Можеш да четеш, нали?

— Ози!

— Спокойно, мой човек, просто питам. Утре тогава, а?

— Каза, че утре сутрин ще отплаваме.

— Знам. На сала няма да има кой знае какво за правене, нали така?

Орион почеса косата си, очевидно объркан от новото държание на Ози.

— Предполагам, че не.

Бяха разположили бивака си на плажа, където строяха сала. Ози и Орион използваха относителната тъмнина в палатките, когато искаха да поспят. Постоянната светлина не притесняваше Точий. Извънземното така или иначе не спеше, а само почиваше.

Когато се прибра обратно, Орион се зае да разпали наново огъня и да сготви рибата, която Точий бе уловил. Ози слезе до началото на водата и използва филтриращата помпа, за да напълни всичките им манерки. Морето не беше особено солено, но със сигурност нямаше да им се отрази добре, ако пиеха направо от него.

Започна да събира багажа им, докато Орион привършваше с готвенето. Планът беше съвсем прост. Когато с момчето се събудеха, щяха веднага да отплават със сала. Разполагаха с достатъчно плодове и пушена риба, за да изкарат няколко дни, а при наличието на филтъра нямаше да имат проблеми с водата. Ози тайно се надяваше, че подготовката им щеше да се окаже излишна. В случай че, както силно подозираше, платното им се окажеше почти безполезно, бяха издълбали няколко груби гребла, а Точий винаги можеше да ги дърпа след себе си. Със сигурност нямаше да им отнеме повече от няколко дни, за да стигнат до следващия остров.

На сутринта се увери, че Орион използва малко от намаляващия зъбен гел. След това двамата се заеха да разплитат възлите и сплъстени

кичури в косата си. Ози подхвана брадата си с бръснача — вероятно най-люксоznата принадлежност, която беше запазил. Острието с диамантено покритие премина лесно през космите въпреки псувните, предизвикани от липсата на огледало.

— Защо просто не използваш портативната система? — попита Орион. Натисна няколко икони и вдигна дисплея пред лицето на Ози. Екранът се бе разгърнал и показваше директно изображение от камерата. Лицето на Ози беше значително увеличено.

— Благодаря ти, мой човек — каза той и отново заработи с бръснача, вече малко по-умело. Може би все пак нямаше да е твърде трудно да научи момчето на това-онова.

След кратка закуска прибраха пътните си принадлежности в раниците и различни чанти. След това поставиха храната, която бяха събрали, в кошници. Тримата се подредиха зад сала. Бяха го построили на няколко ярда от края на спокойната вода в очакване на този миг. Точий застана в средата и тримата започнаха да бутат и да плъзгат сала върху мекия пясък към морето. Ози се бе напрегнал сериозно, когато предницата най-накрая облиза вълничките, които се плискаха на брега. Почти не искаше да гледа. Ако проклетото нещо потънеше, нямаше идея какво да правят след това.

Салът се наклони застрашително напред, когато предната му половина се плъзна по хребета на вълната, и влезе във водата, а след това плавно се надигна отново. Ози нагази до кръста и побутна съда напред. Точий заплува около него и се скри под водата. През първия им ден на острова извънземното ги бе изненадало с грацията, която демонстрира във водата. Сякаш се чувстваше по-добре в морето, отколкото на земята. Плътта на двата му еластични манипулатора се сплеска и оформи дълги перки, благодарение на които можеше да се движи със завидна скорост, а освен това умееше да задържа дъха си за дълго. Резултатът от тези умения бяха местните риби, които им бе наловил.

Водата стигаше до коленете на Орион. Момчето се усмихваше гордо към сала.

— Не е ли великолепен, Ози?

— Да, мой човек, спор няма, великолепен е.

Ози погледа още малко съда, който бяха построили, като все така очакваше да потъне всеки момент. Не се държеше толкова високо във

водата, колкото му се искаше, и щеше да потъне още, когато се качаха върху него. Но все пак плаваше...

На двадесетина ярда от тях Точий изхвърча от водата и се превъртя наполовина във въздуха, преди да цопне обратно сред грамадна експлозия от пръски.

— Явно го одобрява — каза под нос Ози.

Върна се на сушата, хванал придържащото въже, и го уви около един кол, който бяха забили в пясъка до купчината им багаж.

— Хайде, мой човек, да го натоварим.

Орион излезе от водата.

— Ози, как ще го наречем?

— А?

— Сала? Как ще го наречем? Всяка лодка трябва да си има име.

Ози отвори уста. Пълно отчаяние? Титаник II? Орион чакаше и го гледаше с наивния си нетърпелив поглед. Все пак бяха прекарвали дни наред в здрава, болезнена работа, за да построят проклетото нещо.

— Не съм сигурен — каза Ози. — Какво ще кажеш за „Пътеводителя“?

— Брей, това наистина е добро, Ози. Харесва ми. — Той се поклони пред сала. — Назовавам този кораб „Пътеводителя“, Бог да благослови него и всички, които плават с него.

„Най-вече тези, които плават с него.“

— Добре, хайде да качим тези неща на борда.

Ози вдигна няколко от ракитените кошници и нагази обратно.

Качиха всичко за петнадесет минути. Точий се показва отново от водата, многоцветните му перести листа лъщяха под ярките слънчеви лъчи. Той се разтърси необуздано и запрати капки навсякъде около себе си.

— Готови ли сме? — попита през системата.

— Не мога да измисля и една причина да останем — каза Ози.

„Пътеводителя“ се разклати притеснително, докато се набираха върху не съвсем стабилната палуба, особено когато Точий се качи от едната страна. Ози провери отново плаваемостта. Водата почти стигаше палубата, но все още плаваха. Виждаше малки рибки, които плуваха под тях. „Само че не дребните ме притесняват.“

— Добре тогава. Екипаж, заемете места, моля.

Ози седна от едната страна, Точий се намести по средата, а Орион от другата. Всички извадиха греблата си и започнаха да гребат. В началото напредваха със смешна скорост, но после Ози започна да налага ритъма и те се научиха как да координират загребванията си. Когато вече бяха на стотина ярда от брега, Ози почувства бриза по лицето си.

— Стига толкова — каза той. — Да изпробваме платното.

Двамата с Орион опънаха въжетата и вдигнаха грубия квадрат от изплетени листа върху четири и половин ярдовата мачта, която някога се бе подвизавала като най-високото дърво на острова. Последва силно скърцане, когато въжетата поеха напрежението. Вълните вече бяха доста по-големи, откакто напуснаха завета на острова.

Орион гледаше замислено към плажа.

— Движим ли се?

Манипулаторната плът на Точий спусна пипало и потоци върхчето му във водата.

— Движим се.

— Йей! — Орион плесна щастливо с ръце. Веднага погледна напред, където се намираха няколко малки тъмни петънца, които бяха другите острови от архипелага. — Към кой ще се насочим?

— Добър въпрос — каза Ози. — Точий, можеш ли да се опиташ да ни насочиш към втория от лявата страна? Мисля, че това е най-близкият.

— Ще се постарая — каза Точий. Извънземното свали руля в задната част на сала във водата. Приспособлението представляваше широко дървено гребло върху груба ос, която бяха монтирали към съда.

След като вече се бяха отдалечили от брега, Ози несъмнено усещаше вятър, който ги избутваше напред. Седна отстрани, провеси крака във водата и се загледа към острова, който бавно се смаляваше зад него.

Единственият начин да оцениш благословията на цивилизацията е тя да започне да се руши около теб. Онзи ужасно дълъг ден на Елан бе показал на Мелани колко близо се намираха до разрухата. Страхът изкарваше на преден план стремежа за оцеляване у хората, който бе

толкова силен, че всички останали поведенчески правила отпадаха пред него. Никога нямаше да забрави последните часове, през които стоеше до малката червеева дупка в долината Турквино. Как тълпата бе изпаднала в паника, как всички се бутаха напред, как отчаянието и дивашината в тях растяха. Дори предвид, че хората разчитаха на силен лидер като Саймън Ранд, който да удържа нещата.

И все пак, само седмица по-късно всичко изглеждаше толкова далечно. Тя стоеше пред прозрачната стена в апартамента на Алесандра на петдесет и шестия етаж на върха на небостъргача и гледаше към Саламанка. Градовете винаги изглеждаха толкова живи през нощта и столицата на Нова Иберия не правеше изключение. Светът беше богат, бе сред първите от етап едно, а населението му вече приближаваше два милиарда. Само Саламанка беше дом на дванадесет милиона души. Светлините ѝ проблясваха чак до хоризонта. Тук, в центъра, където височината на металните и кристалните небостъргачи беше сред най-ценните недвижими имоти, улиците бяха наредени в стандартна решетка. Отвъд района подредбата ставаше по-хаотична, докато градските схеми не се слеяха с размътената светлина, пръсната като отпадни газове над външните квартали. Радиалната мрежа от сребърни релси неизменно присъстваше в градския пейзаж и прерязваше направо прецизните бледи линии. Преминаваше през решетки от блокове и надлези, винаги с предимство, за да могат влаковете да придвижват ценните си стоки между кварталите и планетарната гара на ТСП. Може и да се дължеше на въображението ѝ, но ѝ се струваше, че тази вечер по релсите не се движеха толкова много влакове, както обикновено. Но, разбира се, почти всяка дейност във Федерацията беше спряла по време на инвазията. Нещата едва започваха да се връщат към нещо, наподобяващо старите спокойни дни.

Погледна нагоре и едва успя да различи ефимерните проблясъци на силовото поле над града. Беше странно да го види тук, замъглило звездите отгоре. Макар и повечето основни градове да разполагаха с полета, никога не ги пускаха, освен за да отблъснат най-силните урагани и торнадни ветрове. В момента бяха включени постоянно.

— Всичко си е както преди, нали? — каза Алесандра, която се приближи зад Мелани и застана зад нея. — Поради някаква причина очаквах да открия промени, когато се прибера обратно. Но пък

гледката към него вдъхва такава сигурност. Стояла съм с часове тук просто да го наблюдавам.

Бе отнело няколко дни, преди ТСП да възобнови стандартната пътническа услуга между планетите. Милиони бегълци от нападнатите светове получиха приоритет, докато търсеха подслон в останалата част на Федерацията.

Усекс още не бе възстановил пълните си оперативни възможности. ТСП бяха заети с поправката на генераторите на червееви дупки, повредени по време на битката на Найджъл Шелдън, освободила екзотични енергии над планетата. Услугите в този цял сектор от космоса от етап две си оставаха откъслечни, макар световите все още да бяха свързани през унисферата. Влакът между Августа и Нова Коста обаче вече работеше, което позволи на Алесандра да се върне у дома три дни след последния полет на „Десперадо“.

Това беше първото посещение на Мелани в апартамента на Алесандра след случилото се в Рандтаун. Преди два дни тя и последните бегълци най-накрая бяха напуснали ексцентричния астероид на Ози през червеевата дупка, която беше пренасочена към Августа. Прекара времето заедно с Дъдли, успокоявайки го и събирайки сили, за да си възвърне самообладанието. След като всички импланти на СИ изпаднаха отново в летаргия, новооткритата ѝ увереност беше постихнала. Не беше сигурна как трябва да подходи към разследването си на Майо и Звездния странник. Вероятно в обърканите спомени на Дъдли се криеше още информация. Щеше да ѝ отнеме известно време, за да се увери, че е измъкнала всичко, от което се нуждае. Засега го беше скрила на сигурно място в евтина крайбрежна дървена вила, в курорт на Дъбов лес. Там бе прекарала много от ваканциите си през ранното си детство. Никой нямаше да може да го проследи, поне не веднага.

Ръцете на Алесандра се плъзнаха по раменете на Мелани.

— Чухме няколко странни истории от бегълците от Рандтаун. Някои от тях твърдят, че са били на извънземен кораб.

— Лъжат. Беше стара жилищна станция до индустриален завод в дълбокия космос. В момента ТСП я извеждат от служба и за щастие червеевата дупка все още работеше.

— Интересно. — Хватката на Алесандра се засили и прерасна в небрежен масаж. — Това е единствената част от инвазията, която ни бе

забранено да отразим. Нито една от другите медийни компании не е получила достъп. Някой оказва натиск. При това адски силен натиск.

Мелани се обърна към нея и се вгледа съсредоточено в идеалните ѝ класически черти.

— Нямам вина за това.

— Хмм. — Алесандра погали нежно с пръст бузата на Мелани.
— Променила си се.

— Бях на повърхността, когато извънземните ни нападнаха. Това някак си те променя.

— Не се съмнявам, мила. — Тя се наведе, за да я целуне, но Мелани я спря с ръка. — Още не.

— О, наистина? — Една от елегантно оскубаните вежди на Алесандра се надигна леко. — По-добре влез в настроение възможно най-бързо. Поканих за вечеря Робин Далсол, той е главният помощник на Голдрайх. Трябва да знам колко пари ще похарчи правителството за обратния удар. Дватама трябва да си легнете заедно. Минали са само десет години от подмладяването му.

— Изчукай го сама — промърмори Мелани.

— Мелани, мила, вече не правя това. Не ми се налага, разполагам с теб. С теб и още петдесет други момичета.

— Добре тогава, повикай някоя от тях.

— Водили сме този разговор и преди. Започва да ми доскучава.

— Не ми пука за бюджета на флота. Едва ли ще бъде таен, ще ни кажат, веднага щом предложението бъде внесено в Сената.

— Бог да ни е на помощ! Мила, не е важно дали ще разберем, а кога ще разберем. Аз съм най-добрата, защото успявам първа да разглася новините.

— А какво става с моята история? — почти извика Мелани. — Това е единственото важно нещо. За Бога, току-що ни нападнаха и сега можем да проследим причината. Няма нищо по-важно от това. Дойдох, за да разбера с кого ще проучвам случая и откъде можем да започнем, не да смуча хуя на някой гъзолизец заради теб.

Алесандра се намръщи.

— За какво говориш?

— За Звездния странник! — изсъска Мелани. — Ще го открия.

— О, това са глупости. — Алесандра постави театрално ръка на челото си. — Бъркаш. Проверих вместо теб. Благотворителност за

образование „Кокс“ е напълно легитимна и все още работи на пълни обороти. Мисля, че Бъни дори говори с един от попечителите, Мис Далтра. Тя ни увери, че финансовият им баланс е добър и че в сметките постъпват суми на всеки единадесет месеца, както е регламентирано. Погледни сама, ако искаш.

— Какво! — Мелани не можеше да повярва на чутото.

— Объркала си се, мила. Нищо особено. Всички правим грешки, докато се изкачваме по стълбата. Ето ти един съвет, ако го искаш — трябва да спреш да чукаш Дъдли Боуз, обременен е с много психологически проблеми. Като всички съживени по принцип. Все ще ги преодолее в даден момент.

— Не. — Мелани тръсна глава. — Не, това не е така. Дъдли само...

Гласът ѝ затихна, когато шокът от чутото я удари с цялата си тежест, достатъчно силно, че ръцете ѝ да настръхнат целите. Едва се удържа да не отстъпи назад.

— Не разбирам.

— Направила си грешка — каза ѝ Алесандра. В усмивката ѝ вече нямаше веселие. — Поредната. А аз не си падам много по онези глупави съдебни практики — „три страйка и си вън“. Честно казано, държим те в предаването заради репортажа ти от Рандтаун. Онзи материал показва много потенциал. Само че трябва да се изправиш пред фактите, мила, не ставаш за следовател. Господи, толкова си тъпа, че не ставаш и за колеж. Днес всеки отива в колеж и получава диплома. Така че, фокусирай се върху това, в което си добра, и поразклати стегнатия си малък задник пред мъжете, които ти посоча. Ясна ли съм?

Мелани сведе глава и дори успя да издаде звук, който подозрително напомняше на хлипане.

— Да.

— Добро момиче. — Алесандра хвана главата на Мелани в ръце и я целуна по челото, сякаш я благославяше. — Сега, защо не облечеш нещо хубаво за Робин. Нали се сещаш, той попита специално за теб. Мисля, че също е останал впечатлен от Рандтаун. Вече си знаменитост, мила.

— Добре. — Мелани напусна дневната и внимателно затвори вратата зад себе си, когато излезе в главния коридор на апартамента.

— Има ли някакви специални пазачи пред предната врата? — попита СИ.

— Само обикновените защитни системи и аларми.

— Страхотно.

Почти се затича към високите двойни врати. Те се отвориха автоматично и тя се заоглежда обезумяло наред мраморното антре зад тях. Имаше само още три врати към останалите апартаменти на върха на небостъргача, два асансьора и едно стълбище. Е-кономът обмени данни с управляващата система на небостъргача и я уведоми, че асансьорите пътуват нагоре. Беше твърде разтревожена, че Алесандра може да я забележи и тръгна надолу по стълбите.

— Уреди някой от асансьорите да ме чака на шейсет и втория етаж — каза на СИ.

Платформата я чакаше, когато се спусна лудешки по стълбите. Скочи вътре и вратите се затвориха.

— Към фоайето — каза на СИ. — Там ще има хора, би трябвало да съм в безопасност.

— Какво има, Мелани?

Тя притисна главата си към хладните метални стени на асансьора и зачака препускащото ѝ сърце да се успокои.

— Аз така и не казах на Алесандра името на фондацията.

— Не би било особено трудно да го открие сама.

— Ще направиш ли нова проверка за мен, моля те.

— Обществените записи са били променени миналата седмица.

— По дяволите!

Погледна нагоре, сякаш очакваше Алесандра да разкъса покрива на асансьора като някой психопат от долнопробна телесензорна драма.

— Според сегашните данни Благотворителност за образование „Кокс“ е работила без прекъсване, откакто е създадена, и все още дарява суми на различни научни групи — каза СИ.

— Всичко това е фалшифицирано, знаеш го.

— Наистина, но официалните записи са изчерпателни.

— Как са го постигнали.

— Не е невъзможно да подправиш обществените регистри, особено във финансовия сектор. Макар че са необходими значителни усилия.

— Тя ги е предупредила — каза на висок глас Мелани. — Алесандра им е казала, че съм надушила следите им. Неговата следа, на Звездния странник. Трябва да е била тя. Не може да е друг. Тя е. О, Господи.

Краката ѝ трепереха, както когато стоеше пред войниците подвижни в Рандтаун.

— Това е странно обвинение — каза СИ.

— Изпитваш ли ме? Ако Алесандра беше направила истинска проверка, щеше да открие това, което ѝ казах. Звездния странник никога нямаше да разполага с време, за да прикрие извънземния си задник. За да извърти толкова сложна измама, щеше да се нуждае от прикритие. Трябва да е получил пряко предупреждение, за да може да го направи, в случай че оживеех и вдигнех шум с конкретни обвинения. Единственият човек, на когото казах, е Алесандра. Тя е! Тя работи за него, нали? Алесандра е един от хората, за които ни предупреждава Йохансон, също като президента.

— Няма как да знаем със сигурност. Въпреки това, предвид станалите събития, това е много възможно.

Вратите се отвориха. Мелани се загледа във фоайето. Изглежда никой не я причакваше. Тя се отправи забързано към главния вход, където чакаха таксита.

— Трябва да се върна при Дъдли — каза тя.

— Отлична идея. А след това?

— Ще кажа на Паула Майо какво съм открила. Знаеш ли къде е тя?

— Да.

Казимир стоеше близо до края на перон 34 на планетарната гара в Рио. Около него се тълпяха хора, които чакаха следващия влак. Трансглобалните земни влакове бяха продължили работа почти без прекъсване по време на кризисната ситуация. Дори тази услуга обаче бе прекъснала, когато Найджъл Шелдън пренасочи лунното хранване към Уесекс. След часове обаче влаковете се движеха отново, за разлика от пътническите влакове на ТСП на други планети.

Казимир се поуспокои, след като видя с очите си как инфраструктурата на Земята понася само незначителни поражения.

Това, което го вбеси, беше отношението на населението. Жителите на Санта Моника изглеждаха по-разтревожени от временната загуба на електричество, отколкото от факта, че двадесет и три планети бяха попаднали в ръцете на извънземните чудовища. Кметът дори не си направи труда да отдели обществени сгради за бегълците, за разлика от местните лидери на други светове. Земяните сякаш се отнасяха към инвазията просто като към поредното събитие по новините, което се бе случило на някой друг много далеч от тях. Не можеше да определи дали това е невежество или арогантност. И двата случая бяха смразяващ пример за това колко различно работеха техните съзнания от неговото собствено.

През последните няколко дни започваха поне малко да осъзнават ситуацията. Казимир се разхождаше по крайбрежните улици на Санта Моника, гледаше новините в барове или пък се свързваше в малката си хотелска стая, докато изчакваше нещата да се успокоят, за да може да продължи мисията си. Местните новинарски предавания демонстрираха силно безпокойство, че втора вълна от планети може да стане жертва на нашествието, прогресия, която един ден щеше да превърне самата Земя в челен фронт.

Досега нямаше знаци за извънземна активност другаде освен на първоначално нападнатите светове. След като евакуацията на цивилните бе на практика приключила и Първите продължаваха неумолимия си напредък, достъпната информация беше оскъдна. Флотът поддържаше малки военни сили на Аншун, Балкаш и Матабан. Аероботи и професионални войници с неврологично модифицирани рефлексии провеждаха партизанска кампания срещу новите монтажници, които извънземните извършваха. Всички бяха наясно, че това беше просто символичен жест. Силите на Първите нарастваха с обезпокоителна скорост, след като успяха да отворят портали на повърхността на планетите. Очакваше се адмирал Кайм скоро да нареди отстъпление и да затвори и последните червееви дупки. Анализаторите в повечето новинарски предавания предсказваха, че изоставените столици ще бъдат унищожени с ядрени бомби.

Оцелелите разузнавателни кораби на флота се бяха завърнали и в момента поддържаха редовни патрули на завладените светове, като по този начин допълваха уязвената детекторна мрежа. Засега извънземните не бяха отворили нови червееви дупки, за да заменят

унищожените при последния полет на „Десперадо“. Някои от техническите експерти и тактици по предаванията загатваха, че останалите звездни кораби могат да бъдат автоматизирани и използвани за подобни релативистични нападения върху други червееви дупки на Първите. Флотът бе отказал публично да коментира подобна възможност. Коментаторите твърдяха, че биосферите на пострадалите светове бяха толкова тежко увредени, че Федерацията на практика се била отказала от тях. Не си струвало да пожертват последните си звездни кораби, за да унищожат нещо, което човечеството никога нямало да си върне. Пазеха ги в резерв в случай на ново нападение.

Каквито и да бяха официалните причини, тази единствена значителна човешка победа през онзи ден вече се бе превърнала в легенда. Екипажът на кораба се радваше на екзалтирани хвалебствия при всяко важно събитие или новинарско предаване. Отношението към тях контрастираше ярко спрямо хулите и жлъчката, която се изливаше върху останалата част от флота, както и върху администрацията на президент Дой.

На Казимир му се струваше странно колко малко внимание се посвещаваше на битката над Уесекс. Със сигурност тя беше стратегически по-важна от самоубийствения полет. Това обаче не бе толкова учудващо, предвид колко ниска бе популярността на ТСП през следващата седмица. Дори в тази ситуация всички изглежда приемаха ефикасността на системата за даденост. Размотаването на бегълците и поправката на гарата в Нараби беше обичайна за компанията работа.

Над перон 34 светнаха кехлибарени светлини и кръговият влак се плъзна в гарата. Състоеше се от двадесет двуетажни вагони, дърпани от грамадна машина „Бенор АС767“. Последният беше потеглил само преди пет минути, но на перона вече чакаха над триста души. Вратите се отвориха и от тях се заизливаха пътници. Казимир зачака назад, докато всички на перона се втурнаха нетърпеливо напред. Очите му шареха непрестанно и оглеждаха останалите, които изчакваха. Програмите му за визуално тълкуване преглеждаха всичко, което той виждаше, разпознаха възможностите и ги етикираха с проценти на вероятност. Провери ги отново, всички се оказаха безобидни.

Беше уморителен процес, но той се бе придържал към него през цялото време на връщане от древната обсерватория в Андите.

Пътуването включваше смяна на осем превоза: от наетия джип, с който бе изкачил планините, през таксите, различни местни влакове, автобус, а след това самолет до Рио. Всеки път бе изпълнявал процедурата, без значение колко глупаво се чувстваше, защото знаеше какво щеше да каже Стик, ако се издънеше дори веднъж. Куриерската работа беше жизненоважна, както Елвин не бе спрял да му припомня. Марсианските данни играеха централна роля за движението на Пазителите. Преносът им от Южна Америка до ЕлЕй, където щяха да са в безопасност, вероятно щеше да бъде възложено на Стик, ако клетъчното му препрофилиране беше завършило. При така стеклите се събития Казимир бе твърдо решен да не позволи никакви засечки, щеше да докаже на всички, че е способен да се справи с подобна важна задача.

Той се качи на кръговия влак точно преди вратите да се затворят и се огледа, за да види кой се бе качил след него. Отново процедурни изисквания. Само дето този път чувстваше неувереност. Нещо глождеше подсъзнанието му. Нещо го тревожеше.

Никой от хората, които виждаше, не беше причината. Дали го следяха във формация? Ако беше заграден в кутия, поне двама от екипа щяха да останат на перона. Обърна се небрежно и погледна през прозореца, за да види кой беше навън. Видя само закъснелите, възмутени и примирени със затръшналите се под носовете им врати.

Изпрати съобщението си към еднократен адрес в унисферата. Така в офиса на „Макс Транзит Лемюл“ щяха да са наясно, че пътува по последната права. Щяха да сканират електронната активност във влака, за да проверят дали не се извършва някаква тайна операция. Ако имаше такава, щеше да разбере за нея на ЕлЕй Галактик. Точно както се случи със Стик, когато се връщаше от Дъбов лес.

Доволен, че бе направил всичко по силите си, той повървя през няколко вагона, преди да си избере място близо до изхода. Следващата спирка беше Мексико Сити, а след нея щеше да е обратно в ЕлЕй Галактик. Елвин му бе натяквал постоянно колко важна беше тази информация за цялото движение на Пазителите и как в никакъв случай не трябва да се проваля. Нашествието добавяше своето собствено ударение върху значението на задачата. Чудеше се дали това го докарваше до параноя в отчаяното му старание да достави пратката.

Влакът потегли от перона и той се зачуди как ли щеше да изглежда Стик, когато се върнеше. Клетъчното препрофилиране бе почти приключило и щеше да му позволи да продължи заниманията си в челния фронт със съвсем ново лице. Стик не беше създаден да стои по цял ден в обезопасената къща и да бездейства.

Жюстин седеше в дъното на офиса на Отдела по сигурността на ЕлЕй Галактик и наблюдаваше безмълвно разузнавателния екип на флота, който координираше операцията по ограждане в кръговия влак. Започнаха провеждането й отгук, веднага щом потвърдиха, че Казимир е отседнал в хотел в Санта Моника. Свързваше се с тях по няколко път на ден, за да получи информация за развитието, дори в най-напрегнатите моменти на инвазията. Всеки ден се случваше едно и също: Казимир убиваше време и се държеше като турист. Чакаше.

Беше толкова странно да може да види реалновремето му изображение от камерите на наблюдателния екип, но да не може да го докосне или да говори с него. Чувстваше се сякаш беше попаднала в кожата на потаен ангел пазител, който наблюдаващия любимия си от висините и го пазеше от собствената му младост и наивност. Едновременно с това вината, която изпитваше, беше мъчителна, но тя не спираше да си повтаря, че по-късно той щеше да разбере. Когато в крайна сметка разбереше в каква ужасна грешка живее, как е бил измамен и използван от други, щяха да започнат начисто. Жюстин дори не се бе замисляла как щеше да изглежда животът им след това. Което я правеше също толкова лекомислена като Казимир.

Вчера обаче беше получила обаждане от командир Алик Хоугън. Казимир бе получил инструкции от еднократен адрес и бе взел кръговия влак за Рио. Последвалите му действия бяха странни. Беше посетил древна обсерватория в Адните и след това бе потеглил обратно почти веднага. Предвид колко бе изолирана обсерваторията, екипът на флота не можеше да проникне вътре и да разбере какво бе взел оттам. Всъщност беше им изключително трудно да останат незабелязани по пътя през Адните, докато следваха джипа му.

Едно незадълбочено разследване в киберсферата показва, че обсерваторията се намира под управлението на консорциум от университети, а финансирането ѝ идваше от много източници:

корпоративни, правителствени и образователни. В момента бе обкръжена от екип на флота, чиито членове очакваха заповед да влязат вътре. Това щеше да се случи, чак след като Казимир доставеше пратката, каквато и да беше тя, на връзката си.

Мащабите и очевидната важност на цялата операция бяха достатъчно добра причина, за да си позволи да дойде лично до ЕлЕй

Галактик заедно с двама телохранители от Отдела по сигурността на Сената. Хоугън провеждаше операцията сам и се стараеше да се представи възможно най-добре, особено след целия натиск, който му бе оказала.

— Кръговият влак е тръгнал от Рио, сенатор — докладва Хоугън.
— Не остава много.

— Добре.

— Обади се на адреса за еднократно ползване, след като излезе. Оперативният агент, който се връщаше от Дъбов лес, направи същото. Изглежда е стандартната им процедура по време на мисии.

— Очаквате ли Казимир Макфостър да слезе тук?

— Много е вероятно. Разполагам обаче с достатъчно хора, за да го затворя в кутия независимо от това къде ще отиде. Не се тревожете, сенаторе, този няма да ни се изплъзне.

— Радвам се да го чуя. — Тя му кимна безмълвно, с което го освободи. Хоугън се усмихна насилено, преди да се присъедини отново към екипа си. Всичките се бяха прегърбили над бюрата си, изучаваха екраните и шепнеха на оперативните агенти.

Този път не бяха оставили нищо на случайността, както бе станало под управлението на Паула Майо. Над сто флотски офицери от разузнаването бяха мобилизирани във и около ЕлЕй Галактик, готови да проследят Казимир до мястото на предаване на пратката, където и да се окажеше това. Бяха разположени тихо през последните два дни. Всякаква възможност за странично виртуално наблюдение беше избегната. Тарло беше убеден, че последният провал се дължеше на успеха на Пазителите в инфилтрацията на поне някаква част от мрежата на ЕлЕй Галактик. Затова използваша само специализирани комуникационни системи с ултрамодерен софтуер за заглушаване на трафика. Ако Пазителите разполагаха с техническите възможности да засекат този обмен, значи най-вероятно щяха да управляват цялата Федерация до края на годината.

Жюстин използва интерфейса си, за да извика изображения от вътрешната мрежа на ТСП. На един от екраните на бюрата кръговият влак се плъзна през портала между Рио и Мексико Сити.

Казимир слезе от кръговия влак на терминала „Каралво“ в ЕлЕй Галактик. Беше обяд. Слънчевата светлина се лееше през огромните прозорци с формата на полумесец високо над главата му и ъгловатите колони, до които се докосваше, хвърляха отблясъци. Той слезе от перона по извитата рампа в края. През подметките на ботушите си усещаше познатото трептене, предизвикано от движението на влакове през огромната сграда. Трафикът в гарата беше почти възстановен до нивата от преди инвазията, макар че на централния площад се тълпяха видимо по-малко пътници.

Когато стигна до края на рампата, се огледа небрежно наоколо, все едно се чудеше по кой път да поеме. Никой не му обърна внимание. Не бе получил предупреждение от екипа на Пазителите, нито визуално, нито през киберсферата.

„Може и да ме гони параноя.“

Казимир закричи по площада, отправяйки се към изход номер осем, пред който имаше стоянка за таксита. Още четвърт час и щеше да се завърне триумфално в офиса на „Макс Транзит Лемюл“ и да предаде кристалната памет с данните от Марс. За малко да потупа малкия диск в подсигурения джоб на колана си, но това щеше да е постъпка на жалък аматьор. Устните му се разтеглиха в уверена усмивка, докато си проправяше път през хилядите пътници, които се блъскаха на централния площад. Благодарение на него Пазителите щяха да се приближат с още една стъпка до отмъщението на Далечината. След като приключеше с тази мисия, щеше да се опита да намери време и да посети отново Жюстин. Авантюрата му в имението Тюлип беше единственото действие, с което бе прекрачил доктрината им. На него обаче не му пукаше. Брус щеше да разбере, дори никой от останалите да не можеше. Жюстин беше част от него. Без нея не намираше смисъл в съществуването си. Струваше си да рискува всичко за нея. Когато я видя отново онази нощ, сякаш не бе минало никакво време. Това, че тя таеше същите чувства към него, беше чудо, което не бе очаквал като подарък дори от бленуващите небеса.

А тя го обичаше, както я обичаше и той. Това беше истинско чудо. Тя чувстваше същото като него. Дори само радостта ѝ затвърждаваше решителността му да изличи Звездния странник от вселената. Искаше вселена, в която вече нищо нямаше да може да застане между двамата. Какъв свят щеше да е само това. Какъв невероятен, блажен свят.

Намираше се на двеста метра от изхода, когато забеляза мъжа, застанал в дъното на рампата, която се извиваше към перон шест. Имаше нещо в него... Спретната къса коса, висок, млад, в началото на двадесетте, точно като Казимир, носеше просто синьо сако над кремава риза. Стоеше някак настрани, държеше малка система в една ръка и четеше някакъв документ от развития екран. Позицията и ъгълът, под който беше спрямо рампата — толкова спокойно и естествено — му предоставяха видимост към всички пешеходци на площада, когато се случеше да вдигне поглед от екрана. Съвсем лесно можеше да мине за цивилен. Само че профилът му накара Казимир да забави крачка, докато се приближаваше към него. Профилът му бе странно познат. Профил, който запали пожар дълбоко в мозъка на Казимир. Стари спомени изплуваха и разтърсиха физически тялото му.

Казимир спря. Сълзи замъглиха зрението му.

— Не — думата се отрони беззвучно от устните му. Искаше да продължи да се движи, но коленете му заплашваха да поддадат.

Мъжът вдигна очи от екрана на системата и погледна право към него.

— Брус — произнесе задъхано Казимир. — Това си ти.

Той пристъпи напред, без да осъзнава присъствието на хората между тях. Това беше той, наистина беше той. Брус Макфостър, който стоеше на площада на ЕлЕй Галактик, сякаш това бе най-нормалното нещо във вселената. Брус Макфостър, който бе паднал в битка пред очите му. Брус Макфостър — жив.

— Брус! — Казимир направи още няколко стъпки. — О, Господи. Брус, това съм аз, Каз.

Брус не отделяше поглед от него. Пусна системата в джоба си със спокойно и бавно движение.

Казимир се затича към него.

— Брус!

Разтвори ръцете си във възторжен жест на приветствие. Докато препускаше напред, през тълпата пред него се разтвори пътека.

Брус Макфостър вдигна дясната си ръка. В нея имаше нещо. То припламна — Казимир не усети болка. Не усети нищо. Последва миг на чернота. В следващия миг гледаше право нагоре към белия бетонен покрив на терминала „Каралво“. Тялото му беше неподвижно. Около него се спускаше тишина.

— Брус?

Над тялото му плуваха лица, но му беше трудно да види което и да е от тях. Светлината отслабваше. Казимир се опита да се усмихне.

Най-сетне осъзна, че умира. Нищо от това нямаше значение, защото в живота му бе присъствала...

— Жюстин. — Призрачните му пръсти се пресегнаха и натиснаха иконата ѝ. — Жюстин, толкова съжалявам.

Усмивката ѝ беше там и го утешаваше, прощаваше му с угасването на светлината.

Жюстин извика, когато камерата на сигурността се завъртя към мъжа, в който Казимир се бе втренчил с такова стъписващо неверие. Убиецът на брат ѝ стоеше в средата на ЕлЕй Галактик. Тя видя как той хладнокръвно вдигна ръка и стреля с пистолета си. Йонният импулс разкъса гърдите на Казимир и пръсна ужасяващ облак от кръв и овъглени съсиреци. Тялото му отхвърча на пет метра назад във въздуха и се просна на площада. Викът на Жюстин заглъхна. Тялото ѝ се сгърчи в шок и тя почти се срина в стола.

Екипът на флота изпълни офиса с яростни крясъци. Разгневеният и уплашен Алик Хоугън беше близо до сълзи, докато нареждаше на офицерите да започнат преследване. Юмруците му се свиха над главните екрани, готови да пробият дупки право в изображенията. Всички картини се превърнаха в объркани, свистящи размазани картини. Последваха нови изстрели. Хор от високи и паникьосани писъци загърмя от говорителите.

Жюстин вдиша отново. Разтърсващ дъх, който прогори пътя си по гърлото ѝ. Един от екраните все още показваше Казимир и обезобразеното му тяло.

— Отведете ме там — прошепна тя с болка в гласа.

— Сенаторе? — попита един от телохранителите.

— Отиваме там долу.

— Да, сенаторе.

Е-кономът ѝ я уведоми, че през адрес за еднократно ползване бе пристигнало съобщение. Подателят му беше разпознат като Казимир Макфостър.

— Никой да не го докосва — извика внезапно тя и се изправи на краката си.

Служителите от флота се извърнаха, както бяха седнали зад бюрата си, и я погледнаха със стреснати изражения.

— Всички да стоят настрана от него — каза им тя. — Не искам никой да го докосва.

След като напусна офиса, нареди на е-конома си да отвори съобщението. Съдържаеше кода на адрес в унисферата и един ред текст. „СКЪПА ЖЮСТИН, ТИ СИ ЕДИНСТВЕНИЯТ ЧОВЕК, КОГОТО НЯКОГА СЪМ ОБИЧАЛ. БЛАГОДАРЯ ТИ ЗА ТОВА, ЧЕ БЯХ ЖИВ. КАЗИМИР.“

Наложи се телохранителят да я прихване, когато заплака.

Персоналът на отдела по сигурността на гарата на ТСП разчисти път за Жюстин през напрегнатата, разтревожена тълпа на площада. Бяха ги задържали на сериозно разстояние от тялото, така че последните метри се сториха на Жюстин изключително дълги и самотни. Тези крачки бяха почти непосилни за нея, виждайки истинските рани, нанесени върху тялото му. Въпреки това, тя се насили да продължи като своеобразно наказание, защото знаеше, че заслужава нещо много, много по-лошо.

Беше точно толкова тежко, колкото знаеше, че ще бъде. Кръвта, която се стичаше в локви върху белия мрамор. Миризмата. Лицето му беше напълно запазено и на него беше запечатано изражението на човек, чиято молитва бе получила отговор.

Жюстин коленичи до тялото, макар че краката ѝ вече едва я удържаха. Широкият локви от студената му кръв попиха в скъпата ѝ рокля. Тя се пресегна и докосна бузата му с пръсти, уплашена от това, което щеше да почувства. Беше виждала безброй пъти безжизнени трупове, включително този на брат ѝ. Казимир обаче беше Пазител и

нямаше имплант с клетки памет. Това беше истинска смърт, един живот бе приключил. Тя си мислеше, че бе оставила това варварство зад себе си преди столетия.

По-късно щеше да изпита гняв. Ярост. Както и горчиво, истински горчиво угризение. Сега беше просто изтръпнала. Не разбираше как това се бе случило, напук на цялата ѝ власт и правомощия. Въпреки всички заповеди и полуприкрити заплахи, чието послание беше, че нищо, нищо не трябва да го нарани. А ето го, красивата ѝ млада любов, мъртъв. Завинаги.

Жюстин чу чифт токове, които чаткаха по мрамора. Някой крачеше целенасочено по площада към нея. Не се съмняваше кой бе това. Усмихна се отчаяно на Казимир за последен път, а след това се изправи и се обърна.

— Сенаторе — каза Паула Майо. — Моите съболезнования.

Усмивката на Жюстин преля в злоба, когато погледът ѝ попадна върху тъмната кръв, която петнеше роклята ѝ.

— Казах им. Постарах се да съм пределно ясна в посланието си към флота. Казимир не трябваше да пострада.

— Не флотът извърши това.

— Нали разбираш, винаги си мислех, че съм права. Че той е просто наивно провинциално момче с глава, пълна с глупости. Не можеше да не съм права, защото съм на почти четири века, живея в имения и апартаменти по върховете на небостъргачи и имам достатъчно пари да купя света му. Трябваше да го защитя от него самия, от другите, които го използваха.

— Направили сте всичко, което сте могли.

— Защо е мъртъв тогава, следовател?

— Във флота има изтичане на информация, може би от повече от едно място.

— Значи той е истински, така ли? — попита Жюстин. Гласът ѝ беше пронизан от някаква далечна развеселеност. — Казимир е бил прав от самото начало.

— Да, сенаторе, Звездния странник е истински.

Вятърът и течението си помагаха с готовност и побутваха „Пътеводителя“ с постоянна скорост. При други обстоятелства Ози

щеше да е напълно удовлетворен от това. Но не и днес.

— Няма ли нищо пред нас? — изхленчи кисело Орион.

Ози включи увеличителната функция на ретиналните си импланти, с която сканираше притеснително далечния хоризонт.

— Не — каза той. Дори на самия него му се стори, че звучи пораженчески.

На петнадесет мили от десния борд, и вече малко зад тях, последният остров се издигаше над спокойната синьо-сива вода. Тъмнозеленият конус беше четвъртият, който бяха опитали да достигнат. След като оставиха първия остров зад себе си, морското течение се бе засилило значително. Дотолкова, че почти не успяваха да направляват сала. Дори когато Точий извиваше руля с всички сили, не можеха да променят ъгъла си на движение с повече от няколко градуса. Пропуснаха първия остров с над десет мили. Стояха на скърцащата палуба на сала и гледаха унило как земята се смалява зад тях. Беше по-голям от онзи, от който бяха тръгнали, със заливи и обширни гори. Ози не успя да види каквито и да е следи от население, дори когато усили ретиналните си импланти докрай, но мястото изглеждаше изключително обещаващо.

След шока от разминаването им със земята обърнаха право към следващия остров на тридесет мили от предишния. Този път с почти непрестанно гребане и закрепен рул се добраха на няколко мили, когато течението ги отнесе напред. Нито един от изтощените човеци не каза нищо, но и двамата знаеха, че Точий можеше да доплува до брега, ако бе пожелал. Големият им извънземен спътник бе избрал да остане с тях.

От там насетне островите, към които можеха да се насочат, бяха по-малко, а силата на течението се бе усилила значително. А сега може би последният им шанс изчезваше с висока скорост от погледа им.

Ози седна с гръб към мачтата и поглед, отправен назад. Опитваше да не изглежда твърде разочарован. Твърдото квадратно платно беше извито и здраво изпънато от бриза. Вече нямаше особен смисъл да го държат вдигнато. Морето беше бързо като равнинна река. За пореден път не можеше да разбере на какво се дължеше това. Моретата просто не бързаха по този начин, не можеше да се сети за логичен механизъм, който да произведе такъв ефект. Беше поредната

аномалия, която планетата бе хвърлила в лицето им. Ози се тревожеше, че тази може да се окаже фатална.

— Може и да успее да ни извлека до последния остров — преведе системата думите на Точий.

Ози погледна колебливо голямото създание.

— По-вероятно е просто да се измориш. Нека да оставим подобни решения за момента, в който сме напълно отчаяни.

— Не сме ли вече? — промърмори Орион.

— Докато се движим, значи сме добре — каза непоколебимо Ози. — Ще има още острови отвъд хоризонта, може би дори континент. Когато спрем да се движим, тогава ще имаме истински проблем.

Изражението на Орион беше изключително скептично, но той не понечи да спори. Точий издърпа руля нагоре и го занамества, докато не насочи напред.

Вече бяха изяли около една трета от пресните си запаси, изчисли Ози. Ако ги консумираха малко по-пестеливо от сега нататък, плодовете трябваше да им стигнат за още четири или пет дни. Технически храната не беше проблем. Точий можеше да лови безкрайно количество риба, а помпата с филтър да произвежда прясна вода. От тази гледна точка можеха да преплуват целия океан. Въпреки това, той не си правеше илюзии колко дълго щеше да издържи салът. Въжетата от палмови листа вече видимо се подуваха и разнищваха там, където придържаха сноповете от трупи едни към други. Когато започнеха да се разкъсват, щяха да измерват бъдещето си в часове. На борда нямаше спасителни пояси. Вече си мислеше колко полезни щяха да се окажат стените на надуваемата палатка в подобна критична ситуация.

Ози се събуди от разтърсването на Орион.

— Ози, чувам нещо.

Момчето говореше ниско, сякаш беше уплашено.

— Добре. — Ози побутна очилата си нагоре и замига срещу светлината. Беше заспал, без да иска. Когато погледна назад, видя малка следа от мехурчета, които извираха от кърмата на сала. — Исусе, оставяме диря. Колко бързо се движим?

— Не знам. — Орион звучеше, все така унило.

Ози се изправи. Усещаше ясно силата на вятъра. Платното беше изпънато докрай и напрягаше здраво мачтата.

— Хайде да го свалим — каза той. Двамата с Орион развързаха въжетата и смъкнаха сухия сиво-кафяв квадрат. Платното заплющя мощно, падайки надолу.

— Има ли някаква причина да се притесняваме? — попита Точий.

— Орион смята, че е чул нещо — каза Ози.

— Вибрациите на въздуха представляват ли опасност?

— Зависи какво ги предизвика — каза Ози. Дори след толкова време, прекарано заедно, въпреки увеличения им речник и буквално дните, които бяха отделили в обяснение на проблема, на Точий все още му беше трудно да възприеме концепцията за шума.

— Чуваш ли го? — попита Орион.

Ози застана мирно. Над водата се носеше отчетлив звук, точно толкова висок, че да може да го различи от пляска на вълничките в корпуса на „Пътеводителя“. Беше вибриращо ехо, подобно на далечен гръм.

Когато погледна напред и се опита да установи източника на звука, видя, че хоризонтът бе станал доста размит. Над водата се бе разстлало тънко одеяло от мъгла. Той приближи картината с ретиналните си импланти, но и така не различи нищо. Звукът постепенно се усилваше.

— Мисля, че трябва да се привържем — каза Ози. — За всеки случай.

— Какво има? — попита Орион. — Моля те, Ози.

— Не знам, мой човек. Честно. Просто ми се ще да вземем предпазни мерки. Много далече сме от земята, а ако това е зараждащата се буря, не искам никой да изпадне през борда.

Заеха се с въжетата и започнаха да връзват краищата им за основата на мачтата. Точий отказа предложеното му въже и използва двигателните си ивици, за да се закрепил към палубата.

Когато приключиха, мъгливият фронт вече беше много по-близо, а шумът се бе превърнал в постоянно тихо бучене, което нарастваше все повече.

Ози застана до мачтата и уви ръка около високата дървена греда.

— Не разбирам — оплака се той. — Не виждам никакви буреносни облаци.

В чистото небе над него водните кълба в газовия ореол блещукаха с обичайната си яркост. Морето около тях се вълнуваше, вълните препускаха организирано напред и носеха „Пътеводителя“ със себе си. Салът започваше да се люшка заради високата скорост. Скърцането на пренапрегнатите въжета се чуваше над фоновото бучене.

Над хоризонта се издигнаха няколко водни сфери. Приличаха на малки мигриращи съзвездия. Ози ги зяпна объркано. Нещо много странно се случваше с чувството му за перспектива. Сякаш мъгливият фронт се свиваше, а хоризонтът летеше към него. В този в миг на истински ужас го озари прозрение какво точно виждаше.

Нямаше никакъв мъглив фронт. Това беше просто тънка линия пръски, увиснала над вълните. Пръски, хвърляни от водопад. Морето се изливаше над скала, чиито краища изчезваха някъде в далечината от двете страни на „Пътеводителя“.

Право пред сала бушуваше бяла вода и мощните пръски заливаха Ози. Салът се наклони заплашително и се разтресе над разбунената вода. Наложил му се да стисне мачтата, тъй като краката му се плъзнаха по палубата. Погледна надясно и видя как цялото море се спуска в обширна арка, която бумтеше далече, далече надолу... Под тях нямаше дъно, само празнотата на газовия ореол.

Ози вдигна глава и се загледа във фалшивите звезди над себе си. На лицето му се изписаха неверие и чиста ярост.

— Сигурно се шегуващ! — извика той към небето.

„Пътеводителя“ падна от ръба на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.